ΘΗΣΑΥΡΟΣ

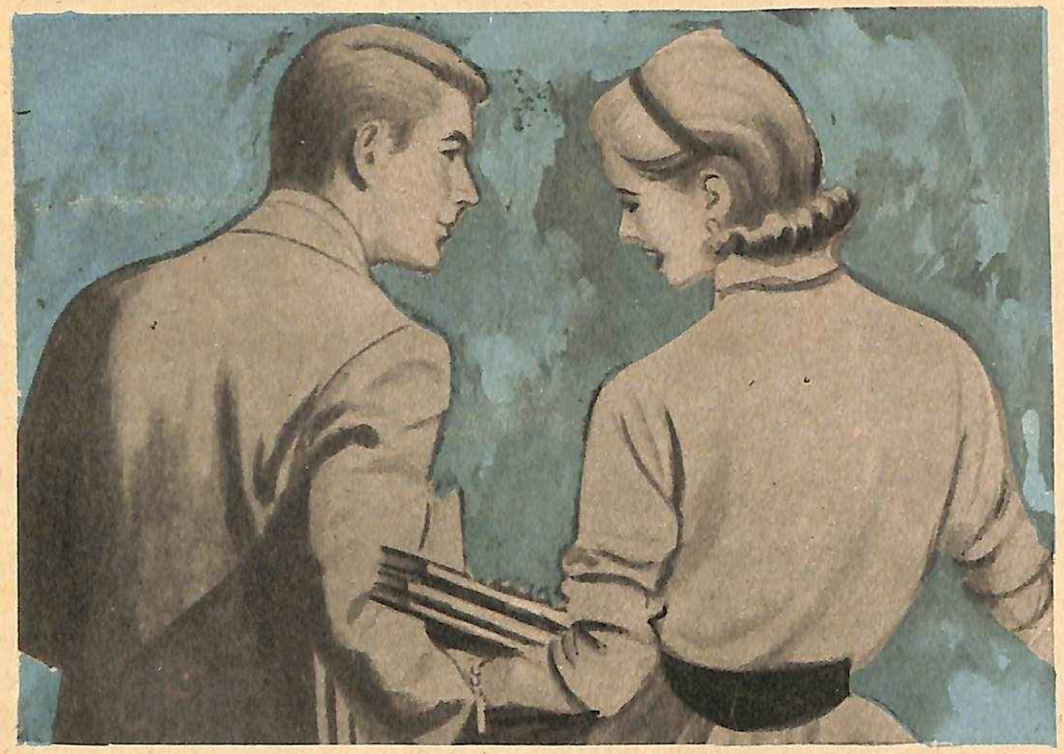

ΓΕΡΑΣΑ, ΚΥΡΙΕ...

Τὸ εἰδύλλιό μας ἄρχισε ἀπὸ τὶς πρῶτες γυμνασιακὲς τάξεις.

ΣΥΧΩΡΕΣΤΕ την γιὰ τὸ ἁμάρτημά της: Γέρασε. Γέρασε ὅταν ἀκόμη ὁ ἄντρας της διατηρῆ τὴν ἀνθηρότητά του.

Δὲν εἶναι μεγαλείτερη ἀπ' αὐτὸν στὰ χρόνια. Οὔτε ὅμως καὶ νεώτερη εἶναι. Χρειάζεται νὰ ὑπάρχη κάποια ἀπόστασι ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναῖκα. Ἰδίως χρειαζόταν παλαιότερα, ὅταν ἡ Ἑλληνίδα, κλειστὴ μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς ἐνδιαφέροντα, δίχως ἐπάγγελμα καὶ ἀσχολίες ποὺ ζωογονοῦν, σκυμένη πάνω σὲ σκάφες, σκοῦπες καὶ κατσαρόλες μαραινόταν πρόωρα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ φυσικὸς νόμος θέλει, φαίνεται, ἡ γυναῖκα νὰ τσακίζη πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸν ἄντρα. Ἴσως οἱ τοκετοί, ὁ θηλασμὸς τῶν παιδιῶν, ποὺ ὅσο κι' ἂν εἶναι μέσα στὸ φυσικὸ νόμο, ἀποτελοῦν μιὰ δοκιμασία τοῦ ὀργανισμοῦ, νὰ συντελοῦν κι' αὐτὰ στὴν ταχύτερη κάμψι της.

Δὲν ἀναφεράμαστε στὶς ἐξαιρέσεις ὅπου συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, νὰ προηγῆται στὸ μαρασμὸ ὁ ἄντρας.

Τὴν ἴδια ἡλικία ἔχει τὸ ζευγάρι. Ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου. Ἐαρινὸ ἄνθος αὐτή, ζωηρὸς ἔφηβος ἐκεῖνος. Ἡ πρώτη ἀγάπη τῆς κόρης. «Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ἀγάπη μου. Τὸ εἰδύλλιο μας ἄρχισε ἀπὸ τὶς πρῶτες γυμνασιακὲς τάξεις καὶ μᾶς ἀκολούθησε στὸ Πανεπιστήμιο».

Βρέθηκαν μαζὶ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ὅπου πῆγαν νὰ συμπληρώσουν τὶς σπουδές τους. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ σχέσεις τους ἦσαν πλατωνικές. Περιορίζονταν σὲ κανένα φιλί, σὲ ἁπαλὲς θωπείες. Ὁ ρυθμὸς τῶν σχέσεών τους ἄλλαξε ὅταν βρέθηκαν, γιὰ τὶς σπουδές τους, ὅπως εἴπαμε, στὸ Παρίσι. Διαφέρει τόσο ἐκεῖ ἡ νοοτροπία, οἱ ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωή... Ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄλλα ἤθη. Μέσα στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο εἶδαν διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Ἡ κυρία θυμᾶται ἀκόμα τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ τῆς ἀνέπτυξε ὁ φοιτητής τότε, ὁ σύζυγός της τώρα.

«... Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀνόητο νὰ συγκρατοῦμε τὸν ἑαυτό μας, μιὰ ποὺ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἤμασταν ἀποφασισμένοι νὰ παντρευτοῦμε. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ γυρίζη δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὲ μιὰ πόλι μὲ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ πολλὲς εὐκαιρίες γιὰ ἐρωτικὴ ζωή;... Ἔφερα μερικὲς τυπικὲς ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑποχώρησα. Ἀρχίσαμε νὰ ζοῦμε ὁλοκληρωμένα. Δὲ μετάνιωσα γιὰ τὴ στάσι μου ἐκείνη...».

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μετανιώση. Θὰ μετάνιωνε ἂν ἐπρόκειτο νὰ χωρίσουν τοὺς δρόμους τους. Ἀφοῦ, ὅμως, ἀφοσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον παντρεύτηκαν, σχημάτισαν οἰκογένεια...

Πόσα χρόνια ἀπὸ τότε... Τὰ θυμᾶται σὰν ὄνειρο. Ἡ ζωή τους δὲν ἦταν κακή. Μὲ οἰκονομικὴ εὐχέρεια, στὸ ἴδιο πνευματικὸ ἐπίπεδο κι' οἱ δυό τους, μὲ ἀγάπη καὶ κατανόησι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ζωηροὶ καὶ ἀμοιβαῖοι οἱ πόθοι τους. Ὁ γάμος δὲ σχημάτισε τὸ στρῶμα τῆς ἐρωτικῆς ἀδιαφορίας ποὺ ψυχραίνει τοὺς συζυγικοὺς κοιτῶνες. Σὲ ἀπόλυτη σύμπνοια τὰ εἰκοσιδύο χρόνια τοῦ συζυγικοῦ τους βίου. Κάτι μικροδιαφορὲς δὲν ὑπολογίζονται. Ἴσως νὰ μὴν ἔλειψαν καὶ περιπτώσεις ποὺ ὁ σύζυγος ξέφυγε ἀπὸ τὴ συζυγικὴ εὐθεία. «... Εἶναι, βλέπετε γυναικολόγος. Ἔχουν οἱ γιατροὶ τὰ τυχερά τους. Ἔκανα πὼς δὲν καταλάβαινα, γιατὶ καταλάβαινα πὼς ὅλα ἦταν παροδικὰ καὶ δὲν ὑπῆρξε τίποτα τὸ σοβαρὸ ποὺ νὰ δικαιολογήση ἀνησυχίες...».

Ἔπειτα καὶ ὁ ἔλεγχος γίνεται δύσκολος πίσω ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστη πόρτα τοῦ ἰατρείου. Ἐπεισόδια ποὺ δὲ διατάραξαν τὴ συζυγικὴ ἁρμονία.

Τὰ χρόνια ὅμως κυλοῦν, γκριζαίνουν τὰ μαλλιά· καὶ δὲ σταματοῦν στὸ γκρίζο. Στὸ λευκὸ καλπάζουν. Σαρανταοχτὼ ἐτῶν εἶναι κι' οἱ δυό τους. Ἡλικία ἀκμῆς γιὰ τὸ σύζυγο, ποὺ ὄχι μόνο κρατιέται καλὰ καὶ δείχνει νεώτερος ἀπὸ τὴν ἡλικία του ἀλλὰ καὶ περιποιεῖται τὸν ἑαυτό του.

Δίαιτες, σπόρ, ἀσκήσεις... Ἑλκυστικὸς πάντα, ἔγινε ἀκόμα ἑλκυστικώτερος τώρα ποὺ διανύει τὸ φθινόπωρό του. Τὸν προσέχουν περισσότερο ἀπὸ πρῶτα. Αὐτό, τοὐλάχιστον, ἔχει προσέξει ἡ κυρία. Ἐρωτικὰ βλέμματα τοῦ ρίχνουν στὶς συγκεντρώσεις ποὺ πηγαίνουν. Τὸν προσέχουν στὸ δρόμο.

Δὲ μένει ἀπαθὴς στὶς προκλήσεις. Ὅταν δὲν τὸν προκαλοῦν, προκαλεῖ ὁ ἴδιος. Ἡ ἡλικία, ἀντὶ νὰ περιορίση, ἐτόνωσε τὰ ἐνδιαφέροντά του. Ὕποπτες ἀπουσίες, ὕποπτα τηλεφωνήματα, πολλὲς ἀσθενεῖς ἔξω ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο, παρατεταμένες ἐξετάσεις μέσα στὸ ἰατρεῖο. Ὅλα μαρτυροῦν ὅτι προσπαθεῖ νὰ ἐπωφεληθῆ ὅσο εἶναι καιρὸς ἀπὸ τὶς δυνατότητες ποὺ τοῦ προσφέρονται.

Τί χρειάζονται ὅμως ἄλλοι μάρτυρες, ὅταν ἡ μεγαλείτερη ἀπόδειξι εἶναι ἡ ἴδια ἡ κυρία; Τὴν παραμελεῖ τόσο... Σχεδὸν τὴν ἀγνοεῖ. Ἀδελφικὲς ἔχουν γίνει οἱ σχέσεις τους. Ἀφοῦ τοῦ φάνηκε στενόχωρος ὁ κοιτώνας τους καὶ μετέφερε τὴν κλίνη του σὲ χωριστὸ ὑπνοδωμάτιο. Παρατηρεῖ ἀκόμα ἡ κυρία κάποια περιφρόνησι στὴ συμπεριφορά του. Δὲν τῆς φέρεται ὅπως τῆς φερόταν. Τὴ βλέπει περισσότερο σὰν ὑποχρέωσι παρὰ σὰ σύντροφο.

Δὲν προχωρεῖ, βέβαια, σὰ ταπεινώσεις, προσβολὲς καὶ τσαλακώματα. Εἶναι τόση ἡ προσωπικότητα, ἡ περηφάνια καὶ ἡ δύναμι ἐπιβολῆς τῆς κυρίας. Καὶ μόνο ἡ ἐμφάνισί της εἶναι ἀρκετὴ νὰ τοῦ ἐμπνεύση σεβασμὸ καὶ νὰ τοῦ κόψη τὴ φόρα. Δὲν τὴ στραπατσάρει μὲ τοὺς τρόπους του. Οὔτε εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ θὰ ἀνεχόταν κακομεταχείρισι. Τί ὠφελεῖ ὅμως, ὅταν ἡ κακομεταχείρισι ἐκδηλώνεται πέρα ἀπὸ τοὺς τύπους, στὴν οὐσία; Ἀνεκτοὶ οἱ τρόποι του. Ψυχρὸς ἀλλὰ χωρὶς προστυχιὲς καὶ βαναυσότητες. Θὰ τὸν προτιμοῦσε ἀπότομο καὶ βάναυσο, παρὰ ἔτσι παγερὸ καὶ ἀδιάφορο ποὺ τὸν βλέπει.

«Ἀλλὰ δὲν τὸν κατηγορῶ. Ὅταν κυττάζωμαι στὸν καθρέφτη... Γέρασα, κύριε. Ἔσπασα πολύ. Δὲν μοῦ ἔμεινε τίποτα ποὺ νὰ θυμίζη τὸν παλιὸ ἑαυτό μου. Συντέλεσαν σ' αὐτὸ καὶ μερικὲς ἀρρώστιες ἀπὸ τὶς ὁποῖες πέρασα· θὰ εἶναι καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία μου τέτοια. Ὁμολογῶ ἀκόμα ὅτι δὲν φροντίζω καθόλου τὸν ἑαυτό μου. Ἄφισα κι ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου... Δὲν βάφω οὔτε τὰ χείλη μου, δὲν προσέχω τὸ ντύσιμό μου...».

Περισσότερη ὥρα διαθέτει ἐκεῖνος γιὰ νὰ ντυθῆ παρὰ ἡ κυρία. Σὲ ἀνώτερη θέσι, μὲ πλῆθος ἀσχολιῶν, μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιστήμη της, ἀκόμα καὶ μὲ συγγραφικὲς ἐπιδόσεις, παραμέλησε τόσο τὴ γυναῖκα, ὥστε ἔπαυσε πιὰ νὰ εἶναι γυναῖκα.

Κοκέτα σὲ σημεῖο μανίας δὲν ἦταν ποτέ. Πάντως ἦταν κοκέτα. Ἁπλᾶ, ἀλλὰ προσεκτικὰ ντυμένη. Τώρα τὰ παράτησε ὅλα. Καμμιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀναχαιτίση τὴν εἰσβολὴ τοῦ χρόνου.

Ἂς ἔλειπαν τὰ ἰνστιτοῦτα καὶ οἱ αἰσθητικὲς ἐγχειρήσεις. Τοὐλάχιστον ὅμως μιὰ μέριμνα, μιὰ προσοχή. Ὅση κατέβαλλε ὅταν ἦταν νέα.

Ὅταν ἐγκαταλείπης τὸν ἑαυτό σου, σοῦ ἀνταποδίδει κι' αὐτὸς τὰ ἴδια. Λίγες εἶναι οἱ εὐνοημένες φύσεις ποὺ διατηροῦν, χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια, τὴ φόρμα τους. Οἱ πολλοὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐπισκευές. Προσοχὴ στὴν τροφή, μπάνια, λουτρὰ ἰαματικά, τεχνικὰ μέσα, ἀκοίμητη ἀντιμετώπισι ἑνὸς ἐχθροῦ ποὺ ἐπιβουλεύεται τὴν ὑγεία, τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν ἐμφάνισί σου.

Ἡ κυρία δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ προσδιορίση πότε περίπου ἐκδηλώθηκε ἡ ἀδιαφορία τοῦ συζύγου της. Πρὶν ἢ μετὰ ἀπὸ τὴν παρακμή της; Ἀλλὰ μήπως ὑπάρχουν σαφῆ προσδιορισμένα ὅρια; Τὸ ἔνστικτο τοῦ ἀνθρώπου ὀσμίζεται καὶ ὅσα δὲν εἶναι ἀκόμα ἔκδηλα. Διαισθάνεσαι μιὰ κατάρρευσι πρὶν ἀκόμα παρουσιασθοῦν συμπτώματα καταρρεύσεως. Διαισθάνθηκε ἢ διαπίστωσε τὴν κατάρρευσι ὁ σύζυγος;

Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἔφυγε σωματικὰ ἀπὸ κοντά της. Οὓς ὁ Θεὸς συνέτευξεν, ἐχώρισε ὁ χρόνος. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τοὺς χώρισε ἡ χωρὶς ἄμυνα παράδοσι τῆς γυναίκας του στὴ φθορὰ τοῦ χρόνου.

Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὴ σωματικὴ διάστασι εἶναι καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ψυχική. Πολλὲς φορὲς συμβαίνει τὰ ἀντρόγυνα ποὺ ζοῦνε μαζὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὅταν σβύνουν τὰ ἐρωτικά τους ἐνδιαφέροντα, ν' ἀναπτύσσεται στὴ θέσι τους ἡ φιλία. Νεκρὴ ἡ γυναῖκα ὡς θηλυκὸ γιὰ τὸν ἄντρα· νεκρὸς ὁ ἄντρας ὡς ἀρσενικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα. Οὔτε βλέπουν μὲ τὴν ἰδιότητα αὐτὴ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γίνεται ὅμως μεγαλείτερη ἡ ψυχικὴ προσέγγισι, πλησιάζουν περισσότερο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, ὅτι πονιοῦνται πιὸ πολύ, γίνονται πιὸ φίλοι παρ' ὅσο ἦταν κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἡ συζυγικὴ ζωὴ δὲν εἶχε παύσει νὰ τοὺς εἶναι καὶ ἐρωτικὰ ἐνδιαφέρουσα.

Ἔρωτας καὶ φιλία δὲ συμβαδίζουν πάντα. Ὁ ἔρωτας ἔχει γιὰ συνοδοιπόρο τὴ ζήλεια, τὴν ὑποψία, τὴν καχυποψία. Συνοδοὶ ποὺ ἐμποδίζουν νὰ πάρη μεγάλες διαστάσεις ἡ φιλία.

Ὅταν ὅμως λείψη τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο, λείπει καὶ τὸ ἐμπόδιο καὶ τὸ κενὸ ποὺ ἀφίνει ὁ ἐρωτικὸς πόθος καλύπτεται ἀπὸ τὴ φιλία.

Ἡ σημερινὴ περίπτωσι εἶναι διαφορετική. Ἡ ἡλικία τῶν δυὸ συζύγων δὲν προχώρησε τόσο, ὥστε νὰ τοὺς ἀποξενώση ἀπὸ τοὺς ἐρωτικοὺς οἴστρους. Μὲ ἀνικανοποίητες τὶς ἐπιθυμίες της ἡ κυρία, μὲ τοὺς ἐλεύθερους συνδέσμους του ὁ σύζυγος. Τραυματισμένη ἐκείνη στὸ γυναικεῖο της ἐγωϊσμό· ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄντρα της ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔπαυσε ν' ἀνταποκρίνεται στὸν ἔρωτά της· μὲ τὸ πλῆθος τῶν συμπλεγμάτων ποὺ δημιουργοῦνται στὴ γυναῖκα ὅταν ἀπωθῆται ἀπὸ ἕνα σύζυγο ποὺ ζῆ μὲν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' αὐτήν, πέρα ὅμως ἀπὸ τὴ στέγη του ἀναζητεῖ τὴ χαρά του. Μὲ τέτοιες συνθῆκες πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξη φιλία;

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ συζύγου ἡ φιλία εἶναι κάτι τὸ ἀνέφικτο. Στὴν παρανομία αὐτός, μὲ τὸ βάρος τῶν τύψεων ἐπειδὴ ἀχρήστευσε μιὰ σύντροφο ἀφοσιωμένη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἔνοχος ἐμπρὸς στὸ θῦμα του, συνθλίβεται ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ δῆ σὰ φίλος τὴ γυναῖκα ποὺ ἀπατᾶ.

Φιλία εἶναι ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἀνοίγουν τὶς ψυχές τους, δὲν ἔχουν μυστικά, ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις, τὶς γνῶμες, τὶς ἀνησυχίες, τὶς ἐπιθυμίες τους. Ἐδῶ ὅμως πῶς ν' ἀνοιχθοῦν ψυχὲς προσώπων ποὺ τὸ ἕνα ἀδικεῖ καὶ τὸ ἄλλο ἀδικεῖται, τὸ ἕνα προδίνει καὶ τὸ ἄλλο προδίνεται;

Στὸν ἄντρα φυσικὰ ἡ εὐθύνη. Ἀλλὰ μήπως ἀνεύθυνη εἶναι καὶ ἡ κυρία ποὺ παραμέλησε τὸν ἑαυτό της; Δὲν ξέρουμε καθόλου ἂν ἡ προσπάθεια της ἐναντίον τοῦ χρόνου θὰ ἀπέδιδε. Δὲν ξέρουμε ἐπίσης ἂν στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ διατηροῦσε ἡ σύζυγος τὴν ἀνθηρότητά της, θὰ τῆς ἔμενε πιστὸς ὁ ἄντρας. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρουμε εἶναι ὅτι δὲν ἔδωσε τὴ μάχη της. Παραδόθηκε χωρὶς τὴ μάχη της, χωρὶς ἀντίστασι, στὸ χρόνο.

Δὲν εἶναι ἡ μόνη. Πολλὲς συνθηκολογοῦν μὲ τὴ φθορά. Ἄλλοτε ἐπειδὴ ἀφίνουνε ν' ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀσχολίες· ἄλλοτε ἐπειδὴ ἡ ἀπογοήτευσι κυριαρχεῖ μέσα τους. Κακὸ καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις. Φυγὴ ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ ποὺ εἶναι ἡ φθορὰ τοῦ χρόνου. Προδοσία τοῦ σώματος ποὺ εἶναι δῶρο Θεοῦ καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὀφείλουμε, χωρὶς ἐκζήτησι καὶ ὑπερβολές, μ' ὅλα ὅμως τὰ δυνατὰ μέσα, νὰ τὸ προφυλάγουμε ἀπὸ τὴν κατάρρευσι καὶ νὰ τὸ κρατοῦμε σὲ καλὴ φόρμα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ', Ἀρ. ΦΥΛΛΟΥ 1263 Δρ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΛΕΥΚΗ ΠΑΡΕΝΘΕΣΙ

ΓΙΑ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ἡ Ἀθήνα γνώρισε φέτος τὸν χειμῶνα σ' ὅλη τὴ δόξα του. Εἶδε καὶ κρύο δυνατό, εἶδε καὶ μέρες βαρειᾶς συννεφιᾶς — καί, προπαντός, εἶδε χιόνι.

Συνήθως, τὸ χιόνι κάνει στὴν Ἀθήνα μιὰ δειλὴ κι' ἀσθενικὴ ἐμφάνισι, ραντίζει μὲ μιὰ ψιλή, ἄσπρη βροχὴ τὰ κεραμίδια καὶ τὶς στέγες, καὶ ξεψυχάει σχεδὸν ἀμέσως, πρὶν προλάβη νὰ σχηματίση οὔτε τὸ πιὸ λεπτὸ κι' ἀξιόρατο στρῶμα. Ἴσα-ἴσα γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν ὄρεξι ἐκείνων, ποὺ παίρνουν τὸ νερένιο αὐτὸ χιονάκι... στὰ σοβαρά, ἐλπίζοντας, καθὼς τὸ βλέπουν νὰ πέφτη ἀποβραδίς, πὼς θὰ συμβῆ ἕνα θαῦμα τὴ νύχτα, θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ πληθύνουν οἱ μικροσκοπικές του νιφάδες —καὶ θὰ ξυπνήση ἡ πόλι στὰ κάτασπρα.

Ἐννιὰ φορὲς στὶς δέκα, τὸ ὄνειρο αὐτὸ διαψεύδεται κατὰ τὸν θλιβερώτερο τρόπο. Τὸ νερόχιονο, τὸ ψευτόχιονο τῆς Ἀθήνας δὲν καταφέρνει παρὰ νὰ μουσκέψη τὴν πόλι, χωρὶς νὰ ζωγραφίση οὔτε μιὰ ἄσπρη πινελιὰ στὰ κεραμίδια της. Κι' οἱ Ἀθηναῖοι, πεισματωμένοι γιὰ τὴν προδοτικὴ αὐτὴ ἐγκατάλειψί τους ἀπὸ τὸ χιόνι, τὸ παίρνουν ἀπὸ πίσω, τὸ κυνηγᾶνε, σκαρφαλώνοντας στὶς κορφὲς τῆς Πάρνηθας καὶ τὸ βρίσκουν, ἐπιτέλους, ἐκεῖ, ἄφθονο, ἐπιβλητικό, μεγαλόπρεπο, νὰ περιμένη τὸ προσκύνημα τῶν πιστῶν του.

★

Δὲν ξέρω ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία, ποὺ ἔκανε φέτος τὸ χιόνι νὰ κατηφορίση ἀπὸ τὰ ὀρεινά του καταφύγια στὶς ἀθηναϊκὲς γειτονιές. Ἡ πιὸ ἀξιόλογη —ἤ, τοὐλάχιστον, ἡ πιὸ πρωτότυπη — ἑρμηνεία ἀπ' ὅσες ἄκουσα, εἶναι πὼς αὐτὸ ὀφείλεται... στὴ σύνδεσί μας μὲ τὶς χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Συνεπὴς στὶς καινούργιες ὑποχρεώσεις της, ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα πῆρε, ἔστω γιὰ λίγο, τὴν χειμωνιάτικη ὄψι εὐρωπαϊκῆς μεγαλουπόλεως.

Ἀντὶ γιὰ τὸ καχεκτικό, τὸ ἑτοιμοθάνατο χιονάκι, ποὺ τὴν ἐπισκεπτόταν ἄλλες χρονιές, τὴν ἐπισκέφθηκε τώρα χιόνι αὐθεντικό, χιόνι βόρειο, ποὺ ἔδωσε μάχη νικηφόρα μὲ τὰ ἐχθρικὰ σ' αὐτὸ στρώματα τῆς ἀττικῆς ἀτμόσφαιρας κι' ἔφτασε ὡς τὸν τελικό του προορισμὸ —τὶς ταράτσες, τὰ μπαλκόνια, τὶς στέγες, τοὺς δρόμους— μ' ἐλάχιστες σχετικὰ ἀπώλειες, ἀνίκανες νὰ τὸ ἐμποδίσουν νὰ κατακτήση τὴν πόλι, νὰ τὴν σκεπάση θριαμβευτικὰ μὲ τὸν ἄσπρο μανδύα του.

Διάλεξε, μάλιστα, γιὰ νάρθη, τὶς ἰδανικώτερες μέρες: Ὅταν οἱ πιὸ φανατικοὶ ὀπαδοί του, οἱ μαθητὲς κι' οἱ μαθήτριες, εἶχαν τὴν εὐκαιρία, ἀπερίσπαστοι ἀπὸ σχολικὲς ἀπασχολήσεις, χάρι στὴν εὐεργετικὴ ἀπεργία τῶν ἐκπαιδευτικῶν, νὰ τὸ ὑποδεχτοῦν ὅπως ἔπρεπε καὶ νὰ τὸ ἀπολαύσουν ὅσο θέλανε!

Ἀλλοιῶς, θάταν τρομερὴ ἀδικία. Θυμᾶμαι πὼς καθηλωμένος κάποτε —πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἐννοεῖται— στὴν σχολικὴ τάξι καὶ βλέποντας ἀπὸ τὸ τζάμι τὸ χιόνι νὰ πέφτη ἄφθονο στὴν αὐλή, συλλογιζόμουν πὼς θἄπρεπε κάποιος καινοτόμος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας νὰ καθιερώση τὶς χιονισμένες ἡμέρες— τόσο σπάνιες, ἄλλωστε— σὰν μέρες ἀργίας γιὰ τὰ σχολεῖα! Τέτοιο μέτρο δὲν ἀποφασίστηκε κι' οὔτε, φαντάζομαι, θ' ἀποφασιστῆ ποτέ. Φέτος, ὅμως, ἦταν μιὰ εὐτυχισμένη σύμπτωσι νάρθη τὸ χιόνι σὲ μέρες ἀργίας ἀπρόβλεπτες γιὰ τοὺς μικροὺς μαθητές, ποὺ τὸ χαίρονται καὶ μὲ τὴν ὅρασι καὶ μὲ τὴν ἀφὴ καὶ μὲ τὴν ψυχή τους ὁλόκληρη...

★

Ἡ εὐφροσύνη τοῦ χιονιοῦ, ὡστόσο, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ βρίσκουν τὸ δρόμο γιὰ νὰ διεισδύσουν καὶ στὴν πιὸ κλειστὴ σὲ κάθε εἴδους μαγεία» ψυχὴ τῶν μεγάλων. Ἀμφιβάλλω, ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ —καὶ τοὺς λυπᾶμαι, ὅσους ὑπάρχουν— ποὺ νὰ μένουν ἀδιάφοροι, ἀσυγκίνητοι στὸ θεσπέσιο θέαμα μιᾶς πόλεως χιονισμένης ἢ ἑνὸς χιονισμένου τοπίου. Τὸ συναίσθημα, ποὺ ἐμπνέει, εἶναι βαθὺ καὶ γαλήνιο: Εἶναι σὰ νάχουν φτάσει ὅλα, καὶ τὸ χιονισμένο τοπίο, κι' ὁ κόσμος, κι' ἐσεῖς ὁ ἴδιος, ποὺ μετέχετε στὸ χιονισμένο τοπίο καὶ στὸν κόσμο, σ' ἕνα ἐπίπεδο ἰδανικῆς τελειότητας. Εἶναι μιὰ ὁλοκλήρωσι — μιὰ εὐτυχισμένη, ἁρμονικὴ συμφιλίωσι μὲ τὴ μοῖρα καὶ μὲ τὴ φύσι.

— Ὅταν πέφτη χιόνι, αἰσθάνομαι σὰ νὰ πέφτη σιωπή..., μοῦ ἔλεγε μιὰ κοπέλλα.

Κι' ἀληθινά, τὸ χιόνι εἶναι μιὰ σιωπὴ πολυσήμαντη, ποὺ ἀποκρούει τὴν κραυγὴ καὶ τὸν θόρυβο σὰν ἐκδηλώσεις παράταιρα βάναυσες, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸ ἀτενίζετε τόσο σιωπηλοί, ὅσο σιωπηλὸ εἶναι κι' ἐκεῖνο, καθὼς ἀγγίζει, σκεπάζει καὶ μεταμορφώνει τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸν λευκό του μανδύα, τὸν ὑφασμένο ἀπὸ σιωπὴ κι' ἀπὸ ἔκστασι.

Ὅμως, ἡ αἴσθησι τῆς ὁλοκληρώσεως ἔρχεται ἀργότερα, ὅταν τὸ χιόνι ἔχη πάψει νὰ πέφτη καὶ δὲν διαταράζει τὴν ἀπόλυτη ἠρεμία οὔτε τὸ ἀθόρυβο στροβίλισμα τῶν νιφάδων. Τότε, καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη σὰν εἶναι νύχτα ξάστερη καὶ λούζει στὶς μαρμαρυγές του τὸ χιονισμένο τοπίο τὸ γεναριάτικο φεγγάρι, ἀναλογιζόσαστε, γεμᾶτος δέος, πὼς δὲ μπορεῖτε νὰ ἐπιθυμήσετε τίποτα πιά, πὼς ἔχουν ὅλα γύρω σας φτάσει στὴν ὑπέρτατη βαθμίδα τῆς ὀμορφιᾶς.

★

Ἐννοεῖται, τὰ πράγματα ἀλλάζουν, μόλις τ' ἀντικρύσωμε ἀπὸ τὴν «πρακτική» τους πλευρά. Ὁ πρακτικὸς ἄνθρωπος θὰ ὑπενθυμίση πὼς τὸ χιόνι εἶναι ὕπουλο κι' ἐπικίνδυνο, κάνοντας τοὺς πεζοὺς νὰ γλυστρᾶνε καὶ τὰ τροχοφόρα νὰ ντεραπάρουν, κι' ἀκόμη πὼς εἶναι «εἶδος πολυτελείας», γιατὶ μόνο ὅποιος ξέρει πὼς τὸν περιμένει ἕνα ζεστὸ σπίτι κι' ἕνα φλυτζάνι καφτὸ τσάϊ, μπορεῖ νὰ τὸ ἀπολαύση.

Ὅμως, τὶς καταλυτικὲς αὐτὲς σκέψεις, ποὺ βεβηλώνουν τὴν ἄσπιλη λευκότητα τοῦ βορεινοῦ ἐπισκέπτη μας, δὲν συνηθίζουν νὰ τὶς κάνουν οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ τόσο σπάνια συναντοῦν μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ταιριάζουν μόνο σ' ἐκείνους, ποὺ τὸ χιόνι τοὺς συντροφεύει, σχεδὸν χωρὶς διακοπή, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ χειμώνα.

Σὲ μιὰ σύζυγο, ὅσο ὡραία κι' ἂν εἶναι, ἀνακαλύπτει κανεὶς τὶς κακές της πλευρὲς καὶ τὶς σχολιάζει. Ὄχι, ὅμως, καὶ σὲ μιὰ ἄπιστη, ἀκριβοθώρητη φίλη, ποὺ ἐμφανίζεται μιὰ φορὰ κάθε τρία ἢ τέσσερα χρόνια!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Ἂν δὲν τὸ βροῦμε ἐδῶ, τότε θὰ εἶναι ἀσφαλῶς στὸ Χορὸ τῶν Ἐργένηδων ὁ προκομένος!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ — ΣΕΛ. 5
Ἡ χριστιανικὴ παραβολὴ καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς μετανοίας

ΕΥΡΩΠΗ: ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ — » 6
Ἕνα δραματικὸ πόκερ τῶν ἡγετῶν τῆς Δύσεως

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ — » 8
Πρέπει νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό του

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΤΑ·Ι·ΤΗΣ ΣΤΟ «ΑΚΤΟΡ'Σ ΣΤΟΥΝΤΙΟ» — » 20
Ἡ Ταρίτα ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ μ' ἕνα καράβι τοῦ 18ου αἰῶνα

ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ ΤΗ ΣΠΟΝΔΥΛΙΚΗ ΣΑΣ ΣΤΗΛΗ — » 22
Πολλὲς ἀσθένειες ἔχουν σ' αὐτὴν τὴν ἀφορμή τους

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ — » 32
Ὁ μηχανοξυλουργὸς ποὺ ἔγινε τραγουδιστὴς

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ — » 33
Ὁμιλοῦν οἱ Ἕλληνες σκηνοθέτες

ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρρώστια σοβαρή, ποὺ οἱ πόνοι της προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ

ΓΥΑΛΙΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ — » 37
Κάθε ἀνθρώπινο σῶμα ἀντιδρᾶ διαφορετικὰ στὸ τράνταγμα ἢ στὸ πέσιμο

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΜΕ ΤΕΛΕΙΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ — » 44
Ἡ ὀμορφιὰ στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη

ΕΝΑ ΑΥΓΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ!... — » 45
Στὴ δίαιτα, στὶς κοῦρες ὀμορφιᾶς καὶ στὰ σαμπουὰν

«ΔΕΝ ΘΑ ΣΟΥ ΞΑΝΑΜΙΛΗΣΩ ΠΙΑ!» — » 52
Ἡ «θυμωμένη σιωπή», ὅπλο τῶν συζύγων

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ ΜΕ ΤΟ ΔΡΑΚΟΥΛΑ!
Ἡ νοσηρὴ μανία τοῦ κοινοῦ, γιὰ τὰ ἔργα φρίκης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΥΦΛΟΥΣ — » 60
Ἡ πρωτότυπη μέθοδος τῆς κατασκευῆς τους ἀπὸ μιὰ Ἀμερικανίδα δασκάλα

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΡΑΠΕ — » 63
Ἡ ἁπλὴ γραμμὴ στὶς τουαλέττες. — Σκέρτσα στὶς ἐσάρπες. — Κοντὲς βέστες στὰ ντὲ — πιές. — Καθημερινὰ ντὲ — πιές. — Καντριγιὲ λαινάζ. — Σύνολο φούστας — καζάκας. — Ἁπλᾶ φορέματα γιὰ κοριτσάκια. — Κοριτσίστικες τουαλεττίτσες. — Παιδικὰ ντὲ — πιές, κλπ..

ΥΠΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ — » 73
Οἱ καταπληκτικὲς ἐπινοήσεις ἑνὸς Ἀμερικανοῦ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ «ΠΡΩΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ» — » 78
Οἱ Ἀμερικανοὶ μεταχειρίζονται τὴν Τζάκυ Κέννεντυ, ὅπως μιὰ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ

ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΞΑΝΘΕΙΑ ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΟΝ ΞΑΝΟΝ — » 81
Τέσσερα ἀποτσίγαρα ὁδηγοῦν στὰ ἴχνη τους

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Η ΖΩΡΖΕΤΤΑ ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι έξη χρόνων.

Η μητέρα του ή Ρόζα και ό πατέρας του ό Ζάκ, ήταν μοντέρνο άντράγυνο. Ύστερ' από δέκα χρόνων συζυγική ζωή, θέλησαν νά χωρίσουν.

— Μή σέ νοιάζη, άγάπη μου, έλεγε ό Ζάκ στή γυναίκα του. Θά πάρω έγώ όλα τ' άβικα και θά δής ότι θά τετύχουμε νά χωρίσουμε μιά χαρά.

— Βλέπω ότι βιάζεσαι, τού άπαντούσε ή Ρόζα. Μήπως έχεις τό νού σου νά ξαναπαντρευτής μετά τό διαζύγιο; Μού φαίνεται ότι κάνεις γλυκά μάτια στή μικρούλα Χριστίνα Λαβεναίκ.

— Δέ μπορεί κανείς νά σού κρύψη τίποτα! Έ, ναί, λοιπόν! Ό πατέρας της έχει μεγάλο έργοστάσιο και θά μέ πάρη μαζί του... Όσο γιά τήν κόρη του τί νά σού πώ... Όμολογώ ότι είναι χαριτωμένη και...

— Έ, λοιπόν ότι δέ χωρίσαμε άκόμη;

Ή Ρόζα μέ τό χαμόγελό της, έδειχνε ότι πονούσε ή καρδιά της. Έπειτα έδειξε τά έπιτάλαμά της, πού ήθελε νά πάρη μαζί της.

— Όλα τ' άλλα είναι δικά σου, είπε στό Ζάκ.

— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! τής άπάντησε ό άντρας της.

— Όσο γιά τή Ζωρζέττα άφισέ μου την... τόν παρακάλεσε ή Ρόζα. Είναι μωρό άκόμη. Όποτε θέλεις νά ρχεσαι νά τή βλέπης.

Έκείνη τή στιγμή ή πατέρας και μητέρα άκουσαν ένα λυγμό.

— Μπά, έδώ ήσουν, λοιπόν, Ζωρζέττα; φώναξαν κι' οι δυό.

Μά μπροστά στόν πόνο τού παιδιού, πού έκλαιγε μ' άναφυλλητά, παράτησαν τά γέλια.

Ήταν καλοί γονείς, πού άγαπούσαν στ' άλήθεια τό παιδί τους.

— Έλα, Ζωρζέττα, μήν κλαίς, έκανε ή Ρόζα.

— Μήπως δέ θά είμαστε πάντα έμείς ό μπαμπάς σου κι' ή μαμά σου; προσπάθησε νά τήν παρηγορήση ό Ζάκ.

— Δέ θά μάς χάσης ούτε τόν ένα ούτε τόν άλλο! τής έξήγησε ή μητέρα της.

— Όχι έτσι! φώναξε κλαίγοντας ή Ζωρζέττα. Σάς θέλω και τούς δυό μαζί.

— Μά, κοριτσάκι μου, δέ μπορείς τώρα νά καταλάβης γιατί χωρίζουμε, τής άπάντησε ή Ρόζα. Θά τό καταλάβης όταν μεγαλώσης...

— Γιά έξήγησέ μου, τής είπε ό πατέρας της. Μήπως φοβάσαι ότι δέ θά μέ βλέπης πιά;...

— Μήπως έγώ δέ θάμαι μαζί σου; τής είπε ή μητέρα της.

— Όχι έτσι! Όχι έτσι! θρηνούσε ή Ζωρζέττα.

— Τί θά πή όχι έτσι;

— Σάς θέλω και τούς δυό μαζί! τούς ξανάπε ή μικρούλα.

Θυμόταν άραγε τίς εύτυχισμένες μέρες πού έβλεπε τούς γονείς της άγκαλιασμένους νά σκύβουν πάνω άπ' τό κεφαλάκι της; Θυμόταν άραγε την τραπεζαρία, όπου άκουγε τό μπαμπά της νά διηγήται τά γεγονότα τής ζωής του και τή μαμά της μέ τό άσπρο κρεβατάκι, τά όμορφα φορέματά της και τά παιγνίδια της, που τά πήγαιναν τώρα άλλού, μακρυά άπό κεί πούχε περάσει τά πρώτα παιδικά της χρόνια;

— Έλα μήν κλαΐς... Δέ θά χωρίσουμε! τής είπε μ' άδιάφορη φωνή ή μητέρα της.

Ή μικρούλα όμως Ζωρζέττα άρρώστησε άπό την ίδια μέρα. Παραμιλούσε τή νύχτα και οί έφιάλτες τού πυρετού την έκαμαν νά πετιέται τρομαγμένη:

— Όχι έτσι! Όχι έτσι! Σας θέλω και τούς δυό μαζί! ξεφώνιζε στό παραλήρημά της.

— Ποιός μπορούσε νά φαντασθή ότι θά την άρρώσταιναν τά λόγια μας;... Τί εύαίσθητο κορίτσι! άπόρησε ή Ρόζα.

Κι' άλήθεια ή Ζωρζέττα ήταν εύαίσθητη. Τό μικρόβιο τής άρρώστιας της δέν άργησε μ' έκείνη τή στενοχώρια και τήν άπελπισία της νά έκδηλωθή. Ό γιατρός βρήκε ότι είχε τυφοειδή πυρετό. Έπειτα μιά μηνιγγίτις χειροτέρεψε την κατάστασι. Η άρρώστια, θάλεγε κανείς πώς μεγάλωνε την έξυπνάδα της μικρούλας. Όταν οί πόνοι τήν άφιναν, ή Ζωρζέττα έκανε τούς διπλωμένους γύρω της νά θαυμάζουν τίς έξυπνες παρατηρήσεις, τίς φρόνιμες σκέψεις της, τή διαύγεια τού μυαλού της. Ένα πρωΐ, πού ό πατέρας κι' ή μητέρα στέκονταν μπροστά της άγκαλιασμένοι, όπως άλλοτε, ή Ζωρζέττα τούς κύτταξε. Και μέ δακρυσμένο βλέμμα ψιθύρισε:

— Νά, έτσι! Σάς θέλω και τούς δυό μαζί...

Αύτά ήταν τά τελευταία λόγια τής μικρούλας. Τή νύχτα ή Ζωρζέττα δέ μπόρεσε ν' άνθέξη στόν πυρετό...

Ή Ρόζα, γυρίζοντας άπ' τό νεκροταφείο μέ καρδιά σπαραγμένη άπ' τόν πόνο τής μητέρας, πού έχασε τό παιδί της, ρώτησε τό Ζάκ:

— Θέλεις νά δοκιμάσουμε πάλι νά ζήσουμε, όπως πρώτα... γιά την άγάπη τής Ζωρζέττας μας;

— Ήμουν έτοιμος νά σού τό προτείνω... τής άπάντησε ό Ζάκ.

Μήπως είχαν κανένα σοβαρό λόγο γιά νά χωρίσουν; Ό κύριος ήθελε τό παράθυρο άνοιχτό, όταν ή κυρία παραπονιόταν ότι έκανε κρύο. Άλλοτε πάλι έκείνος, δέν ήθελε νά βγή, όταν έκείνη είχε έπιθυμία γιά διασκέδασι. Ήέλαν, λοιπόν, νά χωρίσουν, γιά μικροζητήματα... Ό Ζάκ ήταν καμμιά φορά παράλογος. Η Ρόζα ήταν νευρική. Παρεξηγούσε τά πιό άσήμαντα πράγματα. Κατά βάθος, παρ' όλες τίς φιλονεικίες τους, άγαπούσε ό ένας τόν άλλον και θυμόντουσαν τά πρώτα εύτυχισμένα χρόνια τού γάμου τους. Και τώρα ή άνάμνησι τού άτυχου παιδιού τους, τούς έκανε νά ξεχνούν τίς πρέλλες τους και νά μή μιλούν πιά γιό τό χωρισμό τους...

Πέρασαν έτσι δυό χρόνια. Κι έξακολουθούσαν νά ζούν μαζί. Τόν τρίτο χρόνο άπόχτησαν δεύτερο κοριτσάκι. Η κοινούργια Ζωρζέττα έκλεινε τά δυό χρόνια, όταν ό Ζάκ είπε μιά μέρα:

— Ξέρεις, Ρόζα; Είμαι ότι παντρεύτηκε ή Χριστίνα Λαβεναίκ, έκείνη πού μού άρεσε κάποτε...

— Και λυπάσαι γι' αύτό; τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

— Διόλου!

— Δέ συλλογίζεσαι πιά τό διαζύγιο;

— Κι' έσύ;

Η Ρόζα τούδειξε τό άγγελούδι, πού έπαιζε κοντά της.

— Πώς μπορώ!... τού άπάντησε. Φοβούμαι μήν την κάνω ν' άρρωστήση... όπως την άλλη.

— Κι' έγώ τό ίδιο, Ρόζα, τής άπάντησε ό άντρας της.

— Άλήθεια, φταίμε άραγε έμείς, Ζάκ, γιά τό θάνατο τής Ζωρζέττας; Έγώ κατηγορώ πάντα τόν έαυτό μου. Α! είναι τόσο σκληρό! Δέ μπορώ νά τό συλλογίζωμαι... Δέν άντέχω στόν πόνο... Όπως κι' άν είναι, δέν έχω τώρα καμμιά διάθεσι νά ριψοκινδυνέψω τή ζωή τής δεύτερης Ζωρζέττας. Και σού έξομολογούμαι, άγάπη μου, ότι δέ θά σού δώσω τώρα, κι' άν έσύ τό θελήσης, τή συγκατάθεσί μου, γιά τό διαζύγιο!

— Σύμφωνοι! φώναξε ό Ζάκ γεμάτος χαρά, ρίχνοντας μιά τρυφερή ματιά στή γυναίκα του.

Έπειτα έβαλε την κορούλα του στην άγκαλιά τής μητέρας της και τίς έσφιξε και τίς δυό πάνω στό στήθος του στοργικά. Ένιωθε τώρα ότι ήταν πιό εύτυχισμένος άπό κάθε άλλη φορά...

ΜΑΡΙΑ ΛΑΠΑΡΣΕΡΙ

Η ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ

Η Μινού Ντρουέ, τό παιδί-θαύμα τής Γαλλίας, πού άπασχόλησε πρό χρόνων τόν κόσμο μέ τά ποιήματά του, έγινε τώρα τραγουδίστρια. Πρό ήμερών έβωσε στό Παρίσι τό πρώτο άπό μιά σειρά ρεσιτάλ μέ τραγούδια, τών όποίων δέν έγραψε μόνο τούς στίχους άλλά συνέθεσε και τή μουσική. Η Μινού συνόδεψε τό τραγούδι της παίζοντας ή ίδια κιθάρα, τήν όποία χειρίζεται μέ δεξιοτεχνία. Η Μινού είναι άρραβωνιασμένη μέ τόν Άλαίν Ντιμπουά, ένα νέο 18 χρόνων, πού έχει γράψει πολλά θεατρικά έργα, μερικά άπό τά όποία παίχτηκαν μέ έπιτυχία. Η Μινού Ντρουέ, πού έπιφυλάσσει στό παρισινό κοινό όλο και νέες έκπλήξεις θά στραφή ύστερα πρός έγα άλλο τομέα και θά παρουσίαση σέ λίγες έβδομάδες, σάν σχεδιάστρια μόδας, μερικά άνοιξιάτικα μαντέλα δικής της έμπνεύσεως.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Η κυρία Χάρτλεϋ δείχνει σε μερικές νέες τού ινστιτούτου, πού διευθύνει στό Λονδίνο, την τεχνική τού μασσάζ τού προσώπου. Η κυρία Χάρτλεϋ, πού δέν είναι άλλη άπό τή μητέρα τής γνωστής στάρ Βίβιαν Λή, ύποστηρίζει πώς τό μυστικό τής παρατάσεως τής νεότητος βρίσκεται σ' ένα έντεχνο μασσάζ τών μυών τού όργανισμού. Κατά την κυρία Χάρτλεϋ μιά γυναίκα έχει άνάγκη άπό είδικά μασσάζ τόσο κατά την διάρκεια τής έγκυμοσύνης όσο και μετά τόν τοκετό, γιά ν' άποφευχθή κάθε χαλάρωσι τών ίστών.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΤΡΥΦΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Έμβούχτησον τούς έρωτας και τάς φλογώδεις λαύρας
κι' έπέθησον αίσθήματα ώς ή πνοή τής αύρας
κι' άγάπας σφόδρα τρυφεράς και άερίους μάλλον
μακράν βεβαίως ποταπών και πονηρών νδραβάλων.
Κι' άναζητών τού έρωτος, ώ Ζεύ! την πεμπτουσίαν
έξήλθον ώς έρευνητής έν μέσω τών όδών,
ότε ίδού ημβάνισον Αθθίδα θεσπεσίαν
σεμνοπρεπώς ρεμβάζουσαν και δή μβαλκονηδόν.
Κι' έρρίγησον άπό καρδς μέχρι και τών πελμάτων
και έμπλεως έξ εύγενών κι' άβρών συναισθημάτων
άνύψωσον τούς όφθαλμούς μετ' εύκλεούς τιμής
και μελιρρύτως έκραξον: «Χαΐρε ώ θεία Μίς!»
Κι' άναστενάξας τρείς φοράς και συγκεκινημένος
δακρύων, έσυνέχισον: «Ω! τρυφερά παρθένος!
Η χάρις σας μέ έθελξεν κι' ή τόση σας άβρότης
έφ' ώ και ύποκλίνομαι ώς εύγενής ιππότης!

Κι' έπιθυμών ένθύμιον έγκύρως έξ υμών
έκλιπαρώ γονυκλινής, ώ Μίς, μετά (λυγμών
είς ένδειξιν τετρυφερών έρωτικών προ- (όδων
έκ τής γλαστρός σας νά δεχθώ έν άλι- (κόν σας ρόδον!»
Έν ρόδον τής έζήτησον κι' έκείνη αύ- (θωρεί
ήγέρθη έκ τής θέσεως κι' αύτίκα, ώ (θεοί!
— όπόσον μέ ήγάπησεν ή Μίς ή ξε- (λογιάστρα!—
μοί έρριψεν κεφαληδόν όλόκληρον την... γλάστρα!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

Ἡ χριστιανικὴ παραβολὴ καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς μετανοίας

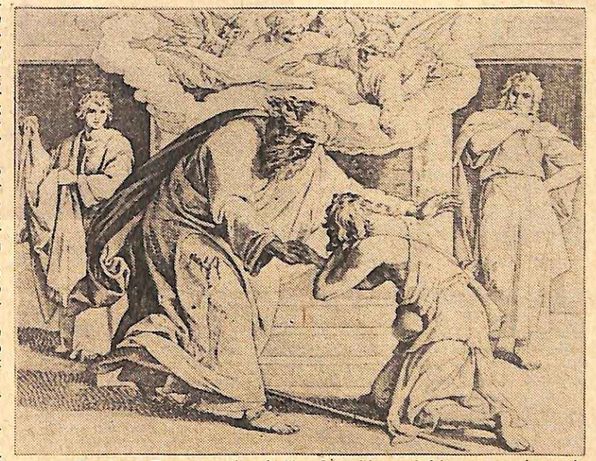

—Πατέρα! Συγχώρεσέ με! Δέν είμαι άξιος νά λέγωμαι γυιός σου!

ΖΟΥΣΕ στά πλούτη καί τήν πολυτέλεια ό νεώτερος γυιός μιάς οίκογενείας. Ό,τι ήθελε τό είχε: Ρούχα, στολίδια, διασκεδάσεις, όλα ήταν στή διάθεσί του. Τό σπίτι του τό ύπηρετούσαν πολλοί δούλοι καί στά κτήματα τού πατέρα του δούλευαν πολλοί έργάτες. Έκείνος άπολάμβανε τόν ίδρώτα τους, χωρίς κόπους. Όλοι ζήλευαν την εύτυχία του. Ό ίδιος όμως ένοιωθε δυστυχισμένος. Τίποτα δέν τόν εύχαριστούσε. Τίς νύχτες στριφογύριζε στά μεταξωτά στρωσίδια του καί μονολογούσε:

— Βαρέθηκα νά ζώ κάτω άπό τή σκιά τού πατέρα μου. Βαρέθηκα ν' άκούω τίς συμβουλές του. Δέ μέ συγκινεί ή στοργή του. Πρέπει νά φύγω, πρέπει νά έλευθερωθώ! Θέλω νά ζήσω τή ζωή μου, είμαι νέος!...

Δέν πέρασε πολύς καιρος καί κάποιο πρωΐ παρουσιάστηκε ό νέος αύτός στόν καλοκάγαθο πατέρα του καί τού είπε:

— Πατέρα, δώσε μου ό,τι μού άνήκει άπό την περιουσία. Θέλω νά βάλω μόνος μου πρόγραμμα στή ζωή μου...

Ό γέρος πατέρας του τόν κύτταξε μέ συμπόνοια.

— Ναί, παιδί μου, τού άπάντησε, θά σού κάνω τό χατήρι. Αύριο κιόλας θά τά μοιράσω όλα στά δύο. Μισά δικά σου, μισά τού μεγαλύτερου άδερφού σου. Πρόσεξε όμως, παιδί μου, πρόσεξε νά διαχειριστής καλά τό μερίδιό σου. Είναι πολύ εύκολο νά καταστρέψης ό,τι έχεις, άλλά είναι πάρα πολύ δύσκολο νά δημιουργήσης κάτι. Κύτταξε νά κυβερνάς έσύ τόν πλούτο σου. Άλλοίμονό σου άν σέ τραβήξη έκεΐνος όπου θέλει... Κι' άν κάποτε τά χάσης όλα, μή δειλιάσης, μήν άπελπιστής. Βάλε ξανά τά δυνατά σου κι' άρχισε άπό την άρχή...

Γεμάτος χαρά καί ίκανοποίησι, πήρε τό μερίδιό του ό νεώτερος γυιός. Βρήκε άγοραστές γρήγορα καί τό πούλησε. Τί νά τάκανε αύτός τά κτήματα καί τά ζώα; Μόνο τό χρήμα τού χρειαζόταν. Μέ τά λεφτά θά μποροΰσε νά ταξιτά δέψη, νά φύγη μακρυά άπό την πατρίδα του, νά γνωριστή μέ ξένους άνθρώπους, νά γλεντήση καί νά διασκεδάση μαζί τους.

Έβαλε, λοιπόν, τά χρήματα αύτά στην τσέπη του καί, χωρίς ν' άποχαιρετήση τό γέρο-πατέρα του, χωρίς ν' άγκαλιάση τό μεγαλύτερο άδελφό του, έφυγε σέ χώρα μακρυνή. Έκεΐ γνώρισε καινούργιους φίλους. Άρχισε νά περνάνη τίς μέρες του στά γλέντια, στά μεθύσια καί στίς άσωτίες. Όλοι, μπροστά του, έσκυβαν. Έσκυβαν, φυσικά, στή δύναμι τών χρημάτων του. Κι' έκείνος έ νοιωθε άπέραντη εύτυχία μέσα σ' αύτή την ψεύτικη συντροφιά, πού έκανε πώς τόν θαυμάζει. Ό ΐδιος μονολογούσε εύχαριστημένος:

— Τώρα νοιώθω, άψυχο χρήμα, την άξία σου! Τώρα καταλαβαίνω πόσο είσαι δυνατό! Μαζί σου ζώ τούτες τίς ύπέροχες μέρες! Μέ σένα βοηθό, έκανα τόσες γυναίκες νά μ' άγαπήσουν! Έδώ ξέφυγα άπό τό αύστηρό βλέμμα τού πατέρα μου. Κανω ό,τι θέλω και διασκεδάζω όσο θέλω... Κρίμα ήταν νά έμενα μαραζωμένος στό πατρικό σπίτι... Άλήθεια, πόσο είμαι εύτυχισμένος!

Και οί φίλοι του, κάθε μέρα, φρόντιζαν νά τού βρίσκουν μιά καινούργια άπόλαυσι, ένα νέο γλέντι. Έτσι, κατάφεραν νά τού τρώνε πιό πολλά χρήματα...

Μά τό σφιγγλό κορμί του άρχιζε τώρα ν' άδυνατίζη άπό τίς καταχρήσεις καί, μαζί μ' αύτό, είχε «άδυνατίσει» καί τό πουγγί του. Λίγα λεπτά τού έμειναν άκόμα. Όλη σχεδόν ή περιουσία του είχε ξοδευτή στίς άπολαύσεις. Τώρα πού τά χρήματα λιγόστεψαν, χάθηκαν καί οί περισσότεροι φίλοι του. Καί, σέ λίγο, έμεινε μόνος! Έντελώς μόνος καί χωρίς χρήματα. Όλοι τόν κύτταζαν καί χαμογελούσαν. Τόν έβλεπαν σάν άδέσποτο παλιόσκυλο. Πουθενά δέ φαίνονταν τώρα οί φίλοι του. Δέν τόν πλησίαζαν ούτε οί γυναίκες, πού άλλοτε τόν σφιχταγκάλιαζαν καί τού μιλούσαν σάν έρωτευμένες.

Βλέπει ό άσωτος γυιός τόν κατήφορό του, άλλά δέ μπορεί νά κάνη τίποτα. Καί, πάνω σ' όλο αύτό τό τραγικό κατάντημά του, μεγάλη πεΐνα πέφτει σ' όλόκληρη την πολιτεία. Τό ψωμί είναι γιά τούς λίγους. Γιά έκείνους, πού έχουν χρήματα....

Φεύγει, λοιπόν, νηστικός καί κουρελιασμένος άπό την πόλι καί πιάνει δουλειά σ' έναν άρχεντα. Γίνεται χοιροβοσκός. Φυλάει τά γουρούνια τού κυρίου του καί προσπαθεί νά χορτάση τό στομάχι του μέ χαρούπια. Κοιμάται σάν τά ζώα. Ζή έξω, στό βρουνό, σάν άγρίμι. Θυμάται τίς μέρες, πού σπατάλησε την περιουσία του καί χτυπάει τό κεφάλι του. Ώρες πολλές στηρίζει την πλάτη του στόν κορμό μιάς γέρικης χαρουπιάς καί σκέφτεται την κατάντια του. Κυττάζει τά γυμνά πόδια του, τό κουρελιασμένο ρούχο του καί ξεσπάει σέ κλάματα...

★

Άπόψε βυθίζεται πάλι στίς σκέψεις του. Έχει στηρίξει τό κεφάλι του στό τσοπάνικο ραβδί του καί μονολογεί:

— Γιατί νά είμαι τόσο δυστυχισμένος; Γιατί νά φτάσω σ' αύτό τό κατάντημα; Κάτι πρέπει νά κάνω... Μετά τό εύκολο καταφόρισμά μου, πρέπει καί πάλι ν' άνηφορίσω! Τό βρήκα! Θά γυρίσω στόν πατέρα μου! Θά τόν παρακαλέσω νά μέ πάρη στή δουλειά του. Τόσοι άνθρωποι τρώνε ψωμί στό σπίτι του, γιατί νά πεινάω έγώ; «Άναστάς, πορεύομαι πρός τόν πατέρα μου». Θά σηκωθώ νά πάω στό σπίτι μας!

Τό πρόσωπο τού άσώτου φωτίστηκε. Τά μάτια του πήραν μιά ζωηρή λάμψι. Ή ζωή του, έκείνη τή στιγμή, άλλαζε. Είχε μεταγοιώσει γιά τά σφάλματά του. Είχε αίσθανθή πού τόν ώθήγησε ή άπερισκεψία του... Πέταξε τό ραβδί τού τσοπάνη καί, γεμάτος χαρά, πήρε τό δρόμο τής έπιστροφής.

— Άντίο ζωή τής άσωτίας, άντίο τρελλή ζωή! μουρμούριζε. Γυρίζω πίσω στην όμορφιά τού κόσμου, πού ένοιωσα στά παιδικά μου χρόνια. Θά γονατίσω μπρός σπόν πατέρα μου και θά τού ζητήσω δουλειά, όπως τή ζητούν οί ξένοι. Δέ θέλω προνόμια. Είμαι άναξιος νά μέ φωνάξη γυιό του!

Ό γέρος-πατέρας, μέ λύπη και μέ άγωνία πεσμένη νά φανή άπό κάπου ό χαμένος γυιός του. Όλον αύτό τόν καιρό, δέν έμαθε πού βρίσκεται και τί κάνει. Κάθε μέρα βγαίνει στόν έξώστη τού σπιτιού του και κυττάζει τούς δρόμους. Μά τού κάκου, δέ φαίνεται τίποτα! Ή πατρική του καρδιά, ώστόσο, δέ χάνει την έλπίδα. Καί, κάποια μέρα, βλέπει στό βάθος τού δρόμου, ένα νέο. Τρίβει τά μάτια του κι' ή καρδιά του χτυπάει μέ λαχτάρα.

— Ό γυιός μου! φωνάζει. Ό χαμένος γυιός μου ζή. Βρέθηκε!

Τρέχει κάτω, προχωρεΐ στό δρόμο κι' άγκαλιάζει τόν άσωτο. Έκείνος γονατίζει.

— Άμάρτησα, τού λέει, σέ σένα και στό Θεό. Δέν είμαι άξιος νά μέ λές παιδί σου!

Τά δάκρυα του πατέρα ένώνονται μέ τά δάκρυα τού άσώτου. Δάκρυα χαράς καί μετάνοιας...

Ό πατέρας του δέν όργίζεται, δέν τόν έλέγχει, δέν τού λέει τί έκανε τά χρήματά του. Τού φτάνει ή είλικρινής όμολογία τού παιδιού του. Τί άξία έχουν τά λεφτά, όταν ό άνθρωπος γλυτώνη άπό την καταστροφή; Γιατί ό άσωτος ίσως νά τά έχασε όλα, άλλά γλύτωσε στό τέλος την ψυχή του. Ό καλός έαυτός του σώθηκε άπό τή διαφθορά. Μπορεί, λοιπόν, νά ξαναφτιάξη τή ζωή του.

Στό σπίτι τού πλούσιου πατέρα γίνεται σωστό πανηγύρι. Σφάζονται έκλεκτά ζώα και παίουν μουσικά όργανα. Όλοι στολίζονται και όλα όμορφαίνουν στή μεγάλη αύτή γιορτή. Μόνο ό μεγαλύτερος γυιός δέν παίρνει μέρος στή χαρά. Ύπολογίζει περισσότερο τίς σπατάλες, παρά τή σωτηρία τού άδελφού του!

Γιατί, άραγε; Ίσως γιατί έλειπε σ' έκείνον ή άγάπη...

★

Όλοι σχεδόν οί άνθρωποι περνούν κάποτε άπό τό στάδιο τού άσώτου. Όλοι σχεδόν ήταν ή θά γίνουν κάποτε άσωτοι γυιοί. Όχι μόνο γιατί σπατάλησαν την περιουσία τους, άλλά και γιατί σπατάλησαν τό χρόνο τους, την έξυπνάδα τους, τίς προσπάθειές τους, σέ άγώνες, πού δέν είχαν ίδανικά. Άλλοι σπατάλησαν τά νειάτα τους στίς διασκεδάσεις, άλλοι ξόδεψαν την περιουσία τού πατέρα τους, μέ την πρόφασι, ότι σπουδάζουν, άλλοι έγκατέλειψαν τό ίδανικό τους και έδωσαν όλη τή ζωτικότητά τους σέ ταπεινούς σκοπούς. Κάποτε όμως ξαναβρήκαν τόν έαυτό τους και γύρισαν, μετανοημένοι και μέ πλήρη «κάθαρσι», στό παλιό τους έργο. Ό άσωτος παύει νά είναι άσωτος, άπό την ήμέρα έκείνη, πού θά πή καθαρά και άποφασιστικά στόν έαυτό του:

— Άναστάς, πορεύομαι πρός τόν πατέρα μου!

Πατέρας είναι ό Θεός, ή πίστι, τό ίδανικό, ή έπιστήμη, ή τέχνη...

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οίποις είναι ή τέχνη νά κάνη κανείς μεγάλη έπίδειξι μέ μικρά ύλικά.

Θ. Μακώλεϋ

Αύτοί πού προσποιοΰνται σοβαρότητα είναι συνήθως άνθρωποι χωρίς μυαλό.

Γλάδστων

Δέν ύπάρχουν τιμές άπρόσιτες γιά τόν άνθρωπο πού προετοιμάζεται γι' αύτές μ' ύπομονή.

Λαμπρυγιάο

Καλίτερα νά είναι κανείς τό τελευταίο άπό τά λιοντάρια παρά ή πρώτη άπό τίς άλεπούδες.

Τουρκική παροιμία

Τό πράσσειν έξαφανίζεται τό έργον, όμως μένει.

Λατινικό ρητό

Μιά χώρα έχει άνάγκη άπό θρυλικούς ήρωες.

Άντρέ Μωρουά

Ή δόξα είναι ό ήλιος τών πεθαμένων.

Μπαλζάκ

Όποιος δέν θρέφη μπροστά στόν κίνδυνο, δέ μπορεί νά ύπολογίζεται στό θάρρος του.

Λαροσφουκώ

Όπου δέν χωράει ή άνδρεία έρχεται ή πονηριά.

Έλληνική παροιμία

ΕΥΡΩΠΗ: Στὸ σταυροδρόμι τοῦ μέλλοντος

Ἕνα δραματικὸ πόκερ τῶν ἡγετῶν τῆς Δύσεως

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρετανίας Μακμίλλαν : Ἀβεβαιότης καὶ μελαγχολία...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ἄρχισε μ' ἕνα φιλί. Ἕνα πραγματικὰ ἱστορικὸ φιλί, ποὺ ἦταν ὁ πρόλογος μιᾶς θύελλας.

Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, στρατηγὸς Ντὲ Γκώλ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας Ἀντενάουερ.

Μόλις εἶχαν ὑπογράψει μιὰ συμφωνία στενοτάτης γαλλογερμανικῆς συνεργασίας. Γύρω τους οἱ κυριώτεροι ὑπουργοὶ τῶν δύο Κυβερνήσεων καὶ πιὸ μακρυά, ἄγρυπνοι καὶ προσεχτικοί, πολιτικοὶ καὶ διπλωμάτες τῶν διαφόρων χωρῶν.

Ἦταν ἡ 18η φορά, ποὺ ὁ Γερμανὸς πρωθυπουργὸς ἐρχότανε στὸ Παρίσι. Καὶ ἡ 18η αὐτὴ φορὰ ἦτανε τὸ κλείσιμο ἑνὸς κύκλου, ἑνὸς ἱστορικοῦ κύκλου, πο πρὶν λίγο ἀκόμη, θὰ φαινόταν σὰν κάτι τὸ ἀδύνατο ἡ τοὺλάχιστο τὸ παράτολμο.

Τέσσερις αἰῶνες ἐχθρότητας, ἀνταγωνισμοῦ, πολέμων, καταστροφῶν, τέσσερις αἰῶνες γαλλογερμανικῶν ἀντιθέσεων, ποὺ τὶς πλήρωσε ἄλλωστε μὲ ποταμοὺς αἵματος ὅλη ἡ Εὐρώπη καί, μέχρι ἑνὸς σημείο, ὅλος ὁ κόσμος, τερματίστηκαν σὲ μιὰ ἀποθέωσι φιλίας καὶ συνεργασίας.

Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο θὰ συναντῶνται προσωπικὰ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κρατῶν, κάθε τρίμηνο οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Παιδείας, κάθε δυὸ μῆνες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐπιτελείων καὶ κάθε μήνα οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Σκοπὸς τους νὰ ἐναρμονίζουν συνεχῶς καὶ νὰ εὐθυγραμμίζουν ἀπόλυτα τὴ γαλλογερμανικὴ πολιτική...

Μιὰ τόσο στενὴ συνεργασία, σὲ καιρὸ μάλιστα εἰρήνης, εἶναι ἕνα γεγονός, ποὺ σπάνια βλέπει ἡ Ἱστορία, ἀκόμη καὶ γιὰ κράτη, ποὺ συνδέονται μὲ μιὰ πατροπαράδοτη φιλία.

ΕΝΩ Η ΘΥΕΛΛΑ ΥΨΩΝΕΤΑΙ

Ἡ ἄρα τοῦ Ἱστορικοῦ συμφώνου Γαλλίας — Γερμανίας δὲν ἦτανε τυχαία. Ἤρθε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ἄρχισε σ' ὁλόκληρο τὸ δυτικὸ κόσμο νὰ ὑψώνεται μιὰ θύελλα, ποὺ θεληματικὰ καὶ μὲ δεξιοτεχνία προκάλεσε ὁ ἴδιος ὁ Ντὲ Γκώλ.

Καὶ εἶναι τόσα τὰ συμφέροντα, τὰ βαθύτατα συμφέροντα καὶ τὰ πάθη ποὺ προκάλεσαν οἱ πρωτοβουλίες, ὥστε μιὰ σειρὰ παρεξηγήσεων, κατευθυνομένων πληροφοριῶν, ψευδῶν εἰδήσεων, ἀσυνάρτητων αὐτοσχεδιασμῶν, νὰ προβάλουν τὰ σκοτεινά τους πρόσωπα, περιπλέκοντας τὴν κατάστασι καὶ σκιάζοντας τὴν ἀλήθεια...

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Οἱ ρίζες τῆς σημερινῆς θύελλας τοῦ δυτικοῦ κόσμου, φτάνουν μέχρι τὸν τελευταῖο πόλεμο καὶ ὡρισμένες σίγουρα, πολὺ μακρύτερα...

Στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ἡ Μεγάλη Βρετανία κράτησε στοὺς ὤμους της μὲ ἀπέραντο θάρρος καὶ

Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Ντὲ Γκώλ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας Ἀντενάουερ μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς γαλλογερμανικῆς συνθήκης: Τὸ ἱστορικὸ φιλί...

ἐπιμονὴ καὶ μ' ἐλάχιστα —στὴν ἀρχὴ τουλάχιστον— μέσα, τὸ τρομερὸ βάρος τῆς χιτλερικῆς ἐπιθέσεως, μὲ τὴν ἐμπνευσμένη καὶ ἀλύγιστη ἡγεσία τοῦ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ.

Ὁ Βρετανικὸς λαὸς ἔδειξε τὰ μεγάλα του προσόντα, ἀκλόνητος στὶς ἐπάλξεις, ὅταν ἄλλοι —πολλοὶ ἄλλοι— ἔσκυβαν τὸ κεφάλι, μπροστὰ στὰ χιτλερικὰ κτήνη.

Γι' αὐτὸ τὸ Λονδῖνο, ποὺ νύχτα καὶ μέρα τὸ βομβάρδιζαν τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα, ἀνοίγοντας τεράστιες πληγές, στὸ κορμί του, εἶχε γίνει πραγματικά, γιὰ κάθε ἐλεύθερο Εὐρωπαῖο, ἐλεύθερο στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα, ἑνῷ στέναζε κάτω ἀπὸ τὴ χιτλερικὴ σκλαβιά, ἡ «Ἱερουσαλὴμ» τῆς ἐλευθερίας, τὸ σύμβολο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δημοκρατίας.

Οἱ περισσότερες ἄλλωστε, κυβερνήσεις τῶν κατεχομένων χωρῶν εἶχαν καταφύγει στὸ Λονδῖνο καὶ «ἐκ τῶν πραγμάτων», ἡ Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. γινότανε ἡ πρωτεύουσα μιᾶς «Ἑνωμένης Εὐρώπης».

Μὲ τὸ νικηφόρο, γιὰ τοὺς δυτικοὺς συμμάχους, τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ἡ κατάστασι ἄρχισε ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, ν' ἀλλάζῃ.

«ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ» ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

Ἡ Βρετανικὴ πολιτικὴ ξαναγύρισε στὴν πατροπαράδοτη γραμμή, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καθοριστῇ μὲ δυὸ λόγια: «Πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ αὐτοκρατορία μου».

Ἡ «αὐτοκρατορία» αὐτή, βέβαια, εἶχε ἀρχίσει νὰ μεταβάλλεται σὲ ὁμοσπονδία, γιατὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀποικίες εὕρισκαν τὴν ἐλευθερία τους, ἀλλὰ βασικὰ —καὶ οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ— οἱ δεσμοὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας μὲ τὴν «αὐτοκρατορία» της, μὲ τὰ κράτη τῆς Ὁμοσπονδίας, ἦτανε πρωταρχικὴς σημασίας.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς Μεγάλης Βρετανίας στηριζότανε —καὶ στηρίζεται — στὰ κράτη τῆς Ὁμοσπονδίας, ποὺ ἁπλώνονται σὲ ὅλες τὶς ἠπείρους τοῦ πλανήτη μας.

Ἄλλωστε, ἡ στενότατη, ἡ σχεδὸν ὀργανικὴ αὐτὴ σύνδεσι, ποτὲ δὲν εἶχε σταματήσει.

Στὸν καιρὸ μόνο τοῦ πολέμου δημιουργήθηκαν βάσιμες ἐλπίδες, ὅτι ἡ Μεγάλη Βρεττανία —σύμβολο ἐλευθερίας τῶν καταπιεσμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης— θὰ συνειδητοποιοῦσε τὴν εὐρωπαϊκή της ἀποστολή...

Ὅταν δειλὰ ἄρχισαν τὰ πρῶτα βήματα μιᾶς «Ἑνωμένης Εὐρώπης», γύρω ἀπὸ τὸ 1948, ἡ Μεγάλη Βρετανία ἀδιαφόρησε.

Στὸ Στρασβούργο, βέβαια, στὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, συμετεῖχαν ὡρισμένοι Ἄγγλοι βουλευτὲς —Συντηρητικοί, Ἐργατικοί, Φιλελεύθεροι — ἐκπροσωπώντας ὅμως μόνο τὸν ἑαυτό τους...

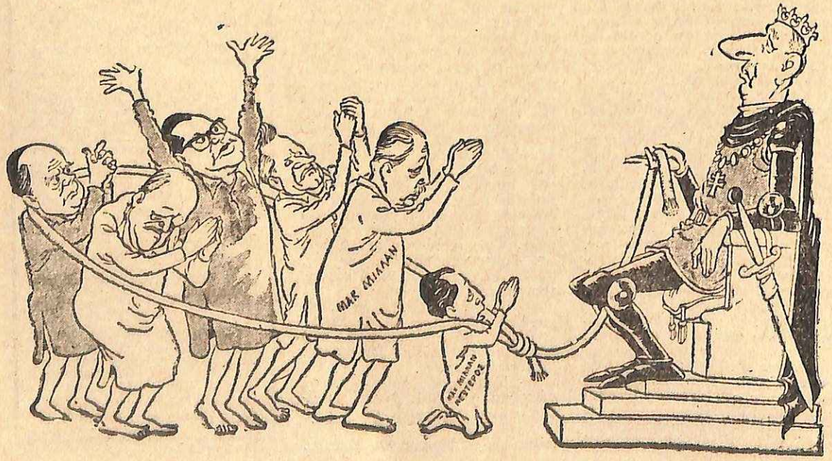

Μιὰ χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία: Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησι σέρνεται στὰ πόδια τοῦ Ντὲ Γκώλ, «αὐτοκράτορα» τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ μπῇ στὴν Κοινὴ Ἀγορά...

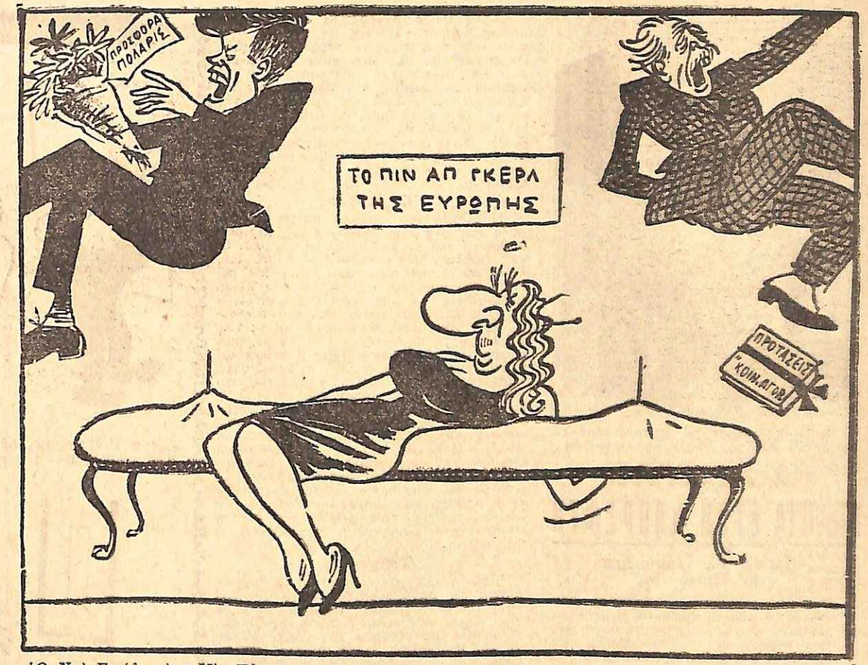

Ὁ Ντὲ Γκώλ, σὰν «Μὶς Εὐρώπη», δὲν δέχεται οὔτε τὰ «ἄνθη—πολάοις» τοῦ Κέννεντυ, οὔτε τὰ δῶρα—εἴσοδος στὴν Κοινὴ Ἀγορά, τοῦ Μακμίλλαν...

Ὅταν τὰ πρῶτα δειλὰ βήματα ἄρχισαν νὰ ὁδηγοῦν σὲ οὐσιαστικὲς πραγματοποιήσεις, ἡ Μεγάλη Βρεταννία, κύτταζε μὲ δυσπιστία τὴν προσπάθεια τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλοίμονο, ἡ βρεταννικὴ πολιτικὴ δὲ μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μιὰ βασική της γραμμή, ποὺ ἔγινε πραγματικὸ «σύμπλεγμα»: Στὸ νὰ βλέπῃ, δηλαδή, μὲ ὑποψία καὶ συχνὰ μὲ ἐχθρότητα τὴν ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία δὲ σταματάει στὸ Μεγάλο Ναπολέοντα ἢ στὸν Ἀδόλφο Χίτλερ...

Στὴν ἐποχή μας — ὅπως τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ γαλλογερμανικὴ συνεργασία — ἄρχισαν νὰ γίνωνται βαθύτατες μεταβολές, γι' αὐτὸ καὶ τὰ παλιὰ δόγματα τῆς πολιτικῆς, ὅπως «τὸ διαίρει καὶ βασίλευε», ἀποτελοῦν ἐπικινδύνους ἀναχρονισμούς.

ΓΑΛΛΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ὅλες οἱ διαδοχικὲς γαλλικὲς κυβερνήσεις, μὲ ἐπικεφαλῆς, μάλιστα, τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς μεγάλου Εὐρωπαίου, τοῦ Ρομπὲρ Σουμάν, προσπάθησαν νὰ προωθήσουν τὴν ἰδέα τῆς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας.

Ἡ Ἰταλία, ἐπίσης, ὅπου, ἕνας ἄλλος μεγάλος Εὐρωπαῖος, ὁ Ντὲ Γκάσπερι, ἔδωσε τὰ πάντα στὴν εὐρωπαϊκὴ ἰδέα, ἀγωνίστηκε γιὰ τὴ θεμελίωσι μιᾶς Ἑνωμένης Εὐρώπης.

Ἡ Δυτικὴ Γερμανία, ἀφοῦ ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τοὺς ναζισιστικοὺς δαίμονες, προχώρησε μὲ ἀποφασιστικότητα πρὸς τὴν Εὐρώπη.

Οἱ μικρότερες Δυτικὲς Δυνάμεις ἀκολούθησαν μὲ πίστι κι' ἐνθουσιασμό.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ πέρασε πολλὲς φάσεις. Δόθηκαν μάχες πολλὲς γύρω ἀπὸ τὴν πραγματοποίησι τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰδέας. Ἡ δραματικώτερη ἴσως μάχη ἦτανε γύρω ἀπὸ τὴ συγκροτησι «Εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ». Τὸ σχέδιο ἑνὸς κοινοῦ στρατοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων τῆς Δύσεως, εἶχε ἐγκριθῆ ἀπὸ τὰ Κοινοβούλια ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Γαλλία...

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Μαντὲς-Φρὰνς ἐκδηλώθηκε ἐναντίον τοῦ σχεδίου, ποὺ τελικὰ καταψηφίστηκε στὴ Βουλή.

ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

Ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκώλ, πραγματικὸς ἐρημίτης τότε στὴ μικρὴ του Βίλλα στὸ Κολομπαϊ, εἶχε δημοσιεύσει μιὰ αὐστηρὴ ἀνακοίνωσι, ὅπου κατεδίκαζε τὸ σχέδιο τοῦ εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ...

Ἡ αὐτοκρατορία αὐτὴ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ χάρτη, ἀφοῦ ἡ Ἰνδία, ἡ Πακιστὰν καὶ ἡ Βιρμανία ἔγιναν ἀνεξάρτητα κράτη, ἐνῷ ἡ Αὐστραλία, ὁ Καναδᾶς καὶ ἡ Νέα Ζηλανδία ἔγιναν αὐτόνομα κράτη, ἐνῶ ἡ Νότιος Ἀφρικὴ ἀποχώρησε ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία.

Ἡ Μεγάλη Βρεταννία, ἀφοῦ ἔχασε τὴν αὐτοκρατορία της, ἔχασε καὶ τὴν ἡγεμονία της στὴν Εὐρώπη.

Ὁ πρώην ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Γάλλων εἶχε, βέβαια, ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν πολιτική, ἀλλὰ ἡ ἠθική του ἐπιρροὴ ἦτανε πάντα μεγάλη...

Οἱ «Εὐρωπαῖοι» τῆς Γαλλίας, τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας, θεωροῦσαν τὸ Ντὲ Γκώλ ἐχθρὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰδέας, ἕναν ἐχθρὸ πάντως ὄχι πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατὶ ὁ στρατηγὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἐξουσία...

Ἀλλὰ στὴν πολιτικὴ τίποτα δὲν ἀποκλείεται.

Τὸ ἀδιέξοδο τοῦ πολέμου τῆς Ἀλγερίας ὡδήγησε τὸν Ντὲ Γκώλ στὴν ἐξουσία, σὲ στιγμὲς μάλιστα ἰδιαίτερα ἀποφασιστικὲς γιὰ τὴν «εὐρωπαϊκὴ πολιτική». Οἱ βάσεις τῆς Κοινῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀγορᾶς εἶχαν τεθῆ.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἰδέα ἔφτανε στὸ στάδιο τῶν θετικῶν καὶ πρακτικῶν πραγματοποιήσεων, ἀφίνοντας πίσω της τὰ θεωρητικὰ καὶ συχνὰ ρωμαντικὰ πετάγματα. Ἡ Γαλλία, ἡ Δυτικὴ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, τὸ Βέλγιο, ἡ Ὁλλανδία καὶ τὸ Λουξεμβοῦργο ἔβαζαν τὶς βάσεις γιὰ μιὰ ἑνοποίησι τῆς οἰκονομίας τους καὶ λίγο ἀργότερα καὶ τῆς γεωργίας τους.

Ὁ Ντὲ Γκώλ, ἀνεβαίνοντας στὴν ἐξουσία, σεβάστηκε ἀπόλυτα τὴν ὑπογραφὴ τῆς Γαλλίας στὴ συμφωνία τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ γρήγορα προχώρησε περισσότερο καὶ ἀναδείχτηκε σὲ πραγματικὸ «Εὐρωπαῖο». Ἡ «Εὐρώπη» ὅμως τοῦ Ντὲ Γκώλ μήπως ἔχει μόνο τὰ γαλλικὰ χρώματα; Μήπως ὁδηγεῖ — ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Ἄγγλοι κυρίως — σὲ μιὰ γαλλικὴ ἡγεμονία;

Η ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ

Ἐδῶ χρειάζεται μιὰ ἱστορικὴ ἀναδρομή: Ὅταν, τὸ 1957, ὑπογράφτηκε ἡ συνθήκη τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς — ὁ Ντὲ Γκώλ τότε ἦτανε ἕνας ἐρημίτης, γεμάτος πίκρα — οἱ Ἄγγλοι εἶχαν ἐπίμονα προσκληθῆ νὰ λάβουν μέρος. Ἀρνήθηκαν, ὅμως, μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονή. Καὶ δὲν ἀρνήθηκαν μόνο, ἀλλὰ πῆγαν πολὺ μακρύτερα... Προσπάθησαν μὲ κάθε μέσο νὰ ὑπονομεύσουν τὴ λειτουργία της.

Προχώρησαν, λίγο ἀργότερα, ἀκόμη πιο μακρυά... Τὸ 1959, ἱδρύσαν τὴ δική τους οἰκονομικὴ κοινότητα, τὴ ζώνη τῶν «ἐλευθέρων συναλλαγῶν» μὲ τὴ συμμετοχὴ ὡρισμένων σκανδιναυικῶν δυνάμεων καὶ τῆς Πορτογαλίας.

Ἀλλὰ ἡ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορὰ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ὀργανώνεται καὶ νὰ σημειώνῃ σοβαρώτατες ἐπιτυχίες...

Τὸ 1961 ἀπόλυτη στροφὴ τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἀρχίζει νὰ ζητάῃ τὴν εἴσοδο τῆς Βρεταννίας στὴν Κοινὴ Ἀγορά.

Στὶς Βρυξέλλες, ὅπου εἶναι ἡ ἕδρα τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἡ ἐτελεστικὴ ἐπιτροπή, μὲ τὴν προεδρία τοῦ Γερμανοῦ Χολλστάϊν, ποὺ συμβολίζει τὸν καινούργιο τύπο τοῦ Εὐρωπαίου, ἀρχίζει νὰ ἐξετάζῃ τὸ θέμα αὐτό.

Ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς γρήγορα πείθονται, ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἀντιπρόσωποι ζητοῦν μιὰ εἰδικὴ μεταχείρισι — εἰδικὰ γιὰ τὰ γεωργικά τους προϊόντα —· ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς ἄλλους ἑταίρους τοῦ συμφώνου σὲ μειονεκτικὴ θέσι...

Καί, πρὶν μερικὰ εἰκοσιτετράωρα, παρουσία καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπουργῶν, ξέσπασε φανερὰ στὶς Βρυξέλλες ἡ κρίσι, γιατὶ ἡ Γαλλία κυρίως ἀρνήθηκε τὴν εἰσδοχὴ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας μὲ εἰδικοὺς εὐρωπαϊκοὺς ὅρους γι' αὐτὴν καὶ χωρὶς τὸ σεβασμὸ τῆς συνθήκης τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ποὺ ὑπογράφτηκε στὴ Ρώμη...

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἀναμφίβολα, ὁ Ντὲ Γκώλ προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἰσχυρὴ ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη, ὅπου ἡ Γαλλία θὰ παίζῃ ἀποφασιστικὸ ρόλο. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι θέλει νὰ ἐπιβάλῃ τὴ «γαλλικὴ ἡγεμονία», γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶναι τέτοια ἡ ὀργανικὴ σύνδεσι τῆς οἰκονομίας τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ὥστε ἡ κήγεμονία μιᾶς δυνάμεως εἶναι ἀδύνατη.

Ἡ σημερινὴ κρίσι, παντως, ὡδήγησε τὴν Εὐρώπη σ' ἕνα ἀποφασιστικὸ σταυροδρόμι, γιατὶ τίποτα τὸ δυνατὸ δὲ μπορεῖ νὰ θεμελιωθῇ πάνω στὶς ψευδαισθήσεις καὶ τὶς παρεξηγήσεις.

Ἡ Εὐρώπη δὲν ἀπαγκιάζει, δὲ μπορεῖ νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἀπὸ τοὺς κόλπους της. Μὲ μιὰ προϋπόθεσι: Ἡ Μεγάλη Βρεταννία νὰ γίνῃ οὐσιαστικὰ καὶ εἰλικρινὰ «Εὐρώπη».

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά: Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Χήθ, τοῦ Βελγίου Σπάακ καὶ τῆς Γαλλίας Κουβ ντὲ Μυρβίλ: Μάχη στὶς Βρυξέλλες.

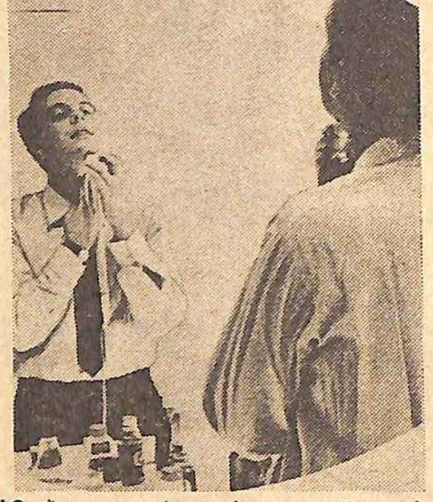

Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ περιποιῆται τὸ πρόσωπό του μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα.

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Πρέπει νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό του.

ΣΗΜΕΡΑ, ὑπάρχουν ἀναρίθμητες σειρὲς ἀπὸ εἰδικὰ προϊόντα, ποὺ εἶναι προορισμένα γιὰ τὴν ἀντρικὴ αἰσθητική, γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου, τῶν μαλλιῶν, τοῦ σώματος. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν κομψὸ ἄντρα, μὰ καὶ γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη κομψός, ἀλλὰ παραμελεῖ τὸν ἑαυτό του.

Συχνὰ οἱ ἄντρες, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὶς γυναῖκες, λένε ὅτι ἡ σύζυγός τους παραμελεῖ τὸν ἑαυτό της καὶ ὅτι δὲ φροντίζει νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους εὐχάριστη καὶ ἑλκυστική. Ἂν ὅμως πήγαιναν νὰ κυτταχτοῦν κι' αὐτοὶ στὸν καθρέφτη, θἄβλεπαν ὅτι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κατηγοροῦν τόσο τὶς γυναῖκες τους!

Ἄλλωστε, εἶναι ἀρκετὸ νὰ ρίξη κανεὶς μιὰ ματιὰ στὸν κόσμο, ποὺ πλημμυρίζει τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ τὶς στάσεις τῶν λεωφορείων καὶ τῶν τρόλλεϋ, γιὰ νὰ παραδεχτῆ ὅτι οἱ γυναῖκες, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα ἐργασίας, εἶναι πολὺ πιὸ περιποιημένες καὶ ἐμφανίσιμες ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Χρειάζεται τάκτ

Ἀκριβῶς ἡ σύζυγος, μιὰ σύζυγος ποὺ ἀγαπᾶ ἀπὸ χρόνια τὸν ἄντρα της καὶ θέλει νὰ τὸν βλέπη πάντα περιποιημένο, μπορεῖ νὰ κάνη πολλὰ σ' αὐτὸ τὸν τομέα. Πρέπει ὅμως νὰ φερθῆ μὲ πονηριά, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι θέλε. νὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλη. Ἄλλωστε σήμερα καὶ οἱ ἄντρες ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὶς διαφημίσεις καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ξέρουν ὅτι οἱ μεγάλοι οἶκοι καλλυντικῶν ἔχουν δημιουργήσει μιὰ «σειρὰ» ἀπὸ ἀντρικὰ προϊόντα, εἰδικὰ μελετημένα, γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου, τοῦ σώματος, τῶν μαλλιῶν.

Τὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάνιου

Ἂς ἀρχίση, λοιπόν, ἡ καλὴ σύζυγος χαρίζοντας στὸν ἄντρα της γιὰ τὴ γιορτή του, γιὰ τὰ γενέθλιά του ἢ γιὰ μιὰ ἄλλη ἐπέτειο, μιὰ σειρὰ ἀπὸ προϊόντα καλῆς μάρκας, μελετημένα εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἄντρες, δηλαδὴ ἀρωματισμένα μὲ ἀρώματα εἰδικά, λεπτά, ἀλλὰ ὄχι γλυκά. Ἡ σειρὰ αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ περιλαμβάνη μιὰ λοσιὸν γιὰ μετὰ τὸ ξύρισμα, τὰλκ μὲ βορικό, μιὰ καλὴ κολώνια, ἕνα ἀποσμητικὸ «στὶκ» καὶ ἕνα προϊόν, ποὺ νὰ περιορίζη τὸν ἱδρῶτα. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι συχνὰ πιὸ ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς ἄντρες, παρὰ γιὰ τὶς γυναῖκες.

Τὰ μαλλιὰ

Φτάνει νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ γύρω μας γιὰ νὰ δοῦμε ὅτι, ἐνῶ οἱ περισσότερες γυναῖκες ἔχουν μαλλιὰ πυκνὰ καὶ δυνατά, οἱ ἄντρες ἀρχίζουν πολὺ γρήγορα νὰ τὰ βλέπουν ν' ἀραιώνουν. Ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς κροτάφους καὶ στὴν ἀρχὴ κάνουν τὸ μέτωπο νὰ φανῆ πιὸ φαρδύ, δίνοντας στὸ πρόσωπο μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἔξυπνη.

Ἀλλὰ ἂν ὁ ἄντρας δὲ φροντίση νὰ καταπολεμήση τὸ κακὸ στὴν ἀρχή του, πολὺ γρήγορα αὐτὸ τὸ «ἔξυπνο μέτωπο» θὰ μεταβληθῆ σὲ πραγματικὴ φαλάκρα. Καὶ ἐδῶ, ἡ σύζυγος θὰ πρέπει νὰ τοῦ προμηθεύση ἀμέσως τὶς λοσιόν, ποὺ δυναμώνουν τὰ μαλλιὰ καὶ ἐμποδίζουν τὴν πτῶσι τους. Ἂν ὅμως αὐτὸ δὲ θὰ φτάση καὶ τὰ μαλλιὰ θὰ ἐξακολουθήσουν ν' ἀραιώνουν, πάλι ἡ σύζυγος θὰ πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνη νὰ συμβουλευθῆ ἕναν εἰδικὸ γιατρὸ καὶ ν' ἀκολουθήση τὴν ἀπαραίτητη θεραπεία.

Ὁ κουρέας

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κουρέα παίζει μεγάλο ρόλο καὶ γιὰ τὸν ἄντρα, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἐκλογὴ τοῦ κομμωτῆ γιὰ τὴ γυναῖκα. Ἕνας κουρέας, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του, ξέρει ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει στὸν κάθε πελάτη του καὶ ξέρει ἀκόμη νὰ τὸν πείση μὲ εὐγένεια νὰ μὴν υἱοθετήση χτενίσματα, ποὺ δὲν εἶναι κατάλληλα γιὰ τὸν τύπο του. Ὡρισμένες «ἐπαναστατημένες τοῦφες» π.χ. ἢ «φράντζες» στὸ λαιμό, ποὺ μπορεῖ νὰ φαίνωνται ἀστεῖες ἢ ἀκόμα καὶ γοητευτικές, σὲ μερικοὺς τραγουδιστὲς καὶ ἠθοποιούς, γίνονται παράλογες καὶ ἀπαράδεχτες στὸ κεφάλι ἑνὸς νεαροῦ ὑπαλλήλου, ἐπαγγελματία ἢ ἐπιστήμονα.

Σήμερα, τὸ κόψιμο πρέπει νὰ εἶναι προσεχτικὸ καὶ τέλειο καὶ τὸ μάκρος τῶν μαλλιῶν πάντοτε μέτριο. Τὰ πολὺ τραβηγμένα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιά, θεωροῦνται σήμερα ἐντελῶς ἀντιαισθητικά. Τὰ μαλλιὰ τοῦ σύγχρονου ἄντρα, πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ καλοχτενισμένα, μὲ μιὰ λοσιόν, ποὺ νὰ τοὺς χαρίζη μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα, χωρὶς νὰ τὰ γυαλίζη καὶ νὰ τὰ λαδώνη.

Τὰ χέρια

Ἐδῶ ἡ σύζυγος μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση τὴ μανικιουρίστα, ἀφοῦ συνήθως ξέρη νὰ περιποιῆται περίφημα τὰ δικά της νύχια. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βρίσκη τὸ βράδυ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γι' αὐτὴ τὴν περιποίησι. Λίγη χλιαρὴ σαπουνάδα, γιὰ νὰ «μαλακώσουν» τὰ νύχια. Ὕστερα τὰ πετσάκια σπρώχνονται πρὸς τὰ πίσω (δὲν κόβονται), μ' ἕνα μικρὸ ξυλάκι, τυλιγμένο μὲ μπαμπάκι καὶ βουτηγμένο σ' ἕνα εἰδικὸ ὑγρό, ποὺ καταστρέφει τὰ πετσάκια, χωρὶς κόπο. Ἕνα μικρὸ λιμάρισμα, γιὰ νὰ δώση καλὸ σχῆμα στὰ νύχια, ποὺ πρέπει νὰ μένουν πάντα καὶ ὅλα κοντά.

Γιὰ νὰ μὴ μένουν πάνω στὰ δάχτυλα τοῦ ἄντρα, ποὺ καπνίζει, ἐκεῖνα τὰ ἀντιαισθητικὰ κιτρινίσματα τῆς νικοτίνης, θὰ πρέπει κάθε πρωΐ νὰ τὰ τρίβη ἐλαφρὰ μὲ μιὰ ἐλαφρόπετρα καὶ μὲ σαπούνι. Ἔτσι, τὸ κιτρίνισμα ἐξαφανίζεται καὶ τὰ χέρια γίνονται πιὸ μαλακά.

Ἡ διατήρησι τῆς γραμμῆς

Ὅπως καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα ἔτσι καὶ γιὰ τὸν ἄντρα, ἡ διατήρησι τῆς γραμμῆς σημαίνει μιὰ πιὸ διαρκὴ νεότητα. Καὶ πάλι ἡ σύζυγος εἶναι ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ ἐλέγχη τὸ βάρος τοῦ ἄντρα της μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καί, ἂν θὰ διαπιστώση ὅτι «ἐκεῖνος» ἔχει τάσι νὰ παχαίνη, νὰ τὸν ὑποβάλη μὲ τρόπο καὶ μὲ διακριτικότητα, στὴν ἀπαραίτητη δίαιτα.

Ἡ δίαιτα ποὺ εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ πείσετε ἕναν ἄντρα ν' ἀκολουθήση εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ζυμαρικά, ρύζι, πατάτες, νὰ μὴ σερβίρωνται ποτὲ μαζὶ μὲ κρέας στὸ ἴδιο γεῦμα, ἀλλὰ ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὁμάδες τῶν φαγητῶν, συμπληρωμένες ἀπὸ ὠμὲς σαλάτες καὶ ἄπαχο τυρί.

Δηλαδή, ὄχι θλιβερὰ «γεύματα πείνας», ἀλλὰ π.χ. ζυμαρικά, συνοδευμένα ἀπὸ ἄφθονη σαλάτα καὶ τυρί. Ἡ κρέας στὴ σχάρα, πάλι μὲ τυρὶ καὶ σαλάτα.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ

Θὰ σᾶς προξενήση κατάπληξι ἂν θὰ μάθετε ὅτι οἱ ἄντρες πελάτες στὶς κλινικὲς τῆς πλαστικῆς χειρουργικῆς ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι σχεδὸν ὅσοι καὶ οἱ γυναῖκες;

Καὶ ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι. Σήμερα, μεγαλώνει ὅλο καὶ περισσότερο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντρῶν, ποὺ καταφεύγουν στὸ νυστέρι, γιὰ νὰ διορθώσουν τὴν αἰσθητική τους. Συνήθως, πρόκειται γιὰ ἐπεμβάσεις ποὺ ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ σημάδια τῶν γηρατειῶν. Οἱ πιὸ συχνὲς ἐπεμβάσεις εἶναι ἐκεῖνες ποὺ γίνονται γιὰ τὶς σακκοῦλες κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δυσάρεστα σημάδια, ποὺ προκαλεῖ ἡ σωματικὴ κατάπτωσι.

Μιὰ ἄλλη συχνὴ ἐπέμβασι εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφορᾶ τὰ πολὺ προεξέχοντα αὐτιά. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπέμβασι πολὺ εὔκολη, ποὺ μπορεῖ ὅμως ν' ἀλλάξη ἀκόμη καὶ τὴν ἔκφρασι.

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

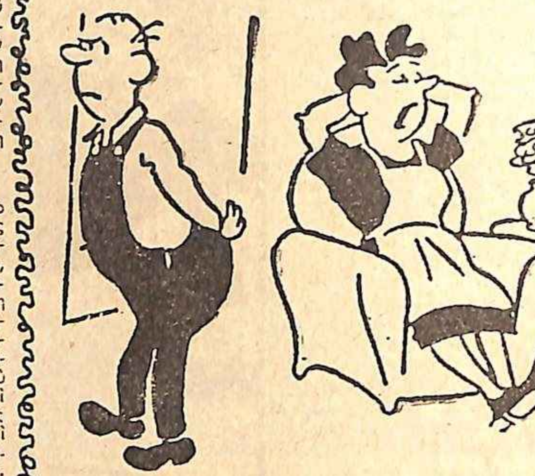

— Ρώτησέ με, μὲ τρυφερότητα, τί δῶρο θέλω στὴ γιορτή μου, γιὰ νὰ πάω νὰ σοῦ μαγειρέψω!

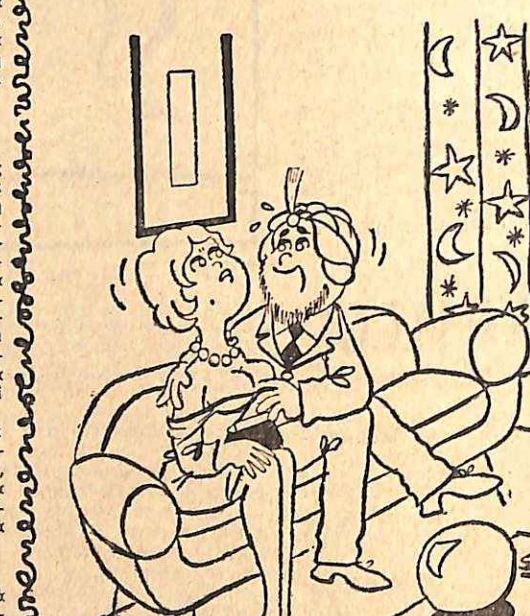

—Ἐγὼ ξέρετε δὲν ἀποκαλύπτω μόνο τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον...

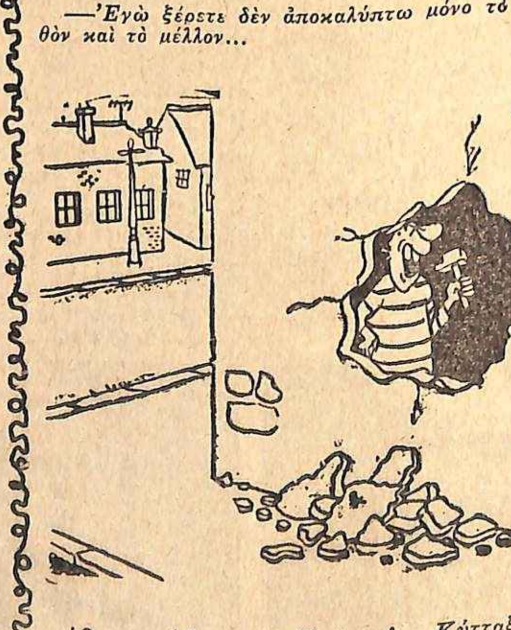

Ὁ κατάδικος: Μπάμπη!... Κύτταξε τί ἔγινε μὲ τὸ καρφὶ ποὺ ἤθελα νὰ καρφώσω...

ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ

Φοιτητικοὶ ἀγῶνες καὶ ταραχὲς

Ε'.

ΠΡΟΤΟΥ ἱστορήσουμε τὰ αἱματηρὰ γεγονότα, ποὺ συνετάραξαν τὴν Ἀθήνα στὶς 8 Νοεμβρίου τοῦ 1901, ἐξ αἰτίας τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ κάνωμε μιὰ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν, ὥστε νὰ κατατοπισθοῦν οἱ ἀναγνῶστες, ποὺ δὲν παρακολούθησαν τὰ προηγούμενα ἄρθρα τῆς στήλης αὐτῆς. Μὲ πρωτοβουλία τῆς βασίλισσας Ὄλγας εἶχε μεταφρασθῆ στὴ νεοελληνικὴ τὸ Εὐαγγέλιο. Εἶχε τυπωθῆ καὶ εἶχε κυκλοφορήσει σὲ 1000 ἀντίτυπα, ποὺ ἐξαντλήθηκαν μέσα σὲ ἕνα μῆνα. Ἡ βασίλισσα Ὄλγα ἑτοιμαζόταν νὰ κάνη μιὰ δεύτερη ἔκδοσι τοῦ μεταφρασμένου Εὐαγγελίου, σὲ πολλὲς χιλιάδες ἀντίτυπα. Τότε ὅμως ἄρχισε νὰ δημοσιεύεται στὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολι» τοῦ Βλάση Γαβριηλίδη, μιὰ μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου σὲ δημοτικὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸν διαμένοντα στὴν Ἀγγλία Ἀλεξ. Πάλλη. Ἡ δεύτερη μετάφρασις ἦταν ἄσχετη μὲ τὴν πρώτη τῆς βασίλισσας καὶ ἡ δημοτική, ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Πάλλης ἦταν πολὺ τολμηρὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Οἱ δύο μεταφράσεις προκάλεσαν τὴν ἀντίδρασι τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ κυβέρνησι Θεοτόκη δὲ θέλησε νὰ λάβη μέτρα ἐγκαίρως καὶ ν' ἀπαγορεύση κάθε μετάφρασι Εὐαγγελίων, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήση τὴ βασίλισσα Ὄλγα, στὴν πρωτοβουλία τῆς ὁποίας ὠφείλετο. Τὴν ἴδια ἐφεκτικὴ στάσι ἐτήρησε καὶ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Ἦταν κι' αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Θεοτόκης, ἄνθρωπος τοῦ Παλατιοῦ. Στὸ μεταξύ, μιὰ μερίδα τοῦ τύπου — κυρίως γιὰ λόγους δημοσιογραφικοῦ ἀνταγωνισμοῦ πρὸς τὴν «Ἀκρόπολι»— ἐφανάτιζε τὴν κοινὴ γνώμη ἐναντίον κάθε μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ ἀντιπολίτευσι μὲ τὸ Δηλιγιάννη, ποὺ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κλονίση καὶ ν' ἀνατρέψη τὴν κυβέρνησι Θεοτόκη. Ἡ μετάφρασι εἶχε γίνει ὄχι μόνο θρησκευτικό, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸ θέμα. Ποικίλες διαδόσεις κυκλοφοροῦσαν ὅτι, πίσω ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ὄλγα ἦταν ἡ ρωσικὴ πολιτική, ποὺ ζητοῦσε μὲ τὴ μετάφρασι τῶν Εὐαγγελίων νὰ ἐξουδενώση τὸν ἐθνισμὸ καὶ τὴ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων!

★

Συνθήματα εἶχαν ριχτῆ, ποὺ ἔπιαναν καὶ φανάτιζαν τὸ λαό: «Ἔξω οἱ ρωσόφιλοι ἀρνησιπατρίδες», «Νὰ καῆ ἡ μετάφρασι τῆς Σλαύας!», «Ἀνάθεμα, στοὺς πουλημένους καὶ τοὺς ἀθέους!» καὶ ἄλλα, ποὺ στρέφονταν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἐναντίον τῆς Ὄλγας. Στὴν ὑπόθεσι εἶχε ἀνακατευθῆ καὶ τὸ Πανεπιστήμιο. Ἡ φοιτητικὴ νεολαία πρωτοστατοῦσε στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς μεταφράσεως. Θερμαιμοὶ φοιτητὲς ἔκαναν στὶς 6 Νοεμβρίου διαδηλώσεις στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ ἐναντίον τῶν ἐφημερίδων «Ἀκρόπολις» καὶ «Ἄστυ», ποὺ ὑποστήριζαν τὴ μετάφρασι. Ἔσπασαν μερικὰ τζάμια καὶ κατέβασαν τὶς ἐπιγραφὲς τῶν δύο ἐφημερίδων. Τὴν ἄλλη ἡμέρα νέες διαδηλώσεις τῶν φοιτητῶν. Στρατός, χωροφυλακὴ καὶ ἱππικό, περικύκλωσαν τὸ Πανεπιστήμιο. Ὡστόσο οἱ φοιτητές, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν καθηγητὴ Καρολίδη, μπόρεσαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ζώνη καὶ νὰ φτάσουν σὲ διαδήλωσι ὡς τὸ μητροπολιτικὸ μέγαρο. Τὸ κύριο αἴτημά τους ἦταν τώρα τὸ «ἀνάθεμα» ἐναντίον ἐκείνων ποὺ εἶχαν μεταφράσει, τὰ Εὐαγγέλια, στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβανόταν καὶ ἡ βασίλισσα Ὄλγα. Δὲν ἡσύχασαν οὔτε ὅταν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶχε κάνει ἀνακοίνωσι, ποὺ κατεδίκαζε μὲ δριμύτητα κάθε μετάφρασι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀπηγόρευε τὴν κυκλοφορία του.

Ὁ μητροπολίτης δέχτηκε ἐκ μέρους τῶν διαδηλωτῶν τὸν καθηγητὴ Καρολίδη καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀνακοινώση στοὺς φοιτητὲς ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶχε ταχθῆ ἐναντίον κάθε μεταφράσεως καὶ παραφθορᾶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἑπομένως ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσουν, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ζήτημα. Τὰ ἴδια συνέστησε σὲ αὐστηρὸ τόνο στοὺς φοιτητὲς ὁ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Σακελλαρόπουλος. Ὅταν οἱ φοιτητὲς ξαναγύρισαν στὸ Πανεπιστήμιο, μολονότι δὲν ἦταν πλήρως ἱκανοποιημένοι, ὡστόσο φαίνονταν πὼς ἡσύχασαν καὶ τὸ ζήτημα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκφυλίζεται. Τὸ ἴδιο ὅμως ἀπόγευμα ἡ κυβέρνησι Θεοτόκη, κατόπιν ὑπουργικοῦ συμβουλίου πῆρε ἀψυχολόγητα καὶ σπασμωδικὰ μέτρα, ποὺ ἐπιδείνωσαν τὴν κατάστασι καὶ ὁδήγησαν στὸ αἱματοκύλισμα τῆς ἐπομένης. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐχαρακτήρισε τὴν κατάστασι ὡς «ἔκρυθμοτάτην», ἐκάλεσε ἀπὸ τὸ Ναύσταθμο 650 ναῦτες, ἀπὸ τὰ τρία θωρηκτά, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴ φρουρὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ κυβέρνησι μελετοῦσε τὸ κλείσιμο τοῦ Πανεπιστημίου γιὰ ἕνα χρόνο. Διαδόθηκε ἀκόμη πὼς ὁ στρατὸς θὰ κατελάμβανε τὴ νύχτα τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὰ μέτρα αὐτὰ προκάλεσαν ἀναβρασμὸ στὸ φοιτητικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ στὸ λαό. Οἱ φοιτητὲς κλείστηκαν τὴ νύχτα στὸ Πανεπιστήμιο. Μερικοὶ ἦσαν ὁπλισμένοι. Ἔβαλαν σκοπούς, διώρισαν φρούραρχο τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸ ὑπερασπίσουν ἐναντίον ἐνδεχομένης ἀποπείρας καταλήψεώς του ἀπὸ τὸ στρατό. Συγχρόνως κάλεσαν τὸ λαὸ καὶ τὶς συντεχνίες σὲ συλλαλητήριο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὶς δύο τὸ ἀπόγευμα, στὶς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι τὸ πρωΐ τῆς 8 Νοεμβρίου.

★

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο φαίνονταν τὰ πνεύματα κατευνασμένα. Οἱ φοιτητές, ποὺ εἶχαν ξαγρυπνήσει τὴ νύχτα, δὲν ἔδειχναν μεγάλη διάθεσι γιὰ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἀναταραχή. Τὸ συλλαλητήριο τοῦ ἀπογεύματος προμηνυόταν εἰρηνικό. Ἦταν ἀμφίβολο ἀκόμα, ἂν θὰ συμμετεῖχαν οἱ συντεχνίες. Ἐνῶ ὅμως ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ ὀξύτης, ποὺ εἶχαν δημιουργηθῆ, ἔβαιναν πρὸς ὕφεσι ἡ κυβέρνησις Θεοτόκη προέβη σὲ ἕνα ἀψυχολόγητο μέτρο. Ἔκανε μιὰ ἐπιδεικτικὴ καὶ προκλητικὴ παρέλασι τοῦ ναυτικοῦ ἀγήματος διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴ μουσική. Τὸ ἄγημα ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρεῖς λόχους. Διοικητής του ἦταν ὁ κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ «Ὕδρα» Γ. Μπούμπουλης καὶ διοικητὲς τῶν λόχων οἱ ὑποπλοίαρχοι Γ. Μπαλαμπάνος, Μ. Τσιριμῶκος καὶ Ἀγγ. Γέροντας.

Ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, ποὺ βρῆκε εὐκαιρία μὲ τὰ «Εὐαγγελικὰ» γιὰ ν' ἀνατρέψη τὴν κυβέρνησι Θεοτόκη.

Ὅταν τὸ ἄγημα περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἀκούστηκαν μερικὲς ἀποδοκιμασίες, χωρὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις. Τὴν ἴδια ἐπιδεικτικὴ παρέλασι ἐπανέλαβε τὸ ἄγημα στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ μαζεύεται στὶς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς γιὰ τὸ συλλαλητήριο.

Στὸ μεταξὺ εἶχε κινητοποιηθῆ ὁλόκληρη ἡ φρουρὰ τῆς πρωτεύουσας καὶ ἡ χωροφυλακή. Στρατιωτικὲς μονάδες εἶχαν φράξει τοὺς δρόμους γύρω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἔξοδο τῶν φοιτητῶν καὶ τὴ μετάβασί τους στὸ συλλαλητήριο, ποὺ εἶχε ἀπαγορεύσει ἡ κυβέρνησι. Τὰ μέτρα αὐτὰ ἐξερέθισαν τὰ πνεύματα καὶ πλήθη λαοῦ μετὰ τὸ μεσημέρι μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ στὴν ὁδὸ Κοραῆ, προτρέποντας τοὺς φοιτητὲς νὰ ξεκινήσουν ὅλοι μαζὶ γιὰ τὶς Στῆλες. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Βοῦλτσος, ποὺ θέλησε νὰ πλησιάση στὸ Πανεπιστήμιο ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὶς ἀποδοκιμασίες καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ πλήθους. Ὁ φοιτητικὸς κόσμος στὴν ἀρχὴ εἶχε ἐνδοιασμοὺς νὰ ξεκινήση. Ἐπεβλήθηκαν ὅμως οἱ ζωηρότεροι καὶ ἡ φάλαγξ τοῦ Πανεπιστημίου ἀκολουθουμένη ἀπὸ μάζες λαοῦ ξεκίνησε γιὰ τὸ συλλαλητήριο. Μπροστὰ εἶχαν βάλει ἕνα λάβαρο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'. Στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, μπροστὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρεταννίας τὸ ναυτικὸ ἄγημα εἶχε φράξει τὸ δρόμο παρατεταγμένο σὲ δύο στίχους. Οἱ διαδηλωτὲς ὅμως, μὲ ζητωκραυγὲς ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, διέσπασαν τὴ ζώνη καὶ προχώρησαν πρὸς τὶς Στῆλες, ὅπου συνέρρεαν ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις καὶ ἄλλα πλήθη λαοῦ. Κατὰ σύγχρονη ἐφημερίδα «μυρμηκιὰ λαοῦ, ὑπὲρ τὰς 7 χιλιάδας, κατέκλυζε ὁλόκληρον τῶν πρὸ τῶν Στηλῶν χῶρον». Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ «συντεχνίες» μὲ τὰ λάβαρά τους.

Στοὺς συγκεντρωμένους μίλησαν διάφοροι ρήτορες καὶ ὁ πρόεδρος τῶν συντεχνιῶν Παπαδόπουλος, ποὺ εὐχαρίστησε τοὺς φοιτητὲς καὶ τὸ λαὸ γιὰ τὰ πατριωτικά τους αἰσθήματα καὶ τὴν πίστι τους στὴ θρησκεία. Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν μερικοὶ προσπάθησαν νὰ ἐξάψουν τὰ πνεύματα καὶ δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ τὸ πετύχουν. Κατὰ αὐτόπτη μάρτυρα: «Ὁ φανατισμὸς τοῦ πλήθους καθίστατο πλέον ἀκράτητος. Τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἔμοιαζε πρὸς ἐξαγριωθεῖσαν θάλασσαν, τὰ κύματα τῆς ὁποίας ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τῶν κινουμένων κεφαλῶν καὶ πίλων. Μία βοὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ μυριοστόμου ἐκείνου θηρίου: — Ζήτω ὁ λαός! Ἀφορισμὸς στοὺς ἀθέους!»

Ἕνας φοιτητὴς διάβασε τὸ ψήφισμα τοῦ συλλαλητηρίου. Ζητοῦσαν: «νὰ ἀφορισθοῦν οἱ βεβηλώσαντες τὸ κείμενο τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ κατάσχη καὶ νὰ ἐξαφανίση πᾶσαν μετάφρασιν». Τὸ ψήφισμα ἀποφασίστηκε νὰ δοθῆ στὸ βασιλιᾶ, στὴν κυβέρνησι καὶ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Μετὰ τὸ συλλαλητήριο ἄλλοι ἔφυγαν γιὰ τὰ σπίτια τους καὶ οἱ περισσότεροι ξαναγύρισαν στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὶς λεωφόρους Ἀμαλίας καὶ Πανεπιστημίου. Περνῶντας οἱ διαδηλωτὲς ἀπὸ τὸ παλάτι εἶδαν στὸν ἐξώστη τὸ βασιλιᾶ Γεώργιο νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ Διάδοχο καὶ τὸν πρίγκηπα Γεώργιο, τὴ διαδήλωσι ποὺ περνοῦσε. Ἡ διαδήλωσι στάθηκε καὶ ζητωκραύγασε τὸ βτσιλιᾶ.

★

Οἱ συγκεντρωμένοι στὸ Πανεπιστήμιο μετὰ τὸ συλλαλητήριο εἶχαν ἀρχίσει νὰ διαλύωνται. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς συνιστοῦσαν ἐπίσης νὰ διαλυθοῦν πιὰ καὶ νὰ περιμένουν τὶς ἀποφάσεις τῆς κυβερνήσεως. Ὑπερίσχυσαν ὅμως οἱ φανατικώτεροι κι' ἀποφασίστηκε ἡ διαδήλωσι νὰ πάη στὸ Μητροπολίτη. Ἔπρεπε τὸ βράδυ ἐκεῖνο νὰ γίνη ὁ ἀφορισμός. Κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος ἄρπαξε τὴ σημαία τοῦ συλλαλητηρίου μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Γρηγορίου Ε', παρέσυρε καὶ τοὺς ζωηρότερους καὶ ἡ διαδήλωσι ὥρμησε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κοραῆ καὶ Σταδίου, προχώρησε πρὸς τὸ μητροπολιτικὸ μέγαρο. Μπροστὰ ὅμως στὸ παλιὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου —ὅπου σήμερα ἡ πλατεῖα Κλαυθμῶνος— ὁ στρατὸς διετάχθη νὰ διαλύση διὰ τῆς βίας τοὺς διαδηλωτές. Τὸ ἱππικὸ ἀνέλαβε τὸ ἔργο αὐτὸ μὲ ἐπελάσεις, ποὺ σάρωναν τὴν ὁδὸ Σταδίου. Οἱ διαδηλωτὲς πανικόβλητοι ἔφευγαν πρὸς τὶς παρόδους. Κατόπιν ὅμως ἄρχισαν νὰ ξαναμαζεύωνται γύρω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀκολούθησε ἄγριος λιθοβολισμὸς ἐναντίον τοῦ ἱππικοῦ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε τὶς ἐπελάσεις του. Τότε ἀκούστηκε ὁ πρῶτος πυροβολισμός. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι πρῶτος ἐπυροβόλησε ἕνας ἐνωμοτάρχης ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν. Ἡ κυβέρνησι μετὰ τὶς ταραχὲς τὸ διέψευσε. Ὁπωσδήποτε ὁ πυροβολισμὸς αὐτὸς ἦταν τὸ σύνθημα γιὰ ν' ἀρχίση πραγματικὴ μάχη μὲ πολλοὺς σκοτωμένους καὶ τραυματίες. «Ἐνῶ ὁ στρατός, γράφει ἕνας χρονικογράφος, πυροβολοῦσε δι' ἀσφαίρων πυρῶν πρὸς ἐκφοβισμόν, ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀστυφύλακες μὲ ρεβόλβερ ἄρχισαν πυροβολοῦντες κατὰ τοῦ κόσμου τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὴν ὁδὸν Κοραῆ. Ἀστυφύλακες κάτω εἰς τὸν δρόμον ἐπυροβόλουν κατὰ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀντεπυροβολοῦντο λυσσωδῶς. Συγχρόνως συνεχίζοντο αἱ ἐπελάσεις τοῦ ἱππικοῦ».

Μέσα στὸ πανδαιμόνιο αὐτὸ διαδίδεται ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ μὲ τὸ ἁμάξι του. Ὁ κόσμος ὥρμησε ἐναντίον του. «Πυροβολισμοὶ ρίπτονται, γράφει ὁ χρονικογράφος, κατὰ τῆς ἁμάξης, λίθοι ὀγκώδεις ἐξακοντίζονται κατ' αὐτῆς. Καὶ ἡ ἅμαξα τρέχουσα, κατεστραμμένη, διάτρητος ἐκ σφαιρῶν, μόλις κατώρθωσε νὰ φθάση εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὁ ὁποῖον κατῆλθεν αὐτῆς, ὠχρὸς καὶ μόλις δυνάμενος νὰ σταθῆ εἰς τοὺς πόδας του, σωθεὶς ὡς ἐκ θαύματος καὶ μὴ φέρων οὐδεμίαν ἀμυχήν».

Ὡς τὶς 6 τ' ἀπόγευμα συνεχίζονταν οἱ συμπλοκὲς μεταξὺ διαδηλωτῶν καὶ στρατοῦ. Ἡ ὀργὴ τοῦ κόσμου εἶχε στραφῆ κυρίως ἐναντίον τῶν ἀστυφυλάκων. Ἄλλους ποδοπάτησαν, ἄλλους τραυμάτισαν βαρύτατα καὶ παρ' ὀλίγο νὰ λυντσάρουν ἕνα ἐνωμοτάρχη, ἂν δὲν τὸν ἔσωζαν ὁ στρατὸς καὶ οἱ σωφρονέστεροι. Τὴ νύχτα ἡ Ἀθήνα παρουσίαζε ὄψι ἐπαναστατημένης πόλεως. Γιὰ νὰ κατευνάσουν τὰ πνεύματα, τὴν ἴδια νύχτα παραιτήθηκε ὁ Μητροπολίτης καὶ μετὰ δύο ἡμέρες ἡ κυβέρνησι. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ γράψουμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ

Ζήλεια, πεῖσμα καὶ τόσα ἄλλα ..

ΚΑΙ ὁ σύγχρονος σύζυγος ἐξακολουθεῖ τὴν ἀπολογία του μὲ ἕναν τρόπο κάπως... ἰδιότυπο. Δηλαδή, δὲν ἀρνεῖται τὰ δικά του σφάλματα, τὰ δικά του λάθη, τὰ δικά του ἐλαττώματα, σὲ ἀντιστάθμισμα ὅμως ἀποκαλύπτει τὰ σφάλματα, τὰ λάθη, τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναίκας — συζύγου θέλοντας νὰ ἀποδείξη ὅτι ἂν ἔχη αὐτὸς τὰ ἄδικά του, ἄλλα τόσα ἄδικα ἔχει κι' ἐκείνη.

«Καὶ μάλιστα ἔχει περισσότερα ἐκείνη—ὑποστηρίζει ὁ Κώστας Ε. ἕνας παντρεμένος 29 ἐτῶν. Φοβᾶμαι ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ νὰ σᾶς ἀναλύσω ὅλα τὰ ἄδικα ποὺ ἔχει ἡ γυναίκα—σύζυγος, γιατὶ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ γεμίσω πολλὲς σελίδες. Θὰ ἀναφέρω μόνο μερικά, ἐκεῖνα ποὺ θὰ μοῦ ἔλθουν στὸ μυαλὸ προσπαθῶντας νὰ τὰ συγκρίνω μὲ τὰ ἐλαττώματα ἐκεῖνα ποὺ αὐτὴ ἀποδίδει σ' ἐμᾶς.

'Αρχίζω ἀπὸ τὴ ζήλεια, ὄχι ἐπειδὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα ἐλάττωμα περισσότερο σοβαρό, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀπὸ κάπου πρέπει νὰ ἀρχίσω.

'Η γυναίκα—σύζυγος—ἂν θυμᾶμαι καλὰ — μᾶς κατηγόρησε ἐπανειλημμένα γιὰ ἀδικαιολόγητη καὶ τυραννικὴ ζήλεια. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὑπάρχουν ἄντρες παθολογικὰ ζηλιάρηδες καὶ πολλὲς φορὲς χωρὶς δικαιολογία. Μά, γιὰ νὰ δοῦμε, τί κάνουν οἱ γυναῖκες σ' αὐτὸ τὸν τομέα; Ἔ, λοιπόν, σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὑπάρχει ἕνα πολὺ μεγαλύτερο ποσοστὸ γυναικῶν ποὺ πάσχουν ὄχι ἀπὸ παθολογική, ἀλλὰ ἀπὸ «νοσηρὴ» ζήλεια. Ξέρω νεαρὲς συζύγους ποὺ περιμένουν τὸν ἄντρα τους νὰ γυρίση ἀπὸ τὸ γραφεῖο μὲ τὸ ρολόϊ στὸ χέρι καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀργήση πέντε δέκα λεπτὰ — μπορεῖ νὰ χάση ἕνα λεωφορεῖο ἢ νὰ τὸν καθυστερήση ὁ προϊστάμενός του—ἐκεῖνες εἶναι ἕτοιμες νὰ τοῦ κάνουν μιὰ φοβερὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας μὲ δάκρυα, ὑστερικὲς φωνές, λιποθυμίες, χωρὶς νὰ θέλουν οὔτε κἂν νὰ ἀκούσουν τὶς δικαιολογίες του. Ξέρω ἄλλες—ἢ τὶς ἴδιες—ποὺ ἂν ὁ ἄντρας τους θὰ τολμήση νὰ χαιρετήση μιὰ συνάδελφό του, νὰ συζητήση κάπως ἐγκάρδια —ἀλλὰ ἐντελῶς ἀθῶα — μὲ μιὰ ἐπισκέπτρια, νὰ δείξη τὸν ἐλάχιστο θαυμασμὸ γιὰ μιὰ ὄμορφη γνωστὴ εἶναι ἕτοιμες νὰ χώσουν τὰ νυχάκια τους στὰ μάγουλά του σὰν ἀγριεμένες γάτες.

»Κάποιος φίλος μου, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ χωρίση ἀπὸ τὴ γυναίκα του, παρ' ὅλο ποὺ τὴν λάτρευε, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀνυπόφορης ζήλειας της μοῦ ἔλεγε κάποια μέρα: «Λένε ὅτι ἡ ζήλεια εἶναι τὸ ἁλάτι τοῦ ἔρωτα, ὅταν ὅμως σ' ἕνα φαγητὸ πέση πολὺ ἁλάτι, τότε εἶναι γιὰ πέταμα».

»Θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ἀκόμη πολλὰ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν γυναικεία ζήλεια, ἀλλὰ τὴν ἀφίνω γιὰ νὰ προχωρήσω σὲ κάτι ἄλλο.

»Παίρνω τὸ περίφημο ἐκεῖνο γυναικεῖο παράπονο ὅτι ὁ ἄντρας μετὰ τὸ γάμο παύει νὰ δείχνεται τρυφερὸς καὶ ἐρωτευμένος. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ τὶς ρωτήσω πόσες ἀπ' αὐτὲς κάνουν ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ τὸν κρατήσουν ἔτσι; Πόσες φροντίζουν νὰ εἶναι πάντα περιποιημένες καὶ εὐχάριστες τὴν ὥρα ποὺ βρίσκεται ὁ ἄντρας τους στὸ σπίτι. Οἱ περισσότερες, ἰδίως ὕστερα ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ πρώτου παιδιοῦ, παραμελοῦν τὸν ἑαυτό τους μέσα στὸ σπίτι καὶ δὲν τὶς ἐνδιαφέρει ἂν ἐκεῖνος θὰ τὶς βρῆ ἀχτένιστες ἢ τυλιγμένες μὲ μιὰ ἄχαρη ρόμπα καὶ—τὸ χειρότερο—νευριασμένες καὶ ἄκεφες. Νομίζετε ὅμως ὅτι μὲ τέτοιες συνθῆκες εἶναι δυνατὸν νὰ νοιώθη ὁ ἄντρας τὴ διάθεσι γιὰ τρυφερότητες; Ἐγὼ νομίζω ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γυναίκα. Αὐτή, ὅταν θὰ παντρευτῆ ἕναν ἄντρα ἀπὸ ἔρωτα μπορεῖ νὰ τὸν κρατήση «αἰώνιο ἐραστὴ» φθάνει νὰ φροντίση νὰ τὸν «μανουβράρη» καλά.

»'Αρκετὲς παντρεμένες κατηγοροῦν τοὺς ἄντρες τους ὅτι εἶναι «μαμόθρεπτοι», ὅτι ἐξακολουθοῦν δηλαδὴ νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ μαμά τους ἢ ὅτι θυσιάζουν τὰ πάντα στὸν ἐγωϊσμὸ τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς—κάτι πού, πράγματι, δὲν εἶναι σπάνιο στὸν τόπο μας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὡρισμένοι ἄντρες τὸ παρακάνουν, νὰ δῆτε ὅμως ποὺ κι' ἐδῶ ἔχουν καὶ οἱ γυναῖκες τὰ δικά τους ἄδικα καὶ τὶς δικές τους παράλογες ἀπαιτήσεις. Οἱ περισσότερες μοντέρνες κοπέλλες ὅταν ἀρχίσουν νὰ σκέπτωνται τὸ γάμο ὀνειρεύονται νὰ συναντήσουν ἕναν ἄντρα «χωρὶς οἰκογένεια» ποὺ νὰ τὸν ἔχουν «μόνο δικό τους». Ἔπειτα ἂν τοὺς τύχη νὰ παντρευτοῦν ἕναν ποὺ νὰ ἔχη οἰκογένεια, δηλαδὴ γονεῖς καὶ ἀδέλφια, κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τὸν ἀποτραβήξουν ὅσο γίνεται περισσότερο ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὰ ἀδέλφια του.

»Ὅπως βλέπετε λοιπόν, σὲ κάθε ἐλάττωμα καὶ σὲ κάθε ἄδικο τοῦ ἄντρα ἀπαντᾶ ἕνα ἐλάττωμα καὶ ἕνα ἄδικο τῆς γυναίκας. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι οἱ παντρεμένες γυναῖκες προτοῦ νὰ σκεφθοῦν νὰ κατηγορήσουν τοὺς ἄντρες θὰ ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουν νὰ διορθωθοῦν οἱ ἴδιες».

ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

'Ο Νῖκος Σ., 30 ἐτῶν, ὁ ἑπόμενος, ἀπολογούμενος, μοιάζει σὰν νὰ συνεχίζη τὴν ἀπολογία τοῦ Κώστα Ε. ἐξακολουθῶντας νὰ συγκρίνη τὰ ἐλαττώματα, ποὺ τοῦ ἀποδίδει ἡ σύγχρονη σύζυγος μὲ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ αὐτὸς καταλογίζει σ' ἐκείνη.

«Μᾶς κατηγορεῖ ὅτι ἐμεῖς οἱ ἄντρες δὲν ἔχουμε κατανόησι—λέει—σὰν ἐκείνη νὰ περνᾶ ὅλη της τὴ ζωὴ γιὰ νὰ μαντέψη τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ νὰ μᾶς φερθῆ ἀνάλογα. Ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχει νὰ κάνη!

»Δὲν λέω, μπορεῖ καὶ ἐμεῖς οἱ ἄντρες λίγο...χοντροφτιασμένοι καθὼς εἴμαστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ὡρισμένες «λεπτότητες» τῆς γυναικείας ψυχῆς, ὅμως ἐκείνη ποὺ εἶναι λεπτή, ποὺ εἶναι εὐαίσθητη καὶ ποὺ ἔχει τόση μεγάλη διαίσθησι, γιατί δὲν κάνει τὸν κόπο νὰ καταλάβη ἐμᾶς; Ποῦ νὰ λάβη τέτοιο κόπο ἡ μοντέρνα σύζυγος! Οἱ μητέρες μας καὶ οἱ γιαγιάδες μας μπορεῖ νὰ τὸ ἔκαναν αὐτό, τότε ποὺ ὁ σύζυγος ἦταν «ὁ ἄντρας τους καὶ ὁ κύριός τους» καὶ τὸν κύτταζαν στὰ μάτια προσπαθῶντας νὰ προλάβουν κάθε ἐπιθυμία του καὶ νὰ μαντέψουν κάθε ἀνησυχία του. 'Η μοντέρνα γυναίκα τὸ θεωρεῖ ὑποτιμητικὸ νὰ ἀσχολῆται μὲ κάτι τέτοια!

»Αὐτὴ εἶναι χειραφετημένη, αὐτὴ θέλει ἰσότητα, αὐτὴ θέλει νὰ γίνη ἡ σύντροφος τοῦ ἄντρα, ποὺ θὰ παντρευτῆ καὶ ὄχι ἡ δούλη του.

»Λέει καὶ ξαναλέει: «'Εγὼ θέλω ὁ ἄντρας, ποὺ θὰ παντρευτῶ νὰ μὲ θεωρῆ σύντροφό του, νὰ μὲ θεωρῆ ἄξια νὰ μοιράζωμαι μαζί του τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες του, νὰ λύνουμε μαζὶ τὰ προβλήματα τοῦ σπιτιοῦ μας». Ἔτσι λέει, ὅταν ὅμως θὰ βρεθῆ ὁ ἄντρας ποὺ «θὰ τὴν πάρη» τότε χάνει ὅλη τὴ διάθεσί της νὰ εἶναι γιὰ τὸν σύζυγο μιὰ «σύντροφος γεμᾶτη κατανόησι» καὶ μένει—τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς—«μιὰ γυναίκα γεμᾶτη ἀπαιτήσεις».

»Ἂν οἱ δουλειὲς τοῦ ἄντρα πηγαίνουν καλὰ καὶ τὰ κέρδη του εἶναι ἀρκετά, ὥστε νὰ τῆς ἐξασφαλίζουν μιὰ ζωὴ ἄνετη, τότε παίζει θαυμάσια τὸ ρόλο τῆς συντρόφου. Ἂν ὅμως, ἀντίθετα, ὁ σύζυγός της δὲν κερδίζη ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ τῆς προσφέρη κάποια εὐπορία ἢ ἂν θὰ τύχη σὲ κάποια στιγμὴ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο νὰ χάση τὴ δουλειά του, τότε ἡ γυναίκα δὲν διστάζει νὰ τὸν μεμφθῆ, νὰ τὸν εἰρωνευθῆ, νὰ τὸν ὀνομάση ἀνίκανο, νὰ τοῦ ὑπενθυμίση χίλιες φορὲς ὅτι ὁ τάδε φίλος του ποὺ ἔχει τὰ ἴδια χρόνια μ' αὐτὸν καὶ μικρότερη μόρφωσι ἀπὸ τὴν δική του ἦταν τόσο ἱκανὸς ὥστε νὰ καταφέρη νὰ ἔχη αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἀγοράζη στὴν γυναίκα του γοῦνες, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη ὅτι μ' αὐτὸ της τὸν τρόπο καὶ μ' αὐτά της τὰ λόγια ἀντὶ νὰ τοῦ δίνη θάρρος τὸν πικραίνει, τὸν ἀπογοητεύει καὶ τὸν ταπεινώνει.

»Καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔρχονται οἱ γυναῖκες νὰ μᾶς κατηγορήσουν ὅτι δὲν τοὺς δείχνουμε κατανόησι. Μὰ ἂς ψάξουν νὰ τὴν βροῦν πρῶτα αὐτές, ἂς μάθουν νὰ στέκωνται δίπλα μας σὰν ἀληθινὲς συντρόφισες — ἐκεῖνες ποὺ τὸ κάνουν αὐτὸ εἶναι πολὺ λίγες, τουλάχιστον στὸν τόπο μας—καὶ τότε δὲν ἀποκλείεται κι' ἐμεῖς νὰ δανειστοῦμε λίγη ἀπὸ τὴν κατανόησί τους καὶ νὰ τοὺς τὴν ἀνταποδώσουμε.

»Πρὶν νὰ τελειώσω θέλω νὰ προσθέσω καὶ κάτι ἄλλο.

»Κάποια ἀπὸ τὶς συζύγους—κατηγόρους ἀνέφερε εἰδικὰ ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπὸ κουτὸ μικροαστικὸ ἐγωϊσμὸ τῆς ἀπαγορεύει νὰ ἐργαστῆ παρ' ὅλο ποὺ ἐκείνη θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσε πολὺ γιὰ νὰ καλλιτερέψη τὸν ἀναιμικὸ προϋπολογισμό τους. Θὰ ἤθελα νὰ πῶ σχετικὰ ὅτι ἡ ἀξιέπαινη αὐτὴ κυρία, ἀποτελεῖ μιὰ περίπτωσι μᾶλλον ἐξαιρετική. Γιατί, στὸν τόπο μας, οἱ γυναῖκες, κατὰ ἕνα ὀγδόντα τοῖς ἑκατό, δὲ θέλουν νὰ ἐργάζωνται μετὰ τὸ γάμο, τὸ θεωροῦν ἀπαράδεκτο καὶ περιμένουν νὰ παντρευτοῦν γιὰ «νὰ μαζευτοῦν στὸ σπίτι τους» καὶ νὰ τὰ περιμένουν ὅλα ἀπὸ τὸν ἄντρα γεμᾶτες ἀπὸ ἀπαιτήσεις ποὺ δὲν τελειώνουν ποτέ».

Γιὰ τὸ ἄλλο μας σημείωμα μένουν τὰ συμπεράσματα, ποὺ ἔρχονται νὰ κλείσουν τὴν δίκη τοῦ σύγχρονου συζύγου.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Θέλει νὰ γίνη ἡ σύντροφος τοῦ ἄντρα, ποὺ θὰ παντρευτῆ, κι' ὄχι ἡ δούλη του...

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Τέλης βασανίζει τὴ Ρίτσα μὲ τὴ ζήλεια του γιὰ τὸ Μίμη Γεωργόπουλο καὶ δημιουργεῖται μεταξύ τους ἡ πρώτη ψυχρότητα. 'Η περιπέτεια αὐτὴ τὸν κάνει πιὸ δυστυχισμένο. Μιὰ νύχτα πιάνει ἕνα παιδί, ποὺ εἶχε τρυπώσει στὸ ἐργοστάσιο γιὰ νὰ κλέψη. Τὸ συγχωρεῖ, γιατὶ δὲν εἶχε δουλειὰ καὶ πεινοῦσε καὶ μαθαίνει ἀπὸ αὐτὸ ὅτι ἕνα κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, ποὺ θὰ ἄνοιγε στὸ Φάληρο, ζητοῦσε ὑπαλλήλους. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ντίμης Τέγκας προτείνει στὸν Τέλη, γιὰ νὰ τὸν «βοηθήση», νὰ γίνη χαρτοκλέφτης, ὅπως ἔχει γίνει ἐκεῖνος, χάρις σὲ μερικὰ μυστικά, ποὺ ἔμαθε ἀπὸ ἕνα διάσημο χαρτοκλέφτη. 'Ο Τέλης ὅμως ἀρνιέται κατηγορηματικὰ νὰ κάνη μιὰ τέτοια δουλειά...

8ον

— Κι' αὐτὸ ἦταν κακό. 'Αλλὰ τοὐλάχιστον πίστευα, ὅτι παίζαμε τίμια. Ἄφησα τὴν εὐτυχία μου στὴν τύχη. Τώρα ὅμως μοῦ προτείνεις πράγματα ὄχι τίμια.

— Πολὺ καλά, ἅγιε πατέρα, εἰρωνεύθηκε ὁ Ντίμης. Σοῦ εὔχομαι νὰ στρέψη τὸ τηλεσκόπιό του ὁ Θεός, μέσα ἀπὸ τὰ βαρυὰ σύννεφα, ποὺ ἔστειλε στὴ γῆ ἀπόψε, καὶ ν' ἀνακαλύψη τὸν καινούργιο ἅγιο. Νὰ σοῦ βάλη ἕνα καλὸ βαθμό, καὶ νὰ σοῦ ἑτοιμάση μιὰ ὡραία καὶ εὐχάριστη γωνίτσα στὸν παράδεισο. Φυσικά, πρέπει νὰ περάσης ἀπ' ὅλα τὰ μαρτύρια πρῶτα, αὐτὸ τὸ ξέρεις... Δὲν πιστεύω νἄχη ἀνακηρυχθῆ κανένας ἅγιος στὴν ἐκκλησία μας, χωρὶς νἄχη περάσει ἀπὸ μαρτύρια.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Τέλης. Κι' ὁ Ντίμης ἔφυγε κουνῶντας τὸ κεφάλι του καὶ δυσαρεστημένος.

ΕΜΠΟΡΟ.Υ.ΠΑΛΛΗΛΟΣ

Δὲ γύρισε σπίτι του ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ Τέλης. Ὅταν τέλειωσε ἡ βάρδια του στὸ ἐργοστάσιο, ἀντὶ νὰ πάη στὴν 'Αθήνα, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ Φάληρο.

Γελοῦσε μὲ πικρία μέσα του, καθὼς συλλογιζόταν πὼς εἶχε δώσει πίστι καὶ προσοχὴ στὰ λόγια ἑνὸς δυστυχισμένου παιδιοῦ. Κι' ὅμως, κάτι τὸν ἔσπρωχνε ἀκαταμάχητα νὰ πάη νὰ δῆ τὸ κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, πού, τάχα, ζητοῦσε ὑπαλλήλους.

— Κι' ἂν ὑπάρχη τέτοιο κατάστημα! ἔλεγε μέσα του, καθὼς προχωροῦσε στὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ Στάθης. Ἂν δὲν ἦταν ὅλα ψευτιές...

Ὅταν ὅμως βρέθηκε μπροστὰ στὸ μαγαζί, γούρλωσε τὰ μάτια του. Στὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κλειστὴ (ἦταν νωρὶς ἀκόμα) εἶδε ἕνα χαρτονι, κι' ἐκεῖ, μὲ γράμματα μᾶλλον ψιλά, δυὸ λέξεις:

«Ζητοῦνται ὑπάλληλοι».

Ἦταν τόση ἡ ταραχή του, ποὺ πίστεψε, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς ἔβλεπε ὄνειρο. Πὼς ὁ πόθος τὸν ἔκανε νὰ διαβάζη αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἔκλεισε τὰ μάτια του, τὰ ξανάνοιξε. 'Η χαρτονένια πινακίδα βρισκόταν πάντα στὴ θέσι της καὶ τὰ λόγια δὲν εἶχαν ἀλλάξει:

«Ζητοῦνται ὑπάλληλοι».

Ἄρχισε νὰ φέρνη βόλτες μέσα στὸ κρύο καὶ στὴ σιγανὴ βροχή, ποὺ εἶχε ἀρχίσει πάλι τώρα τὸ πρωΐ. Μετὰ τὴ βραδινὴ καταιγίδα, ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀνοίξει. Τώρα ὅμως ξανάπιασε μιὰ σιγανὴ βροχὴ ποτιστική, λὲς κι' εἶχε μῆνες νὰ βρέξη.

Τὸ τέταρτο τῆς ὥρας, ὥσπου ν' ἀνοίξουν τὰ μαγαζιά, τοῦ φάνηκε ἀτέλειωτο.

'Επὶ τέλους, στὸ διπλανὸ μαγαζί — ἕνα κομμωτήριο — κάποιος ἦλθε κι' ἄνοιξε τὰ ρολά. Πιὸ πέρα, ἄνοιξε ἄλλο μαγαζί. Τὸ κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν ἔμενε κλειστό. Κόντευε ν' ἀπελπιστῆ ὁ Τέλης, ὅταν, ξαφνικά, ἕνας ἄντρας στάθηκε μπροστὰ στὰ ρολά, ἔσκυψε...

'Η καρδιὰ τοῦ Τέλη φτερούγισε. Κύτταξε τὸν ἄγνωστο ἄντρα ἱκετευτικά. Κύτταξε τὴ γερμένη του πλάτη, καθὼς ἔσκυβε ν' ἀνοίξη τὰ ρολά, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ψυχολογήση ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλάτη.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ἴσαμε σαράντα χρόνων, γεροδεμένος, μᾶλλον κοντός, τετράγωνος. Οἱ κινήσεις του ἦταν γρήγορες, θετικές, τὸ σύνολό του ἔδειχνε ἄνθρωπο ἀποφασιστικό.

Τὸν ἄφησε ὁ Τέλης νὰ μπῆ στὸ κατάστημα, ἔπειτα προχώρησε κι' αὐτὸς μέσα. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη.

— Συγγνώμην, πρόφερε, ὡστόσο, σταθερά. Ζητᾶτε ὑπαλλήλους;

'Ο Πάνος Δελέκας τοῦρριξε μιὰ γρήγορη, διαπεραστικὴ ματιά. Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἔπειτα ὅμως ἡ φωνή του ἀκούστηκε κοφτή:

— Μάλιστα.

— Θὰ μποροῦσα... θὰ μπορούσατε νὰ μὲ προσλάβετε ἐμένα;

Ἄλλη διαπεραστικὴ ματιά.

— Τί προσόντα ἔχεις; τὸν ρώτησε γρήγορα πάλι.

— Ἔχω τελειώσει τὸ Γυμνάσιο κι' ἔχω ἀπολυθῆ ἀπὸ τὸ στρατό.

— Καλὰ αὐτά! εἶπε μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη περιφρόνησι ὁ καταστηματάρχης. Αὐτὰ ἐξυπακούονται. Τί ἄλλα προσόντα ἔχεις;

— Μά... ἔχω μελετήσει γιὰ τὸ Πολυτεχνεῖο... Ἔχω γνώσεις...

— Τεχνικὲς γνώσεις ἔχεις;

— 'Απὸ ἠλεκτρικά; Θέλετε νὰ πῆτε ἂν εἶμαι ἠλεκτρολόγος;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶσαι ἠλεκτρολόγος. Πάντως ἔχεις ἰδέα ἀπὸ ἠλεκτρικὰ εἴδη;

— Ὄχι... ὁμολόγησε ὁ Τέλης.

Κούνησε ὁ Δελέκας τὸ κεφάλι του.

— Ὥστε ἀρχάριος... μαθητευόμενος, σὰ νὰ λέμε. Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Εἰκοσιτριῶν... πάω στὰ εἰκοσιτέσσερα.

— Τί δουλειὰ ἔκανες ὣς τώρα;

— Εἶμαι νυχτοφύλακας...

Σούφρωσε ὁ καταστηματάρχης τὰ φρύδια του.

— Φυσικά, βρίσκεσαι χωρὶς ἐργασία σήμερα, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὄχι, τὴ δουλειά μου τὴν ἔχω.

— Πότε θὰ τὴν ἀφίσης;

— Ἂν μὲ προσλάβετε σεῖς... ἂν οἱ ἀποδοχές μου εἶναι ἱκανοποιητικές...

— Φυσικά, θὰ εἶναι ἱκανοποιητικές... 'Αλλά, βέβαια, δὲν περιμένεις ν' ἀρχίσης μὲ μεγάλο μισθό. Θ' ἀρχίσης σὰ μαθητευόμενος, μὲ μικρὸ μισθό...

— Θὰ μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τὸ μισθό μου; ρώτησε ὁ Τέλης, μὲ ἀγωνία.

Τοῦ εἶπε ἕνα ποσὸν ὁ Πάνος Δελέκας, γρήγορα, κοφτά. 'Ο Τέλης ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δὲ φανταζόταν πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ προτείνη τόσο χαμηλὴ ἀμοιβὴ ὁ καταστηματάρχης. 'Εκεῖνος ὅμως τὸν κύτταζε μὲ ὕφος αὐστηρό:

— Τρεῖς μῆνες θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ μισθός σου. Κι' ἂν μετὰ τοὺς τρεῖς μῆνες μείνω εὐχαριστημένος, δηλαδὴ ἂν καταλάβω, ὅτι μπῆκες καλὰ στὸ νόημα τῆς δουλειᾶς, τότε θὰ στὸν διπλασιάσω.

— Θὰ μοῦ τὸν διπλασιάσετε; Γέλασε ὁ Δελέκας.

— Σ' ἄρεσε αὐτό, ἔ; Φυσικά, θὰ στὸν διπλασιάσω. Δὲ θέλω ν' ἀδικῶ τοὺς ὑπαλλήλους μου ἐγώ.

'Η καρδιὰ τοῦ Τέλη ζεστάθηκε. Ἂν τοὔδινε τὰ διπλά, τότε μάλιστα, ἦταν μισθὸς ὑπολογίσιμος, καλός.

— Κύριε Δελέκα, πρόφερε παρακλητικά. 'Επειδὴ ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη... δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ δίνατε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κάτι περισσότερο;

— 'Αποκλείεται! τὸν ἔκοψε ὁ καταστηματάρχης. Μὴ χάνουμε τὰ λόγια μας! Ἂν σὲ συμφέρη, παλληκάρι μου... Δὲν παρακαλῶ κανένα. Καινούργιο μαγαζὶ εἶναι. Τὰ βγάζω πέρα καὶ μόνος μου στὴν ἀρχή... Ἂν σὲ συμφέρη... 'Εξ ἄλλου, περιμένω δυὸ ἄλλους, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Ὥστε μὴ στενοχωριέσαι...

— Ὄχι, πρόφερε ὁ Τέλης ἀποφασιστικά. Θὰ μείνω. Σᾶς παρακαλῶ νὰ προτιμήσετε ἐμένα...

Μιὰ λάμψι χαρᾶς πέρασε στὰ μαῦρα, βαθουλὰ μάτια τοῦ ἄντρα.

— 'Εν τάξει! ἔκανε μὲ τὴν κοφτὴ φωνή του. 'Εν τάξει!... Θέλεις νὰ μείνης σήμερα ἢ νὰ ποῦμε καλύτερα ἀπὸ αὔριο;

— Καλύτερα ἀπὸ αὔριο.

— Ὡραῖα! Λοιπόν... Δὲ θὰ ὑπογράψουμε χαρτί. Πιστεύω στὸ λόγο σου, κι' ἐσὺ θὰ πιστέψης στὸ δικό μου λόγο. Δὲν ὑπογράφω χαρτὶ ποτὲ μὲ καινούργιους ὑπαλλήλους, ἂν δὲν τοὺς δοκιμάσω. Ἔλα αὔριο στὶς ὀκτὼ τὸ

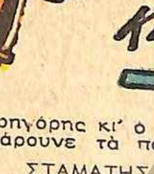

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

('Ο Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— «Κῶδιξ τῆς κυκλοφορίας»
ἐφαρμόζεται πιστῶς
καὶ μ' αὐτὸν ὀφείλει, πλέον,
νὰ βαδίζη ὁ πεζός,
γιατὶ ζοῦμε σὲ μιὰ πόλι
φοβερῆς κοσμοπλημμύρας
κι' ἄνω - κάτω γίνονται ὅλα,
ἡ κοινῶς τῆς... κακομοίρας!

★

Τέτοιον κώδικα οἱ πάντες
πρέπει ὑπ' ὄψιν τους νὰ ἔχουν
καὶ νὰ πάψουν, μέσ' στοὺς δρόμους,
νὰ χαζεύουν ἢ νὰ τρέχουν,
γιατὶ λόγω χαζομάρας,
εἴτε λόγω ἀμελείας,
καταλήγουν πλεῖστοι ὅσοι
στὴν «ὁδὸν τῆς... ἀπωλείας»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Νὰ ξυπνήσουν πρέπει, ἐπίσης,
'Αθηναῖοι ὡρισμένοι
καὶ νὰ πάψουνε νὰ εἶναι
καθ' ὁδὸν ἀφηρημένοι,
γιατὶ πάντοτε τοὺς βρίσκει
ὁ τροχὸς ἀπρονοήτους
κι' ἡ πολλή... ἀφηρημάδα
ἀφαιρεῖ καὶ τὴ ζωή τους!

★

Πρέπει νὰ συμμορφωθοῦνε
μὲ Γρηγόρη καὶ Σταμάτη
κι' ὅσοι παίρνουν τὸ κατόπιν
κάθε ὑπέροχο «κομμάτι»
γιατὶ παίρνοντας ἐμμόνως
τὶς ὡραῖες «κατὰ πόδας»
τὰ δικά τους τά... ποδάρια
πέφτουν θύματα τῆς ρόδας!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Σὲ «ντορὸ» πρέπει νὰ μποῦνε
κι' οἱ μαντάμ, ποὺ σουσουδίζουν
καὶ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους
κι' ὑπερήφανες βαδίζουν,
ἐπειδὴ ζητοῦν νὰ δείξουν
τὸ κομψό τους τὸ μοντέλλο,
τὸ μαντώ τους, τὸ παλτό τους,
ἢ τ' ὡραῖο τους καπέλλο...
Δηλαδὴ πρέπει νὰ πάψουν
τὶς διαβάσεις ἀψηφᾶνε,
γιατὶ χάριν τοῦ... καπέλλου,
τό... κεφάλι τους θὰ φᾶνε!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Μὲ τὸν Κώδικα τὸ νέο
πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν
καί, χωρὶς πολυλογία
στὴν «εὐθεία» νὰ βρεθοῦν
καὶ δεκάδες 'Αθηναῖοι,
ποὺ ἀτάραχοι σχεδὸν
πιάνουν τὴν ἐφημερίδα
καὶ διαβάζουν καθ' ὁδόν.
Δηλαδὴ τὸ διάβασμά τους
ἀπερίσπαστοι κυττᾶνε
καὶ δὲ σκέπτονται, πὼς ἴσως
καὶ «ἀδιάβαστοι νὰ πᾶνε»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

πρωΐ. Ἂν δὲν παρουσιαστῇς στὶς ὀκτὼ ἀκριβῶς, θὰ καταλάβω πὼς μετάνοιωσες. Ἄντε, γειά σου...

— Θἄρθω ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ Τέλης.

Ἔξω ἡ βροχὴ δυνάμωνε. Ὥσπου νὰ φθάση στὸ σταθμό, εἶχε μουσκέψει, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε. Ἔνοιωθε μέσα του μιὰ παράξενη ζεστασιά. Καιρὸ εἶχε νὰ τὴν αἰσθανθῇ αὐτὴ τὴ ζεστασιά. Μέσα στὸ κεφάλι του οἱ ἀριθμοὶ ἔστηναν ἕνα τρελλὸ χορό. Ὁ μισθός του τοὺς τρεῖς μῆνες θὰ ἦταν πολὺ μικρός.

«Δὲ θ' ἀφίσω καὶ τὴν ἄλλη τὴ δουλειά! Πότε θὰ κοιμᾶμαι; Κλεφτά! Λίγο τὸ μεσημέρι, λίγο τὸ βραδάκι. Ἡ θέλησι εἶναι τὸ πᾶν. Πρέπει νὰ τὰ καταφέρω! Τρεῖς μῆνες εἶναι αὐτοὶ καὶ θὰ περάσουν. Ἔπειτα, ὁ μισθὸς θὰ εἶναι καλὸς καὶ θ' ἀφίσω τὴν ἄλλη τὴ δουλειά. Κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν εἶναι αὐτό... Σίγουρα, θ' ἀναλαμβάνη καὶ τίποτε μικροδουλειὲς στὰ σπίτια. Θὰ ἔχη νὰ μὲ στείλη γιὰ καμμιὰ μικροεπισκευή, νὰ κρεμάσω μιὰ λάμπα, νὰ διορθώσω ἕνα κουδοῦνι, ποιὸς ξέρει; Θἄχω καὶ τὰ τυχερά μου...».

Τὸ μυαλό του ἔπαιρνε κιόλας φόρα:

«Κι' ἂν δὲν ἔχω πολλὴ δουλειά, μπορεῖ νὰ προφθαίνω νὰ διαβάζω κιόλας γιὰ τὸ Πολυτεχνεῖο... Οἱ δυνάμεις μου θὰ πολλαπλασιαστοῦνε... Νοιώθω κιόλας πὼς ἔχω φτερά...».

Ἡ καρδιά του βούλιαξε ξαφνικά:

«Ἡ Ρίτσα ὅμως δὲ θὰ τὸ μάθη... Ἀφοῦ δὲ θέλησε νὰ μὲ δῆ... Δὲν πειράζει... Φτάνει ποὺ θὰ χαροῦν ἡ γιαγιὰ κι' ἡ Μάνια...».

Σὲ λίγο τὰ εἶδε ὅλα πιὸ ρόδινα ἀκόμα:

«Κι' ἡ Ρίτσα θὰ τὸ μάθη. Ἡ μιὰ εὐτυχία θὰ φέρη τὴν ἄλλη. Σίγουρα θὰ τὸ μάθη. Τὴν Κυριακὴ θὰ πά νὰ στήσω καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Κι' εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ θελήση νὰ μ' ἀκούση».

Φόβοι καὶ χαρὰ

Ὅταν ἄκουσαν τὴν ἱστορία του, ἡ Λεμονιὰ κι' ἡ Μάνια ἔμειναν ἐκστατικές:

— Ὥστε ἀλήθεια ηὗρες δουλειά, χάρις σ' ἐκεῖνο τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί;

— Κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, εἶπε ὁ Τέλης. Μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι!

— Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου! φώναξε ἡ Μάνια.

— Σταθῆτε, εἶπε συλλογισμένη ἡ γερόντισσα. Πῶς μπορεῖς, ὅμως, Τέλη μου, νὰ ἔχης καὶ τὶς δυὸ δουλειές; Ἀποκλείεται! Θὰ πεθάνης!

— Θὰ τὰ καταφέρω.

— Μὰ δὲ γίνεται! Δὲ θὰ βαστάξης!

— Θὰ δῆτε, γιαγιά, πὼς θὰ βαστάξω!

— Εἶναι τρέλλα καὶ νὰ τὸ σκέπτεσαι, Τέλη μου, εἶναι τρέλλα...

— Θὰ δοκιμάσω... Ἐγὼ σᾶς λέω, ὅμως, πὼς θὰ τὰ καταφέρω! Ὀκτὼ ὧρες στὸ μαγαζὶ κι' ὀκτὼ στὸ ἐργοστάσιο, κάνουν δεκάξη. Μοῦ μένουν κι' ἄλλες ὀχτώ...

Μὰ δὲ συλλογίζεσαι τὸ πήγαιν'-ἔλα;... Δὲ συλλογίζεσαι πὼς δὲν τὶς ἔχεις συνέχεια τὶς ὀκτὼ ὧρες;

— Γιαγιά, θὰ τὰ καταφέρω, πρόφερε ὁ νέος μὲ πάθος. Καὶ τοῦ χρόνου θὰ μπῶ καὶ στὸ Πολυτεχνεῖο, θὰ τὸ δῆς. Θὰ ἐγγραφῶ. Δὲ θὰ πατῶ, φυσικά, στὶς παραδόσεις, ἀλλὰ θὰ καταφέρω νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου...

— Θὰ τὰ καταφέρη! Θὰ τὰ καταφέρη, γιαγιά! φώναξε ἡ Μάνια, αἰσιόδοξα.

— Πάντως, εἶναι ἕνα βῆμα, εἶπε ὁ Τέλης. Αὐτὴ ἡ νυχτερινὴ δουλειὰ δὲ μ' ἄρεσε. Τώρα θὰ ἐργάζωμαι κι' ἐγὼ σὰν ὅλο τὸν κόσμο... Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀρχὴ εἶναι νὰ γίνη... Ποιὸς ξέρει τί ἄλλο καλύτερο μπορεῖ νὰ βρῶ: Ἡ ζωὴ δὲ σταματάει... Ὁπωσδήποτε θὰ βρῶ ἀργότερα καὶ κάτι καλύτερο...

Ἡ αἰσιοδοξία του ἦταν μεταδοτική. Στὸ τέλος, ξέχασε κι' ἡ Λεμονιὰ τοὺς φόβους της.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, τοῦ εἶπε. Ἔχεις καλὴ καρδιά, κι' ὁ Θεὸς θὰ σὲ πάη καλά. Ἀφοῦ ἔγινε τὸ θαῦμα νὰ βρῆς δουλειὰ ἀπὸ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο παιδάκι, ὅλα μποροῦνε νὰ γίνουν...

— Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, φώναξε κι' ἡ Μάνια.

Καὶ τὰ γαλανοπράσινα μάτια της ἄστραψαν, λὲς κι' ἔβλεπε κιόλας τὸ ὅραμα καὶ τῆς δικῆς της εὐτυχίας!

Δυὸ ματάκια ἀστράφτουν

Ἡ κούρασι θὰ τὸν τσάκιζε ἂν δὲν τὸν κρατοῦσε ἡ ἐλπίδα. Περίμενε ὁ Τέλης τὴν Κυριακή, μὲ ὅλη του τὴν ὕπαρξι τεντωμένη σὲ ἀπαντοχή.

Εἶχε ἐργασθῆ δυὸ ἡμέρες στὸ κατάστημα τοῦ Δελέκα. Ἐλάχιστη ἐργασία, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν πελατεία ἀκόμα. Τὸ κουραστικὸ ἦταν ποὔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ τὶς ὡρισμένες ὧρες. Ὁ Δελέκας τοὔδειχνε στὸ μεταξὺ διάφορα πράγματα, τοὔδινε ὁδηγίες. Πρόσεχε ὁ Τέλης νὰ τὰ ἀντιληφθῆ ὅλα γρήγορα, κι' ὁ διευθυντής του φαινόταν εὐχαριστημένος. Ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ εἶχε φανῆ αὐστηρός, τοῦ Τέλη τώρα τοῦ φερόταν φιλικά. Ἐξ ἄλλου, δυὸ μέρες ἦταν αὐτές, δὲ μποροῦσε νὰ βγάλη ἀκόμα συμπεράσματα.

Ὅσο καὶ νὰ τὸν ἀπασχολοῦσε ὅμως ἡ δουλειά του, τὶς δυὸ αὐτὲς ἡμέρες δὲ ζοῦσε παρὰ γιὰ τὴν Κυριακή. Ἦταν ἡ μόνη μέρα, ποὺ τοὔμενε ἐλεύθερη τώρα. Ἡ Κυριακὴ κι' ἡ Δευτέρα τὸ βράδυ. Ἀλλὰ τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῆ. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλοίμονο, ἂν δὲν ἐπωφελεῖτο, ὅταν τοὔμεναν κάπως περισσότερες ἐλεύθερες ὧρες, γιὰ νὰ κοιμᾶται.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα τῆς δουλειᾶς του, τὸ Σάββατο, τὸ κατάστημα ἦταν κλειστὸ τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Λεμονιὰ τοῦ εἶχε συστήσει, σὲ ὅλους τοὺς τόνους, νὰ γυρίση γρήγορα σπίτι καὶ νὰ κοιμηθῆ. Πραγματικά, γύρισε στὸ σπίτι, ἔφαγε καὶ πλάγιασε. Ὁ ὕπνος ὅμως δὲν κολλοῦσε στὰ βλέφαρά του. Μετὰ μιὰ ὥρα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Σηκώθηκες κιόλας; εἶπε ἡ γιαγιὰ μὲ ἀπογοήτευσι.

— Ξεκουράστηκα! Φεύγω. Πάω βόλτα...

Δὲν τὸν βαστοῦσε ὁ τόπος. Ἦταν ἀκόμη πολὺ νωρίς, τέσσερες ἡ ὥρα. Ἂν τὸν περίμενε ἡ Ρίτσα, θὰ τὸν περίμενε στὶς πέντε. Κι' ὅμως, δὲ βάσταξε. Ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι της. Ἦταν σίγουρος πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε. Ἡ χαρά, ποὺ εἶχε βρῆ ἔστω κι' αὐτὴ τὴν ταπεινὴ ἐργασία, τοὔδινε φτερά... Καί, λὲς κι' οἱ πόθοι του τὴ μαγνήτισαν, ἡ Ρίτσα βρέθηκε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ κατῶφλι της... Ἦταν ντυμένη γιὰ ἔξω...

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε, σάστισε, κοκκίνισε, ἔκανε μιὰ κίνησι σὰ νἄθελε νὰ τραβηχτῆ μέσα... Ὁ Τέλης ὅμως βρέθηκε, μ' ἕνα πήδημα, κοντά της. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ἐπιτακτική:

— Ρίτσα! Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω!

Ἔκλεισε ἡ κοπέλλα τὴν καγκελλόπορτα καὶ προχώρησε, μὲ βῆμα βιαστικό. Πίσω της ὁ Τέλης, ἀδιαφορῶντας ἂν τοὺς παρακολουθοῦσαν περίεργα μάτια...

Μόλις ἔστριψαν τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἡ Ρίτσα σταμάτησε. Τὰ μάγουλά της ἦταν φωτιά, τὰ μάτια της σπίθιζαν:

— Τέλη!...

Ἡ φωνή της δὲν ἔδειχνε θυμό. Μᾶλλον χαρά, μᾶλλον ταραχή. Τῆς πῆρε τὸ χέρι ὁ νέος, κι' αὐτὴ δὲν τὸ τράβηξε. Ἔτσι, προχώρησαν κἄμποσο δρόμο.

Σταμάτησε ὁ Τέλης μπροστὰ στὴν εἴσοδο ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἦταν ἡ ἀγαπημένη τους θέσι. Ἡ εἴσοδος σχημάτιζε ἕνα βαθούλωμα, προφυλαγμένο ἀπὸ βέβηλα μάτια. Λὲς κι' ὁ ἀρχιτέκτονας εἶχε στὸ νοῦ του τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια, ὅταν ἔδινε αὐτὸ τὸ σχέδιο. Χωρὶς δισταγμό, ἀνέβηκε ἡ Ρίτσα τὸ ἕνα σκαλοπάτι, στάθηκε. Κυττάχτηκαν στὰ μάτια... Καὶ τὰ μάτια της τοῦ χαμογέλασαν μοργιόλικα, εὐτυχισμένα, συγκινημένα...

Τὴν τράβηξε ἀπάνω του, τὴ φίλησε. Ἡ φωνή του ἦταν βραχνὴ ἀπὸ εὐτυχία:

— Ρίτσα! Γιατί μ' ἔκανες τόσο δυστυχισμένο αὐτὲς τὶς ἡμέρες;...

— Ἐσὺ μ' ἔκανες δυστυχισμένη! Ἐσὺ ἄρχισες... Ἐσὺ μοῦ κακομίλησες, χωρὶς λόγο...

— Ζήλεψα, ἀγάπη μου...

— Μὰ κι' ἡ ζήλεια πρέπει νὰ στηρίζεται σὲ κάποια λογική...

— Πές μου, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, τί ἔγινε ἐκείνη τὴν ἡμέρα;...

Τὸ πρόσωπό της συννέφιασε:

— Πάλι θὰ μ' ἀρχίσης τὴν ἀνάκρισι;

— Ὄχι, ἀλλὰ μοὔχει μείνει ἕνα ἀγκάθι στὴν καρδιά. Ἂν μ' ἀγαπᾶς, θὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι δὲ θὰ σοῦ ξαναμιλήσω γι' αὐτό...

— Καλά! Πιστεύω τὸ λόγο σου, τοῦ ἀποκρίθηκε τσαχπίνικα. Ἐσὺ ὅμως περιμένεις πὼς θ' ἀκούσης ἐνδιαφέροντα πράγματα... Δυστυχῶς, θὰ σὲ ἀπογοητεύσω. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἤμουν μέσα, κάτι ἔρραβα, ὅταν ἄκουσα ἕνα δαιμονισμένο κορνάρισμα. Πετάχτηκα στὸ παράθυρο. Ἔτσι, χωρὶς δεύτερη σκέψι, σηκώθηκα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Εἶδα, λοιπόν, μιὰ κούρσα φυστικιὰ κι' ἕνα χέρι ποὔκανε νοήματα... Στὴν ἀρχή, δὲν κατάλαβα πὼς ἦταν γιὰ μένα... Ἔπειτα εἶδα τὸ Μίμη... Μοὔκανε νόημα νὰ βγῶ ἔξω, νὰ μὲ πάη βόλτα, ἢ τουλάχιστον νὰ βγῶ στὴν πόρτα μου, νὰ μιλήσουμε... Ἐγὼ ὅμως τοὔκανα νόημα πὼς δὲ μπορῶ. Κι' ἔκλεισα τὸ παράθυρο. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία, Τέλη! Καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψης...

— Μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς δὲν τοῦ μίλησες;...

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ βάζης νὰ ὁρκίζωμαι. Πάντως, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκριβῶς ὅπως στὰ εἶπα. Βλέπεις, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ γίνουμε κι' οἱ δυό μας δυστυχισμένοι γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Μὲ συχώρεσες τώρα;

Γέλασε ἡ κοπέλλα:

— Ἤμουν ἔξω φρενῶν ἐναντίον σου, γιὰ τὸ ἄδικο. Ἔκλαιγα δυὸ νύχτες. Τώρα ὅμως σὲ

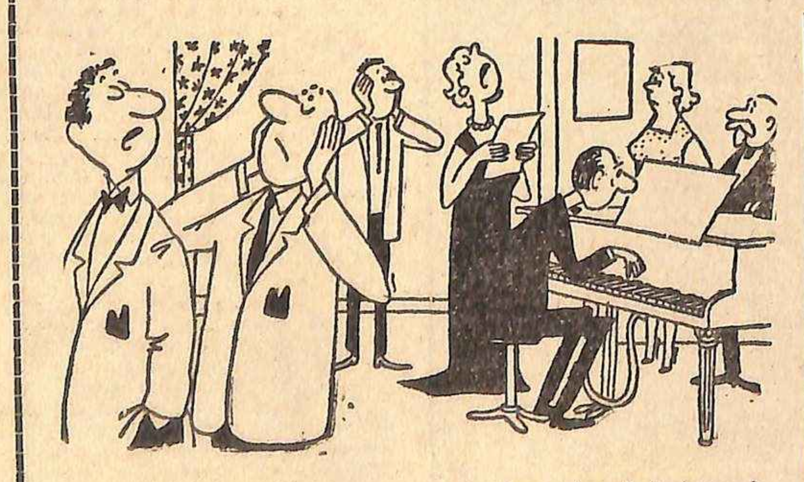

—Ἐγὼ εἶμαι ὀδοντογιατρὸς καὶ οἱ φωνὲς μὲ ἀφήνουν ἀδιάφορο!...

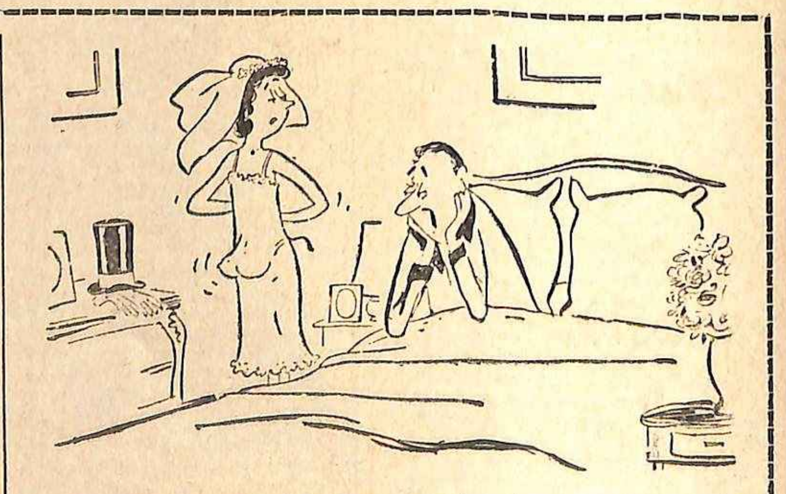

—Σκέπτομαι ἐκεῖνο τὸν πρώην ἀρραβωνιαστικό σου ποὺ ἔκλαιγε στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα τοῦ γάμου μας!...

συχώρεσα, ἐπειδὴ σκέφθηκα, ὅτι κι' ἐγὼ δὲ σοῦ φέρθηκα ὅπως ἔπρεπε. Θἄπρεπε νὰ καταλάβω πὼς ἡ ἀγάπη φέρνει ζήλεια...Θἄπρεπε νὰ φανῶ πιὸ ὑπομονητική.

— Εἶσαι ἄγγελος, ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὁ νέος. Ἄκουσε... Ρίτσα... νομίζω πὼς μοὔρχονται ὅλες οἱ εὐτυχίες μαζεμένες....Πάω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου!

— Βρῆκες δουλειά; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα, μὲ κομμένη ἀναπνοή.

— Ηὗρα δουλειά! τῆς ἀποκρίθηκε κι' ἡ φωνή του ἀντιλάλησε θριαμβευτική.

Τὰ μάτια της σπίθισαν. Ἡ εὐτυχία πέρασε σὰν ἠλεκτρικὸς σπινθήρας στὸ μπιρμπιλωτό τους βάθος, τὰ ὀμόρφαινε. Κρεμάστηκε στοὺς ὤμους του, κι' ἀδιαφορῶντας μὴν περάση κανένας διαβάτης, ἄρχισε νὰ χοροπηδάη σὰν παιδούλα...

— Τέλη! Τέλη! Φίλησέ με! Φίλησέ με! Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου!

Τὴ φίλησε τρελλὰ στὰ μάγουλα, στὰ χείλη. Σὰ μεθυσμένη ἡ μικρὴ ζητοῦσε τὰ φιλιά του. Ἔπειτα σκέφθηκε νὰ τὸν ρωτήση τί δουλειὰ εἶχε βρῆ.

Μὲ λίγα λόγια τῆς ἐξήγησε, προσπαθῶντας νὰ τῆς παραστήση ὅσο μποροῦσε καλύτερη τὴν ἐργασία του κι' ὅσο γινόταν πιὸ ἀνώδυνους τοὺς τρεῖς μῆνες, ποὺ θὰ τοὺς περνοῦσε μὲ μικρὸ μισθό.... Ὡστόσο, ἡ χαρά, σὰ νὰ θάμπωσε λιγάκι στὰ μάτια της... Ἡ φωνή της ἀκούστηκε κάπως βαρειά:

— Κι' ὡς πότε... ὡς πότε λογαριάζεις νὰ μείνης σ' αὐτὴ τὴ δουλειά;...

— Σὲ ποιὰ δουλειά;

— Στὴν καινούργια... Ὡς πότε σκέπτεσαι νὰ μείνης ὑπάλληλος στὸ κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν;

— Μά... κἄμποσο καιρό...τῆς ἀποκρίθηκε, νοιώθοντας τὴ στενοχώρια της. Κἄμποσο καιρό, ὥσπου νὰ βρῶ κάτι καλύτερο...

Ζάρωσε τὸ στρογγυλό, παιδιάτικο προσωπάκι της:

— Μμ... Βέβαια, εἶναι πολὺ καλύτερα ἀπὸ νυχτοφύλακας... Πάντως, ὅμως, Τέλη μου, καταλαβαίνεις πὼς θὰ ἤθελα νὰ πετύχης κάτι καλύτερο, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ παρουσιάσω κι' ἐγὼ στοὺς δικούς μου...

— Μὴ βιάζεσαι, γλυκειά μου. Ὅλα θὰ γίνουν μὲ τὴν ὑπομονή...

— Ἡ Μαρία κι' ἡ Πόπη παντρεύονται σὲ δεκαπέντε μέρες... Ἔφθασε τὸ Πάσχα. Θἄθελα τόσο κι' ἐγὼ ν' ἀναγγείλουμε τοὺς ἀρραβῶνες μας τὴν ἴδια μέρα!...

— Εἶχες πῆ, ὅτι θὰ μποροῦσα νἄρθω νὰ σὲ ζητήσω, ὅταν θὰ εἶχα μιὰ καλὴ δουλειά...

Χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ φάνηκε νὰ διστάζη...

— Μιὰ καλὴ δουλειά! πρόφερε μὲ σημασία.

Νερὸ στὸ κρασὶ τῆς χαρᾶς

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τέλη βούλιαξε. Εἶχε νοιώσει τόση χαρὰ αὐτός, βρίσκοντας τὴν ταπεινὴ αὐτὴ θέσι, ποὺ δὲν εἶχε ζυγίσει τὰ πράγματα, κατὰ πόσον ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὶς φιλοδοξίες τῆς Ρίτσας.

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ἔντονα, ἡ ζωὴ βλέπεις εἶναι δύσκολη γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους... Γιὰ μένα στάθηκε ἐξαιρετικὰ δύσκολη... Βλέπεις, ὅτι πρέπει ν' ἀνεβῶ ἕνα-ἕνα, σιγὰ-σιγά, τὰ σκαλοπάτια τῆς εὐτυχίας. Ἀλλὰ ἄρχισα νὰ τ' ἀνεβαίνω... Ὅταν θ' ἀφίσω τὴ θέσι τοῦ νυχτοφύλακα, θὰ ξαναγεννηθῶ! Τότε θὰ μπορῶ νὰ ζήσω κι' ἐγὼ σὰν ὅλο τὸν κόσμο... Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

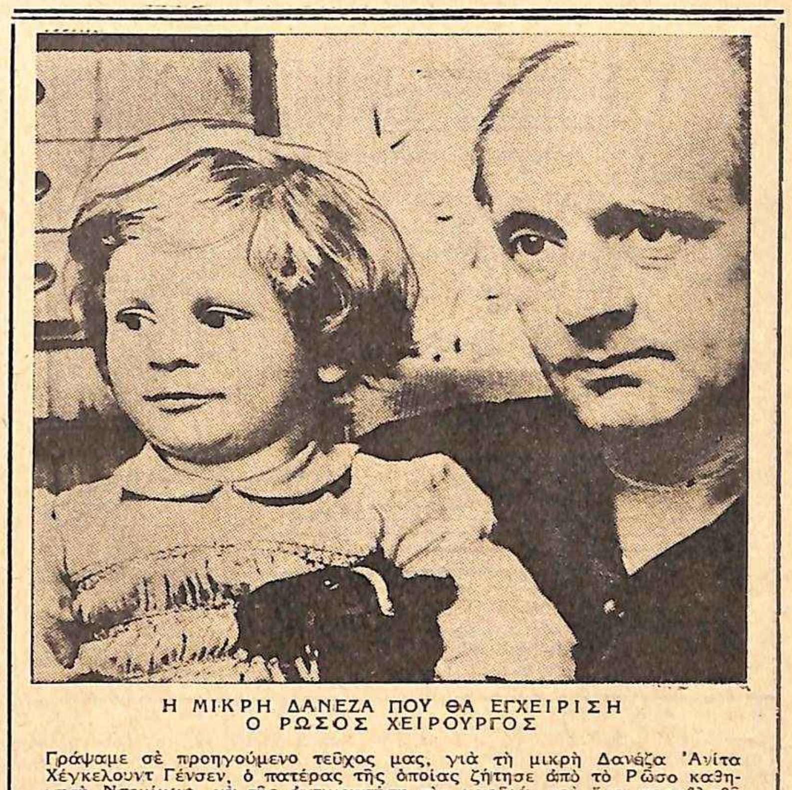

Η ΜΙΚΡΗ ΔΑΝΕΖΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΓΧΕΙΡΙΣΗ Ο ΡΩΣΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, γιὰ τὴ μικρὴ Δανέζα Ἀνίτα Χέγκελουντ Γένσεν, ὁ πατέρας τῆς ὁποίας ζήτησε ἀπὸ τὸ Ρῶσο καθηγητὴ Ντεμίκωφ, νὰ τῆς ἀντικαταστήση τὴν καρδιά, ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ σκλήρυνσι τῶν τοιχωμάτων, βάζοντας ἔτσι σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της. Ὁ καθηγητὴς Ντεμίκωφ ἔχει ἤδη μεταμοσχεύσει μὲ ἐπιτυχία καρδιὰ σὲ σκύλους, δήλωσε ὅμως πὼς δὲν εἶναι ἀκόμα ἕτοιμος νὰ κάνη τὴν ἴδια ἐπέμβασι σὲ ἄνθρωπο καὶ συνεχίζει, γι' αὐτό, μελέτες καὶ πειράματα. Εἶναι πολὺ πιθανὸν ἡ μικρὴ Δανέζα νὰ εἶναι τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο πλᾶσμα, στὸ ὁποῖο θὰ γίνη ἡ ἐκπληκτικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μεταμοσχεύσεως καρδιᾶς.

Τότε θὰ ἔχω τὰ βράδυα δικά μου... γιὰ σένα...

— Ναί, δὲ σοῦ λέω...

— Τρεῖς μῆνες θὰ περάσουν πρὶν τοὺς καταλάβουμε. Τὸν Ἰούνιο, θὰ εἶμαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος... Τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶμαι σκλάβος... Ἔχεις ὑπ' ὄψι σου τί θὰ πῆ νὰ ἐργάζεσαι ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα;... Ἄλλος, δὲ θὰ βαστοῦσε... Τὸ μόνο ποὺ μὲ βαστάει, εἶναι ἡ ἀγάπη σου, Ρίτσα!...

Τοῦ χαμογέλασε θλιμμένα:

— Τὸ ξέρω, ἀγαπημένε μου...

— Τότε, λοιπόν, νὰ μὴ μὲ ἀπογοητεύης...

— Δὲ θέλω νὰ σὲ ἀπογοητεύσω... Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ μιλῶ μὲ εἰλικρίνεια, δὲν εἶναι ἔτσι;... Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ ἦταν ἔνδειξι ἀγάπης ἂν δὲ σοῦ μιλοῦσα μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια...

— Πές μου, λοιπόν... Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς;... Μίλησέ μου μὲ εἰλικρίνεια... Καλύτερα... Δὲ θέλεις νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀγάπη μας;... Νομίζεις πὼς ξεπέφτεις, μ' ἐμένα;...Νομίζεις πώς...

— Μὴ λὲς κουταμάρες! τὸν σταμάτησε. Δὲν ξεπέφτω μὲ σένα. Ἡ δουλειὰ ὅμως τοῦ ὑπαλλήλου σ' ἕνα κατάστημα, δὲ μ' ἀρέσει... Πῶς νὰ στὸ πῶ;...Πρέπει νὰ μὲ καταλάβης... Ἡ Μαρία παίρνει ὑπάλληλο ὑπουργείου...

— Κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ γίνω ὑπάλληλος ὑπουργείου. Ὁ ἄντρας τῆς Μαρίας δὲν ἔχει κάνει ἀνώτερες σπουδές, ἐσὺ μοῦ τὄχεις πῆ. Μόνο ποὺ τέλειωσε τὸ Γυμνάσιο...

— Ναί... Δὲ σοῦ λέω, ὅτι εἶσαι κατώτερος, Τέλη μου... Κάθε ἄλλο... Γιὰ μένα εἶσαι ὁ ἀνώτερος ἄντρας, ποὺ ὑπάρχει... Εἶσαι ποιητής! Γράφεις τόσο ὄμορφα!... Ὁ Παῦλος οὔτε στὸ νυχάκι σου δὲ μπορεῖ νὰ συγκριθῆ... Ἀλλὰ πὼς χτυπάει στ' αὐτιὰ τοῦ κόσμου;... Ἄλλο εἶναι νὰ πῆς ὑπάλληλος ὑπουργείου, κι' ἄλλο ἐμποροϋπάλληλος. Πὲς τὴν ἀλήθεια... δὲν εἶναι ἡ θέσι ποὺ ὀνειρεύτηκες, δὲν εἶναι ἔτσι;...Εἶναι θέσι κατώτερη ἀπὸ τὰ προσόντα σου...

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ δεχθῶ;... ρώτησε ὁ νέος μὲ πικρία. Ἄλλοι γίνονται λοῦστροι καὶ χαμάληδες, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ ζωή τους, Ρίτσα. Καὶ μάλιστα μερικοὶ μὲ διπλώματα Πανεπιστημίου! Ὅταν εἶναι ἄτυχος ὁ ἄνθρωπος, τί πρέπει νὰ κάνη;... Ἀλλὰ γιατί μοῦ κόβεις τὴ χαρά μου;... Ἐγὼ καὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ποὺ βρῆκα, ἤμουν χαρούμενος, στὸ λέω...

Ἄλλαξε ὕφος ἡ κοπέλλα:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι χαρούμενη! Κι' εἶμαι σίγουρη πώς, τώρα ποὔγινε ἡ καλὴ ἀρχή, θἄρθη κι' ἡ συνέχεια... Τώρα θἄχης πολὺ περισσότερα λεφτά, δὲν εἶν' ἔτσι;... Μὲ δυὸ θέσεις...

— Ναί, θἄχω περισσότερα λεφτά... τῆς ἀποκρίθηκε κάπως βαρύς.

— Ἂς μὴ σκεπτόμαστε τίποτ' ἄλλο, λοιπόν. Ἂς εἴμαστε αἰσιόδοξοι...

Φάνηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτική. Ἔπειτα πέταξε, σὲ τόνο ἀνάλαφρο:

— Κι' ἄκου, ἀγάπη μου... Νὰ κυττᾶς ψηλά... Θέλω νὰ πῶ, ἄσε τὰ μαγαζιὰ τώρα πιὰ καὶ τὶς μικροθεσοῦλες... Νὰ κυττάξης νὰ βρῆς θέσι σὲ κανένα γραφεῖο, σὲ καμμιὰ Ἑταιρεία... Ξέρεις, ἔστω καὶ μὲ λιγώτερα, ὅταν εἶσαι σὲ γραφικὴ ἐργασία, χτυπάει πολὺ καλύτερα...

Ἀναστέναξε ὁ Τέλης βαρυά:

— Σὲ ἀπογοήτευσα, γλυκειά μου, τὸ καταλαβαίνω!

— Μὴν τὸ παίρνης στραβά! διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα. Πάρε το ὅπως στὸ λέω... Σ' ἀγαπῶ! Ἐσένα, τὸ ἄτομό σου, τὸν Τέλη Ραγκλῆ, σὲ λατρεύω! Δὲν εἶναι κακὸ ὅμως νὰ ζητῶ κάτι ἀνώτερο... Πρῶτα γιὰ σένα, ἔπειτα γιὰ μένα...

— Βόηθα, λοιπόν! τῆς εἶπε μὲ ἔξαψι. Βόηθα, γιὰ νὰ πετύχω κάτι ἀνώτερο! Δὲ μπορεῖ ὁ γαμπρός σου, ποὺ εἶναι τὸ ὑπουργεῖο;...

Κούνησε τὸ κεφάλι της θλιμμένα ἡ Ρίτσα:

— Τοῦ τὸ λέω κάθε μέρα. Σάμπως εἶναι κανεὶς ἀνώτερος ὑπάλληλος αὐτός, γιὰ νἄχη τὰ μέσα;... Ἔχω μόνο μιὰ ἐλπίδα...μιὰ μικρὴ ἐλπίδα...

Τὴν κύτταξε μὲ ἀγωνία.

— Ἀλήθεια; Καὶ δὲ μοῦ τὸ λές;

— Θὰ μιλήσω σ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο, ποὺ ὑποστήριξε τὴ Μαρία καὶ ηὗρε τὴ θέσι στὸ ὑπουργεῖο... Εἶναι κάποιος μακρυνὸς συγγενής. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι πὼς τώρα παραιτήθηκε. Ὅταν ζητοῦσε ἡ Μαρία δουλειά, ἦταν αὐτὸς ἀνώτερος ὑπάλληλος σ' αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖο καὶ μπόρεσε νὰ βοηθήση. Τώρα ὅμως ἔχει παραιτηθῆ, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, καὶ ζῆ, ἀποτραβηγμένος. Δὲν ξέρω ἂν θὰ θελήση κι' ἂν θὰ μπορέση νὰ βοηθήση. Κανονικά, ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέση ὁ πατέρας, ποὺ εἶναι καὶ μακρυνός του ἐξάδερφος. Ἀλλὰ ὁ πατέρας δὲ μπορεῖ νὰ κουνηθῆ, τὸ ξέρεις. Κι' ἔπειτα, τί νὰ τοῦ πῶ;... Ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ τὄπαιρνε στραβὰ τὸ ζήτημα. Πάντως, ἄσε, θὰ τὸ σκεφθῶ καλά... Κάτι πρέπει νὰ γίνη...

Ἔμεινε δυὸ λεπτὰ συλλογισμένη κι' ὁ Τέλης παρατηροῦσε τὴ δροσερή της φυσιογνωμία, μὲ κρυμμένη ἀγωνία. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἡ Ρίτσα σήκωσε τὸ κεφάλι της:

— Εἶμαι χαρούμενη, τοῦ εἶπε, καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν ξανά. Εἶμαι χαρούμενη, ποὺ ἄλλαξε τὸ φύλλο τῆς τύχης γιὰ σένα. Κι' εἶμαι σίγουρη πὼς ὅλα θὰ πᾶνε καλά!

— Θέλεις αὔριο νὰ συναντηθοῦμε; τὴ ρώτησε μὲ λαχτάρα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε πρόθυμη ἡ κοπέλλα. Οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἔχουν ἐπισκέψεις στὰ συγγενολόγια τῶν γαμπρῶν. Ἐμεῖς μποροῦμε νὰ πᾶμε ἕνα ὡραῖο περίπατο. Δὲ θ' ἀργήσουμε ὅμως... Τὸ βράδυ τοὺς ἔχομε πάλι ὅλους τραπέζι.

— Ὅση ὥρα θέλεις ἐσύ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε.

Κι' ἔνοιωθε χαρά, λὲς κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴν εὐτυχία!

Δυὸ εὐτυχισμένα ζευγάρια

Οἱ δεκαπέντε μέρες πέρασαν σὰν ὄνειρο γιὰ τὸν Τέλη. Εἶχε ἕνα ἀδιάκοπο συναίσθημα πὼς περπατεῖ στὰ σύννεφα. Βοηθοῦσε σ' αὐτὸ κι' ἡ ὑπερκόπωσι κι' ἡ ἔλλειψι ὕπνου. Τὸ κεφάλι του ἦταν διαρκῶς σὰ ζαλισμένο. Δὲ θἄξερε ὅμως νὰ πῆ ἂν ἦταν ἀπὸ τὴν κούρασι ἢ ἀπὸ τὴν εὐτυχία, ποὺ τοὔδινε ἡ Ρίτσα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν Κυριακή, ποὺ πῆγαν ἕνα μακρυνὸ περίπατο μαζί, τοὔδειχνε μεγάλη τρυφερότητα ἡ κοπέλλα. Κι' ὅσο πλησίαζε ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ παντρεύονταν οἱ ἀδελφές της, τόσο γινόταν πιὸ χαδιάρα καὶ πιὸ τρυφερή. Τὸ Μίμη Γεωργόπουλο δὲν τὸν ἀνέφεραν πιά, οὔτε ἐκείνη, οὔτε κι' αὐτὸς τῆς τὸν θύμιζε. Πολλὲς φορές, περνοῦσε σὰν κεντιὰ στὴν καρδιά του κάποια ἀμφιβολία:

«Τάχα δὲν τὸν ξανάδε;... Τάχα παραιτήθηκε ἐκεῖνος ἀπὸ τὶς βλέψεις του;...».

Ἡ λογική του ἀπέκλειε αὐτὴ τὴν ἄποψι:

«Γιατί; Ἂν τὴν ἔβαλε στὸ μάτι, ἂν ἔχη συνηθίσει νὰ μὴ βρίσκη ἐμπόδια στὰ κατακτητικά του σχέδια, σίγουρα δὲ θὰ τὴν ἀφίνη ἥσυχη. Μόνο ποὺ δὲ μοῦ

λεει τποτε ἡ Ρίτσα. Ἔχει δίκιο. Φταίω ἐγώ. Τῆς φέρθηκα βάρβαρα τὴν πρώτη φορά. Ὥστε τώρα καὶ νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πῆ κάτι, θὰ φοβόταν».

Ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ περνοῦσε σὰν τριβέλι στὴν καρδιά του πότε-πότε.

Ὁ γλυκός της τρόπος ὅμως, τὸ παιδιάτικο καὶ συγχρόνως τσαχπίνικο χαμόγελό της, ὅλο της τὸ φέρσιμο, τὸν ἡσύχαζαν.

Ἔπειτα ἦταν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὴ δουλειά του. Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, τοῦ εἶπε, ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι.

— Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο, ὅταν ἡσυχάσουμε λιγάκι ἀπὸ αὐτὴ τὴ φασαρία, θὰ πάω νὰ βρῶ ἐκεῖνο τὸ φίλο τοῦ πατέρα μου. Θὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶναι καμμιὰ ντροπή. Ἂν δὲν τολμήση ὁ ἄνθρωπος, δὲν καταφέρνει τίποτε...

Τοῦ εἶχε πῆ νὰ πάη στὸ γάμο.

— Λυπᾶμαι, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σὲ παρουσιάσω δίπλα μου... Νὰ σταθῆς ὅμως παράμερα. Θέλω νὰ δῆς τὶς ἀδελφές μου νυφοῦλες! Θὰ εἶναι τόσος κόσμος στὴν ἐκκλησία, ποὺ κανεὶς δὲ θὰ σὲ προσέξη...

Δὲν τοῦ πολυάρεσε τοῦ Τέλη νὰ πάη ἔτσι, λαθραῖα, νὰ ποῦμε, στὸ γάμο, ἀλλὰ ἡ Ρίτσα ἐπέμεινε τόσο, ποὺ στὸ τέλος τ' ἀποφάσισε.

Ὁ γάμος γινόταν στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη τῆς Πλάκας. Μόλις καὶ χωροῦσε ἡ ἐκκλησία τὸν κόσμο. Συγγενολόϊ, φίλοι καὶ ξένοι. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὅλη ἡ γειτονιὰ εἶχε τρέξει νὰ καμαρώση τὶς δυὸ νυφοῦλες!

Ἤταν ὅμορφες κι' οἱ δυό τους! Λεπτή, μελαχροινή, σοβαρὴ ἡ Μαρία, νηφάλια. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι τῆς ἐξυπνης κοπέλλας, ποὺ εἶχε κουραστῆ γιὰ νὰ φθάση στὸ σκοπό της, ἀλλὰ ποὺ δὲν παραξενεύτηκε, ὅτι εἶχε φθάσει. Ἦταν σίγουρη στὶς κινήσεις της, ἴσως κάπως κρύα. Τὰ πρόσεχε ὅλα. Ἔδινε ψιθυριστὲς ὁδηγίες τοῦ Παύλου, ποὺ δὲ φαινόταν τόσο σίγουρος αὐτός. Ἡ συγκίνησι στὸ πρόσωπό του ζωγραφιζόταν πιὸ ἔντονα παρὰ στὸ δικό της πρόσωπο. Κι' ἡ Μαρία χαμογελοῦσε, μὲ κάποια συγκατάβασι, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ κάνη καμμιὰ ἀνεπαίσθητη γκαφα καὶ τοῦ ψιθύριζε τὶς ὁδηγίες της.

Ἐντελῶς διαφορετικὸ ζευγάρι, ὁ Θάνος Πάγκας κι' ἡ Πόπη.

Ἀντὶ νὰ τὴν ἀδυνατίση ἡ ὑπερβολικὴ δουλειὰ τοῦ τελευταίου καιροῦ, τὴν Πόπη τὴν εἶχε παχύνει. Περνοῦσε ὥρες ἀκίνητη, μὲ τὴ βελόνα καί, καθὼς εἶχε τάσι στὸ πάχος, ἔτσι γίνει ἐσκεφτικὴ στριγγυλή. Μὲ τὸ φουντωτὸ νυφικό, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς νυφούλας τοῦ παλιοῦ καιροῦ, τότε ποὺ ἡ ὁμορφιὰ ἦταν κατ' εὐδείαν ἀνάλογη μὲ τὸ βάρος τῆς κοπέλλας. Τὸ πρόσωπό της ὅμως ἦταν ὁλόγλυκο, ὅμορφο, κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο, ὅταν μπῆκε στὴν ἐκκλησία, στὸ μπράτσο τοῦ Θάνου.

Φοροῦσε αὐτὸς τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴν περνοῦσε ἕνα κεφάλι, κι' ἦταν ἀδύνατος καὶ μελαχροινός. Οἱ κινήσεις του ἦταν σίγουρες, κοφτές, φανέρωναν τὸν ἄντρα, ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ διευθύνη. Ὅταν γύριζε ὅμως καὶ κύτταζε τὴν Πόπη, τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ τέτοια ἔκφρασι τρυφερότητος, ποὺ τὸ παρατήρησαν οἱ συγγενεῖς:

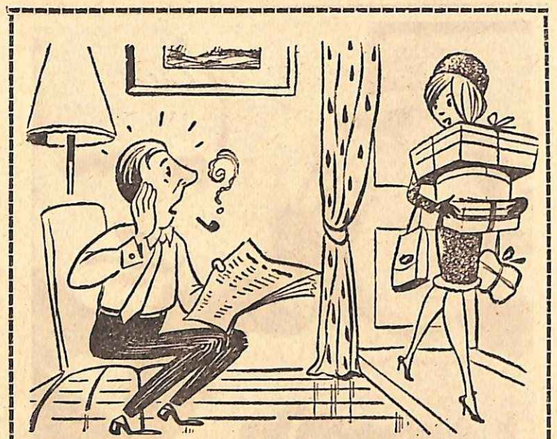

— Μὲ συγχωρεῖς, χρυσῆ μου, ξέχασα τὰ γενέθλιά σου.
— Ἔννοια σου κι' ἐγὼ δὲν ξέχασα, ποῦ βάζεις τὸ ποστοφόλι σου!...

— Τὴν κυττάζει στὰ μάτια. Τυχερὴ κοπέλλα! Φαίνεται πὼς τὴν ἀγαπάει ἀληθινά! Καὶ φαίνεται τόσο σοβαρός, τόσο «κύριος»!

Ὁ Δημήτρης Χιώτης, ὁ πατέρας δὲ μπόρεσε νὰρθῆ στὸ γάμο. Τὰ πόδια του ἔπαιρναν τὸ χειρότερο, τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ σταθῆ. Ἡ Ντίνα, ἡ μητέρα, δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της. Στὸ τέλος, ἔβαλε κι' ἡ Πόπη τὰ κλάμματα καὶ κάμποσες μαμάδες, συνώδευσαν καὶ μὲ τὰ δικά τους δάκρυα τὴ χαρά.

Ἡ Ρίτσα ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί. Χωμένος σὲ μιὰ γωνιά, ὁ Τέλης τὴν παρακολουθοῦσε. Δὲν τοῦ ξέφευγε οὔτε ἕνα χαμόγελό της, οὔτε ἕνα της δάκρυ. Ἔνοιωθε τὴν ψυχή της. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ καταλάβαινε κάθε της ἀνασταναγμό, κάθε της πόθο. Ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπὸ ἀγάπη:

«Κοριτσάκι μου! Κοπέλλα μου! Πότε θὰ μὲ ἀξιώση κι' ἐμένα ὁ Θεὸς νὰ σὲ δῶ νυφούλα στὸ πλευρό μου; Φαίνεται τόσο ἁπλό, κι' ὅμως τόσο μακρυνό δ-νειρο... Τόσο μακρυνό...».

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε πρὸς τὸ ἱερό. Μιὰ Παναγία φαινόταν νὰ τοῦ χαμογελᾶη σοβαρά. Ἔνωσε τὰ χέρια του:

— Παναγία μου! Κάνε νἀρβῆ αὐτὴ ἡ μέρα καὶ γιὰ μένα!...Ἀξίωσέ με νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη!

Τὰ δυὸ ζευγάρια τριγύριζαν τώρα μπροστὰ στὸ ἱερό, στὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα. Ὁ κόσμος τάρραινε μὲ λουλούδια, μὲ ρύζι, γελοῦσε συγκινημένος. Ὁ Τέλης ἔνοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Ὅλοι φαίνονταν χαρούμενοι ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅμως ἡ δική του ἡ καρδιὰ δὲ μποροῦσε νὰ χαρῆ ἐλεύθερα. Τώρα, καθὼς ἔβλεπε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς οἰκογενείας, καταλάβαινε πὼς ἡ Ρίτσα εἶχε δίκιο νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένη μὲ τὴ δουλειά του:

«Θὰ ξεπέση, ἂν μὲ πάρη ἐμέ-

Λόγια ταπεινὰ

Ψυχρὰ κι' ἀνάποδα

«Ἀμάν! παιδιά», ἐφώναξα αὐτὲς τὶς ἑβδομάδες
καὶ χιλιοεβλαστήμησα τὶς ψύχρες τὶς ρημάδες,
διότι οἱ ἀφιλότιμες τὰ πάντα σμπαραλιάσανε,
μᾶς μούλιασαν, μᾶς σκέβρωσαν μᾶς... νερομπουμπουλιάσανε
καὶ μᾶς ἑκαταντήσανε, ἐμᾶς τοὺς κρασοπότες,
στὸ σπίτι νὰ κουρνιάζουμε σὰν τίς... βρεμμένες κόττες!

★

Ἀπ' τὸ τσαρδὶ δὲν βγήκαμε καθόλου αὐτὲς τὶς μέρες,
διότι μᾶς ἐθύμιζαν οἱ δρόμοι... παγωνιέρες
καὶ τὸ φριχτὸ χιονόνερο ὁσάκις ἀντικρύζαμε,
ἀλλάζαμε τὸ χρῶμα μας καὶ τρεμοτουρτουρίζαμε,
διότι δὲν μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὸ κρασί μας,
τοὐτέστιν τὶς θερμίδες μας καὶ τὴν «ἀνθρακευσί» μας!

★

Στραβά, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα τὰ πάντα μᾶς φαινόντουσαν
κι' ἀφόρητες οἱ μέρες μας κι' οἱ νύχτες ἐγινόντουσαν,
γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μᾶς ἔφαγε ἡ κλεισούρα,
χωρὶς παρέα ὁμορφη, χωρὶς μεζὲ καὶ σούρα
κι' αὐτὰ τά... κρῦα τ' ἄτιμα, ποὺ τόσο ἐκρατήσανε,
τὰ ράμματα μᾶς ἄλλαξαν καὶ μᾶς... ἐξεματίσανε!

«Ἀποκλεισμὸ» ἐνοιώσαμε μ' αὐτὴ τὴν (παγωνιὰ
κι' ἀφοῦ ἀποκοπήκαμε ἀπὸ τὰ ταβερνειά,
χεράκι, πλέον, βάλαμε, χωρὶς φειδὼ κι' (ἀγάντα,
στὸ λίγο τὸ κρασάκι μας, ποὺ εἴχαμε (στὴ μπάντα
κι' ὁ... πάγος μᾶς ἀνάγκασε — μὰ τοῦ (κρασιοῦ τὸν ἅγιον —
νὰ πιοῦμε ὡς κι' ἐκεῖνο μας τὸ ἀπόθεμα (τὸ «πάγιον»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ὁ κ. Γρηγόριος Δημητρόπουλος καὶ ἡ Δὶς Ντίνα Θ. Παπακωνσταντινοπούλου, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των εἰς Πάτρας. Εἰς τὸ νέο ζευγάρι εὐχόμεθα τὸν βίον εὐτυχῆ.

Οἰκογένεια
Ἀριστείδου Παπακωνσταντινοπούλου

παντρα ζευγάρια μπῆκαν στ' αὐτοκίνητα, ἐξαφανίσθηκαν. Ἡ Ρίτσα ἔφυγε μὲ τοὺς δικούς της, μὲ τὴ μητέρα της, μὲ κάτι ἄλλους συγγενεῖς. Τὴν εἶδε ἀπὸ μακρυά, ὅμορφη σὰν ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο, μὲ τὸ τριανταφυλλὶ φουστανάκι, τὸ ὡραῖο φόρεμα, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει αὐτός, καὶ ποὺ τῆς τὸ εἶχε ράψει περίφημα ἡ Πόπη. Τάχα νὰ ἦταν χαρούμενη; Ἔτσι, ἀπὸ μακρυά, ποὺ τὴν ἔβλεπε, δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη. Ὅσο μποροῦσε νὰ δῆ, δὲ τοῦ φαινόταν κι' ἐξαιρετικὰ χαρούμενη. Μᾶλλον συλλογισμένη...

«Αὐτὸν συλλογίζεται! Αὐτὸν ὀνειρεύεται... Εἶναι φυσικό... Γιατί ὄχι;.. Θἄθελε νὰ σταθῆ κι' αὐτὴ νύφη δίπλα του.. νὰ κάνη τὴ φιγούρα της... νὰ πῆ πὼς παντρεύεται τὸ Μίμη Γεωργόπουλο...».

Σταμάτησε. Ἡ καρδιά του σκίρτησε χαιρέκακα. Ναί, μιὰ ξαφνικὴ χαιρεκακία...

«Θέλει ὅμως νὰ τὴν παντρευτῆ αὐτός; Τῆς μίλησε γιὰ γάμο; Ἡ τῆς κάνει μόνο προτάσεις ἀμφιβόλου ποιότητος;... Ἕνα περίπατο μὲ τὴν κούρσα του... Αὐτὸ δὲ λέει τίποτε καὶ λέει πολλά...».

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν παρηγόρησε. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, σὰ νὰ γαλήνεψε ἡ καρδιά του.

«Δὲ θὰ τῆς κάνη πρότασι γάμου. Αὐτὸς τὴ θέλει γιὰ φιλενάδα του. Εἶναι βέβαιο, ὅτι τοῦ ἀρέσει κι' ὅτι θέλει νὰ περάση τὴν ὥρα του μαζί της... Δὲ φαίνεται τύπος νὰ σκεφθῆ σοβαρὰ τὴ ζωή... Ἔπειτα, εἶναι ἀκόμα φοιτητής. Παίρνει πόζα μεγάλου κυρίου, φθασμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμα φοιτητής. Δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν οἱ δικοί του νὰ παντρευτῆ ἀπὸ τώρα, καὶ μάλιστα μ' ἕνα φτωχοκόριτσο, ποὺ στὸ κάτω-κάτω τι ἔχει;... Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, δὲν ἔχει τίποτε... Οὔτε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ἀτομικὴ ἀξία, οὔτε προῖκα, οὔτε οἰκογένεια ἀριστοκρατική...

Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας φτωχός, τίμιος, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, ἐμποροϋπάλληλος, σὰν κι' ἐμένα... Αὐτὴ δὲ μὲ καταδέχεται ἐμένα, ἐπειδὴ οἱ ἀδερφές της πῆραν καλύτερους ἄντρες. Ὁ Γεωργόπουλος ὅμως δὲ θὰ τὴν καταδεχτῆ αὐτήν... Τὴ θέλει γιὰ διασκέδασι, γιὰ παιχνίδι...».

Προχωροῦσε τώρα μὲ βῆμα φτερωτὸ πρὸς τὸ σπίτι του. Ὅπως ἔρχεται ἡ λύπη κι' ἡ στενοχώρια στὴν καρδιά, χωρὶς λόγο, ἔτσι φεύγει γρήγορα, πολλὲς φορές...

Ὅταν ἔφθασε σπίτι του, ἦταν σχεδὸν χαροφυλάκος.

— Μάνια! φώναξε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἕτοιμη;

Ἡ μικρὴ πετάχτηκε, ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρά...

— Ἤρθες, Τέλη μου; Ἄργησες!

— Ἄργησε ὁ γάμος... Ἔλα τώρα, πᾶμε!

— Πές μας τὰ νέα! εἶπε ἡ γιαγιά.

Τοὺς τὰ εἶπε ὁ Τέλης. Ὅσο μποροῦσε πιὸ ἁπλά, πιὸ ἀντικειμενικά. Ἡ Λεμονιά, ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό του, ὅπως κι' ἡ Μάνια, χαμογέλασε:

— Ἄντε, γρήγορα καὶ στὰ δικά σας, παιδί μου! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὰ φέρη δεξιὰ καὶ νὰ γίνετε καὶ σεῖς ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Δὲν τοὺς εἶχε πῆ πολλά. Ἀλλὰ δὲν τοῦ βαστοῦσε ἡ καρδιὰ νἀχη μυστικὸ ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ τὸν λάτρευαν καὶ τοῦ στέκονταν σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Τοὺς εἶχε πῆ, ὅτι ἀγαπᾶει αὐτὴ τὴν κοπέλλα, κι' ὅτι φαντάζεται πὼς κι' αὐτὴ ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπη του. Ἡ γιαγιά, μὲ τὴν πεῖρα τῆς ἡλικίας της, τοῦ εἶχε δώσει συμβουλές:

— Ἂν εἶναι καλὴ καὶ φρόνιμη κοπέλλα, κι' ἂν σ' ἀγαπᾶη, νὰ κυττάξης νὰ πάς τίμια καὶ νὰ τὴν παντρευτῆς, ὅταν θἄχης σίγουρη καὶ καλὴ δουλειά.

— Δὲ θἄθελα νὰ ἀφίσω τὴ Μάνια!... εἶχε πῆ τότε, μὲ μισὸ στόμα, ὁ Τέλης.

Ἡ γιαγιά, ὅμως, παρ' ὅλα της τὰ γερατειά, εἶχε ἄλλες ἰδέες:

— Καθένας μὲ τὴν τύχη του, παιδί μου. Ἡ Μάνια δὲ θὰ πάη χαμένη...

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΦΙΓΜΕΝΗ

Δὲ μιλοῦσε, ὅμως, πιὰ γιὰ τὸ Γιώργο Θανόπουλο ἡ κοπελλίτσα, τώρα τελευταῖα... Κι' ὁ Τέλης, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς δικές του ἔγνοιες, δὲν τὴν εἶχε ρωτήσει. Γι' αὐτό, μόλις βγήκαν ἔξω ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τῆς ἔκαμε τὴν ἐρώτησι:

— Τί γίνεται μὲ τὸ Γιώργο; Δὲ μιλᾶς πιὰ γι' αὐτόν, ἀδερφούλα!

Μιὰ πονεμένη σύσπαστι πέρασε στὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς:

— Δὲ γίνεται τίποτα...

— Δὲν τὸν βλέπεις πιά;

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Τσακωθῆκατε;

— Οὔτε καὶ τσακωθήκαμε... Ἀλλά, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς, ποὺ δὲν πῆγα...

— Ἐ, καλά... ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδες;

— Ὄχι! Τοῦ κακοφάντηκε, εἶπε ἡ Μάνια καὶ τὰ χεῖλη της τρεμοῦλιασαν.

— Δὲν ἐξήγησες τῆς ἀδελφῆς του;...

— Τί νὰ τῆς ἐξηγήσω; Δὲ μποροῦσα νὰ τῆς πῶ, ὅτι δὲν εἶχα λίγες δραχμὲς γιὰ νὰ πάω στὴν ἐκδρομή. Ἂν τῆς τόλεγα... ὄχι, δὲ μποροῦσα νὰ τῆς τὸ πῶ...

— Μὰ δὲν ξέρει πὼς εἶσαι φτωχειά; Δὲν τὸ καταλάβαινε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπίκαιρη ἐιλη

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Τὸ παρόκανε, στ' ἀλήθεια, ὁ χειμὼν ὁ φετεινός,
ποὺ ἐνέσκηψε ἀδοκήτως κι' ἀμειλίκτως κι' ἀπηνῶς
κι' ἀπ' τ' ἀτέλειωτα τὰ γιόνια κι' ἀπὸ τὴν κακοκαιρία,
πῆγε ὁ κόσμος νὰ πιστέψη, ὅτι ζῆ στὴ Σιβηρία!

★

Παγωνιὲς ἄνευ ὁμοίων εἶδε ἐφέτος κι' ἡ Ἀθήνα
κι' ἐπὶ μέρες κι' ἐπὶ νύχτες καὶ σγελδὸν ἐπὶ ἕνα μῆνα,
μᾶς ἐτρέλλανε τὸ ψῦχος κι' ὁ καιρὸς ὁ ἀπεγθὴς
κι' ἐκινδύνεψε ὁ κόσμος νὰ βρεθῆ... ψυχο-παθὴς!

«ΖΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ»

Στῶν γνωστῶν ἀτυχημάτων τὶς συγνὲς ἀναστατώσεις
καὶ τῶν παραθυροφύλλων προσετέθησαν οἱ πτώσεις,
ποὺ διαβάτες ἀνυπόπτους κατακέφαλα γτυπᾶνε
καὶ γιὰ τὸ νοσοκομεῖον ὁλοσούμπιτους τοὺς πᾶνε...

★

Δηλαδὴ καὶ τὰ πακτζούρια, κατ' αὐτάς, ἐμπηγέουν τρόμους
κι' εἶναι πρόβλημα μεγάλο τὸ νὰ βγαίνης μέσ' στοὺς δρόμους
γιατὶ ὅλως αἰφνιδίως καὶ γιὰ τὴν κακή σου μοῖρα,
λόγω... παραθυροφύλλων, «Παραδείσου βοΐσκεις... θύραν!»

«ΜΗΔΩΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ...»

Στὴν Ἀμέρικα, προσφάτως, ἐδιγάστηκαν τὰ γοῦστα,
σχετικῶς μὲ τῆς γυναίκας τὴν αἰώνια τὴν φούστα
καὶ οἱ μὲν ζητοῦν, ἐμιόνως, τὰ φουστάνια νὰ μακρύνουν
καὶ οἱ δὲ τὴν ἀποψί τους δημοσία κατακοίνουν...

★

Δυὸ στρατόπεδα, περίπου, ἔχουν γίνει οἱ Ἀμερικάνοι,
ποὺ γιὰ στόγο ἔχουν θἄλει τὸ κοντὸ ἢ μακρύ, φουστάνι
καὶ σ' αὐτὰς τὰς ἀντεγκλήσεις τὰς συγνὰς κι' ἀδιακρίτους,
ἄλλοι λένε τὸ «κοντό τους» κι' ἄλλοι λένε τὸ...«μακρύ τους!»

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ...

Λόγος γίνεται καὶ πάλι γιὰ τὰ ὑπεραστικά
καὶ σοῦ λένε ὅσοι ευθμίζουν τὰ συγκοινωνιακά,
ὅτι ἔχουνε ἀκόμα περιθώριον καὶ τράτον
ν' ἀνεβοῦνε πάρα πάνω τὰ ψηλὰ τὰ κόμιστρά των!

★

Κι' ἀλήθεια αὔξησις τῶν ναύλων, δηλαδή, μᾶς ἀναμένει
καὶ γυρίζουμε, δικαίως, κατηφεῖς καὶ σαστισμένοι,
γιατὶ λόγω δυσπραγίας κι' ἀκριβῶν εἰσιτηρίων,
θὰ μᾶς γίνη, ὠοισμένως, «Πόθος τὸ... λεωφορεῖον!»

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ...

Ἀναφέρεται ἐπιμόνως κι' ἔχει ἀπ' ὅλους πιστευτῆ
ὅτι πρόκειται ἡ Μελίνα τὸν Ντασσὲν νὰ παντρευτῆ
κι' ὅτι ὁ γάμος των ἐκεῖνος, ποὺ θὰ γίνη ἐσπευσμένος,
θάναι γνήσιος καθ' ὅλα κι' ὄχι «σκηνοθετημένος!»

★

Ἔτσι ὁ κόσμος, ποὺ ὡς τώρα, ζοῦσε σὲ ἀνησυγία,
περιμένει πὼς ἡ στέψις θἀ... στεφθῆ μ' ἐπιτυγία
καὶ στὸ ζεῦγος λέει ἐνθέρμως καὶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά,
ν' ἀποκτήση «ἕνα καὶ δύο ὡς καὶ τέσσερα παιδιά!»

ΝΕΑ... «ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ»

Ὁ Σεφκὲτ Ἀκτούντζ, ποὺ εἶναι «ρεζισὲρ» Ὀθωμανός,
τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη ἀγαπᾶ, λέει, ἐμιανῶς
κι' εἶναι διατεθειμένος νὰ τὴν νύφη στὰ γουσᾶ
καὶ συντόμως νὰ τὴν κάνη τῆς καρδιᾶς του τὸν... «πασᾶ!»

★

Νὰ τὴν κάνη σύζυγό του ἐπιμένει δηλαδὴ
κι' οἱ «μνηστῆρες» τῆς Ἀλίκης κι' οἱ πιστοί της ὀπαδοὶ
θὰ πιστέψουν, κατὰ βάθος, ὅτι ὄντως θ' ἀπομείνουν
κι' ἀσφαλῶς, ἀπ' τὸ κακό τους, ...Τοὺς κοροϊδεύουν νὰ γί-(νουν!

ΟΡΘΗ ΑΠΟΨΙΣ

Εἰς τὴν ἀπεργομανία, ποὺ κατέστη ἐντατική,
προσετέθησαι, αἰσίως, καὶ οἱ τραπεζιτικοί,
γιατὶ τρέφονται ἀπὸ χρόνια μὲ τὰ γνώριτα τὰ «θά»
καὶ κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τῆς «τραπέζης τ' ἀγαθά»!
Ἐπαράγινε, σοῦ λένε, τῆς ἀκριβείας ὁ καιὸς
καὶ τονίζουν μὲ κουβέντες παστουκωτάτες καὶ ντοιτες,
ὅτι ἂν μείνη ὁ μισθός τους ὅπως εἶναι πενιγρός,
θὰ τεθοῦν εἰς ἀγωνστίαν οἱ φτωνοὶ τοὺς... τραπεζίτες!

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Λόγω τῆς κακοκαιρίας καὶ τῶν γιόνων τῶν πυκνῶν,
ἐντελῶς ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγι τῶν πτηνῶν
κι' οἱ νεμοῶδ τῆς πρωτευούσης, ποὺ γωρὶς «μπὰμ - μπούμ»
(θὰ μείνουν,
ἀπ' τὴ φούοκα τους ἀνάβουν καὶ... «μπαροῦτι» ἂν γί-(νουν!

Ἀλλ' ἐγὼ ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγι τῶν στρουθίων.
ζῆ ὁ κόσμος τρομαγμένος εἰς τὸν τόπον μας τὸν θεῖον,
γιατὶ ὁ ἔφορος τὰ νέα τὰ τεφτέρια του ἀνοίγει
καὶ τοὺς φορολογουμένους ξεθεώνει στὸ... κυνῆγι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Χιούμορ

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε ἀστραπιαία. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ρολογιῶν «Σακαράκα» διαθέτει τὸ εἴδος του σὲ τιμὲς φαντασταὶ χαμηλές, πραγματικὰ κάτω τοῦ κόστους. Κι' ἐνῶ ἔψαχνε τὸν πελάτη μὲ τὸ τουφέκι, τώρα δὲν προλαμβάνει νὰ πουλάη.

— Μὰ θὰ καταστραφῆς! τοῦ παραπεῖ κάποιος φίλος.

Κι' ὁ ἀντιπρόσωπος, μὲ πουηρὸ κλείσιμο τοῦ ματιοῦ:

— Μὴ φοβᾶσαι... Θὰ κερδίσω ἀπὸ τὴν ἐπισκευή τους...

★

Στενοχωρημένος εἶναι ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας. Καὶ τὴν ἀφορμὴ τῆς στενοχώριας του ἐξομολογεῖται σὲ κάποιο φίλο του:

— Χτὲς τὸ βράδυ γύρισα ἀργὰ στὸ σπίτι. Κτυπῶ τὸ κουδούνι καὶ μοῦ ἀνοίγουν τὴν πόρτα. Ἤταν σκοτεινὰ καὶ νόμισα ὅτι ἤταν ἡ δασκάλα του μικροῦ. Τὴν ἁρπάζω, λοιπόν, στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τῆς σκάω δυὸ τρελλὰ φιλιά. Ἤταν ὅμως ἡ γυναίκα μου...

— Ἐ, τί πειράζει. Θὰ νόμισε δ-τι τὴν καταλάβες κι' ὅτι τὰ φιλιὰ προωρίζονταν γιὰ κείνη.

— Ἐμ, αὐτὸ εἶναι τὸ κακό. Δὲν τὸ νόμισε. Γιατὶ μόλις σταμάτησα νὰ τὴ φιλῶ, μ' ἔσπρωξε μαλακὰ καὶ μοῦπε: «Πρόσεχε, καλέ μου... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἐπιστρέψη ὁ ἀντρας μου!»...

★

Ὁ ξενοδόχος ρητορεύει:

— Στὸ σημεῖο αὐτό, κυρίες καὶ κύριοι, ἤταν ποὺ ἑκατονταετίας, ἄντρο τῶν ληστῶν. Ὅπως βλέπετε, σήμερα στὴ θέσι του ὑψώνεται ἕνα πολυτελέστατο τουριστικὸ ξενοδοχεῖο!...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

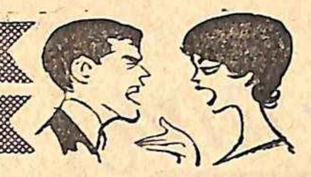

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

(ΠΡΟΣΩΠΑ: ΖΑΝ, 60 χρόνων, ΜΙΝΑ, 55 χρόνων).

ΜΙΝΑ (ἀνοίγοντας τὰ μάτια καὶ κυττάζοντας γύρω της): Ποῦ βρίσκομαι;

ΖΑΝ: Στὸ σπίτι μου, Μίνα. Στὸ σπίτι τοῦ Ζάν...

ΜΙΝΑ: Καὶ πῶς βρέθηκα ἐδῶ;

ΖΑΝ: Σὲ βρῆκα πεσμένη στὸ δρόμο, πάνω στὰ χιόνια. Ποῦ πήγαινες τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιο καιρό, κυρὰ Μίνα;

ΜΙΝΑ: Ποῦ πήγαινα; Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω!... Μὰ ὄχι... ἀρχίζω νὰ θυμᾶμαι... Ὅπως προχωροῦσα μέσα στὴ νύχτα ζαλισμένη, ἔπεσα... Καὶ καλὰ ποὺ βρέθηκες ἐσύ, μπάρμπα Ζάν...

ΖΑΝ: Μὰ ὅποιον κι' ἂν ἔβλεπα στὴ θέσι σου, θὰ τὸν ἔπαιρνα στὸ σπίτι μου νὰ τὸν περιποιηθῶ.

ΜΙΝΑ: Εἶσαι πολὺ καλός!

ΖΑΝ: Κι' ὅταν μάλιστα εἶδα πὼς ἦσουν ἐσύ, κυρὰ Μίνα...

ΜΙΝΑ: Ἀπόρησες;

ΖΑΝ: Ναί. Δὲν περίμενα νὰ σ' εὕρω πεσμένη στὰ χιόνια τοῦ δρόμου.

ΜΙΝΑ: Ἆ, Θεέ μου!...

ΖΑΝ: Γιατί ἀναστενάζεις; Τί ἔχεις; Πές μου γιατί περπατοῦσες ἀπελπισμένη τέτοια ὥρα;

ΜΙΝΑ: Δὲν ἤμουν ἀπελπισμένη, μπάρμπα Ζάν. Βγῆκα γιὰ κάποια δουλειά.

ΖΑΝ: Μὴν προσπαθῆς νὰ μὲ γελάσης. Σοῦ ξέφυγε πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ εἶπες ὅτι ἦσουν ἀπελπισμένη.

ΜΙΝΑ: Θὰ παραμιλοῦσα.

ΖΑΝ: Ὄχι, ὄχι. Τὸ εἶπες σοβαρά. Πές μου, λοιπόν, τί σοῦ συμβαίνει;

ΜΙΝΑ: Γιατί; Τί σ' ἐνδιαφέρει, μπάρμπα Ζάν; Εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μὲ φέρης στὸ σπίτι σου καὶ νὰ μὲ περιποιηθῆς... Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ αὐτό. Καὶ τώρα καιρὸς πιὰ νὰ πηγαίνω... (Σηκώνεται νὰ φύγη).

ΖΑΝ: Κάθησε λίγο ἀκόμα. Περίμενε νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα τσάϊ.

ΜΙΝΑ: Εὐχαριστῶ, μπάρμπα Ζάν. Ἄσε με νὰ πηγαίνω...

ΖΑΝ: Ποῦ θὰ πᾷς;

(Ἡ Μίνα σωπαίνει).

ΖΑΝ: Γιατί δὲν ἀπαντᾷς, κυρὰ Μίνα;

(Ἡ Μίνα κλαίει σιωπηλά).

ΖΑΝ: Γιατί κλαῖς, Μίνα;

ΜΙΝΑ: Ἄσε νὰ πηγαίνω, μπάρμπα Ζάν, καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μάθης γιατί κλαίω.

ΖΑΝ: Πές μου ποῦ θὰ πᾷς; Ὁ δρόμος ποὔχες πάρει δὲν ὁδηγεῖ στὸ σπίτι σου. Ποῦ πήγαινες λοιπόν;

ΜΙΝΑ (κλαίγοντας): Στὸ γεροκομεῖο!

ΖΑΝ: Γιατί, Μίνα;

ΜΙΝΑ: Γιατί; Γιατὶ μ' ἔδιωξε ὁ γυιός μου...

ΖΑΝ: Σ' ἔδιωξε ὁ γυιός σου;

ΜΙΝΑ: Ναί, ὁ γυιός μου, τὸ μοναχοπαῖδι μου, ὁ Φίλιππος, μ' ἔδιωξε. Ἡ νύφη μου δὲ μπορεῖ νὰ μὲ ὑπηρετήση πιά. Τὴν πειράζει κι' ἡ ἀναπνοή μου. Ἔκανα τόσο καιρὸ ὑπομονή. Ὅλα τὰ ὑπόφερα, γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ παιδιοῦ μου. Γιατὶ ἀγαπάει πολὺ τὴ γυναῖκα του...

ΖΑΝ: Ἔτσι εἶναι, Μίνα... Τί περίμενες ἀπὸ τὴ Λουΐζα; Ὁ γυιός σου, βλέπεις, εἶχε τὴν κουταμάρα νὰ πάρη γιὰ γυναῖκα του αὐτὸ τὸ διαβολοκόριτσο...

ΜΙΝΑ: Τὴν ἀγάπησε, μπάρμπα Ζάν... Ποιός ξέρει, μπορεῖ νὰ τοὔκαναν καὶ μάγια, ἡ μάνα της κι' αὐτή... Τὸ παιδί μου εἶχε ἀρχίσει νὰ μαραζώνη... Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια πῆγα τότε καὶ ζήτησα γιὰ τὸ Φίλιππο τὴ Λουΐζα ἀπὸ τὴ μάνα της.

ΖΑΝ: Φοβήθηκες μὴν πεθάνη ἀπὸ ἀγάπη τὸ παιδί σου;

ΜΙΝΑ: Ναί, μπάρμπα Ζάν, φοβήθηκα.

ΖΑΝ: Κι' ὅμως... Θυμᾶσαι;... Δὲ φοβήθηκες καθόλου γιὰ τὴ δική μου ζωή, ὅταν μ' ἐγκατέλειψες ξαφνικά, γιὰ νὰ πάρης τὸν Πέτρο. Κι' ὅμως ἤξερες ὅτι κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα...

ΜΙΝΑ: Μὴ τὰ θυμᾶσαι πιὰ αὐτά, μπάρμπα Ζάν. Τί νἄκανα; Οἱ γονεῖς μου θέλησαν νὰ πάρω τὸν Πέτρο, ποὺ εἶχε ἔρθει τότε πλούσιος ἀπὸ τὴν Αὐστραλία.

ΖΑΝ: Ἔτσι μ' ἀρνήθηκες γιὰ τὰ χρήματα;

ΜΙΝΑ: Ὁ Θεὸς μὲ τιμώρησε ἀρκετά, μπάρμπα Ζάν.

ΖΑΝ: Λέγε μου Μίνα, γιατί σ' ἔδιωξε ἀπόψε ὁ γυιός σου;

ΜΙΝΑ: Ἡ νύφη μου ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ καυγάδες. Μ' ἔβριζε διαρκῶς. Κι' ὁ Φίλιππος δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ μὲ ὑπερασπιστῆ. Κι' ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξα: «Θεέ μου, ἔτσι μοὔρχεται νὰ πάω στὸ Γεροκομεῖο», τότε ὁ γυιός μου μοῦ εἶπε: «Καὶ δὲν πᾷς; Ποιος σὲ κρατάει; Καὶ τώρα μάλιστα»! Σηκώθηκα νὰ φύγω. Κι' ὁ γυιός μου δὲ μ' ἐμπόδισε. Ἀκοῦς; Βγῆκα στὸ δρόμο. Δὲν ἤξερα κι' ἐγὼ ποῦ πήγαινα, ζαλίστηκα κι' ἔπεσα κάτω... Κι' ἂν δὲν περνοῦσε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ κεῖ, θἄμουν τώρα πεθαμένη. Καὶ πέρασες, ἐσύ... Ἆ, Ζάν!... Μὴ μὲ πάρης γιὰ ἀχάριστη, μὰ καλλίτερα νὰ μ' ἄφινες νὰ πεθάνω...

ΖΑΝ: Καϋμένη μου Μίνα...

ΜΙΝΑ: Καὶ τώρα τί λές, θὰ μὲ δεχτοῦν εὔκολα στὸ Γεροκομεῖο;

ΖΑΝ: Δὲ θὰ πᾷς στὸ Γεροκομεῖο, Μίνα. Θὰ μείνης ἐδῶ.

ΜΙΝΑ: Τί λές, Ζάν; Κι' ὁ κόσμος τί θὰ πῆ;

ΖΑΝ: Δὲ θὰ πῆ τίποτα, ἀφοῦ θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου.

ΜΙΝΑ: Ζάν, εἴμαστε γέροι πιὰ κι' ὁ κόσμος θὰ γελάση...

ΖΑΝ: Τί σ' ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος; Μήπως νομίζεις πὼς θὰ κλάψη ἂν πᾷς στὸ Γεροκομεῖο; Εἴμαστε γέροι, ναί. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχουμε ἀνάγκη ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἐγὼ ὅσο μπορῶ, θὰ δουλεύω κι' ἐσὺ θὰ ἑτοιμάζης τὸ καλὸ φαγάκι γιὰ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ γυρίζω κουρασμένος. Θἄμαστε δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι.

ΜΙΝΑ: Καλέ μου Ζάν!...

ΖΑΝ: Ναί, Μίνα. Σὲ βλέπω ἀκόμη, ὅπως ἦσουν στὰ νιᾶτα σου. Τί ὅμορφη ποὺ ἦσουν!...

ΜΙΝΑ: Εἶμαι πιὰ μιὰ «παλιόγρια», ὅπως μὲ λέει ἡ νύφη μου, Ζάν.

ΖΑΝ: Γιὰ μένα δὲν εἶσαι γριά. Σὲ βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, πάντα νέα κι' ὅμορφη. Καὶ σ' ἀγαπῶ, ὅπως καὶ τότε. Σ' ἀγαπῶ πιά, ὄχι μὲ τὸν τρελλὸ πόθο τῆς νιότης, μὰ μὲ μιὰ ἀγάπη πολὺ βαθύτερη, ποὺ ἔχει μέσα της πολὺ πόνο...

ΜΙΝΑ: Σ' εὐχαριστῶ, Ζάν... Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν πεθαίνει;

ΖΑΝ: Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη βαστάει πέρα κι' ἀπὸ τὰ νιᾶτα, πέρα κι' ἀπὸ τὰ γερατειὰ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο...

ΜΙΝΑ: Ναί, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲ μᾶς ἀρνιέται κι' ὅταν μᾶς ἀρνιοῦνται καὶ τὰ παιδιά μας ἀκόμη! Καὶ θὲς νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Ζάν; Ἂν δὲ μὲ δεχόντουσαν ἀπόψε στὸ Γεροκομεῖο, θὰ πήγαινα νὰ πέσω στὴ θάλασσα. Μὰ τώρα ὄχι... Δὲ θέλω νὰ πεθάνω... Εἶναι τόσο καλά, τόσο ζεστὰ ἐδῶ!... Ζάν, τὸ φοβᾶμαι πιὰ τὸ κρῦο, τὸν φοβᾶμαι τὸ θάνατο. Εἶμαι μιὰ δύστυχη γριούλα, ποὺ θέλει ζεστασιὰ καὶ στοργή... Κι' ἕνα καλό, γέρο σύντροφο δίπλα της, ποὺ νὰ τῆς λέη πόσο ἦταν ὄμορφη μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό...

ΖΑΝ: Καὶ πῶς τὴν ἀγαπάει καὶ τώρα, σὰν καὶ τότε!...

Α. ΤΕΛΛΙΕ

Γιὰ τὸν Ἔρωτα

★ Ἡ γυναίκα εἶναι ἕνα μεγάλο παιδί. Τὸ διασκεδάζουν μὲ παιγνίδια καὶ τὸ ξεγελοῦν μὲ ὑποσχέσεις.

★ Ἐκεῖνο ποὺ τρομάζει τὴ γυναίκα εἶναι ἡ σκέψι ὅτι θὰ γεράση.

★ Μὴν πῆς ποτὲ σὲ γυναίκα πὼς εἶναι ἐπικίνδυνη. Ἀρκεῖ νὰ τὸ πιστέψη, γιὰ ν' ἀρχίση νὰ γίνεται.

★ Ἀπ' ὅλα τὰ θηλυκά, τρία ξοδεύουν περισσότερο καιρὸ γιὰ τὸν καλλωπισμό τους: ἡ γάτα, ἡ μυῖγα κι' ἡ γυναίκα.

★ Ὁ Θεὸς ἔδωσε περισσότερη εὐθυκρισία στὴ γυναίκα παρὰ στὸν ἄνδρα.

★ Ἡ φύσι δίνει στὴ γυναίκα τὴν ἐξαιρετικὴ δύναμι τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία τῆς ὑποταγῆς.

★ Ὁ ἔρως ἔχει κι' αὐτὸς τὸν ἐγωϊσμό του. Μόνο ἡ μητρικὴ ἀγάπη δὲν ἔχει ἐγωϊσμό.

★ Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὸν πόνο καὶ τὴν ἀφοσίωσι.

★ Οἱ γυναῖκες ὀφείλουν στοὺς ἄντρες τὰ περισσότερα ἐλαττώματά τους, κι' οἱ ἄντρες ὀφείλουν στὶς γυναῖκες τὶς περισσότερες ἀρετές τους.

★ Νὰ δοκιμάζης τὸν ἔρωτα, ὅπως κι' ὁ ἐγκρατὴς τὸ κρασί, χωρὶς δηλαδὴ νὰ μεθᾷς.

★ Ἂν ἡ εὐσέβεια ἀνεβάζη τὶς ψυχές μας στὸν οὐρανό, ὁ ἔρως τὶς κατεβάζει στὰ πόδια μας.

★ Μόνο οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν δίνουν ἀφορμὲς γιὰ ζήλεια εἶναι ἄξιες ν' ἀγαπιοῦνται μέχρι ζήλειας.

★ Εὐκολώτερο εἶναι νὰ πλουτίση ὁ ἄσωτος, παρὰ νὰ κάνη ὑπομονὴ ὁ ἐρωτευμένος.

ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΓΙ' ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ τραγικὴ περίπτωσι τῆς μικρῆς Ἀγγλίδας Μάργκαρετ Μὰκ Κέουν ἐξακολουθεῖ νὰ συγκινῆ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ γεννήθηκε τὸ 1959 μὲ καρκῖνο τῶν ματιῶν. Λίγο καιρὸ μετὰ τὴ γέννησί του, οἱ γιατροὶ τοῦ ἀφαίρεσαν τὸ ἕνα μάτι, ποὺ εἶχε προσβληθῆ περισσότερο. Οἱ γονεῖς του συγκατατέθηκαν κατόπιν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν καὶ τὸ ἄλλο μάτι, γιατί, διαφορετικά, θὰ πέθαινε. Μετὰ τὴ δεύτερη ἐγχείρησι, χρειάστηκε νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν ἡ μικρὴ Μάργκαρετ θὰ ζοῦσε. Ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ γιατροὶ δὲ μποροῦν νὰ ποῦν μὲ βεβαιότητα ἂν διέφυγε τὸν κίνδυνο, γιατὶ ἐνδέχεται ὁ καρκῖνος νὰ ἔχη κάμει μετάστασι σ' ἄλλο ὄργανο.

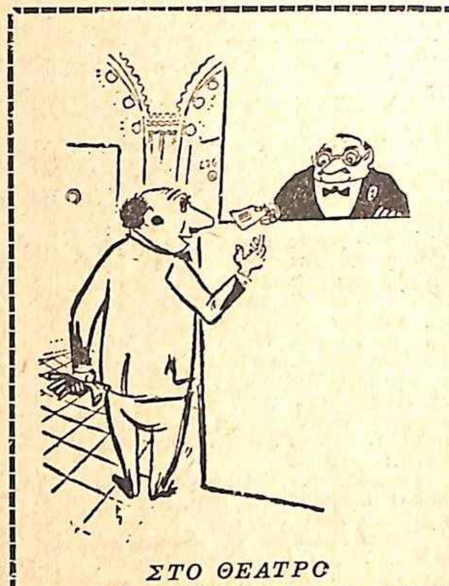

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Παρακαλῶ τὸν κύριο νὰ μὴ ἀθορυβῇ. Τὸ ἔργο ἄρχισε πρὸ δέκα λεπτῶν!

— Κοιμήθηκαν κιόλας ὅλοι;

Χωρὶς λόγια.

— Εἶδες τί ἔπαθε ἡ μητέρα σου γιὰ νὰ μὴ παραδέχεται τὰ 110 κιλά της;

„Ἕνα τραγούδι — Μιὰ ἱστορία"

"ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ"

ΕΙΝΑΙ ἀλήθεια. Μερικὲς φορὲς ἕνα τραγούδι ἔχει τὴ δύναμι νὰ ξαναζωντανέψη μέσα στὴν ψυχὴ μιὰ ἀνάμνησι, ποὺ φαινόταν ξεχασμένη. Φτάνουν λίγες νότες ἀπὸ τὴ μουσική του, λίγα λόγια ἀπὸ τοὺς στίχους του, γιὰ ν' ἀναδευτῆ μέσα μας ἡ ναρκωμένη θύμησι, ἄλλοτε γελαστὴ καὶ χαρούμενη, ἄλλοτε θλιμένη καὶ δακρυσμένη. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἕνα τραγούδι μπορεῖ νὰ πετύχη κάτι πολὺ περισσότερο. Μπορεῖ νὰ παίξη ἕνα ξεχωριστό, ἕνα σημαντικὸ ρόλο σὲ μιὰ καρδιά, σ' ἕναν ἔρωτα, σὲ μιὰ ὁλόκληρη ζωή...

Τὸν Κώστα, τὸ γνώρισα, ὅταν ἤμουν εἴκοσι χρόνων. Γνωριστήκαμε τυχαῖα σὲ μιὰ χειμωνιάτικη ἐκδρομὴ στὸ βουνό, κι' ἐκεῖνος μοὔδειξε ἀμέσως τὴν προτίμησί του, τὴ συμπάθειά του. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζαμε, μοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του.

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σ' ἀντίκρυσα Λίζα, μοῦ εἶπε, κατάλαβα ὅτι ἦσουν τὸ κορίτσι ποὺ περίμενα. Μὴ σοῦ φανῆ παράξενο, ἂν θὰ σοῦ πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ ἐπειδὴ ἔχουμε γνωριστῆ, πρὶν ἀπὸ λίγες μόνο ὧρες. Στὴν πραγματικότητα σ' ἀγαποῦσα πάντα, γιατὶ σὲ περίμενα πάντα.

Ἡ ζεστὴ ἀντρικὴ φωνή του, τὰ λόγια του, ἀντηχοῦσαν ὄμορφα στ' αὐτιά μου. Ἔνιωθα παραξενεμένη, ὄχι ὅμως ἐπειδὴ ἐκεῖνος μὲ εἶχε ἀγαπήσει μέσα σὲ λίγες ὧρες, ἀλλὰ ἐπειδὴ κι' ἐγὼ ἔνιωθα νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἐγώ, ἡ Λίζα, ποὺ εἶχα ὁρκιστῆ στὸν ἑαυτό μου νὰ μὴν ἀγαπήσω ποτὲ πιά, ἐγώ, πού, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, εἶχα χάσει κάθε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἄντρες, στὸν ἔρωτα, στὴ ζωή...

Δὲν εἶχα κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαεφτά μου χρόνια, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὴ ζωή μου ὁ Ἀλέκος. Ἐκεῖνος ἦταν περίπου δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ μένα, ἕνας ἄντρας ὄμορφος, γοητευτικός, ὑπέροχος. Τὸν ἀγάπησα μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς δεκαεφτάχρονης καρδιᾶς μου. Τὸν θαύμαζα καὶ ἤμουν περήφανη γιὰ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἐκεῖνος ἔδειχνε πὼς ἔνιωθε γιὰ μένα. Σ' ἐκεῖνον χάρισα τὰ πρῶτα μου φιλιά, τὰ πρῶτα μου ὄνειρα... κι' ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό μου.

Ἦταν αὐτὸ μονάχα, ποὺ ἐκεῖνος ἤθελε ἀπὸ μένα. Μὰ ὅταν τὸ κατάλαβα, ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Λίγες βδομάδες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἀποτοὔδωσα ὅλη τὴν ἀγάπη μου, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ μένα, χάθηκε ἀπὸ τὴ ζωή μου, δὲν τὸν ξανάδα πιά.

Ἀπὸ τὶ φοβερὴ κόλασι πέρασα ἐκεῖνο τὸν καιρό! Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω. Πόσες νύχτες ἀτέλειωτες μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὸ μαξιλάρι, ποὺ μουσκευόταν στὰ δάκρυά μου! Κι' ὕστερα, ὅταν τὰ δάκρυά μου εἶχαν πιὰ στεγνώσει, πόσες ἀκόμα νύχτες ἄγρυπνες μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, γεμάτα ἀγωνία μέσα στὸ σκοτάδι, μ' ἐκεῖνο τὸ συναίσθημα τοῦ κενοῦ, τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς μοναξιᾶς, ποὺ μὲ πλημμύριζε ὁλόκληρη.

— Εἶμαι χαμένη, ψιθύριζα κάθε τόσο. Εἶμαι χαμένη γυναῖκα!

Καὶ σιγὰ - σιγά, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἐκεῖνος ὁ ἄγριος πόνος, ἐκείνη ἡ φριχτὴ ἀπελπισία, λιγόστεψαν μέσα μου ἀφίνοντας μόνο μιὰ βαθειά, ἀπέραντη μελαγχολία. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀγαπήσω ποτὲ πιά, γιατὶ πίστευα ὅτι δὲν εἶχα δικαίωμα στὶς χαρές, ποὺ ὀνειρεύεται κάθε γυναῖκα. Καὶ ὕστερα, πῶς θἆταν δυνατὸ νὰ δώσω καὶ πάλι ἐμπιστοσύνη σ' ἕναν ἄντρα;

Ὅταν ὅμως γνώρισα τὸν Κώστα, ὅλες αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις μου, ὅλες οἱ ἀμφιβολίες μου, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἔνιωσα σὰ νὰ ξαναγεννιόμουν, σὰ νὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἐρωτικά. Κατώρθωσα νὰ γίνω αἰσιόδοξη. Ἤξερα ὅτι σὲ πολλὲς ἄλλες κοπέλλες εἶχε συμβῆ ἐκεῖνο, ποὺ συνέβη σὲ μένα καὶ ὅτι οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές, εἶχαν ἀποκτήσει ἀργότερα οἰκογένειες καὶ εἶχαν γίνει εὐτυχισμένες κοντὰ σ' ἕνα σύζυγο μὲ μοντέρνες ἰδέες, ποὺ τὶς εἶχε συγχωρήσει, γιὰ τὸ παλιό τους σφάλμα.

Ἔνιωθα νὰ πεθαίνω ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀπελπισία στὴ σκέψι τῆς στιγμῆς, ποὺ θἄλεγα στὸν Κώστα τὸ θλιβερὸ μυστικό μου. Ἤξερα ὅμως πὼς ἔπρεπε νὰ βρῶ τὸ θάρρος γι' αὐτό. Ἴσως ἐκεῖνος νὰ μὲ καταλάβαινε, νὰ μὲ συγχωροῦσε καὶ τότε θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίση γιὰ μένα μιὰ καινούργια ζωή...

Εἶχε περάσει ἀκριβῶς ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γνωριστήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἐκείνη τὴν Κυριακὴ ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε καὶ πάλι ἐκδρομὴ στὸ βουνό. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς ὁ Κώστας καθόταν δίπλα μου, ἔχοντας περασμένο τρυφερὰ τὸ μπράτσο του γύρω στοὺς ὤμους μου. Ἐγὼ ἤμουν σιωπηλή, φαινομενικὰ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ τοπίου, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα βυθισμένη στὴ μυστικὴ ἀγωνία μου. Γιατί, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχα πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Θὰ μιλοῦσα στὸν Κώστα. Θὰ τοῦ τἄλεγα ὅλα!

Ἐπὶ τέλους βρεθήκαμε νὰ περπατᾶμε μόνοι πάνω στὴ λευκὴ ἀπεραντοσύνη τοῦ χιονιοῦ. Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ περίμενα γιὰ νὰ μιλήσω. Ἔνιωθα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάη σὰν τρελλὴ καὶ τὰ πόδια μου νὰ λύνωνται, ἀλλὰ «ἔπρεπε» νὰ βρῶ τὸ κουράγιο.

— Κώστα, ἄρχισα μὲ ἀδύνατη φωνή. Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ...

Ἐκεῖνος στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τράβηξε ἀνάμεσα στὰ στιβαρά του μπράτσα, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ξέρω τὶ θέλεις νὰ μοῦ πῆς, μοῦ εἶπε τρυφερά. Θέλεις νὰ μοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαπᾷς. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Λίζα. Σ' ἀγαπῶ, ὅπως δὲν ἀγάπησα ποτὲ στὴ ζωή μου. Σ' ἀγαπῶ, ἐπειδὴ εἶσαι ὄμορφη, γλυκειὰ καὶ ἀγνή, σὰν αὐτὸ τὸ ἀπάτητο χιόνι...

Ἔνιωσα ὅτι εἶχα γίνει κατάχλωμη. Ἡ καρδιά μου ἔμοιαζε νὰ εἶχε σταματήσει καὶ τὰ λόγια εἶχαν πεθάνει στὰ χείλη μου. Ἐκεῖνος εἶχε πῆ ὅτι μ' ἀγαποῦσε ἐπειδὴ μὲ νόμιζε «ἁγνὴ σὰν ἀπάτητο χιόνι». Πῶς θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ ἐξακολουθήση νὰ μ' ἀγαπάη, ὅταν θὰ μάθαινε τὴν ἀλήθεια; Ὄχι, μοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ βρῶ τὸ κουράγιο νὰ τοῦ μιλήσω. Ἕνας σίφουνας ἀπελπισίας ξέσπασε μέσα μου, συνεπαίρνοντας τὰ καινούργια μου ὄνειρα, τὶς καινούργιες ἐλπίδες μου, τὶς φτωχὲς αὐταπάτες μου.

Προσπάθησα νὰ φανῶ εὔθυμη καὶ χαρούμενη σ' ἐκείνη τὴν ἐκδρομή, ἀλλὰ εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Ὅλα ἀνάμεσά μας ἔπρεπε νὰ τελειώσουν.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν πῆγα στὸ ραντεβοῦ μας. Ἔμεινα στὸ σπίτι καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κρατοῦσα ἕνα βιβλίο στὰ γόνατά μου καὶ προσποιόμουν ὅτι ἤμουν βυθισμένη στὸ διάβασμα. Ἀλλὰ τὸ βιβλίο ἔμενε ἀνοιγμένο μόνιμα στὴν ἴδια σελίδα, μπροστὰ στὰ δακρυσμένα μάτια μου.

— Ξέρω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς, μοῦ εἶπε ὁ Κώστας καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Μόνο ὅταν τὸ τηλέφωνο χτύπησε στὸ χώλ, τινάχτηκα ὀρθὴ κι' ἔτρεξα νὰ σηκώσω τ' ἀκουστικό.

— Ἐμπρός, μουρμούρισα.

— Λίζα, ἐσὺ εἶσαι; ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Κώστα γεμάτη ἀνησυχία. Γιατί δὲν ἦρθες στὸ ραντεβοῦ μας; Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο ἀνησύχησα. Μπορεῖς νὰ ἔρθης τώρα;

— Ὄχι, Κώστα, δὲ μπορῶ νὰ ἔρθω τώρα. Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ἔρθω ποτὲ πιά. Σκέφτηκα... ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσουν ὅλα ἀνάμεσά μας...

Ἔκλεισα τὸ ἀκουστικό, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω καιρὸ ν' ἀπαντήση ἢ νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ ἀκούμπησα στὸν τοῖχο μὲ μάτια κλειστά. «Τώρα δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω», συλλογίστηκα καὶ θυμήθηκα ὅτι ἡ μαμὰ εἶχε ἀρκετὰ λουμινὰλ μέσα στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου της...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσα στὸ σαλόνι, ἡ ἀδελφή μου γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Μερικὲς νότες ἔφτασαν στ' αὐτιά μου καὶ ἀμέσως ὕστερα ἡ φωνὴ τῆς τραγουδίστριας:

«Ἂν ἤξερα πὼς κάποτε
θἀρχόσουν στὴ ζωή μου
θὰ σοὔδινα τὸ εἶναι μου
καὶ τὴν ἀναπνοή μου
δὲν θἄδινα τὰ χείλη μου
ν' ἀγγίξουν ἄλλα χείλη
ἂν ἤξερα πὼς κάποτε
ἡ μοῖρα θὰ σὲ στείλη.
Συγχώρεσέ με ἀγάπη μου,
ποὺ πρὶν νὰ σ' ἀνταμώσω
σὲ ἄλλους χάδια καὶ φιλιὰ
μπόρεσα ἐγὼ νὰ δώσω
συγχώρεσέ με ποὔζησα προτοῦ νὰ
(σὲ γνωρίσω
συγχώρα με π' ἀγάπησα,
προτοῦ νὰ σ' ἀγαπήσω...».

Ἄνοιξα τὰ μάτια καὶ τινάχτηκα. Μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα εἶχε γεννηθῆ στὸ μυαλό μου. Ἔτρεξα, φόρεσα τὸ παλτό μου καὶ βγῆκα. Ἀπὸ τὸ πρῶτο κατάστημα δίσκων ἀγόρασα αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ποὺ μ' ἄρεσε. Ὕστερα ἔγραψα σ' ἕνα μπιλιετάκι αὐτὰ τὰ λόγια: «Γιὰ νὰ καταλάβης γιατὶ σοῦ λέω ἀντίο». Τἄκλεισα σ' ἕνα μεγάλο φάκελλο κι' ἔστειλα ἕνα παιδάκι νὰ τὸν ἀφήση στὸ θυρωρεῖο τῆς πολυκατοικίας, ὅπου κρατοῦσε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα ὁ Κώστας.

Ὕστερα πῆρα ἕνα ταξὶ καὶ γύρισα στὸ σπίτι. Ἀνέβηκα κλεφτὰ στὸ δωμάτιο τῆς μαμᾶς, πῆρα ἀπὸ τὸ κομοδίνο της τὸ σωληνάριο μὲ τὰ λουμινάλ, τὸ ἔκρυψα μέσα στὴν τσέπη μου καὶ ξαναγύρισα στὸ χώλ. «Θὰ περιμένω μιὰ ὥρα», σκεφτόμουν, καθὼς πήγαινα καὶ κάθησα κοντὰ στὸ τηλέφωνο. «Εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίδα, ποὺ δίνω στὸν ἑαυτό μου».

Τὰ λεπτὰ ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀργά, κουραστικά, μοιάζοντας αἰῶνες. «Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ὥρας θὰ βάλω τέλος καὶ στὴ ζωή μου, ἡ ψυχή μου θὰ πεθάνη, πρὶν ἀπὸ τὸ σῶμα μου».

Μὰ τὸ τηλέφωνο χτύπησε πολὺ πιὸ πρίν. Μόλις εἴκοσι λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἄρχισα νὰ περιμένω. Σήκωσα τὸ ἀκουστικὸ κουρασμένα. Δίχως ἄλλο, θἆταν κάποια φίλη, κάποιος συγγενής. Ὄχι, ἦταν ἐκεῖνος, ὁ Κώστας καὶ ἡ φωνή του ἀντήχησε στ' αὐτιά μου ζεστὴ καὶ τρυφερή:

— Λίζα, κοριτσάκι μου, ἐσὺ εἶσαι;

— Κώστα...

— Ὄχι. Μὴ μοῦ λὲς τίποτα μικρή μου. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ἐκεῖνο τὸ τραγούδι!

— Καί... μὲ συγχωρῆς Κώστα;

— Καὶ βέβαια, ἀγάπη μου, τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πιά. Ὑπάρχουμε μόνο ἐγώ, ἐσὺ καὶ ἡ ἀγάπη μας! Ξέρεις σὲ περιμένω, κάτω στὸ μπάρ. Βιάζομαι νὰ σὲ ξανασφίξω στὴν ἀγκαλιά μου!...

Καθὼς ἄφινα τὸ ἀκουστικό, ἔνιωθα νὰ ξαναγεννιοῦνται μέσα μου οἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ νόμιζα χαμένα. Ἔνιωθα σὰ νὰ ξαναγεννιόμουν ἡ ἴδια...

Τώρα εἴμαστε παντρεμένοι, εὐτυχισμένοι καὶ περιμένουμε τὸ πρῶτο μας παιδί. Δὲν ἔχω δίκιο, λοιπόν, νὰ σκέπτωμαι ὅτι σ' ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι τὰ χρωστῶ ὅλα: τὴν εὐτυχία μου καὶ τὴ ζωή μου;

ΛΙΖΑ

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

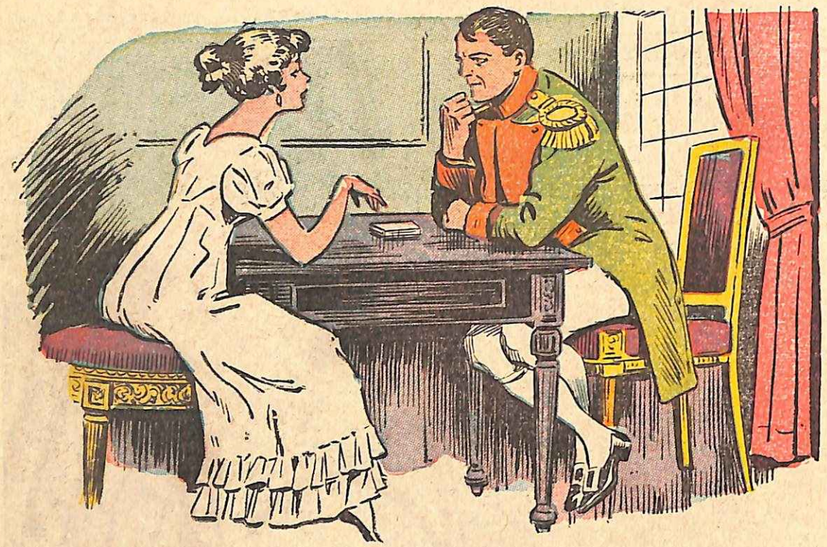

— *Παυλίνα, τῆς λέει ἕνα ἀπόγευμα ὁ Βοναπάρτης, ἂν σὲ κερδίσω θὰ γίνῃς δική μου;*

Η ΝΕΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΟΤΑΝ ὁ Ναπολέων βρισκόταν στὴν Αἴγυπτο κι' ἔκανε μεγαλεπήβολα σχέδια νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἀσία, εἶχε στὸ μεταξὺ μιὰ ὁμορφη ἐρωτικὴ περιπέτεια.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1798, εἶδε ἕνα βράδυ στὸ «Τίβολι» ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο τοῦ Καΐρου, μέσα σ' ἕνα ὡραῖο κῆπο, ὅπου ἐπαίζαν ἀνατολίτικη μουσική, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ τοῦκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Τί ὁμορφη ποὺ ἦταν! Μικροσώμη, λυγερή, ὁλόξανθη, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι, μὲ βαθεῖα γαλάζια μάτια.

— Ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ θαῦμα; ρωτάει μαγεμένος τὸν ὑπασπιστή του.

Ὁ στρατηγὸς Ζυνώ, ποὺ εἶναι καλὰ πληροφορημένος τοῦ διηγεῖται τὴν περίεργη ἱστορία της:

— Ἡ μικρὴ αὐτὴ γόησσα εἶναι γυναῖκα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Φουρέ. Ὁ ἄντρας της τὴ γνώρισε στὸν Καύκασο. Ἦταν τότε μιὰ ἀσήμαντη μοδιστρούλα, μιὰ νέθος κόρη κάποιας μαγείρισσας. Ὁ Φουρὲ ξερλλαμένος μαζί της τὴν παντρεύτηκε ἀμέσως.

»Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει ὁ μῆνας τοῦ μελίτος καὶ ὁ Φουρὲ διατάχτηκε νὰ φύγῃ μαζὶ μας στὴν Αἴγυπτο. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ, μὰ ἡ Παυλίνα Μπελίση ἢ Μπελιλλότα, ὅπως τὴν ἔλεγαν, ἦταν τόσο ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποχωριστῇ.

»— Θὰρθῶ μαζί σου, τοῦπε ἀποφασιστικά, κι' ὅ,τι θέλει ἂς γίνῃ...»

»Καὶ νὰ ποὺ ἡ διασδολεμένη αὐτὴ γυναῖκα τὰ κατάφερε μιὰ χαρά! Ντύσηκε γρεναδιέρος, γλύστρησε στὸ κρεβάτι τοῦ ἄντρα της κι' ἔπαιξε τόσο ὁμορφα τὸ ρόλο της, ποὺ κανένας δὲν μυρίστηκε πὼς ἦταν γυναῖκα.

»"Οταν ἤρθαμε ὅμως ἐδῶ, ἡ κατεργάρα πέταξε τὰ στρατιωτικά καὶ ξαναφόρεσε τὰ φουστάνια της. Τὸ μυστικὸ της θέᾶαινα, δὲν ἄργησε νὰ μαθευτῇ, μὰ εἶναι μιὰ τόσο συμπαθητικὴ γυναικούλα, ποὺ ἡ διοικησὶ κάνει στραβὰ μάτια καὶ δὲν τὴ διώχνει...

Ὁ Ναπολέων ἤμειναε κατάπληκτος:

— Νά μιὰ ἀξιοθαύμαστη γυναῖκα. Μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸν ἔρωτα!

Κι' ἔβαλε τὸν Ζυνὼ νὰ τὴν προσκαλέσῃ στὸ τραπέζι τους.

'Εκείνη μόλις τ' ἄκουσε, ξαφνιάζεται. "Ερχεται μουδιασμένη.

Ὁ Ναπολέων σηκώνεται καὶ τὴν ὑποδέχεται, τὴ συγχαίρει γιὰ τὸ θάρρος της, τῆς μιλάει γλυκὰ καὶ τῆς δείχνει ὅλη του τὴν εὐνοια.

— Παυλίνα, τῆς λέει τὴν ὥρα ποὺ φεύγει, εἶσαι ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναίκα ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Θέλω νὰ γίνουμε καλοὶ φίλοι...

Τὴν καλεῖ στὸ σπίτι του, μὰ ἐκείνη ἀρνιέται. Τοῦ ἀντιστέκεται πολλὲς μέρες, ἀλλὰ δὲν παύει νἀρχέται τακτικὰ στὸ «Τίβολι» νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ μαζί του.

Ὁ Βοναπάρτης εἶναι τόσο ἐρωτευμένος μὲ τὴν τρυφερὴ φίλη του, ποὺ κάθε μέρα τὴν ὑποδέχεται μ' ἕνα θαρύτιμο δῶρο. Εἶναι πιὰ φανερό, πὼς ἡ μικροπαντρεμένη ὁλοένα σαγηνεύεται, πλανεμένη ἀπὸ τὶς μεγάλες ὑποσχέσεις, τὰ ἐξαίσια δῶρα καὶ ἰδιαίτερα τὴν προσωπικὴ γοητεία τοῦ μεγάλου κατακτητῆ. Ὡστόσο, ἀμύνεται ἀκόμη γιὰ τὴν τιμὴ τῶν γυναικείων ὅπλων!

— Παυλίνα, γλυκό μου ἄνειρο, τῆς λέει ἕνα ἀπόγεμα ὁ Βοναπάρτης, καθὼς ἑτοιμαζόντουσαν ν' ἀρχίσουν μιὰ παρτίδα πικέτο, ἂν σὲ κερδίσω, θὰ γίνῃς δική μου;

— Κι' ἂν χάσετε;

— Θὰ γίνω δικός σου!

— Μά, στρατηγέ μοῦ, μὴν ἐξχνᾶς πὼς εἶμαι παντρεμένη! Πῶς μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν δύστυχο τὸν ἄντρα μου;

— Παυλίνα, μὴν εἶσαι κουτή! "Αν σὲ γνώριζα μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ τὸν Φουρὲ καὶ σοῦλεγα νὰ μὲ παντρευτῇς, τί θἄλεγες;

— Θὰ σὲ παντρευόμουν ἀμέσως!

— Ὡραία! Πές, λοιπόν, πὼς ἔτσι ἔγινε! Πῶς εἴμαστε ἀπὸ τὴ μοῖρα καμωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο καὶ ὁ Φουρὲ μπῆκε ἀνάμεσά μας κατὰ λάθος!

— Εἶστε τρομερός!...

"Επεφεν τὴν παρτίδα καὶ ἡ Μπελιλλότα ἔχασε.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ πάρετε στὰ σοβαρά, στρατηγέ μου!... τοῦ λέει.

Καὶ σηκώνεται κατάχλωμη. Τὰ χείλη της τρέμουν. Τὴν πιανει ἕνας τρελλὸς φόβος καὶ φευγει σὰν κυνηγημένη ἐλαφίνα...

Μάταια ὁ Βοναπάρτης τὴν περιμένει νἀρθῇ τ' ἄλλα ὑράδια. Δὲν φαίνεται πουθενά. Ὁ Ναπολέων ἀρχίζει νὰ στενοχωριέται, νὰ μελαγχολῇ. Τοῦ φέρουν τὸ φαγητο του ατὸ κρεββάτι καὶ δὲν τὸ δοκιμάζει. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν.

Ὁ Ζυνὼ ποὺ ξέρει τὴ μυστικὴ ἀρρώστεια τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἀποφασίζει νὰ ἐνεργήσῃ μὲ δική του πρωτοβουλία. Ὁλόκληρη ἡ ἐκστρατεία κινδυνεύει νὰ χαντακωθῇ ἀπὸ τὴν ἀντίστασι μιᾶς γυναίκας!

Ὁ Ζυνὼ συνεννοεῖται ἀμέσως μὲ τὸν στρατηγὸ Μπερτιὲ καὶ ἀποφασίζουν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἐνοχλητικὸ σύζυγο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φουρὲ προάγεται σὲ λοχαγο καὶ παίρνει διαταγὴ ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ εἰδικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ μεταφέρῃ μυστικὰ ἔγγραφα στὸ Διευθυντήριο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ποὺ ἔφυγε ὁ Φουρέ, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου πῆγε στὸ σπίτι τῆς Παυλίνας καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ναπολέοντα ποὺ ἦταν, κατὰ τὸ εἶπε, ἄρρωστος στὸ κρεββάτι.

"Οταν ἡ ὡραία Μπελιλλότα ἔφτασε στὸ σπιτι τοῦ ἀρχιστράτηγου, ἔμεινε κατάπληκτη. Βλέπει στρωμένο ἕνα πλούσιο τραπέζι καὶ τον Βοναπάρτη, ὑγιέστατο νὰ τὴν ὑποδέχεται μὲ λαχτάρα στὴν ἐξώπορτα.

— Μὰ μοῦ εἶπαν, τραύλισε, πὼς εἶστε ἄρρωστος, στρατηγέ μου;

— Ναί, ἤμουν πολὺ ἄρρωστος, γιατὶ εἶχα νὰ σὲ δῶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα! ὐναστέναξε ὁ Βοναπάρτης.

'Εκείνη ὐαμαρτύρεται, ἀλλὰ ὑπκύπτει. Ὁ Ναπολέων εἶναι ξερλλαμένος μαζί της. Τὴν περιποιεῖται μὲ τέτοια τρυφερότητα, ποὺ ἡ δύστυχη γυναίκα δὲ μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ πιὰ στὴ γοητεία του. Ἀρῆνει τὰ γόνατά του νὰ συναντηθοῦν μὲ τὰ δικά της κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. "Ολα πάνε περίφημα, ὅταν ξαφνικά, ὁ πονηρὸς κατακτητὴς, μὲ μιὰ προσποιημένη ἀδεξιότητα, ἀναπδογυρίζει μιὰ κρυστάλλινη καράφα. Τὸ κρασὶ χύνεται στὸ φόρεμα τῆς Παυλίνας.

— Εὐτυχία! Γούρι! φώνάζουν εὐθυμα οἱ ἀξιωματικοί.

— Ὦ! ἀγαπημένη μου! ἀπολογιέται ἐκείνος μὲ κωμικὴ θλίψι, συγχωρῆστε με! 'Ελάτε γὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὸ σκουπίσωμε...

Τὴν ξεμονάχιάζει στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Οἱ συνδαιτημόνες χαμογελοῦν. Δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς ἡ κυρία Φουρέ... στεγνώνει στὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Ναπολέοντα!

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βοναπάρτης ἐπιπλώνει γιὰ τὴν ἐμικρὴ του Μπελιλλότα ὅπως τὴ λέει χαϊδευτικά, μιὰ κομψὴ βιλλίτσα. Κάθε μέρα πηγαίνει καὶ τὴ θλέπει καὶ φεύγει πιὸ ἐρωτευμένος. Ἡ νεαρὴ γυναίκα τὸν σκλαδώνει μὲ τὸ ζωηρό της πιεῦμα καὶ μὲ τὴν τέλεια ἀνταπόκρισί της στὸν ἔρωτά του.

Νὰ ὅμως ποὺ ὁ διωγμένος σύζυγος γυρίζει ξαφνικά. Οἱ "Αγγλοι τὸν ἔπιασαν μαζὶ μὲ τὰ χαρτιά του. Καὶ γιὰ νὰ παίξουν φάρσα στὸν Βοναπάρτη, ποὺ ἤξεραν τὸ εἰδύλλιό του, ἀντὶ νὰ κρατήσουν αἰχμάλωτο τὸν Φουρέ, τὸν ἐγκαταλείπουν σὲ μιὰ ἀκρογιαλιὰ τῆς Αἰγύπτου.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες καὶ περιπλανήσεις, ὁ φτωχὸς αὐτὸς διαθολος, τὰ καταφέρνει νὰ φτάσῃ στὴν 'Αλεξάνδρεια. Ὁ στρατηγὸς Μαρμόν, ποὺ εἶναι ἐκεῖ διοικητὴς καὶ ξέρει τὴν ὑπόθεσι, μάταια προσπαθεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὁ Φουρὲ τοῦ ξεγλυστράει μιὰ νύχτα καὶ ξαναγυρίζει ξεψυχισμένος στὸ Κάϊρο. Ὁ δύστυχης μόλις ἔφτασε, τρέχει μὲ λαχτάρα στὸ σπίτι του, μὰ δὲ θρίσκει πιὰ τὴν «Μπελλιλιότα του» καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ μάθῃ τὴν προδοσία της.

Ὁ Φουρὲ δὲν ἦταν θολικὸς σύζυγος. Φωνάζει, διαμαρτύρεται, ζητάει πίσω τὴ γυναίκα του καὶ κάνει μεγάλη φασαρία. Ὁ Ναπολέων, ποὺ ἔχει τώρεις, τὸν λυπᾶται. Δὲ θέλει νὰ τοῦ κάνῃ κακό. Γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὸν καλοπιάσῃ καὶ τοῦ δίνει ἄλλο ἕνα γαλόνι. Μὰ ὁ Φουρὲ εἶναι ἀπαρηγόρητος.

Στὸ τέλος, ὁ Ναπολέων, ἀναγκάζει τὴ νεαρὴ φίλη του νὰ χωρίσῃ τὸν ἄντρα της. Τώρα ἡ ὡραία Παυλίνα εἶναι ἐλεύθερη. Ὡστόσο, ὁ στοργικὸς Ναπολέων δὲν ξεχνάει καὶ τὸν ἀδικημένο σύζυγο. Μιὰ Τσερκέζα μὲ φιδίσιο σῶμα, ἀπὸ τὸ χαρέμι τοῦ 'Ελφὶ Μπέη, στέλνεται στὴ σκηνὴ τοῦ Φουρὲ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

'Από τότε ὁ Ναπολέων καὶ ἡ Παυλίνα ζοῦν ἐλεύθερα. Βουτηγμένη σὲ παραμυθένια χλιδή, ἡ ὡραία Μπελλιλιότα, φοράει στὸ χιονάτο λαιμό της ἕνα χρυσο μενταγιὸν μὲ τὴν μινιατούρα τοῦ Βοναπάρτη. 'Η ἀλλοτε φτωχὴ μοδιστρούλα, παιζει τώρα τὸ ρολο τῆς μεγάλης οἰκοδέσποινας. 'Εμφανίζεται ἐπίσημα στὸ πλευρο τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ προσκαλεῖται στὶς τελετὲς καὶ στὶς δεξιώσεις. Οἱ στρατιῶτες, ὅταν τὴ θλέπουν νὰ περνάῃ καθόλλα πάνω στ' ἄσπρο ἄλογό της, τὴ χαιρετοῦν μ' ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις:

— Ζήτω ἡ νέα Κλεοπάτρα, ἡ ὁμορφη στρατηγίνα μας!...

Ὁ Βοναπάρτης πὼς λαχταράει ν' ἀποκτήσῃ διάδοχο, ὑπόσχεται στὴν νεαρὴ φλη του νὰ τὴν παντρευτῇ, ἂν τοῦ χαρίσῃ παιδί. 'Η Παυλίνα ποὺ εἶναι τώρα θαθειὰ ἐρωτευμένη μαζί του, παχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποκτοπιήσῃ τὴν ἐπιθυμία του. Παίρνει μαγικὰ φίλτρα, κάνει εἰδικὰ λουτρά, μὰ ὅλα τοῦ κάκου!

Κι' ὅταν οἱ στρατηγοὶ τὴν πειράζουν γι' αὐτό, τοὺς ἀπαντάει εὔθυμα:

— Φοβοῦμαι, πὼς τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό μου!

★

"Οταν ὁ Ναπολέων ἔφυγε κρεφὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, δὲν πῆρε μαζί του τὴν Παυλίνα. Τῆς ὑποσχέθηκε ὅμως νὰ τὴν παρη ἀργότερα μὲ φρεγάτα νὰ τὴν πάρῃ. "Ετσι, ἡ «Κλεοπάτρα» ἔφτασε στὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, ὅταν ὅλα πιὰ εἶχαν ἀλλάξει. Ὁ Ναπολέων ἔγινε πρῶτος Ὕπατος. "Αν κι' ἔχει, τὶς πιὸ τρυφερὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ φίλη του, δὲ θέλει πιὰ νὰ τὴν ξαφιάδῃ. Φροντίζει ὅμως νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. τῆς δίνει μιὰ γερὴ προίκα καὶ τὴν παντρεύει μὲ τὸν Ρανσόν, ἕνα συνταγματάρχη, ποὺ τὸν στέλνει πρόξενο στὸ ἐξωτερικό.

"Οταν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ Παυλίνα γύρισε στὸ Παρίσι, ὁ Ναπολέων ἦταν στὸ κορύφωμα τῆς δόξας του. Ἐμάτη ἀγάπη καὶ νοσταλγία ἡ ὡραία Μπελλιλότα, σηκώνει μὲ λαχτάρα τὰ μάτια της στὸ βασιλικὸ θεωρειο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ θλέμμα τοῦ αὐτοκράτορα.

Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ναπολέοντα, ἡ Παυλίνα χήρα πιά, πῆγε στὴ Βραζιλία. Κάνει τάχα πὼς ἐμπορεύεται, ἀλλὰ στὰ κρυφά, προσπαθεῖ νὰ ὀργανώσῃ μιὰ συνωμοσία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ εἶναι ἀλησοδεμένος σὰν Τιτάνας, στὸ βράχο τῆς 'Αγίας 'Ελένης. Τὸ σχέδιό της πετυχαίνει, ἀλλὰ ὁ Ναπολέων ἀρνιέται νὰ ἀποδράσῃ.

"Ετσι, ὡς τὴν τελευταία της πνοή, ἡ Μπελιλλότα, ἡ ὡραία ἀμαζόνα τοῦ Νείλου, ἔζησε μὲ τὴ γλυκειὰ ἀνάμνησι ἐκείνου ποὺ ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

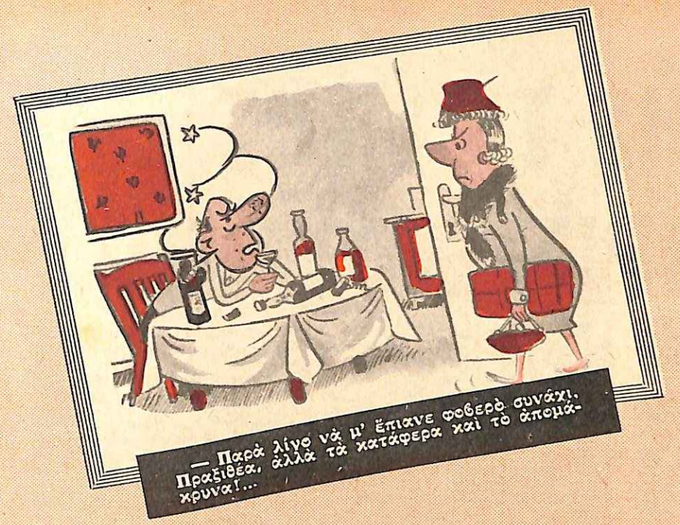

— Παρὰ λίγο νὰ μ' ἔπιανε φοβερὸ συνάχι. Πραξιθέα, ἀλλὰ τὰ κατάφερα καὶ τὸ ἀπομάκρυνα!...

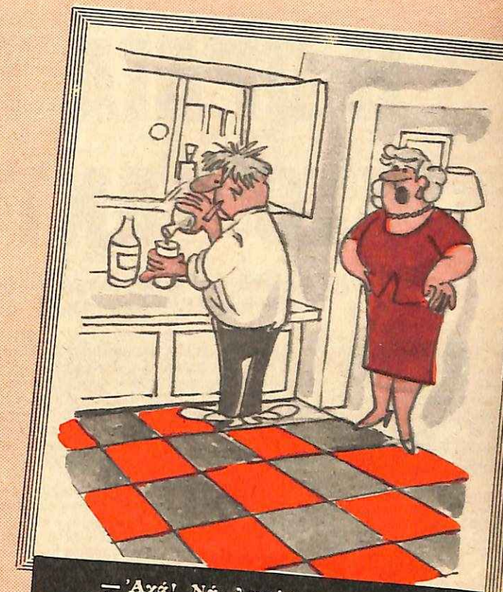

— Ἀχά! Νά, λοιπόν, γιατὶ εἶχες ὄρεξι ἀπόψε καὶ μὲ παραξένεψες!...

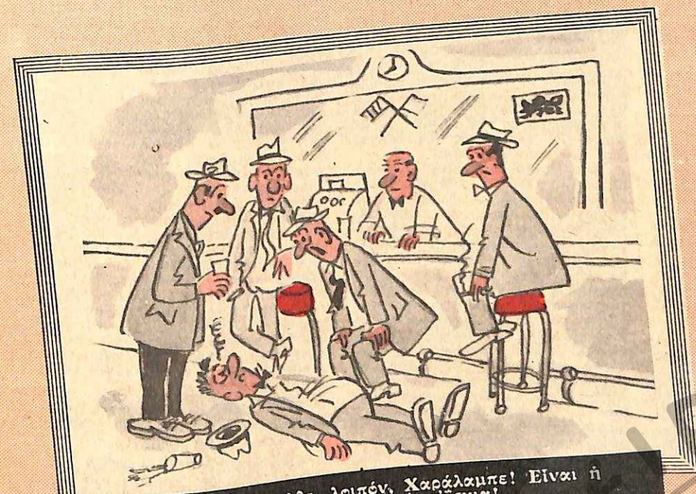

— Σύνελθε, λοιπόν, Χαράλαμπε! Εἶναι ἡ σειρά σου νὰ κεράσῃς τὰ οὐΐσκια!

— Μήπως σᾶς παρέδωσαν, κατὰ τύχην μιὰ μπουκάλα κονιὰκ τριῶν ἀστέρων;

— Ἀπόψε πάρε καὶ μιὰ ζεστὴ μπουκάλα μαζί σου στὸ κρεββάτι!
— Εὐχαριστῶ, γιατρέ! Κονιὰκ ἢ ρούμι;

Μαγικὲς Πλεκτρίδες

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΤΑΪΤΗΣ ΣΤΟ "ΑΚΤΟΡ'Σ ΣΤΟΥΝΤΙΟ„

Η Ταρίτα ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ μ' ἕνα καράβι τοῦ 18ου αἰῶνος

Ἦταν ἀρκετὸς λίγος καιρὸς γιὰ νὰ μεταμορφώσῃ τὴν Ταρίτα, τὴν ὡραία Ταϊτιανή, ποὺ ἀνακάλυψε ὁ Μάρλον Μπράντο. Τώρα περιφέρεται στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ μὲ πόδια γυμνὰ καὶ μὲ ἕνα «παρέο» σχεδιασμένο εἰδικὰ γι' αὐτὴ ἀπὸ κάποιο μεγάλο ράφτη. Τὸ συμβόλαιο, ποὺ τὴν δένει γιὰ πέντε χρόνια μὲ τὴ «Μέτρο» τὸ ἐμπιστεύτηκε σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία καὶ τώρα θέλει νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα στὸ "Ακτορ'ς Στούντιο.

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἡ Ταριτατουμί, ἡ δεκαεννιάχρονη κόρη ἑνὸς ψαρᾶ τῆς Μπόρα - Μπόρα, ἑνὸς νησιοῦ τῆς Ὠκεανίας, ποὺ τὸ ὄνομά της συντομεύτηκε σὲ Ταρίτα, γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ κινηματογραφικό, ἔμπαινε στὸ «Τσάϊνις Γκράουμανς Θήατερ» τοῦ Λὸς Ἀντζελες γιὰ τὴν παγκόσμια «πρεμιέρα» τοῦ φίλμ «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ».

Φοροῦσε ἕνα ταϊτιανὸ κουστούμι σχεδιασμένο ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐνδυματολόγους τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὰ πόδια της ἔμοιαζαν σὰν νὰ ἦταν γυμνά. Στὴν πραγματικότητα φοροῦσε ἕνα ζευγάρι παπούτσια διαφανῆ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὸ δέρμα της. Στὸ λαιμό της κρεμόταν ἕνα μεγάλο κολλιὲ ἀπὸ κόκκινους ἰδίσκους μὲ δροσερὴ ὄψη, πραγματικὸ ἀριστούργημα ἑνὸς ἐργοστασίου ψεύτικων λουλουδιῶν τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ πραγματικοὶ ἰδίσκοι μαραίνονται ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἐνῶ οἱ πλαστικοὶ μποροῦν νὰ ἀνθέξουν καὶ στὶς πιὸ ἐπίμονες ἐξορμήσεις τῶν κυνηγῶν αὐτογράφων.

Ἡ Ταρίτα μπῆκε στὸ θέατρο, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο ἑνὸς Μάρλον Μπράντο, ποὺ ἔλαμπε ὅλος ἀπὸ χαρά. Παρακολούθησε τὸ φίλμ μὲ μιὰ βασιλικὴ ἔκφραση καὶ ὅταν βγῆκε, προχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ τετράγωνο ἀπὸ φρέσκο τσιμέντο ποὺ εἶχε ἑτοιμαστῆ γι' αὐτὴ πάνω στὸ περίφημο πεζοδρόμιο τοῦ «Τσάϊνις Γκράουμανς Θήατερ».

Μὲ μιὰ κίνησι ποὺ τῆς εἶχε μάθει ἕνας εἰδικὸς τῆς «δημοσίας συμπεριφορᾶς» τῆς «Μέτρο», ἡ Ταρίτα ἄφησε πάνω στὸ φρέσκο τσιμέντο τὰ ἀποτυπώματα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν της καὶ ὕστερα ἔγραψε μὲ ἀβέβαιη καλλιγραφία τὴν ὑπογραφή της. Ἑκατοντάδες φλὰς ἔλαμψαν γύρω της. Οἱ θαυμαστὲς της χειροκρότησαν φωνάζοντας τὸ ὄνομά της κι' ἔτσι ἡ Ταρίτα, καθιερώθηκε σὰν μεγάλη στὰρ καὶ ἔγινε μέλος τοῦ κάπως ξεθωριασμένου, ἀλλὰ πάντα μυθικοῦ κόσμου τοῦ Χόλλυγουντ.

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΑ ΑΠΟ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ

Ἡ ἱστορία τῆς Ταρίτα, ποὺ οἱ εἰδικοὶ βιογράφοι τοῦ Χόλλυγουντ τὴν παρουσίασαν σὰν ἕνα μίγμα Σταχτοπούτας καὶ Ἀλίκης στὴ Χώρα τῶν θαυμάτων, ἄρχισε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια περίπου.

Ἕνα ὡραῖο πρωῒ μπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Ταϊτῆς ἕνα παράξενο πλοῖο, ποὺ εἶχε μάκρος τριάντα ἕξη μέτρα καὶ διπλωμένα πανιά. Ἦταν ἕνα πλοῖο ὑπέροχο, ἀπαράλαχτο μὲ τὸ «Μπάουντυ» τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου ΙΙΙ, ποὺ τὸ πλήρωμά του στασίασε τὸ 1789, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ ἀνέχεται τὸν αὐταρχικὸ καὶ κυνικὸ κυβερνήτη του Μπλάϊ. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὅμως εἰλικρινεῖς, ἀνάμεσα στὸ αὐθεντικὸ «Μπάουντυ» καὶ τὸ σύγχρονο ὑπῆρχαν μερικὲς μικρὲς διαφορές: Δυὸ ἰσχυρότατες μηχανὲς Ντίζελ, κανόνια ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐγκατάστασι κλιματισμοῦ, ἕνας τέλειος ἐξοπλισμὸς ραντὰρ καὶ μιὰ ἀνεξάντλητη προμήθεια ἀπὸ χάπια ἐναντίον τῆς ναυτίας. Καὶ τὰ δέκα τέσσερις χιλιάδες μέτρα τῶν πανιῶν δὲν ἦταν ἀπὸ καραβόπανο, ἀλλὰ ἀπὸ νάϋλον.

Αὐτὸ τὸ «Μπάουντυ» τῆς χολλυγουντιανῆς ἐκδόσεως, ἄρχισε στὸ λιμάνι τῆς Ταϊτῆς καὶ ἀπὸ αὐτὸ κατέβηκε μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ κινηματογραφικοὺς τεχνικούς, ποὺ ἄρχισαν νὰ προετοιμάζουν τὰ σκηνικὰ γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ὑπερκολοσσούς, ποὺ γέννησε ἡ φαντασία τῶν παραγωγῶν τῆς κινηματογραφικῆς Μέκκας.

Ἀμέσως ὕστερα μεταφέρθηκαν στὴν ξηρὰ χίλια πεντακόσια...σουτιὲν ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη στὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, ποὺ εἶχαν τὸν προορισμὸ νὰ φορεθοῦν ἀπὸ ἄλλες τόσες χαριτωμένες Ταϊτινὲς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀπαιτήσεις τῆς λογοκρισίας καὶ γιὰ νὰ σεβαστοῦν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ποὺ ἤθελε τὶς παλιὲς Ταϊτινὲς μὲ τὸ κοστούμι τῆς Εὔας.

Μιὰ παραλλὰ 3 χιλιομέτρων καθορίστηκε μὲ μπουλντόζες καὶ στρώθηκε ἡ ἄμμος, ποὺ μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ πού, ἐπειδὴ δὲν περιεῖχε σιδηροῦχες οὐσίες, δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ δημιουργήσῃ δυσάρεστα παράσιτα στοὺς ἤχους. Ἕνας γέρος ψαρᾶς ποὺ δὲν εἶχε ἀποκτήσει ποτὲ οὔτε ἕνα δολλάριο σ' ὅλη του τὴ ζωή, εἶδε νὰ τοῦ προσφέρεται ἕνα ἀπίστευτο ποσό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ «μποῦν» σὲ μιὰ σκηνὴ τὰ δίχτυα, ποὺ εἶχε ἁπλώσει μπροστὰ στὴν καλύβα του.

Ὕστερα, οἱ «κυνηγοὶ-ταλέντων» τῆς «Μέτρο» ἄρχισαν τὸ κυνήγι τους γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν κομπάρσες. Ἔψαξαν σ' ὅλο τὸ νησὶ γιὰ νὰ βροῦν χίλιες χαριτωμένες κοπέλλες ποὺ θὰ δεχόντουσαν νὰ χορεύουν μὲ πληρωμὴ καὶ νὰ κολυμποῦν ἐπίσης μὲ πληρωμή. Κι' ἐπειδὴ στὴν Ταϊτή, ὅλες οἱ κοπέλλες εἶναι χαριτωμένες καὶ ὁ κόσμος χορεύει καὶ κολυμπάει ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲ στάθηκε καθόλου δύσκολο νὰ βροῦν αὐτές, ποὺ ζητοῦσαν καὶ νὰ πείσουν τὶς νεαρὲς Ταϊτινὲς νὰ κάνουν αὐτό, ποὺ ἔκαναν συνήθως καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ πληρωθοῦν γενναῖα γι' αὐτό. Δυσκολεύτηκαν μόνο νὰ τὶς κάνουν νὰ συνηθίσουν στὴν ἰδέα ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἁπλώνουν στὸ πρόσωπό τους ἕνα λεπτὸ στρῶμα ἀπὸ εἰδικὸ κρέμ. Ἀλλὰ οἱ Ταϊτινές, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι πρωτόγονες, δὲν ἀργοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀξία τοῦ χρήματος καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν, ἦταν ἕτοιμες νὰ ὑποστοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἐνόχλησι τοῦ πλαστικοῦ σουτιέν...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΑΝ

Ὅλα θὰ ἦταν ἕτοιμα γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα, ἂν δὲν ἔλειπε ἀκόμη ἡ πρωταγωνίστρια. Ὁ Μάρλον Μπράντο βρισκόταν στὴν Ταϊτὴ ἀπὸ ἕξη μῆνες καὶ μαζὶ μὲ τὸν παραγωγὸ Ἀαρὼν Ρόζεμπεργ εἶχαν γυρίσει ὅλα τὰ τριγύρω νησιὰ γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖνη, ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸ ρόλο τῆς Μαχιμιτί, τῆς ὑπέροχης Ταϊτινῆς, ποὺ ξετρελλαίνει στὴν ὑπόθεσι τοῦ φίλμ τὸν ἀριστοκρατικὸ ὑποπλοίαρχο τοῦ «Μπάουντυ» Φλέθερ Κρίστιαν καὶ τὸν κάνει νὰ στασιάσῃ ἐναντίον τοῦ κυβερνήτη του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ γιὰ πάντα στὸ νησί. Μὰ ὁ Μπράντο καὶ ὁ Ρόζεμπεργ περνοῦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἀπογοήτευσι στὴν ἄλλη. Εἶχαν γυρίσει δοκιμαστικὰ σὲ πολλὲς κοπέλλες, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ δὲν κατώρθωναν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ γλυκὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀσύγκριτη χάρι, τῆς γλυκειᾶς Μαχιμίτι. Κάποια μέρα νόμισαν ὅτι, ἐπὶ τέλους, βρῆκαν αὐτὴ ποὺ τὴ ζητοῦσαν. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴ μιγᾶδα Βάεα Μπένετ μὲ τὴν ὁποία ὁ Μπράντο φαινόταν ἐρωτευμένος. Στὸ τέλος ὅμως κατάλαβαν ὅτι οὔτε κι' ἐκείνη θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι μιὰ τέλεια Μαχιμίτι. Εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀπογοητεύωνται ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάταιη ἀναζήτησι, ὅταν ξαφνικά, καὶ ἐντελῶς τυχαῖα, παρουσιάστηκε μπροστά τους ἡ Ταριτατουμί.

Ἡ κοπέλλα καταγόταν ἀπὸ τὸ κοντινὸ νησὶ τῆς Μπόρα - Μπόρα καὶ εἶχε πάει στὴν Ταϊτὴ ποὺν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή της, ποὺ ἐργαζόταν ὡς καμαριέρα στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Τροεικῶν», εἶχε βρῆ μιὰ θέσι καὶ σ' αὐτήν. Ἐκεῖ τὴν εἶχε ἀνακαλύψει ἕνας χορογράφος τοῦ φίλμ καὶ τὴν εἶχε προσλάβει ὡς χορεύτρια μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες κοπέλλες.

Ἦταν πραγματικὰ παράξενο ὅτι ξέφυγε γιὰ τόσο καιρὸ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Μπράντο καὶ τοῦ παραγωγοῦ πού, ὡστόσο, ἔμεναν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐργαζόταν ἡ Ταριτατουμί.

Μὰ ἡ μεγάλη στιγμὴ γιὰ τὴν μικρὴ Ταϊτανὴ ἔφτασε ἕνα πρωῒ,ποὺ μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες χορεύτριες, ἔκανε μιὰ δοκιμὴ μπροστὰ στὸ Μάρλον Μπράντο. Μόλις ἡ κοπέλλα ἔκανε μερικὰ χορευτικὰ βήματα, ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα... οὐρλιαχτὸ χαρᾶς καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Αὐτὴ ἦταν, ἡ γυναῖκα, ποὺ ἤθελε.

Ἡ Ταριτατουμί, δὲν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ αὐτά, ποὺ τῆς ἔλεγαν ὁ Μπράντο καὶ ὁ παραγωγός. Δὲν καταλάβαινε τ' ἀγγλικὰ κι' ἐκεῖνοι δὲν ἤξεραν οὔτε τὴν ταϊτινὴ γλῶσσα, οὔτε γαλλικὰ καὶ γι' αὐτὸ ἡ συζήτησί τους ἦταν πολὺ μπερδεμένη.

Λένε, ἀκόμη, ὅτι ἡ Ταριτατουμὶ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Μάρλον Μπράντο...

Στὸ τέλος, χάρις σ' ἕνα διερμηνέα, ποὺ ἀνάλαβε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν πρότασι καὶ νὰ τῆς ἀναφέρῃ τὸ μυθικὸ ποσόν, ποὺ τῆς προσφερόταν, ἡ Ταριτατουμὶ δέχτηκε νὰ γίνῃ στάρ.

Τῆς ἄλλαξαν ἀμέσως τὸ ὄνομα, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ κινηματογραφικό. Ὕστερα τὴν ὑπέβαλαν στὴν συνηθισμένη ἐνοχλητικὴ προετοιμασία ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἄφοβα τὸ φακό.

Γιατὶ ἡ Μαχιμιτί, ἡ Ταϊτινὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐνσαρκώσῃ ἡ Ταρίτα, ἦταν βέβαια μιὰ ἄγρια, ἀλλὰ γιὰ τὸν κινηματογράφο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν ὑπάρχει ἄγριος πιὸ τέλειος ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ βγαίνει ἀπὸ μιὰ δραματικὴ σχολή.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὁ Χάρολδ Γκούντζουνν, ὁ καθηγητὴς τῆς ὑποκριτικῆς, ποὺ βρισκόταν στὴν Ταϊτὴ μαζὶ μὲ τὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο, τὴν ἔμαθε καλούς τρόπους. Τῆς ἐξήγησε σὲ τί χρησίμευαν τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ ἀπαντάῃ σ' ἐκείνους ποὺ τῆς ἔκαναν ἕνα φιλοφρόνημα.

Ὁ Μὸς Μάμπυ ὁ ἐνδυματολόγος τοῦ φίλμ, τῆς ἀγόρασε τὸ πρῶτο εὐρωπαϊκό της φόρεμα καὶ τὴν κράτησε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὴ συνηθίσῃ νὰ περπατάῃ μὲ ψηλὰ τακούνια. Ὁ μακιγιὲρ καὶ ὁ κομμωτὴς τῆς ἔμαθαν πῶς νὰ χτενίζεται καὶ πῶς νὰ βάζῃ τὸ κραγιόν, ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε νὰ τῆς ἐξηγήσουν πῶς νὰ προβάλλῃ τὰ φυσικά της χαρίσματα, γιατὶ σ' αὐτὸ ἡ Ταρίτα εἶχε ἔμφυτη τὴν τέχνη, ποὺ διαθέτουν ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ νησιοῦ της.

Φυσικά, ἡ Ταρίτα, παρ' ὅλο ποὺ μέχρι τότε δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Μάρλον Μπράντο, δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἐρωτευθῇ! Ἀλλὰ τὸ φλέρτ τους,ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύτηκαν ἔξυπνα οἱ διαφημιστὲς τοῦ φίλμ, δὲν κράτησε πολύ. Ὁ Μάρλον δὲ μποροῦσε νὰ φερθῇ στὴ μικρὴ Ταϊτινὴ σὰν ρομαντικὸς ἐρωτευμένος κι' ἐκείνη ἦταν πολὺ πρωτόγονη ἀκόμη γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὶς ἐκκεντρικότητές του.

Μέσα σὲ λίγες μέρες ὁ Μπράντο τὴν ἔκανε σχεδὸν νὰ τρελλαθῇ. Πῆγε σὲ μιὰ γιοτὴ τοῦ Γάλλου διοικητῆ τοῦ νησιοῦ ντυμένος σὰν ὑποπλοίαρχος τοῦ 1700 καὶ ἤπιε σαμπάνια μέσα σ' ἕνα παπούτσι. Ξόδεψε μερικὰ ἑκατομμύρια γιὰ νὰ χαρίσῃ παιχνίδια στὰ φτωχὰ παιδιά, πῆρε μὲ τὶς κλωτσιὲς ἕνα μικρὸ λοῦστρο κι' ὠργάνωσε ταυρομαχίες καὶ ἀγῶνες μὲ αὐτοκίνητα.

Μέθυσε δυὸ φορὲς πάνω στὸ «σὲτ» καὶ ταυτόχρονα ἐπέπληξε σκληρὰ ἕνα ἠλεκτρολόγο, ποὺ τόλμησε νὰ πιῇ ἕνα ἀναψυκτικὸ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς σκηνῆς. Ἔκλαψε μιὰ ὁλόκληρη μέρα γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς καναρινιοῦ καὶ τὴν ἑπομένη ἔβαλε στὸ σημάδι μ' ἕνα τουφέκι μιὰ γυάλα μὲ χρυσόψαρα.

Ἀναστατωμένη ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπίστευτες παραξενιές, ἡ Ταρίτα ἔνοιωσε σχεδὸν χαρά, ὅταν ὁ Μάρλον ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴν καὶ χάρισε τὸν θυελλώδη ἔρωτά του στὴν Βαέα Μπέννετ, τὴ μιγάδα, ποὺ μισοῦσε τὴν Ταρίτα, γιατὶ τῆς εἶχε πάρει τὸν ρόλο.

Η ΤΑΡΙΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὅταν τελείωσε ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐξάσκησι, μὲ καθηγητὲς τῆς ὑποκριτικῆς καὶ δασκάλους τῶν καλῶν τρόπων, ἡ νεαρὴ Ταϊτινὴ παραδόθηκε στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κυβερνοῦν στὴν πραγματικότητα τὸ Χόλλυγουντ: στοὺς διαφημιστές. Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι αὐτοὶ ἔκαναν μιὰ θαυμάσια δουλειά. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἡ Ταρίτα ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ, κατάφερνε νὰ δίνῃ στοὺς δημοσιογράφους τέτοιες ἀπαντήσεις, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς «ἄγριας γεμάτης ἀφέλεια», ποὺ τοὺς ἄρεσε ὅλους μὲ ἀνοιχτὸ στόμα.

Φτάνοντας στὸ Λὸς Ἀντζελες ἄργὰ τὸ βράδυ, εἶπε κυττάζοντας γύρω της μὲ κατάπληξι:

— Τί κουτοὶ ποὺ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ! Ξέχασαν νὰ σβύσουν τὰ φῶτα, πρὶν νὰ πᾶνε γιὰ ὕπνο.

Ὅταν ἕνας δημοσιογράφος τὴν ρώτησε τί περίμενε νὰ βρῇ στὸ Λὸς Ἀντζελες, ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε, γιατὶ δὲν εἶχε ξαναπάει ἐκεῖ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο στάθηκε κατάπληκτη μπροστὰ στὴ συσκευὴ τῆς τηλεοράσεως καὶ ἄφισε νὰ τὴν φωτογραφήσουν ἀμέτρητες φορὲς στὴν ἰδια στάσι.

Ὅταν ἔφαγε ἕνα παγωτὸ κορέμας δήλωσε ὅτι ἦταν «τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον προϊὸν τοῦ πολιτισμοῦ». Γιὰ τοὺς αὐτοκινητόδρομους εἶπε ὅτι «ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ δὲν ὑπῆρχαν παρόμοιοι στὸ νησί της». Ὅταν τὴν πῆγαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μεγάλα καταστήματα, δήλωσε μὲ ἔκφρασι ἀνάμεσα στὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι ὅτι «ὑπῆρχαν σ' αὐτὰ τόσα πράγματα, ποὺ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ τί θὰ ἔπρεπε νὰ ψωνίσῃ».

—"Οταν τὰ βλέπω, τὰ θέλω ὅλα! πρόσθεσε.Ὅταν κάνω νὰ διαλέξω, δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀπόφασι μ' ἔτσι προτιμῶ νὰ μὴν ψωνίσω τίποτα.

Ὅταν τὴν ρώτησαν τὶ ἐντύπωσι τῆς ἔκαναν οἱ οὐρανοξύστες, ἀπάντησε ὅτι «ἦταν βέβαια κατιπληκτικοὶ ἀλλὰ ὄχι τόσο χαριτωμένοι, ὅσο οἱ καλύβες ἀπὸ μπαμπού, ποὺ ὑπῆρχαν στὸ νησί της».

Ὅπως εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβῃ κανείς, ἡ Ταρίτα, μὲ αὐτὲς τὶς «εἰλικρινεῖς» καὶ «αὐθόρμητες» δηλώσεις της κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ πολλὲς συμπάθειες.

Σήμερα ἡ «Μέτρο» ποὺ βρίσκεται σὲ κρίσι, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁλες οἱ μεγάλες ἑταιρεῖες τοῦ Χόλλυγουντ, στηρίζει πολλὲς ἐλπίδες πάνω στὴν δεκαεννιάχρονη αὐτὴ Ταϊτινή. Ὁ αὐθεντικὸς «ἐξωτικὸς τύπος» τῆς φαίνεται νὰ ὑπόσχεται μεγάλες ἐμπορικὲς ἐπιτυχίες ἀκόμη μεγαλύτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς Φράνς Νυγιὲν καὶ τῆς Νάνσυ Κβάν. Ἄλλωστε, ἡ Ταρίτα θέλει νὰ ἀσκολληθῇ σοβαρὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἠθοποιοῦ, θέλει νὰ γίνῃ μιὰ «ἀληθινὴ ἠθοποιὸς» καὶ δήλωσε ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα στὸ «Ακτορ'ς Στούντιο».

Ἔτσι ἄφισε τὸ ὀνειρεμένο νησί της καὶ ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο γιὰ 5 χρόνια μὲ τὴ «Μέτρο».

"Ας ἐλπίσουμε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ θὰ τῆς χαρίσῃ μιὰ ἀληθινὴ ἐπιτυχία καὶ μιὰ σταθερὴ κινηματογραφικὴ καριέρα. Γιατὶ θὰ ἦταν θλιβερό, ἂν ὕστερα ἀπὸ τὸ ὄνειρο ποὺ ζῆ σήμερα, ἂν ὕστερα ἀπὸ τὰ φλάς, τοὺς δημοσιογράφους καὶ τὶς κινηματογραφικὲς «πρεμιέρες», ἀναγκαζόταν νὰ γυρίσῃ στὶς καλύβες τῶν ψαράδων τῆς Μπόρα - Μπόρα...

Ἡ ὄμορφη Ταϊτινὴ ἐπαναλαμβάνει χαμογελώντας τὶς κινήσεις ποὺ ἔκανε κατὰ τὴν ἐπίσημη τελετὴ γιὰ νὰ ἀφίσῃ τὰ ἀποτυπώματα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν της πάνω στὸ φρέσκο τσιμέντο, μπροστὰ στὸ «Τσάϊνις Γκράουμαν'ς Θήατερ», δίπλα στὰ ἀποτυπώματα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν καὶ τῆς Σοφίας Λόρεν. Αὐτὴ ἡ τελετὴ εἶναι ἕνα εἶδος καθιερώσεως γιὰ ἕνα ἠθοποιὸ καὶ εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ συμβῇ ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο φίλμ, ὅπως ἔγινε μὲ τὴν Ταρίτα.

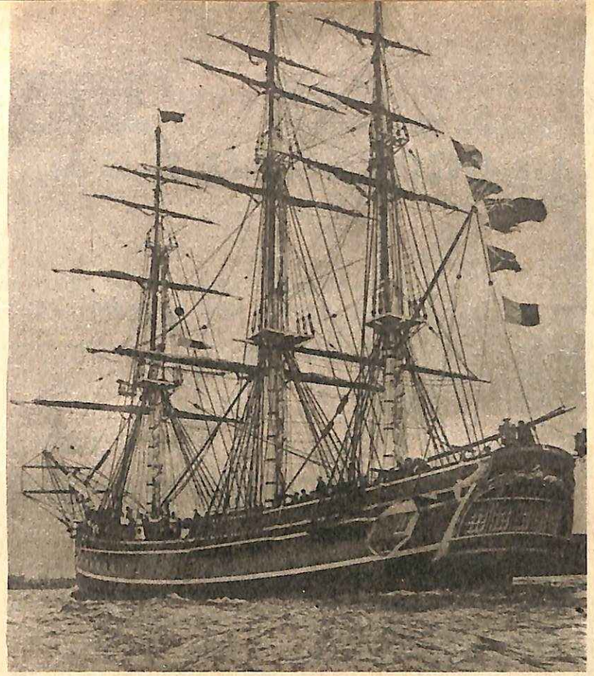

Αὐτὸ εἶναι τὸ Χολλυγουντιανὸ «Μπάουντυ», ὅπως κατασκευάστηκε μὲ βάσι τὰ σχέδια ποὺ ὑπῆρχαν στὰ βρετανικὰ ἀρχεῖα. Πάνω σ' αὐτὸ γυρίστηκε ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ φίλμ.

Ἡ Ταρίτα σ' ἕναν περίπατό της στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ. Μέσα σὲ ἐλάχιστο καιρὸ κατώρθωσε νὰ προσαρμοσθῇ στὴν καινούργια ζωή.

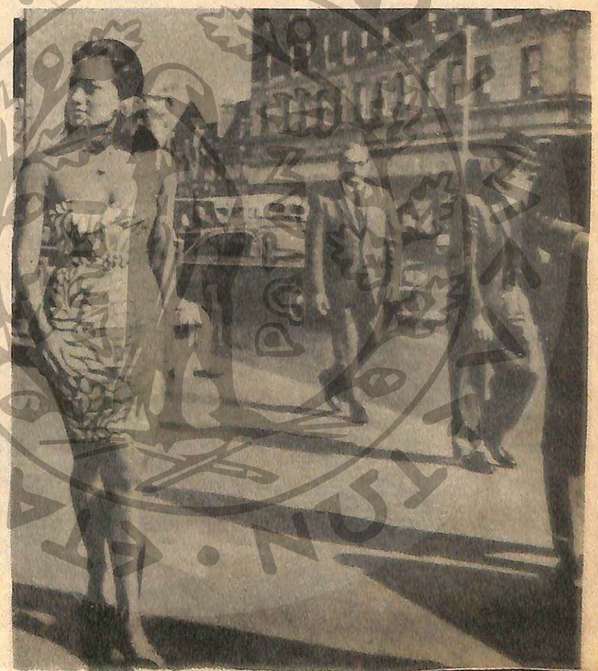

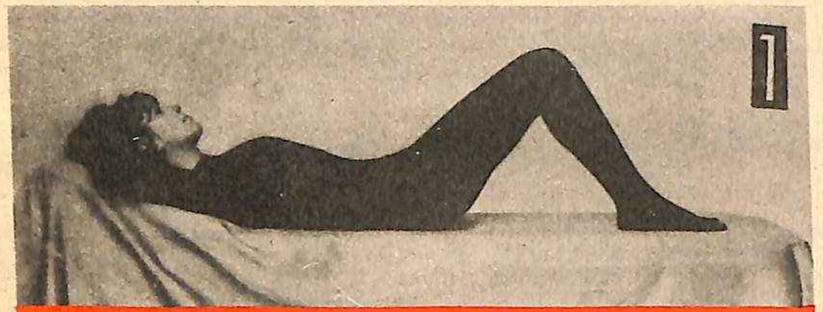

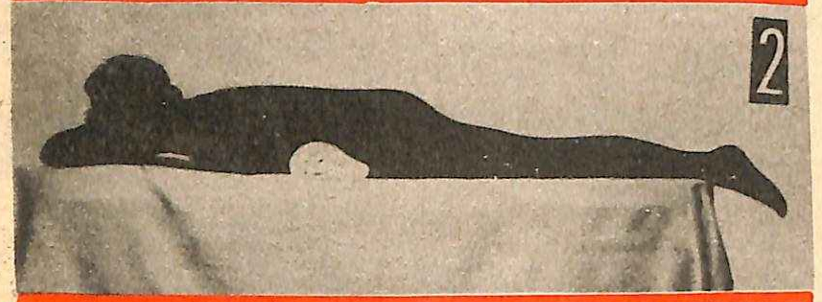

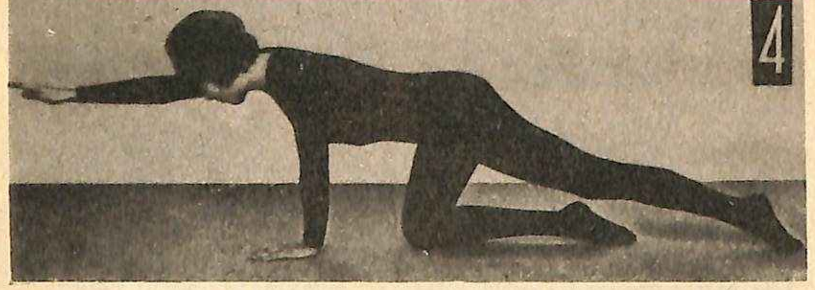

ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ τὴ σπονδυλική σας ΣΤΗΛΗ

ΠΟΛΛΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΕΧΟΥΝ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥΣ

«ΤΟ νὰ προστατεύετε τοὺς σπονδύλους σας εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσφαλέστερα μέσα, γιὰ νὰ προλάβετε τὶς ἀσθένειες», γράφει ὁ καθηγητὴς Σαμπουσύ.

Ἀλλ' ἡ προστασία τῶν σπονδύλων μας δὲν εἶναι τόσον εὔκολη. Πραγματικά, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ σπονδυλική μας στήλη ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὔθικτα στοιχεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

«Ἡ σπονδυλικὴ στήλη, γράφει ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Κούν, εἶναι ἕνα ἔργον τέχνης, μιὰ ἀληθινὴ κρεμαστὴ γέφυρα. Ἀποτελεῖ ἀκόμη μιὰ πρόκλησι σ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ἰσορροπίας. Ἂν πῆτε σ' ἕνα μηχανικὸ νὰ κατασκευάση ἕναν ἑλλύγιστο καὶ λαβυρινθώδη σκελετὸ ποὺ νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 33 δακτυλίους (τοὺς σπονδύλους), ποὺ χωρίζονται μεταξύ τους ἀπὸ δίσκους, ποὺ νὰ περιλαμβάνη 150 ἀρθρώσεις καὶ ἄνω τῶν 1000 τένοντας καὶ ποὺ νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ σηκώση βάρος 100 τοὐλάχιστον κιλῶν, ἴσως νὰ τὸ κατόρθωνε ἔπειτα ἀπὸ πειράματα πολλῶν χρόνων. Ἀλλ' ἂν τοῦ ζητούσατε νὰ βάλη στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ σκελετοῦ ἕνα καλώδιο ἀποτελούμενο ἀπὸ ἑκατομμύρια στοιχείων (τὸ νωτιαῖο μυελὸ) καὶ ποὺ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κινῆται ἐλεύθερα, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ ὑποστῆ βλάβη ἀπὸ τὶς κινήσεις τοῦ σκελετοῦ, ὁ μηχανικὸς αὐτὸς θὰ σᾶς περνοῦσε γιὰ τρελλό».

Κι' ὅμως, ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς παρουσιάζει αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει ἐξαιρετικὰ εὔθραυστο εἶναι ἡ κατακόρυφη θέσι τοῦ σώματός μας. Ὁ ἄνθρωπος τῆς προϊστορίας, ὠρθώθηκε πάνω στὰ κάτω ἄκρα του κι' ἔτσι ἀπελευθέρωσε τὰ ἄνω, ποὺ μπόρεσε νὰ τὰ διαθέση σὲ εὐγενέστερους σκοπούς, γιὰ νὰ ἐξουσιάση μὲ αὐτὰ τὴ φύσι. Ἀλλά, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ κορμός του εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στηρίζεται πάνω στὸν ἐπισφαλῆ ἄξονα τῶν 33 σπονδύλων του.

Στὰ τετράποδα, ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἶναι ἕνα δοκάρι, ποὺ συγκρατεῖ τὸ κεφάλι. Δὲν ἔχει ἄλλο προορισμό. Στὸν ἄνθρωπο ὅμως, ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τοῦ σώματός του στηρίζεται πάνω στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν χιλιετηρίδων, ἡ σπονδυλική μας στήλη προσαρμόσθηκε στὸν καινούργιο της προορισμό. Ἀντίθετα μὲ τὰ ζῶα, στὰ ὁποῖα εἶναι εὐθύγραμμη, ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀνθρώπου κυρτώνεται σὲ σχῆμα S, σὲ τρόπο ποὺ τὸ βάρος τοῦ σώματος μοιράζεται στὰ τρία τμήματά της. Αὐτὸ τὸ σχῆμα, ὡσόσο δὲν προστατεύει τὴ σπονδυλικὴ στήλη ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονη ζωὴ ἐγκυμονεῖ καὶ ἄλλους προσθέτους κινδύνους γιὰ τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Στὸ αὐτοκίνητο, στὸ λεωφορεῖο, στὸ ἀεροπλάνο, στὸ σιδηρόδρομο, στὰ σύγχρονα ταχύτατα ἀσανσέρ, κάθε ἀπότομο σταμάτημα, κάθε αἰφνίδια μεταβολὴ τῆς ταχύτητος, βάζει σὲ μεγάλη δοκιμασία τὴ σπονδυλικὴ στήλη, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστῆ διάφορες βλάβες, ἀκόμη καὶ κάταγμα.

Ἐκεῖνοι ποὺ ὑπόκεινται περισσότερο στὸν κίνδυνο ἀσθενειῶν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, εἶναι οἱ ἐργαζόμενοι σὲ βαρειὲς ἐργασίες. Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴν Ἀγγλία ἔδειξεν ὅτι 1000 ἐργάτες ἐργαζόμενοι σὲ ἐλαφρὲς ἐργασίες χάνουν συνολικὰ 280 ἡμέρες τὸ χρόνο, λόγω παθήσεων τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐνῶ 1000 ἐργάτες ἐργαζόμενοι σὲ βαρειὲς ἐργασίες χάνουν 669. Ἡ ἰσχιαλγία, ἐξ ἄλλου, ποὺ εἶναι ἡ κυριώτερη ἀσθένεια τῆς σπονδυλικῆς στήλης προσβάλλει τοὺς πρώτους γύρω στὰ 47 χρόνια, καὶ τοὺς δεύτερους, τοὺς βαρειὰ ἐργαζόμενους, γύρω στὰ 36.

Ἡ ἰσχιαλγία ὀφείλεται σὲ μετατόπισι ἑνὸς δίσκου. Οἱ δίσκοι ὡς γνωστόν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μαλακὲς ἶνες, χρησιμεύουν γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὴν τριβὴ μεταξὺ τῶν σπονδύλων. Ὅταν δίνωμε μιὰ κίνησι στὴ σπονδυλικὴ στήλη, ὁ δίσκος μετατοπίζεται ἀνάλογα καὶ ἐμποδίζει τοὺς σπονδύλους νὰ ἔλθουν σ' ἐπαφή. Ὅλα κατόπιν ξαναγυρίζουν στὴν ἀρχική τους θέσι. Ὅταν, ὅμως, ἡ κίνησι εἶναι πολὺ βίαιη, ὁ ζελατινώδης πυρὴν τοῦ δίσκου μπορεῖ ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὶς ἶνες, ποὺ τὸν περιβάλλουν. Αὐτὸ π.χ. μπορεῖ νὰ συμβῆ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πτῶσι ἢ καθὼς πηδᾶτε μὲ ὁρμὴ στὸ λεωφορεῖο κλπ.

Ἄλλοτε πάλι, ὁ δίσκος ξεχειλίζει πρὸς τὰ ἔξω καὶ σχηματίζει μιὰ κήλη. Συμπιέζονται τότε οἱ νευρικὲς ρίζες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ οἱ πόνοι εἶναι τρομεροί.

Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 30 χρόνων, οἱ δίσκοι ἀρχίζουν νὰ ἐξασθενίζουν καὶ μεταξὺ τῶν 40 καὶ τῶν 45 ὑφίστανται μιὰ μικρὴ ἢ μεγάλη μετατόπισι. Ἐπέρχονται τότε ἐξαρθρώσεις, σκολιώσεις, κατάγματα καὶ διάφορες ἄλλες παθήσεις, ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας μας.

Οἱ ἀσθένειες τῆς σπονδυλικῆς στήλης ὅμως, μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ διάφορες ἄλλες αἰτίες, π.χ. μολυσματική, ὅπως συμβαίνει στὴ νόσο τοῦ Πότ, ποὺ ἔχει φυματιώδη προέλευσι, ρευματική, ὅπως συμβαίνει στὴν τρομερὴ σπονδυλοαρθρίτιδα, ποὺ προσβάλλει κατὰ προτίμησι τοὺς νέους καὶ ποὺ ἑνώνει μεταξύ των τοὺς σπονδύλους, σὲ τρόπο ποὺ μεταβάλλει τὴ σπονδυλικὴ στήλη σ' ἕνα ἑνιαῖο καὶ ἄκαμπτο ὀστοῦν κλπ.

Ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἀσθένειες, ποὺ ἐκδηλώνονται σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ, μπορεῖ νὰ ἔχουν τὴν αἰτία τους στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος. Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπονδυλικῆς στήλης βρίσκεται ὁ νωτιαῖος μυελὸς καὶ ἀπ' αὐτὸν ξεκινοῦν ὅλα τὰ νεῦρα, ποὺ διακλαδίζονται μέσα στὸ σῶμα μας. Κάθε μετατόπισι σπονδύλου ἢ τοῦ ἀντιστοίχου δίσκου ἔχει, λοιπόν, ὡς ἀποτέλεσμα τὴ συμπίεσι μιᾶς νευρικῆς ρίζας. Μπορεῖ τότε νὰ διαταραχθῆ ἡ λειτουργία ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ὀργάνων, στὰ ὁποῖα διακλαδίζονται τὰ νεῦρα, ποὺ ξεκινοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ ρίζα.

Φτάνομε ἔτσι σ' ἕνα συμπέρασμα ποὺ θὰ φανῆ περίεργο ἐκ πρώτης ὄψεως: Ἡ θεραπεία πολλῶν ἀσθενειῶν δὲ βρίσκεται στὸ πάσχον ὄργανο, ἀλλὰ στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Στὴν ἀρχὴ αὐτὴ στηρίζονται οἱ ἐκπληκτικὲς θεραπεῖες' ποὺ ἐπιτυγχάνουν κάποτε οἱ χειροπράκτορες. Πονοκέφαλοι, ἐντερικὲς διαταραχές, ψυχικὲς ἀνωμαλίες, ἀκόμη καὶ ὡρισμένες μορφὲς στηθάγχης μπορεῖ νὰ θεραπευθοῦν μὲ τὶς κατάλληλες μαλάξεις.

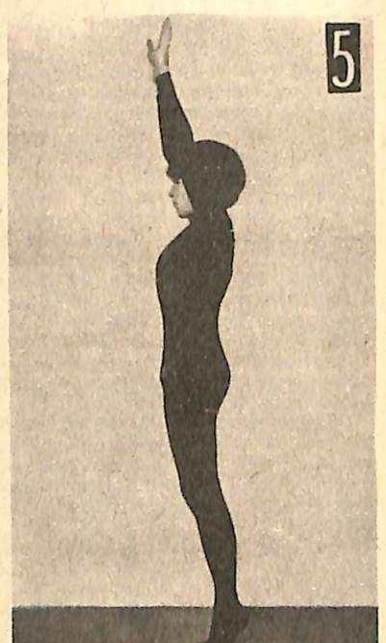

Οἱ ἀσκήσεις ποὺ θὰ ἐνισχύσουν τὴ σπονδυλική σας στήλη καὶ θὰ διορθώσουν τὶς ἀτέλειές της. 1. Σὲ ὑπτία στάσι μὲ λυγισμένα τὰ γόνατα. Σφίξετε τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς, φέρνοντας πρὸς τὰ πίσω τὴ λεκάνη. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ εἶναι ἐξαίρετη κατὰ τῆς ὀσφυαλγίας. 2. Μπρούμητα, μ' ἕνα μαξιλαράκι κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά. Θὰ ἀνασηκώσετε ἐλαφρὰ τὰ πόδια, κρατῶντας τα τεντωμένα. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ διορθώση τὴν ὑπερβολικὴ κυρτότητα τῆς ράχης. 3. Πέσετε μπρούμητα, ὅπως οἱ μουσουλμᾶνοι ὅταν κάνουν τὴν προσευχή τους. Ἡ λεκάνη πρέπει ν' ἀκουμπάη στὶς φτέρνες. Ἡ ἄσκησι συντελεῖ στὴν ἐπιμήκυνσι τῶν ὀσφυακῶν μυῶν. Εἶναι ἐξαίρετη ἐπίσης κατὰ τῆς ὀσφυαλγίας. 3. Περπατῆστε μὲ τὰ τέσσερα, σφίγγοντας τοὺς μῦς τῆς περιφερείας καὶ ἁπλώνοντας τὸ ἕνα χέρι σὲ κάθε βῆμα. Κατὰ τῆς σκολιώσεως. 5. Μὲ τὰ χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀνασηκωθῆτε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Διορθώνει τὶς παραμορφώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης. 6. Περπατῆστε μέσα στὸ δωμάτιό σας μ' ἕνα τηλεφωνικὸ κατάλογο πάνω στὸ κεφάλι σας. Θὰ ἐνισχύσετε τοὺς τραχηλικοὺς μῦς.

ΣΤΙΣ 12 ΑΚΡΙΒΩΣ, ΓΕΛΑΜΕ!..

ΟΤΑΝ πῆρα στὰ χέρια μου ἐκεῖνο τὸ συστατικὸ γράμμα, ποὺ ἔλεγε ὅτι εἶμαι ἕνας ἐκλεκτὸς νέος, ἄξιος κάθε ὑποστηρίξεως, χάρηκα τόσο πολύ, ποὺ ἄρχισα νὰ χοροπηδάω σὰν παιδί.

Ὕστερα ἔτρεξα ἀμέσως στὴ σπιτονοικοκυρά μου καὶ τῆς χτύπησα τὸ παράθυρο, φωνάζοντας.

— Κυρία Καλλιόπη, τὸ πουκάμισο!

Τὰ γεγονότα, ποὺ μεσολάβησαν γιὰ νὰ καταλήξη τὸ πουκάμισό μου στὰ χέρια τῆς κυρίας Καλλιόπης, εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο νοίκιασα ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι της, ἀλλὰ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, σταμάτησα νὰ τῆς καταβάλλω τὸ ἐνοίκιο ἀπὸ τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες. Μ' ἄλλα λόγια, τῆς χρωστάω ἔξη ἐνοίκια. Ἐπειδή, λοιπόν, κατὰ τοὺς πιὸ ἐπιεικεῖς χαρακτηρισμούς, ἡ κυρία Καλλιόπη φρένιασε μὲ τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο, γιὰ τὰ καθυστερημένα ἐνοίκια, ξέσπασε στὸ πουκάμισο. Δηληδή, τὸ βρῆκε στὸ σχοινάκι, ποὺ τὸ εἶχα ἁπλώσει καὶ τὸ μάζεψε.

— Ἂν δὲ φέρης τὰ ἐνοίκια, βροντοφώναξε, πουκάμισο δὲ βλέπεις!...

Ἔπεσα στὰ πόδια της, τὴν παρακάλεσα, τὴν ξαναπαρακάλεσα, ἀλλὰ δὲν κατάφερα τίποτα. Στὸ τέλος, ἀλλάξαμε μερικὲς βαρειὲς φράσεις, ἀσυνήθιστες γιὰ τὴν ἀνατροφή μου καὶ κόψαμε κάθε ἐπαφή. Κι' ἐπειδὴ σκέφτεται πολὺ ταπεινά, μοῦ κλειδώνει καὶ τὴν ἐξώπορτα καὶ μ' ἀναγκάζει νὰ πηδάω ἀπ' τὴ μάντρα. Νά, ὅμως, ποὺ τὰ πράγματα ἀλλάξανε, ἐπιτέλους καὶ ἡ τύχη μοῦ χαμογέλασε. Ξαναχτύπησα, λοιπόν, τὸ παράθυρο γιατὶ εἶναι βέβαιο ὅτι βαρυακούει ἡ κυρία Καλλιόπη κι' ὅταν ἄνοιξε καὶ μὲ εἶδε, κατσούφιασε:

— Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι; εἶπε. Τί θέλεις;

— Τὸ πουκάμισο, γιατὶ ὅπως ξέρετε, εἶναι τὸ καλό μου καὶ τὸ μοναδικό μου!

— Ἔφερες τὰ νοίκια;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ τὰ φέρω συντόμως. Διαβᾶστε καὶ θὰ καταλάβετε.

Τῆς ἔδωσα τὸ γράμμα, τὸ διάβασε καλὰ - καλὰ συλλαβιστά, βεβαιώθηκε καὶ ἡρέμησε τὸ ἀντιπαθητικό της μοῦτρο.

— Ὥστε, λοιπόν, θὰ πιάσης δουλειά, κύριε Θοδωράκη; ρώτησε.

— Μάλιστα...

— Πότε, παρακαλῶ;

— Ἀπὸ αὔριο φαντάζομαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρουσιαστῶ σήμερα στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου διευθυντοῦ. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, τὸ πουκάμισο...

— Στάσου νὰ στὸ σιδερώσω, παιδάκι μου, εἶπε. Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ φορέσης ἔτσι.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔφερε μιὰ καρέκλα ἀπὸ τὶς καλὲς καὶ μ' ὅλο ποὺ προσεφέρθη νὰ μοῦ φτιάξη καφέ, ἀρνήθηκα εὐγενικά. Στὸ μεταξύ, μοῦ σιδέρωσε τὸ πουκάμισο, τὸ φόρεσα κι' ὅταν ἔφευγα τὴν ἄκουσα ποὺ ἔλεγε:

— Νὰ πᾶς στὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας. Καὶ ἂν ἀργήσης τὸ βράδυ, ἡ πόρτα θὰ εἶναι ἀνοιχτή. Νὰ μὴν πηδήξης πάλι ἀπ' τὴ μάντρα. Δὲν ἐπιτρέπεται!

Τὴν εὐχαρίστησα καὶ ξεκίνησα γεμᾶτος ὄνειρα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Παχουλίδη μὲ χτυποκάρδι. Μὲ κύτταξε ἀπ' τὴν κορφὴ μέχρι τὰ νύχια, ἄνοιξε τὸ γράμμα, τὸ διάβασε καὶ χαμογέλασε.

— Μάλιστα, εἶπε. Πραγματικὰ χρειάζομαι ἕναν ὑπάλληλο σὰν κι' ἐσᾶς. Ἀλλά, πρὶν ἀναλάβετε ὑπηρεσία, θὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐδῶ ἐργαζόμαστε σ' ἕνα περιβάλλον εὐχάριστο. Ἐδῶ μέσα, εἴμαστε ὅλοι χαρούμενοι κι' ἀγαπημένοι σὰν καλὰ ἀδέρφια...

Ὅσο μιλοῦσε ὁ κύριος διευθυντής, ἔνοιωθα νὰ μὲ πλημμυρίζη ἕνα αἴσθημα εὐδαιμονίας. Ποτὲ δὲ μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι ὑπάρχουν τόσο καλόκαρδοι καὶ γλυκομίλητοι διευθυνταί. Ὁ κύριος Παχουλίδης ἤτανε ὁ πιὸ ἀξιαγάπητος παχουλὸς ἄνθρωπος, ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

— Λοιπόν, παιδί μου, συνέχισε ὁ κύριος διευθυντής, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἀπὸ διάφορα πειράματα, ποὺ ἔχουν γίνει σὲ πολλὰ βουστάσια τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποδείχθηκε ἐπιστημονικῶς ὅτι οἱ ἀγελάδες αὐτὲς ἀποδίδουν πολὺ περισσότερο γάλα.

— Δηλαδή, τί πειράματα;

— Τοὺς παίζουν μουσική, ἡ ὁποία ἐπενεργεῖ εὐνοϊκῶς στὸ γαλακτοφόρο τους σύστημα.

— Ὥστε θὰ δουλεύουμε μὲ μουσική; ρώτησα.

Χαμογέλασε ὁ κύριος διευθυντής.

— Ὄχι, βέβαια, εἶπε. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀγελάδες. Εἴμαστε ἄνθρωποι, ποὺ ὅμως ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ χαρούμενη διάθεσι, γιὰ νὰ ἐργαστοῦμε ἀποδοτικά.

— Βέβαια...

— Αὐτή, λοιπόν, τὴ χαρούμενη διάθεσι τὴ δημιουργῶ ἐγώ. Ἄντε, πήγαινε, λοιπόν, καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ καταλάβης μόνος σου. Θὰ ἀναλάβης ἐργασία ἀπὸ σήμερα κι' ὅλας. Νὰ μπῆς στὸ τρίτο γραφεῖο δεξιὰ καὶ θὰ σὲ τακτοποιήσουν.

Ἔφυγα καταχαρούμενος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ καὶ ἀνέλαβα ἀμέσως ὑπηρεσία στὸ τρίτο γραφεῖο δεξιά. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, ἤτανε τὸ χαρούμενο ὕφος τῶν συναδέλφων. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα μπαινοβγαίνανε χαμογελαστοί. Κάθισα κι' ἐγὼ χαμογελαστὸς στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ δώσανε μιὰ σφραγίδα νὰ σφραγίζω χαρτιά.

Στὸ διπλανὸ γραφεῖο, ἀπ' τὸ δικό μου, καθότανε ἕνας συνάδελφος φαλακρὸς καὶ λεπτὸς σὰ στέκα. Μιὰ - δυὸ φορές, ποὺ γύρισα καὶ τὸν κύτταξα, εἶδα ὅτι μοῦ χαμογελοῦσε εἰρωνικά. Τοῦ χαμογέλασα κι' ἐγὼ καὶ ξεθάρρεψε ἀμέσως.

— Ὀνομάζομαι Παπαδόπουλος Γεώργιος, εἶπε.

— Χάρηκα πολύ. Θεόδωρος Θοδωράκης...

— Ἐπειδὴ εἴσαστε νέος συνάδελφος καὶ δὲ γνωρίζετε πρόσωπα καὶ πράγματα, θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σᾶς κατατοπίσω σὲ ὡρισμένα ζητήματα, συνέχισε.

— Καλωσύνη σας...

— Ὁ κύριος διευθυντής μας, εἶπε, χαμογελῶντας πάντα εἰρωνικά, ἔχει μιὰ λόξα ἄνευ προηγουμένου. Μᾶς ὑποχρεώνει, μὲ τὸν τρόπο του φυσικὰ καὶ μὲ τὸ κῦρος του, νὰ γελᾶμε κάθε μεσημέρι στὶς 12 ἀκριβῶς...

Ξαφνιάστηκα μόλις ἄκουσα αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι.

— Καὶ μὲ ποιόν τρόπο; ρώτησα.

— Νά, κάθε μεσημέρι στὶς 12 ἀκριβῶς, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μᾶς λέει μιὰ ἱστορία, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του εἶναι ἀστεία. Μὰ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς λέει βλακεῖες. Ἐγὼ προσωπικὰ δὲ γελῶ βέβαια, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι βλάκες ἐδῶ μέσα γελοῦν. Ἐσεῖς τί σκοπὸ ἔχετε; Θὰ γελάσετε;

— Πότε;...

— Τώρα ποὺ θὰ μπῆ. Στὶς 12 ἀκριβῶ».

— Ἐξαρτᾶται...

Ὁ κύριος συνάδελφος ἔσκυψε πάλι στὰ χαρτιά του κι' ἐκεῖ σταμάτησε ἡ συζήτησι. Ἄρχισα νὰ δουλεύω μὲ ὄρεξι καὶ δὲν κατάλαβα πῶς πέρασε ἡ ὥρα. Καὶ ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ κύριος διευθυντής. Ἡ ὥρα ἤτανε 12 ἀκριβῶς. Ἀμέσως κάθε δουλειὰ σταμάτησε καὶ ὅλοι περιμένανε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Μόλις τοὺς εἶδα, ἄνοιξα κι' ἐγὼ τὸ στόμα μου καὶ περίμενα. Ὁ κύριος διευθυντὴς ξερόβηξε.

— Λοιπόν, παιδιά μου, σήμερα θὰ σᾶς πῶ ἕνα περίφημο! Χτὲς τὸ βράδυ, εἶχα πάει σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο καὶ μᾶς φέρανε κάτι φιλέτα ἀπερίγραπτα. Καὶ τότε ξέρετε τί ἔκανα;

— Τί; Τί; ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

— Ὑποχρέωσα τὴν παρέα νὰ τὰ καρφώση στὰ παπούτσια της. Τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται! Φυσικά, ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο καὶ χορέψαμε μέχρι πρωΐας μὲ τὰ φιλέτα στὰ πόδια. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὅταν βγήκαμε ἔξω, μᾶς πήραν ἀπὸ πίσω οἱ σκύλοι κι' οἱ γάτες. Σηκώθηκε ὁ κόσμος στὸ ποδάρι. Δὲν εἶναι ἀστεῖο;

Μόλις τελείωσε ὁ κύριος διευθυντής, τὸ γραφεῖο ξέσπασε στὰ γέλια. Γέλασαν ὅλοι. Ἐγὼ νομίζω ὅτι γέλασα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Μὰ τὸ φανταζόσαστε; συνέχισε ὁ κύριος διευθυντής. Τοὐλάχιστον δέκα γάτες καὶ δέκα σκυλιὰ μᾶς κυνηγοῦσαν! Δὲν εἶναι ἀστεῖο;

Νέο κῦμα γέλιου ξέσπασε στὸ γραφεῖο. Φαίνεται ὅμως ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλους γέλασα ἐγώ. Αὐτὸ τὸ ἐξετίμησε πολὺ ὁ κύριος διευθυντής. Μοῦρριξε μιὰ ματιὰ εὐχαριστημένος κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγη, ἀλλὰ καθὼς πῆρε τὸ μάτι του τὸν Παπαδόπουλο, ποὺ χαμογελοῦσε εἰρωνικά, σταμάτησε.

— Ἐσύ, βρὲ γρουσούζη, δὲ θὰ γελάσης καμμιὰ φορά; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησε κοφτὰ ὁ Παπαδόπουλος.

— Ὀχιά! φώναξε ὁ κύριος διευθυντής.

Βρόντηξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε.

★

Τὸ μεσημέρι ἔτυχε νὰ φύγουμε μαζὶ μὲ τὸν κύριο Παπαδόπουλο. Φαινότανε σκεφτικός. Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μὲ κεῖνο τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο, τόσο ἐπίμονα, ποὺ ἐκνευρίστηκα.

— Κύριε Θοδωράκη, εἶπε, δὲν ξέρω κατὰ πόσο γελάσατε εἰλικρινὰ τὸ μεσημέρι. Πάντως κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἤτανε ἀνόητη. Ἄλλωστε, ὅλες οἱ ἱστορίες του εἶναι ἀνόητες. Συμφωνεῖτε;

— Ἴσως...

— Τότε ἀφοῦ μοῦ λέτε «ἴσως», τί διάβολο σᾶς ἔπιασε καὶ γελάσατε τόσο πολύ; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχετε ἀρκετὴ προσωπικότητα.

Ἀγανάκτησα μ' αὐτὸν τὸν κύριο, ποὺ μιλοῦσε μὲ τόση αὐτοπεποίθησι.

— Ἂν νομίζετε, κύριε, ὅτι δὲν ἔχω προσωπικότητα, εἶπα, εἴσθε γελοῖος. Στὸ κάτω - κάτω ἔχω τοὺς λόγους μου, ποὺ γέλασα. Χαίρετε!

Τὸν παράτησα στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἔφυγα. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ συναντήθηκα μὲ τὸν κύριο διευθυντή μου στὴν εἴσοδο καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσα ἄρχισα νὰ γελάω.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε·

— Τίποτα κύριε διευθυντά μου. Θυμήθηκα τὴ χτεσινὴ ἱστορία μὲ τὰ φιλέτα.

Χαμογέλασε εὐχαριστημένος, 'Αλλὰ ξαφνικὰ σοβαρεύτηκε.

— Ὄχι πρωΐ—πρωΐ γέλια, εἶπε. Στὶς 12 θὰ γελάσουμε ὅλοι μαζί!

— Μάλιστα...

Σοβαρεύτηκα ἀμέσως καὶ μπῆκα στὸ γραφεῖο μου. Στὶς 12 ἀκριβῶς ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ κύριος διευθυντὴς μὲ τὸ χαρούμενο ὕφος του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἱστορία, ποὺ μᾶς εἶπε δὲν ἄξιζε τίποτα, ἀλλὰ ἐγὼ γέλασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω ποὺ λένε. Ὁ κύριος διευθυντὴς εὐχαριστήθηκε πολύ, ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ πῆρε τὸ μάτι του πάλι τὸν Παπαδόπουλο.

— Ἐσύ, βρὲ γρουσούζη, δὲν θὰ γελάσῃς καμμιὰ φορά; ρώτησε.

— Ὄχι, ξανάπε ἐκεῖνος κοφτά.

Ξαναβρόντηξε τὴν πόρτα ὁ κύριος διευθυντὴς καὶ βγῆκε. Κάθησα στὸ γραφεῖο μου καὶ συνέχισα τὴν ἐργασία μου, ἀλλὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἦρθε γιὰ νὰ ζητήσῃ κάτι ἔπιασα πάλι τὰ γέλια. Μὲ κύτταξε παραξενεμένος·

— Κύριε Θεοδωράκη, εἶπε, ἐλᾶτε στὸ γραφεῖο μου.

Τὸν ἀκολούθησα ἀμέσως·

— Κύριε Θεοδωράκη, εἶπε, θέλω νὰ μοῦ μιλήσετε εἰλικρινῶς. Γιατί γελᾶτε τόσο πολύ; Νομίζω ὅτι τὸ παρακάνετε. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὑποψιάζομαι ὅτι μὲ δουλεύετε...

Σταμάτησα ἀμέσως τὸ γέλιο μου καὶ τοῦ διαβεβαίωσα μὲ τοὺς πιὸ ἀπίθανους ὅρκους, ὅτι γελοῦσα αὐθόρμητα. Ἐπὶ ἕνα τέταρτο συνέχεια ὁρκιζόμουνα·

— Καλά, καλά, σᾶς πιστεύω, εἶπε στὸ τέλος. Μὴν παίρνετε ἄλλους ὅρκους, γιατὶ μὲ κάνετε κι' ἀνατριχιάζω. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ Παπαδόπουλος. Τὸν ἔχω χρόνια στὴν ὑπηρεσία μου καὶ εἶναι καλὸς ὑπάλληλος. Ὑποφέρει ὅμως ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα: Ἔχει νὰ γελάσῃ ἀπὸ πρόπερσι. Δὲν εἶναι περίεργο;

— Ἀσφαλῶς·

— Καὶ ποῦ τὸ ἀποδίδετε αὐτό;

Σκέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤθελα νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος, τοῦ πέταξα μιὰ δικαιολογία, στὴν τύχη:

— Ἔχει οἰκονομικὲς στενοχώριες.

Ὁ κύριος διευθυντής, σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Μᾶλλον αὐτὸ θὰ εἶναι, εἶπε. Γιατί, ὅταν μοῦ ἔκανε κάποτε κουβέντα γιὰ αὔξησι, τὸν πέταξα ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Λαμπρά, λοιπόν, θὰ τὸ μελετήσω τὸ θέμα·

Φαίνεται ὅτι τὸ μελέτησε ἀμέσως τὸ θέμα, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ κύριος Παπαδόπουλος, φώναξε τὸν καφετζῆ καὶ μᾶς κέρασε·

— Πῶς αὐτό; τὸν ρωτῆσαν·

— Πῆρα αὔξησι, ἀπάντησε·

Στὶς 12 ἀκριβῶς μπῆκε πάλι ὁ διευθυντὴς καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορία του, ὁ Παπαδόπουλος ἄρχισε τέτοια γέλια, ποὺ ξεραθήκαμε ὅλοι. Χάρηκε ὁ κύριος διευθυντής, ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα, γύρισε στὸν Παπαδόπουλο καὶ τοῦ εἶπε μὲ παράπονο:

— Δηλαδή, κύριε Παπαδόπουλε, ἂν δὲν ἔπαιρνες αὔξησι, δὲν εἶχες σκοπὸ νὰ γελάσῃς!

Ὁ Παπαδόπουλος ὅμως δὲν ἀπάντησε, γιατὶ γελοῦσε συνέχεια. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοι κυτταχτήκανε πονηρὰ κι' ὅταν ἔφυγε ὁ διευθυντής, ἔγινε ὁλόκληρο σούσουρο·

— Ἄ, ὥστε ἔτσι; εἶπε ἡ Καίτη. Γιὰ νὰ σὲ κάνῃ νὰ γελάσῃς μὲ τὰ καλαμπούρια του, σοῦ ἔκανε αὔξησι; Τώρα θὰ δῇς!

— Μωρέ, ἂν ξαναγελάσω ἐγὼ μὲ τὶς κρυάμάρες του, νὰ μοῦ τρυπήσετε τὴ μύτη, εἶπε κι' ὁ Περίανδρος!

★

Πέρασε μιὰ βδομάδα. Ἔμπαινε, ἔβγαινε ὁ κύριος διευθυντής, ἔλεγε τὰ καλαμπούρια του καὶ γελοῦσαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Περίανδρο καὶ τὴν Καίτη. Τὴν ὥρα ποὺ μᾶς ἔλεγε τὴν ἱστορία του ὁ διευθυντής, κάνανε τάχατες ὅτι εἶχαν ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὰ χαρτιά τους καὶ δὲν πρόσεχαν.

Σὲ μιὰ βδομάδα, ὁ Περίανδρος κι' ἡ Καίτη πήρανε τὶς αὐξήσεις τους καί, φυσικά, γελούσανε πιὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι λεπτὸς ἄνθρωπος, ποτὲ δὲν καταδέχτηκα νὰ τοὺς πῶ ὅτι σὲ μένα ὤφειλαν τὴν ἀνέλπιστη τύχη τους. Ἔτσι κάποιο βράδυ, ποὺ ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε ὅλοι μαζὶ οἱ συνάδελφοι στὸ σινεμά, δὲ μ' ἀφίσανε νὰ βγάλω εἰσιτήριο. Τσοντάρανε μεταξύ τους·

— Ἀλήθεια, φώναξε ἡ Καίτη, γιατί νὰ μὴν πάρῃς κι' ἐσὺ αὔξησι; Στὸ κάτω - κάτω, τὸ ξέρεις τὸ κόλπο...

— Ποιό κόλπο;

— Νά, ὅταν λέῃ τὰ καλαμπούρια του, ἐσὺ νὰ κρεμᾶς τὰ μοῦτρα σου.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς Καίτης μ' ἔβαλε σὲ πολλὲς σκέψεις. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, στὶς 12 ἀκριβῶς, μόλις εἶπε τὸ καλαμπούρι του ὁ κύριος διευθυντής, δὲν ἔσκασα οὔτε χαμόγελο. Τὸ παρατήρησε καὶ ξαφνιάστηκε.

— Γιὰ ἐλᾶτε μέσα κύριε Θεοδωράκη, εἶπε·

Μπήκαμε στὸ γραφεῖο του καὶ θρονιάστηκε στὴν πολυθρόνα του ἀμέσως·

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Δὲ σᾶς ἄρεσε τὸ σημερινό μου καλαμπούρι;

— Μ' ἄρεσε...

— Καὶ τότε γιατί δὲ γελάσατε;

— Οἰκονομικὲς στενοχώριες.

Πετάχτηκε ἀπάνω σὰ γομολάστιχα κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Βρέ, δὲν πᾶτε στὸ διάβολο ἀπὸ δῶ; Θὰ σᾶς πληρώνω, δηλαδή, γιὰ νὰ γελᾶτε; Χρυσωρυχεῖο μὲ περάσατε ὅλοι σας;

— Ὄχι, κύριε διευθυντά μου, εἶπα. Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ κυττᾶμε καὶ τὸ δίκιο. Ὄχι ἄλλοι νὰ γελᾶνε κι' ἄλλοι νὰ παίρνουν αὐξήσεις...

Μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα μου λόγια, ἔβαλε τέτοιες φωνές, ποὺ μαζεύτηκαν ὅλοι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Πάτησε τὰ κουδούνια του καὶ τρέξανε οἱ κλητῆρες·

— Πετᾶχτε τον ἔξω τὸν ἄθλιο! φώναξε. Ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου!

Ὅπως εἶπα, εἶμαι ἀξιοπρεπὴς κύριος, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ξέρω πῶς ἔγινε καὶ ἔχασα τὴ ψυχραιμία μου. Φαίνεται πὼς θυμήθηκα τὴν πόρτα τῆς κυρίας Καλλιόπης ποὺ θὰ ξανακλείδωνε, γι' αὐτὸ βάλθηκα νὰ τὰ μπαλώσω.

— Σᾶς παρακαλῶ, φώναξα. Μὴν ἐκνευρίζεστε. Στὸ κάτω - κάτω ἐγὼ γελάω καὶ χωρὶς αὔξησι. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξι·

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξω, πατάω κάτι γέλια ποὺ ξαφνιάστηκα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος. Μὲ πετάξανε ἔξω, ἀλλὰ ποῦ νὰ φύγω ἐγώ. Στήθηκα στὸ παράθυρο τοῦ διευθυντοῦ, ποὺ βλέπει στὸ δρόμο καὶ εἶναι ἰσόγειο, καὶ γελοῦσα συνέχεια. Μαζεύτηκε γύρω μου ὁ κόσμος κι' ἐγὼ τὸ βιολί μου. Γελοῦσα ἀσταμάτητα! Βγήκανε στὰ παράθυρα οἱ συνάδελφοι καὶ στὸ τέλος κι' ὁ ἴδιος ὁ κύριος διευθυντής. Κι ὅπως τὸ γέλιο εἶναι μεταδοτικὸ σιγὰ - σιγά, ἄρχισε νὰ γελᾶ κι' ὁ κόσμος. Σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ γέλιο μου μεταδόθηκε καὶ στοὺς συναδέλφους, ποὺ κρεμόντουσαν ἀπ' τὰ παράθυρα. Πέρασαν ἀκόμα ἕνα - δυὸ λεπτὰ καὶ πατάει γέλια κι' ὁ κύριος διευθυντής. Νομίζω ὅτι ποτὲ στὴ ζωή του δὲ θὰ γέλασε τόσο πολύ, ὅσο ἐκείνη τὴ μέρα. Στὸ τέλος, ὅταν κουράστηκε πιὰ νὰ γελάῃ, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ἔλα μέσα, βρὲ μουρλέ, γιατὶ μᾶς ἔκανες ρεζίλι!

Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ πῇ δεύτερη φορά. Μπῆκα μέσα κι' ὅπως φαίνεται δὲν πρόκειται νὰ ξαναβγῶ. Ἀπὸ τότε, ἡ ζωή μου εἶναι καθωρισμένη μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. Ξέρω ὅτι θὰ σφραγίσω πεντακοσίους φακέλλους τὴν ἡμέρα κι' ὅτι κάθε μέρα στὶς 12 ἀκριβῶς θὰ γελάσω. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρω εἶναι τὸ πότε θὰ πάρω αὔξησι. Πάντως, ὅταν πάρω, θὰ σᾶς τὸ γράψω...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τὸν κατάλογο τῶν ἐξορμήσεων τῶν τραγουδιστῶν καὶ τραγουδιστριῶν μας στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὸ ἐσωτερικό, ποὺ θὰ πραματοποιηθοῦν μετὰ τὸ τέλος τῆς χειμερινῆς σαιζόν·

— Ἡ Μπελίντα καὶ ἡ Λόλα Τσακίρη μετὰ τὶς Ἀποκριές, μαζὶ μὲ τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Λίντα Ἄλμα — Γιάννης Φλερύ, θὰ μεταβῆ σὲ ἐπαρχιακὲς μεγαλοπόλεις, γιὰ μικρῆς διαρκείας τουρνέ.

— Ἡ Τζένη Βάνου σχεδιάζει μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴ γαλλική, ἰταλική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ τηλεόρασι. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἔχει ριχτῆ μὲ πολὺ ζῆλο στὴν ἐκμάθησι τῶν ξένων αὐτῶν γλωσσῶν·

— Ὁ Γιάννης Βογιατζῆς τὴν προσεχῆ ἄνοιξι θὰ μεταβῆ στὸ Λονδῖνο, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῆ ἐκεῖ σ' ἕνα ρεπερτόριο ἀπὸ διαλεχτὰ ἑλληνικὰ τραγούδια·

— Ἡ Μάγια Μελάγια μὲ τὸ Φώτη Δήμα καὶ τὸ Ζὰκ Ἰακωβίδη, θὰ πραγματοποιήσῃ μικρὴ καλλιτεχνικὴ περιοδεία σὲ ἐπαρχιακὰ κέντρα.

— Ἡ Λάουρα σχεδιάζει νὰ πεταχτῆ γιὰ μερικὲς μέρες στὴν Τουρκία.

— Ὁ Σῶτος Παναγόπουλος ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴ συμπρωτεύουσα·

— Ὁ Στέλιος Καζαντζίδης, τέλος, λέγεται ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξεῖδι τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ ἕνα ἔτος καὶ πλέον·

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Ἔλβις Πρίσλεϋ.

ΤΑ ΝΕΑ ΕΛΑΦΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

★ Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Ἐρημοκκλήσι», ποὺ τραγουδοῦν ὁ Μάνος Χατζηδάκης μὲ τὴ Μαίρη Λίντα στὴν ταινία τοῦ Ἠλία Καζὰν «Ἀμέρικα — Ἀμέρικα» καὶ ποὺ γράφηκε σὲ δίσκο, ἕνα ἀκόμη τραγούδι τοῦ Μάνου Χατζηδάκι, ἀπὸ τὴν ἴδια ταινία, τὸ «Θαλασσοπούλι», τραγουδᾶ ἡ Μαίρη Λίντα, ποὺ γυρίστηκε κι' αὐτὸ σὲ δίσκους «Κολούμπια». Πρόκειται γιὰ ἕνα μικρὸ ἀριστούργημα, ὅπως λένε, τῆς ἐλαφρᾶς μας μουσικῆς·

★ «Τὸ βιβλίο μου μὲ τὶς ζωγραφιὲς» τιτλοφορεῖται τὸ νέο τραγούδι τῆς Νάνας Μούσχουρη, ποὺ γράφτηκε τελευταίως σὲ δίσκο στὴν ἀγγλική. Ἐπ' εὐκαιρία οἱ βρεταννικὲς ἐφημερίδες ἐγκωμιάζουν τὴν ἐκλεκτὴ Ἑλληνίδα τραγουδίστρια «μὲ τὰ χοντρὰ γυαλιὰ καὶ τὰ ἴσια μαλλιά», γιὰ τὴν ἄψογη καὶ χωρὶς ἴχνος ξενικῆς προφορᾶς, ἑρμηνεία της. Τὸ «Νταίηλυ Μίρρορ», μάλιστα, τὴ χαρακτηρίζει σὰν ἀνώτερη ἀπὸ τὴν παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνιδα Κίττυ Κάλλεν·

★ Δυὸ καινούργια τραγούδια τοῦ Λυκούργου Μαρκέα, σὲ στίχους Χ. Κολοκοτρώνη, ἔγραψε τὴν περασμένη βδομάδα σὲ δίσκους ὁ βετεράνος τραγουδιστὴς Σῶτος Παναγόπουλος. Φέρουν τοὺς τίτλους «Ἥλιε μου καὶ φεγγάρι μου» καὶ «Κάθε Κυριακὴ τὸ δείλι», εἶναι δὲ σὲ ρυθμὸ ταγκὸ μὲ ἀνάμικτα λαϊκὰ μοτίβα·

★ Δυὸ τραγουδάκια σὲ μουσικὴ Ν. Χρονοπούλου τὸ πρῶτο καὶ Σ. Καλαζᾶ τὸ δεύτερο μὲ τίτλους «Τὸ φτωχαδάκι» καὶ «Μ' ἀρνήθηκες ἀχάριστη καρδιά», τραγουδοῦν σὲ ντουέττο ὁ Γιῶργος Πάρης καὶ ἡ Ἑλένη Γιακουμάτου. Καὶ τὰ δυὸ γραφίστηκαν σὲ δίσκους «Ὀντεόν»·

★ «Ἂν ζωγραφίσω τ' ὄνειρο» καὶ «Ἔχω μιὰ σκέψι» τιτλοφοροῦνται οἱ δυὸ τελευταῖες δημιουργίες τοῦ Ζὰκ Ἰακωβίδη. Καὶ τὶς δυὸ ἠχογράφησε γιὰ δίσκο, ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ Τὸ σόλο μπουζούκι, ποὺ παίζει ὁ Μανώλης Χιώτης στὴν ταινία τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη «Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν κρύο», ποὺ τόση ἐπιτυχία σημείωσε, ἠχογραφήθηκε σὲ δίσκο «ἐξάϊντ». Πρόκειται γιὰ μιὰ ὡραία δημιουργία τοῦ ἐκλεκτοῦ λαϊκοῦ συνθέτη, ποὺ σημειώνει σταθμὸ στὴν καρριέρα του·

★ Δώδεκα νέα τραγούδια ἔγραψε ὁ Γιῶργος Μητσάκης, ὁ συνθέτης τοῦ «Μπάρμπα — Θωμᾶ» καὶ τόσων ἄλλων ἐπιτυχιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠχογραφήθηκαν γιὰ δίσκους τὰ ἑξῆς: «Χορεύει ὁ Μηνᾶς», «Τὸ ταξίδι», «Μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ καΐκι» καὶ «Πέθανε ὁ μπαρμπα — Θωμᾶς». Καὶ τὰ τέσσερα ἑρμηνεύονται ἀπὸ τὸ Θ. Κανακάρη καὶ τὴν Ἄννα Χρυσάφη·

★ Νέα παραγωγὴ τοῦ Μπάμπη Μπακάλη σὲ λαϊκὰ τραγούδια. Ξεχωρίζουμε τέσσερα, τὸ «Δὲν εἶμαι βράχος, οὔτε βουνό», «Μὲ πικραμένη τὴν καρδιά», «Πές μου πῶς νὰ κάνω κέφι», ποὺ τὰ ἑρμηνεύει ὁ Εὐ. Περπινιάδης, καὶ τὸ «Ὅσο πονῶ τὴ γλυκειά μου τὴ μάνα», ποὺ τὸ τραγουδοῦν ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης ντουέττο μὲ τὴ Μαίρη Μπονίτα·

★ «Σὲ πῆρα ἀπ' τὴ φτωχολογιά», εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου τραγουδιοῦ τοῦ Σ. Ζαγοραίου σὲ στίχους Δ. Γκούτη. Τὸ ἑρμηνεύει σὲ δίσκο ὁ ἴδιος ὁ Ζαγοραῖος·

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ Ἕνα ὡραῖο καλαματιανὸ μὲ τὸν τίτλο «Βλαχοθανάσης», γύρισε σὲ δίσκο ὁ Ἀλέκος Κιτσάκης μὲ συνοδεία κλαρίνου ἀπ' τὸ Β. Μπατζῆ. Οἱ ἴδιοι ἐπίσης ἠχογράφησαν καὶ ἕνα τσάμικο μὲ τὸν τίτλο «Λίτσα — Βαγγελίτσα»·

★ «Βλάχα μ' τὸ λένε τὰ πουλιὰ» καὶ «Τὸ φουστανάκι τὸ στενό», τιτλοφοροῦνται οἱ δυὸ νέοι δίσκοι τοῦ Κ. Γκαλμάνη, ὅπου τραγουδᾶ ἡ Μαρία Γκαλμάνη. Κλαρῖνο παίζει ὁ Χαλιγιάννης·

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Ρόζες ἂρ ρὲντ» (τὰ τριαντάφυλλα εἶναι κόκκινα). Τραγουδᾶ ὁ Μπόμπυ Γουΐλτον.

2) «Μπὸρν τοῦ λοὺζ» (γεννημένος γιὰ νὰ χάνῃ). Τραγουδᾶ ὁ Ρέϋ Σάρλ.

3) «Ἐσπεράντσα» (ἐλπίδα). Τραγουδᾶ ὁ Ζὼρζ Τουβέν.

4) «Κέολες λὰβ» (ἀπρόσεχτη ἀγάπη). Τραγουδᾶ ὁ Ρέϋ Σάρλ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑ·Ι·Ν

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

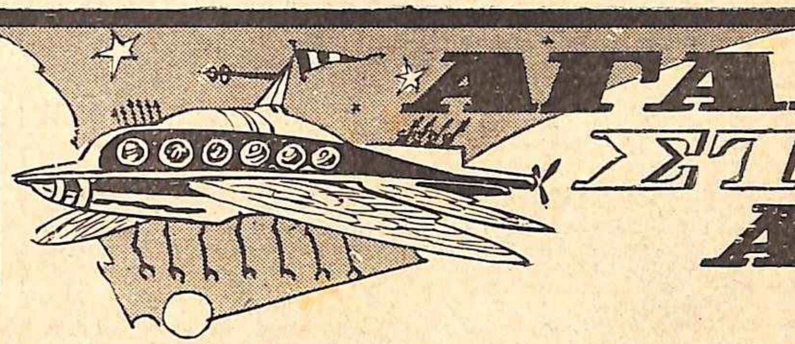

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δυὸ νέοι βρίσκουν καταφύγιο στὸ ἔρημο, ἐξοχικὸ σπίτι τῆς Θάϊνη, θετῆς κόρης τοῦ Βὶλ τοῦ Ξάνσιμπαρ. Ἐκεῖ μεταμφιέζονται σὰν κυνηγοὶ καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ κανάλι Κόρβιντ, παίρνοντας μαζί τους τὸ Νήμ, τὸ πιστὸ ντὰλφ τῆς Θάϊνη. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ καναλιοῦ ἀναγνωρίζει τὴ Ζούνια καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη μιᾶς μεγάλης βάρκας νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ Κάλσιβαρ γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἀμοιβὴ ποὺ ἔχει ὑποσχεθῆ ὁ βασανιστής. Ὁ Τζέρρυ κρυφακούει τὰ σχέδιά τους ἀλλὰ δέχεται νὰ ταξιδέψῃ μὲ τὴ βάρκα σὰ νὰ μὴν ξέρῃ τίποτα. Στὴ διαδρομὴ καταφέρνει νὰ σκοτώσῃ τὸ βαρκάρη καὶ λέει στὸν ἀξιωματικὸ πὼς πήδησε στὸ νερὸ ἀφοῦ ἔκλεψε τὰ λεφτὰ τῆς Ζούνια, ποὺ τὴν παρουσιάζει γιὰ ἀδελφή του.

8ον — Στὸ κάτω-κάτω, ὑπάρχουν κι' ἄλλα, περισσότερα πλατινένια νομίσματα, ἐκεῖ ποὺ βρέθηκαν αὐτά. Ὁ μόνος χαμένος θὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ κλέφτης.

— Ἔ; φώναξε ἔκπληκτος ὁ ἀξιωματικός. Τί ἐννοεῖς;

— Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἄθλιος μᾶς ἀπάλλαξε ἀπ' τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία του, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποκρινόμαστε ἄλλο, ἀπάντησε χαμηλόφωνα ὁ νέος. Ἂς ἀφήσουμε τὰ ψέμματα. Κατάλαβα πὼς ἀναγνωρίσατε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν Ὑψηλότητά της. Αὐτὸ ποὺ δὲν ὑποπτευθήκατε, ὅμως, εἶναι πὼς εἶμαι ἀξιωματικὸς τῆς Μεγαλειότητάς του, τοῦ Βὶλ Θοὺν. Φυσικά, ἡ πριγκήπισσα δὲν τὸ ξέρει. Σκέφτηκα πὼς ἦταν προτιμώτερο νὰ μὴν τῆς πῶ τίποτα, ὥσπου νὰ φτάσουμε, γιατὶ μπορεῖ νὰ προσπαθήσῃ νὰ δραπετεύσῃ.

— Πολὺ σωστά, μουρμούρισε ὁ κοκκινομούρης, σαστισμένος ἀκόμη. Καὶ τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἀνταμοιβὴ ποὺ ὑποσχέθηκε ἡ Μεγαλειότητά του σ' ὅποιον τοῦ παραδώσῃ τὴν πριγκήπισσα;

— Θὰ τὴν μοιραστοῦμε, τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Τζέρρυ. Σκόπευα νὰ δώσω μερίδιο καὶ στὸ βαρκάρη, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔκανε τὴ βλακεία νὰ μᾶς κλέψῃ καὶ νὰ τὸ σκάσῃ, δὲ μένουμε παρὰ ἐμεῖς οἱ δυό. Δὲν ἔχουμε, βέβαια, καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε, γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ ἔπαιρνε, ἂν δὲν ἦταν τόσο παλιάνθρωπος.

— Καὶ βέβαια δὲν ἔχουμε, συμφώνησε ὁ ἀξιωματικός.

Κρατοῦσε ἀκόμη τὸ φακὸ βαριδίου καὶ τὸ φῶς του ἔπεφτε πάνω στὸ κατάστρωμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ στενὰ γουρουνίσια μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα ἀντικρύζοντας μιὰ μικρὴ κόκκινη κηλίδα.

Ὁ Τζέρρυ τὴν εἶδε κι' αὐτὸς καὶ κύτταξε ἀμέσως τὸν ἀξιωματικό, γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶχε καταλάβει πὼς ἦταν αἷμα. Ἐκεῖνος, ὅμως, φαινόταν ἐντελῶς ἀδιάφορος.

— Ἂς πάῃ νὰ χαθῇ, εἶπε. Ἐμεῖς θὰ μοιραστοῦμε δέκα χιλιάδες πλατινένια νομίσματα.

Ἔσβυσε τὸ φακό, τὸν ξανάβαλε στὴ θέσι του καὶ γύρισε πρὸς τὴν καμπίνα.

Ὅσο εἶχε κρατήσει ἡ συζήτησι, τὸ σκάφος προχωροῦσε μόνο του, καθὼς τὸ παρέσυρε ἀργὰ τὸ ρεῦμα. Ὁ κοκκινομούρης κάθησε πάλι μπροστὰ στοὺς μοχλούς.

— Κοντεύουμε νὰ φτάσουμε στὰ σύνορα τοῦ Κάλσιβαρ, δήλωσε. Ὅταν σταματήσουμε στὴν ἀποβάθρα, εἶναι προτιμώτερο ἐσεῖς οἱ δυὸ νὰ μείνετε στὴν καμπίνα. Ἐγὼ θὰ βγῶ νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ζητήσῃ διαβατήριο.

Κι' ἔσπρωξε μπροστὰ τοὺς δυὸ μοχλούς.

Λίγο ἀργότερα, τὸ μικρὸ σκάφος σταματοῦσε πλάϊ στὴν ἀποβάθρα. Μιὰ παράξενη λάμψι ἄστραψε στὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ, καθὼς σηκωνόταν.

— Νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ, χωρὶς ν' ἀνησυχῆτε καθόλου, πρόσθεσε. Δὲ θ' ἀργήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὁ Τζέρρυ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, στὰ μαξιλάρια, ὥσπου ὁ ἀξιωματικὸς βγῆκε ἀπ' τὴν καμπίνα καὶ τὸν ἄκουσε νὰ πηδάῃ βαρειὰ στὴν ἀποβάθρα. Μόνο τότε πετάχτηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ ἀπ' τὸ φινιστρίνι, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔδενε τὸ σκάφος κι' ἀπομακρυνόταν πρὸς τὸν πύργο τῆς φρουρᾶς. Μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα, ὁ νέος ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα, πήδησε στὴν ἀποβάθρα καὶ τὸν ἀκολούθησε. Σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις, στεκόντουσαν ὁπλισμένοι φρουροί, τόσο στὴν ἀποβάθρα ὅσο κι' ἀπάνω στὴν κορφὴ τοῦ τείχους καὶ στὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ πύργου. Τέσσερα περιπολικὰ σκάφη τοῦ Κάλσιβαρ ἦταν ἀγκυροβολημένα στὸ πλάτος τοῦ καναλιοῦ, ἐμποδίζοντας τὴ διάβασί του, ἀπέναντι σὲ τέσσερα ὅμοια περιπολικὰ τοῦ Ξάνσιμπαρ.

Ἀντὶ νὰ μπῇ στὸν πύργο, ὁ Τζέρρυ στάθηκε δίπλα στὴ μισάνοιχτη πόρτα καὶ κύτταξε μέσα. Ὁ κοκκινομούρης ἀξιωματικὸς τοῦ γύριζε τὴν πλάτη, καθὼς μιλοῦσε μὲ τὸν διοικητὴ τῆς φρουρᾶς, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ κρεμαστὴ καρέκλα.

— Ὁ κυνηγὸς δολοφόνησε τὸ βαρκάρη καὶ πέταξε τὸ πτῶμα του στὸ κανάλι, ἔλεγε ὁ ἀξιωματικός. Ὕστερα μοῦ εἶπε πὼς τὸ θῦμα εἶχε ληστέψει τὴν ἀδελφή του καὶ εἶχε πηδήσει στὸ νερό. Θὰ πάω τὴν κοπέλλα στὸ Ρέλιανυ, γιατὶ εἶναι ἀθώα, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ κρατήσετε τὸ δολοφόνο ἐδῶ, ὥσπου νὰ γυρίσω καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσω ἁλυσσοδεμένο στὸ Ξάνσιμπαρ, ὅπου θὰ δικαστῇ.

— Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ θέλετε νὰ τὸν ἀφήσετε ἐδῶ, σὲ μένα, κι' ὄχι στὴ δική σας φρουρά, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν συνόρων, ἀπάντησε ὁ διοικητής. Ἀλλά, ἀφοῦ μοῦ δώσατε πέντε πλατινένια νομίσματα, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ σᾶς τὸν φυλάξω.

Γύρισε σ' ἕνα στρατιώτη, ποὺ στεκόταν πίσω του, καὶ πρόσθεσε:

— Πάρε ἕξη ἄντρες καὶ πήγαινε νὰ συλλάβῃς τὸν κυνηγό, ποὺ βρίσκεται στὸ μικρὸ σκάφος, στὴν προκυμαία.

Ὁ Τζέρρυ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἔτρεξε πρὸς τὸ πλεούμενο, πήδησε μέσα καί, τραβῶντας τὸ σπαθί του, ἔκοψε τὸ σκοινὶ ποὺ τὸ ἔδενε. Ὕστερα ὅρμησε στὴν καμπίνα, ἅρπαξε τοὺς δυὸ μοχλοὺς καὶ τοὺς ἔσπρωξε μπροστά. Τὸ σκάφος ξεκόλλησε ἀπ' τὴν προκυμαία, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ φρουροὶ ἔφταναν τρέχοντας.

— Οἱ φρουροὶ μπῆκαν σὲ ἕνα περιπολικὸ σκάφος, φώναξε ἡ Ζούνια ποὺ κύτταζε ἀπ' τὸ πίσω παράθυρο. Ξεκίνησαν! Μᾶς κυνηγοῦν.

Φαινόταν πὼς ἡ σύλληψί τους ἦταν μόνο ζήτημα λίγων λεπτῶν, ὅταν ἕνα σχέδιο ἄστραψε στὸ μυαλὸ τοῦ Τζέρρυ, καθὼς πρόσεξε πὼς τὸ δεύτερο φεγγάρι ἑτοιμαζόταν νὰ δύσῃ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα. Ὁδηγῶντας ἐπιδέξια τὸ μικρὸ πλεούμενο, τὸ ἔφερε σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπ' τὴν ἀκτή. Στὸ μεταξύ, τὸ περιπολικὸ βρισκόταν καμμιὰ ἑξηνταριὰ μέτρα πίσω τους, μὲ τὴν πρῶρα του γεμάτη πολεμιστές.

Τὸ φεγγάρι χάθηκε. Ἀμέσως ὁ νέος ἔσβυσε τὸ φακὸ βαριδίου, ποὺ φώτιζε τὴν καμπίνα, καὶ βύθισε τὸ σκάφος στὸ σκοτάδι. Ὕστερα τοποθέτησε ἔτσι τοὺς μοχλούς, ὥστε ἡ βάρκα νὰ στριφογυρίζῃ ἐπὶ τόπου κι' ἁρπάζοντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ Ζούνια ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα. Ἡ ἀκτὴ ξεχώριζε σὰν μαύρη γραμμή, πλάϊ τους. Ὁ Τζέρρυ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπέλλα, πῆρε φόρα, πήδησε, καὶ οἱ γήϊνοι μῦς του τὸν ἔφεραν μ' εὐκολία στὴν ὄχθη, πέρα ἀπ' τὸ νερό.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ νέος σκαρφάλωσε γρήγορα στὴν ἀνηφορικὴ ὄχθη. Σχεδὸν ἀμέσως ἀντήχησε ἀπ' τὸ κανάλι ἕνας δυνατὸς κρότος, τρομαγμένες φωνὲς καὶ θόρυβος κορμιῶν ποὺ ἔπεφταν στὸ νερό. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ σχεδίου τοῦ Τζέρρυ εἶχε πετύχει: Τὸ περιπολικὸ εἶχε συγκρουστῆ μὲ τὸ μικρὸ σκάφος.

Στὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ τοῦ τείχους, σὲ κανονικὰ διαστήματα, ὑπῆρχαν σκάλες γιὰ ν' ἀνεβοκατεβαίνουν οἱ φρουροί. Ξεχωρίζοντας μιὰ ἀπὸ αὐτές, μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ νέος ἄρχισε νὰ τὴν ἀνεβαίνῃ ἀθόρυβα. Ἡ σιλουέττα ἑνὸς φρουροῦ διακρινόταν, μὲ φόντο τὸν οὐρανό, στὴν κορφὴ τοῦ τείχους. Ὁ Τζέρρυ σκεφτόταν ποιὸς ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ, ὅταν ἔνοιωσε ἕνα ὑγρὸ μουσοῦδι νὰ ἀγγίζῃ τὸ μπράτσο του. Ἦταν τὸ ντάλφ, ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς.

— Ἀπάνω του, Νήμ! διέταξε ψιθυριστά.

Καὶ ζάρωσε μὲ τὴ Ζούνια στὴ σκιά, ἐνῶ τὸ μεγαλόσωμο ζῶο ἀνέβαινε τρέχοντας στὴν κορφὴ τοῦ τείχους. Ὁ φρουρὸς τὸ εἶδε καὶ τέντωσε τὸ κοντάρι του, ἀλλά, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸ τινάξῃ, τὸ ντάλφ ἔπεσε πάνω του καὶ τὰ τεράστια σαγόνια του ξέσκισαν τὸ λαιμὸ τοῦ φρουροῦ, ποὺ πέθανε χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ κραυγή.

Ὁ νέος σήκωσε πάλι στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ζούνια κι' ἀνέβηκε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, μέχρι ἀπάνω. Ἐκεῖ σταμάτησε, ἄφησε κάτω τὴν κοπέλλα καί, βγάζοντας τὸ σκοινὶ ποὺ εἶχε κρύψει κάτω ἀπ' τὸ τουρμπάνι του, τὸ ἔδεσε γύρω ἀπ' τὴ λεπτὴ μέση της. Ὕστερα τὴν κατέβασε, ἀργὰ καὶ προσεχτικά, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τείχους. Χρειάστηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλο τὸ μάκρος τοῦ σκοινιοῦ κι' ἔτσι κατάλαβε πὼς ἡ ἀπόστασι μέχρι τὸ ἔδαφος ἦταν σχεδὸν δέκα μέτρα.

Τράβηξε πάλι πάνω τὸ σκοινὶ καί, δένοντας τὸν Νήμ, τὸν κατέβασε κι' αὐτόν, μὲ κάποια δυσκολία ὅμως, γιατὶ τὸ μεγάλο ντάλφ ἦταν πολὺ πιὸ βαρὺ ἀπ' τὴ λεπτοκαμωμένη πριγκήπισσα. Ὅταν τὸ ζῶο ἔφτασε κάτω, ὁ νέος κρεμάστηκε ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ τείχους κι' ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὴ μαλακὴ ἄμμο μὲ τὰ τέσσερα, σὰν γάτος.

— Χτύπησες;

Ὁ ἀνήσυχος ψίθυρος τῆς Ζούνια ἔκανε τὸ νέο νὰ χαμογελάσῃ.

— Καθόλου, τὴ βεβαίωσε, μαζεύοντας τὸ σκοινὶ καὶ κρύβοντάς το πάλι κάτω ἀπ' τὸ τουρμπάνι του.

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεκίνησαν, τρέχοντας. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα τοὺς προστάτευε τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ὥσπου τὸ πρῶτο φεγγάρι ξεπρόβαλε πάλι στὴ δύσι, ἀκριβῶς ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε κρυφτῆ τὸ ἄλλο, πλημμυρίζοντας τὴν ἔρημο μὲ τὸ ἀστραφτερὸ φῶς του. Στὸ μεταξύ, ὅμως, οἱ φυγάδες εἶχαν απομακρυνθῆ τουλάχιστον ἕνα μίλι ἀπ'

'Απὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ δεύτερο μέρος τοῦ συναρπαστικοῦ ἐπιστημονικοῦ—φανταστικοῦ μυθιστορήματος «Ἀγάπη στὸν Ἄρη» τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑ·Ι·Ν

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ὁ πρίγκηπας Κάρθορι, γυιὸς τοῦ Τζέρρυ Μόργκαν καὶ τῆς Ζούνια, ὁ νέος ἀπόγονος τοῦ ἀνθρώπου τῆς Γῆς, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν πριγκήπισσα Θούβια, παρασύρεται σὲ ἀπίστευτες ἐφιαλτικὲς περιπέτειες καὶ σὲ τραγικὲς συγκρούσεις μὲ τοὺς ἐχθρούς του, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ βγῇ νικητὴς ἢ ν' ἀπεθάνῃ...

Τὰ νέα αὐτὰ συγκλονιστικὰ ἐπεισόδια θὰ συναρπάσουν καὶ θὰ γοητεύσουν κυριολεκτικὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας.

τὸ τεῖχος καὶ ὁ Τζέρου ἀνακάλυψε πὼς ἄρχοῦσε νὰ προχωροῦν ἀνάμεσα στοὺς ψηλοὺς ἀμμόλοφους, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύουν νὰ τοὺς δοῦν οἱ ἐχθροί τους.

Μὰ ξαφνικά, μιὰ μαύρη σκιὰ ἔπεσε πάνω τους. Τὴν ἀκολούθησε ἄλλη κι' ἄλλη καί, κυττάζοντας ψηλά, ὁ νέος εἶδε καμμιὰ ἑκατοστὴ πολεμιστὲς μὲ γκούρο νὰ περνοῦν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Ἡ Ζούνια σφίχτηκε περισσότερο στὸ στῆθος του.

— Μᾶς εἶδαν, εἶπε τρομαγμένη. Τί θὰ κάνουμε;

— Φοβᾶμαι πὼς δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα, ἀπάντησε ὁ Τζέρου. Εἶναι ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ κρυφτοῦμε, τρέχουν γοργοπόρτερα ἀπὸ μᾶς καὶ θὰ εἶναι ἄστεῖο νὰ προσπαθήσω νὰ πολεμήσω μὲ ἑκατὸ ἄντρες.

Ὁ θόρυβος τῶν τεράστιων φτερῶν δυνάμωσε, καθὼς τὰ γκούρο κατέβηκαν χαμηλότερα καὶ τελικὰ προσγειώθηκαν, σχηματίζοντας ἕνα κύκλο γύρω ἀπ' τοὺς φυγάδες.

Ὁ Τζέρου ἄφησε κάτω τὴ Ζούνια καὶ στάθηκε μπροστά της,προστατεύοντάς την μὲ τὸ κορμί του, ἐνῶ ὁ Νὴμ γρύλλιζε ἀπειλητικά.

Ξαφνικά, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱπτάμενων πολεμιστῶν πήδησε ἀπ' τὸ γκούρο του. Ἦταν μαῦρος, μεγαλόκορμος,με τεράστιες πλάτες καὶ κρατοῦσε ἕνα βαρὺ ρόπαλο.

— Κόχα! φώναξε ἐκπληκτος ὁ Τζέρου.

— Ἐλπίζω πὼς εἶσαστε ἐσεῖς, κύριέ μου! ἀπάντησε χαρούμενος ὁ μαῦρος σωματοφύλακάς του.

Τρύσε στοὺς ἀλλοίους, καί, κουνῶντας τὸ ρόπαλό του, φώναξε:

— Ἐ! πολεμιστές! Εἶναι ὁ ἀρχηγός μας!

Κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ ἀντήχησαν ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

— Σᾶς γυρεύαμε μέρα καὶ νύχτα, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξαφανιστήκατε, ἀρχηγέ, συνέχισε ὁ Κόχα.

—Ἡ κοπέλλα ποὺ βρίσκεται μαζί του, εἶναι ἡ Τιμηλότητά της, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Κάλσιβαρ, δήλωσε ὁ νέος. Χαιρετῆστε την καὶ φέτε μας ἀπὸ ἕνα γκούνο.

Ἀμέσως, ὅλοι οἱ πολεμιστὲς κατέβηκαν ἀπ' τὶς σέλλες τους, ἀποδίδοντας τὸ βασιλικὸ χαιρετισμὸ στὴ Ζούνια καὶ προσφέροντας τὰ ὑποζύγιά τους. Ὁ Τζέρου διάλεξε ἕνα γιὰ τὴν κοπέλλα κι' ἕνα γι' αὐτόν.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὰ γρήγορα πουλιὰ τοὺς ἔφεραν στὸ στρατόπεδο τοῦ Τζέρου, ὅπου τοὺς περίμενε μιὰ θερμὴ ὑποδοχή. Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ νέος διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν μιὰ σκηνὴ γιὰ τὴ Ζούνια, τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῆ καὶ κάλεσε τοὺς ἀξιωματικούς του.

— Εἶναι σνεδὸν βέβαιο, τοὺς εἶπε, πὼς σὲ μερικὲς μέρες θὰ ἀγγαστοῦμε νὰ δώσουμε μιὰ δύσκολη κι' ἀποφασιστικὴ μάχη. Κι' ὅσο περίεργο κι' ἂν σᾶς φαίνεται, ἴσως πολεμήσουμε στὸ πλευρὸ τοῦ Βὶλ Νούμιν. Ὅπως ξέρετε ὅλοι σας, ὁ Βασανιστὴς βρισκεται στὸ Ράλιαντ κι' ἀνέβασε στὸ θρόνο τὸν ἄπιστο μιγάδα πρίγκηπα, τὸν προστατευόμενό του. Ἑνώνοντας τὶς δυνάμεις μας μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Βὶλ Νούμιν, θὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ χτυπήση τὸν κοινό μας ἐχθρό, κι' ἂν νικήσουμε, θὰ μᾶς ἀνταμείψη ὅλους ἀνάλογα. Ὑπάρχει καμμιὰ ἐρώτησι, ἢ καμμιὰ παρατήρησι;

Κανεὶς δὲ μίλησε.

—Ἐγὼ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις, συνέχισε ὁ Τζέρου, στεῖλτε ἀμέσως ἀγγελιοφόρους νὰ μαζέψουν τοὺς πολεμιστὲς τῆς ἐρήμου, ποὺ βρίσκονται στὶς φυλὲς σκηνὲς εἶχαν τοιπλασιαστῆ σὲ ἀριθμὸ κι' ἀπ' ὅλες τὶς ἄκρες τῆς ἐρήμου ἐρχόντουσαν καβαλάρηδες, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος γκούρο. Οἱ σκορπισμένες δυνάμεις τοῦ 'Ανθρώπου τῆς Γῆς, ξαναμαζεύοντουσαν πρόθυμα στὸ κάλεσμά του. Οἱ λίμνες τοῦ βάλτου μαύριζαν ἀπ' τὰ πουλιὰ —ὑποζύγια καὶ πυραμίδες ὅπλων ὑψωνόντουσαν στὶς ὄχθες.

Ὁ Τζέρου εἶπε στὸν ἱπτάμενο φρουρὸ τὸ παρασύνθημα «Ἔμπρος γιὰ τὸ Ράλιαντ» καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἐπέτρεψε νὰ προσγειωθῆ στὴν πλατεῖα, μπροστὰ στὴ σκηνή του. Οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἀναγνώρισαν, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μεταμφιεσμένος, κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Ἀνάμεσα στοὺς πρώτους ἦταν ὁ Γιούντ.

— Γυρίσατε γοργοπόρτερα ἀπ' ὅσο φανταζόμαστε, ἀρχηγέ, παρατήρησε ὁ γίγαντας.

— Νὰ βρῆς τὸν Κόχα καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρης, διέταξε ὁ Τζέρου Θὰ κάνουμε συμβούλιο οἱ τρεῖς μας.

Δυὸ φρουροὶ τράβηξαν τὴν ἀσημένια κουρτίνα καὶ ὁ νέος μπῆκε στὴ μαύρη σκηνή του. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος νὰ εἶναι μεταμφιεσμένος. Πέταξε, λοιπόν, τὰ ροῦχα τοῦ κυνηγοῦ. Ξέβαψε τὰ μαλλιά του καὶ ξυρίστηκε. Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε πόλτσο, τὸ ἄφησε ἀτὸ τραπεζάκι καὶ βγῆκε.

Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ Γιούντ μὲ τὸν Κόχα.

— Τί νέα, ἀρχηγέ; ρώτησε ὁ μαῦρος. Θὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Βὶλ σήμερα;

— Οὔτε σήμερα οὔτε ποτέ, ἀπάντησε ὁ Τζέρου, σπρώγνοντας πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ πιστῶν σωματοσυλάκων τον τὴν καράφα μὲ τὸ πόλτσο. Ἀπέτυχα στὴν ἀποστολή μου. ἀπέτυχα οἰκτρὰ καὶ ἀπόλυτα. Ὁ Βὶλ δὲ μὲ δέχτηκε γιὰ ἀξιωματικό του. Ἔχει συμμαχήσει μὲ τὸν Μάνιθ, τὸ μελλοντικό του γαμπρό. Καί, σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, κάποιος ἀπ' τοὺς αὐλικούς μ' ἀναγγώρισε καὶ μόλις ποὺ πρόλαβα νὰ σώσω τὴ ζωή μου, γιατὶ ὁ Βὶλ με θεωρεῖ πάντα δολοφόνο τοῦ γυιοῦ του.

— Τότε εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ τὰ βάλουμε μόνοι μας μὲ τὸν Βασανιστή, παρατήρησε ὁ Γιούντ ἀφοῦ ἤπιε μιὰ γερὴ γουλιὰ πόλτσο. Καὶ μὲ τὰ καινούργια μας ὅπλα, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ τὸν νικήσουμε.

— Ξεχνᾶς πὼς ὁ Βασανιστὴς κι' μιγάδας προστατευόμενός του βρίσκονται στὸ Ράλιαντ, εἶπε ὁ Τζέρου. Δὲν εἶναι πιὰ παράνομος, ἀλλὰ πανίσχυρος προστάτης τοῦ θρόνου. Κι' ὁ νόμιμος Βὶλ, ὁ Νούμιν, θὰ εἶναι παρανομος, ὥσπου νὰ καταλάβη πάλι τὴν πρωτεύουσά του, ἂν τὸ καταφέρη ποτέ. Ἐγὼ προσωπικὰ δὲν πιστεύω πὼς θὰ τὸ καταφέρη, ἔστω καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ζόβιλ Μάνιθ. Μόνο μὲ μᾶς θὰ μποροῦσε νὰ ξαναμπῆ στο Ράλιαντ. Μὰ φαίνεται πὼς προτιμάει νὰ χάση τὸ βασίλειό του γιὰ πάντα, παρὰ νὰ δεχτῆ βοήθεια ἀπὸ αὐτὸν ποὺ νομίζει γιὰ δολοφόνο τοῦ γυιοῦ του.

—Ἂν μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε τὸ Σίβ, ἡ παρεξήγησι θὰ λυνόταν καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ ἦταν εὔκολα, εἶπε ὁ Κόχα.

—Ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης εἶναι πὼς τὸν ξέρω, ἀπάντησε πιχρὰ ὁ νέος, ἀλλὰ τοῦ χρωστάω τὴ ζωή μου κι' δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἀποκαλύψω.

— Τότε, τί θὰ κάνουμε;

— Θὰ ἱδρύσουμε ἕνα κράτος παρανόμων, ἐδῶ, στὸ βάλτο, δήλωσε ὁ Τζέρου. Τὸ ἰσχυρότερο κράτος τοῦ Ἄρη. Ὅσο ὁ Θοῦρ εἶναι Βὶλ τοῦ Κάλσιβαρ, μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ Βασανιστῆ, δὲ θὰ τὸν ἀφήσουμε σὲ ἡσυχία. Θά...

Τὸν διέκοψε ἕνας φρουρός, ποὺ παραμέρισε τὴν κουρτίνα καὶ ἀνήγγειλε:

— Ἔφτασε ὁ κατάσκοπος Ἄλγκο, φέρνοντας σπουδαία νέα.

— Νὰ περάση, εἶπε ὁ Τζέρου.

Ὁ κατάσκοπος μπῆκε στὴ σκηνή. Φοροῦσε τὴ λαμπρὴ στολὴ τῶν βασιλικῶν φρουρῶν.

— Τί συμβαίνει, Ἄλγκο; ρώτησε ὁ νέος.

—Ἀπήγαγαν τὴν πριγκήπισσα, ἀπάντησε ὁ κατάσκοπος.

— Τί; φώναξε ὁ Τζέρου πηδῶντας ὄρθιος. Πότε; Ποιός;

— Πρὶν ἀπὸ λίγο. Οἱ πράκτορες τοῦ Βασανιστῆ.

—Ἀδύνατον! ἐπέμεινε ὁ Τζέρου. Δὲν ἦταν κοντά της ὁ Νήμ, τὸ μαῦρο γυτίλφ; Δὲν τὴν τριγύριζε ὁ στρατὸς τοῦ Βίλ;

— Πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ στρατόπεδο, τοῦ ἐξήγησε ὁ Ἄλγκο, μὲ τὸ γρήγορο γκούρο ποὺ τῆς δώσατε. Τὴ συνόδευαν δυὸ φρουροί. Ξαφνικά, τέσσερις μιγάδες πολεμιστὲς κατέβηκαν ἀπὸ ψηλά.Οἱ τρεῖς σκότωσαν τοὺς φρουροὺς καὶ ὁ τέταρτος ἔρριξε μιὰ θηλειὰ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ γκούρο τῆς πριγκήπισσας, ἀναγκάζοντάς τον νὰ ἀκολουθήση τὸ δικό του πουλί. Ὕστερα πέταξε πρὸς τὸ Ράλιαντ, μὲ τοὺς τρεῖς συντρόφους του. Κατάφερα νὰ σᾶς φέρω τὴν εἴδησι, μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἀκολουθοῦσα τοὺς ἀπαγωγεῖς.

— Γύρνα πίσω στὴ θέσι σου, τὸν διέταξε ὁ Τζέρου. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ προβιβάζεσα σ' ἀνώτερο ἀξιωματικό, γιατὶ μοῦ ἔφερες τόσο γοργόρα τὴν εἴδησι.

Ὁ κατάσκοπος γωρέτησε μὲ σεβασμὸ κι' ἔφυγε. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Γῆς γύρισε στὸν Κόχα.

—Ἑτοιμάσατε τὶς σέλλες μὲ τὶς ἀλυσσίδες καὶ τοὺς γάντζους, ὅπως σᾶς διέταξα; ρώτησε.

— Ναί, ἀρχηγέ. Ἔχουμε φιάσει κι' ὅλας τέσσερις χιλιάδες.

— Καλά. Φρόντισε νὰ σελλώσουν τὰ γκούρο καὶ νὰ ἑτοιμαστοῦν ἄλλες δυὸ χιλιάδες ἱπτάμενοι πολεμιστές.

— Τί πρόκειται νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Γιούντ, ἐνῶ ὁ Κόχα ἔτοιχε νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγές.

—Ἐπίθεση στὸ καναλι, ἀπάντησε ὁ νέος. Ἐκεῖ ποὺ γίνονται τὰ ἔργα. Κι' ὕστερα, τὸ παρασύνθημα θὰ γίνη ἡ πολεμική μας κραυγή: «Ἔμπρος γιὰ τὸ Ράλιαντ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ὁ Τζέρου κάλεσε τοὺς ἀξιωματικοὺς στὴ μαύρη σκηνή του, ζήτησε μελάνι, πέννα κι' ἕνα ρολὸ χαρτιοῦ κι' ἔγραψε:

«ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ ΣΑΡΚΙΣ. ΤΟΝ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΒΙΛ ΘΟΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ ΤΟΥ ΡΑΛΙΑΝΤ:

Σήμερα, ὅταν ὁ ἥλιος φτάση στὸ ζενίθ, ὁ στρατός μου θὰ μπῆ στὸ Ράλιαντ ἀπ' τὴν Πύλη τῆς Νίκης, θὰ βαδίση στὴ Λεοφόρο τοῦ Θριάμβου καὶ θὰ καταλάβη τὰ Ἀνάκτορα. Ὅλοι οἱ πολίτες προειδοποιοῦνται γιὰ τὸ θανάσιμο κίνδυνο ποὺ θὰ διατρέξουν, ἂν βρεθοῦν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ δρόμο μας.

Ο ΚΟΙΝΟΣ»

— Βγάλτε, ὅσο τὸ δυνατὸν γοργοπόρτερα, πεντακόσια ἀντίτυπα καὶ φρόντισε νὰ ριχτοῦν στὴ Λεοφόρο τοῦ Θριάμβου καὶ στὴν ταράτσα τῶν Ἀνακτόρων, διέταξε ὁ Τζέρου τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἱπταμένων πολεμιστῶν. Ἄκουσες;

—Ἀκούω καὶ ὑπακούω, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς γωρετῶντας.

Ὁ νέος γύρισε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἱππικοῦ του.

—Ὅλοι οἱ ἄντρες σου νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως γιὰ τὸ Ράλιαντ. Ἂν βιαστῆτε, θὰ μπορέσετε νὰ συναντήσετε τὰ ἱπτάμενα τμήματα μας μπροστὰ στὴν Πύλη τῆς Νίκης, λίγο ποὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Βάλε στὶς πρῶτες γραμμὲς τοὺς καβαλάρηδες μὲ τὶς χειροβομβίδες. Ἀκοῦς;

—Ἀκούω σημαίνει ὑπακούω, ἀπάντησε κι' αὐτὸς χαιρετῶντας.

Ἀφοῦ ἔδωσε λεπτομερεῖς ὁδηγίες στοὺς ὑπόλοιπους ἀξιωματικούς, ὁ Τζέρου πῆγε νὰ κάνη μιὰ σύντομη ἐπιθεώρησι. Οἱ πυργίσκοι, ποὺ εἶχαν φιάξει στὴ σπηλιά, εἶχαν μεταφερθῆ ἔξω καὶ ἄστραφταν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Κάθε ἱππάμενος πολεμιστὴς καὶ οἱ πρῶτοι καβαλλάρηδες εἶχαν ἀπὸ πέντε χειροβομβίδες. Τὶς μεγαλύτερες βόμβες τὶς μετέφεραν ἱππάμενες ὁμάδες.

Ὅταν τέλειωσε τὴν ἐπιθεώρησι, ὁ Τζέρου ἀνέβηκε στὸ γκούρο του καὶ μπῆκε ἐπικεφαλῆς τῶν ἔξη χιλιάδων ἀνδρῶν, ποὺ θὰ ἔκαναν ἐπίθεσι στὸ κανάλι. Μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα, βρισκόντουσαν ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ἡ κάθε μιὰ κορμισμένη ἀπὸ τέσσερα γκούρο. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἀκολούθησαν οἱ ὑπόλοιποι ἄντρες.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 104 ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τοῦ κυρίου Χιοῦμπερτ Μίλλερ καὶ τῆς συζύγου του "Εντνα Γουίλς, πάρθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λὰς Βέγκας τῶν Η.Π.Α. Ὁ δικαστὴς, ποὺ τοὺς πάντρεψε ἔμεινε κατάπληκτος ἐξετάζοντας τὰ χαρτιά, ποὺ τοῦ προσκόμισαν καὶ ὅπου ὁ κύριος Μίλλερ ἐμφανιζόταν ἡλικίας... 104 χρόνων. Πίστεψε στὴν ἀρχὴ πὼς θὰ ἔγινε κάποιο λάθος. "Οταν ὅμως παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ γαμπρός, τὸν διαβεβαίωσε πὼς γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ 104 χρόνια στὴ Βικτορέιλ τῆς Καλιφορνίας. Ἡ "Εντνα Γουίλ (58 χρόνων) καὶ ὁ Χιοῦμπερτ γνωρίστηκαν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι καὶ ἐνοιωσαν μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια. Ἡ συμπάθεια αὐτὴ κατέληξε στὸ γάμο ποὺ εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ὁ δεύτερος.

Μόλις τοὺς εἶδαν, οἱ φρουροὶ ἔδωσαν τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου. Τὰ μετάλλινα ζῶα, ποὺ χρησίμευαν γιὰ ἐκσκαφεῖς, ἔπαψαν νὰ ἐργάζονται καὶ οἱ ὁδηγοί τους ἔτρεξαν μαζὶ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἐργάτες στὸ στρατόπεδο. Οἱ φρουροὶ τοὺς περικύκλωσαν, νομίζοντας πὼς οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ ἁρπάξουν σκλάβους, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε ὁ Βασανιστής. Αὐτὸ ἐξυπηρετοῦσε τὰ σχέδια τοῦ Τζέρου. Συνέχισε, λοιπόν, νὰ κάνη βόλτες μὲ τοὺς ἄντρες τον πάνω ἀπ' τὸ στρατόπεδο, ὥσπου ὅλοι οἱ φρουροὶ κι' οἱ ἐργάτες μαζεύτηκαν σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο.

Τότε μόνο, ὁ νέος ἔδωσε τὸ σύνθημα νὰ κατέβουν καὶ ἐνῶ οἱ χίλιοι ἀπ' τοὺς πολεμιστές του σχημάτιζαν ἕνα τεῖχος ἀνάμεσα στὸ στρατόπεδο καὶ στὸ κανάλι, ἄλλοι χίλιοι πήδησαν ἀπ' τὶς σέλλες τους κ' ἔτρεξαν στὶς ἐγκαταλελειμμένες μηχανές. Στὸ μεταξύ, οἱ ὑπόλοιποι τέσσερις χιλιάδες πολεμιστὲς σχημάτισαν ὁμάδες, ἕτσι που πανω ἀπὸ κάθε μηχανὴ πετοῦσαν τέσσερα γκούνο. Τότε, οἱ ἀναβάτες ἔρριξαν δυὸ γάντζους, κορμισμένους ἀπ' τὴ σέλλα μὲ χοντρες ἁλυσσίδες, δεκαπέντε μέτρα μακρειές. Οἱ συνάδελφοί τους, ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ἔδαφος, στερέωσαν γρήγορα τοὺς γάντζους στὶς μηχανές.

Ὅταν οἱ φρουροὶ καταλάβαν πὼς ἦταν ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιδρομέων, ἐπετέθηκαν στὴ γραμμὴ τῶν πολεμιστῶν, ποὺ εἶχε τοποθετήσει μπροστά τους ὁ Τζέρου. Ἀλλὰ ἔφτασαν μερικὲς χειροβομβίδες μὲ σκόνη φωτιᾶς, γιὰ νὰ σκορπίσουν τὸν πανικὸ καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὑποχωρήσουν.

Πρὶν προλάβουν νὰ συνέλθουν, χίλιες ἀπ' τὶς μηχανὲς πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ἡ κάθε μιὰ κορμισμένη ἀπὸ τέσσερα γκούρο. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἀκολούθησαν οἱ ὑπόλοιποι ἄντρες.

Πέταξαν κατ' εὐθεῖαν πίσω, στὸ στρατόπεδο τοῦ «Κοινοῦ». Ἐκεῖ ἄφησαν τὶς μηχανὲς νὰ ἀκουμπήσουν στὸ ἔδαφος, χωρὶς ὅμως νὰ τὶς ξεγαντζώσουν, καὶ τοποθέτησαν στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ ἀπὸ ἕναν πυργίσκο, ἔτσι ὥστε νὰ τοὺς προστατεύη ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς ἐπιθέσεις. Σὲ λιγώτερη ἀπὸ μισὴ ὥρα, εἶχαν τοποθετηθῆ ὅλοι οἱ πυργίσκοι, ἡ ἕναν ἔμπειρο ὁδηγὸ φορτωμένο χειροβομβίδες, στὸ ἐσωτερικό τους.

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ Τζέρου, ὁλόκληρη ἡ ἱπταμένη δύναμις σηκώθηκε στὸν ἀέρα. Ὁ νέος πετοῦσε ἐπικεφαλῆς, μὲ τὸν Γιούντ καὶ τὸν Κόχα πλάι τους. Ἀκριβῶς πίσω τους ἐρχόντουσαν αὐτοὶ ποὺ μετέφεραν τὶς βαρειὲς βόμβες. Στὴ μέση βρισκόντουσαν ἐκεῖνοι ποὺ κρυβόντουσαν τοὺς ἐκσκαφεῖς καὶ γύρω τους πετοῦσαν πολεμιστὲς ὁπλισμένοι μὲ χειροβομβίδες. Τελευταῖες ἐρχόντουσαν οἱ μεγάλες πτητικὲς μηχανές, γεμάτες πυκνό.

Ὁ ἥλιος βρισκόταν σχεδὸν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ὅταν ἔφτασαν τὸ ἱπικό τους, ποὺ ἄπειχε ἀκόμη χαμηλὰ εἰκοσαμιὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὴν Πύλη τῆς Νίκης. Ὅπως τὸ φανταζόταν ὁ Τζέρου, ὁ Βασανιστὴς εἶχε τοποθετήσει μιὰ δυνατὴ ἱπτάμενη φρουρά, πάνω ἀπ' τὴν πύλη καὶ τὰ τείχη ἦταν γεμάτα πολεμιστές, ἑτοιμους γιὰ μάχη.

Ὁ Ἄνθρωπος τῆς Γῆς ἔστειλε τοὺς ἀγγελιοφόρους του νὰ μεταφέρουν τὶς τελευταῖες διαταγὲς στοὺς διάφορους ἀξιωματικούς καὶ ἀνάγκασε τὸ γκούρο του νὰ προχωρήση. Ἀμέσως τὸν ἀκολούθησαν αὐτοὶ ποὺ μετέφεραν τὶς βαρειὲς βόμβες, σχηματίζοντας ἕνα τεράστιο τρίγωνο στὸν οὐρανό. Καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα ψηλότερα καὶ λίγο πιὸ μπρὸς πετοῦσαν σὲ ὁμοιο σχηματισμὸ ἐκεῖνοι ποὺ μετέφεραν χειροβομβίδες.

Μόλις τοὺς εἶδαν, οἱ ἱπτάμενοι πολεμιστὲς τοῦ Βασανιστῆ σχημάτισαν ἕνα μεγάλο τετράγωνο καὶ ὁρμησαν πρὸς τὸ μέρος τους. Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν πάρει, οἱ ἄντρες τοῦ Τζέρου τοὺς ἄφησαν νὰ πλησιάσουν πολὺ κοντὰ κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ τοὺς πετοῦν μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια τὶς χειροβομβίδες τους. Ἡ σκόνη φωτιᾶς ἔσκαζε μὲ φοβερὸ θόρυβο, προκαλῶντας στὶς ἀντίπαλες γραμμὲς πολλὰ θύματα καὶ περισσότερο πανικό. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τὸ στέρεο τετράγωνο εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕναν ἄμορφο ὄγκο, ποὺ ὑποχωροῦσε ἄτακτα.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Τζέρου πεοῦσε πάνω ἀπ' τὴν Πύλη τῆς Νίκης, σὲ ὕψος πενῆντα μέτρων περίπου. Οἱ ἐλαφρότερα ὁπλισμένες δυνάμεις, ποὺ πετοῦσαν ψηλότερα, κρατοῦσαν πάντα τὸν τριγωνικὸ σχηματισμό τους, ἀλλὰ οἱ βομβαρδιστὲς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν εἶχαν ἁπλωθῆ σὲ μιὰ μακρειά, ἴσια γραμμή, πίσω του.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ Βασανιστὴς εἶχε μαζέψει ὅλο τὸ ἱππικό του στὴ Λεοφόρο τοῦ Θριάμβου, γιὰ νὰ τὸ ρίξη ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἂν κατάφερνε νὰ περάση τὴν πύλη. Ὁ νέος πέρασε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, προχωρῶντας κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ παλάτι.

Στὸ μεταξύ, ἡ νικημένη ἱπτάμενη δύναμι τοῦ Σάρκις συνέχιζε τὴν ἄτακτη ὑποχώρησί της, ὥσπου ἔφτασε στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ, ὅπου περίμενε ὁ ἴδιος ὁ Βασανιστής. Ὁ Τζέρου ἔσχώρισε τὴν ἀναλαμπὴ τῆς χρυσῆς μάσκας καὶ τῆς πανοπλίας του κι' ὕστερα τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, στὴν πλάτη ἑνὸς γκούρο.

Ἡ παρουσία του ἔδωσε κουράγιο στοὺς σκορπισμένους πολεμιστές, ποὺ ἄρχισαν νὰ μαζεύονται πάλι γύρω του, ἀλλὰ ὁ Τζέρου εἶχε φτάσει πιὰ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε. Ἔβγαλε μιὰ βόμβα ἀπ' τὴ θήκη τῆς σέλλας του, τὴν πέταξε κάτω στὸ δρόμο καὶ περίμενε νὰ δῆ τ' ἀποτελέσματα. Ἡ βόμβα ἔπεσε ἀνάμεσα σὲ καβαλλάρηδες. Ἀκολούθησε ἕνας φοβερὸς κρότος καὶ οἱ δυὸ καβαλλάρηδες, μαζὶ μ' ὅλους ὅσους τοὺς τριγύριζαν σὲ ἀκτῖνα δέκα μέτρων, ἐξαφανίστηκαν μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης καὶ καπνοῦ.

Οἱ πολεμιστὲς ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Τζέρου, τὸν μιμήθηκαν καὶ μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα ὅλη ἡ Λεοφόρος τοῦ Θριάμβου, ἀπ' τὸ παλάτι μέχρι τὴν Πύλη τῆς Νίκης σκεπαστηκε ἀπὸ ἕνα μαῦρο σύννεφο. Κι' ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνὸς καὶ κατακάθισε ἡ σκόνη, σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου δὲν ἀπομενε οὔτε μιὰ μικρὴ ζωντανὴ ἀνθρωπος ἢ ζῶο.

Ἀφήνοντας τοὺς βομβαρδιστὲς του νὰ κρατήσουν τὴ θέσι τους πάνω ἀπ' τὴ Λεοφόρο, ὁ Τζέρου πέταξε ψηλότερα καὶ μπῆκε ἐπικεφαλῆς τῶν ἐλαφρότερα ὁπλισμένων ἀνδρῶν, ποὺ προχωροῦσαν νὰ συναντήσουν τὸ σῶμα τοῦ Βασανιστῆ.

Ἀκολούθησε μιὰ σαλπιγκτὴ σύγκρουσι, ἀλλὰ οἱ πρωτότυπες χειροβομβίδες ἔκαναν πάλι τὸ θαῦμα τους, καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ Σάρκις τσακίστηκαν. Τὸ κύριο σῶμα, ὅμως, τριγυροῦσε πάντα τὸν Βασανιστή, γύρισε στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Τζέρου πέταξε μιὰ χειροβομβίδα στὸν ἐχθρό του, ἀλλὰ ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα τους ἦταν πιὰ τόσο μεγάλη, ὥστε δὲ μπόρεσε νὰ τὸν ἀτιαση.

Τὴν ἄλλη στιγμή, ὁ Σάρκις ξεπέζεψε καὶ γάντεν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τοῦνελ, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνακτόρου. Μερικὲς ἑκατοντάδες ἀξιωματικοὶ καὶ ἄντρες

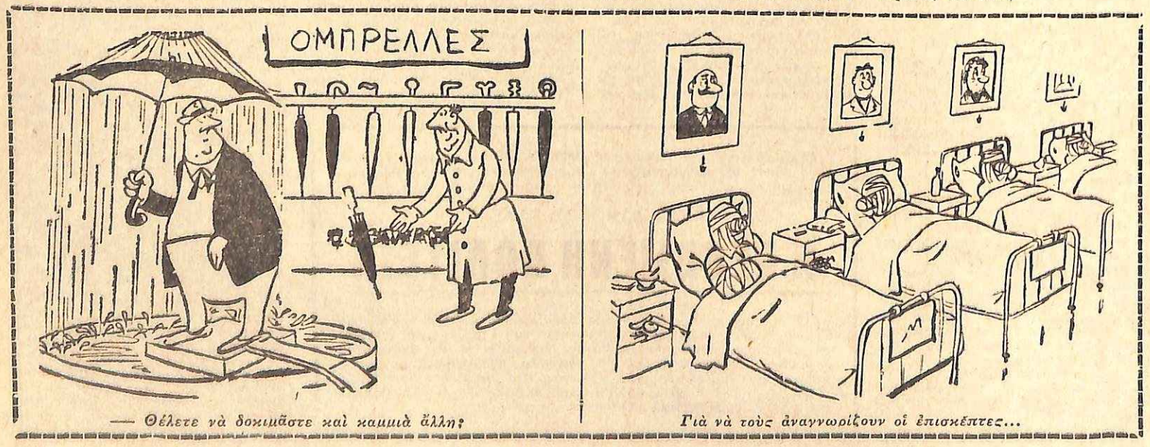

— Θέλετε νὰ δοκιμᾶστε καὶ καμμιὰ ἄλλη;

Γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν οἱ ἐπισκέπτες...

τὸν ἀκολούθησαν, ἀλλὰ οἱ ὑπόλοιποι, τουλάχιστον οἱ μισοί, δὲν πρόλαβαν νὰ σωθοῦν.

Ὁ Τζέρου ἄφησε ἕνα ἀπ' τὰ τμήματά του νὰ φυλάη τὴν ταράτσα καὶ τὴν εἴσοδο τῶν τοῦνελ, ἐνῶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν Γιούντ, τὸν Κόχα καὶ τοὺς καλύτερους πολεμιστές του πέταξαν κατ' εὐθεῖαν στὸ μπαλκόνι τῆς Ζούνια. Καθὼς τὸ γκούρο προσγειωνόταν ἀνάμεσα στὰ ἀνθισμένα φυτά, ὁ νέος ἄκουσε μιὰ γυναικεία χραυγὴ φρίκης.

Πηδῶντας ἀπ' τὴ σέλλα, πέρασε τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα καὶ ὥρμησε στὸ δωμάτιο. Μὰ δὲν πρόλαβε παρὰ νὰ δῆ τὴν πλάτη τοῦ Βασανιστῆ, ποὺ ἔσορνε ἔξω ἀπ' τὸ διαμέρισμα τὴν τρομοχατημένη Ζούνια. Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους κι' ἀντήχησε ὁ θόρυβος τοῦ γεροῦ σύρτη ποὺ ἔπαιναν στὴ θέσι του καὶ τῶν ποδιῶν ποὺ ἀπομακρυνόντουσαν τρέχοντας στὸ διάδρομο.

Ὁ Γιούντ κι' ὁ Κόχα μπῆκαν στὸ δωμάτιο. Τοὺς ἀκολουθοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι πολεμιστές, ἀλλὰ ὁ Τζέρου τοὺς διέταξε νὰ γυρίσουν πίσω. Ὕστερα στάθηκε στὸ μπαλκόνι καὶ πέταξε μιὰ χειροβομβίδα στὴν κλειδωμένη πόρτα, ποὺ τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Δίχως νὰ χάση στιγμή, ὁ νέος ὥρμησε ἀπ' τὸ ἄνοιγμα, μὲ τοὺς δυὸ σωματοφύλακές του καὶ τοὺς ἄλλους.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ εἶχαν μείνει πίσω, στὴν Πύλη τῆς Νίκης, ἀκολουθοῦσαν τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Μόλις ἔσκασε καὶ ἡ τελευταία βόμβα, ξεκαθαρίζοντας τὴ λεωφόρο ἀπ' τοὺς καβαλλάρηδες τοῦ Βασανιστῆ, οἱ ἱπτάμενοι τοῦ Τζέρου ἀνάγκασαν τὰ γκούρο τους νὰ πετάξουν χαμηλότερα καὶ τίναξαν στὸν ἀέρα τοὺς πολεμιστὲς ποὺ φρουροῦσαν τὰ τείχη.

Τώρα ἔφταναν τὰ γκούρο ποὺ κουβαλοῦσαν τοὺς ἐκσκαφεῖς. Τοὺς ἄφησαν στὴ λεωφόρο, ξαγκιστρώνοντάς τους. Πίσω τους, προσγειώθηκαν δυὸ τεράστιες πτητικὲς μηχανὲς κι' ἄδειασαν τὸ πεζικό, ποὺ ἔπιασε ἀμέσως θέσεις στὰ τείχη καὶ στοὺς πύργους τῆς φρουρᾶς, σκοτώνοντας τοὺς τελευταίους ὑπερασπιστές τους. Καθὼς ὁ ἥλιος ἔφτανε στὸ ζενίθ, ἀντήχησε ὁ καλπασμὸς τοῦ ἱππικοῦ, ποὺ μόλις μπῆκε στὴν πόλι χωρίστηκε σὲ δυὸ μέρη. Οἱ μισοὶ ἀκολούθησαν τ' αὐτοκίνητα ἄρματα μάχης στὴν πορεία τους, κατὰ μῆκος τῆς Λεωφόρου τοῦ Θριάμβου, πρὸς τὸ παλάτι.

Ὁ Σάρκις εἶχε τοποθετήσει φρουροὺς στὶς ταράτσες τῶν σπιτιῶν. Ἕνα σύνταγμα ἀπὸ ἀκόντια ἔπεφτε πάνω στοὺς στρατιῶτες τοῦ Τζέρου. Ἀλλὰ οἱ ἱπτάμενοι πολεμιστὲς δὲν ἄργησαν νὰ βγάλουν ἐντὸς μάχης αὐτοὺς τοὺς κομάντος, μὲ περιωπὲς χειροβομβίδες.

Τὸ ἄλλο μισὸ ἱππικὸ χωρίστηκε πάλι σὲ δυὸ μέρη, πού, ἀκολουθούμενα ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες πτητικὲς μηχανὲς μὲ τὸ πεζικό, ἄρχισαν μιὰ συστηματικὴ περικύκλωσι τοῦ τείχους, σκοτώνοντας κι' αἰχμαλωτίζοντας ὅσους φρουροὺς δὲν τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια κι' ἐγκαθιστῶντας στὶς θέσεις τους φρουρὰ τῶν νικητῶν.

Μετὰ ἀπὸ λίγο, οἱ κόκκινες σημαῖες τοῦ Βασανιστῆ εἶχαν πεταχτῆ ἀπ' ὅλους τοὺς πύργους. Στὴ θέσι τους χυμάτιζε τὸ μαῦρο λάβαρο τοῦ «Κοινοῦ», μὲ τὸ μοναδικὸ ἀσημένιο του ἄστρο.

Στὰ σημεῖα ποὺ ἔμπαιναν στὴν πόλι πολλὰ κανάλια, ὑψωνόντουσαν πανύψηλοι τοῖχοι μὲ φοβερὲς πολεμίστρες, ἀπ' ὅπου κρεμόντουσαν μὲ χοντρὲς ἁλυσίδες, τεράστιοι ὄγκοι βράχων, γιὰ νὰ πέφτουν στὸ νερὸ καὶ νὰ ἐμποδίζουν τὸ πέρασμα, ὅταν χρειαζόταν.

Ἐδῶ, οἱ ἄντρες τοῦ Τζέρου εἴρισαν μεγαλύτερη ἀντίστασι, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχε κομμιὰ ἐλπίδα γιὰ τοὺς πολιοοκημένους.

Τὸ σταυρολέξο μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 940

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Περνᾶ ἀπαρατήρητος. — Σπάσιμο.
2 Ἐργασία τῶν χημικῶν. — Στενοχωροῦμαι.
3 Νότα. — Κάνει μιὰ περιοχὴ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὑγεία. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα σιδηρουργεῖο. — Γαλλικὸ χρυσάφι.
4 Ἐξουσία. — Ἀναδεικνύουν ἕνα νικητὴ καὶ ἕνα νικημένο.—
4 Εὐρύχωρος. — Ἀνόητοι. — Φάρμακο.
5 Ἀναταραχή. — Νησιτσίμο.— Ἄγγλος θαλασσοπόρος.
6 Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα ξύλινο κιβώτιο. — Βελτιώνει τὴ λῆψι σ' ἕνα ραδιόφωνο. — Συμπερασματικὸ ἐπίρρημα.
7 Μικρὸ τρωκτικό. — Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προσώπου. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει διασύνη.

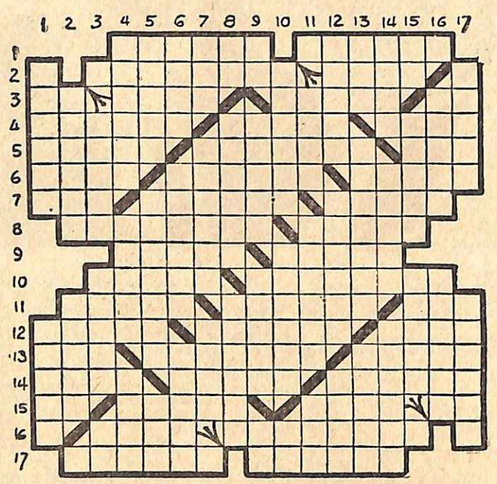

Σηκώνω κάτι ψηλά.
5 Ποταμὸς τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου. — Ἕλλην ποιητής.— Μπάρμπας ἀπὸ τὴν Ἀμερική.
6 Ζῶο μὲ μεγάλη ὑπομονή. — Ἐκφράζει μῖσος. — Ὁδηγεῖ συνήθως στὴ φυλακή.
7 Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).— Εἶναι ἀποκρουστικά. — Μικρὸς πλανήτης.
8 Πόλις τῆς Παλαιστίνης. — Διαφέρουν στὸ μέγεθος (οὐδ.).
9 Κολακεύει κάθε γυναίκα. — Δὲν ἔχουν οὔτε τὰ μέρη του. Λογοτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ Ἴωνος Δραγούμη.
10 Δὲν εἶναι πυκνά. — Ἀτίθασα.
11 Δίνομε ἕνα στὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ στὸ κάθε πρᾶγμα. — Σ' ἕναν πόλεμο παίζουν κι' αὐτοὶ σπουδαῖο ρόλο. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
12 Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. — Ἔχασε τὴ μιλιά του. — Ἠγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.
13 Τίτλος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα.— Μιὰ τῶν Κυκλάδων. — Ἄσημα.
14 Ἄψητες. — Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία. — Ἄξιος.
15 Βυζαντινὴ γότα. — Χαρίζει στοὺς Ἱσπανοὺς ἕνα ἐπιθελντικὸ θέαμα. — Ὁ πρῶτος γυμνιστής. — Ὁμοια σύμφωνα.
16 Ἱερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων. — Ποταμὸς περίφημος γιὰ τὶς ὀβατοπτώσεις του.
17 Ὅλες. — Σήκωμα, ἀνύψωσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κάνει τὴν ἐμφάνισί της μὲ τὰ μεγάλα κρύα, στὴν Ἑλλάδα πάντως σπανίζει. — Ρῆμα, ποὺ ἀποτελεῖ καθημερινὴ ἀνάγκη.
2 Γίνεται γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό. — Ὀπτασία.
3 Τὰ ἐδάφη αὐτὰ μένουν ἀκαλλιέργητα. — Δὲν φοβοῦνται τὶς ἀρρώστειες (οὐδ.). — Πρόθεσις (μπροστὰ σὲ φωνῆεν).
8 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἀσκοπα, ἀνώφελα. — Ἐρρῖκος τοῦ ἀπάντησε ὁ Καλλιγᾶς.
...: Διάσημος Γερμανὸς ἀρχαιολόγος.
9 Νότα. — Χημικὲς ἑνώσεις. — Δὲν μπῆκαν ἀκόμα στὴν τελευταία τους κατοικία (οὐδ). — Σταυρολεξολούδουδα.
10 Ἡ μεγαλύτερη ἔρημος. — Ἀπονήρευτος. — Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
11 Μεγάλο μοχαΐρι. — Τρυφερός.
12 Μιὰ νέα ὁδὸς τὴ συνδέει μὲ τὴν Ἀθήνα. — Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος του. Λογοτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ Ἴωνος Δραγούμη.
13 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Θεατρικὰ ἔργα κωμικοῦ περιεχομένου (καθ.). — Παράσιτο τῶν ζώων.
14 Βιβλικὸ ἑουνό. — Τίτλος σὲ ἀνατολίτικες χῶρες. — Χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ κοσμημάτων.
15 Φίλη τοῦ Διός, ποὺ μεταμορφώθηκε σὲ ἀγελάδα. — Μέρη τοῦ πλοίου. — Ποσοτικὴ ἀνωνυμία.
16 Φαίνονται (οὐδ.). — Τὸ Δ. ἀκρωτήριο τῆς Ἀχαΐας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ὁ κόλπος τῶν Πατρῶν.
17 Ζωοτροφή. — Γυναικεῖο ἀξίωμα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 939 στὴ σελ. 76

★

Ἀποστομωτικὸ

Ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς, καθηγητὴς τῆς Νομικῆς στὸ Πανεπιστήμιο, ἦταν πολὺ εἴρων. Σὲ μιὰ δίκη στὸν Ἄρειο Πάγο, τὴν ὥρα ποὺ ἀγόρευε, τὸν διέκοψε ὁ ἀντίδικός του, λέγοντας:

— Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ἀξιότιμε κύριε συνάδελφε, ὅτι καὶ ἡ εὐφυΐα ἔχει τὴν παρακμή της...

—Ἐγὼ ἡ βλακεία οὐδέποτε!

Ὅταν κι' ὁ τελευταῖος καβαλλάρης πέρασε τὴν Πύλη τῆς Νίκης, ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴ φρούρησί της, διέταξε νὰ τὴν κλείσουν. Μά, καθὼς κυτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ πυργίσκου γιὰ νὰ δῆ πῶς θὰ ἐκτελοῦσαν τὴ διαταγή του βλέμμα του ἔπεσε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα καὶ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλια του.

— Κύτταξε, Τάρζους, φώναξε γυρίζοντας στὸ διπλανό του πολεμιστή. Ἕνα τεράστιο στράτευμα ἔρχεται ἀπ' τὴν πεδιάδα τοῦ Λάδ! Κι' ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω τους, ἔχει μαυρίσει ἀπ' τὰ γκούρου! Ποιοί λες νὰ εἶναι; Ποιοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι;

Ὁ Τάρζους ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τὰ μάτια του ἀνοιξαν διάπλατα.

—Ὁ Ντέζα νὰ μᾶς βοηθήση! φώναξε τρομαγμένος. Μιὰ τόσο μεγάλη δύναμι δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τοὺς ἑνωμένους στρατοὺς τοῦ Βὶλ Νούμιν καὶ τοῦ ποίγκηπα Ζόβιλ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὅταν τὰ μετάλλινα ζῶα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἐκσκαφεῖς καὶ τώρα ἅρματα μάχης, ἔφτασαν στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, δέχτηκαν μιὰ ἄγρια ἐπίθεσι ἱππικοῦ. Οἱ ὁδηγοί τους, προστατευμένοι μέσα στοὺς πυργίσκους, ἀπάντησαν πετῶντας λίγες χειροβομβίδες κι' ὕστερα πέρασαν ἀπότομα στὴν ἀντεπίθεσι. Τὰ τεράστια, ἀτσάλινα σαγόνια, ποὺ εἶχαν φιαχτῆ γιὰ νὰ τρῶνε τοὺς βράχους, ἀνοιξαν ἀπειλητικὰ καὶ ξανάκλεισαν δαγκώνοντας ζωντανὲς σάρκες, πετσοκόβοντας καὶ κατασπίνοντας ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ὅσοι γλύτωναν ἀπὸ αὐτὸ τὸ φοβερὸ τέλος, κομματιαζόντουσαν ἀπ' τὶς χειροβομβίδες.

Οἱ ἄντρες τοῦ Βασανιστῆ κατάλαβαν πὼς ἡ μάχη ἦταν ἄνιση, ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πιὰ καὶ μόνο ἐλάχιστοι κατάφεραν νὰ γλυτώσουν τρέχοντας ὅσο πιὸ γοργόγα μποροῦσαν.

Στὸ ἄλλο σταυροδρόμοι, οἱ μηχανὲς δέχτηκαν μιὰ ἐπίθεσι πεζικοῦ, ποὺ ἀντιμετωπίστηκε ἀκόμη πιὸ εὔκολα καὶ τέλειωσε μὲ τὴ συντριβὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σάρκις. Ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα, δὲν ὑπῆρξε ἄλλη προσπάθεια ἀντιστάσεως. Ὁ δρόμος, μέχρι τὸ παλάτι, ἦταν ἀνοιχτός. Ἐκεῖ, ὅμως, ὁ Βασανιστὴς εἶχε μαζέψει τοὺς πιὸ ἀποφασισμένους πολεμιστές του, σκοπεύοντας νὰ δώση τὴν τελικὴ μάχη.

Ὁ στρατὸς τοῦ Τζέρου δὲν ἔκανε ἀμέσως ἐπίθεσι. Ἀντίθετα, χωρίστηκε σὲ δυὸ κολῶνες, που προχώρησαν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά, ὥσπου κύκλωσαν ἐντελῶς τὸ ἀνάκτορο. Χίλιες μετάλλινες μηχανὲς ὑψώναν τώρα ἀπειλητικὰ τὰ φοβερά τους σαγόνια, ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ παλατιοῦ. Ὅταν ὅλα ἦταν ἕτοιμα, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν. Μερικὲς ἐπετέθηκαν σὲ πόρτες, ἄλλες κατ' εὐθεῖαν στοὺς τοίχους. Μὰ ὁ,τιδήποτε κι' ἂν βρισκόταν μπροστά τους, αὐτὲς τὸ τσάκιζαν, κόβοντας καὶ κατασπίνοντας μεγάλα κομμάτια τοίχου καὶ τρώγοντας τὰ τεράστια τόξα ποὺ συγκρατοῦσαν τὶς ράστια τόξα ποὺ συγκρατοῦσαν τὶς πόρτες. Ἡ ἴδια τύχη περιεῖρε τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἦταν μαζεμένοι στὶς πρῶτες αἴθουσες. Πίσω ἀπ' τὶς μηχανὲς ἔρχόταν τὸ πεζικὸ τοῦ Τζέρου, πετῶντας χειροβομβίδες καθὼς προχωροῦσαν. Σχεδὸν συγχρόνως, ἄλλες μηχανὲς κατέστρεφαν τοὺς τοίχους καὶ τὶς πόρτες σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ παλατιοῦ. Μετὰ ἀπὸ λίγο, ἡ μεγαλύτερη μάχη ποὺ εἶχε δῆ ποτὲ τὸ Κάλροξε ἀνατολικὸ ἀνακτορο.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τζέρου μὲ τὸν Γιούντ, τὸν Κόχα καὶ μιὰ ὁμάδα πολεμιστῶν, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν μόλις πέρασαν τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς Ζούνια. Γιατὶ ὁ Σάρκις εἶχε τοποθετήσει στὸ διάδρομο μιὰ μεγάλη δύναμι τῶν ἀντρῶν του, τουλάχιστον πενταπλάσια ἀπὸ τοῦ Τζέρου.

Ὁ νέος τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ ὥρμησε πρῶτος πάνω σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐμποδίζαν νὰ κυνηγήση τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς ἀγαπημένης του. Στὸ πλευρό του, πολεμοῦσε σὰν θηρίο ὁ γιγαντόσωμος Γιούντ, μὲ τὴ σιδερένια του τσέκα. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Κόχα, ὁ μεγαλόσωμος μαῦρος, ἄνοιγε δρόμο ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς, στριφογυρίζοντας τὸ βαρὺ του ρόπαλο, ποὺ ἄνοιγε κεφάλια καὶ τσάκιζε κόκκαλα. Πίσω τους, οἱ ὑπόλοιποι ἄντρες χρησιμοποιοῦσαν ὁ καθένας τὸ ὅπλο ποὺ ἦταν ἡ εἰδικότητά του.

Πρὶν προλάβουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασανιστῆ νὰ καταλάβουν πὼς τὸ νὰ σταθοῦν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀποφασισμένη ὁμάδα σήμαινε σωστὸ θάνατο, οἱ μισοὶ τοὐλάχιστον εἶχαν ἐξοντωθῆ. Οἱ ὑπόλοιποι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωή τους.

Καταματωμένος ἀπὸ ἀρκετὲς ἐπιπόλαιες πληγὲς καὶ λαχανιασμένος, ὁ Τζέρου σταμάτησε κι' ἀκούμπησε πάνω στὸ σπαθί του γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, ἐνῶ οἱ πολεμιστές του τοῦ σκέπαζαν τὰ τραύματα μὲ ζέμπλ. Ξαφνικά, τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μιγάδες τοῦ Σάρκις, ποὺ εἶχε ξαπλωθῆ λιπόθυμος ἀπὸ ἕνα χτύπημα τοῦ Κόχα καὶ τώρα βογκοῦσε καθὼς συνεχιζόταν.

—Φέρτε μου αὐτὸν τὸν πολεμιστή, διέταξε ὁ νέος.

Δυὸ ἀπ' τοὺς ἄντρες του ἀφώπλισαν τὸν μιγάδα, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἄφησαν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

— Δῶστε του πόλτσο, εἶπε ὁ Τζέρου.

Ἕνας στρατιώτης ἔβγαλε τὸ παγούρι του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὰ χείλια τοῦ πληγωμένου, ποὺ ἤπιε ἀχόρταγα μερικὲς γουλιές.

—Σηκῶστε τον, διέταξε ὁ νέος.

Ὁ Γιούντ βοήθησε τὸ μιγάδα νὰ σταθῆ ὄρθιος.

—Ποῦ πᾶγε ὁ Βασανιστής; τὸν ρώτησε ὁ Τζέρου.

—Δὲν ξέρω.

—Λὲς ψέμματα! φώναξε ὁ νέος. Ξαπλῶστε τον ἀνάσκελα κι' ἀνοῖξτε του τὸ στόμα.

Οἱ πολεμιστὲς ἐξετέλεσαν ἀμέσως τὴ διαταγή του. Ὁ Τζέρου ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι μὲ σκόνη φωτιᾶς καί, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸν αἰχμάλωτο, τὸ ξεβούλωσε μὲ μελετημένα ἀργὲς κινήσεις.

—Φαντάζομαι πὼς λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη στὰ μάτια σου, θὰ σὲ κάνη νὰ μιλήσης, εἶπε.

Κι' ἄφησε ἕναν κόκκο σκόνης νὰ πέση στὸ ἰδρωμένο μάγουλο τοῦ μιγάδα. Ἄναψε ἀμέσως καὶ ὁ αἰχμάλωτος οὐρλιαξε, νοιώθοντας τὸ κάψιμο.

—Σταματῆστε! Περιμένετε! Θὰ μιλήσω! φώναξε.

—Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, τὸν βεβαίωσε παγωμένα ὁ Τζέρου. Ἐγὼ ξέρω νὰ ἀνταμείβω. Ἂν μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορά, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή.

—Πρὶν φύγη ὁ κύριός μου, εἶπε ὁ μιγάδας, τὸν ἄκουσα νὰ λέη στὸν ἀξιωματικό μας πὼς θὰ συναντιόντουσαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων.

—Δὲν εἶπε τίποτα ἄλλο; ἐπέμεινε ὁ νέος.

—Εἶπε πὼς στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ χάναμε τὴ μάχη, ἔχει στὰ χέρια του ἕναν ὁμηρο τόσο πολύτιμο γιὰ τὸ «Κοινό», ὥστε θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ μᾶς ἀφήση ὅλους ἐλεύθερους.

Ὁ Τζέρου σφράγισε τὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη τῆς ζώνης του.

—Στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων, ὅπου στεκόταν ὁ ἀρχηγός τους.

Ξαφνικά, ἀντήχησε μέσα ἀπ' τὴν αἴθουσα ὁ ἦχος μιᾶς σάλπιγγας ποὺ σήμαινε ἀνακωχή.

Ὁ νέος πέταξε μιὰ χειροβομβίδα στὴν πόρτα, ποὺ τινάχτηκε στὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὸ ἄνοιγμα που δημιουργήθηκε ἔτσι, ὁ Τζέρου κύτταξε στὴν αἴθουσα. Εἶδε πὼς ἐκεῖ μέσα εἶχαν μαζευτῆ οἱ τελευταῖοι πολεμιστὲς τοῦ ἐχθροῦ του. Στὸ χαμηλότερο δίσκο τῆς τριπλῆς ἐξέδρας στεκόταν ὁ σαλπιγκτής. Ὁ μεσαῖος δίσκος ἦταν ἄδειος καὶ στὸν τρίτο, τὸν ψηλότερο, βρισκόταν ὁ μασκοφόρος Βασανιστής, μὲ τὸ ἀριστερό του πράτσο τυλιγμένο σφιχτὰ γύρω ἀπ' τὴ μέση τῆς Ζούνια. Στὸ δεξὶ του χέρι ἄστραφτε ἕνα ἐγχειρίδιο.

Ἀμέσως, ὁ ἄνθρωπος τῆς Γῆς κάλεσε τὸν σαλπιγκτὴ του καὶ τὸν διέταξε νὰ παίξη τὶς νότες ποὺ σήμαιναν στὴ στρατιωτικὴ γλῶσσα τοῦ Ἄρη πὼς δεχόταν τὴν ἀνακωχή.

Μόλις ἀντήχησε ὁ καθαρός, διαπεραστικὸς ἦχος τῆς σάλπιγγας, ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἔσβυσε σὰν διὰ μαγείας. Καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ἀκούστηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ Βασανιστῆ:

— Οἱ ἀπελπιστικὲς καταστάσεις ἀπαιτοῦν ἀπελπισμένες λύσεις, Τζέρου Μόργκαν. Συνήθως, δὲ θυσιάζουμε γυναῖκες τρυπῶντας τὴν τσυφεσὴ τους καρδιὰ μὲ μιὰ λεπίδα, γιατὶ ὁ Θεὸς Ἥλιος προτιμάει νὰ τὶς καῆ μὲ τὰ φλογερά του χάδια πάνω στὸ δωμό. Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔστω κι' ἕνας ὁπλισμένος πολεμιστὴς του θὰ πατήση τὸ πόδι του σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ἡ πριγκήπισσα θὰ πεθάνη.

—Οἱ πολεμιστές μου θὰ σεβαστοῦν τὴν ἀνακωχή, ὅσο θὰ τὴν σέβωνται κι' οἱ δικοί σου, ἀπάντησε ὁ νέος. Τί θέλεις;

—Ἐλευθερία, ἀπάντησε ὁ Βασανιστής. Θὰ διατάξης ἀμέσως νὰ σελλώσουν ἕνα γκούρο γιὰ μένα κι' ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε στρατιώτη μου, νὰ τὰ φορτώσουν μὲ ὅπλα καὶ τροφιμα καὶ νὰ τὰ ἔχουν ἕτοιμα στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ. Καὶ σὰν ἀποδειξῆ τῶν εἰλικρινῶν σου προθέσεων, θ' ἀφήσης κάτω τὰ ὅπλα σου καὶ θὰ πᾶς νὰ σταθῆς κοντὰ στοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους μου, γιὰ νὰ σὲ κρατήσουμε σὰν ὅμηρο ὥσπου νὰ φύγουμε.

— Ἄφησε ἀμέσως τὴν πριγκήπισσα καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς ἐσὺ κι' οἱ στρατιῶτες σου θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε, ὡπλισμένοι κι' ἀπείραχτοι, εἶπε ὁ Τζέρου.

—Μὲ περνᾶς γιὰ τρελλό; μούγκρισε ὁ Σάρκις. Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος ὅσο φαντάζεται.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ νέος. Θὰ δεχτῶ τοὺς ὅρους σου. Ἀλλὰ ἂν δοκιμάσης νὰ μοῦ παίξης κανένα ἄσχημο παιχνίδι, ἐσὺ καὶ οἱ ἄνθρωποί σου δὲ θὰ βγῆτε ποτὲ ζωντανοὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτι.

Γύρισε στὸν Γιούντ καὶ τὸν Κόχα, ποὺ στεκόντουσαν πίσω του,κι' ἄρχισε νὰ τοὺς δίνη τὰ ὅπλα του, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς ψιθύριζε βιαστικὲς ὁδηγίες. Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφηνε τὸ ἐγχειρίδιο του, ἕνας ἀγγελιοφόρος ἔφτασε τρέχοντας.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Τζέρου.

—Ὁ Βὶλ Νούμιν καὶ ὁ σύμμαχός του, ὁ ποίγκηπας Μάνιθ, ἔφτασαν στὴν Πύλη τῆς Νίκης μ' ἕνα τεράστιο στρατό, ἀπάντησε ὁ ἀγγελιοφόρος. Ἀπαιτοῦν νὰ τοὺς ἀνοίξουμε ἀμέσως τὴν Πύλη καὶ λένε πὼς, ἂν ἀργηθοῦμε, θὰ καταλάβουν μὲ ἐπίθεσι τὴν πόλι καὶ θὰ μᾶς σκοτώσουν ὅλους.

— Νὰ τοὺς πῆτε, ἀπάντησε ὁ νέος, πὼς μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι στὸ παλάτι μ' ἐμποδίζει νὰ τοὺς συναντήσω καὶ νὰ διαπραγματευθῶ μαζί τους. Νὰ τοὺς πῆτε πὼς ἐγὼ ὅπλα ποὺ θὰ καταστρέψουν τὸ στρατό τους, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ κατέστρεψαν καὶ τὸ στρατὸ τοῦ Βασανιστῆ. Ἀλλὰ πληροφορῆστε τους πὼς τοὺς τρισκαλῶ νὰ ἔρθουν ἐδῶ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ πὼς τοὺς ὑπόσχομαι νὰ μὴν πάθουν τίποτα. Ἂν δεχτοῦν, φέρτε τους ἀμέσως μὲ μιὰ πτητικὴ μηχανή. Ἀλλὰ μὴν ἐπιτρέψετε σὲ κανένα πολεμιστή τους, ποτέ, καβαλλάρη ἢ ἱππάμενο, νὰ περάση τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Καὶ ἀφοῦ μορμούρισε στὸν Γιούντ «Μὴ ξεχάσης τὸ σύνθημα», γύρισε καὶ μπῆκε, μόνος κι' ἄοπλος, στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Βασανιστῆ ἀνοίξαν δρόμο γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάση. Ἀφοῦ, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ὁ νέος προχώρησε πρὸς τὴν τριπλὴ ἐξέδρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

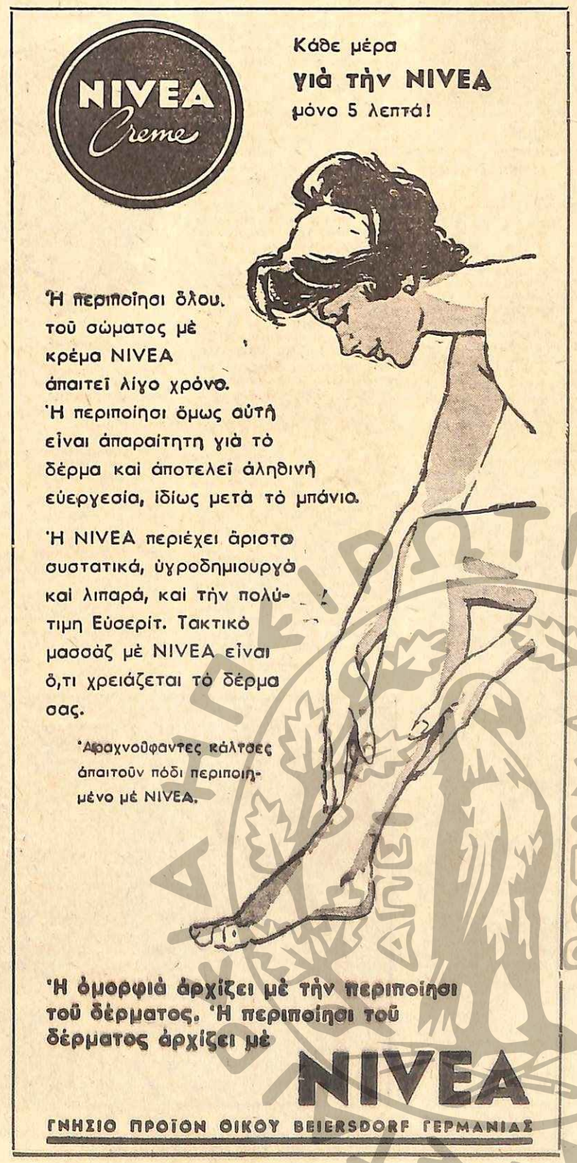

ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ

Λίγα λεπτὰ μὲ τὴν ἄλλοτε ὑπ' ἀριθ. 1 στὰρ τοῦ κινηματογράφου

Η ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ, ἡ ἄλλοτε ὑπ' ἀριθ. 1 «γόησσα» τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, ἀπὸ τριετίας καὶ πλέον δὲν ἔχει παραχωρήσει καμμιὰ συνέντευξι. Οὔτε δημοσιογράφοι κοντά της, οὔτε φωτογράφοι. Καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ διατηρήση αὐτὴ τὴν ἀπομόνωσι. Ἀλλὰ ἔκανε μιὰ ἐξαίρεσι εἰδικὰ γιὰ τὸν Ἱσπανὸ δημοσιογράφο Χορχὲ Φιέστας, ἀνταποκριτὴ ἑνὸς μεγάλου γαλλικοῦ περιοδικοῦ στὴ Μαδρίτη.

Πρόκειται γιὰ μιὰ συνέντευξι, ποὺ πραγματικὰ καὶ πρὸς τιμὴν τῆς διάσημης καλλιτέχνιδος πλημμυρίζει ἀπὸ εἰλικρίνεια καὶ καλὴ πρόθεσι. Νὰ ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις καὶ τὶς ἀπαντήσεις τῆς Ἄβα:

— Ἄβα, γιὰ ποιὸ λόγο πήρατε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν κατοικήσετε ποτὲ πιὰ στὸ Χόλλυγουντ καὶ γενικὰ στὴν Ἀμερική;

— Γιατὶ στὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶχα ποτὲ ἕνα πραγματικὸ φίλο. Ἐνῶ στὴν Ἱσπανία... Ἀγαπῶ πολὺ τὴν Ἱσπανία καὶ τοὺς Ἱσπανούς, γιατὶ εἶναι ὅπως τὸ κλῖμα τῆς πατρίδας τους: εἰλικρινεῖς, καλόκαρδοι, θερμοί, ἐκρηκτικοὶ καὶ γιατὶ σέβονται τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἄλλων.

— Γιὰ πέστε μας, Ἄβα, γιατὶ δείχνετε τόσο... εἰλικρινῆ ἀπέχθεια πρὸς τοὺς δημοσιογράφους;

— Γιατὶ οἱ δημοσιογράφοι ὅλων τῶν χωρῶν μὲ ἔβλαψαν κατὰ καιροὺς κατὰ τρόπον ἀσυγχώρητο. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σαφής: Μὲ πλήγωσαν πάρα πολὺ ψυχικά, ὅταν ἔλεγαν καὶ ἔγραφαν ἕνα σωρὸ ἀνακρίβειες γιὰ τὸ ἄτομό μου. Δυὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς: Ἄγγλοι δημοσιογράφοι ἔγραψαν στὶς ἐφημερίδες τους ὅτι εἶχα λόγους νὰ μὴν αἰσθάνωμαι κανένα σεβασμὸ γιὰ τὴν ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια. Καὶ ὅτι ἐπέστρεψα μιὰ πρόσκλησι ποὺ μοῦ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ. Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὅλα αὐτὰ ὑπῆρχαν μόνο στὴ φαντασία τους. Πάντως, τὸ κακὸ εἰς βάρος μου τὸ ἔκαναν. Ὅσο γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς δημοσιογράφους, μ' αὐτοὺς τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμη πιὸ σοβαρά. Κάποτε μοῦ ζητοῦσαν ἐπίμονα φωτογραφίες μου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἔδινα, ἔκαναν εἰς βάρος μου κάτι τὸ πρωτοφανές: Βρῆκαν μιὰ φωτογραφία μου μὲ τὸ γνωστὸ μαῦρο τραγουδιστὴ Σάμμυ Νταῖβις Τζούνιορ, ποὺ τὴν εἶχα παραχωρήσει τότε στὸ περιοδικὸ «Ὁ κόσμος μας». Ἀπὸ χέρι σὲ χέρι Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων ἡ φωτογραφία αὐτὴ κατέληξε στὰ γραφεῖα τοῦ «Κονφιντένσιαλ», τοῦ γνωστοῦ γιὰ τὰ σκάνδαλα εἰς βάρος καλλιτεχνῶν τοῦ κινηματογράφου περιοδικοῦ τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ παραλάβη κι' ἐμένα τὸ περιοδικὸ αὐτὸ καὶ νὰ γράψη εἰς βάρος μου τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ τὰ πιὸ σκανδαλοθηρικὰ πράγματα... Ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, γιατὶ νὰ τρέφω φιλικὰ αἰσθήματα γιὰ τοὺς δημοσιογράφους; Δὲν εἶμαι οὔτε «τραγικὴ μορφή», ὅπως θέλησαν νὰ μὲ παρουσιάσουν, οὔτε «δυστυχισμένη». Εἶμαι ἁπλῶς μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἐργάστηκε πολὺ καὶ ποὺ τώρα θέλει νὰ ξεκουραστῆ μέσα στὴ λησμονιά. Ὄχι, δὲν πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ καὶ δὲ δέχομαι νὰ ἑρμηνεύω στὴν ὀθόνη τὶς ἀνοησίες, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ μυαλὰ τῶν «σεναριογράφων» τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅταν συμβῆ νὰ μοῦ γίνη πρότασι γιὰ ρόλο ἐνδιαφέροντα καὶ σοβαρό, τότε δέχομαι χωρὶς νὰ συζητῶ. Ἀπόδειξι ἡ συμμετοχή μου στὴ μεγάλη ἱστορικὴ καὶ θεαματικὴ ταινία «55 ἡμέρες στὸ Πεκῖνο», μὲ τὸν Τσάρλτον Ἥστον. Τὸ ὄνομα τοῦ Σάμουελ Μπρόνστον, τοῦ παραγωγοῦ, ποὺ ἔκανε ταινίες ὅπως «Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων» καὶ «Ἒλ Σὶντ» μοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἐγγύησι ὅτι καὶ τώρα κάτι θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια του...

Ντυμένη μ' ἕνα «κιμονὸ» ρόζ, ἡ Ἄβα εἶναι πολὺ ὄμορφη, πολὺ ἐντυπωσιακή. Στὸ πρόσωπό της οὔτε ἴχνος ἀπὸ μακιγιὰζ καὶ τὰ μαλλιά της εἶναι χτενισμένα στὴ φυσική τους ἀπόχρωσι. Ἡ ὀμορφιά της προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό της κόσμο καὶ χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι πολὺ πιὸ ὄμορφη παρὰ πρὶν 10 χρόνια, ὅταν ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἱσπανία, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ «Ἡ Πανδώρα καὶ ὁ Ἱπτάμενος Ὀλλανδός».

— Ἀκόμα δυὸ ἢ τρία φίλμ, ἀλλὰ φίλμ ἀξιώσεων καὶ μετὰ θὰ ἀποσυρθῶ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ κινηματογραφικὴ δρᾶσι. Ἔτσι θὰ ἡσυχάσουν καὶ οἱ φίλοι μου οἱ δημοσιογράφοι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἡ μόνη μου φιλοδοξία εἶναι νὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω πιά, μακρυὰ ἀπὸ κινηματογραφικὰ στούντιο, σκηνοθέτες, παραγωγοὺς καὶ σεναριογράφους. Μοῦ ἀρέσουν παρὰ πολὺ τὰ ταξίδια καὶ σκοπεύω νὰ ἐπιδοθῶ σ' αὐτά, ποὺ τόση ἀλλαγὴ καὶ γοητεία φέρνουν στὶς κουρασμένες ψυχές. Τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους σκοπεύω νὰ τὶς περάσω μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά μου — πατέρα, μητέρα καὶ ἀδελφὲς — ποὺ ζοῦν στὴν Ἀμερική, σὲ κάποια μικρή, ξεχασμένη πόλι. Οὔτε Νέα Ὑόρκη, οὔτε Χόλλυγουντ, οὔτε ἄλλες μεγάλες πόλεις... Ἔπειτα θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ στὴν Ἱσπανία καὶ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1963, τότε ποὺ θὰ ἔχη τελειώσει καὶ τὸ γύρισμα τοῦ «55 ἡμέρες στὸ Πεκῖνο», θὰ ἐγκατασταθῶ γιὰ ὅλο τὸ καλοκαῖρι στὴν εἰδυλλιακὴ Χαβάη. Ἔπειτα, βλέπουμε πάλι... Πρὸς τὸ παρόν, ἐδῶ στὴν Ἱσπανία ἔχω γοητευθῆ ἀπὸ τὶς ταυρομαχίες, τοὺς ἀνθρώπους, τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν τόπο.

— Ὥστε σᾶς ἔχουν γοητεύσει κι' ἐσᾶς οἱ ταυρομαχίες; Κι' ὅμως, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τὶς θεωροῦν ἀπολίτιστο, ἄγριο καὶ σκληρὸ θέαμα...

— Δὲν συμφωνῶ καθόλου. Αὐτὰ τὰ λένε ὅσοι δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ παρακολουθήσουν μιὰ ταυρομαχία. Βέβαια, εἶναι σκληρὸ θέαμα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς εἶναι καὶ ἀπολίτιστο. Κάθε λαὸς ἔχει καὶ τὰ ἔθιμά του.

Οἱ ἐρωτήσεις ἔρχονται κατὰ δεκάδες στὰ χείλη τοῦ Ἱσπανοῦ συναδέλφου. Ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ἡ Ἄβα ἀπαντᾶ πρόθυμα καὶ εἰλικρινά. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, πού, ἐνῶ καῖνε τὰ χείλη του, δὲν τολμάει νὰ τὶς κάνη στὴ συνομιλήτριά του. Θὰ ἤθελε π.χ. νὰ τὴν ρωτήση γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τοὺς πρώην συζύγους της, τὸ Μίκυ Ρούνεϋ, τὸν Ἄρτι Σώου καὶ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς φίλους της, ὅπως εἶναι ὁ Βάλτερ Κιάρι καὶ ὁ Ἱσπανὸς ταυρομάχος Ἀντόνιο Ὀρντόνεθ. Ἀλλὰ τέτοιες ἐρωτήσεις εἶναι πιὸ φρόνιμο ν' ἀποφεύγωνται, ὅταν συνομιλήτριες εἶναι γυναῖκες σὰν τὴν Ἄβα Γκάρντνερ...

ΜΠΟΜΠ ΡΕΞΥ

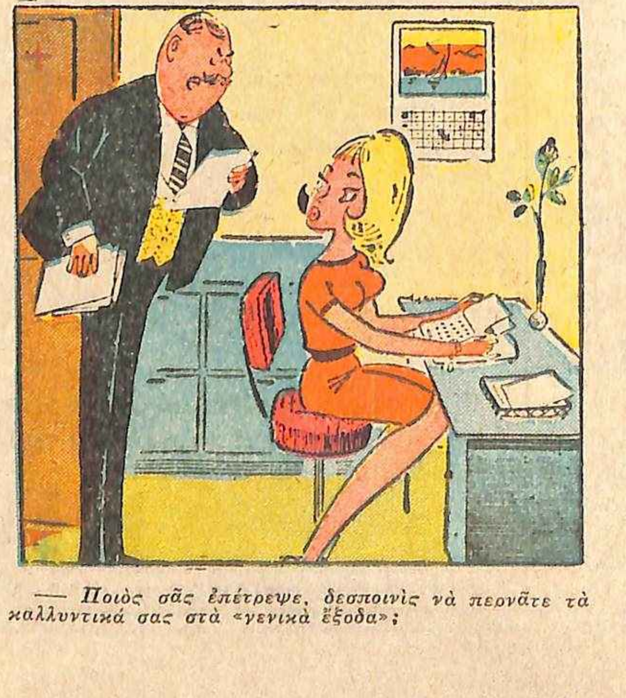

— Ποιὸς σᾶς ἐπέτρεψε, δεσποινὶς νὰ περνᾶτε τὰ καλλυντικά σας στὰ «γενικὰ ἔξοδα»;

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ο ΚΑΡΛΟ ΠΟΝΤΙ ἔκλεισε τοὺς λογαριασμούς του, γιὰ τὸ 1962. Μέσα στὸ χρόνο αὐτό, ἡ σύζυγός του Σοφία Λόρεν πλούτισε τὸ συζυγικὸ ταμεῖο μὲ 1 δισεκατομμύριο 250 ἑκατομμύρια παλιὰ γαλλικὰ φράγκα (75 ἑκατομμύρια δραχμές).

Οἱ δυὸ σύζυγοι, ποὺ τοὺς ἑνώνει πάντα ὁ ἴδιος μεγάλος ἔρωτας, θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι κι' ὅμως δὲν εἶναι.

Ὁ Ἄλφρεντ Χίτσκοκ

«Εἶμαι ἀπελπισμένη καὶ δυστυχισμένη, δήλωνε πρὸ ἡμερῶν ἡ Σοφία. Ἀγαπῶ τὸν Κάρλο Πόντι καὶ μοναδική μου ἐπιθυμία, εἶναι νὰ ζήσω εὐτυχισμένη κοντά του. Δὲν ζητάω πολλὰ πράγματα: νὰ μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους. Κι' ὅμως δὲν περνάει ἑβδομάδα χωρὶς κάποιος νὰ στραφῆ ἐναντίον μας. Ὡς τώρα τὰ δέχτηκα ὅλα ἀδιαμαρτύρητα, μὰ νομίζω πῶς ἄρχισαν νὰ ὑπερβάλλουν. Ἔφτασε νὰ ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνω ἡ νονὰ τῆς ἀνηψιᾶς μου Ἀλεξάνδρας, κόρης τῆς ἀδελφῆς μου Μαρίας, γιὰ νὰ δημοσιευθῆ στὴν ἐφημερίδα τοῦ Βατικανοῦ ἕνα πύρινο ἄρθρο ἐναντίον μου, ὅπου ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιωτικῆς μου ζωῆς, ἤμουν ἀνάξια νὰ γίνω ἡ νονὰ ἑνὸς παιδιοῦ.

»Αὐτὴ ἡ ἰδιωτική μου ζωὴ φταίει γιὰ ὅλα. Ὅταν πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία νὰ υἱοθετήσω ἕνα ἀγοράκι, τὸν Συλβάνο, ἡ ἰδιωτική μου ζωή, ἔγινε καὶ πάλι ἀφορμὴ νὰ ματαιωθῆ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου. Οὔτε δικό μου παιδὶ μ' ἀφίνουν ν' ἀποκτήσω, οὔτε ξένο νὰ υἱοθετήσω, οὔτε κἂν τὸ παιδὶ τῆς ἀδελφῆς μου νὰ κρατήσω στὴν ἀγκαλιά μου, σὰν βαφτιστῆρι μου».

Ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταίηλυ Μίρρορ» παίρνοντας πρὸ ἡμερῶν τὸ μέρος τῆς Σοφίας Λόρεν συνέστησε στὶς ἰταλικὲς ἀρχές: «Παρὰ νὰ ἀσχολῆστε συνεχῶς μὲ τὴ Σοφία Λόρεν καὶ νὰ χαρακτηρίζετε «δημόσιο ἁμάρτημα» αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ τὴν ἄψογη ἰδιωτικὴ ζωή, ποὺ μοναδική της ἐπιθυμία εἶναι νὰ νομιμοποιήση τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπᾶ καὶ νὰ φτιάξη μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια, θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ στρέψετε τὴν προσοχή σας στοὺς κύκλους τῆς ρωμαϊκῆς «ντόλτσε βίτα», ὅπου μεγάλα ὀνόματα τῆς διεθνοῦς ὑψηλῆς κοινωνίας ἐπιδίδονται καθημερινῶς σὲ ἀκατονόμαστα ὄργια, χωρὶς κανεὶς καὶ καμμιὰ ἀρχὴ νὰ δείχνη γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον».

Ἀκόμη καὶ ἡ πρώην σύζυγος τοῦ Κάρλο Πόντι ἔχει ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τῆς Σοφίας καὶ ἔχει ζητήσει, πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τὸ Βατικανὸ τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου της.

★ Ὅπως γράψαμε ἤδη, ὁ τίτλος τοῦ τελευταίου φίλμ τοῦ «βασιλιᾶ» τῆς φρίκης Ἄλφρεντ Χίτσκοκ εἶναι «Τὰ πουλιά». Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα ἀποκαλύπτει τώρα πῶς κάτι ξέρει ὁ Χίτσκοκ ἀπὸ πουλιά, γιατὶ εἶναι γυιὸς ἑνὸς Λονδρέζου ἐμπόρου πουλιῶν.

★ Ἡ Ντάουν Ἄνταμς καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ Ἰταλὸς πρίγκηψ Μάσσιμο συναντήθηκαν μαζὶ μὲ τοὺς δικηγόρους τους, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας. Οἱ δυὸ σύζυγοι, ποὺ ζοῦν ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια χωρισμένοι, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ πάρουν διαζύγιο (εἶναι κι' αὐτοὶ θύματα τῶν ἰταλικῶν νόμων), συμφώνησαν τελικὰ ὅσον ἀφορᾶ τὴν τύχη τοῦ γυιοῦ τους Στέφανου, ποὺ καὶ οἱ δυὸ θέλουν νὰ κρατήσουν κοντά τους: Ὁ μικρὸς Στέφανος, ποὺ ἡ μητέρα του τὸν ἔκλεισε σ' ἕνα βρετανικὸ κολλέγιο, θ' ἀκολουθήση τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μορφωθῆ στὴ Ρώμη μὲ ἔξοδά του. Ἡ δὲ μητέρα του θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ τὸν βλέπη ὁπότε τὸ θελήση καὶ νὰ περνᾶ μαζί του τὶς θερινὲς διακοπές.

★ Ἡ τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία τῆς Καλιφορνίας διεπίστωσε ὅτι στὸ Μπέβερλυ Χίλς, ὅπου βρίσκονται οἱ περισσότερες βίλλες τῶν μεγάλων ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς τηλεφώνων, ποὺ ξεπερνᾶ κατὰ 23.000 τὸν ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

★ Ἡ Ντανὺ Σαβὰλ ξέρει νὰ κάνη καλὴ τοποθέτησι τῶν χρημάτων, ποὺ κερδίζει. Ἀγόρασε δυὸ μεγάλα κομμωτήρια στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἔλαβε ἕνα πανέρι γεμάτο καμέλιες καὶ πανσέδες καὶ μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ ...7 ὀμπρέλλες διαφορετικῶν ἀποχρώσεων (μιὰ γιὰ κάθε μέρα τῆς ἑβδομάδος).

Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ δῶρο προερχόταν ἀπὸ τὴν ἕνωσι κατασκευαστῶν ὀμπρελλῶν τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν πρωτοχρονιάτικη ἐμφάνισι τῆς Μπὲ-Μπέ, στὴν τηλεόρασι, ὅπου παρουσίασε ἕνα χορευτικὸ νούμερο, παίζοντας συγχρόνως μὲ μιὰ ὀμπρέλλα.

★ Κυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀμερικὴ ἕνα βιβλίο, ποὺ γίνεται ἀνάρπαστο. Συγγραφεύς του εἶναι ἡ Ντέμπυ Ρέϋνολντς καὶ τίτλος του: «Πῶς ἡ Λὶζ (Ταίηλορ) μοῦ πῆρε τὸν ἄντρα μου (Ἔντυ Φίσερ).

★ Ὁ Σασὰ Ντιστὲλ καὶ ἡ Φρανσὶν Μπρεῶ παντρεύτηκαν στὸ δημαρχεῖο τῆς Μαζέβ. Παρ' ὅλον ὅτι θέλησαν νὰ κρατήσουν τὸ γάμο τους μυστικό, οἱ δυὸ νεόνυμφοι χρειάστηκαν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν πεντακοσίων περιέργων, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο. Οἱ νεόπαντροι θὰ περάσουν μερικὲς μέρες ἐπιδιδόμενοι στὸ ἀγαπημένο τους σπόρ, τὸ σκί, καὶ ἀκολούθως θὰ φύγουν γιὰ τὴν Τουρκία, ὅπου θὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Ὁ Σασὰ ἔχει ὑπογράψει ἕνα συμβόλαιο, γιὰ νὰ κάνη ἐκεῖ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων καὶ θὰ συνδυάση ἔτσι τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

★ Ὁ Μάρλον Μπράντο ζητάει ½ ἑκατομμύριο δολλάρια ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Σάτσυρνταιη Ἥβνινγκ Πὸστ» ἐπειδὴ στὸ τεῦχος του τῆς 16ης Ἰουνίου δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο, στὸ ὁποῖο τὸν κατηγοροῦσε ὅτι, μὲ τὸ δύστροπο χαρακτῆρα του, ἔκανε τοὺς παραγωγοὺς τοῦ φίλμ «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ» νὰ σπαταλήσουν ἄσκοπα πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια. «Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξω πῶς δὲν ἔχω καὶ τόσο κακὸ χαρακτῆρα, καταλήγει ὁ Μάρλον Μπράντο, περιορίζω μόνος μου τὴν ἀπαίτησί μου αὐτὴ στὸ 1)10 καὶ ζητάω μόνο 50.000 δολλάρια, γιὰ ἀποζημίωσι. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ θέλω ὁπωσδήποτε».

★ Γιὰ νὰ δοῦν τὴν «Κλεοπάτρα», οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ πληρώνουν εἰσιτήριο 7 δολλάρια (δηλαδὴ 210 δραχμές) τὶς καθημερινὲς καὶ ηὐξημένο τὰ Σαββατοκύριακα. Μόνο ἔτσι ἡ «Φὸξ» θὰ μπορέση νὰ καλύψη τὸ τεράστιο κόστος τοῦ ἔργου, ποὺ θὰ ὑπερβῆ τελικὰ τὰ 40 ἑκατομμύρια δολλάρια.

★ Τὸ φίλμ τοῦ Φεντερίκο Φελλίνι «Ντόλτσε βίτα», εἶναι τὸ μόνο ξένο ἔργο, ποὺ κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήση στὶς Ἡν. Πολιτεῖες καὶ στὸν Καναδᾶ εἰσπράξεις, ποὺ ξεπερνοῦν τὰ 4 ἑκατομμύρια δολλάρια.

★ Ἡ Κατερὶν Σπὰακ καὶ ὁ Φαμπρίτσιο Καπούτσι ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν στὴ Γαλλία καὶ ὄχι στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ μπορέσουν ἐλεύθερα νὰ χωρίσουν στὸ μέλλον, ἂν ἀνακαλύψουν κάποτε πῶς δὲ ταιριάζουν οἱ χαρακτῆρες τους. Παρὰ τὴ νεαρὰ τους ἡλικία, οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ἐνεργοῦν πολὺ λογικά.

★ Στὴ Νέα Ὑόρκη πέθανε σὲ ἡλικία 89 χρόνων ὁ Ὄττο Χάρμπαχ, ποὺ ἦταν μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ λιμπρέττου τῆς «Ρὸζ-Μαρί».

ΓΚΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Η ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, ὁ Τοῦρκος παραγωγὸς Ὀσντεμὶρ Μπιρσὲλ καὶ ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος θὰ συνεργαστοῦν γιὰ τὸ γύρισμα τῆς πρώτης ἑλληνοτουρκικῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς. Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ θὰ γυριστῆ στὴν Ἀθήνα, στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ στὴ Σμύρνη, θὰ εἶναι μιὰ ἐλευθέρα διασκευὴ τῆς νέας θεατρικῆς ἐπιτυχίας «Χτυποκάρδια στὸ θρανίο» καὶ θὰ στοιχίση πάνω ἀπὸ 4 ἑκατομμύρια δραχμές.

Ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ.

Τὸ ἔργο θὰ γυριστῆ σὲ δυὸ «βερσιόν», μιὰ ἑλληνικὴ καὶ μιὰ τουρκική, μὲ Τούρκους ἠθοποιοὺς καὶ μὲ μόνο κοινὸ σημεῖο τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, οἱ ταινίες τῆς ὁποίας σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Τουρκία. Χάρις στὴ συμπαραγωγὴ τὸ ἔργο θὰ φορολογηθῆ κατὰ τὸ ἥμισυ στὴν Τουρκία καὶ ἡ Ἀλίκη θὰ εἰσπράξη τὴ μεγαλύτερη μέχρι σήμερα κινηματογραφικὴ ἀμοιβή της.

Ὅπως δήλωσε ὁ Ἀλ. Σακελλάριος, στὸ φίλμ τὸ γαμήλιο ταξίδι τῶν νεονύμφων, ἀντὶ νὰ γίνη στὴ Βενετία, θὰ γίνη στὴν Κωνσταντινούπολι. Καὶ πρόσθεσε μὲ τὸ γνωστό του χιοῦμορ: «Θὰ εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ λύσι, γιὰ τὴν ἀναγγελία ποὺ ἔγινε, σχετικὰ μὲ ἕνα γάμο τῆς Ἀλίκης μὲ τὸν Τοῦρκο παραγωγό».

Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, μιλῶντας μὲ τὴ σειρά της, εἶπε ὅτι στὶς 21 Μαΐου θὰ βρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὶ μὲ τὸ θίασό της, γιὰ νὰ δώση μιὰ σειρὰ θεατρικῶν παραστάσεων, ἀρχίζοντας μὲ τὸ ἔργο «Ὡραία μου κυρία».

Ἡ Βουγιουκλάκη σκοπεύει ὕστερα νὰ ἐμφανιστῆ στὴ Σμύρνη καὶ στὸ Ἰσραὴλ καὶ νὰ δώση ἕνα μικρὸ ἀριθμὸ παραστάσεων στὴ Χίο, στὴ Μυτιλήνη καὶ στὴ Ρόδο, περνῶντας ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ νησιά.

★ Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀλίκη ἄρχισε στὰ στούντιο τῆς «Φίνος Φίλμ» καὶ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη τὸ γύρισμα μιᾶς μουσικῆς κωμωδίας, στὴν ὁποία ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη. Τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πρῶτο, ποὺ ἡ Ἀλίκη γυρίζει μὲ τὸ σύστημα Σινεμασκόπ.

★ Ὁ παραγωγὸς Κλέαρχος Κονιτσιώτης ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴ συγγραφικὴ δυάδα Σακκελλάριο—Γιαννακόπουλο, γιὰ νὰ μεταφέρη στὴν ὀθόνη τὴ θεατρική τους ἐπιτυχία «Ὁ κύριος πτέραρχος». Θὰ πρωταγωνιστήση ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος, πλαισιούμενος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ θιάσου του. Τὸ ἔργο θὰ σκηνοθετήση ὁ Ντῖνος Κατσουρίδης, μὲ διευθυντὴ φωτογραφίας τὸν Ἀριστ. Καρύδη—Φοὺξ. Τὸ φίλμ θὰ γυριστῆ μὲ σύγχρονη ἠχοληψία στὰ στούντιο «Ἄλφα» καὶ ὑπολογίζεται νὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ προβολὴ στὰ τέλη Μαρτίου.

★ «Αὐτὸ... τὸ κάτι ἄλλο» εἶναι ὁ ὁριστικὸς τίτλος τῆς νέας ταινίας, ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Γρηγόρης Γρηγορίου, γιὰ τὴν ἑταιρεία «Ρευσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς, Ψαρρᾶς» μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν Ἄννα Φόνσου, τὸ Γιῶργο Πάντζα, τὴ Βιβέττα Τσιούνη, τὸν Βαγγέλη Σειληνὸ καὶ τὸ Λάμπρο Κωνσταντάρα, σ' ἕνα ἰδιότυπο ρόλο. Ἐνδιαφέροντες ρόλους στὸ ἔργο αὐτὸ παίζουν ἐπίσης ὁ Γιῶργος Κωνσταντίνου, ἡ Τζόλυ Γαρμπῆ καὶ ἡ Μάρθα Καραγιάννη.

Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τηρεῖται ἀπόλυτη μυστικότης, γιατὶ ἡ ἱστορία στηρίζεται σ' ἕνα εὕρημα.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κάνετε ὅπως κι' ἐγώ... Διαβάζετε «Θησαυρό» γιὰ νὰ περνᾶ εὐχάριστα ἡ ὥρα!...

Ἡ Ἑλληνίδα χορεύτρια Βέρα Ἔλλεν, ὅπως ἐμφανίζεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ μπαλλέτου στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ παρισινοῦ «Λίντο».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΤΟ Ἐθνικὸ Θέατρο παίζει ἀπὸ προχθὲς τὴ δραματικὴ δημιουργία τοῦ Κλίφορντ Μπάζ, «Ρόδο χωρὶς ἀγκάθι», ποὺ εἶχε παιχθῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, πρὶν τριάντα χρόνια, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Τὸ ἔργο αὐτό, ἕνα παράφορο ἐρωτικὸ δρᾶμα, ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴ ἀναπαράστασι τῆς τραγικῆς ἐρωτικῆς περιπετείας τοῦ Ἑρρίκου τοῦ 8ου, ποὺ ὅταν ἀνακαλύπτη τὴν ἀπιστία τῆς εἰκοσάχρονης Κάθριν Χάουαρντ, παρὰ τὸ παράφορο ἐρωτικό του πάθος, δὲν διστάζει νὰ τὴ στείλη στὸ δήμιο.

★ Ἐπίσης ἡ κωμωδία τοῦ Φεντὸρ «Ἕνα φιλὶ στὸν καθρέφτη», ποὺ ἑτοιμάζει ὁ Χόρν, στὸ «Κεντρικόν», εἶχε παιχθῆ πρὶν 17 χρόνια ἀπὸ τὸν ἴδιο, μαζὶ μὲ τὴν Μαίρη Ἀρώνη.

★ Ὁ θίασος Μυράτ, εἶναι ὁ μόνος ἀθηναϊκὸς θίασος, ποὺ θὰ καλύψη τὴ χειμερινὴ σαιζὸν μὲ τὸ ἱσπανικὸ ἔργο «Πικραγαπημένη», ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θίασοι ἄλλαξαν ἔργα.

★ Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ θεατρικοῦ Παρισιοῦ, δυὸ Ἕλληνες χορευτές, παρουσιάζονται σὰν πρωταγωνιστὲς σὲ σκηνικὴ δημιουργία.

Πρόκειται γιὰ τοὺς γνωστοὺς χορευτὲς Ἀλέκο Μπάλσα καὶ Βέρα Ἔλεν, ποὺ εἶχαν πέντε ἐμφανίσεις στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Λίντο», «Ἀκολουθῆστε με» καὶ ποὺ τὰ ὀνόματά τους ἀναφέρονται στὸ πρόγραμμα, μὲ τὰ μεγαλύτερα γράμματα.

★ Στὸ Παρίσι, ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀλέκο Μπάλσα, τὴν παρτεναίρ του Βέρα Ἔλεν καὶ τὴν σολὶστ Νάνσυ, ἐργάζονται καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καλλιτέχνες, ὅπως ὁ παλαιὸς ποδοσφαιριστὴς Σπῦρος Σκλαβοῦνος, ποὺ τραγουδάει ξένα τραγούδια στὸ «Μονσενιὲρ» καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ντούσση, ποὺ παρουσίασαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι, πρὶν τρία χρόνια, τὸ ἄγνωστο ἀκόμη μπουζούκι.

★ Ἀκόμη δὲ σὲ μία νέα γαλλικὴ ταινία, στὶς «Παρισινὲς νύχτες», ποὺ θὰ προβληθῆ προσεχῶς καὶ στὴν Ἀθήνα, ὁ Ἕλληνας τραγουδιστὴς Ἄγγελος Ριγάκης, γνωστὸς στὸ Παρίσι σὰν Ἀνζὲλ Ριγκό, ἑρμηνεύει ἕνα καινούργιο τραγοῦδι τοῦ Μίκη Θεοδωράκη.

★ Ἡ ρῆξι Χατζηδάκι—Μούσχουρη κατὰ σειρά, φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁριστική.

Πραγματικά, ὁ συνθέτης δήλωσε τελευταῖα στὸ Παρίσι ὅτι διακόπτει γιὰ πάντα τὴ συνεργασία μαζί της.

Ἀφορμή, ὅπως λένε οἱ καλῶς πληροφορημένοι, εἶναι ὅτι ἡ Μούσχουρη, κατὰ τὴν τελευταία παραμονή της στὸ Παρίσι, ἠχογράφησε ἑλληνικά, σὲ δίσκους ἄλλης ἑταιρείας ἀπὸ ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία συνεργάζεται, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήση, τὰ τραγούδια τῆς ἀμερικανικῆς ταινίας «Συνέβη στὴν Ἀθήνα».

★ Ἡ Νάνα Μούσχουρη, μετὰ τὸ Παρίσι, βρίσκεται τώρα μαζὶ μὲ τοὺς «Ἀθηναίους» ἕνα νέο μοναδικὸ συγκρότημα, στὴν Ἑλβετία.

★ Ἡ Μπελίντα, ὁ Βογιατζῆς καὶ ὁ Μουζάκης, ἐπικεφαλῆς μεγάλου μουσικοῦ συγκροτήματος, θὰ μεταβοῦν τὸ Μάρτιο στὸ Τὲλ Ἀβὶβ καὶ κατόπιν στὴν Κύπρο καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι.

★ Ὁ γνωστὸς Ἑλληνοαιγυπτιώτης «ζογκλὲρ» Πλατῆς, ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ διεθνῆ τώρα ἀτραξιόν, βρίσκεται πάλι στὴν Ἀθήνα.

★ Ἡ Παμέλλα, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες στὸ Παρίσι γιὰ ἀνάπαυσι, διαπραγματεύεται, γιὰ τὸ καλοκαίρι, πολλὲς ξένες ἀτραξιόν, καθὼς κι' ἕνα μέρος τοῦ γνωστοῦ ἀγγλικοῦ μπαλέτου «Μπλοῦ Μπὲλ Γκέρλς».

★ Τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Μάνου Χατζηδάκι «Μανούλα μου», κυκλοφόρησε σὲ γαλλικὴ ἔκδοσι μὲ τὸν τίτλο «Πουρκουά, μὸν Ντιέ».

Ἐπίσης, τὸ τελευταῖο σουξὲ τοῦ Μουζάκη «Τὸ ταγκὸ τῆς Ἀθήνας», μεταφράστηκε σὲ ξένες γλῶσσες καὶ ἄρχισε νὰ σημειώνη ἐπιτυχία στὴν Εὐρώπη.

★ Γιὰ τὴ Μεγάλη Πέμπτη ὡρίσθηκαν οἱ ἀρχαιρεσίες τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν, ποὺ παρουσιάζουν φέτος ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ

Ὁ μηχανοξυλουργὸς ποὺ ἔγινε τραγουδιστὴς

Ἀπὸ τὰ πιὸ νέα ἀστέρια τοῦ εἴδους, ὁ Θεόδωρος Κανακάρης χρωστᾶ τὸ νέο του ἐπάγγελμα, σ' ἕνα σοβαρὸ ἀτύχημα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή.

Πρὶν τέσσερα χρόνια, ὁ Κανακάρης ἐργαζόταν ὡς μηχανοξυλουργός, σ' ἕνα ἐργοστάσιο τοῦ Πειραιᾶ. Ἕνα πρωΐ, ὅμως, ὅπως χτυποῦσε μὲ δύναμι κάτι παλιοσίδερα, ξέφυγε ἕνα σίδερο ἀπὸ τὸ σφυρί του καὶ τὸν χτύπησε ἄσχημα στὸ κεφάλι. Τὸν μετέφεραν ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἔμεινε δέκα ἡμέρες σὲ ἀφασία, κινδυνεύοντας σοβαρά. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, ἔγινε καλά, δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ δουλειά του. Τί νὰ κάνῃ ὅμως ἔξω ἀπὸ τὴν εἰδικότητά του; Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα.

Σ' αὐτὴ τὴν τόσο δύσκολη στιγμή, ὁ Βασίλης Καραμπατάκης, ποὺ ἤξερε, ὅτι ἔχει καλὴ φωνή, γιατὶ τὸν εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ τραγουδᾷ ἐρασιτεχνικά, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Ἤξερε, ἄλλωστε, καὶ λίγη κιθάρα, πρᾶγμα ποὺ τὸν βοήθησε πολύ.

Μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους κιθαριστὰς καὶ τραγουδιστάς, ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὸ «Βερντένο», μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Κώστα Χατζηχρήστου καὶ εἶχε ἀρκετὴ ἐπιτυχία.

Ἀργότερα ἔμαθε καὶ μπουζούκι καὶ ἀπεφάσισε πιὰ νὰ εἰδικευθῇ στὸ λαϊκὸ τραγούδι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Βασίλη Καραμπατάκη, ἔδωσε ἀκρόασι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑταιρεῖες δίσκων. Ἄρεσε ἀκόμη περισσότερο ἐκεῖ καὶ ὑπέγραψε ἀμέσως μακροχρόνιο συμβόλαιο.

Παράλληλα, ἔκανε ἐμφανίσεις πρῶτα σὲ μικρὰ ταβερνάκια καὶ ἀργότερα στὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ εἴδους, δίπλα σὲ μεγάλα ἀστέρια, τὸν Τσιτσάνη, τὸν Παπαϊωάννου, τὴν Καίτη Γκρέυ, τὸν Ζαμπέτα, τὸ Γαβαλᾶ, κ. ἀ.

Σιγὰ-σιγά, ὁ Κανακάρης, μὲ τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ νέο ἐπάγγελμά του, κατέκτησε τὴ συμπάθεια τοῦ κύκλου του, ἐνῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς συνθέτες τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται τὰ τραγούδια του. Ἔτσι, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τραγούδια τοῦ συνθέτου, τὸ «Μονοπάτι τῆς ζωῆς», ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα σουξὲ τοῦ Κανακάρη σὲ δίσκους:

«Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς
εἶναι πολὺ μεγάλο,
ἀγκάθια ἔχει ὁ δρόμος του...
Τὴ στράτα πῶς θὰ βγάλω».

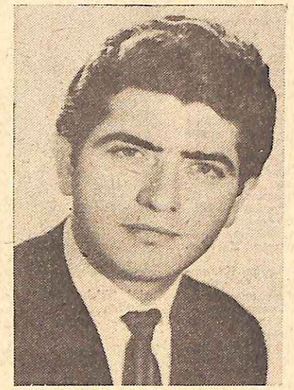

Ὁ Κανακάρης.

Ἕνα ὅμως ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα σουξέ του, ἀνάμεσα στὰ 30 τραγούδια, ποὺ ἔχει ἠχογραφήσει ὡς τώρα, μὲ ρεκὸρ κυκλοφορίας στοὺς δίσκους, εἶναι τὸ ὡραῖο τραγούδι τοῦ Γιώργου Μητσάκη «Ὁ Μπαρμπαθωμᾶς».

«Ἀντιλαλοῦν διπλοπεννιὲς
μέσα σ' ἕνα κουτούκι
κάθεται ὁ μπάρμπα Θωμᾶς
καὶ παίζει τὸ μπουζούκι
νάταν τὰ νειάτα δυὸ φορὲς
καὶ σιδερένιες οἱ καρδιές...».

Δὲν εἶναι ἀκόμη ξένος ὁ Κανακάρης καὶ μὲ τὸν κινηματογράφο. Ἔλαβε ὡς τώρα μέρος σὲ τέσσερες ταινίες, μὲ τὰ πιὸ ἀξιόλογα συγκροτήματα, τὶς «Νύχτες στὸ Μιραμάρε», «Ποιὸς θὰ κρίνῃ τὴν κοινωνία», «Ἁμαρτίες γονέων» καὶ «Γιὰ τὴν ἀγάπη μιᾶς ὀρφανῆς».

★

Εἴδαμε τὸν Κανακάρη σὲ μιὰ τελευταία φωνοληψία γιὰ τὸ «Λαχεῖο Συντακτῶν».

— Τί σὲ ἀπασχολεῖ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Πρόβες καὶ μόνο πρόβες! Ἑτοιμάζω τώρα μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὀχτὼ νέα τραγούδια τοῦ Στράτου Καμενίδη, πού, ὅπως πιστεύω τοὐλάχιστον, θὰ ἔχουν πολλὴ ἐπιτυχία.

— Καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία;

— Τὸ ραδιόφωνο. Ἐνδιαφέρομαι νὰ ἀκούω συνεχῶς τραγούδια, ἀφοῦ εἶναι κάτι σχετικὸ μὲ τὴ δουλειά μου. Ἐπίσης ἡ μοτοσυκλέττα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερή μου ψυχαγωγία, τὶς ὧρες, ποὺ μοῦ μένουν ἐλεύθερες. Καὶ μὲ διασκεδάζει ἰδιαίτερα νὰ κάνω μακρυνοὺς περιπάτους καὶ νὰ ρεμβάζω, μαζὶ μὲ τὸ κορίτσι μου, ὅταν θέλη...θάλασσα.

— Σχέδια γιὰ τὸ μέλλον;

— Νὰ κάνω ἕνα μεγάλο ταξίδι στὸ ἐξωτερικό, ὅταν θὰ εἶμαι ἐντελῶς ἕτοιμος γι' αὐτό. Πρὸς τὸ παρόν, δὲ μὲ ξέρει παρὰ μόνο ἡ Ἀθήνα καί, γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα, ἡ Θεσσαλονίκη.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνειρό σου;

— Νὰ ἀποκτήσω μιὰ ὡραία βίλλα, μὲ ἕνα ἀπέραντο κῆπο, ποὺ νὰ τὸν περιποιοῦμαι μόνος μου. Μὲ μόνη συντροφιὰ τὸ κορίτσι μου, μιὰ εὐγενικὴ καὶ καλὴ συνάδελφο, ποὺ τὴ λατρεύω.

Σὰν πιὸ ζωηρὸ περιστατικὸ τῆς ζωῆς του ὁ Κανακάρης διατηρεῖ πάντα τὸ τραγικὸ του ἀτύχημα, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ τραγουδιστής.

Νοιώθει ἀκόμα τὸ μοιραῖο σφυρὶ νά... σφυρίζῃ μέσα στ' αὐτιά του, γιατὶ εἶδε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Κανακάρης, συντροφιὰ μὲ τὸν τραγουδιοῦ, τὸν Τσιτσάνη, τὴν Γκρέυ καὶ τὸν Παπαϊωάννου.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ ψυχανάλυσι, στὴν Ἀμερική, ἔχει εἰσχωρήσει στὴν καθημερινὴ ζωή. Δὲν ὑπάρχει γυναικεῖο περιοδικό, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἀφιερώσει μιὰ σελίδα του στὸν ψυχαναλυτή. Συμβουλὲς τοῦ ψυχαναλυτῆ, ἀλληλογραφία μὲ τὸν ψυχαναλυτή. Δὲν ὑπάρχει γυναίκα, ποὺ νὰ μὴ σκέπτεται νὰ λύσῃ τὰ καθημερινά της προβλήματα μὲ τὴν ψυχανάλυσι.

Ἕνας γνωστὸς Νεοϋορκέζος ψυχαναλυτὴς δημοσίευσε τελευταία ἕνα κατάλογο μὲ ἐντολές, γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ κατακτήσουν τὴν εὐτυχία (καὶ ποιὸς δὲν ἐπιθυμεῖ κάτι τέτοιο;). Ἀκοῦστε, λοιπόν, τὶς συμβουλές του:

Τὰ ἐνδιαφέροντα: Τὸ μεγάλο μυστικὸ γιὰ νὰ ζήσετε εὐχάριστα μέχρι τὰ ἐνενῆντα καὶ πέρ' ἀπ' αὐτά, εἶναι νὰ διατηρήσετε ἕνα μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὰ αἰσθήματα, γιὰ τὴν ἐργασία καὶ γιὰ τὰ χόμπυ. Προσπαθῆστε νὰ καλλιεργήσετε μέσα σας συστηματικὰ αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα. Φροντίστε νὰ εἶσθε φιλόδοξες, ἀλλὰ μὴ ζητᾶτε πολλὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας, μένοντας μέσα στὰ ὅρια, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν οἱ ἱκανότητές σας.

Ἡ κοινωνικὴ ζωή: Μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα μεγάλο παράγοντα ἰσορροπίας, γιατὶ εἶναι σημαντικώτατο γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ νοιώθῃ, ὅτι ἀρέσει, ὅτι γίνεται συμπαθητική, ὅτι ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι, ὅμως, νὰ διαλέξῃ τὸ κατάλληλο περιβάλλον, νὰ κινῆται ἀνάμεσα σὲ κόσμο, ποὺ νὰ ἔχῃ τὶς ἴδιες προτιμήσεις, τὰ ἴδια ἐνδιαφέροντα, τὶς ἴδιες τάσεις μ' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ποὺ νὰ ἀνήκῃ στὸ ἴδιο κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο.

Ἡ Ἰσορροπία: Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἀποκτηθῇ. Γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὴ μιὰ γυναίκα, θὰ πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν αὐτονομία της. Κάνουν λάθος οἱ γυναῖκες, ποὺ ἀφιερώνουν ὁλόκληρη τὴ ζωή τους μόνο σ' ἕνα πρᾶγμα, στὰ παιδιά, στὴν ἐργασία, στὸ σύζυγο.

Ἡ αὐτοεξέτασι: Ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἰσορροπίας εἶναι ἡ δυνατότητα νὰ κυττάζουμε μέσα στὸν ἑαυτό μας. Πόσες γυναῖκες δὲ ζοῦν μέσα σ' ἕνα ἀτέλειωτο λάθος, ἐπειδὴ φοβοῦνται νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια στὸν ἑαυτό τους! Γι' αὐτό, κάνετε κάθε μέρα μιὰ βαθειὰ καὶ εἰλικρινῆ αὐτοεξέτασι, ἀπευθύνοντας ἐρωτήσεις στὸν ἑαυτό σας καὶ προσπαθῶντας νὰ ἀπαντήσετε μὲ ἀμείλικτη εἰλικρίνεια. Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι, στὸ διάστημα μιᾶς ζωῆς, ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ περισσότερο πόνο, δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ξέρουμε, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀρνιόμαστε νὰ παραδεχθοῦμε...

καλόνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ

«Μᾶς λείπουν οἱ ἄνθρωποι μὲ φλόγα»

Στὸ ἀπέριττο γραφειάκι του τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς «Φίνος Φίλμ», τῆς ὁποίας εἶναι παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης, ὁ Κώστας Ἀνδρίτσος, μίλησε μὲ δύναμι καὶ πάθος, σὰν ἄκουσε τὴν ἐρώτησί μας.

— Πῶς βλέπω τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο καὶ τοὺς φορεῖς του σήμερα; (Κούνησε τὸ κεφάλι). Μὰ δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς μὲ δυὸ λέξεις.

Ἀπ' τὸ κλειστὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, πυκνὲς νιφάδες χιονιοῦ στροβιλίζονταν σ' ἕναν ἀνάερο χορό.

Ἔδειξε τὶς νιφάδες.

— Κυττάχτε πόσες εἶναι. Ἀμέτρητες! "Αν ἔλειπαν οἱ μισές, δὲ θὰ εἴχαμε τὸ ἴδιο αἰσθητικὸ ἀποτέλεσμα. Λοιπόν, ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὴ «νύμφη τοῦ βορρᾶ», συμβαίνει καὶ μὲ τὴν 7η Τέχνη. Χιλιάδες παράγοντες παίζουν, θετικὰ ἢ ἀρνητικά, τὸ ρόλο τους, γιὰ νὰ «βγῇ» μιὰ καλὴ ταινία. Ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες τέχνες, τὴν ποίησι, τὴ μουσική, τὴ ζωγραφική, ὁ κινηματογράφος δὲ χρειάζεται μιὰ καρδιά, ἕναν ἄνθρωπο, κι' ἕνα ταλέντο, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ. Χρειάζεται πολλὲς «καρδιές», γιατὶ εἶναι ἡ πιὸ σύνθετη τέχνη.

— Δὲν ἔχει τέτοιες «καρδιὲς» ἡ Ἑλλάδα;

Ἐσφιξε τὰ χείλη κι' ἀπόμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός. Ὕστερα δογμάτισε:

— Θὰ σᾶς πῶ κάτι παράξενο, ποὺ δὲ θὰ τ' ἀκούσατε ἴσως ἀπὸ ἄλλο συνάδελφο. Λοιπόν, ὄχι. Ὁ σημερινὸς κινηματογράφος δὲ διαθέτει, δυστυχῶς γιὰ μας, πάρα πολλὲς καρδιές. Σήμερα, ἡ ταινία ἔπαψε πιὰ νάναι ἀνάβλυσμα καλλιτεχνικῆς φιλοδοξίας, «ἀνησυχίας», «ἀγωνίας» καὶ «πάθους πνευματικῆς ἀναζητήσεως». Σήμερα ἡ ταινία δὲν εἶναι παρὰ ἕνα βιομηχανικὸ προϊόν, ποὺ θὰ παραδοθῇ στὰ χέρια τοῦ ἐμπόρου, γιὰ νὰ σημειωθῇ στ' «δοῦναι» καὶ «λαβεῖν» λογιστικῶν βιβλίων. Ἄλλοτε...

Ἀναστέναξε.

— ... Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ κινηματογράφου εἶχαν περισσότερη φλόγα. Σήμερα τὸ κερὶ τρεμοσβύνει.

Ἡ θεωρία του ἦταν κάπως παράξενη — ἔτσι τὴ χαρακτήρισε ὁλόκληρο κι' ὁ ἴδιος. Γι' αὐτὸ διακινδύνεψαμε μιὰ ἐρώτησι, ποὺ θ' ἀποσαφήνιζε τὰ πράγματα:

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς οἱ προπολεμικὲς ταινίες ἦταν καλλίτερες ἀπὸ τὶς σημερινές;

Ὄχι. Κάθε ἄλλο, μάλιστα! Ὡστόσο, ἂν τὰ ἄρτια σημερινὰ τεχνικὰ μέσα καὶ τὴν κινηματογραφικὴ πεῖρα ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς, τὴν εἶχαν οἱ παλιοί, θὰ ἐφτιαχναν πιὸ καλὲς ταινίες ἀπ' αὐτές, ποὺ βλέπουμε στοὺς κινηματογράφους μας μὲ τὴν ἑτικέττα «ἑλληνικῆς παραγωγῆς φίλμ». Ἡ διαφορά, ποὺ χωρίζει τὸ «χτὲς» ἀπὸ τὸ «σήμερα» εἶναι ἡ ἐξῆς: Πιὸ καλὰ ἡ τεχνικὴ τώρα. Πιὸ καλοὶ οἱ ἄνθρωποι ἄλλοτε.

— Μὲ τὴ λέξι ἄνθρωποι, ἐννοεῖτε τοὺς ἠθοποιούς;

— Ὄχι. Οἱ ἠθοποιοί μας εἶναι καλλίτεροι ἀπὸ τὸ ἔμψυχο κινηματογραφικὸ ὑλικὸ ἄλλων χωρῶν. Καὶ τὰ τεχνικὰ μας μέσα ἐφάμιλλα. Ἐκεῖ ποὺ σκοντάφτουμε, εἶναι οἱ σκηνοθέτες...

★

Ὁ συνομιλητής μας, στὴ συνέχεια τῆς συνεντεύξεως, ἐνετόπισε πιὸ καθαρὰ τὸ πρόβλημα τῆς «σημερινῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς πραγματικότητος».

— Ἐκεῖ ποὺ σκοντάφτουμε σήμερα, μᾶς εἶπε, δὲν εἶναι ἡ ποσότης τῶν παραγομένων ταινιῶν, ἀλλὰ ἡ «ποιότης». Ὡστόσο, τὸ θέμα «ποιότης» εἶναι καθαρὰ συνάρτησι οἰκονομικῶν παραγόντων. Γιὰ νὰ ποῦμε τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο, οἱ Ἕλληνες παραγωγοὶ καὶ σκηνοθέτες, ἀπευθύνονται σὲ ὀχτὼ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ποὺ μιλοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὰ ἔσοδα, λοιπόν, τοῦ «ἐμπορεύματος» — ταινία εἶναι πολὺ περιωρισμένα. Κατ' ἀναλογίαν, τὰ ἔξοδα στενεύουν σὲ σημεῖο, ποὺ ὁ «δημιουργὸς» νὰ μὴν ἔχῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ χέρια του ἐλεύθερα νὰ δημιουργήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ ταλέντο του καὶ τὶς δυνατότητές του.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ ζητήματος, τῆς κακοδαιμονίας μας, δηλαδή, γιατὶ παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴ ἄνθησι τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ὑπάρχει πάρα πολλὴ κακοδαιμονία.

— Ἡ ἄλλη πλευρὰ ποιά εἶναι;

— Ἡ ἔλλειψι φλόγας, γιὰ τὴν ὁποία σᾶς μίλησα. Οἱ περισσότερες προσπάθειες, ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴ δημιουργία ἑλληνικῶν ταινιῶν ποιότητος, ἀπέτυχαν καὶ ἐμπορικὰ καὶ καλλιτεχνικά.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ εἶναι χαμηλό, σὲ σημεῖο ποὺ ν' ἀπωθῇ τὶς ταινίες ποιότητος;

— Ὄχι. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν μεγάλη κληρονομιὰ τοῦ παρελθόντος, ἔχουν λεπτὴ αἴσθησι καὶ ἔμφυτη τὴν ἀγάπη τοῦ καλοῦ. Θάταν ἀγανδρο νὰ ρίψουμε τὶς εὐθύνες σ' αὐτούς.

— Τότε;

— Νομίζω πὼς φταῖνε οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες σκηνοθέτες «ποιότητος». Ἐντυπωσιάζονται ἀπὸ λεπτομέρειες καὶ ἔχουν ταυτίσει τὴν ἔννοια «ποιότης» μὲ τὴν ἔννοια «σχολή». Ἔτσι, δὲν κάνουν ἀληθινὴ τέχνη, ἀλλὰ τεχνοτροπία. Μὲ καταλάβατε;

— Ἐξακολουθῆστε...

— Αὐτὴ ἡ «νοοτροπία» τῶν σκηνοθετῶν μας ὀφείλεται κατὰ μέρος στοὺς Ἕλληνες κριτικοὺς τοῦ κινηματογράφου, ποὺ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνουν «γρί» ἀπὸ κινηματογράφο. Εἶναι ἀληθινὸ περιοδόλι! Οὔτε ξέρουν τί γράφουν, οὔτε ξέρουν τί γίνουν. Εἶναι ν' ἀπορῇ κανείς, ὄχι μὲ τὴν ἀφέλεια τῶν ἐφημερίδων, ποὺ τοὺς παραχωροῦν τὶς στῆλες τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς κινηματογραφιστές, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴ γνώμη τους. Ὅσο γιὰ τὸ κοινό, αὐτὸ ἀδιαφορεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ βλέπει κανεὶς, ταινίες, ποὺ οἱ «κριτικοὶ» τὶς χτυποῦν, νὰ σημειώνουν ρεκὸρ εἰσιτηρίων κι' ἄλλες, ποὺ τὶς ὑμνολογοῦν, νὰ προβάλλωνται σὲ ἄδειες αἴθουσες.

» Οἱ «κριτικοὶ» κατὰ τὴ γνώμη μου, τούλαχιστον ὡρισμένοι ἀπ' αὐτούς, παίζουν τὸ χείριστο ρόλο στὴν ἐξέλιξι τοῦ κινηματογράφου μας. Καὶ εἶναι ὑπόλογοι γιὰ τὴν κακοδαιμονία τῶν ταινιῶν μας.

Ὁ σκηνοθέτης Κώστας Ἀνδρίτσος, ποὺ φιλοδοξεῖ ν' ἀνεβάσῃ τὴν στάθμη τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυσχιδεῖς καὶ πολυπράγμονες σκηνοθέτες τῆς νέας γενιᾶς μας, εἶναι γέννημα μιᾶς παλιᾶς φιλολογικῆς συντροφιᾶς τῶν κατοχικῶν χρόνων. Ἀρχηγὸς καὶ δάσκαλος τῆς συντροφιᾶς αὐτῆς ἦταν ὁ Κωστὴς Βελμύρας κι ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη της ἦταν καὶ ὁ Κ. Ἀνδρίτσος.

Πέρα ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ ἐνδιαφέροντα, τὴ «συντροφιὰ» ἀπασχολοῦσαν ζωηρὰ καὶ τὰ θέματα τοῦ κινηματογράφου, ὁ δὲ Βελμύρας, ποὺ εἶχε κάνει εἰδικὲς σπουδὲς στὸ ἐξωτερικό, τοὺς παρέδιδε τὰ πρῶτα μαθήματα.

Ἔτσι ὁ Κ. Ἀνδρίτσος, ὅταν ἀποφάσισε, σὰν παραγωγὸς ὁ ἴδιος κι' ἀργότερα σὰ σκηνοθέτης ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸν κινηματογράφο, δὲ βρέθηκε σὲ «τέρρα ἰνκογνίτα», ὅπως, δυστυχῶς, συμβαίνει μὲ πολλοὺς ἄλλους στὸν τόπο μας. Ἀντίθετα, ὁ Κ. Ἀνδρίτσος, θεωρεῖται σήμερα σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἄρτια κατασταλιγμένους στὰ σκηνοθετικὰ ζητήματα, σκηνοθέτης μας, ἀφοῦ ἄλλωστε, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν κορυφή, πέρασε διαδοχικὰ ἀπ' ὅλα τὰ στάδια τῆς «δουλειᾶς».

Ἡ πρώτη σκηνοθετικὴ ἐργασία του ἄρχισε τὸ 1942, ὅταν χρημάτισε βοηθὸς τοῦ Γ. Τζαβέλλα στὴν ταινία ποὺ ἀποτέλεσε ὀροσημο, στὴν ἑλληνικὴ κινηματογραφία, τὰ «Χειροκρότηματα».

Ἀργότερα βρίσκουμε τὸν Κ. Ἀνδρίτσο βοηθὸ στὴ «Φίνος Φίλμ» καὶ στοῦ «Ζερδοῦ». Μὲ τὴν ταινία «Ζάτρα», ποὺ σκηνοθέτησε μὲ τὸ Γ. Γρηγορίου, ἔκαμε τὸ σκηνοθετικό του ντεμοῦτο.

Στὸ ἐνεργητικό του σήμερα ὑπάρχουν 14 ταινίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες σημειώνουμε, τὰ «Ὄνειρα κοριτσιῶν», τὰ «Κόκκινα τριαντάφυλλα», τὴ «Μαρία Πενταγιώτισσα» μὲ τοὺς Ἀλ. Ἀλεξανδράκη — Γκέλλυ Μαυροπούλου, τὸ «Παραστράτημα μιᾶς ἀθῶας» μὲ τὴν «Μπουμπουλίνα», τὸ «Ποτὲ δὲν σὲ ξέχασα», ποὺ ὅταν προβλήθηκαν σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὁ Κ. Ἀνδρίτσος, ποὺ εἶναι Ἀθηναῖος καὶ ἀκμετὰ νέος ἀκόμη (γεννήθηκε τὸ 1916), ἡγεῖται σήμερα τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Φίνος Φίλμ» σὰν παραγωγὸς καὶ σὰ σκηνοθέτης, φιλοδοξεῖ δὲ νὰ τοποσυσίαση στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ταινίες ποιότητος καὶ νὰ ἀνεβάσῃ τὸ ἐπίπεδο τῆς 7ης Τέχνης στὸν τόπο μας.

Τὶς διαπιστώσεις αὐτὲς τοῦ Κ. Ἀνδρίτσου, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι στ' ἀλήθεια τσουχτερές, τὶς θέτουμε ὑπ' ὄψι τοῦ καλοπίστου κοινοῦ.

Ἕνα μονάχα σημεῖο μένει χωρὶς διευκρίνησι ἀπὸ ὅσα μᾶς ἐξέθεσε: Ἡ στενότητα κοινοῦ καὶ χρημάτων, φυσικά, ποὺ τορπιλλίζει κάθε καλὴ προσπάθεια.

Μπορεῖ ἄραγε νὰ θεραπευθῇ αὐτὸ τὸ κακό;

Ὁ κ. Ἀνδρίτσος ἔχει κατηγορηματικός, στὴν ἀπάντησί του.

— Φυσικά, μπορεῖ, μᾶς εἶπε. Ἀρκεῖ τὸ κράτος νὰ θελήσῃ νὰ βοηθήσῃ.

— Μὲ ποιὸν τρόπο; ρωτήσαμε.

— Μὲ τὴ μείωσι τῆς φορολογίας. Σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει τόσο ἄγρια φορολογία τοῦ προϊόντος, ποὺ λέγεται «ταινία». Ἐδῶ τὸ κράτος ἐπιβαρύνει κατὰ 100% μὲ φόρους κάθε ἑλληνικὴ ταινία. Ἀπὸ τὶς 16 δραχμὲς τοῦ εἰσιτηρίου κάθε κινηματογράφου ἡ φορολογία εἶναι 8,20 δραχμές. "Αν αὐτὸ λέγεται «προστασία», ὅπως διατυμπανίζεται τελευταία, τότε δὲν ξέρω τί θὰπρεπε νὰ ὀνομάσουμε «διωγμό».

»Προσωπικὰ νομίζω, πὼς πλάϊ στοὺς κριτικούς, πρέπει νὰ τοποθετήσουμε καὶ τοὺς κρατικοὺς ἁρμοδίους. Οἱ δυὸ αὐτοὶ παράγοντες εἶναι ἀπόλυτα ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ ὑπανάπτυξι τῆς χώρας.

Καὶ ὁ κ. Ἀνδρίτσος συμπέρανε:

— Πῶς νὰ μὴ μαραζώσουν οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες κάτω ἀπὸ τὴ «βοήθεια αὐτῶν τῶν δυὸ θεριῶν»;

★

Τελειώσαμε τὴ συνέντευξί μας μὲ τὸν κ. Κ. Ἀνδρίτσο, μὲ δυὸ καθαρῶς «προσωπικὲς» ἐρωτήσεις.

Ἐ ρ ώ τ.: Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον;

Ἀ π ά ν τ.: Ἔχω πολλὰ καὶ φιλόδοξα σχέδια. Ἐφέτος θὰ σκηνοθετήσω δυὸ ταινίες. Θὰ προσπαθήσω νὰ ξεπεράσω αὐτά, ποὺ πραγματοποίησα ὡς τώρα.

Ἐ ρ ώ τ.: Ἂν δὲν ἤσατε ὁ κ. Ἀνδρίτσος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, πῶς θὰ βλέπατε τόν... Κώστα Ἀνδρίτσο;

Ἀ π ά ν τ.: Σὰν ἕναν ἄνθρωπο μὲ πολλὲς ἀνησυχίες καὶ πολλές... ἐλλείψεις. Ἂς περιμένουμε νὰ δοῦμε, τί θὰ φτιάξῃ.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

—ΑΜΑΝ, μάστορη, εἶπε στὸ μπάρμπα Λουκᾶ, ὁ βοηθός του ὁ Νώντας ὁ Μέγγουλας. Εἶμαι ἐρωτευμένος μέχρι τὰ μπούνια.

— Περαστικά σου, Νώντα καὶ μὴ χειρότερα! Καὶ δὲν μᾶς λές, ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ σκορδόπιστη ποὔκανε τὴν καρδιά σου κερί;

— Εἶναι ἡ Κικίτσα, μπάρμπα Λουκᾶ μου, τὸ καστανὸ κορίτσι ποὺ μαντάρει γυναικεῖες κάλτσες στὸ μηχανάκι, ἐκεῖ στὸ ψιλικατζίδικο τοῦ Ἀποστόλη...

— Μωρὲ Νώντα, ποῦ ξέπεσες κακομοίρη, καὶ δάγκωσες γιὰ καλὰ τὴ λαμαρίνα. Ἡ Κικίτσα εἶναι κουφέτο, δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀρνηθῶ βέβαια, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγκινάρα, παιδί μου. Σήμερα κορτάρει μὲ τὸν Τάσο κι' αὔριο μὲ τὸ Λάκη. Τὸ ὁποῖον, βράσε ρύζι... Ἐσὺ ποῦ θὰ πιάσης σειρά, βρὲ Νώντα στὸ ἐρωτικό της πρωτάθλημα;

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Νώντας, μερακλῆς κι' ἐρωτιάρης, ἀναστέναξε ἀπὸ βάθους ψυχῆς.

— Ἄσε με νὰ ζῆς, μπάρμπα Λουκᾶ μου, στὸ μεγάλο σεβντά μου. Ἡ Κικίτσα μὲ κάνει ὅπως θέλει μὲ τὰ φιλιά της καὶ τὰ νάζια της.

— Καὶ γιὰ τοῦτο δὲ σὲ βλέπομε πιὰ βρὲ Νώντα στὸ γήπεδο;... Προδότη!

— Τί νὰ σοῦ πῶ μάστορη. Εἶμαι παλαβὸς γιὰ τὴν Κικίτσα. Μονάχα ποὺ ἔχει κι' ἐτούτη ἕνα βίτσιο.

— Σὰν τί νάχη βρὲ Νώντα; Μαζεύει γραμματόσημα, ἢ παλιὰ σκουριασμένα κλειδιά;

— Τὸ βίτσιό της, μάστορη, εἶναι τ' ἀλογατάκια. Δηλαδὴ τὰ ἱπποδρόμια κι' ὅπου τήνε χάνεις στὸ Φάληρο βρίσκεται...

— Δηλαδὴ πηγαίνει καὶ τὶς καθημερινές; Ἀφήνει τὸ μηχανάκι καὶ ροβολάει στὸ Δέλτα;

— Δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα τήνε χάνω καὶ μοῦ λέει πὼς πηγαίνει νὰ χρονομετράη τὰ φαβορί... Τὸ ὁποῖον μεράκι...

— Κούνια ποὺ σὲ κούναγε, βρὲ Νώντα, κοροϊδάκι. Κάποιο λάκκο ἔχει ἡ φάβα, μωρέ!

— Καλὰ λὲς μάστορη. Τὴν Τετάρτη τ' ἀπόγεμα θὰ πέσω στ' ἀχνάρια της νὰ ἰδῶ τί γίνεται.

Σὲ δυὸ τρεῖς μέρες ὁ Νώντας ἐκειδὰ ποὺ δουλεύανε σὲ καινούργιο διαμέρισμα, λέει στὸν μπάρμπα Λουκᾶ:

— Γιὰ κεῖνο ποὺ μοὔλεγες, μάστορη, σὰν νάχης δίκιο. Ἡ Κικίτσα κατεβαίνει στὸ Δέλτα γιὰ τὸν Ἀντρέ...

— Ποιός εἶναι αὐτός, μωρέ;

— Εἶναι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, μάστορη κι' ἡ Κικίτσα τάχει φτιάσει μαζί του. Μοῦ ρίχνει στάχτη στὰ μάτια... Τὴν ἀκολούθησα ποὺ λὲς καὶ τὴν τήραξα κρυφὰ νὰ ζαχαρώνη μὲ τὸν λεγάμενο. Ὁ Ἀντρὲ ποὺ λὲς τήνε σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του, τὴν γιομίζει φιλιὰ κι' ὕστερα πᾶνε στὸ μπὰρ καὶ τὰ κοπανᾶνε... οὐΐσκυ... βερμούτ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Τί νὰ κάνω, λοιπόν, μάστορη; Τὴν ἀγαπάω ὁ ἔρμος, τὴ λατρεύω καὶ τὴ θέλω δική μου. Καίγομαι καὶ τσουρουφλίζομαι.

— Ἄσε τὶς κλάψες, Νώντα κι' ἄκουσε: Θὰ σὲ βοηθήσω ποὺ λὲς γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά. Ὁ λεγάμενος εἶπες τὰ κοπανάει γερά; Μπεκρουλιάζει;

— Ἂν μπεκρουλιάζη λέει; Σφουγγάρι. Ἀκόμα καὶ στὸν «Τυφῶνα» ποὺ καβαλλάει εἶναι μισοπιωμένος. Κι' ὅταν τὰ κοπανάη γερά, λένε, πὼς τ' ἄλογό του ἔρχεται φαβορί...

— Μιὰ κι' εἶναι ἔτσι, θὰ κανονίσω τὴ δουλειά, Νώντα, νὰ μὴ σὲ φάη τὸ ντέρτι καὶ τὸ μαράζι. Τὴν Κυριακὴ πρωῒ θὰ βάλω μπροστὰ τὴ δική μου μηχανή. Ἐσὺ μὴν κουβεντιάσης καθόλου μὲ τὴ σκορδόπιστη τὴν Κικίτσα σου.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς ἤξερε, ποῦ μαζεύονται καὶ ποῦ τὰ κοπανᾶνε οἱ τζόκεϋ κι' οἱ λογῆς-λογῆς ἀλογατάδες τοῦ φαληρικοῦ Ἱπποδρόμου, ἐκεῖ στὸ μπὰρ τῆς ὁδοῦ Καραγιώργη τῆς Σερβίας. Πῆγε τὸ λοιπὸν μεσημεριάτικα στὸ μπὰρ κι' ἔμαθε μὲ τρόπο ποιός ἦτανε ὁ Ἀντρέ. Τὸ γκαρσόνι τοὔδειξε ἕνα τριαντάρη, λιγνὸ καὶ σπαθάτο μὲ σουρωμένο μοῦτρο καὶ κατσαρό, καστανὸ μαλλί.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν ζύγωσε καὶ τ' ἄνοιξε κουβέντα γιὰ τ' ἄλογατα. Παράσταινε τὸ φανατικὸ φίλιππο κι' ὅτι τάχατες δούλεψε χρόνια καὶ ζαμάνια στὴν Αἴγυπτο, Ἀλεξάντρεια, Κάϊρο.

Μιὰ στιγμὴ τοῦ λέει:

— Δὲν πᾶμε βρὲ φίλε Ἀντρὲ σ' ἕνα μπὰρ κάτω στὸ Φάληρο νὰ πιοῦμε δυὸ-τρία οὐΐσκια; Στὸ μπὰρ τοῦ γηπέδου, ποὺ λές, ὁ Φαναριώτης, ποὺ τὸ κρατάει, προμηθεύεται ἕνα σκωτσέζικο, ποὺ εἶναι μὰ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο μούρλια. Ἐγὼ κερνάω Ἀντρὲ καὶ νὰ δῆς, ποὺ μιλάω σωστά.

Ὁ Ἀντρέ, καλὸς καὶ ἀγαθούλης, σηκώθηκε καὶ κατεβήκανε μὲ τὸ μπάρμπα Λουκᾶ στὸ Φάληρο. Τ' ἀπόγευμα θὰ γινόταν στὸ γήπεδο Καραϊσκάκη, τὸ μὰτς Ὀλυμπιακοῦ—Αἰγάλεω. Ἐκεῖ, λοιπόν, στὸ μπὰρ τοῦ γηπέδου ἀρχίσανε νὰ πίνουν οὐΐσκυ. Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μὲ τὸ ἀνώδυνο αὐτὸ κόλπο του πετύχαινε τρία τρυγόνια μαζί: Πρῶτα-πρῶτα θάβλεπε μάτς, ὕστερα θάκανε φίλο τὸν ἱκανώτατο τζόκεϋ κι' ὕστερα;... Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ στὴ συνέχεια.

Ὁ Ἀντρέ, στὸ δεύτερο, τρίτο οὐΐσκυ, ἄρχισε νὰ λέη γιὰ τὸ ἀμόρε του, τὴν Κικίτσα καὶ τὰ λόγια του μπερδευόντανε... μὲ τὰ σπασμένα ἑλληνικά του. Τσάτρα-πάτρα.

— Ἐγκὼ ἀγαπάω, μὸν σέρ, τὸ

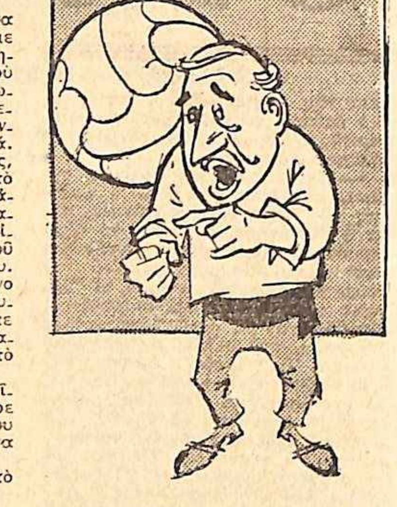

Η ΚΙΚΙΤΣΑ κι' ὁ τζόκεϋ Ἀντρὲ

Κική. Πολὺ ὡραῖο... Καὶ τὸ φιλί της μιέλ... κάντιο...

— Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω κακομοίρη, πὼς τὸ φιλὶ τῆς Κικίτσας, εἶναι χαρουπόμελο! Μ' αὐτὰ καὶ μὲ κάτι ἄλλα, φιλαράκο Ἀντρέ, θάρχεσαι λέω πλασὲ καὶ θὰ μαζεύης στὶς κοῦρσες τὰ πέταλα... Τὸ ὁποῖον τρεῖς καὶ σαράντα...

Ὁ Ἀντρὲ ὅσο συλλογιζότανε τὴν Κικίτσα καὶ τὸν «Τυφῶνα» του, γινόταν περιπαθής.

Στ' ἀναμεταξὺ πύκνωνε ἡ βοὴ τοῦ κόσμου ποὺ μαζευόταν στὸ γήπεδο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀντρὲ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Τρόμαξε. Πάνιασε... ἀλλοιώρισε... Δάγκασε τὰ χέρια του.

— Πῶ, πῶ! φώναξε. Ἀρχίσανε οἱ κοῦρσες...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς χαμογέλασε μὲ σημασία...

— Τώρα πιά, φουκαρᾶ, Ἀντρέ, μήτε Κικίτσα, μήτε «Τυφώνας». Τηλεφώνησε μωρὲ στὸν Ἱππόδρομο καὶ πέσε τους πὼς προτιμᾶς νὰ δῆς τὴν ὁμαδάρα, παρὰ νὰ καβαλλᾶς τ' ἀλογατάκια στὸ Φάληρο...

Ὁ Ἀντρὲ περίλυπος πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν μάνατζερ τοῦ Ἱπποδρόμου:

— Μαλερεζεμὰν εἶμαι μαλάντ... Ντὲν μπορῶ σήμερα νὰ καβαλλήσω... Θάρθω ντεμαὶν... παρτονὲ μουά...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν ἔσυρε στὴν ἐξέδρα νὰ δοῦνε τὸ μὰτς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, τὸ ὁποῖον μεγαλεῖον. Ὡστόσο ὁ φουκαρᾶς ὁ Ἀντρὲ ἦτανε ἀπαρηγόρητος μὲ τὸ κάζο ποὺ ἔπαθε.

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες ὁ μπάρμπα Λουκᾶς εἶδε τὸ βοηθό του τὸ Νώντα νὰ λάμπη ἀπὸ κορφὴ μέχρι νύχια ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Ἡ Κικίτσα μπάρμπα, Λουκᾶ μου, τοῦ εἶπε, ξαναγύρισε κοντά του. Σκυλοβρίζει ποὺ λὲς τὸν Ἀντρὲ καὶ τὸν λέει μπεκρῆ καὶ κρασοκανάτα. Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἔχασε τὴ βέβαιη κούρσα μὲ τὸν «Τυφῶνα», ποὺ τὸν καβάλλησε ἄλλος κι' ἦρθε τρίτος, κὰν τέταρτος. Κι' ἔτσι τὴν ἔπαθε. Καλὰ νὰ πάθη βέβαια ἡ τσουρδέλα μὲ τὰ προγνωστικὰ καὶ τ' ἀμόρε της μὲ τὸν τζόκεϋ. Ἔχασε χίλια διακόσια...

— Κι' ὁ Ἀντρέ, τί γίνηκε, βρὲ Νώντα;

— Τὸν ρίξανε κάγκελλο. Γιὰ τιμωρία, ἐπειδὴς ἀπουσίασε ἀπὸ τὴν κοῦρσα, τοῦ δώσανε πιὰ νὰ καβαλλάη τὴν «Σαμοθράκη», ποὺ εἶναι μιὰ φοράδα γιὰ κλάματα... Μ' αὐτὴ θὰ μαζεύη πεντέξη βδομάδες τὰ πέταλα...

— Καὶ τώρα ἡ Κικίτσα σ' ἀγαπάει, βρὲ Νώντα;

— Ἂν μ' ἀγαπάη, λέει; Τρελλαίνεται μαζί μου...

— Μακάρι, μὰ πολὺ φοβοῦμαι πὼς πάλι θάχης μπλεξίματα. Ἄφησε νὰ δῆς...

Καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες ὁ Νώντας ἐκειδὰ ποὺ δουλεύανε ἀναστέναξε κι' εἶπε στὸ μπάρμπα Λουκᾶ:

— Ἄσε μάστορη. Λέω πὼς εἶσαι προφήτης...

— Ὄχι, εἶμαι ὁ Ταχρὰν Μπέης, βρὲ Νώντα... Δὲν μοῦ ἐξηγιέσαι λέω καθαρὰ καὶ ν' ἀφήσης τὰ κορδελάκια;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, μάστορη. Ἡ Κικίτσα ξαναπηγαίνει στὸ Φάληρο. Τὸ ξέρω καλά, καὶ κάνει νερά...

— Τάφτιασε πάλι μὲ τὸν Ἀντρέ; Μίλα καλά, παιδί μου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ. Οἱ γυναῖκες, μάστορη, δὲν ἔχουνε λέω τὸ Θεό τους. Πηγαίνει στὸ Φάληρο, καταπῶς ἔμαθα, γιατὶ φλερτάρει μ' ἕνα κολυμβητή, τὸν Σπηλιώτη, ποὺ τῆς τάζει λαγοὺς μὲ πετραχείλια. Θὰ τῆς φορέση λέει στεφάνι καὶ τὰ ρέστα.

— Κορτάρει μ' ἕναν κολυμβητή; Μὰ εἶσαι στὰ καλά σου, βρὲ Νώντα; Γιὰ ἐξηγήσου...

— Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, μάστορη, εἶναι ἀπίστευτο. Ἡ Κικίτσα καθὼς τάφτιασε μὲ τὸν κολυμβητὴ τὸν Σπηλιώτη, πάει νὰ γίνη μέλος τοῦ συλλόγου τῶν χειμερινῶν κολυμβητῶν

— Μὰ κολυμπᾶνε, βρὲ Νώντα καὶ τὸν χειμῶνα;

— Ἂν κολυμπᾶνε λέει; Δὲν πᾶς τὴν Κυριακὴ πρωῒ νὰ δῆς στὰ μπάτια τῆς Οὔλεν ἢ στοῦ Ξηροτάγαρου τί γίνεται; Εἶναι καμμιὰ πενηνταριὰ τολμηροὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες ποὺ κολυμπᾶνε ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη μέχρι τὸ Μάρτη—Ἀπρίλη κι' ὕστερα ὅταν θὰ ζεστάνη ὁ καιρὸς κι' ἔρθουνε στὰ μπάνια οἱ κανονικοὶ ἄνθρωποι, ἐτοῦτοι μάτια μου σταματᾶνε, γιατὶ τοὺς περιφρονοῦν τοὺς καλοκαιρινοὺς κολυμπητάδες...

— Ἄλλο κι' ἐτοῦτο! Καὶ δὲν τουρτουρίζουν, μωρέ; Δὲν πουντιάζουνε;

— Ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχή τους, μάστορη. Ὡστόσο τὶς προάλλες κόψανε τὴ βασιλόπιττα στὸ γιαλὸ κι' ὅλοι φοροῦσαν μαγιώ. Δὲν εἶδες τὴ φωτογραφία τους στὶς ἐφημερίδες; Μὰ τὸν Ἅγιο Πολύκαρπο, λέω τὴν ἀλήθεια.

— Κι' ἡ Κικίτσα θὰ πάη μαζί τους νὰ κολυμπήση γεναριάτικα, μὲ τέτοιο ξεροβόρι καὶ χιόνι;

— Λένε πὼς ἡ θάλασσα τὸ χειμῶνα εἶναι ζεστὴ καὶ κάνει καλὸ σὰν ξενερίσης νὰ πιῆς ἕνα-δυὸ κονιὰκ καὶ νὰ σοῦ κάνουν ἐντριβὲς στὸ κορμὶ νὰ ζεσταθῆς.

— Μὰ ἡ Κικίτσα, βρὲ Νώντα, εἶναι ντελικάτη καὶ χουχουλιάρα. Τὴν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου νὰ φορῆ γεναριάτικα μαγιώ;

— Ἂν τὴν εἶδα, λέει; Τὴν ξεχώρισα ἀμέσως μὲ τὸ μπλὲ-τουρκουὰζ μπικινάκι της. Κρύωνε φυσικὰ καὶ τὸ κορμί της τρεμούλιαζε. Ὡστόσο δὲν ἤλεγε νὰ πέση στὴ θάλασσα...

— Κι' ὁ Σπηλιώτης τί ἔκανε στ' ἀναμεταξύ;

— Ἀφοῦ κολύμπησε πεντέξη μινοῦτα, βγῆκε στὸ παράλιο καὶ ζύγωσε τὸ κορίτσι. Τὸ παρακινοῦσε νὰ βρέξη τοὐλάχιστον τὸ μαγιώ της, μὰ ἡ Κικίτσα μήτε ν' ἀκούση.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς σκέφτηκε καμπόσο κι' ὕστερα ρώτησε:

— Μπορεῖς, βρὲ Νώντα, νὰ δῆς τὸ μαγιὼ τῆς Κικίτσας;

— Νὰ τὸ δῶ νὰ φαρμακωθῶ δηλαδή;

— Ἄκουσε, παιδί μου κι' ἄσε τὸ ντέρτι σου. Ὅταν σμίξης στὸ μαγαζὶ μὲ τὸ «κουφέτο» σου, ὅπως λὲς τὴν Κικίτσα, νὰ φέρης μὲ τρόπο τὴν κουβέντα στοὺς χειμερινοὺς κολυμβητές. Νὰ τοὺς παινέψης καὶ νὰ πῆς πὼς τὸ μπάνιο σὲ παγωμένο νερὸ εἶναι σπουδαῖο. Σιγὰ-σιγὰ θ' ἀμολήσης τὴν πεπονόφλουδα. Θὰ ὑποσχεθῆς στὴν κοπέλλα ἕνα μαγιὼ μπικίνι τρέλλα. Τὸ κορίτσι θὰ πέση στὸ δόκανο κι' ἐσὺ θὰ ζητήσης νὰ δῆς τὸ παλιὸ μαγιώ της, γιὰ νὰ πάρης τάχα τὰ σωστὰ μέτρα. Θὰ στὸ δείξη σίγουρα κι' ἐσὺ θὰ ξεφτίσης καμπόσο τὰ δεσίδια τῆς πλάτης, καταπῶς ρινίζουν τὸ σίδερο. Αὐτὴ 'ναι σπουδαία δουλειὰ κι' ὕστερα τὴν Κυριακὴ πρωῒ θὰ τραβήξης στὰ μπάνια νὰ δῆς τὸ ἀποτέλεσμα. Θὰ γελάση σοῦ λέω τὸ παρδαλὸ κατσίκι. Ἄσε νὰ δῆς...

Ὁ Νώντας συμμορφώθηκε καὶ στὸ πρῶτο ραντεβοῦ μὲ τὴν Κικίτσα πέτυχε νὰ.. ρινίση τὰ δεσίδια τῆς πεταλούδας στὴν πλάτη. Καὶ τὴν Κυριακὴ πρωῒ βρέθηκε στὰ μπάνια χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανένας ἀπὸ τοὺς τουρτούρηδες, ποὺ τοιμάζονταν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα.

Ἡ Κικίτσα κουνιστὴ καὶ σουσουραδιστὴ βγῆκε μὲ τὸ μαγιώ της μπικίνι στὴν ἀμμουδιά. Κύτταγε τὸν παγωμένο κυματισμὸ τῆς θάλασσας καὶ τουρτούριζε.

Οἱ τολμηροὶ πέσανε στὰ νερὰ κι' ἐπροσποιούντανε ὅτι εὐφραινόταν ἡ ψυχούλα τους. Ὁ Σπηλιώτης παρίστανε τὸν Ἡρακλῆ μὲ τὸ ρόπαλο. Μιὰ στιγμούλα ἡ Κικίτσα, γιὰ νὰ ζεσταθῆ, βάλθηκε νὰ γυμνάζη τὰ χέρια της. Ἀνάτασι, ἐπίκυψι, ἔκτασι, ὅπως λένε οἱ γυμναστὲς στὰ κορίτσια τοῦ Γυμνασίου. Τὸ μάτι τοῦ Μέγγουλα ἦτανε καρφωμένο ἀπάνω της. Καὶ ξαφνικά, ἐκειδὰ ποὺ λύγισε τὸ κορμί της ἡ Κικίτσα καὶ τέντωσε χαμηλὰ τὰ χέρια της, ἀκούστηκε κάποιο τράκ, τὰ λιμαρισμένα δεσίδια σπάσανε, ἡ μικροσκοπικὴ πεταλούδα λύθηκε, τὸ ἀπάνω κομμάτι τοῦ μαγιὼ ἔπεσε στὴν ὑγρὴ ἀμμουδιά. Ταμπλᾶς! Ἡ Κικίτσα ἦτανε πιὰ γυμνὴ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω.

Καμπόσοι ποὺ εἶδανε τὸ προκλητικὸ θέαμα, μπήξανε τὶς φωνές:

— Στρὶπ-τήζ! Ἡ Κικίτσα θὰ κάνη στρὶπ-τήζ!

Τὸ κορίτσι ντροπιασμένο γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο ἀτύχημα, ἔκανε νὰ κρύψη τὸ στῆθος της μὲ τὰ χέρια της, χύθηκε σὰν τρομαγμένο ζαρκάδι στὴν καμπίνα της. Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ ρίχνοντας μιὰ ἄγρια φονικὴ ματιὰ στὸ Σπηλιώτη, ποὺ ἔτρεξε νὰ τὴν παρηγορήση, πῆρε τὸ πρῶτο λεωφορεῖο ν' ἀνέβη στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Σπηλιώτης ἔκανε νὰ τὴν συνοδέψη.

— Παλιάνθρωπε, τεντυμποῦ! τοὔρριξε φαρμακωμένη. Ἐσὺ φταῖς γιὰ τὸ ρεζιλίκι μου... Ἐσὺ φταῖς!...

Τὴν παράλλη μέρα ὁ Νώντας καταπῶς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ τριζᾶτο κορμὶ τῆς Κικίτσας, τῆς ψιθύρισε:

— Τὸ μαγιὼ ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα, κούκλα μου θὰ εἶναι, στὸ λέω, μοναδικό. Μούρλια! Θὰ σὲ δείχνη Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Μὰ πότε θάρθῃ τὸ χρυσὸ καλοκαῖρι;

Κι' ἡ Κικίτσα ποὺ παρίστανε πὼς λησμόνησε, ὅπως φαινότανε τὴν θαλασσινὴ περιπέτεια καὶ τὸ ἀπροσδόκητο στρὶπ-τήζ, τοῦ μουρμούρισε γλυκὰ καὶ περιπαθητικὰ στὸ αὐτί:

— Τὸ μαγιὼ ποὺ θὰ μοῦ φέρης, Νώντα μου τὸ θέλω μονοκόμματο. Σιχαίνομαι τὰ μπικίνια ποὺ εἶναι γιὰ τὶς σουσουράδες! Τ' ἀκοῦς; Μονοκόμματο!

— Δὲ σοῦ χαλάω τὸ χατῆρι κουκλί μου. Μονοκόμματο θέλεις... μονοκόμματο θέλω κι' ἐγώ... Τὸ μπικίνι εἶναι καταραμένο, μὰ τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

Μαρία Κάλλας: «Ἀπὸ τὴν κλινικὴ στὸ σπίτι μου...».

Χωρὶς σκηνοθεσία καὶ ψέμματα

Ποτὲ τὰ μαλλιά της δὲν ἦτανε πιὸ μαῦρα, τὰ μάτια της πιὸ ἀστραφτερὰ καὶ ἡ κορμοστασιά της πιὸ λυγερή.

Ἡ Μαρία Κάλλας, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι, σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Μιλάνου, ξαναβρῆκε τὸν καλύτερο ἑαυτό της, μὲ μιὰ ἀκόμα διαφορά: Τώρα χαμογελάει γλυκά, πολὺ γλυκά, χαμογελάει ὅσο ποτὲ στὴ ζωή της...

Σίγουρα, ἡ «τίγρισσα» ἔγινε ἀρνάκι... Οἱ σκηνές, τὰ νεῦρα, οἱ βίαιες χειρονομίες, τὰ μάτια ποὺ πετᾶνε φωτιὲς ἀπὸ θυμό, οἱ φράσεις, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα στόμα, ποὺ «ἔχει γίνει γκριμάτσα» καὶ ποὺ πληγώνουν σὰ μαχαιριές, ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν στὸ παρελθόν.

Ποτὲ ἴσως στὴ ζωή της ἡ μεγάλη, ἡ πολὺ μεγάλη ἀοιδός, δὲν ἔνοιωσε πόσο ἀγαπιέται...

Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς μεταμορφώσεώς της, ἕνα μεγάλο, ἕνα ὁλόγλυκο μυστικό, ποὺ ἁπλώθηκε μέσα της, σὰ ζωογόνο κῦμα...

Συχνά, στοὺς μεγάλους ἀστέρες τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς, τὰ αἰσθήματα τοῦ κοινοῦ γι' αὐτούς, ἀκόμα καὶ ἡ ἀγάπη ἑνὸς στενοῦ κύκλου γύρω τους, εἶναι κατευθυνόμενα ἀπὸ τοὺς ἀπαραίτητους καὶ παντοδύναμους διαφημιστές. Τὰ πάντα εἶναι ὠργανωμένα «ἐκ τῶν προτέρων», μέχρι τὴν τελευταία λεπτομέρεια, αἰσθήματα, ἀγάπη, συγκίνησι, χαρά, δάκρυα, χαμόγελα, ὅλα εἶναι μιὰ σκηνοθεσία μονταρισμένη μὲ δεξιοτεχνία.

Στὴν περίπτωσι τῆς Κάλλας, ὅλα ἦτανε διαφορετικά...

Τελείως «ἰνκόγνιτο» — μόνο ὁ Ὠνάσης ἤξερε τὸ «μυστικό» — ἡ μεγάλη ἀοιδὸς μπῆκε σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Μιλάνου, γιὰ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι.

Καμμιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα μιὰ καλλιτέχνις, δὲ θέλει νὰ τὴ βλέπουν στὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς κλινικῆς...

Ἡ ἐπίσκεψι, ὅμως, τοῦ Ἕλληνος μεγαλοεφοπλιστοῦ στὴν κλινικὴ μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη, ξύπνησε τὴν περιέργεια...

Ἦτανε κάτι τὸ ἀπερίγραπτο, τὸ τί ἐπηκολούθησε, ἀπὸ ἐπισκέψεις, λουλούδια, ἐκδηλώσεις ἀγάπης, τόσο ποὺ ἡ καλλιτέχνις ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὸ σπίτι, ποὺ ἔχει στὸ Μιλάνο, γιατὶ ἦτανε ἀδύνατο νὰ λειτουργήση ἡ κλινική!...

Οἱ αὐθόρμητες αὐτὲς ἐκδηλώσεις συγκίνησαν πολὺ βαθυὰ τὴ μεγάλη «ντίβα»... Ἀλλὰ ὄχι μέχρι τοῦ σημείου νὰ δεχτῆ καὶ τὸν πρώην σύζυγό της Μενεγκίνι, ποὺ ζήτησε νὰ τὴ δῆ...

Τὰ μυστικὰ τῆς Φαράχ

Ἡ πρώην φοιτήτρια τοῦ Παρισιοῦ καὶ τώρα αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας, ἡ Φαρὰχ Ντίμπα, ἔχει ἕνα καινούργιο μυστικό... Σ' ἕνα μῆνα θὰ ξαναγίνη μητέρα... Οἱ γιατροί, μάλιστα, ὑπολογίζουν ἀκριβῶς καὶ τὴν ἡμέρα: τὴν 1η Μαρτίου.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστικό, ποὺ ἔπαψε πιὰ νὰ εἶναι...

Τὸ ἀληθινὸ μυστικὸ τῆς Φαρὰχ εἶναι ὁ πόθος της ν' ἀποκτήση κορίτσι, μιὰ μικρὴ πριγκήπισσα... Μὲ τὸ μικρὸ Κύρο, τὸ πρῶτο της παιδί, ἐξασφαλίσθηκε ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, κι' ἡ νεαρὴ αὐτοκράτειρα θέλει νὰ ἀναθρέψη ἡ ἴδια κι' ἕνα κορίτσι, σὲ μιὰ χώρα, ποὺ οἱ γυναῖκες θεωροῦνται ἀκόμα κατώτερα ὄντα, μιὰ μικρὴ πριγκήπισσα, ποὺ νὰ συμβολίζη τὴ χειραφέτησι τῶν γυναικῶν τῆς Περσίας.

Ἀλλὰ ἡ πανέξυπνη καὶ χαριτωμένη Φαράχ, ἔχει ἕνα ἀκόμη μυστικό: Ὁ Σάχης εἶναι πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί της, ὅπως τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τους.

Τώρα μάλιστα ἡ ἀγάπη του ἔγινε βαθύτερη, γιατὶ ἐξασφαλίσθηκε ἕνα θέμα, ποὺ τόσο τὸν ἀπασχολοῦσε: Ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου.

— Ὁ Σάχης μὲ προσέχει μὲ μιὰ ἀπεριόριστη στοργή, ποὺ μὲ συγκινεῖ πολὺ βαθυά, ἐξομολογήθηκε ἡ Φαράχ. Μόλις ἔχει λίγο καιρό, φεύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἔρχεται κοντά μου. Τὰ βράδυα παρακολουθοῦμε, στὸν κινηματογράφο τοῦ παλατιοῦ, ὅλα τὰ τελευταῖα ἔργα τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς. Ὁ μικρὸς Κύρος γεμίζει μὲ χαρὰ τὴ ζωή μας. Ἂν ὅλα πᾶνε καλά, τὸ καλοκαῖρι θὰ κάνουμε ἕνα μεγάλο ταξίδι. Παρακολουθῶ στὸ χάρτη τὸ ταξίδι μας καὶ νοιώθω μιὰ ἀπέραντη χαρὰ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα ἀκόμα μυστικό, ποὺ τὸ γνωρίζουν ἀρκετοί, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ Φαράχ, δὲ μιλάει ποτὲ γι' αὐτό: Πόσο, χωρὶς νὰ φαίνεται, χωρὶς νὰ καταβάλλη καμμιὰ προσπάθεια, μὲ ὅπλα τὴ λογικὴ καὶ τὴν πειθώ, ἡ νεαρὴ αὐτοκράτειρα ἐπιδρᾶ στὶς ἀποφάσεις τοῦ Σάχη.

Ὅλες οἱ τελευταῖες ριζικὲς μεταρρυθμίσεις στὴν Περσία χρωστᾶνε κάτι καὶ στὴ «μικρὴ» Φαράχ.

Οἱ «πανίσχυροι» γαιοκτήμονες τὸ ξέρουν καλά, καὶ δὲν τῆς τὸ συγχωροῦν...

Ἀλλὰ ἡ φήμη, τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικό, ἀρχίζει ν' ἁπλώνεται καὶ στὸ λαό...

Γι' αὐτό, ἡ Φαρὰχ Ντίμπα, ἡ λαχρουινὴ κοπέλλα τοῦ Καστιὲ Λατέν, ἡ φοιτήτρια τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἔγινε τώρα τὸ θεμέλιο ἑνὸς θρόνου...

Ὁ Σαρλὼ κι' ἡ Ζεραλντὶν

Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν — ὁ ἀλησμόνητος Σαρλὼ — σταμάτησε γιὰ λίγο νὰ γράφη τὰ ἀπομνημονεύματά του. Θέλει, ἄλλωστε, γιὰ νὰ τελειώση, ἀκόμα ἑφτὰ χρόνια. Ὄχι, βέβαια, γραψίματος, ἀλλὰ ἑφτὰ χρόνια ἀκόμα τῆς ζωῆς του, ποὺ τὴ διηγεῖται μὲ πόνο καὶ λεπτὴ εἰρωνεία.

Ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἔφτασε στὴ βίλλα τῆς οἰκογένειας Τσάπλιν, στὴν Ἑλβετία, ἡ Ζεραλντίν, μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες του. Ἡ Ζεραλντὶν ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα της καὶ τὴ γλύκα τῆς μητέρας της.

Λευκὴ ἐπιδερμίδα, μαῦρα μαλλιά, πράσινα μάτια, λυγερὸ σῶμα, ἡ Ζεραλντίν, ποὺ παίρνει μαθήματα χοροῦ στὸ Λονδῖνο, ἦρθε νὰ ἐξομολογηθῆ στὸν πατέρα της τὸ μυστικό της:

— Σὲ λίγο θὰ γυρίσω τὸ πρῶτο μου κινηματογραφικὸ ἔργο.

Κι' ἡ Ζεραλντίν, πολὺ εὐτυχισμένη, πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ Κρίστοφερ, τὸ μικρότερό της ἀδελφάκι, ποὺ μόλις συμπλήρωσε τοὺς δώδεκα μῆνες.

Ζεραλντὶν Τσάπλιν: «Μοιάζω τοῦ πατέρα μου;»

Ἡ μεγάλη βίλλα τοῦ Σαρλώ, κοντὰ στὴ Λωζάννη, ἀντήχησε ἀπὸ χαρούμενες φωνὲς καὶ παιχνίδια. Τὸ ἀπόγευμα, ὅλη σχεδὸν ἡ οἰκογένεια, τὸ ζεῦγος Τσάπλιν καὶ δέκα ἀπὸ τὰ παιδιά τους, βγήκαν μὲ δυὸ αὐτοκίνητα βόλτα στὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ τοὺς ἔκλεισαν τὰ χιόνια. Καὶ ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ἔχοντας δίπλα του τὴ Ζεραλντίν, ξανάγινε Σαρλώ, σπρώχνοντας τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὰ χιόνια... Μόνο, ποὺ τώρα φοροῦσε ρεμπούμπλικα καὶ γάντια...

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει τὴν ἴδια ἔκφρασι τοῦ περίφημου Σαρλώ, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ ρίξη τὰ ἐμπόδια, πλάϊ στὴν ἀγαπημένη του.

Φρανσουὰζ Σαγκάν: «Ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνη...».

Μόδα ἦταν καὶ πάει;

Ἡ Φρασουὰζ Σαγκὰν ἦτανε μιὰ μόδα, ποὺ ἄρχισε νὰ περνάη;

Τὸ καινούργιο της θεατρικὸ ἔργο, μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Ντανιὲλ Νταρριὲ «Τὸ μὼβ φόρεμα τῆς Βαλεντίν», σίγουρα δὲ σημειώνει ἐπιτυχία...

Τὸ «αἰώνιο» τρίγωνο τῆς συζύγου, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ φίλου, ἔστω καὶ δοσμένο μὲ ἄφθονη σάλτσα «Σαὶν Ζερμαὶν ντὲ Πρέ», δὲ συγκινεῖ σχεδὸν κανένα καὶ σὲ πολλοὺς προκαλεῖ ἕνα ἀκατανίκητο χασμουρητό...

— Ἂν τελικὰ τὸ ἔργο μου σημειώση ἀποτυχία, ἐγὼ εἶμαι ὁλοκληρωτικὰ ὑπεύθυνη, ἐξομολογήθηκε ἡ Σαγκάν. Ἐγὼ διάλεξα τὸ σκηνοθέτη, τοὺς ἠθοποιούς, τὰ ντεκόρ, τὰ πάντα...

Τὸ πρώην παιδὶ-θαῦμα τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας, ἔχει, ὅπως βλέπετε, πολὺ θάρρος καὶ ξόδεψε γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου μεγάλα ποσά...

Γύρω της ἡ ζωὴ θυμίζει τὴ ζωὴ τῆς Γεωργίας Σάνδη: Συγγραφεῖς, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, ἀριστοκράτες, μορφωμένοι βιομήχανοι...

Μόνο, ποὺ ἡ μουσικὴ τοῦ Σοπὲν ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴ τζάζ, τὸ ἀψέντι ἀπὸ τὸ οὐΐσκυ καὶ τὸ οὐΐστ ἀπὸ τὸ μπακαρά..

Ὁ κύκλος αὐτὸς θεωρεῖ ὑποχρέωσί του νὰ βρῆ τὸ «ἔργο τῆς Φρανσουὰζ» ὑπέροχο...

Ἀλλὰ τὸ εὐρύτερο κοινὸ μένει παγωμένο, παρ' ὅλο τὸ ταλέντο τῆς Ντανιὲλ Νταρριὲ καὶ μερικὲς ὡραῖες φράσεις...

Ἀλλὰ ἕνα θεατρικὸ ἔργο δὲ γίνεται μὲ μιὰ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια καὶ μερικὲς λαμπερὲς κουβέντες...

Τὸ Παρίσι εἶναι ἀπαιτητικό, πολὺ ἀπαιτητικὸ γιὰ ἐκείνους μάλιστα, ποὺ τοὺς χάρισε δόξα καὶ πλοῦτο...

Ἡ Φρανσουὰζ Σαγκὰν ἦτανε χτὲς ἀκόμα ἕνα εἴδωλο—κάτι περισσότερο, ἕνα σύμβολο...

Καί, γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὴ θέσι της, πρέπει νὰ δώση ἕνα ἔργο, ποὺ νὰ μὴ δείχνη μιὰ ἀσήμαντη γκριμάτσα τῶν ἀνοσόχολων, ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ στὴ βαθύτερή της ἔκφρασι.

Ὁ Ἔφιλον Μὶ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρρώστια σοβαρή, ποὺ οἱ πόνοι της προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ τὶς μεταβολὲς τοῦ καιροῦ.

ΕΙΝΑΙ ἐλάχιστα τὰ ἄτομα, ποὺ δὲν ἔχουν αἰσθανθῆ ποτὲ ἐκείνους τοὺς χαρακτηριστικοὺς πόνους, ποὺ ἐμφανιζονται (ἰδίως στὴν ψυχρὴ ἐποχὴ) στὰ γόνατα, στοὺς καρποὺς, στὶς πλάτες, στὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις ἀνήκουν σὲ μιὰ μεγάλη καὶ κάθε ἄλλο παρὰ συμπαθητικὴ οἰκογένεια, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «ρευματισμός». Μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, προσδιορίζονται σήμερα πολυάριθμες ἀρρώστειες, ὅπως οἱ ἀρθρίτιδες, οἱ ὀσφυαλγίες, ὡρισμένες νευραλγίες, ἡ τοδάγρα, κλπ. Μὰ ἡ πιὸ φοβερὴ μορφὴ τοῦ ρευματισμοῦ μένει, ὁ ρευματικὸς πυρετός, ἡ ρευματικὴ μόλυνσι, ἡ ὀξεῖς ρευματισμοί.

Τὸ ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρρώστεια ἐξαιρετικὰ συχνὴ καὶ σοβαρή, τὸ ἀποδεικνύουν οἱ στατιστικές. Στὴν Ἀγγλία π. χ., ἕνα παιδὶ στὰ δέκα προσβάλλεται ἀπ' αὐτήν. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πενῆντα χιλιάδες παιδιὰ ἔχουν γίνει ἀνάπηρα ἀπὸ τὸ ρευματικὸ πυρετό, ποὺ θεωρεῖται ἡ κυριώτερη αἰτία τοῦ θανάτου ἀνάμεσα στὰ 10 καὶ τὰ 14 χρόνια.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ρευματικοῦ πυρετοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ ὕπουλη. Συνήθως ὁ ἄρρωστος ἢ ἡ ἄρρωστη αἰσθάνονται μιὰ χαρακτηριστικὴ φαγούρα στὸ λαιμὸ (φαρυγγίτις) καὶ ὕστερα ἕνα πόνο, καθὼς καταπίνουν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, οἱ ἀμυγδαλὲς παρουσιάζονται πολὺ κόκκινες, ἐξογκωμένες καὶ καμμιὰ φορὰ σκεπασμένες ἀπὸ ἕνα ὑπόλευκο στρῶμα. Ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἀμυγδαλῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ μικρόβιο, ποὺ εἶναι ὑπεύθυνο γιὰ τὸ ρευματικὸ πυρετό, τὶς χρησιμοποιεῖ σὰν ὁρμητήριο γιὰ νὰ προκαλέσῃ σιγὰ-σιγὰ φλεγμονὴ στὴ μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ἀρθρωσι. Καὶ ἡ ἀρθρωσι αὐτὴ γίνεται σὲ λίγο καιρὸ κόκκινη, ἐξογκωμένη, γυαλιστερή, ζεστὴ καὶ πονᾶ σὲ κάθε κίνησι (ὅταν π. χ. θὰ προσπαθήσουμε νὰ διπλώσουμε τὸ γόνατο ἢ τὸν ἀγκῶνα, νὰ περπατήσουμε, κλπ.).

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲ θὰ ἦταν τόσο τραγικά, ἂν ὁ ρευματισμὸς περιοριζόταν στοὺς πόνους τῶν ἀρθρώσεων καὶ στὸν πυρετό. Τὸ φοβερώτερο εἶναι, ὅτι ἑπτὰ φορὲς στὶς δέκα ἀφίνει τὴν ἀνεξίτηλη σφραγίδα του στὴν καρδιά. Κάποιος γιατρὸς εἶπε, πολὺ χαρακτηριστικά, ὅτι «ὁ ρευματισμὸς «γλύφει» τὶς ἀρθρώσεις καὶ «δαγκώνει» τὴν καρδιά».

Καὶ ποὺ πηγαίνει νὰ τὴ «δαγκώσῃ»; Ἀκριβῶς στὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα της, δηλαδὴ στὶς «βαλβίδες», ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Αὐτὲς οἱ βαλβίδες παραμορφώνονται καὶ ἡ καρδιὰ ἀναγκάζεται νὰ ἀντλῇ τὸ αἷμα μὲ κόπο.

Μερικὲς φορές, ὁ ρευματικὸς πυρετὸς καταστρέφει τὴν καρδιά, χωρὶς νὰ προηγηθοῦν ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω (πόνοι στὶς ἀρθρώσεις, ἐρεθισμοὶ στὶς ἀμυγδαλές, κλπ.). Τότε ὁ γιατρός, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀρρώστεια, μπορεῖ νὰ καταφύγῃ στὶς μοντέρνες ἀναλύσεις, ποὺ γίνονται μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρρώστου. Τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ ἀνακαλυφθῆ ὁ ρευματικὸς πυρετὸς στὰ πρῶτα του βήματα, γιατὶ μὲ τὰ νέα φάρμακα, ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναχαιτισθῆ, πρὶν νὰ βλάψῃ τὶς βαλβίδες τῆς καρδιᾶς. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν ὁ κόσμος καὶ κυρίως οἱ μητέρες, ἔχουν τὴν εὐθυκρισία νὰ μὴν ἀφίσουν νὰ χαθῆ οὔτε στιγμὴ — ὅταν ἕνας πυρετός, ὑψηλὸς ἢ χαμηλός, δὲ βρίσκη ἐξήγησι σὲ μιὰ ἄλλη αἰτία, ὅταν ὁ ἄρρωστος παραπονιέται γιὰ ἕνα μικρὸ πόνο στὴ μιὰ ἄρθρωσι ἢ τὴν ἄλλη, ὅταν ὁ λαιμὸς ἐπιμένῃ νὰ πονάῃ — τότε θὰ εἶναι εὔκολο νὰ ἐξακριβωθῆ τὸ κακὸ καὶ νὰ καταπολεμηθῆ στὴν ἀρχή του.

Μὰ ὁ ρευματικὸς πυρετός, δὲν εἶναι παρὰ τὸ πρωτότοκο παιδὶ μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας ἀπὸ ρευματικὲς ἀρρώστειες. Οἱ πιὸ συχνὲς ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρθρίτιδες. Ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ παραμορφωτικὴ ἀρθρίτιδα, ποὺ προσβάλλει ἰδιαίτερα τὶς γυναῖκες κάποιας ἡλικίας, παραμορφώνοντας τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Πολὺ κοινὴ εἶναι καὶ ἡ ἀρθρίτιδα τῆς ὀσφυακῆς χώρας τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Αὐτὴ προκαλεῖ ἐκείνους τοὺς χαρακτηριστικοὺς πόνους τῆς χρονίας ὀσφυαλγίας καὶ τὴν αἴσθησι τοῦ βάρους στὰ νεφρά, ποὺ γνωρίζουν πολλὰ ἄτομα.

Συχνά, ἡ ὀσφυακὴ ἀρθρίτιδα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐρεθισμὸ τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου. Ὁ πόνος ἀνταγκαλᾶται τότε ἀπὸ τὸ κατώτερο μέρος τῆς ράχης, διατρέχει τοὺς μηροὺς, τὶς κνῆμες καὶ φτάνει μέχρι τὰ πόδια.

Ἡ ἀρθρίτιδα τῆς αὐχενικῆς χώρας τῆς σπονδυλικῆς στήλης (ποὺ ἀνταποκρίνεται στὸ λαιμὸ) εἶναι κι' αὐτὴ συχνὴ καὶ μπορούμε

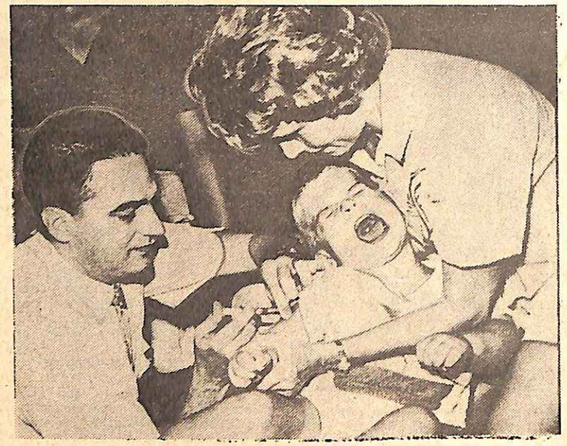

ΕΜΒΟΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΛΑΡΑΣ

"Ἕνα νέο ἐμβόλιο ἤρθε νὰ προστεθῆ στὰ ἤδη γνωστά, ποὺ προστατεύουν τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀπὸ τὶς διάφορες ἀρρώστειες, ποὺ τ' ἀπειλοῦν κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τους. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐμβόλιο κατὰ τῆς ἰλαρᾶς, τοῦ ὁποίου ἄρχισε ἤδη ἡ βιομηχανικὴ παρασκευὴ σὲ μεγάλη κλίμακα. "Αν καὶ ἡ ἰλαρὰ δὲν ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο, συνοδεύεται ἐν τούτοις καμμιὰ φορὰ ἀπὸ ἐπιπλοκές, ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν ὀλέθριες συνέπειες, γιὰ ἕνα ἀδύνατο ἰδίως ὀργανισμό. Τὸ ἐμβόλιο κατὰ τῆς ἰλαρᾶς, ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἐξασφαλίζει ἀνοσία δέκα χρόνων.

νὰ ποῦμε, ὅτι προσβάλλει συχνότερα τὶς γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Ὡρισμένοι πονοκέφαλοι, κάποιες νευραλγίες, ποὺ ἀνεβαίνουν στὸ λαιμό, φτάνοντας μέχρι τὸν αὐχένα καί, ἀκόμη, ὡρισμένες ζάλες, εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸν ἀρθριτισμὸ αὐτοῦ τοῦ τμήματος τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Στὴν οἰκογένεια τοῦ ρευματισμοῦ ἀνήκει καὶ ἡ ποδάγρα, μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ ἴσως νὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ ἀναφέρεται στὶς ἱστορίες τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας. Οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ ἦταν πολὺ καλοφαγάδες καὶ ἔτρωγαν ἀποκλειστικὰ κρέατα διαφόρων εἰδῶν.

Ἔτσι, συγκεντρωνόταν στὸν ὀργανισμό τους οὐρικὸ ὀξὺ καὶ τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν πρηζόντουσαν καὶ πονοῦσαν στὴν παραμικρὴ κίνησι.

Σήμερα, ἡ ποδάγρα εἶναι πιὸ σπάνια καὶ αὐτό, ὄχι ἐπειδὴ ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν καλοφαγάδες, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πιὸ περιωρισμένη καὶ λογική.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τρομοκρατηθῆτε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ ὁ ρευματισμός. Δὲν θέλουμε νὰ σᾶς φοβίσουμε ἀλλά, ἀντίθετα, ὁ σκοπός μας εἶναι νὰ σᾶς πληροφορήσουμε, ὅτι κάτι μπορεῖ νὰ γίνη ἐναντίον τοῦ ρευματισμοῦ.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅταν θὰ σᾶς περάσῃ ἔστω καὶ ἡ πιὸ μικρὴ ὑποψία, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἔχῃ προσβάλει αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, μὲ ὁποιαδήποτε μορφή, πηγαίνετε ἀμέσως στὸ γιατρό σας ἢ σὲ μιὰ κλινική, γιὰ νὰ κάνετε τὶς ἀπαραίτητες ἀναλύσεις.

Ὅταν θὰ ἐξακριβωθῆ, ὅτι κάποια ρευματικὴ μορφὴ ὑποθάλπεται στὸν ὀργανισμό σας, θὰ πρέπει νὰ προχωρήσετε ἀμέσως στὴν ἀπαραίτητη θεραπεία μὲ τὰ δυνατὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ φάρμακα, ποὺ διαθέτει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη.

Στὶς ἀρθρίτιδες τῆς ράχης, τοῦ λαιμοῦ, τῆς ἰσχιακῆς χώρας τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τῶν γοφῶν, τῶν ποδιῶν, τῶν χεριῶν, τῶν ἀγκώνων, μπορεῖ νὰ ὠφελήσουν καὶ οἱ λεγόμενες «φυσικὲς κούρες», ποὺ διαφέρουν ἀπὸ περίπτωσι σὲ περίπτωσι.

Πολλὲς ἀρθρίτιδες καταπολεμοῦνται μὲ τὴν ἰατρικὴ γυμναστική, ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὸν ὀσφυακὸ ρευματισμό. Ἐπίσης καὶ τὰ μασάζ, πάνω στὰ σημεῖα ποὺ πονοῦν, μὲ εἰδικὲς κρέμες, μποροῦν ἀνακουφίσουν πολύ, ὅταν θὰ γίνουν ἀπὸ ἔμπειρα χέρια.

Ἡ κίνησι (περίπατοι) ἢ ἡ ἀνάπαυσι, ἀποφασίζεται ἀνάλογα μὲ τὴ διάγνωσι τοῦ γιατροῦ. Θαυμάσιες εἶναι οἱ ὀρθοπεδικὲς κούρες, ποὺ συνιστοῦν οἱ ὀρθοπεδικοὶ γιατροί. Καὶ τὰ θερμὰ λουτρὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν καλὰ ἀποτελέσματα, χρειάζεται ὅμως νὰ εἴσθε βέβαιοι γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ σας καὶ ἰδιαίτερα τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ οὐΐσκυ ὠφελεῖ στὸ ἔμφραγμα

Ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψι, ἰδίως στὶς ἀγγλοσάξωνες χῶρες, ὅτι τὸ οὐΐσκυ εἶναι φάρμακο κατὰ τοῦ ἐμφράγματος τοῦ μυοκαρδίου. Τὸ οὐΐσκυ διαστέλλει πράγματι τὶς ἀρτηρίες καὶ διευκολύνει, συνεπῶς, τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασί του εἶναι προσωρινή. Στὸ τέλος, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά, φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν καὶ καταστρέφει τὴν ἐλαστικότητά των, σὲ τρόπο ποὺ δὲ μποροῦν πιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸν προορισμό τους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἂν δὲν συνέβαινε, θἄπρεπε νὰ μεθᾷ κανεὶς διαρκῶς μὲ οὐΐσκυ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιθυμητὴ διαστολὴ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροί, ποὺ εἶναι ὑπὲρ αὐτῆς τῆς τακτικῆς, τὸ χορηγοῦν στοὺς ἀσθενεῖς τους σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις καὶ σὲ ὡρισμένες ὥρες, ὅπως γίνεται μ' ἕνα φάρμακο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παίρνει κανεὶς ὡρισμένες κουταλιὲς τὴν ἡμέρα.

Ἡ ὑπερβολὴ τῆς χοληστερόλης

"Οταν ἔχετε χοληστερόλη παραπάνω ἀπὸ τὴν κανονική, δὲν πρέπει ν' ἀνασυχῆτε ὑπερβολικά. συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Φλέτσερ. Διαφορετικά, ἡ ἀναλογία τῆς χοληστερόλης θὰ ἀνέβῃ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κάνουμε πιὸ εὐπαθεῖς τὶς ἀρτηρίες. Μὲ τὴν ἁρμεία καὶ τὴν κατάλληλη δίαιτα ἀντίθετα, ἡ χοληστερόλη θὰ κατέλθῃ στὸ κανονικὸ ἐπίπεδο.

Οἱ τυφλοὶ θὰ βλέπουν μὲ τά.. αὐτιά τους

"Ἕνας "Αγγλος μηχανικὸς ἐπενόησε, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὶς νυχτερίδες, ἕνα ραντάρ, ποὺ προορίζεται γιὰ τοὺς τυφλούς. Τὸ ραντὰρ αὐτὸ εἶναι ἁπλούστατο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ράβδο, ποὺ ἐκπέμπει ὑπερήχους. Οἱ ὑπέρηχοι αὐτοί, μπροστὰ σ' ἕνα ἐμπόδιο μετασχηματίζονται, χάρις σὲ μιὰ ἠλεκτρονικὴ συσκευή, σὲ ἤχους ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ αὐτὶ τοῦ τυφλοῦ. "Ετσι, οἱ τυφλοὶ θὰ βλέπουν μὲ τά... αὐτιά τους.

Τὸ ἐμβόλιο κατὰ τοῦ κοκκύτου

Τὸ ἐμβόλιο κατὰ τοῦ κοκκύτου ἐπενεργεῖ μετὰ 3—4 μῆνες καὶ παρέχει συνήθως ἀνοσία. Ἀλλὰ καὶ σὲ περίπτωσι προσβολῆς, ἡ μορφὴ τῆς ἀσθενείας εἶναι συνήθως ἐλαφρή.

Γυάλινοι καὶ μαρμάρινοι ἄνθρωποι

Κάθε ἀνθρώπινο σῶμα ἀντιδρᾶ διαφορετικὰ στὸ τράνταγμα ἢ στὸ πέσιμο

ΓΙΑ τὰ 6% τῶν ἀνθρώπων, ποὺ παρουσιάζουν εὐθραυστα κόκκαλα, τὸ πρῶτο κάταγμά τους χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ γέννησί τους καὶ γιὰ 92% ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἕνα δυστύχημα πρὶν ἀπὸ τὰ 16 τους χρόνια.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῶν ὀστῶν δὲν εἶναι ἡ μόνη ἐκδήλωσι τῆς ἀρρώστειας. Οἱ ἐπιστήμονες παρατήρησαν π.χ. ὅτι 4 ἄνθρωποι στοὺς 100.000 παρουσιάζουν τὴν «ἀτελῆ ὀστεογένεσι» ἢ τὴν «νόσο τῶν μαρμάρινων ὀστῶν», ποὺ εἶναι ἀλλωστε μιὰ κληρονομικὴ ἀνωμαλία τῶν ὀστῶν τους. Γιατὶ ὅμως διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ὁμαλοὺς ἀνθρώπους;

Οἱ τραυματισμοὶ εἶναι σήμερα κάτι τὸ πολὺ κοινό. Ἡ καθημερινὴ χρησιμοποίησι τῶν μηχανικῶν μέσων μεταφορᾶς, ἡ ἐξάσκησι ἀθλιων σπὸρ κ.ἀ. προκαλοῦν τόσους τραυματισμούς, ποὺ ἡ «τραυματολογία» ἔχει γίνει σήμερα ἕνας αὐτόνομος κλάδος τῆς χειρουργικῆς.

Δὲν ἀντιδρᾶ ὅμως κάθε σῶμα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σ' ἕνα πέσιμο ἢ σ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα. "Ενα δυστύχημα, ποὺ φαίνεται ἀσήμαντο καὶ ποὺ στοὺς περισσότερους δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια, προκαλεῖ σ' ἐκείνους, ποὺ ἔχουν μιὰ ὡρισμένη προδιάθεσι, τὸ κάταγμα ἑνὸς ἢ περισσότερων ὀστῶν.

Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῶν ὀστῶν, ποὺ οἱ πρῶτες περιγραφὲς της ἔγιναν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰώνα, ὠνομάστηκε «ὀστεοψαθύρωσι» ἢ «νόσος τοῦ Λόμπσταϊν» ἢ ἀκόμη «ἀτελὴς ὀστεογένεσι» ἢ «νόσος τοῦ Βρόλικ».

Γιὰ πολὺν καιρὸ οἱ γιατροὶ νόμιζαν ὅτι πρόκειται κάθε φορὰ γιὰ μιὰ διαφορετικὴ νόσο. Σήμερα οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἀλλη γνώμη. Σχετικὲς ἔρευνες, κυρίως στὴ Σουηδία καὶ στὴ Δανία, ἀπέδειξαν ὅτι πρόκειται ἁπλῶς γιὰ διαφορετικὲς ὄψεις μιᾶς καὶ τῆς ἴδιας νόσου.

Ἡ παλιὰ σύγχυσι στὸν σωστὸ προδιορισμὸ κάθε φορὰ τῆς νόσου ἔξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἄλλοτε παρουσιάζεται ἀπὸ τὴ γέννησι καὶ ἐπιφέρει τὸ θάνατο, ἐνῶ ἄλλες φορὲς πάλι εἶναι πιὸ ἤπια καὶ παρουσιάζεται ἀργότερα, προκαλώντας ὅμως μιὰ μεγάλη ἀναπηρία τοῦ ἀτόμου.

Οἱ παραμορφώσεις τῶν ὀστῶν τῶν νεογέννητων δὲν ἔχουν συνήθως καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν τρόπο, ποὺ ὁ γιατρὸς ἢ ἡ μαμμὴ βοηθοῦν τὴ μητέρα κατὰ τὴ γέννησι τοῦ βρέφους. Χάρις στὶς ἀκτινογραφίες ξέρουμε σήμερα ὅτι πολλὰ κατάγματα μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ τὸ παιδί, ὅταν πάσχῃ ἀπὸ τὴν «ἀτελῆ ὀστεογένεσι». Μὲ 5, 10 ἢ 20 τέτοια κατάγματα τὸ βρέφος δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἢ τὸ πολὺ λίγες ἑβδομάδες.

Οἱ ἀνωμαλίες, ὅμως, σ' αὐτὴν τὴ νόσο, δὲν περιορίζονται μόνο στὰ κατάγματα. Τὸ βρέφος πάσχει ἐπίσης ἀπὸ ὀστεώδη ἀνεπάρκεια: Τὸ κρανίο του ἀποτελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικὸς ἀπὸ μεμβράνες καὶ τὰ χέρια του εἶναι σὰν νὰ εἶχαν μέσα τους λάστιχο ἀντὶ γιὰ κόκκαλα!

Σ' ἄλλα παιδιά, ἡ νόσος παρουσιάζεται μὲ πιὸ ἤπια μορφή: Γεννιοῦνται ὁμαλὰ ἀλλὰ παθαίνουν ἕνα ἢ περισσότερα κατάγματα μὲ τὴν παραμικρὴ ἀπροσεξία.

Ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων Γκούναρ Σμάρκ, ποὺ ἐξέτασε 175 περιπτώσεις ἀδυναμίας τῶν ὀστῶν σὲ ἄτομα ποὺ πέρασαν τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἀπέδειξε ὅτι τὰ πρῶτα κατάγματα παρουσιάστηκαν στοὺς 6% κατὰ τὴ γέννησι, στοὺς 8% στὸν πρῶτο χρόνο τῆς ζωῆς τους, στοὺς 40% κατὰ τὸ δεύτερο ἢ τρίτο χρόνο καὶ στοὺς 92% ὡς τὰ 15 τους χρόνια.

Οἱ περιστάσεις σὲ κάθε περίπτωσι εἶναι διαφορετικές: Μιὰ νοικοκυρὰ ἔσπασε π.χ. μερικὰ κόκκαλα τοῦ χεριοῦ της, ἐνῶ ἔστιβε τὰ πλυμένα ροῦχα της. "Ενας νεαρός, πάλι, γύρισε ἀπότομα γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα καὶ ἔσπασε τὴν περόνη (τὸ πίσω κόκκαλο τῆς κνήμης) του!

Εἶναι γνωστό, ἄλλωστε ὅτι ὁ Γάλλος ζωγράφος Τουλοὺζ-Λωτρὲκ δὲν ἔπαυσε ἀπὸ ἕνα εἶδος νανισμοῦ, ὅπως πίστευαν πολλοί, ἀλλὰ ἀπὸ «ἀτελῆ ὀστεογένεσι». Τὸ τρῶτο κάταγμα ἔπαθε σὲ ἡλικία 13 χρόνων, πάνω σ' ἕνα γυαλιστερὸ παρκὲ καὶ τὸ δεύτερο πάλι ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀσήμαντου πέσιμου.

Τὰ ἐπανειλημμένα κατάγματα ὅμως, κυρίως τῶν κάτω ἄκρων, δὲν εἶναι οἱ μόνες αἰτίες γιὰ τὴ σμίκρυνσι τοῦ σώματος. Οἱ ἄρρωστοι αὐτοὶ πάσχουν ἐπίσης ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ μαλακότητα τοῦ σκελετοῦ τους, ποὺ προκαλεῖ ὡρισμένες παραμορφώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ποὺ εἶναι ὑπεύθυνες γιὰ τὶς ἀνώμαλες διαστάσεις τοῦ σώματος. Ὁ Τουλοὺζ-Λωτρὲκ π.χ. εἶχε ὕψος μόνο 1 μ. 52!

Παρατήρησαν ἐπίσης ἐδῶ καὶ 60 περίπου χρόνια ὅτι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀνεπάρκεια τῶν ὀστῶν, παρουσιάζουν ἕνα μπλὲ χρῶμα στὸ ἀσπράδι τῶν ματιῶν τους.

Λίγο ἀργότερα, οἱ εἰδικοὶ ἀνακάλυψαν ἐπίσης ὅτι οἱ ἄρρωστοι αὐτοὶ παρουσιάζουν μιὰ ὡρισμένη μορφὴ κωφότητος κι' αὐτὸ χάρις σὲ μιὰ ἀνωμαλία ὄχι τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ τοῦ μεσαίου αὐτιοῦ τους, τοῦ γίνεται ἡ ἑστία μιᾶς προοδευτικῆς σκληρώσεως. Συνήθως αὐτὴ παρουσιάζεται γύρω στὰ 30 χρόνια. Στὰ 50 τους χρόνια, περισσότερο ἀπὸ 50% πάσχουν ἀπὸ αὐτὴν τὴ σκλήρωσι.

Ἐπίσης παρατηρεῖται μιὰ ἰδιαίτερη χαλαρότητα τῶν κλειδώσεων, ποὺ προδιαθέτει τοὺς πάσχοντες γιὰ ἀκροβατικὰ κατορθώματα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γιὰ ἐπανειλημμένα κατάγματα ἢ πλατυποδία.

Οἱ ἐξετάσεις τῶν ἀτόμων μὲ τὰ συμπτώματα, ποὺ ἀναφέραμε, ἀπέδειξαν ὅτι πάσχουν ἀπὸ μιὰ νόσο ποὺ προσβάλλει ὅλο τὸ σῶμα, μὲ ἀποτέλεσμα ὄχι μόνο τὸ ἐλαττωματικό τους ὕψος, ἀλλὰ καὶ τὴ μυϊκὴ ἀνεπάρκεια, τὴν τάσι γιὰ αἱμορροΐδες, τὴν παραμόρφωσι τῶν δοντιῶν κ.ἀ.

Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου αὐτῆς δὲν εἶναι γνωστὸς μὲ ἀκρίβεια. Φαίνεται ὅμως ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἔλλειψι ἀνοργάνων ἁλάτων (ἀσβεστίου καὶ φωσφόρου), γι' αὐτὸ καὶ φαίνονται τὰ κόκκαλα στὶς ἀκτινογραφίες διάφανα σὰν γυαλί.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «ἀτελῆ ὀστεογένεσι» ὑπάρχει καὶ ἡ λεγόμενη ἀνόσος τῶν μαρμαροειδῶν ὀστῶν». Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι τὰ πρῶτα κατάγματα παρουσιάζονται συχνὰ στὸ νεογέννητο, συνήθως ὅμως μεταξὺ 2 καὶ 10 χρόνων. Ἡ ἀκτινογραφικὴ ἐξέτασι δείχνει μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ εἰκόνα ἀπὸ ἐκείνην τῆς «ἀτελοῦς ὀστεογενέσεως». Τὰ κόκκαλα δὲν εἶναι πολὺ διαφανῆ, ὅλος ὁ σκελετός, τουναντίον, εἶναι πολὺ συμπαγὴς καὶ ὁ σωλῆνας τοῦ μυελοῦ ἔχει σχεδὸν χάσει τὴν ἐπιφάνειά του.

Τὰ κόκκαλα δὲ μοιάζουν πιὰ μὲ γυαλί, ἀλλὰ μὲ μάρμαρο. Δὲν εἶναι ὅμως πιὸ στερεὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα, γιατὶ τὸ κόκκαλο σὰν «ραβδὶ ἀπὸ μάρμαρο» ἢ μάλλον ἀπὸ κιμωλία, ἀντέχει ἀκόμη λιγώτερο ἀπὸ τὸ «γυάλινο».

Οἱ ἀνωμαλίες σ' αὐτὴν τὴ μορφὴ τῆς ἀρρώστειας εἶναι διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκείνες τῆς «ἀτελοῦς ὀστεογενέσεως». Οἱ ἄρροστοι πάσχουν συχνὰ ἀπὸ ἀναιμία, ἔχουν περισσότερο ἀσβέστιο ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται, παρουσιάζουν ἐπιπλοκὲς πολιομυελίτιδος καὶ κάποτε ἀκόμη καὶ τυφλώσεις, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν «ἀσφυξία» τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου σ' ἕνα πάρα πολὺ στενὸ πέρασμα ἀνάμεσα στὰ ὀστᾶ.

Φαίνεται ὅτι ἡ συμπαγὴς μορφὴ τῶν ὀστῶν, εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐλαττωματικῆς «ἀναπνοῆς τῶν κυττάρων», ποὺ μαζεύουν ἔτσι πολλὰ μεταλλικὰ ἅλατα στὸ σῶμα.

"Οσο γιὰ τὴ συχνότητα τῆς νόσου τῶν «μαρμαροειδῶν ὀστῶν», οἱ Σκανδιναυοὶ ἐπιστήμονες δυσκολεύονται νὰ καθορίσουν ἕνα συγκεκριμένο ἀριθμό. Γιὰ τὴ μορφὴ τῆς «ἀτελοῦς ὀστεογενέσεως», τουναντίον, ὑπελόγισαν ὅτι οἱ 4 στοὺς 100.000 ἀνθρώπους πάσχουν ἀπ' αὐτήν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι στὴ Γαλλία π.χ. ὑπάρχουν 2 μὲ 3 χιλιάδες ἀνθρωποι (ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά), ποὺ παρουσιάζουν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία.

"Οσο σοβαρὴ ὅμως κι' ἂν εἶναι, συνήθως δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄτομο νὰ περάσῃ μιὰ σχετικὰ ὁμαλὴ ζωή.

Οἱ διανοητικὲς ἱκανότητες του δὲ μειώνονται καὶ ὁ ἄρρωστος, ποὺ τὸν ἔχουν σκληρύνει ὁ πόνος καὶ ὁ συνεχὴς κίνδυνος, εἶναι συνήθως σταθερὸς καὶ τολμηρὸς στὶς ἀποφάσεις του.

Ὁ πατέρας τοῦ ζωγράφου Τουλοὺζ-Λωτρὲκ ἔγραψε κάποτε γιὰ τὸ γυιό του:

«Ἦταν γενναῖος στὸν κίνδυνο, σκληρὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ πάντα γελαστὸς στὶς τελευταῖες 20 χρόνια. Ἀγαποῦσε τὴ συντροφιά, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τῶν γκρινιάρηδων, ποὺ τοὺς ἀπεχθανόταν...»

Γελοιοθεραπεία

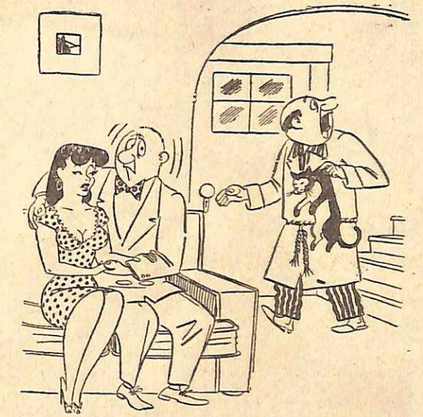

— Σ' ἕνα λεπτὸ γυρίζω, γουσὴ μου! Μιὰ στιγμὴ νὰ πεταξω ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸν τὸν ἀλήτη!

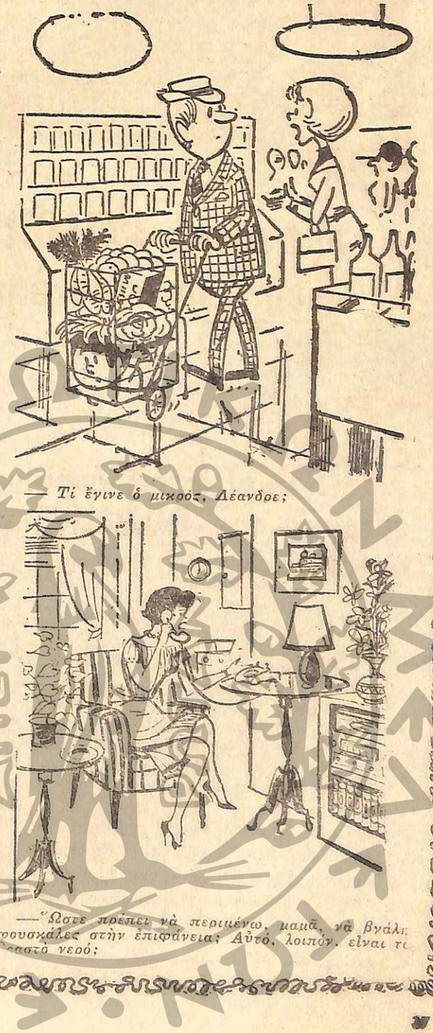

Τί ἔγινε ὁ μικρός, Λέανδρε;

— Ὥστε πρέπει νὰ περιμένω, μαμᾶ, νὰ βγάλῃ φουσκάλες στὴν ἐπιφάνεια; Αὐτό, λοιπόν, εἶναι τὸ ἐσωτερικό νερό;

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝ ΟΤΙ...

το σαπούνι PALMOLIVE δίνει νέα ζωή στην επιδερμίδα αμέσως!

Ναί, οἱ ἰατροί ἀποδεικνύουν ὅτι τό πρόγραμμα ὁμορφιᾶς τοῦ PALMOLIVE σᾶς βοηθᾶ ν' ἀποκτήσετε φρεσκώτερη, νεανικώτερη, ἁπαλώτερη ἐπιδερμίδα.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΤΕ ΤΟ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Ἀρχίστε τό 14ήμερο πρόγραμμα ὁμορφιᾶς τοῦ PALMOLIVE σήμερα... Κάνετε μασάζ μέ τόν πλούσιο βελουδένιο ἀφρό τοῦ PALMOLIVE ἐπί ἕνα λεπτό, πρωΐ - βράδυ. Ξεπλυθῆτε καί σκουπισθῆτε ἁπαλά. Ἐπαναλάβατε αὐτό ἐπί 14 ἡμέρες.

ΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΘΑ ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ

- Φρεσκώτερη, ἁπαλώτερη, νεανικώτερη.
- Καθαρώτερη, φωτεινότερη, δίχως στίγματα.
- Τό δέρμα σας βελουδένιο καί λιγώτερο ξηρό.

Τώρα τό Ἀμερικανικῆς ποιότητος σαπούνι PALMOLIVE Μόνον 5 δρχ 7.50 δρχ. μέγεθος μπάνιου

"ΜΙΝΩΣ" Ρ2/183

Μητέρες,
ΠΡΟΣΕΧΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Εἶναι πολὺ μεγάλος ὁ ἀριθμὸς τῶν σοβαρῶν ἀτυχημάτων

ΤΑ κλασσικὰ ἀτυχήματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀποτελοῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνα σοβαρὸ ἰατροκοινωνικὸ πρόβλημα, ποὺ προκαλεῖ συζητήσεις σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Γιατί, ἀπὸ τότε ποὺ μειώθηκε, σημαντικώτατα, ἡ παιδικὴ θνησιμότης ἀπὸ τὶς μολυσματικὲς ἀστένειες καὶ ἀπὸ τὴ φυματίωσι, χάρις στὴ θεραπεία μὲ ἀντιβιοτικά, ἔγινε πιὸ ἐντυπωσιακὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδικῶν θανάτων ἀπὸ ἀτυχήματα, ποὺ ἀντὶ νὰ μειωθοῦν, παρουσιάζουν, ἀντίθετα, αὔξησι καὶ ἰδίως σὲ ὡρισμένες χῶρες (στὶς βόρειες χῶρες μὲ τὸν ὑψηλὸ πολιτισμὸ καὶ τὶς θαυμάσιες ὑγιεινοθεραπευτικὲς προϋποθέσεις).

Τὰ παιδικὰ ἀτυχήματα εἶναι δυνατὸ νὰ γίνουν αἰτία γιὰ μόνιμες ἀναπηρίες, ποὺ νὰ περιορίσουν γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ τὶς ἱκανότητες τοῦ ἀτόμου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν οἰκονομικοκοινωνικὴ ζημία.

Ποιὰ εἶναι τὰ πιὸ συχνὰ παιδικὰ ἀτυχήματα;

Πρῶτα ἔρχονται τὰ ἀτυχήματα τοῦ δρόμου (αὐτοκινητιστικά, κλπ.) καὶ ἀκολουθοῦν οἱ τυχαίες πτώσεις, τραυματισμοὶ μὲ κοφτερὰ ἀντικείμενα, τὰ δυστυχήματα μὲ πυροβόλα ὅπλα, τὰ ἐγκαύματα, ἡ κατάποσι ξένων σωμάτων.

Βέβαια, ἀνάμεσα στὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω περιλαμβάνονται ὅλα γενικὰ τὰ ἀτυχήματα, ἀπὸ τοὺς μικροὺς τραυματισμούς, ποὺ θεραπεύονται στὸ σπίτι, μέχρι τὰ κατάγματα, τὰ τραύματα στὸ κεφάλι, τὰ σοβαρὰ ἐγκαύματα, τὰ τραύματα ποὺ ἀπαιτοῦν ράψιμο, ὁπότε εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἄμεση ἰατρικὴ ἐπέμβασι καὶ ἡ μεταφορὰ σὲ νοσοκομεῖο.

Ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ παρουσιάζουν μεγαλείτερη προδιάθεσι ἀπὸ τὰ ἄλλα, γιὰ ἀτυχήματα κάθε εἴδους. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι συνήθως τὰ πιὸ αὐθόρμητα, τὰ πιὸ ζωηρά, μὲ μυϊκὴ δύναμι μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν κανονική, τὰ ἀκούραστα, τὰ ἀφοβα, ποὺ δὲν ὑπισθοχωροῦν μπροστὰ σὲ ἕνα κίνδυνο. Ἀκόμη περισσότερο κινδυνεύουν τὰ παιδιὰ ποὺ παρουσιάζουν φυσικὲς ἢ διανοητικὲς ἀτέλειες ἢ σοβαρὰ ἐλαττώματα στὴν ὅρασι ἢ τὴν ἀκοή. Ἄλλες φορές, τὰ δυστυχήματα μποροῦν ν' ἀποδοθοῦν σὲ μιὰ ἀντίδρασι τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὴν ὑπερβολική, σχεδὸν ἐνοχλητική, ἀνησυχία ποὺ οἱ γονεῖς τοῦ δείχνουν γιὰ κάθε βῆμα ἢ γιὰ κάθε πρᾶξι του, ἢ ἀκόμα καὶ σὲ ψυχικὲς ταραχές, ποὺ τοῦ προκαλεῖ τὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ σχολείου.

Ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι ὑπάρχει μιὰ μεγαλείτερη ἀναλογία ἀτυχημάτων ἀνάμεσα στὰ ἀγόρια, ἴσως ἐπειδὴ τὰ παιχνίδια τους εἶναι πιὸ βίαια καὶ ὁ χαρακτήρας τους πιὸ ὁρμητικός. Τὰ κοριτσάκια, ἀντίθετα, ἐπειδὴ διαθέτουν μιὰ ἐνστικτώδη περιέργεια, καταπίνουν εὐκολώτερα ξένα σώματα (κουμπιά, νομίσματα, πετραδάκια, κλπ.).

Τὸ σπουδαιότερο εἶναι, λοιπόν, νὰ δημιουργηθῆ στὰ παιδιὰ «μιὰ συνείδησι ἐναντίον τῶν ἀτυχημάτων». Νὰ πληροφορηθοῦν δηλαδὴ τοὺς κινδύνους ποὺ τὰ περιβάλλουν καὶ νὰ διδαχτοῦν τοὺς ἀπαραίτητους κανόνες, γιὰ νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Μόνο ὅταν γνωρίζουν (καὶ ὄχι ὅταν ἀγνοοῦν) τὰ σοβαρὰ ἐπακόλουθα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη μιὰ κίνησι, μιὰ ἀφηρημάδα, μιὰ περιέργεια, θὰ εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς κινδύνους, χωρὶς φόβο.

Βέβαια, αὐτὴ ἡ διαπαιδαγώγησι «ἐναντίον τῶν ἀτυχημάτων» εἶναι ἔνα χρέος τῆς κοινωνίας (τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου, τοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου κλπ.). Στὸ γιατρὸ δὲ μένει, δυστυχῶς, παρὰ μόνο νὰ διαπιστώση καὶ νὰ προσπαθήση νὰ θεραπεύση, ὅταν θεραπεύονται, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀτυχημάτων.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ	ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ	ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΑ	ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΜΑΙΡΗ	ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ	ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΛΕΛΑ	ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΘΟΔΩΡΟΣ	ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.** Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διευθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

8ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάκης ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι, παλαιοῦ τύπου καὶ πηγαίνει μ' αὐτὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του, Ρένα, Εὔα καὶ Μαίρη, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ πλάζ. Ἐκεῖ ὁ Λάκης συναντᾶ τὴ φίλη του Λέλα, ἡ ὁποία τὸν πιέζει νὰ παντρευτοῦν, γιατὶ τ' ἀδέλφια της θέλουν νὰ τὴν παντρέψουν, γιὰ νὰ μπορέσουν κι' αὐτὰ νὰ πάρουν σειρά. Ἡ Ρένα συναντᾶ κι' αὐτὴ τὸ φίλο της, Θόδωρο, ὁ ὁποῖος τῆς δίνει νὰ καταλάβη πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συζητήση γιὰ γάμο, ἂν δὲν παντρέψη προηγουμένως τὴν ἀδελφή του. Ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα κανένα αἰσθηματικὸ δεσμό, συναντοῦν ἡ μὲν πρώτη τὸ Γιώργο, ποὺ φτάνει στὴν πλάζ μὲ μιὰ ὡραία κούρσα τελευταίου μοντέλου, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Κλεώπα, ποὺ τοὺς προσπέρασε στὸ δρόμο μὲ τὸ μοτοσακό του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κὺρ Παναγιώτης βλέπει τὸ γυιό του νὰ τρέχη πίσω ἀπὸ τὴ Λέλα καὶ ζητάει ἐξηγήσεις. Τὸ μυστικὸ τοῦ Λάκη κινδυνεύει ν' ἀποκαλυφθῆ, ἐκεῖνος ὅμως κατορθώνει μὲ διάφορα τεχνάσματα νὰ γυρίση ἀλλοῦ τὴ συζήτησι καὶ νὰ μεταβάλη τὸν πατέρα του σὲ συνήγορο, γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ γάμου του μὲ τὴ Λέλα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Ἀγγέλου, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὅλοι πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως καὶ τὰ τέσσερα ἀδέρφια ντύνονται καὶ ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν κρυφά, γιατὶ ὅλοι ἔχουν ραντεβοῦ. Ἡ Εὔα μὲ τὸ Γιώργο καὶ ἡ Μαίρη μὲ τὸν Κλεώπα πηγαίνουν σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο καταφθάνει καὶ ὁ Λάκης μὲ τὴ Λέλα. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κατορθώνουν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ τὶς δῆ ὁ Λάκης. Ἡ Λέλα δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ θυμίση στὸ Λάκη πὼς πρέπει νὰ παντρευτοῦν καὶ τοῦ προτείνει νὰ βρῆ ἕνα ψεύτικο πατέρα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Γιὰ νὰ ἐπισπεύση τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς του, ὁ Λάκης ἀποφασίζει νὰ τήν.. κυκλοφορήση. Νὰ πᾶμε σὲ ἐκδρομές, σὲ κέντρα παντοῦ. Κάπου θὰ τσακώσουν ἔτσι ἕνα γαμπρό. Βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ πλάζ, ὅπου μετὰ τὴν κατατρόπωσι τοῦ πρώτου ὑποψηφίου, ἡ Ρένα συζητᾶ μὲ τὸ δεύτερο: τὸν Ἐξαρχόπουλο.

Ρ έ ν α: Ἂν γνώρισα ἄλλον ἄντρα;... Ἄντρες!...

Ἐ ξ α ρ χ ό π ο υ λ ο ς: Δηλαδή;... Ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ τρεῖς;

Ρ έ ν α: Ἄ, χά, χούχα... Γιὰ τρία ἀντράκια θὰ συζητούσαμε τώρα ἐδῶ;... Τρεῖς ἴσον κανείς...

Ἐ ξ α ρ χ ό π ο υ λ ο ς (δισταχτικά): Δέκα;

— Βάλε, τοῦ λέει ἡ Ρένα ἀποφασισμένη νὰ προχωρήση μέχρις ἐξαντώσεως καὶ τοῦ νέου ὑποψηφίου.

Ἔτσι ὅταν ὁ Ἐξαρχόπουλος φτάνη στοὺς ἑκατό...

...σηκώνεται λέει στὴ Ρένα ἕνα ξερὸ «χαίρετε», ὕστερα τρέχει πρὸς τὴ θάλασσα, βουτάει καὶ ἀπομακρύνεται μὲ ἁπλωτές.

Ὁ φακὸς μᾶς μεταφέρει τώρα σ' ἕνα νάϊτ κλάμπ. Στὴν πίστα νεαροὶ χορεύουν τρελλά, ἐνῶ σὲ μιὰ γωνία εἶναι καθισμένοι ὁ Λάκης, ἡ Ρένα, ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη, ἔχοντας στὴν παρέα τους ἕνα σοβαρὸ κύριο ὡς 45 χρόνων. Εἶναι ὁ τρίτος ὑποψήφιος γαμπρός.

Κ ύ ρ ι ο ς: Δὲν ἔπρεπε νἄρθουμε ἐδῶ... Δὲν εἶναι σοβαρὸ κέντρο...

Ρ έ ν α: Τί λέτε καλέ; Ἐδῶ εἶναι τρέλλα... Χορεύουμε;

Ὁ σοβαρὸς κύριος δυσφορεῖ γιὰ τὴ στάσι τῆς Ρένας, ποὺ τὸν τραβάει ἀπὸ τὰ πέττα, γιὰ νὰ τὸν παρασύρη στὴν πίστα.

— Δυστυχῶς, δὲ χορεύω χορούς Ζουλού, λέει.

Ρ έ ν α: Χά! Χά!... Λέτε καὶ ἀστεῖα... Εἶστε γουστόζικος.

Κ ύ ρ ι ο ς: Νομίζω, δεσποινίς, πὼς δὲν εἶναι ἀξιοπρεπὲς γιὰ τὴν ἡλικία μας...

Ρ έ ν α: Ἄ, ὄχι γιὰ τὴν ἡλικία μας, μπάρμπα... Ἐγὼ βάζω κάτω...

—Ρένα!... λέει ὁ Λάκης, γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλέση στὴν τάξι...

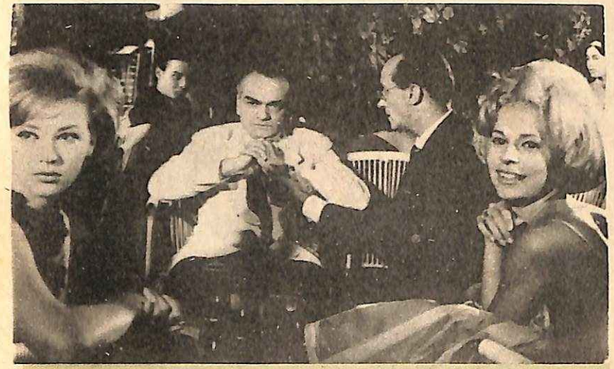

Ρ έ ν α: Σταμάτα, Λάκη... Ὁ κύριος μίλησε, γιὰ τὰ χρόνια μου... Θὰ τοῦ δείξω πὼς βαζω κατω πολλὰ κοριτσόπουλα τῶν 18 χρόνων.
Ἡ Ρένα ὰρμᾶ στὴν πίστα, ἁρπάζει ἕνα νεαρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύη μαζί του ἔξαλλα. Τὰ ζευγάρια σταματοῦν τὸ χορὸ καὶ παρακολουθοῦν τὴ Ρένα, ποὺ κάνοντας μιὰ ἀκροβατικὴ φιγούρα, σωριάζεται στὴν πίστα. Ὁ Λάκης κλείνει τὰ μάτια του.
Ὑστερα κυττάζει μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο τὸν ἀποψήφιο γαμπρὸ καὶ τοῦ λέει:
— Εἶναι λίγο ζωηρή... Μὲ τὸ γάμο ὅμως θὰ στρώση...

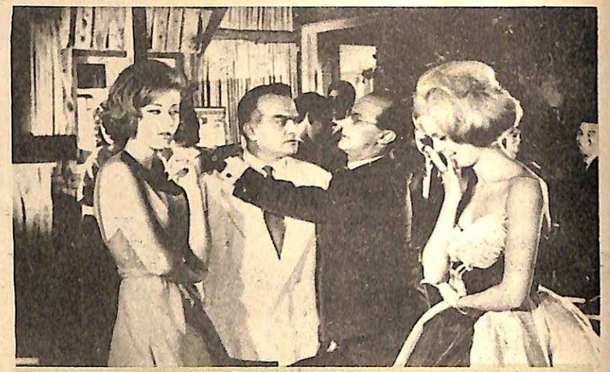

Ε ὔ α: Εἶναι ἔκτακτη... Ζωντανή!...
Κ ύ ρ ι ο ς: Τὴ βρίσκω ὑπερβολική...
Στὴν πίστα ὁ χορὸς γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἔξαλλος. Τὰ φουστάνια τῆς Ρένας ἀνεμίζουν καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κύριος σηκώνεται.
— Σᾶς συλλυποῦμαι, λέει στὸ Λάκη... Καληνύχτα σας...
Ὁ Λάκης προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήση, ἀλλὰ ὁ σοβαρὸς κύριος τοῦ ξεφεύγει. Κυττάζει τὴ Ρένα κι' ἐκείνη βλέποντάς τον σηκώνει τοὺς ὤμους, σὰ νὰ τοῦ λὴ: «Τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἀρέσω;»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Κλεώπας καὶ ὁ Γιώργος συναντῶνται σ' ἕνα λούνα - πάρκ. Παίζουν καὶ συζητοῦν.
Γ ι ὠ ρ γ ο ς: Τὸ εἶχε νοικιάσει σ' ἄλλον τὸ αὐτοκίνητο. Εἶχε ἀκόμα ἕνα τῆς ἴδιας μάρκας, ἀλλὰ ἦταν ἄλλο χρῶμα...
Κ λ ε ώ π α ς: Ἂς τὄπαιρνες, μωρέ, θὰ λέγαμε πὼς τὄδαψες...
Γ ι ὠ ρ γ ο ς: Σαχλαμάρες... Φταίω ἐγώ... Ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή. «Οὔτε πλούσιος εἶμαι οὔτε τίποτα... Εἶμαι ἕνας ὑπάλληλάκος ποὺ ὅ,τι οἰκονομήσω τὸ τρώω στ' αὐτοκίνητα...Σ' ἀρέσω ἔτσι;»

Κ λ ε ώ π α ς: Τὴ δαγκώσαμε καὶ οἱ δυὸ γιὰ καλὰ τὴ λαμαρίνα...
Γ ι ὠ ρ γ ο ς: Ἐσὺ ὅμως καθάρισες, ἐνῶ ἐγὼ τάκανα μουσκεμα...
Κ λ ε ώ π α ς: Ναί, μωρὲ ἀδερφέ μου... Ἐκεῖνο τὸ ταξίδι στὸ Παρίσι, τί τόθελες;
Γ ι ὠ ρ γ ο ς: Τί νὰ τῆς πῶ; Πὼς δουλεύω σὲ τουριστικὰ περίπτερο καὶ πὼς κατεδαίνω στὴν Ἀθήνα κάθε δεκαπέντε μέρες;
Κ λ ε ώ π α ς: Ἐσὺ ὅμως τὸ παράκανες: Βαποριὰ, πετρελαιοφόρα, ἐπιβατικά... Μόνο ὑποβρύχια, ποὺ δὲν εἶπες...

Κ λ ε ώ π α ς: Βρῆκα!... Θ' ἀρχίσουμε ἕνα - ἕνα νὰ τὰ βουλιάζουμε...
Γ ι ὠ ρ γ ο ς: Ἄσε τ' ἀστεῖα... Κανόνισες ραντεβοῦ;...
Κ λ ε ώ π α ς: Εἶπα πὼς θὰ τὶς πάρουμε στὸ τηλέφωνο (κυττάζει τὸ ρολόϊ τοῦ Γιώργου). Ὥρα εἶναι... Ἔλα νὰ τηλεφωνήσουμε...
Ὁ Γιώργος σχηματίζει τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της ἑνὸς, ἀκούγοντας ὅμως τὴ φωνὴ τοῦ Λάκη, νὰ τοῦ λέη «ἔμπρὸς» τὰ χάνει καὶ ρωτάει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:
— Εἶναι ἐκεῖ... παρακαλῶ ἡ Εὔα;

— Ποιός εἶστε ἐσεῖς; ρωτάει ἀγριεμένος ὁ Λάκης.
Ὁ Γιώργος, μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ, κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ λέει στὸν Κλεώπα, ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ μάθη τί συμβαίνει:
—Ὁ ἀδερφός της!... Τώρα τί γίνεται;...
— Περίμενε καὶ θὰ δῆς, λέει ὁ Κλεώπας παίρνοντας τὸ ἀκουστικό.
Στὸ μεταξὺ ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ περιμένουν τὸ τηλεφώνημα, μπαίνουν στὸ λίβινγκ ροὺμ καὶ ρωτοῦν ποιός τηλεφώνησε.
— Κανείς, ἀπαντᾶ θυμωμένος ὁ Λάκης... Πηγαίνετε μέσα ἐσεῖς!...

Ὁ Κλεώπας σχηματίζει τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τῶν κοριτσιῶν. Ὁ Λάκης πλησιάζει πάλι τὸ τηλέφωνο.
— Ἐμπρός!... λέει σηκώνοντας τὸ ἀκουστικό.
Κ λ ε ώ π α ς (μὲ γυναικεία φωνή): Ἐδῶ Πίτσα. Μοῦ δίνετε σᾶς παρακαλῶ μιὰ στιγμὴ τὴ Μαίρη;... Ποιά Πίτσα;... Μιὰ φίλη της...
Ὁ Λάκης κυττάζει φιλύποπτα τὸ ἀκουστικὸ κι' ὕστερα λέει:
— Φιλενάδα τῆς Μαίρης;... Ἄ καὶ τῆς Εὔας;... Ἐμένα μὲ ξέρετε ποιός εἶμαι;...

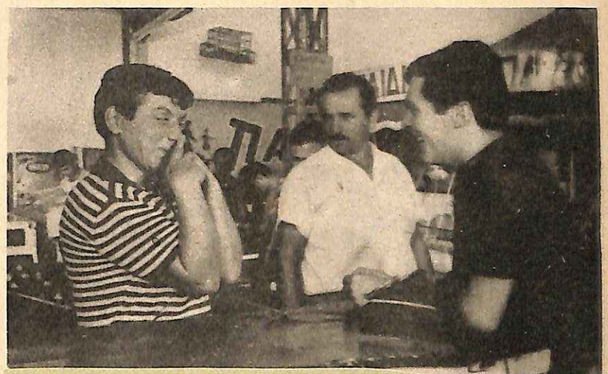

Κ λ ε ώ π α ς (πάντοτε μὲ γυναικεία φωνή): Πῶς δὲ σᾶς ξέρω... Εἶσθε ὁ ἀδερφός της, ὁ Λάκης, μὲ τὰ γυαλάκια...
Ἕνας μουστακαλὴς περνᾶ κοντὰ ἀπὸ τὸν Κλεώπα καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος... Ὁ Κλεώπας καταλαβαίνει γιατί τὸν κυττάζει ἔτσι καὶ τοῦ λέει μὲ ἀντρικὴ φωνή:
— Θέλεις τίποτα ἀγόρι;... Ὑστερα συνεχίζει στὸ τηλέφωνο μὲ γυναικεία φωνή: Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι τίποτα... Κάποιος ἐδῶ μ' ἐνοχλεῖ, γι' αὐτὸ φωνάξτε την γρήγορα, παρακαλῶ...

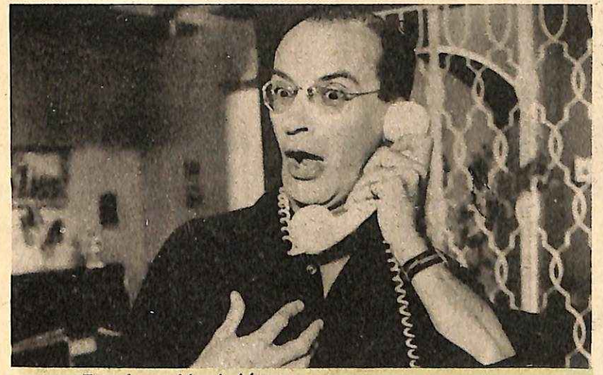

— Περιμένετε, λέει ὁ Λάκης.
Ἀφίνει τὸ ἀκουστικό, πηγαίνει ὡς τὴν πόρτα, βεβαιώνεται πὼς δὲν τὸν ἀκοῦνε τὰ κορίτσια καὶ ξαναγυρίζει.
Λ ά κ η ς (μὲ γυναικεία φωνή): Ἐμπρός!... Ἐσὺ εἶσαι Πίτσα;
Κ λ ε ώ π α ς: Ποιά Πίτσα; Κάμπο ἦταν, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κα:αλάβη ὁ ἀδερφός σου... Ἐδῶ Κλεώπας!...
Λ ά κ η ς (ἔξω φρενῶν): Ἄει στὸ διάολο, ἀλήτη... καὶ μὴ ξαναπάρης αὐτὸν τὸν ἀριθμό, γιατὶ θὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!...

Ὁ Κλεώπας κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ δαγκώνεται.
— Τί εἶναι;... Τί συμβαίνει; ρωτάει ὁ Γιώργος...
—Ὁ γυαλάκιας...
— Πάλι αὐτὸς ἦταν;
— Πάλι αὐτός... Δὲν πειράζει, ἐμεῖς θὰ τὶς βροῦμε... θὰ πᾶμε μὲ τὸ μηχανάκι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους... Κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς τους δὲ μᾶς ξέρει. Θὰ βάλουμε λοιπὸν μπρὸς τὴ μηχανή. Μόλις ἀκούσουν φασαρία, θὰ βγοῦν καὶ θὰ μᾶς δοῦν.

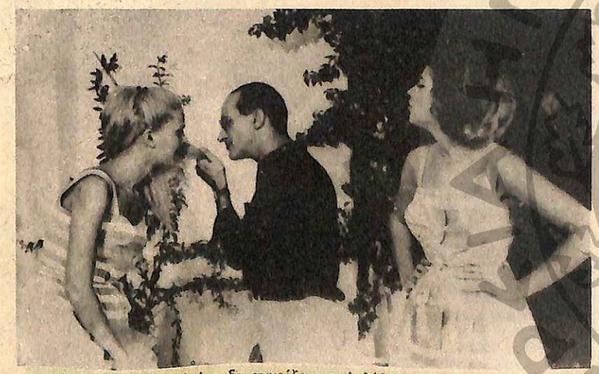

Ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη ξαναγυρίζουν στὸ λίβινγκ ροὺμ καὶ ζητοῦν πάλι ἀπὸ τὸ Λάκη νὰ μάθουν ποιός τηλεφώνησε...
—Ἀφῆστε με, γιατὶ εἶμαι ὡς ἐδῶ... Ἡ Πίτσα ἦταν...
Μ α ί ρ η: Ἡ Πίτσα;... Ποιά Πίτσα;
Λ ά κ η ς: Ἡ Πίτσα, ποὺ λέγεται Κλεώπας... (Ἔξω φρενῶν) Νὰ πῆτε, λοιπόν, αὐτῆς τῆς Πίτσας, ποὺ εἶναι Κλεώπας καὶ τοῦ Κλεώπα, ποὺ εἶναι Πίτσα νὰ μὴν ξαναπάρη τηλέφωνο, γιατί...
Ε ὔ α: Ἀνοησίες ἀρχισες πάλι, καϋμένε Λάκη...

... Ἐμεῖς δὲν ξέρομε κανένα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κι' ἐπὶ τέλους, ἂν θελήση κάποιος γνωστὸς μας νὰ μᾶς πάρη στὸ τηλέφωνο, δὲ θὰ σοῦ ζητήσουμε τὴν ἄδεια... Ποῦ ζοῦμε πιά;
Λ ά κ η ς: Ἂς ξαναδοκιμάση καὶ βλέπουμε...
Ἀκούγεται ἔξω ὁ θόρυβος ἑνὸς μοτοσακό...
Ε ὔ α: Ἐγὼ πηγαίνω ὡς τὸ περίπτερο νὰ πάρω ἕνα περιοδικό...
Μ α ί ρ η: Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι... Βαρυέμαι...
Λ ά κ η ς: Ὁρίστε, βαρύεται... Ἄντε πήγαινε... τεμπέλα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Το μυστικό μου

— Τί ήταν αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπες; τὴ ρώτησε ὁ γιατρός.

ΟΓΙΑΤΡΟΣ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μιὰ ξανθειὰ κοπέλλα εἶχε σειρά.

— Περάστε μέσα, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη μπῆκε δισταχτικά.

— Καθῆστε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα.

Ὁ γιατρὸς θρονιάστηκε στὸ γραφεῖο του.

— Τί σᾶς συμβαίνει, λοιπόν, δεσποινίς; Φαίνεσθε λίγο κουρασμένη, μὰ τὸ σύνολό σας δείχνει ὑγεία.

— Γιατρέ, ἄρχισε ἐκείνη, μὲ ραγισμένη φωνή. Δὲ μ' ἀναγνωρίζετε; Εἶμαι ἡ Ρενὲ Ζελάρ.

— Ναί, μὰ τὴν ἀλήθεια! φώναξε ὁ γιατρός. Τώρα σὲ θυμήθηκα. Εἶσαι ἡ ἀδελφὴ Ρενέ. Τί καλά, ποὺ ἔκανα καὶ σ' ἔβαλα νὰ καθήσῃς ἐκεῖ. Εἶσαι σὰ μιὰ χαριτωμένη κουκλίτσα!

Μὲ πολλὴ σοβαρότητα, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:

— Ἦρθα γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Μωρὶς Φερμιέ.

— Ἄ! αὐτοῦ τοῦ γλεντζέ, ποὺ γκρεμίστηκε μὲ τ' αὐτοκίνητό του σὲ μιὰ χαράδρα; Τώρα θυμᾶμαι. Σκοτώθηκε ἡ γυναῖκα του κι' αὐτὸς τραυματίσθηκε σοβαρά.

Ἡ κοπέλλα ἔγνεψε καταφατικά.

— Ὁ χειρούργος Σαμπατιὲ δὲν τὸν κουράρει;

— Ναί, γιατρέ μου.

— Εἶναι τυχερός. Ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια.

— Τὸ ξέρω, γιατρέ μου, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ρενέ. Ὁ κ. Σαμπατιὲ κάνει τὶς πιὸ συγκινητικὲς προσπάθειες γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, μὰ ὁ ἄρρωστος δὲν τὸν βοηθάει. Χαλάει ὅ,τι ὁ γιατρὸς χτίζει μὲ τόση στοργή. Ἡ ταραγμένη του συνείδησι δὲν τὸν ἀφίνει νὰ πάρῃ ἐπάνω του.

— Γιατί;

— Ἔχει τρομερὲς τύψεις γιὰ τὸ σκοτωμὸ τῆς γυναίκας του.

Ὁ γιατρὸς ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή. Ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι του, σὰ νἄθελε νὰ ξαναφέρῃ στὴ μνήμη του μιὰ παλιὰ ἱστορία.

— Γνώριζα τὴ Ζανὲτ Φερμιὲ ἀπὸ μικρὸ κορίτσι. Τὴν κουράρηζα μαζὶ μ' ὅλη της τὴν οἰκογένεια. Τί λεπτὸ κι' εὐγενικὸ πλάσμα! Ὅταν τ' αὐτοκίνητο γκρεμίστηκε στὴ χαράδρα, αὐτή, δίχως ἄλλο, θὰ πέθανε τὴν ἴδια στιγμή, πρὶν ἀκόμη προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ. Δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Κι' αὐτὸ ἔπρεπε νἄναι μιὰ παρηγοριὰ γιὰ τὸν ἄντρα της.

— Ναί. Ἔτσι θἄπρεπε, ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ἡ Ρενέ. Θἄπρεπε νἄναι ξαλαφρωμένος, μὰ δὲν τὸ θέλει. Ἐδῶ καὶ δέκα μέρες παραμιλᾶ καὶ φωνάζει μέσα στὸν πυρετό του: «Ζανέτ! Συχώρεσέ με, σὲ σκότωσα!....».

— Μὰ ἀφοῦ ἦταν δυστύχημα; Μήπως δὲ μποροῦσε νἄχῃ κι' ὁ ἴδιος σκοτωθῇ; Κάτι ἄλλο, λοιπόν, θὰ τοῦ πιέζῃ τὴ συνείδησι...

Ὁ γιατρὸς Βὼμ κόρφωσε τὰ γκρίζα διαπεραστικὰ μάτια του πάνω στὴν κοπέλλα.

— Τί σχέσεις εἶχες μὲ τοὺς Φερμιέ;

Τὸ πρόσωπο τῆς νοσοκόμας κιτρίνισε.

— Ἡ μακαρίτισσα ἦταν πολὺ φίλη μου.

— Τί στάσι κρατοῦσε ὁ ἄντρας της ἀπέναντί σου;

Ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Μὲ κυττοῦσε πάντα παράξενα, εἶπε μὲ ἀχνὴ φωνή. Πολλὲς φορὲς ἐρχόταν καὶ μ' ἔβλεπε στὸ νοσοκομεῖο, χωρὶς νἄχῃ καμμιὰ δικαιολογία.

— Δηλαδή, ἦταν ἐρωτευμένος μαζί σου! Κι' ἐσὺ πῶς τοῦ φερνόσουν;

— Ψυχρά. Τὴν τελευταία φορὰ τὸν ἔδιωξα. «Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω, τοῦπα θυμωμένη, νὰ μοῦ δημιουργήσῃς παρεξηγήσεις μὲ τὴ Ζανέτ».

— Κι' ἐκεῖνος τί σοῦ εἶπε;

— Κατέβασε τὸ κεφάλι του κι' ἔφυγε πικραμένος.

— Πότε ἔγινε αὐτό;

— Τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Τώρα ἐξηγεῖται γιατί ὁ Μωρὶς, ποὺ δὲν ἦταν μεθύστακας, ἔπινε μὲ πάθος ὅλη τὴ νύχτα. Καί, δυστυχῶς, παιρέσυρε στὸ πιοτὸ καὶ τὴ γυναίκα του. Τὸ ἔκανε γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν πόνο του, γιὰ νὰ σὲ ξεχάσῃ, ἀγαπημένη μου Ρενέ!

— Ὦ! Μὴ τὸ λέτε, γιατρέ! ξέσπασε σ' ἀναφυλλητὰ ἡ νοσοκόμα. Μοῦρχεται νὰ τρελλαθῶ...

— Νὰ μὴν τρελλαθῇς, κόρη μου! Δὲν ἔχεις καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνοησία τοῦ Φερμιέ.

— Ἔχω... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα κλαίγοντας. Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ...

— Θἄταν καμμιὰ ἄλλη... εἶπε γελῶντας ὁ γιατρός.

— Θεέ μου! Τί θὰ γίνῃ τώρα μ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο, ποὺ λυώνει ἀπὸ τὶς τύψεις του; Εἶναι τόσο ἀδύναμος, ποὺ ἡ καρδιά μου ραγίζει ὅταν τὸν βλέπω...

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε, τῆς ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ ξαναικάθησε στὴν πολυθρόνα του.

— Βλέπεις, ἀγαπητή μου, τ' ἄσπρα μου μαλλιά; Δὲ μοιάζω λίγο μὲ πνευματικό; Ἐμεῖς οἱ γέροι γιατροὶ παίζουμε καμμιὰ φορὰ κι' αὐτὸ τὸ ρόλο! Τί εἶναι αὐτό, μικρή μου, ποὺ σοῦ σφίγγει τὴν καρδιά; Τὸν ἀγαπᾷς;

— Ναί, γιατρέ μου, σωστὰ μαντέψατε. Τὸν ἀγαπῶ. Κι' ἡ ἀγάπη μου μ' ἔκανε νὰ προδώσω τὸ καθῆκον μου, τὸν ὅρκο τῆς ἀδελφῆς, τὴν ἐπίσημη καὶ τὴν πιὸ ἱερὴ ὑπόσχεσι, ποὺ εἶχα δώσει ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Ποιὰ ὑπόσχεσι, κόρη μου;

— Τὴν ὑπόσχεσι νὰ κρατήσω ἕνα μυστικό, ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Ζανέτ. Μά, ὅταν ὁ κ. Σαμπατιὲ μοῦπε ἀνήσυχος πῶς, ἂν δὲ σταματήσῃ ἡ ψυχικὴ ταραχὴ τοῦ Μωρίς, θὰ πεθάνῃ σὲ λίγες μέρες, δὲ μπόρεσα πιὰ νὰ βαστάξω. Κάθησα στὸ κρεβάτι του καὶ τοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Ἐκεῖνος, σὰν τ' ἄκουσε, ἀναστηλώθηκε. Τὸ πρόσωπό του ἠρέμησε. Πῆρε τὰ χέρια μου καὶ τὰ φίλησε.

— Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπες;

— Τοῦ εἶπα πὼς ἡ Ζανὲτ ἦταν, τελευταία, πολὺ ἀνήσυχη, γιὰ τοὺς δυνατοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς της. Τοῦ εἶπα ἀκόμη πὼς, μιὰ μέρα, τὴν ἔπιασε μιὰ σοβαρὴ κρίσι καὶ μοῦ τηλεφώνησε. Καί, πραγματικά, ἐγὼ ἔτρεξα, ἔφερα ἕνα καρδιολόγο καὶ τὴν ἐξέτασε. Ὁ γιατρὸς διαπίστωσε μιὰ ἐπικίνδυνη μυοκαρδίτιδα, τῆς ἔδωσε μερικὰ φάρμακα, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Μοῦ τὴν εἶπε ὅμως ἐμένα. Ἡ φτωχὴ Ζανὲτ ἦταν καταδικασμένη. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια εἶχε πεθάνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Ζανέτ, ποὺ ἤξερε τὴ θέσι της, ἦταν προετοιμασμένη. Ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Μωρίς. Ἴσως γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν παντρευτῇ, ἀφοῦ ἦταν ἄρρωστη, καὶ τὸ πιθανώτερο γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν πικράνῃ πρόωρα.

— Τὸν ἀγαποῦσε ἡ ἄμοιρη;

— Ναί, τὸν ἀγαποῦσε πολύ.

— Ὁ ἄρρωστος, λοιπόν, ὅταν ἔμαθε ὅλα αὐτά, παρηγορήθηκε;

— Ναί, ἂς μὲ συγχωρήσῃ ἡ ψυχὴ τῆς Ζανέτ, ἀλλὰ ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ θαυματούργησε. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ καλυτερεύῃ. Περάσαμε μερικὲς μέρες εὐτυχίας, ὅταν, ξαφνικά, ὁ Μωρὶς μοὔκαμε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Μοῦπε πὼς μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μὲ γνώρισε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν παντρευτῶ. Τὸ θέλει τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε φορά, γιατὶ τὸν ἔσωσα ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

— Καὶ γιατί νὰ μὴ τὸν παντρευτῇς, ἀγαπητή μου; Δὲν τὸν ἀγαπᾷς; ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ὁ γιατρός.

— Ὦ, ναί, τὸν λατρεύω... Καὶ αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ αἰτία, ποὺ μ' ἐμποδίζει νὰ δεχτῶ τὴν πρότασί του. Φοβοῦμαι μὴν τὸν κάνω δυστυχισμένο, γιατὶ εἶμαι μιὰ γυναίκα ποὺ παλεύει σκληρὰ μὲ τὴ συνείδησί της. Ἡ ὑποψία μήπως ἤμουνα ἐγὼ ἡ αἰτία κι' ἔγινε αὐτὸ τὸ δυστύχημα, μὲ καίει. Ζῶ μὲ τὸν ἐφιάλτη τῆς πρώτης...

Ἡ σκιὰ τῆς Ζανὲτ μὲ κυνηγᾶ κάθε στιγμὴ καὶ δὲ μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω... Πῶς νὰ νοιώσω χαρὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο; Δὲ θἄναι εὐτυχισμένος μαζί μου. Κι' ὅμως ἐγὼ πατῆσα τὸν ὅρκο μου, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γι' αὐτόν. Ὅταν, λοιπόν, μοῦ ζήτησε νὰ τὸν παντρευτῶ, ὁ τρόπος ποὺ τοῦ ἀρνήθηκα κι' ἡ μεγάλη μου ταραχή, τὸν ἔκαναν ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς Ζανὲτ ἦταν ἀληθινά. Ἡ κατάστασί του πῆρε πάλι τὸν κατήφορο. «Δὲ θὰ σὲ πιστέψω, μοῦπε, ἂν δὲ μοῦ δώσῃς τ' ὄνομα τοῦ γιατροῦ, ποὺ ἐξέτασε τὴ Ζανέτ...». Κι, ἐγώ, πάνω στὴν ἀπελπισία μου, τοὔδωσα τὸ δικό σας...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της, ντροπιασμένη.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... εἶπε ὁ γιατρός, χαμογελῶντας.

Ἡ ἀδελφὴ ξέσπασε σ' ἕνα ἱκετευτικὸ κλάμα:

— Γιατρέ μου, σᾶς παρακαλῶ, σῶστε τον. Εἶναι ἁμαρτία νὰ πεθάνῃ. Ζητᾶ νὰ σᾶς δῇ ἀμέσως. Ἂν τὸν ἀφίσωμε νὰ περιμένῃ πολύ, ἴσως νἄναι πιὰ ἀργά...

— Μὲ λίγα λόγια, θέλεις νὰ πῶ στὸν ἄρρωστο, πὼς ἡ Ζανὲτ εἶχε ἔρθει σὲ μένα καὶ τῆς εἶπα νὰ προσέξῃ πολὺ τὴν καρδιά της.

Ἡ Ρενὲ ὕψωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της.

— Ἄ, νὰ μπορούσατε νὰ τὸ λέγατε!... Μονάχα γι' αὐτόν, γιὰ νὰ σωθῇ...

— Μπορῶ, ἀγαπητή μου. Καὶ θὰ τὸ κάνω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ὄχι μονάχα γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα. Γιατί, ἂς μὴ σοῦ φανῇ παράξενο, Ρενέ. Αὐτὰ ποὺ θὰ τοῦ πῶ εἶναι ἡ ἀλήθεια!

Ὁ κ. Βὼμ κύπταξε μ' εὐχαρίστησι τὴν ὁμορφη κοπέλλα, ποὺ ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Μὰ ἡ χαρὰ αὐτὴ δὲ βάσταξε οὔτε δυὸ δευτερόλεπτα. Στὸ χλωμὸ πρόσωπό της χύθηκε ἡ σκιὰ τῆς ἀμφιβολίας.

— Φοβοῦμαι, γιατρέ μου, πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια... πὼς τὸ λέτε γιὰ νὰ φανῆτε καλὸς καὶ στοὺς δυό μας...

— Ἔτσι νομίζεις, λοιπόν, πὼς θἄλεγα τόσο εὔκολα ψέμματα; Πολὺ μὲ κολακεύεις, μικρούλα μου!

Καὶ πρόσθεσε, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

— Ἕνας καλὸς γιατρὸς λέει καὶ ψέμματα, ὅταν πρέπει!

Τὸ λεπτὸ κορμὶ τῆς ἀδελφῆς λύγισε, ἕτοιμο νὰ σωριαστῇ στὸ πάτωμα, μὰ ὁ γιατρὸς πρόφτασε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, κοπέλλα μου! Κράτησε τὴν ψυχραιμία σου.

Τὴν τράβηξε στὸ ἀρχεῖο του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄνοιξε αὐτὸ τὸ συρτάρι καὶ πάρε τὸ φάκελλο «Ζανὲτ Μπουλανζέ». Διάβασέ τον. Εἶναι ὁ τίτλος τῆς εὐτυχίας σας.

Ἡ νοσοκόμα ἄνοιξε τὸ φάκελλο, τὸν διάβασσε καὶ μιὰ ζωηρὴ χαρὰ ἔκαμε τὸ πρόσωπό της νὰ λαμπροκοπήσῃ: Ἡ δύστυχη Ζανὲτ εἶχε ἀρωστήσει, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἀνύπαντρη ἀπὸ ἕνα ἀνίατο καρδιακὸ νόσημα.

— Τὰ βλέπεις, λοιπόν, ἀγαπητή μου; Πήγαινε τώρα νὰ μὲ περιμένῃς στὸ σαλόνι. Μόλις τελειώσω μὲ τοὺς ἀρρώστους μου, θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ φίλο σου στὸ νοσοκομεῖο...

Ἡ Ρενὲ γονάτισε συγκινημένη καὶ ἄρχισε νὰ φιλάῃ μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΜΕ ΤΕΛΕΙΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ἡ ὁμορφιὰ στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη

Πλησιάζουμε πιὰ στὴν ἐποχὴ τῶν δεξιώσεων καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ λείψη καὶ ἀπὸ σᾶς ἡ εὐκαιρία νὰ προσκληθῆτε σ' ἕνα πάρτυ, νὰ χορέψετε σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι. Ἑτοιμασθῆτε, λοιπόν, ἐγκαίρως γιὰ νὰ φορέσετε τὰ ὡραδυνά σας φορέματα. Περιποιηθῆτε τὸ δέρμα σας, ὥστε τὸ ντεκολτέ σας νὰ γίνη τέλειο καὶ ἐλκυστικό.

ΕΦΤΑΣΕ ἡ περίοδο τῶν δεξιώσεων, τῶν χορῶν, τῶν οἰκογενειακῶν πάρτυ. Καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς θέλει, βέβαια, νὰ εἶναι πραγματικὰ ὁμορφη καὶ ἐλκυστικὴ μέσα στὸ φόρεμα, ποὺ ἔχει ἑτοιμάσει γι' αὐτὲς τὶς εὐκαιρίες.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη, ὅμως, αὐτό, θὰ πρέπει νὰ περιποιηθῆ ἐγκαίρως τὰ μπράτσα, τὴν πλάτη καὶ τὸ ντεκολτέ της, ποὺ εἶναι τὰ τρία κρίσιμα σημεῖα τῆς πραγματικῆς κομψότητος. Σκέφτηκα, λοιπόν, νὰ σᾶς δώσω μερικὲς σχετικὲς συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες, ποὺ δίχως ἄλλο θὰ σᾶς φανοῦν πολὺ χρήσιμες.

ΣΑΠΟΥΝΙ ΚΑΙ ΜΑΣΣΑΖ

Ἀκόμη καὶ γιὰ μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση, τὸ φόρεμά σας, ἔστω καὶ ἁπλό, θὰ ἔχη μανίκια κοντὰ καὶ ἑπομένως τὰ μπράτσα πρέπει νὰ παρουσιάζωνται λεῖα καὶ ἁπαλά, χωρὶς ἴχνος ἀπὸ «δέρμα χήνας», ἀπὸ ἐκεῖνη δηλαδὴ τὴ χαρακτηριστικὴ σκληρότητα τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ τὴν κάνει νὰ μοιάζη σὰν πυκνὸς τρίφτης.

Γιὰ νὰ διαπιστώσετε ἂν τὸ δέρμα σας ἔχη αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, φτάνει νὰ τὸ «χαϊδέψετε» ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας. Κι' ἂν ἀνακαλύψετε, ὅτι εἶναι σκληρό, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀπογοητευθῆτε. Προμηθευθῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἕνα μπουκαλάκι ἀμυγδαλόλαδο. Τὸ βράδυ ἀλείψετε καλὰ μ' αὐτὸ τὰ μπράτσα κι' ὕστερα ξαπλώσετε, ἀφήνοντας τὴν ἐπιδερμίδα σας νὰ ἀπορροφήση καλὰ τὸ λάδι (γιὰ ν' ἀποφύγετε νὰ λαδώσετε τὰ σεντόνια, φορέσετε ἕνα παλιὸ μάλλινο ζακεττάκι). Τὸ ἑπόμενο πρωῒ σαπουνισθῆτε μὲ ἕνα σαποῦνι τουαλέττας καλῆς ποιότητος. Μὲ τὸν ἀφρὸ τοῦ σαπουνιοῦ ἐκτελεῖτε ἕνα σύντομο μασσάζ, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ φθάνοντας ὡς τὸν ὦμο. Ὕστερα ξεπλένετε καὶ στεγνώνετε καλά.

Ἐπαναλαμβάνετε αὐτὴ τὴ θεραπεία γιὰ τρεῖς ἢ τέσσερες ἡμέρες συνεχῶς καὶ θὰ δῆτε πὼς σ' αὐτὴ τὴ σύντομη περίοδο ἡ ἐπιδερμίδα σας θὰ μεταμορφωθῆ καὶ θὰ γίνη τέλεια.

Ὕστερα σκεφθῆτε τοὺς ἀγκῶνες. Ἂν ἔχουν σκληρύνει κάπως, προμηθευθῆτε τὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο προϊόν, ποὺ ἀφαιρεῖ τὸ νεκρὸ δέρμα. Αὐτὸ τὸ προϊὸν μοιάζει μὲ γάλα. Τὸ ἁπλώνετε πάνω στοὺς ἀγκῶνες μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων καὶ τὸ τρίβετε ἐλαφρά, ὥσπου νὰ ἀφαιρεθῆ τὸ σκληρὸ δέρμα. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐπέμβασι, ὁ ἀγκώνας μένει λεῖος καὶ βελούδινος.

Ἂν, ἀντίθετα, ἔχετε τὰ μπράτσα σκεπασμένα μὲ πυκνὸ χνοῦδι, προσπαθῆστε νὰ τὸ ἀποχρωματίσετε. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτό, θὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἕνα μπουκαλάκι ὀξυζενὲ καὶ θὰ ρίξετε λίγο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ σ' ἕνα πιατάκι πορσελάνης. Θὰ προσθέσετε μερικὲς σταγόνες ἀμμωνία, ποὺ θὰ ἔχετε ἐπίσης προμηθευθῆ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο.

Ὕστερα, θὰ ἁπλώσετε τὸ μῖγμα στὰ μπράτσα μὲ λίγο μπαμπάκι καὶ θὰ τὸ ἀφίσετε νὰ ἐνεργήση γιὰ ἕνα τέταρτο πρὶν νὰ πλύνετε τὰ μπράτσα. Ὅταν θὰ φτάση ἡ βραδυὰ τῆς γιορτῆς, ἁπλώσετε πάνω σπὰ μπράτσα λίγη ἀπὸ τὴ μαλακτικὴ κρέμα, ποὺ μεταχειρίζεσθε καὶ γιὰ τὰ χέρια καί, τέλος, πουδράρετε τὰ μπράτσα μὲ τάλκ.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μοντέρνα φορέματα εἶναι πολὺ ἀνοιχτὰ στὴν πλάτη. Προσοχή, γιατὶ ἡ πλάτη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μέση τοῦ σώματος, ποὺ ἐλάχιστες κοπέλλες περιποιοῦνται (ἴσως ἐπειδὴ δὲν κατορθώνουν νὰ τὴ δοῦν εὔκολα στὸν καθρέφτη). Κι' ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐλέγχετε μήπως ὑπάρχουν μπιμπίκια ἢ ἀντιαισθητικοὶ λεκέδες ἢ μαῦρα στίγματα.

Γιὰ ν' ἀφαιρέσετε τὰ μπιμπίκια, θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ ἀπολυμαντικὴ λοσιόν, μὲ τὴν ὁποία θὰ κάνετε μιὰ ἐπάλειψι κάθε βράδυ μὲ λίγο μπαμπάκι, ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἔχετε πλύνει τὴν πλάτη σας καὶ θὰ τὴν ἔχετε στεγνώσει προσεκτικά.

Τὶς μεγάλες κηλίδες (ἐλιὲς ἢ «φιπιμιὲς») μπορεῖτε νὰ τὶς καμουφλάρετε μὲ ἕνα εἰδικὸ μπαστουνάκι μὲ χρῶμα κρέατος.

Τὸ ντεκολτὲ στὴν πλάτη πρέπει νὰ εἶναι ἄψογο.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕΤΑΙ

Καί, τέλος, προσπαθῆστε νὰ καθαρίσετε κατὰ βάθος τὸ δέρμα, ὥστε καὶ ὅταν σᾶς κυπάζουν ἀπὸ κοντά, νὰ μὴν ἀνακαλύπτουν ἐκεῖνα τὰ μικρὰ μαῦρα στίγματα, ποὺ ἀσχημίζουν τὸ δέρμα καὶ τὸ κάνουν κιτρινωπὸ καὶ χωρὶς ζωή.

Γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε αὐτὸ τὸν καθαρισμὸ τὴν ἴδια μέρα τοῦ χοροῦ (εἴτε τὸ πρωῒ ἢ καὶ τὸ βράδυ πρὶν νὰ ντυθῆτε) κάνετε ἕνα μπάνιο ἀφροῦ, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἀφαιρέσετε τὶς ἀκαθαρσίες, ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ στὸ δέρμα. Μείνετε μέσα στὸ ζεστὸ νερὸ καὶ στὸν ἀφρὸ ὡς δεκαπέντε λεπτά, κι' ὕστερα σκουπισθῆτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξεπλυθῆτε. Ξαπλώστε στὸ κρεβάτι σας καὶ σκεπασθῆτε μὲ μιὰ κουβέρτα. Σὲ λίγα λεπτά, θὰ ἀρχίσετε νὰ ἱδρύνετε καὶ ὁ ἱδρώτας θὰ παρασύρη ὅλα τὰ δηλητήρια, ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ στὸ δέρμα σας. Ἀναπαύεσθε εἴκοσι λεπτὰ κι' ὕστερα ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερό.

Καὶ γιὰ τὴν πλάτη συμβουλεύω ὕστερα ἕνα ψεκασμὸ μὲ βοροτάλκ, ποὺ θὰ βοηθήση τὴν ἐπιδερμίδα νὰ γίνη βελούδινη καὶ ὁμοιόμορφη. Πρέπει ὅμως νὰ τὴν ἁπλώσετε μὲ ἕνα φτερό, ὥστε νὰ δημιουργήση ἕνα λεπτὸ στρῶμα.

Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅτι τὸ ντεκολτὲ (δηλαδὴ τὸ τιμήμα, ποὺ περιλαμβάνεται ἀνάμεσα στὸ σαγόνι καὶ τὸ στῆθος) ἀποτελεῖ τὸ βάθρο πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκεται τοποθετημένο τὸ πρόσωπό σας. Ἑπομένως, δὲ φτάνει νὰ μακιγιάρετε τὰ μάτια καὶ νὰ βάζετε κραγιόν, πρέπει νὰ περιποιηθῆτε ἐπίσης τὸ λαιμὸ καὶ τὸ ντεκολτέ.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, προσπαθῆστε νὰ δώσετε ἀνοιχτὸ χρῶμα στὸ ντεκολτέ, γιὰ νὰ φωτίσετε τὸ πρόσωπο καὶ γιὰ νὰ κρύψετε τὶς πιθανὲς ρυτίδες.

Τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ, ἂν χρησιμοποιῆτε «φὸν-ντὲ-τὲν» γιὰ τὸ πρόσωπο, θυμηθῆτε νὰ τὸ «σβύσετε» κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀπότομες ἀλλαγὲς ἀποχρώσεων. Τέλος, ἁπλώστε στὸ ντεκολτὲ τὴν ἴδια πούδρα, ποὺ μεταχειριστήκατε γιὰ τὸ πρόσωπό σας.

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Ὅταν ὅμως μιλᾶμε γιὰ ντεκολτέ, δὲν ἐννοοῦμε μόνο τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν. Ἕνα ὡραῖο ντεκολτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλύπτη, οὔτε πολλὰ κόκαλα, οὔτε πολλὰ λίπη. Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα, πρέπει κυρίως νὰ προσέξετε τὴν ἐκλογὴ τοῦ φορέματος.

Ἂν εἶσθε πολὺ ἀδύνατες, διαλέξτε ἕνα φόρεμα μὲ κορσὰζ ντραπὲ καὶ συγκρατήσετε τὴν ἐπιθυμία νὰ καταφύγετε σὲ ἐπικίνδυνα... πρόσθετα στήθη, ποὺ σὲ πολλὲς περιπτώσεις μετακινοῦνται κάπω ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ χάνουν τὴ σωστή τους θέσι.

Ἂν εἶσθε εὔσωμες, φροντίσπε νὰ φορέσετε ἕνα στηθόδεσμο μὲ καλὸ σχῆμα καὶ προτιμῆστε ἕνα φόρεμα μὲ μᾶλλον στενὸ κορσάζ.

Καί, τέλος, θυμηθῆτε, πρὶν νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πᾶτε στὸ χορό, νὰ βάλετε λίγο ἄρωμα. Ἔτσι, θὰ εἶσθε ἑτοιμες νὰ χορέψετε ὅλο τὸ βράδυ ἀμέριμνα καὶ θὰ ἔχεπε πολλὲς δυνατότητες νὰ συναντήσετε μεγάλες ἐπιτυχίες καὶ στόν... αἰσθηματικὸ τομέα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Γιὰ νὰ κρύψετε τὰ κόκκαλα.

"Αν εἶστε ἀδύνατες καὶ ἔχετε διαλέξει ἕνα φόρεμα ἀρκετὰ ντεκολτέ, φορέστε ἕνα κολλιὲ μὲ πολλὲς σειρές, ποὺ θὰ τραβᾶη τὴν προσοχὴ καὶ θὰ κατορθώνη νὰ κρύβη τὸ ἐλάττωμά σας.

Γιὰ νὰ καμουφλάρετε τὰ ἀδύνατα μπράτσα.

Τυλίξετε γύρω στὸν καρπὸ μιὰ μακρειὰ φανταιζὶ ἁλυσίδα ἢ φορέσετε μιὰ τετραπλὴ σειρὰ ἀπὸ βραχιόλια μὲ χρωματιστὲς πέτρες.

Γιὰ νὰ φορέσετε μιὰ τουαλέτα μὲ μεγάλο ντεκολτὲ στὴν πλάτη.

Δὲ μπορεῖτε φυσικὰ νὰ μὴ βάλετε στηθόδεσμο. Ἀλλωστε τώρα ὑπάρχουν οἱ στηθόδεσμοι, ποὺ κουμπώνουν στὴ μέση ἀφίνοντας τὴν πλάτη γυμνή.

Γιὰ τὸν ρυτιδωμένο λαιμό.

"Αν δὲν προφθάσετε νὰ τὸν περιποιηθῆτε ἀπὸ χρειάζεται, φροντίστε νὰ τὸν καμουφλάρετε μ' ἕνα κολλιὲ ἀπὸ χοντρὰ μαργαριτάρια, ποὺ μὲ τὸ φῶς του θὰ δείξη τὸ λαιμὸ πιὸ λεῖο καὶ γεανικό.

Γιὰ τὶς ὀστεώδεις πλάτες.

"Αν τὸ φορεμά σας εἶναι μαῦρο, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε δυὸ φιόγκους ἀπὸ βελοῦδο στὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ ντεκολτέ. **"Αν εἶναι χρωματιστό, συμπληρῶστε το μὲ μιὰ πλούσια ἐσάρπα ἀπὸ τούλι.**

Γιὰ νὰ κρύψετε τὶς σὐλές.

"Αν ἔχετε σημάδια ἀπὸ ἐμβολιασμοὺς πάνω στὸ μπράτσο, προσπαθῆστε νὰ τὰ κρύψετε χρησιμοποιῶντας τὸ εἰδικὸ στίκ (ὄμοιο μὲ κερί) καὶ πούδρα.

Γιὰ τὶς τρίχες.

Χρησιμοποιῆστε ἕνα τσιμπιδάκι γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὶς περιττὲς τρίχες, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι ἢ στὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ.

ΕΝΑ ΑΥΓΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
γιὰ νὰ γίνετε ὄμορφες!..

Στὴ δίαιτα: Δυναμώνει τὴν ὄρασι καὶ κάνει τὸ δέρμα πιὸ λεῖο
Στὰ σαμπουάν: Τρέφει καὶ δυναμώνει τὰ μαλλιὰ
Στὶς κοῦρες ὁμορφιᾶς: Ἐξαλείφει τὶς ρυτίδες

"Ενα αὐγὸ μπορεῖ νὰ διώξη τὴν κόπωσι.

ΜΙΛΑΜΕ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ ὀργανισμός σας εἶναι ἁπλῦτα ὑγιὴς καὶ ὅτι, ἰδίως, τὸ συκώτι, ἐργάζεται κανονικά. Τότε, τὸ αὐγὸ πρέπει νὰ εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος σας καὶ ἰδιαίτερα στὶς περιπτώσας καὶ ἰδιαίτερα ἂν περνᾶτε μιὰ ζωὴ κουραστική.

Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ σπουδαιότης, ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν ὑγεία μας οἱ βιταμίνες καὶ τὰ μεταλλικὰ ἅλατα ἦταν γνωστὴ μόνο στοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς δερματολόγους. Σήμερα, ἀντίθετα, οἱ περισσότερες γυναῖκες θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἐνημερωθῆ, διαβάζοντας ἢ ἀκούγαντας, καὶ νὰ ξέρουν ὅτι ὁ ὀργανισμός τους ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ προστατευτικὰ στοιχεῖα.

Δυναμώνει τὴν ὄρασι γιατὶ περιέχει βιταμίνη Α.

Εἶναι ἡ βιταμίνη Α ποὺ κάνει τὸ δέρμα λεῖο, πὺ χαρίζει διαφάνεια καὶ λάμψι στὴν ἐπιδερμίδα καὶ πού, πάνω ἀπ' ὅλα, δυναμώνει τὴν ὅρασι. **"Αν ἔχετε** μιὰ ἐπιδερμίδα κάπως στεγνή, πάνω στὴν ὁποία διακρίνονται κόκκινα στίγματα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι σᾶς λείπει ἡ βιταμίνη Α. Ἡ βιταμίνη Α περιέχεται σὲ πολλὲς τροφές, ἀλλὰ στὸ αὐγὸ ὑπάρχει σὲ μεγάλη ἀναλογία. Ἕνα αὐγὸ περιέχει 500 μονάδες.

Μὲ τὴ βιταμίνη D «φτιάχνε» τὰ κόκκαλα.

Ἡ βιταμίνη D εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ὀστῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῶν δοντιῶν.

Εἶναι λίγες οἱ τροφὲς ἐκεῖνες ποὺ περιέχουν αὐτὴ τὴ βιταμίνη σὲ τέτοιες ποσότητες, ποὺ νὰ ἀνταποκρίνωνται στὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τώρα τὸ χειμῶνα, μάλιστα, θὰ πρέπει νὰ πλουτίζουμε τὴ δίαιτά μας μὲ τὶς τροφὲς ἐκεῖνες ποὺ ἀποτελοῦν τὶς πιὸ πλούσιες φυσικὲς πηγὲς τῆς βιταμίνης D. Ἀναμεσά τους, τὸ αὐγό, κατέχει μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις μαζὶ μὲ τὸ βιδινὸ συκώτι καὶ τὰ παχειὰ ψάρια.

Προστατεύει τὸ νευρικὸ σύστημα.

Ἡ βιταμίνη Β εἶναι ἡ σπίθα, ποὺ ἀνάβει κάθε ἐνέργεια, ποὺ διοχνεῖ τὴν κόπωσι καὶ τὴ νευρικότητα, ποὺ εἶναι τόσο συνηθισμένη στὴν πρωτη τὴν ἐποχή μας, καὶ εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀνήσυχη ἔκφρασι ποὺ ἀποτυπώνεται σὲ πολλὰ πρόσωπα, ἀκόμη νευρικὰ καὶ γιὰ τὶς ρυτίδες, ποὺ αὐλακώνουν πολλὰ μέτωπα, προδίδοντας ἐσωτερική ἀγωνία.

Οἱ βιταμίνες Β1 καὶ Β2 βρίσκονται καὶ στὸ αὐγό, τὸ ὁποῖο δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ μιὰ δίαιτα καλὰ ἰσορροπημένη. (Οἱ βιταμίνες αὐτὲς βρίσκονται ἐπίσης στὸ γάλα, στὸ συκώτι, στὴ μπύρα, στοὺς σπόρους τοῦ σταριοῦ κλπ.).

Μὲ τὸ σίδηρο πλουτίζεται τὸ αἷμα.

Εἶναι τὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα, κυκλοφορῶντας στὸν ὀργανισμό, παίρνουν μέρος στὴ λειτουργία τῶν μυϊκῶν ἱστῶν καὶ παίζουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸ σχηματισμὸ τῶν ὀστῶν, τῶν δοντιῶν καὶ τῶν κυττάρων γενικά.

Τὰ σπουδαιότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἶναι τὸ ἀσβέστιο,τὸ σίδηρο, τὸ μαγνήσιο, τὸ κάλιο, ὁ σίδηρος, ὁ φώσφορος, τὸ θεῖο καὶ τὸ χλώριο.

Καὶ νὰ πού, ἀκόμη μιὰ φορά, βρίσκουμε τὸ αὐγὸ ἀνάμεσα στὶς τροφές, ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ μεταλλικὰ ἅλατα καὶ ἰδίως σὲ σίδηρο, ποὺ βρίσκεται ἄφθονος στὸν κρόκο καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος σὰ συστατικὸ τοῦ αἵματος.

"Ενα αὐγὸ τὴν ἡμέρα σας βοηθάει ν' ἀδυνατίσετε.

Ὅσοι ἀκολουθοῦν μιὰ κούρα ἀδυνατίσματος εἶναι φυσικό, ἰδίως τὶς πρῶτες μέρες, νὰ νιώσουν ἕνα ἐνοχλητικώτατο κενὸ στὸ στοχάκι. Τὸ αὐγό, ὅμως, ἔρχεται καὶ πάλι γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση νὰ καταπολεμήσουν αὐτὴ τὴ δυσάρεστη αἴσθησι. Πράκειται γιὰ ἕνα κοκταίηλ πολὺ ἀποτελεσματικό, ποὺ τὸ προτείνει ὁ Γκαίηλορ Χάουζερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους διαιτολόγους τοῦ κόσμου. Τὸ κοκταίηλ αὐτὸ θὰ τὸ παρασκευάσετε χτυπῶντας μέσα σ' ἕνα ποτῆρι ἕνα κρόκο πολὺ φρέσκο αὐγοῦ, μαζὶ μὲ τὸ χυμὸ ἑνὸς πορτοκαλιοῦ, χωρὶς νὰ προσθέσετε ζάχαρι. Καλλίτερα ἀκόμη θὰ εἶναι νὰ ἀναμίξετε τὸν χτυπημένο κρόκο μὲ ζουμὶ ἀπὸ χόρτα, ποὺ εἶναι πλούσιος σὲ μεταλλικὰ ἅλατα.

Τὰ ἔμβρυά του ξανανιώνουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὸ αὐγό, στοιχεῖο ζωῆς, περιέχει ἀκόμη ὁρμόνες καὶ διάφορα ἀναζωογονητικὰ στοιχεῖα. Τὰ γονιμοποιημένα αὐγά, περιέχουν ἕνα ἔμβρυο ζωῆς ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ χημικοὶ καὶ οἱ δερματολόγοι, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιες σοβαρὲς μελέτες, κατώρθωσαν ν' ἀποσπάσουν τὰ εὐεργετικὰ στοιχεῖα, ποὺ τώρα,, εἴτε σὲ μορφὴ διαλύσεως, εἴτε ἀνακατεμένα μὲ κρέμες, χορηγοῦνται στὴν ἐπιδερμίδα μας, ἀποδίδοντας ἀποτελέσματα, ποὺ εἶναι συχνὰ ἐκπληκτικά. Συνήθως, οἱ ὁρμόνες αὐτὲς τοῦ αὐγοῦ, βρίσκονται σὲ μορφὴ ὑγροῦ σὲ μικρὰ φιαλίδια. Τὸ ὑγρό, πρέπει ν' ἁπλώνεται ἀμέσως στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό, μόλις θ' ἀνοιχτῆ τὸ φιαλίδιο, καὶ νὰ μένη ὡς εἴκοσι λεπτά, γιὰ νὰ προφτάση ν' ἀπορροφηθῆ καλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Μὲ μιὰ τακτικὴ χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ, δὲ θὰ ἀργήσετε νὰ δῆτε τὴν ἐπιδερμίδα ν ἀναζωογονῆται καὶ τὶς ρυτίδες νὰ ἐξαφανίζωνται ἢ νὰ γίνωνται σχεδὸν ἀόρατες.

Χοληστερίνη καὶ λεκιθίνη στὶς θρεπτικὲς κρέμες.

Αὐτὰ εἶναι δυὸ στοιχεῖα ἐξαιρετικὰ οὐσιώδη καὶ περιλαμβάνονται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς θρεπτικὲς κρέμες, ποὺ ἔχουν μελετηθῆ ἐπιστημονικὰ καὶ ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ τρέφουν καὶ νὰ προστατεύουν τὶς ἐπιδερμίδες ἐκείνες, ποὺ, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ στεγνές, εἶναι ἑπόμενο νὰ ρυτιδώσουν γρήγορα. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ ἐπιδερμίδες, οἱ φτωχὲς σὲ λίπη, ποὺ χρειάζονται καθημερινὴ περιποίησι καὶ ἕνα εἶδος ὑπερτροφίας.

Στοὺς νεαροὺς ὀργανισμούς, τὸ δέρμα εἶναι πλούσιο σὲ χοληστερίνη καὶ σ' αὐτὴ ἀκριβῶς ὀφείλει τὴν ἐλαστικότητά του.

Καὶ ἐρχόμαστε τώρα στὴ λεκιθίνη καὶ ἑπομένως, πάλι στὸ αὐγό. Γιατί, ἡ οὐσία αὐτὴ περιέχεται στὸν κρόκο ἀπὸ 1 μέχρι ὁ γραμμάρια τοὶς ἑκατό. Ἡ λεκιθίνη ἐνώνεται μὲ τὴ χοληστερίνη καὶ ἀποτελεῖ μαζί της τὴ βάσι γιὰ τὰ θρεπτικὰ προϊόντα, ποὺ κατασκευάζονται γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὸ αὐγὸ εἶναι πολύτιμο γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαλλιῶν.

Τὰ σαμπουὰν μὲ βάσι τὸ αὐγό, εἶναι πραγματικὰ πολύτιμα γιὰ τὰ πολὺ ἀδύνατα, τὰ πολὺ εὔθραυστα, τὰ πολὺ λεπτὰ μαλλιά, ποὺ δὲν κρατοῦν τὸ φορμάρισμα. Τὰ ἐσαμπουὰν αὐγοῦ», ὄχι μόνο τὰ τρέφουν καὶ τὰ δυναμώνουν, ἀλλὰ καὶ τὰ κάνουν ἁπαλὰ καὶ πιὸ ἐλαστικά.

Τό

πέφτει στό παπούτσι

Τὰ καλογυαλισμένα παπούτσια βοηθοῦν στὴν ἐπιτυχία

Στὸ γραφεῖο, στὸ σαλόνι, στὸ δρόμο, πόσες φορὲς δὲν βλέπετε ἀνθρώπους νὰ σᾶς περιεργάζονται; Παρατηρῆστε τὴν ματιά τους. Πάντα ἀρχίζει ἀπ' τὸ παπούτσι. Γι' αὐτὸ πάντα καλογυαλισμένα παπούτσια

καλογυαλισμένα παπούτσια μόνο μὲ **Κάμελ**

Στὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ, Στοὰ 'Αρ. πακείου 12, κάθε κομψὴ 'Αθηναία θὰ βρῆ μαζὶ μὲ τὰ θαυμάσια ἑτοι. μα φορέματα, παλτά, ταγιὲρ, πλε. κτά καὶ ὡραιότατα μοντέρνα ἐσώ. ρουχα, κάλτσες, μαντήλια καὶ γάν. τια. Τὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προφέ. ρει πάντοτε στὶς γυναῖκες, τὰ πιὸ μοντέρνα ἔτσιμα ἐνδύματα καὶ ἐσώ. ρουχα στὶς καλύτερες τιμές.

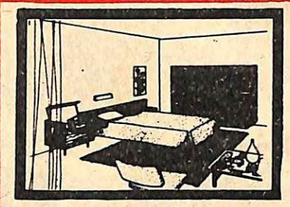

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τὰ ὡραῖα Ἐπιπλα μέσα στὸ σπίτι εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δημιουργοῦν μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα, μιὰ ἀληθινὴ οἰκογενειακὴ ζεστασιά. Τὰ ἐπι. πλα Τσαλαματᾶ ἔχουν μιὰ ξεχωρι. στὴ χάρι καὶ κομψότητα ποὺ δίνουν μιὰ ἀρχοντιὰ στὸ σπίτι. Εἶναι στε. ρεὰ καὶ ἄνετα καὶ σὲ πολὺ καλὲς τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρ. κῆς ἐκθεσι ὁδὸς Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954.

'Η πρώτη ἀνεγνωρισμένη Σχολὴ Κομμωτῶν στὴν Ἑλλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, μὲ τὴ μεγάλη πεῖρα καὶ τὶς ὑποτροφίες σὲ 13 σπουδα. στές της ἐτησίως, ἐξασφαλίζει ἄρ. τια ἐπαίδευσι.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕ. ΧΝΗΣ. Τεχνικὸς Δ)τὴς Π. ΑΜΑ. ΡΑΝΤΟΣ. Ἐγγραφαὶ καθ' ὅλο τὸ ἔτος. Διάρκεια φοιτήσεως: Ἐξάμη. νος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικού. πη 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώ. του 144. Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκῆ 61.

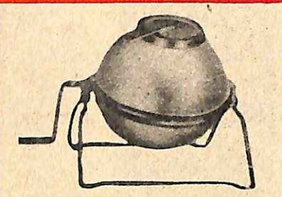

Τὸ χειροκίνητο πλυντήριο ΚΑΜΟ. ΜΕ εἶναι τὸ ἐπαναστατικώτερο τῆς ἐποχῆς μας. Πλένει ὅλα τὰ εἴδη καὶ τὰ μεγέθη τῶν ροὐχων μέσα σ' ἕνα λεπτό, εἶναι φθηνὸ —στοιχίζει μόνο 1.200 δρχ.— εἶναι ἐλαφρό, ἀκίνδυ. νο εὔκολο στὴ μεταφορά, δὲν κα. ταλαμβάνει πολὺ χῶρο. Τὸ ΚΑΜΟ. ΜΕ εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριοῦ. Διαρκὴς ἔκθεσις: Κατάστημα ΚΑΜΟΜΕ. Βερανζέρου ἀριθ. 13.

«POZAPI»

Τὰ ὡραιότερα ἀποκρηνάτικα παι. δικὰ κοστουμάκια σὲ μεγάλη ποι. κιλία θὰ τὰ βρῆτε στὴ POZAPI — Καλαμιώτου 15.

Τὴν ὥρα ποὺ εἶστε ἑτοιμη γιὰ νὰ βγῆτε ἔξω, ξαφνικὰ τὸ φερμουὰρ μαγκώνει. 'Η ζωὴ εἶναι ἀφόρητη, λέτε, καὶ δικαίως. Μὰ τώρα μὲ τὸ φερμουὰρ νάϋλον ΦΕΡΛΟΝ, ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία. Γιατὶ τὸ φερμουὰρ νάϋλον FERLON δὲν μαγκώνει πο. τὲ καὶ δὲν σᾶς ἀργεῖ στὰ ραντεβοῦ σας, εἶναι εὐλύγιστο, λεπτότατο, ἀόρατο καὶ σὲ ὅλους τοὺς χρωμα. τισμούς. Προσοχὴ στὴν κορδέλλα νὰ γράφη τὴ λέξι FERLON.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ

— 'Η τελειότερα συσκευὴ μασσάζ!
— Σώζει τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴν τριχό. πτωσι, τὴν πιτυρίδα.
— Τονώνει τὸ τριχωτὸ τῆς κεφα. λῆς.
— Χαρίζει ὑγεία στὰ μαλλιά.
— Δίνει νεανικὴ λάμψι στὴν τρίχα. 'Η συσκευὴ μασσάζ συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς μεγάλους μαίτρ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τιμὴ συσκευῆς μὲ 4 ἐξαρτήματα δρχ. 600 ΜΟΝΟ! Μεγάλα καταστήματα εἰδῶν Κομ. μωτηρίου Χ. ΛΑΘΝΗ 'Αγίου Κων) νου 4 (ἔναντι Μπακάκου). ΠΡΟ. ΣΟΧΗ: Ὀθόνιμων σχέσιν ἔχομεν μὲ ἄλλο συνώνυμο κατάστημα, οἱον. δήποτε ἄλλον χρησιμοποιοῦντα τὴν ὑπωνυμίαν.

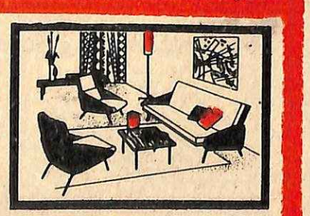

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τὸ σπίτι σας τὸ ἔχτισε ὁ μηχανι. κός, ἐσεῖς ὅμως μὲ τὰ ἔπιπλα ποὺ θὰ τοῦ βάλετε θὰ τὸ φτιάξετε ἀλη. θινά. Γιατὶ ἕνα σαλόνι, μιὰ τραπε. ζαρία, μιὰ κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τὴν ἐπιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θὰ τὸ κάνουν πραγματικὸ ἀρχοντικό. Τὰ ἔπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ ἔχουν στερεό. τητα, ἄνεσι, πολυτέλεια καὶ εἰς καλ. λίτερες τιμές. Διαρκὴς ἔκθεσι Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μιὰ ἐπίσκεψι θὰ σᾶς πείση.

Διαφ. Διακόπουλος Τηλ 234 601

ΤΟ "ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΩΝ,,

Μιὰ συλλογὴ ἀπὸ «μαργαρίτες» Γάλλων μαθητῶν

ΠΡΙΝ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ δημο. σιεύθηκαν στὴ χώρα μας ἀπο. σπάσματα ἀπὸ ἐκθέσεις μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν γυμνα. σίων, ποὺ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀνορθο. γραφίες τους, περιεῖχαν καταπλη. κτικὲς ἀνοησίες.

'Αλλὰ φαίνεται πὼς ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλο. φόρησε τελευταῖα στὴ Γαλλία μὲ τὸν τίτλο «Τὸ παγηγύρι τῶν ἠλι. θιοτήτων» καὶ ποὺ περιέχει κομ. μάτια ἀπὸ ἐκθέσεις τῶν γαλλικῶν λυκείων, ἀναφερόμενα στὴν ἱστο. ρία, τὴ γεωγραφία, τὴ φιλολογία καὶ τὶς ἐπιστῆμες. 'Αλλὰ νά μερι. κὰ ἀπ' αὐτά:

ΙΣΤΟΡΙΑ

Περσικοὶ πόλεμοι: «Αἱ 'Αθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπολέμη. σαν κατὰ τῶν Περσῶν, ποὺ, ἀφοῦ παραβίασαν τοὺς θερμοσίφωνες, εἶχαν κατακτήσει τὴν Ἑλλάδα».

Σταυροφορίες: «'Αναχω. ροῦντες γιὰ τοὺς 'Αγίους Τόπους, οἱ Σταυροφόροι ἔβαζαν στὸ πορ. τοφόλι τους τὴ φωτογραφία τῆς συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν τους. Κατὰ τὴν ἀπουσία τους ἐστέλναν στὰ σπίτια τους τὶς οἰκονομίες τους. Γυρίζοντας ἦταν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ξανάβρισκαν τὴν πιστὴ σύζυγό τους, ποὺ περιστοιχιζόταν ἀπὸ ἕνα πλῆθος παιδιῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει στὸν κόσμο κατὰ τὴν ἀπουσία τους».

'Η ἀνακάλυψις τῆς 'Αμε. ρικῆς: «'Η 'Αμερικὴ ἀνακαλύ. φθηκε ἀπὸ τὸ Χριστόφορο Κολόμ. βο, στὸν ὁποῖον ἡ 'Ισαβέλλα τῆς Καστίλλης εἶχε δώσει τρεῖς κα. ραμέλλες, τὴν Νίνα, τὴν Πίντα καὶ τὴν Σίμκα.

Γαλλικὴ ἱστορία: «'Ο Φραγκίσκος 1ος ἐξακολούθησε τὸν πόλεμο τῆς 'Ιταλίας καὶ ἐνίκησε στὴ μάχη τοῦ Μαλεναὶν (πρόκει. ται, προφανῶς, γιὰ τὴ μάχη τοῦ Μαριναὶν.). 'Ο μεγαλύτερος ἀντί. παλός του ἦταν ὁ 'Αρλεκῖνος ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὴ Γάνδη ἀπὸ μιὰ θεία του, ἐπειδὴ ἡ μπέρα του βρι. σκόταν μακρυά. 'Ο πόλεμος ξέσπα. σε ὅταν ὁ Φραγκίσκος ἔστειλε τοὺς χτίστες νὰ κατεδαφίσουν τὸ σπίτι τῆς Αὐστρίας».

«'Ο Ρισελιὲ ἔκλεισε τοὺς κομ. μουνιστὲς στὴ Ροσέλη κ' ἔστειλε τοὺς εὐγενεῖς στὸ ἰκρίωμα γιὰ νὰ τοὺς τρομάξη».

«Τὸ μεγαλύτερο ἔργο τοῦ Ρισε. λιὲ ἦταν οἱ γάτοι. Τοὺς κρατοῦσε πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ τοὺς ἔβλεπε σ' ὅλους. "Οταν οἱ γάτοι ἀναποδογύριζαν κανένα καλαμάρι, ἔλεγε πὼς τὸ ἔκανε αὐτὸς κ' ἔστελνε τοὺς ἀνθρώπους στὴ φυ. λακή».

«'Ο Λουβοβίκος 14ος ἦταν πέν. τε χρόνων. ὅταν γεννήθηκε ὁ πα. τέρας του καὶ ἔζησε ὥσπου πέθα. νε».

«'Ο Κολμπὲρ ἐργαζόταν 48 ὧ. ρες τὴν ἡμέρα».

«Στὴ Βαστίλλη ἔκλειναν τοὺς δημοσιογράφους, ποὺ ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια».

«'Ο γιατρὸς Γκιγιοτὲν ἔβλεπε τὴ μηχανὴ του στὸ βασιλιᾶ καὶ ἀπο. κεφάλισε ἕναν πίθηκο. 'Ο βασιλιᾶς ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, ποὺ πή. θησε κ' ὁ ἴδιος στὴ γκιλλοτίνα. "Ετσι ἡ γκιλλοτίνα ἔγινε τῆς μό. δας κ' ὅλοι οἱ ἀριστοκράτες ἀνέ. βηκαν καὶ σ' αὐτήν».

«'Ο στρατηγὸς Βοναπάρτης πῆ. γε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀκολούθησε τοὺς 'Εβραίους στὴν 'Ερυθρὰ Θά. λασσα. Κατάφερε νὰ ἀναγνώση τὰ ἱερογλυφικὰ καὶ τότε ἐκνρίευσε τὶς Πυραμίδες καὶ τὶς βστειλε στὸ Πα. ρίσι. "Ετσι οἱ Παρισινοὶ μπόρεσαν νὰ δοῦν τοὺς αἰῶνες ἀπὸ ψηλά».

«'Ο Ναπολέων κέρδισε ἐπίσης τὴ μάχη τῆς Αὐστραλίας, ἕνα βρά. δυ ποὺ εἶδε τὸν ἥλιο νὰ βγαίνη τὴν ἡμέρα. γιὰ νὰ χαιρετήση τὴ νίκη του».

«'Ο Ναπολέων μισοῦσε τοὺς "Αγγλους, ἐπειδὴ τὸν ἔκαναν νὰ πεθάνη στὴν 'Αγία 'Ελένη. 'Εθέ. σπισε ἐναντίον των τὸν αἰσθηματι. κὸ ἀποκλεισμὸ καὶ κατόπιν πῆγε στὴν ὑποχώρησι τῆς Ρωσίας».

«'Ο Ναπολέων ἀπεστάλη στὴ νῆσο τῆς "Ελβας, ἀπὸ ὅπου ἐδρα. πέτευσε μεταμφιεσμένος σὲ ἀετὸ καὶ πέρασε τὴ Μεσόγειο».

«Τὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Βατερ. λὼ σκεπάσθηκε ἀπὸ πτώματα. Με. ριὰ ἀνέπνεαν ἀκόμη».

«'Ο Ναπολέων πέθανε στὴν ἀγ. καλιὰ τῆς 'Αγίας 'Ελένης. 'Ενταφιάσθηκε στοὺς 'Απομάχους, μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ἄλλο».

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

«'Η Γῆ γυρίζει τὴν ἡμέρα πέ. ριξ τοῦ 'Ηλίου καὶ τὴ νύχτα πέρις τῆς Σελήνης. "Οταν γυρίζη, μᾶς κάνει νὰ βλέπωμε τὸ πίσω της μέ. ρος μπροστὰ καὶ τὸ ἐμπρὸς πίσω».

«Οἱ μεσημβρινοὶ κόβουν τὴ Γῆ σὲ 24 κομμάτια καὶ χρησιμεύουν γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ γυρίζη πέ. ριξ τῆς Σελήνης».

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

«'Ακέραιος ἀριθμὸς καλεῖται ἐ. κεῖνος, ποὺ τὸν βλέπομε μὲ γυμνὸ τὸ μάτι».

«Τὸ μέτρο εἶναι ἕνα κομμάτι πλατίνας, ποὺ θερμάνθηκε σὲ θερ. μοκρασία 0 βαθμῶν καὶ ποὺ τὸ βάζομε πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης».

«Παράλληλες εὐθεῖες καλοῦνται ἐκεῖνες ποὺ γυρίζουν ταυτόχρονα ὅπως ὁ τροχός».

«Παραλληλεπίπεδον εἶναι ἕνα ζῶον μὲ δύο παράλληλα πόδια».

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

«Κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα ἄρχισαν νὰ γράφουν τὴ γαλλικὴ γλῶσσα ἰδίως μὲ κινήσεις».

«'Ο Μονταίνιος εἶναι ὁ ἐφευρέ. της τοῦ ράγκμπυ».

«'Ο Βίκτωρ Οὐγκὼ εἶναι ὁ μεγα. λύτερος ἱστορικὸς ποιητὴς τῆς Γαλλίας».

ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

«"Οταν ὁ γάτος θέλη νὰ γεννήση γατάκια, γίνεται γάτα».

«Οἱ ἀρχαῖοι ἔβαζαν τὸν 'Ερμῆ, ποὺ ἦταν θεὸς τῆς ἰατρικῆς, μέ. σα στὰ θερμόμετρα».

«Μπορεῖμε νὰ κάνωμε πόσιμο τὸ νερό, ρίχνοντας μέσα σ' αὐτὸ κόκκινο χρυσό».

'Αρχὴ τοῦ 'Αρχιμήδους: «Κάθε σῶμα ποὺ τὸ βά. ζωμε μέσα σὲ ἕνα ὑγρὸ καὶ ποὺ δὲν ξαναγυρίζει στὴν ἐπιφάνεια σὲ μισὴ ὥρα πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπωλεσθέν».

«Γιὰ νὰ κάνωμε τὸ νερὸ πόσι. μο, τὸ πλένωμε».

«"Αν ἡ κατάστασις τῆς ἀσφυξίας παραταθῆ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὧρες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν πέθανε».

«'Ο σκελετὸς εἶναι ἕνα πρόσω. πο, ποὺ δείχνει τὸ ἐσωτερικό του, γιατὶ τὸ ἐξωτερικὸ του τοῦ λείπει. Πρέπει νὰ τὸν ξεσκονίζωμε κά. θε ἑβδομάδα».

«Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ ἔχωμε γκά. ζι στὸ σπίτι, γιατὶ μπορεῖ νὰ σχη. ματίση βραχυκύκλωμα μὲ τὰ σα. νίδια».

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Κριστιὰν θυμᾶται πάντα τὴ μητέρα του. ἀόριστα, καὶ πονάει νομίζοντας ὅτι τὸν ἐγκατέλειψε. 'Ο Ραϋμὸν κι' ὁ Κριστιὰν πηγαίνουν σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορά, ὅπου ὁ πρῶτος γνωρίζει τὴν 'Ισαβέλλα καὶ τὴν ἐρωτεύεται. 'Αλλ' αὐτὴ τοῦ φέρ. νεται μαλλον ἀκατάδεκτα. 'Ο Τα. βερνὺ βεβαιώνεται μὲ τὰ μάτια του πὼς ἡ Πωλὶν μένει μαζὶ μὲ τὴν Τε. ρέζα, κρυμμένη κάτω ἀπὸ ψευδώνυ. μο, κι' ἀναζητάει τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὴν κατακτήση. Τότε ἀκριβῶς συ. ναντάει τὸν Πατυρέ, ποὺ ἔχει βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή. Μαθαίνει ἀπ' αὐτὸν πὼς ἡ Πωλὶν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὸ ξενοδοχεῖο τὸν ἄρρωστο ἀδελφό της καὶ πὼς τοῦ εἶχε ὁρκιστῆ ν' ἀναθρέ. ψη τὸ ἀγοράκι του σὰ δικό της παιδί. Ἔπειτα καταστρώνει ἕνα σχέδιο, γιὰ νὰ παρασύρη στὸ σπίτι του τὴν Πωλίν, κι' ἀναθέτει στὴν Πατυρὲ τὴν ἐκτέλεσί του. 'Εκείνος παρουσιάζεται στὴν Τερέζα καὶ τὴν Πωλὶν ὡς συμβολαιογράφος καὶ τοὺς δηλώνει πὼς ἕνας πλουσιώτατος πε. λάτης του θέλει ὁπωσδήποτε ν' ἀ. γοράση τὸ μαγαζί τους.

Ὅον Κ;' ὁ ψευτο-συμβολαιογράφος σώπασε, περιμένοντας ἀπάντησι στὴν πρότασί του.

— 'Η πρότασί σας μᾶς βρί. σκει ἀπροετοίμαστες, κύριε, εἶπε ἡ Τερέζα. Ποτὲ δὲν εἴχαμε σκε. φθῆ, ἡ συνέταιρός μου κι' ἐγώ, νὰ πουλήσουμε τὸ κατάστημά μας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκαν δυὸ πελάτισ. σες. 'Η Πωλὶν ἔτρεξε νὰ τὶς πε. ριποιηθῆ, ἀφίνοντας τὴν Τερέζα μὲ τὸν ἐπισκέπτη.

— Πρόβλεπα αὐτὴ τὴν παρα. τήρησί σας, κυρία, εἶπε ὁ τελευ. ταῖος. Τὸ εἶχα πῆ μάλιστα στὸν πελάτη μου. Αὐτὸς ὅμως εἶναι πεισματάρης. 'Εκεῖνο ποὺ θέλει, πρέπει νὰ γίνεται... Σᾶς εἶπα πὼς δὲν πρόκειται νὰ παζα. ρέψη γιὰ τὴν τιμή. 'Αξίζει, νομί. ζω, νὰ τὸ καλοσκεφθῆτε. 'Αδιά. φορο ἂν δὲ σκοπεύατε νὰ πουλή. σετε τὸ κατάστημά σας, δὲν εἶ. ναι λογικό, νομίζω, ν' ἀφίσετε νὰ σᾶς ξεφύγη τέτοια λαμπρὴ εὐ. καιρία.

'Η Τερέζα σκεπτότανε... Βέ. βαια, ἐκ πρώτης ὄψεως, τὴς εἶχε φανῆ ἐξωφρενικὴ ἡ πρότασι νὰ πουλήση τὴ «Μικρὴ νοικοκυρὰ» καὶ μάλιστα τώρα ποὺ πήγαιναν τόσο καλὰ οἱ δουλειές...

— "Οχι, κύριε, ἀπάντησε στα. θερά, μὴν ἐπιμένετε. Δὲν τὸ δί. νουμε, τὸ μαγαζί.

Μὰ ὁ Πατυρὲ δὲ φάνηκε ν' ἀ. πογοητεύεται.

— Μὴν εἴσαστε τόσο κατηγο. ρηματική, κυρία, εἶπε. Ποιὸν κανο. νὰ τὸ διάβημά μου, πῆρα ὡ. ρισμένες πληροφορίες γιὰ τὸ νοι. κι σας, τὰ γενικὰ ἔξοδα, τὸν κύ. κλο ἐργασιῶν σας. Ξέρω τί κερ. δίζετε, ἀπάνω-κάτω. Εἴμαστε λοι. πὸν ἕτοιμοι ν' ἀγοράσουμε τὸ κατάστημά σας πολὺ παραπάνω ἀπ' τὴν πραγματική του ἀξία του. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ πάρετε, θὰ μπορέσετε ν' ἀγοράσετε σίγουρα χρεώγραφα κι' ἔτσι νὰ κερδίζετε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα σᾶς ἀφίνει ἡ ἐπιχείρησί σας.

'Ο «κύριος Λεκοιμπονιέ», ποὺ μιλοῦσε ἔτσι σταθερὰ καὶ εὐγλωτ. τα, προσπαθῶντας νὰ πείση τὴν Τερέζα, δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ σχέ. σι μὲ τὸ χθεσινὸ χρεωκοπημένο, ἀξιολύπητο καὶ κυνικὸ Πατυρέ.

Δὲν ἦταν, ἄλλωστε, κανεὶς τυ. χαῖος, ὁ Πατυρέ. Εἶχε κάποια μόρφωσι καὶ ἤξερε νὰ τὴ χρησι. μοπιῆ, στὴν ἀνάγκη. Ἔπαιζε, λοιπόν, τέλεια τὸ ρόλο του.

"Αν, στὴν ἀρχή, ἡ κ. Μπλαν. τὰιν εἶχε νοιώσει μιὰ ἀδικα. γητη δυσπιστία ἐναντίον του, τώ. ρα εἶχε ἀλλάξει διαθέσεις καὶ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ μ' ἐνδιά. φέρον.

"Ἤξερε πὼς κάτι τέτοιες εὐκαι. ρίες παρουσιάζονται μιὰ φορὰ μονάχα... "Αν ἔλεγε ἀλήθεια αὐ. τὸς ὁ ἄνθρωπος;... "Αν ὁ τρα. πεζίτης ἦταν πραγματικὰ διοτε. θειμένος ν' ἀγοράση τὸ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴν πραγ. ματικὴ ἀξία του; Τί εἶχαν νὰ χά. σουν τότε, πουλώντας το;

Βέβαια, τοὺς ἐξασφάλιζε μιὰ σχετικὴ ὑλικὴ ἄνεσι. Μὰ τὸ ἐμ. πόριο δὲν εἶναι πάντα σίγουρο... "Αν ἄνοιγε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ἄλλο τέτοιο μαγαζί, θὰ ὑποφέρανε πο. λὺ ἀπ' τὸ συναγωνισμό, θὰ χρεω. κοποῦσαν ἴσως...

'Ωστόσο, ἂν ἦταν μονάχα της, ἡ καλὴ γυναῖκα θ' ἀρνιότανε τὴν προσφορά. Δὲν εἶχε καθόλου φι. λοδοξίες γιὰ τὸν ἑαυτό της. 'Υ. πῆρχε ὅμως κι' ἡ Πωλίν... Καὶ προπάντων ὑπῆρχαν ἡ Ζερμαὶν κι' ὁ Ραϋμόν.

Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διώξη μιὰ εὐκαιρία, ἂν ἐπρόκειτο ἀληθινὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίση τὴν εὐημε. ρία;

— Βλέπω πὼς σκέπτεσθε, κυ. ρία... παρατήρησε ὁ Πατυρέ. Αὐ. τὸ εἶν' εὐχάριστο. Θὰ δῆτε πὼς θὰ συμφωνήσουμε στὸ τέλος.

Οἱ πελάτισσες εἶχαν κάνει τὰ ψώνια τους κι' ἑτοιμάζονταν νὰ φύγουν.

'Ο Πατυρὲ ἔσκυψε πρὸς τὴν Τερέζα.

— Πόσο ὑπολογίζετε πὼς ἀ. ξίζει τὸ κατάστημά σας; τὴ ρώ. τησε σιγανά.

— Μά, κύριε, μοῦ εἶναι δύσκο. λο ν' ἀπαντήσω σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι. Πρέπει νὰ κάνω κατα. γραφὴ τοῦ ἐμπορεύματος, λογα. ριασμούς...

— Δὲ χρειάζεται ἀκρίβεια. Σᾶς ζητάω μιὰ ἐκτίμησι κατὰ προσέγγισι.

— Μὰ δὲ γίνεται...

— 'Ακοῦστε! διέκοψε ὁ Πατυ. ρέ. Σᾶς φαίνονται ἀρκετὰ 60 χι. λιάδες φράγκα;

— Ἑξήντα χιλιάδες!...

'Ο ἀριθμὸς αὐτὸς θαμπωσε τὴν Τερέζα.... "Ηταν ὁλόκληρη περι. ουσία! "Οχι, δὲν ἄξιζε τόσα ἡ «Μικρὴ νοικοκυρὰ», παρ' ὅλες τὶς προόδους της. Τὸ ἐμπόρευμα δὲν ἀντιπροσώπευε περισσότερα ἀπὸ 10 χιλιάδες φράγκα. Τῆς προ. σφέρανε λοιπὸν ἄλλες 50 χιλιάδες γιὰ τὴν πελατεία... Ποτὲ ἡ Τε. ρέζα δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ ἐλπίση τόσα πολλά..

'Η Πωλὶν εἶχε συνοδέψει τὶς δυὸ πελάτισσες ὡς τὴν πόρτα. 'Η Τερέζα τὴ φώναξε:

— Πωλίν!

'Ο Πατυρὲ ἔκαμε μιὰ μικρὴ κίνησι.

«Πωλίν; σκέφθηκε. 'Η Πωλὶν ντὲ Ρεβέλ, φυσικά... Καλὰ τὴν ἀναγνώρισα, ὅταν μπῆκε».

Τὴν κύτταξε μὲ ἔμπειρο μάτι κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἐσύ, ὁμορφούλα μου, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρόκειται νὰ καλοπεράσης, σὲ λίγο!... Τί δὲ θάδινα γιὰ νάμουν στὴ θέσι τοῦ βαρώνου! Εἶναι κόμματος, ἡ κυ. ριούλα!».

'Η Τερέζα τοῦ ζήτησε συγγνώ. μη καὶ πῆρε παράμερα τὴ φίλη της. Κουβέντιασαν οἱ δυό τους, σιγαλά, ἐνῶ ὁ Πατυρὲ ἀνυπομο. νοῦσε. Τοῦ φαινόταν πὼς ἡ Πω. λὶν ἔφερνε ἀντιρρήσεις στὰ ἐπι. χειρήματα τῆς κ. Μπλανταίν.

'Ωστόσο, οἱ ἀντιρρήσεις της δὲ θὰ εἶχαν πολλὴ σοβαρότητα, γιατὶ ὁ Πατυρὲ ἄκουσε τὴ μητέρα τῆς Ζερμαὶν νὰ συμπεραίνη, ὑ. ψώνοντας λίγο τὴ φωνή της:

— Μά, καλή μου Τερέζα, ξέ. ρεις καλὰ πὼς ὅτι ἀποφασίσης, τὸ ἐγκρίνω κι' ἐγώ... "Ολα ἐδῶ μέσα εἶναι δικά σου!

— 'Ω, Πωλίν!... τὴ μάλωσε ἡ φίλη της.

Πλησίασε ὕστερα τὸν Πατυρέ, ποὺ περίμενε, ὄρθιος κι' ἀκίνη. τος.

— Μεταβίβασα στὴ φίλη μου τὶς προτάσεις σας, τοῦ εἶπε. 'Α. ναγνωρίζει κι' αὐτὴ πὼς παρου. σιάζουν κάποιο ἐνδιαφέρον. Θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ μελετήσου. με τὸ ζήτημα...

'Ο Πατυρὲ χαμογέλασε θριαμ. βευτικά.

— Δὲ σᾶς τόλεγα, ἐγώ;...

— Κι' ἂν συμφωνήσουμε τε. λικά, σὲ ποιὸν πρέπει ν' ἀποτα. θοῦμε;

— Μὰ στὸν ἴδιο τὸν κ. Μορι. σόλ, κυρία.

— Μένει στὸ Παρίσι, αὐτὸς ὁ κύριος;

— Φυσικά... μολονότι οἱ δου. λειές του τὸν ἀναγκάζουν ν' ἀ. πουσιάζη συχνά. 'Απόψε ἀκριβῶς γυρίζει ἀπὸ ἕνα ταξίδι. Θέλετε νὰ τοῦ δώσω ἕνα ραντεβοῦ ἐκ μέρου σας, γιὰ αὔριο, ἂς ποῦμε;

— Μά, κύριε, γιατὶ τόση βία;

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ χάνω καιρό. Καὶ δικό σας συμφέρον εἶναι νὰ τελειώνουμε τὸ γρηγορώτερο. 'Αφοῦ, λοιπόν, εἴσαστε σχεδὸν ἀ. ποφασισμένη νὰ δεχθῆτε...

'Η Τερέζα δὲν τὸ διέψευσε. Κι' ὁ Πατυρὲ πρόσθεσε:

— Καλύτερα νὰ ξεμπερδεύ. ουμε.

— Μὰ παῦ θὰ βρῶ τὸν κ. Μορι. σόλ;

— Στὸ σπίτι του, Ὁδὸς Προ. νοῦ 2, σχεδὸν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ πάρ. κο Μουσώ... 'Εσεῖς πρόκειται νὰ πᾶτε, κυρία;

— Μὰ ναί, βέβαια. Ποιὰ ὥρα εἶναι ἡ καταλληλότερη;

— Τ' ἀπόγευμα, κατὰ τὶς 4, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση.

— Πολὺ καλά.

'Ο Πατυρὲ σηκώθηκε, πῆρε τὸ χαρτοφυλάκιό του καὶ χαιρέτησε μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

'Ο Πατυρέ, ποὺ τὴν κύτταζε, εἶδε τὴν ταραχὴ καὶ τὸ δισταγμό της. Χαμογέλασε παράξενα καὶ πρόσθεσε:

— Εἶπα 60 χιλιάδες. Μὰ εἶ. ναι βέβαιος πὼς ὁ κ. Μορισὸλ δὲ θὰ δίστασε ν' ἀνεβῆ στὶς 70, ἂν τὸ ἤθελε; Βιάζεται νὰ ξεπληρώση αὐτὸ ποὺ θωρεῖ χρέος του ἀπέναντι

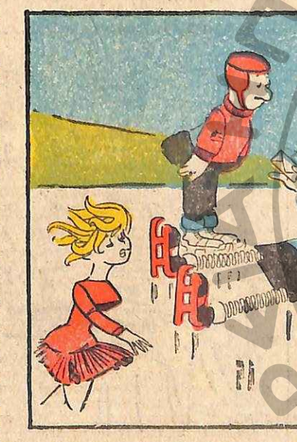

—"Ενα γράμμα γιὰ σᾶς, κύριε... "Αλλη φορὰ ὅμως δὲ σᾶς τὸ ξα. ναφέρνω!...

τῆς χήρας τοῦ ὑπαλλήλου του.

— Θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Μορισὸλ νὰ σᾶς περιμένη, εἶπε φεύγοντας.

Μόλις εἶχε περάσει τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, τὸ πρόσωπό του ἄστραψε ἀπὸ χαρά. Θἀτριβε τὰ χέρια του, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ὁ χαρτοφύλακας, ποὺ κρατοῦσε.

— Ἐν τάξει ἡ δουλειά! μουρμούρισε. Παπυρέ, φίλε μου, δὲ σοῦ μένει πιὰ παρὰ νὰ εἰδοποιήσης τὸ βαρῶνο πὼς πέτυχε τὸ κόλπο. Τὸ ποντίκι θὰ πέση στὴ φάκα!

Συγχρόνως, μέσα στὸ κατάστημα, ἡ Τερέζα ἔσφιγγε τὰ χέρια τῆς φίλης της μέσα στὰ δικά της.

— Σκέψου τί τύχη, καλή μου! τῆς ἔλεγε. Φτάνει νὰ τελειώση ἡ δουλειά...

— Βρίσκεις, Τερέζα;

— Μά, ἀγαπητή μου, ἂν ἡ ἀνάγκη μᾶς ἐπέβαλλε νὰ πουλήσουμε αὔριο τὸ μαγαζί, δὲ θὰ πιάνισμε οὔτε 25 χιλιάδες... νάσαι βέβαιη!

»Ὑστερα... εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ἀνησυχῶ πάντα μήπως ἀνοίξη στὴ γειτονιὰ κανένα ἄλλο μαγαζὶ σὰν τὸ δικό μας! Σκέψου πόσο θὰ μᾶς ζημιώση! Εἶν' ἀδύνατο νὰ προβλέψουμε τὰ ἀποτελέσματα!

»Ἐνῶ, μ' αὐτὲς τὶς 70 χιλιάδες, θὰ ἔχουμε πιὰ ἥσυχο τὸ κεφάλι μας γιὰ τὸ μέλλον. Θ' ἀπαλλαγῶ πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ φόβο, ποὺ δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνη κάθε στιγμὴ πραγματικότης. Θὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν εὐτυχία τοῦ Ραϋμὸν καὶ τῆς Ζερμαίν. Γι' αὐτοὺς προπάντων, ὀφείλομε νὰ δεχθοῦμε.

»Αὔριο, θὰ πάω στὸν κ. Μοριτόλ!

Ε'.

— Ὡρεβουάρ, Πωλίν.

— Ὡρεβουάρ, καλή μου Τερέζα. Καὶ καλὴ ἐπιτυχία... Μὴν ἀργήσης νὰ γυρίσης.

— Ἔννοια σου! Καταλαβαίνω τὴν ἀνυπομονησία σου.

Πρὶν ξεκινήση, ἡ κ. Μπλανταὶν εἶπε ἀκόμα:

— Ἂν μοῦ δώση 80 χιλιάδες, θὰ δεχτῶ. Μὲ 70 ὅμως...

— Θὰ δεχτῆς καὶ πάλι... Κάνε, ἄλλωστε, ὅ,τι καταλαβαίνεις... Ἐσὺ εἶσαι πολὺ ἱκανώτερη ἀπὸ μένα σὲ κάτι τέτοια... Μὰ πήγαινε τώρα, γιατὶ θ' ἀργήσης στὸ ραντεβοῦ.

Καθὼς ἔσπρωχνε μαλακὰ τὴ φίλη της πρὸς τὴν πόρτα, ἡ Πωλὶν πρόσθεσε:

— Ποιὸς νὰ μᾶς τὸ λέγε ἀστόχο, πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες, πὼς θἄμαστε σήμερα ἑτοιμες νὰ πουλήσουμε τὴ «Μικρὴ νοικοκυρά»;

— Τί τὰ θέλεις, ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπρόοπτα.

Ὅταν ἡ Πωλὶν ἔμεινε μόνη, ἀναστέναξε βαθιὰ καὶ ψιθύρισε, συλλογισμένη:

— Ναί, ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπρόοπτα... Ἂν, στὰ 18 μου χρόνια, ὅταν δὲν ἤμουν παρὰ μιὰ μικρὴ ἐργάτρια, μοῦ προλέγανε πὼς θὰ γινόμουν μιὰ μέρα κόμησσα, πὼς θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἀγαπημένο μου Ζάν, ποτὲ δὲ θὰ τὸ πίστευα...Κι' ἀργότερα, ὅταν βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά του καὶ πίστευα πὼς ἡ εὐτυχία μου θὰ βαστοῦσε αἰώνια, ἂν μοῦ λέγανε πὼς ἦταν ὅλα ἐφήμερα καὶ πὼς θὰ γκρεμίζονταν μιὰ μέρα σὲ ἐρείπια, δὲ θὰ γελοῦσα δύσπιστα;... Κι' ὅμως γίνανε ὅλ' αὐτά... ὅλα... Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμα!...

Ἔκανε μιὰ προσπάθεια καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της, σὰ γιὰ νὰ διώξη τὶς μαῦρες ἐκεῖνες σκέψεις της.

— Ἂς τὰ ξεχάσουμε ὅμως, αὐτά, κι' ἂς κυττάξουμε τὸ παρόν, πρόσθεσε.

Μπῆκε στὸ ἀτελιὲ καὶ εἶπε στὴ Μαργκὸ νὰ πάη νὰ φέρη τὴ Ζερμαὶν ἀπ' τὸ σχολεῖο της. Ἔπειτα ἀσχολήθηκε μὲ τὴν πελατεία τοῦ μαγαζιοῦ.

Πέρασε σχεδὸν μιάμιση ὥρα. Ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζη. Ἀναψαν τὰ φῶτα.

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε γυρίσει στὸ μεταξύ, εἶχε ἀγκαλιάσει τὴ μητερούλα της καὶ τῆς εἶχε διηγηθῆ ὅ,τι τῆς συνέβη ὅλη τὴν ἡμέρα, στὸ σχολεῖο. Ἡ Πωλὶν ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κάνη πὼς ἐνδιαφερότανε, γιὰ νὰ μὴν κακοκαρδίση τὴ μικρή.

Ἔπειτα ἡ Ζερμαὶν πέρασε στὸ ἀτελιὲ κι' ἡ Πωλὶν ἔμεινε μονάχη. Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας ἄνθρωπος φτωχοντυμένος, μὲ ὕφος δισταχτικὸ κι' ἀδέξιο. Ἡ Πωλὶν τὸν πῆρε στὴν ἀρχὴ γιὰ ζητιάνο. Ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν ἐλεήση, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ λέη:

— Ἡ κ. Ρενβίλ, παρακαλῶ;

— Ἐγὼ εἶμαι. Τί μὲ θέλετε;

Ὁ ἄγνωστος στριφογύριζε μ' ἀμηχανία στὰ χέρια του τὸ κασκέτο του.

— Μὲ στείλανε νὰ σᾶς πῶ κάτι... ἄρχισε. Κάτι ποὺ θὰ σᾶς λυπήση... Γι' αὐτό, μοῦ σύστησαν νὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ τρόπο...

Ἡ Πωλὶν χλώμιασε.

— Θεέ μου! τραύλισε. Ὁ Ραϋμόν;...

Ὁ ἄντρας τὴν κύτταξε μὲ ἔκπληξι.

— Γιὰ τὸ Ραϋμὸν σᾶς στείλανε;... Ἔπαθε τίποτα; Μὰ μιλῆστε λοιπόν, μιλῆστε!

— Ὄχι, δὲν πρόκειται γι' αὐτὸν ποὺ λέτε, ἀλλὰ γιὰ κάποια κυρία Μπλανταίν...

— Τὴν Τερέζα!... Θεέ μου! — Μὴν κάνετε ἔτσι, καλὴ μου κυρία... Ἔπαθε ἕνα μικρὸ ἀτύχημα...

— Ἀτύχημα; Ποῦ; Πῶς; Ἐξηγηθῆτε!...

Ἡ Πωλὶν εἶχε ἁρπάξει τὸ μπράτσο τοῦ ἐπισκέπτη καὶ τόσφιγγε μὲ ἀγωνία.

— Ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, δηλωσε ἐκεῖνος.

— Σοβαρό;

— Μάλλον... Τὴ χτύπησε ἓν' αὐτοκίνητο μὲ τὸ φτερό του. Τὴν μεταφέρανε σ' ἕνα σπίτι. Καὶ ζήτησε νὰ σᾶς δῆ ἀμέσως... Κάποιος κύριος, ἄγνωστός μου, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε, μοῦ διηγήθηκε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω... Μὲ πλήρωσε γιὰ τὸν κόπο μου καὶ μ' ἔβαλε μάλιστα σ' ἕνα ταξί, γιὰ νἀρθῶ πιὸ γρήγορα.

— Δύστυχη Τερέζα μου!...Πῶς θὰ τὴ βρῶ τάχα; Βαρειὰ πληγωμένη, νεκρὴ ἴσως!... Πρέπει νὰ τὴ δῶ.. Θὰ φτάσω ἐγκαίρως;... Ποῦ εἶναι; Πέστε μου λοιπόν!

— Στὸν ἀριθμὸ 208, τοῦ Βουλεβάρτου ντὲ Κουρσώ. Δυὸ βήματα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἔγινε τὸ δυστύχημα.

— Τρέχω ἀμέσως!...Θεέ μου! Φτάνει νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά!

Ὁ ἐπισκέπτης ἔτρεξε τηλεειδοποίησε τὸν ἀποστολή του. Χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Ἡ Πωλίν, ξετρελλαμένη, ἑτοιμάστηκε σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ὅπως-ὅπως. Ἐμπιστεύθηκε τὴ Ζερμαὶν στὶς ἐργάτριες, τοὺς εἶπε νὰ μὴ φύγουνε πρὶν γυρίση.

Ἡ μικρούλα θἄθελε νὰ τὴ συνοδέψη, μὴ ξέροντας ποῦ πήγαινε. Ἀλλ' ἡ Πωλὶν ἀρνήθηκε. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς τὰ λεπτὰ κι' εὐαίσθητα νεῦρα τῆς Ζερμαὶν θὰ πάθαιναν ἕνα ὑπερβολικὰ δυνατὸ κλονισμό, ὅταν θἄβλεπε τὴν Τερέζα μέσα στὰ αἵματα, ἀναίσθητη ἴσως...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, βρισκόταν στὸ πεζοδρόμιο. Σταμάτησε ἕνα περαστικὸ ταξὶ κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι.

— Γρήγορα! πρόσθεσε. Γρήγορα! Θἄχης ἕνα καλὸ πουρμπουάρ.

Ἔπεσε ὕστερα στὸ κάθισμα, τσακισμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ ψιθυρίζοντας:

— Τερέζα!... Φτωχειά μου Τερέζα!...

Νά, λοιπόν, τὸ «ἀπρόοπτο» ποὺ φοβόταν ἡ φίλη της! Ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες, εἶχε φύγει, χαιρουμενη, μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά... Καὶ τώρα ἦταν τραυματισμένη, ἀκρωτηριασμένη ἴσως...

Ἡ Πωλὶν ἀνατρίχιασε. Τρομαχτικὲς ὀπτασίες παρελαύνανε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της. Ὁ σωφὲρ ἔτρεχε, ὅσο μποροῦσε πιὸ πολύ. Ἔπειτα ἀπ' τοὺς κεντρικούς, κατάφωτους δρόμους, ἀκολούθησε ἄλλους, στενώτερους καὶ μισοσκοτεινούς...

Διώχνοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀγωνία της, ἡ Πωλὶν σκέφθηκε πὼς ἀπὸ κεῖ περνοῦσε συνήθως ὁ Ραϋμόν της, φεύγοντας ἀπ' τὸ κολλέγιο, σχεδὸν αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἤξερε ἀπ' τὸν ἴδιο πὼς ἐκεῖ, σὲ κείνη τὴν πλατεῖα, χωρίζε ἀπὸ ἕνα φίλο του, ποὺ σχόλαγε μαζί του.

Μὰ ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, ἀπόψε. Κι' ἡ Πωλὶν δὲν εἶδε οὔτε τὸ γυιὸ τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρέ, οὔτε τὸν «ἄλλο», τὸ νεαρὸ μὲ τὰ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ τὸ ἀντίκρυσμά του θὰ τὴν ἔκανε νὰ λιποθυμήση ὡς τὰ βάθη τοῦ εἶναι της...

Τὸ ταξὶ ἔφτασε στὸ πάρκο Μουσώ. Τὸ σπίτι τοῦ βαρώνου ντὲ Ταβερνὺ βρισκόταν στὸ πιὸ ἔρημο μέρος τοῦ βουλεβάρτου. Ἦταν μιὰ μονοκατοικία, μὲ κῆπο. Ὁ βαρῶνος τὸ εἶχε διαλέξει, γιὰ νὰ δέχεται μὲ ἀσφάλεια τὶς φιλενάδες του, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ τὶς πάρη κανένα μάτι.

Ἕνα ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου ἦταν ἀδύνατα φωτισμένο.

Ἡ Πωλὶν πήδησε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ πλήρωσε τὸ σωφέρ. Δὲ σκέφθηκε καθόλου νὰ τὸ κρατήση γιὰ τὸ γυρισμό της. Ἀπορροφημένη ἀπ' τὴ σκέψι τῆς Τερέζας, ὑπνωτισμένη ἀπ' τὴν ὀπτασία τῆς φίλης της, ἀκίνητης πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, ἀναίσθητης, δὲν πρόσεχε τίποτα γύρω της. Δὲν πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό της ἡ πιθανότης νὰ τῆς εἶχαν στήσει παγίδα... Ἀνατρίχιαζε, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ φόβο.

Πλησίασε καὶ χτύπησε τὴν καγκελλόπορτα. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε καὶ μιὰ μαύρη σκιὰ προχώρησε στὴν ἀλλέα τοῦ κήπου. Ἦταν ἕνας ἄντρας. Μὰ δὲ διακρίνονταν τὰ χαρακτηριστικά του, στὰ σκοτεινά.

— Ἐδῶ φέρανε μιὰ πληγωμένη; τὸν ρώτησε ἡ Πωλὶν μὲ ἀγωνία.

— Μάλιστα, κυρία.

Τῆς φάνηκε πὼς δὲν τῆς ἦταν ἄγνωστη αὐτὴ ἡ φωνή... Μὰ δὲν ἔδωσε περισσότερη σημασία καὶ πρόσθεσε, ἀνίκανη νὰ νικήση τὴν ἀνυπομονησία της:

— Εἶμαι ἡ φίλη ποὺ περιμένει.. Σᾶς παρακαλῶ, σπηγαίνετέ με γρήγορα κοντά της!...

Ὁ ἄντρας ἄνοιξε τὴν καγκελλόπορτα. Ἡ Πωλὶν ὥρμησε μέσα.

— Ἀπὸ δῶ, κυρία!

— Δὲν πιστεύω... νἄναι πεθαμένη! τραύλισε ἡ νέα γυναῖκα.

— Ὄχι, ὄχι.

— Δόξα τῷ Θεῷ!... Εἶναι σοβαρὴ ἡ κατάστασί της;

— Πολὺ σοβαρή. Θἀ τὸ δῆτε ἀλλωστε μόνη σας.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν ἐπίτηδες ἀλλοιωμένη. Δὲ χρειαζόταν νἄχη κανεὶς ἐξασκημένο αὐτί, γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Μὰ ἡ σκέψι τῆς Πωλὶν βρισκόταν ἀλλοῦ...

Καθὼς ἀκολουθοῦσε τὸν ἄνθρωπο ἐκείνο, τὸν ξαναρώτησε:

— Εἰδοποιήσατε κανένα γιατρό;

— Μάλιστα, κυρία. Εἶν' ἐδῶ, κοντά της.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ὁδηγοῦσε τὴν Πωλίν, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Πατυρέ, πού, ἀπὸ «συμβολαιογράφος», εἶχε γίνει τώρα καμαριέρης...

Ἡ νέα γυναῖκα μπῆκε στὸ σπίτι καὶ σταμάτησε μιὰ στιγμή, λαχανιασμένη.

Βαθειὰ σιωπὴ τὴν τριγύριζε... σὰ νάταν χωρισμένη ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

Τότε μονάχα σκέφθηκε πόσο παράξενη ἦταν ἡ περιπέτειά της.

Γιατὶ εἶχαν φέρει ἐκεῖ τὴν Τερέζα; Δὲ θἄταν πιὸ ἁπλό, πιὸ φυσικό, νὰ τὴν πᾶνε σὲ κάποια κλινική;... Κι' ὕστερα, ἐκείνη ἡ σιωπή...

Μά, μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται κάποια ὑποψία στὸ μυαλὸ τῆς Πωλίν, ἄνοιξε ἀθόρυβα μιὰ πόρτα κι' ὁ συνοδός της τὴν ἔσπρωξε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Ὕστερα τὴν ἄφησε, ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἔφυγε, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του:

«Τώρα, ποὺ εἶναι μαζὶ τὰ τρυγονάκια μας, ἂς τὰ κανονίσουνε μονάχοι τους. Ἐγὼ στρίβω! Καὶ θἀ φροντίσω, ἀπὸ ἀπόψε κιόλας, ν' ἀλλάξω φάτσα... Πρέπει νὰ ἐξαφανιστῆ ὁ «συμβολαιογράφος Λεκαρμπονιέρ»!

»Ὅστόσο πρέπει νἄναι πολὺ τσιμπημένος μὲ τὴν κυριούλα ὁ βαρῶνος, γιὰ νὰ μπλεχτῆ σὲ μιὰ τέτοια ἱστορία... Μὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα ἴσως στὴ θέσι του...»;

Ἡ Πωλὶν βρισκότανε τώρα σ' ἕνα δωμάτιο παράξενο, ἐπιπλωμένο ἀνατολίτικα, μὲ χαμηλὰ καὶ φαρδιὰ ντιβάνια. Παχιὰ χαλιά, στὸ πάτωμα, ἔπνιγαν τὸν ἦχο τῶν βημάτων, ὅπως κι' οἱ βαρειὲς κουρτίνες θὰ πνίγανε τὶς φωνές...

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶχε τὴ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ τῶν κλειστῶν χώρων, ποὺ ἀνοίγουν πολὺ σπάνια τὰ παράθυρά τους. Φωτίζοτανε μόνο ἀπὸ ἕνα πορτατὶφ μὲ καλλιτεχνικὸ ἀμπαζοὺρ.

Ὅταν μπῆκε ἐκεῖ ἡ νέα γυναῖκα, ἕνας ἄντρας σηκώθηκε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. Ἐκείνη τὸν κυττάξε... Τὰ μάτια της γούρλωσαν ξαφνικά, πλημμύρισαν ἀπὸ τρελλὸ τρόμο, ἐνῶ μιὰ κραυγὴ ἀνέβαινε στὸ λαιμό της:

— Ἐσεῖς!... ἐσεῖς!... τραύλισε.

Ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω.

— Ἐσεῖς... κύριε ντὲ Ταβερνύ!... πρόσθεσε.

Ὁ βαρῶνος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος καὶ τὰ δόντια σφιγμένα, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.

ΜΟΥΣΙΚΑ... ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ἡ Νταϊάνα Λάουρενς, γνωστὸ καὶ ὡραιότατο μαννεκὲν τῆς Νέας Ὑόρκης, παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν τὰ δυὸ πιὸ μικροσκοπικὰ ραδιόφωνα τρανζίστορς, ποὺ κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα. "Οπως ἐξήγησε ἡ Νταϊάνα, ἡ βιομηχανία του λανσάρει τὰ νέα αὐτὰ ραδιόφωνα σκοπεύει νὰ πείση τὶς γυναῖκες νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὡς στολίδια τῶν αὐτιῶν τους, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐπιτρέπουν μάλιστα ν' ἀκοῦνε τὴ μουσικὴ τῆς ἀρεσκείας τους, ἔχοντας αὐτομάτως δυὸ σταθμοὺς στὴ διάθεσί τους, σὲ ὁποιαδήποτε στιγμή, ἕνα ἀπὸ τὸ κάθε αὐτί.

— Ναί, ἐγώ, πρόφερε.

— Μὰ τότε;.. Ποῦ εἶναι ἡ Τερέζα;... Μὲ φέρανε ἐδῶ... μοῦ εἶπαν πὼς ἦταν πληγωμένη...

Ὁ Ταβερνὺ γέλασε σαρκαστικά.

— Καὶ πιστεύετε ἀκόμα αὐτὴ τὴν ἱστορία; Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν;...

Ἡ Πωλὶν ἔμπηξε μιὰ κραυγή. Ναί, καταλάβαινε!...

Ἡ φριχτὴ ἀλήθεια ἔλαμψε ξαφνικὰ μέσα στὸ μυαλό της. Τῆς εἶχαν πῆ ψέμματα. Τὸ δῆθεν δυστύχημα τῆς Τερέζας δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τέχνασμα. Κι' αὐτὴ εἶχε πέσει μ' εὐπιστία στὴν παγίδα!

"Ενοιωσε ξαφνικὰ ὅλη τὴ φρίκη τῆς θέσεώς της. Ἦταν μόνη, ὁλομόναχη μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν τρόμαζε ἡ φλόγα των ματιῶν του, ἡ φυσιογνωμία του, ἀλλοιωμένη ἀπ' τὸν πόθο.

Μὰ γιατί περίμενε τόσα χρόνια, γιὰ νὰ τὴν τραβήξη σ' αὐτὴ τὴν ἐνέδρα; Πῶς τὴν ἀνακάλυψε, ἐνῶ αὐτὴ πίστευε πὼς ἦταν τόσο καλὰ κρυμμένη, μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶχε πάρει;

Δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήση σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις.

Φλόγες χορεύανε μπροστὰ στὰ μάτια της. Τ' αὐτιά της βουίζανε. Οἱ σκέψεις στροβιλίζονταν μέσα στὸ μυαλό της.

— "Αθλιε!... τραύλισε

Ἐκεῖνος ξαναγέλασε μὲ σαρκασμό.

— Τί βαρειὲς λέξεις! εἶπε εἰρωνικά.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ, ἐνῶ ἡ Πωλὶν ὑποχωροῦσε πάντα, μὲ ἀποστροφὴ καὶ ἀηδία. Φρόντισε νὰ φτάση κοντὰ στὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχε μπῆ ἡ νέα γυναῖκα. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τὴν κλείδωσε, ἔβγαλε τὸ κλειδὶ ἀπ' τὴν κλειδαριὰ καὶ τὸ φύλαξε σὲ μιὰ τσέπη του. Ἡ Πωλὶν ἦταν αἰχμάλωτός του!

Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη!... Στὸ μοναχικὸ ἐκεῖνο σπίτι, ἦταν στὴ διάθεσι ἑνὸς ἀθλίου!...

— "Οπως βλέπετε, Πωλίν, ἡ καρδιά μου δὲ σᾶς ἔχασε! τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος. Διψάω γιὰ τὰ μάτια σας, γιὰ τὰ χειλη σας... Στὰ δώδεκα χρόνια, ποὺ πέρασαν, ὁ ἴδιος τρελλὸς πόθος δὲν ἔπαψε νὰ φλογίζη τὸ αἷμα μου στὶς φλέβες μου. Ὅταν χαθήκατε, σᾶς ἀναζήτησα. Ἡ Τύχη μὲ βοήθησε νὰ σᾶς ξαναβρῶ. Ἔκανα ὅρκο τότε πὼς θἀ γινόσαστε δική μου, μὲ τὸ καλὸ ἢ διὰ τῆς βίας! Καὶ θἀ τὸν κρατήσω τὸν ὅρκο μου αὐτό...

Ὁ τόνος του ἦταν ἀπειλητικός. Ἡ Πωλὶν τὸν ἄκουγε, τρομοκρατημένη. Ἐνοιωθε πὼς ἡ ἐλεγε τὴν ἀλήθεια, πὼς ἦταν χαμένη, πὼς τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τὴ σώση...

Προσπάθησε νὰ τὸν λυγίση, λέγοντας:

— Λυπηθῆτε με!...

— Μὲ λυπηθήκατε σεῖς, ὅταν σᾶς ἱκέτευα; Γελάσατε τότε!... Μοῦ πετάξατε κατάμουτρα τὴν περιφρόνησί σας!... Φανήκατε σκληρή, μοῦ ἀρνηθήκατε τὴν εὐτυχία, ποὺ θἀ γαλήνευε τὴν ψυχὴ καὶ τὶς αἰσθήσεις μου...

Ἡ Πωλὶν ἔκαμε μιὰ κίνησι, θυμοῦ. Μιὰ φλόγα πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της:

— "Ανανδρε!... "Ανανδρε!... φώναξε.

— Μοῦ τὸ ἔχετε ξαναπῆ, αὐτό, ἀπάντησε ἐκεῖνος σαρκαστικά, προχωρώντας πάντα.

Ἡ νέα γυναῖκα τοῦ ξέφευγε, κατάφευγε πίσω ἀπ' τὰ ἐπιπλα, προσπαθώντας νὰ τὰ μετοχειριστῆ γιὰ ἐμπόδια.

«Θεέ μου!... ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψης ἕνα τέτοιο ἔγκλημα!...».

Ἔτρεμε ὁλόκληρη, ἀπ' τὸ φόβο της.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...φώναξε.

— "Αδικα κουράζεσαι, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀκούση! Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήση... Δὲν ἀκοῦγονται ἔξω οἱ φωνές. Οἱ τοῖχοι εἶναι χοντροὶ καὶ τὰ παράθυρα σκεπάζονται μὲ κουρτίνες. Τί δόρφη φωλιὰ γιὰ τὸν ἔρωτά μας!...

Μὰ ἡ νέα γυναῖκα ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη. Μιὰ ψυχρὴ μανία τὸν κυρίεψε τότε.

— Σῶπα!... μουρμούρισε, ἁπλώνοντας τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν πιάση. Σ' ἀγαπῶ, σὲ θέλω!... Εἶσαι στὴ διάθεσί μου καὶ καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲ θὰ σὲ πάρη ἀπ' τὰ χέρια μου!

Ναί, ἔτσι ἦταν... Τὸ καταλάβαινε ἡ Πωλίν... Δὲ μποροῦσε, παρὰ νὰ τοῦ πετάξη καταμούτρα Βρισιές, ποὺ τὸν κάνανε νὰ χαμογελάη:

— "Ανανδρε!... "Ατιμε!...

Εἶχε τραβηχτῆ τώρα σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὸν τοῖχο. Τὴν ἀγγιζαν κιόλας τὰ χέρια του Ταβερνύ, θὰ τὴν ἁρπαζαν...

Δίπλα της, βρισκόταν ἕνα παράθυρο. Παραμέρισε τὴν κουρτίνα καί, μὲ μιὰ αὐθόρμητη χειρονομία, δίχως νὰ σκεφθῆ πὼς θὰ κατάκοβε τὸ χέρι της, κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τζάμι καὶ τόσπασε. Ἔπειτα φώναξε, γιὰ τελευταία φορά, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων της:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ὁ Ταβερνὺ τὴν ἁρπαξε ἀπ' τὰ χέρια, τὴν τράβηξε πάνω του, γύρεψε τὰ χείλια της. Ἐκείνη προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ τὸν σπρώξη μακρυά της. Τὸ αἷμα ἀπ' τὰ πληγωμένα χέρια της ἔσταζε πάνω στὸ πρόσωπό του.

— Ἐπιτέλους, σὲ κρατῶ! μουρμούρισε ὁ ἄθλιος, μεθυσμένος ἀπ' τὸ σίγουρο πιὰ θρίαμβό του.

Ἡ Πωλὶν προσπάθησε ἀκόμα νὰ παλέψη, μὰ οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν. Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς κατρακυλοῦσε σ' ἕνα βάραθρο...

Ἦταν χαμένη!...

★

Φεύγοντας ἀπ' τὸ κολλέγιο, ὁ Ραϋμὸν κι' ὁ Κριστιὰν πήγαν μαζί, ὅπως συνηθῶς, ὡς τὸ μέρος, ὅπου χωρίζονταν οἱ δρόμοι τους. Ἦτανε κι' οἱ δυὸ μὲ ποδήλατο. Καθὼς εἶχαν σταματήσει, γιὰ νὰ χαιρετηθοῦνε, πέρασε μπροστά τους ἕν' αὐτοκίνητο — τόσο κοντά τους, ποὺς ὁ Κριστιὰν τραβήχτηκε γρήγορα πίσω, γιὰ νὰ μὴ τὸν χτυπήση τὸ φτερό.

Ὁ Ραϋμὸν προλαβε νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ μέσα... κι' ἀνασκίρτησε. Εἶχε διακρίνει μιὰ γυναῖκα... καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἀναγνώρισε τὴν Πωλίν!

Μὰ ναί, βέβαια, ἦταν ἡ μητέρα του... Ἡ φυσιογνωμία της ὅμως ἦταν ἀλλαγμένη, σχεδὸν ἀγνώριστη, ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας καὶ πόνου.

Τί μπορεῖ νὰ τῆς εἶχε συμβῆ λοιπόν;... Ξαναγύρισαν στὴ μνήμη τοῦ νέου τὰ λόγια τῆς Ζερμαὶν γιὰ τὶς ἀνεξήγητες μελαγχολίες τῆς νέας γυναίκας, γιὰ τὶς ποιράξενες καὶ μοναχικὲς ἐξόδους της...

Ἦταν δυστυχισμένη ἡ μητέρα του; Γιατί;...

Ἔπρεπε νὰ μάθη! Δὲ μποροῦσε νὰ μείνη περισσότερο μ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία. Θὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ τὴν Πωλίν... Ἴσως νὰ χρειαζόταν τὴν ταραγγοιά του, τὴν προστασία του!

Δίχως νὰ χάση στιγμή, πήδησε στὸ ποδήλατό του. Ἔβειξε

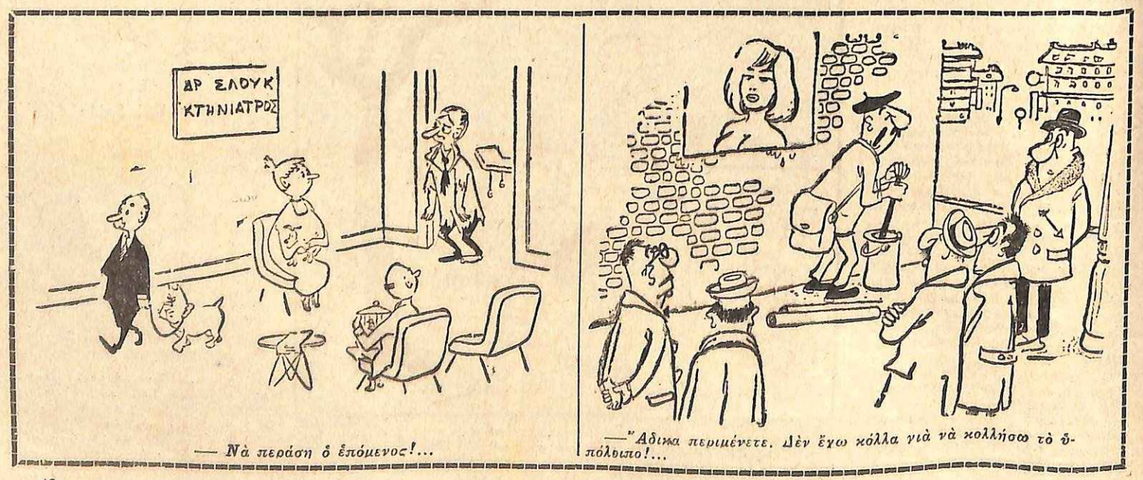

— Νὰ περάση ὁ ἑπόμενος!...

—"Αδικα περιμένετε. Δὲν ἔγω κόλλα γιὰ νὰ κολλήσω τὸ ὑπόλοιπο!...

στὸ φίλο του τ' αὐτοκίνητο ποὺ ἔφευγε.

— Εἶν' ἡ μητέρα μου, Κριστιάν! τοῦ εἶπε λακωνικά. Θὰ παρακολουθήσω τ' αὐτοκίνητο, θὰ τὴν περιμένω καὶ θὰ γυρίσω μαζί της.

Ὁ Κριστιάν, δίχως νὰ πῆ λέξι, ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά του.

Τώρα τρέχανε πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, φροντίζοντας νὰ μὴ τὸ χάσουν ἀπ' τὰ μάτια τους. Εὐτυχῶς, τὸ σκοτάδι τῶν δρόμων δὲν ἐπέτρεπε στὸ σωφέρ νὰ πατήση πολὺ γκάζι.

Σὲ λίγο, ἄλλωστε, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μοναχικὸ σπίτι.

Ἡ Πωλὶν πήδησε ἔξω, πλήρωσε τὸ σωφέρ, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς καγκελλόπορτας καὶ μπῆκε στὸν κῆπο.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Κριστιάν ν' ἀνασκιρτήση. Ἀναγνώριζε αὐτὴ τὴ βιλλίτσα. Ἀνῆκε στὸ βαρῶνο ντὲ Ταβερνύ. Ὁ νέος ἤξερε τὴν ὕπαρξί της, γιατὶ εἶχε ἀκούσει ἐπανειλημμένως, στοὺς κοσμικοὺς κύκλους, νὰ μιλάνε γιὰ τοὺς ἐρωτες τοῦ βαρώνου καὶ γιὰ τὸ ἄσυλο ποὺ τοὺς στέγαζε.

Τί γύρευε ἐκεῖ ἡ μητέρα τοῦ Ραϋμόν; Ὁ Κριστιὰν φοβόταν, ὅτι καταλάβαινε — κι' ὅμως δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Αὐτὴ ἡ μητέρα, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε ζωγραφίσει ὁ φίλος του μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, μὲ τόση ἀγάπη καὶ σεβασμό, σὰν τὴν πιὸ ἐνάρετη γυναίκα, δὲ μπορεῖ νὰ πήγαινε σ' ἕνα τέτοιο μέρος!... Κάτι τι μέσα του ἐπαναστατοῦσε, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Κύτταξε τὸ Ραϋμόν. Ἐκεῖνος εἶχε πηδήσει ἀπ' τὸ ποδήλατό του. Ἡ φυσιογνωμία του ἔδειχνε μονάχα ἔκπληξι — καμμιὰ κακὴ σκέψι, οὔτε ὑποψία.

Ὡστόσο, ὁ Κριστιὰν θεώρησε καθῆκον του νὰ προσπαθήση νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ κεῖ.

— Τί θὰ κάνης, Ραϋμόν; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἀπορία.

— Μὰ δὲ σοῦ τὸ εἶπα, Κριστιάν; ἀπάντησε. Θὰ περιμένω... Κι' ὅταν βγῆ ἡ μητέρα μου, θὰ γυρίσω σπίτι μαζί της.

Ὁ Κριστιὰν δίστασε λίγο κι' ἐπιτέλους πῆρε τὴν ἀπόφασι:

— Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε. Ἡ μητέρα σου μπορεῖ νὰ μείνη πολλὴ ὥρα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔδιωξε τ' αὐτοκίνητο, ὅπως εἶδες. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ γύρω κανένα καφενεῖο, γιὰ νὰ καθήσης καὶ νὰ τὴν περιμένης... Πίστεψέ με, θὰ κάνης καλὰ νὰ γυρίσης μονάχος σου στὸ σπίτι. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φρόνιμο.

Ὁ νέος ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Κριστιὰν δὲν τοῦ προκαλοῦσε ἀκόμα ὑποψίες, πάντως ὅμως τοῦ φαινόταν παράξενη.

— Γιατί μοῦ τὸ λές, αὐτο; ρώτησε.

— Μά... Ραϋμόν... τραύλισε ὁ Κριστιάν.

Δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση. Φοβόταν μήπως μαντέψη ὁ φίλος του τὴ σκέψι του... Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ σωπάση, ν' ἀφίση τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους;...

Μιὰ λέξι του ἀκόμα μποροῦσε ν' ἀποκαλύψη στὸ Ραϋμὸν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ κρύψη ὁ Κριστιάν.

— Γιὰ τίποτα... ἀπάντησε μὲ τὸ φυσικώτερο τόνο.

Ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ φίλο του, ἀνέβηκε στὸ ποδήλατό του καὶ τοῦ φώναξε:

— Ὡρεβουὰρ αὔριο!

Ὑστερα ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Ραϋμὸν ἔμεινε μόνος. Ἔκανε μερικὰ βήματα, ἀπάνω-κάτω.

Ξαφνικά, εἶδε ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἔβγαινε βιαστικὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

Πλησίασε. Ἡ καγκελλόπορτα ἦταν μισανοιχτή. Σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου φαινόταν λίγο φῶς.

Ὁ Ραϋμὸν περίμενε...

Ἡ σκέψι του τώρα βρισκόταν μακρυά. Ἀναπολοῦσε τὴ λεπτὴ κι' ἀγέρωχη φυσιογνωμία μιᾶς κοπέλλας. Κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε πιὸ δυνατά...

Γιατί νὰ τὴ σκέπτεται ἔτσι, χωρὶς νὰ θέλη; Γιατί νἄχη διαρκῶς τὴν εἰκόνα της μπριστὰ στὰ μάτια του;

Τοὺς χώριζε τόση ἀπόστασι!... Τί ἦταν αὐτός; Ἕνας ταπεινός, φτωχὸς νέος, ποὺ θὰ πάλευε σ' ὅλη του τὴ ζωή. Θὰ γνώριζε ἴσως τὶς πικρίες καὶ τὶς ταπεινώσεις, ποὺ δοκιμάζουν ὅσοι δὲν ἔχουν ἄλλο πόρο ἀπ' τὴν ἐργασία τῶν χεριῶν ἢ τοῦ μυαλοῦ τους...

Γιατί, λοιπόν, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πρωτοείδε, δὲ μποροῦσε νὰ διώξη ἀπ' τὴ σκέψι του αὐτὴ τὴ νέα, τὴν τόσο ἀνώτερή του κοινωνικά;...

Σταμάτησε ξαφνικά. Τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἄκουσε ἕνα ἀσυνήθιστο θόρυβο, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ...

Ἀνατρίχιασε ἀπότομα καὶ χλώμιασε. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πάταγο τζαμιῶν, ποὺ σπάζανε, εἶχε ἀκουστῆ μιὰ ἀπελπισμένη γυναικεία κραυγή:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ἡ φωνὴ τῆς μητέρας του!... Αὐτὴ ζητοῦσε βοήθεια...

Ὁ Ραϋμὸν ἔνοιωσε τὶς συνάμεις του νὰ δεκαπλασιάζωνται. Ὥρμησε, σὰν τρελλός, πρὸς τὸ φωτισμένο παράθυρο. Δὲν ἔβλεπε, δὲ λογικευότανε, δὲν εἶχε στ' αὐτιά του, στὴ σκέψι του, παρὰ τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του. Μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμή, ἔσπασε τὸ παράθυρο, σύντριψε τὰ ὑπόλοιπα τζάμια, πήδησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία του ἐξέφραζε θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

Ὁ Βαρῶνος τὸν κύτταζε, ἀπολιθωμένος, σὰ ν' ἀντίκρυζε κάποια ὑπερφυσικὴ ὀπτασία... Μόλις εἶχε προλάβει νὰ ξαπλώση σὲ μιὰ σαίζ-λόνγκ τὴ λιποθυμη Πωλίν.

Συνῆλθε ὡστόσο λίγο-λιγο. Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του καὶ μούγκρισε, μὲ τραχὺ κι' ἀγέρωχο ὕφος:

— Τί θέλετε;... Ποιὸς εἴσαστε σεῖς; Μὲ ποιὸ δικαίωμα μπαίνετε ἔτσι στὰ ξένα σπίτια;

Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε.

Ἔσκυψε μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε τὴν ἀναίσθητη γυναίκα, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπελπισμένη.

Ὕστερα στράφηκε στὸ βαρῶνο καὶ τοὔριξε μιὰ ματιὰ τόσο περιφρονητική, ὥστε ἐκεῖνος χλώμιασε, ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ δάγκασε τὰ χείλη του.

Προχώρησε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ νέο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη τὶ παθαίνει ὁποιος ἀνακατεύεται σ' ὅ,τι δὲν τὸν ἀφορᾶ...

Ἀλλ' ὁ Ραϋμόν, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του, μάντεψε τὶς προθέσεις του. Προχώρησε κι' αὐτὸς καταπάνω του, μὲ σηκωμένη τὴ γροθιά καὶ πρόφερε κοφτά:

— Ἂν κάνετε ἀκόμα ἕνα βῆμα, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰ λυσασμένο σκυλί.

Ἔλαμπε τόση ἀποφασιστικότης στὰ μάτια του, ὥστε ὁ βαρῶνος στομάτησε.

Ἦταν ὡστόσο γενναῖος κι' εἶχε μονομαχήσει τόσες φορές, μὲ ἀντιπάλους δυνατώτερους ἢ πιὸ ἐπιδέξιους ἀπ' αὐτόν. Κι' ὅμως θἄλεγε κανεὶς πὼς φοβότανε τώρα τὸ νέο ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ξεπροβάλει μπροστά του τόσο παράξενα.

— Θὰ μοῦ πῆτε, ἐπιτέλους, ποιὸς εἴσαστε καὶ τί γυρεύετε στὸ σπίτι μου; ρώτησε πάλι, τώρα ὅμως μὲ λιγώτερη αὐτοπεποίθησι.

— Ποιὸς εἶμαι; πρόφερε ὁ Ραϋμόν, κυττάζοντάς τον μὲ μῖσος.

Σταμάτησε ἕνα λεπτό, γιὰ ν' ἀναστενάξη, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Εἶμαι ὁ γυιὸς αὐτῆς τῆς γυναίκας!

Στ'.

Ἁπλώθηκε σιωπὴ βαρειά. Ὁ Ραϋμὸν στεκότανε κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς Πωλίν. Ἔσκυψε πάνω της καὶ τῆς φιψύρισε, τρυφερά, ἀπελπισμένα:

— Εἶμαι κοντά σου, μητέρα!... Δὲν ἔχεις πιὰ κανένα φόβο. Μίλησέ μου... ἄνοιξε τὰ μάτια σου!

Ἡ ἀγωνία ἔπνιγε τὰ λόγια στὸ λαιμό του.

Ἔπιασε τὸ ἕνα χέρι τῆς Πωλίν, ποὺ κρεμότανε, κι' ἔνοιωσε κάτι ζεστὸ καὶ πηχτό.

Τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του, τὸ κύτταξε. Ἦταν ματοβαμμένο.

Τὴν εἶχε σκοτώσει, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄθλιος;... Μιὰ τρομερὴ ἀπειλὴ θἄβγαινε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ νέου, ὅταν ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ὄχι, δὲν ἦταν νεκρὴ ἡ μητέρα του! Εἶχε δῆ τὰ βλέφαρά της νὰ τρεμουλιάζουνε. Ἕνας στεναγμὸς ἀνέβηκε ἀπ' τὸ στῆθος της...

Ἔκανε μιὰ κίνησι. Ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ἦταν γεμάτα τρόμο. Ἡρέμησαν ὅμως ἀμέσως κι' ἔχασαν τὴν ἄγρια λάμψι τους, ὅταν εἶδε τὸ νέο, γονατισμένο δίπλα της, νὰ τῆς χαϊδεύη τὰ μαλλιά, τσαλιζόντας ὅλο χαρά, ποὺ τὴν ἔβλεπε νὰ ξαναγυρίζη στὴ ζωή:

— Μητέρα!... Εἶμ' ἐγώ, ὁ Ραϋμόν σου... Σώθηκες... Μὴν τρέμης πιά!...

Ἡ Πωλὶν κύτταξε γύρω, σὰ χαμένη. Δὲ θυμότανε... Ὕστερα τῆς φάνηκε πὼς ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα φριχτὸ ἐφιάλτη.

— Ραϋμόν μου!... ψιθύρισε. Εἶδα ὄνειρο... δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀδύνατο νὰ ἦταν ἀλήθεια!...

Ἐξακολούθησε νὰ κυττάζη τὰ τράγματα, ποὺ τὴν τριγύριζαν... Ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγή... Εἶχε ἀναγνωρίσει τὶς κουρτίνες, τὰ ἔπιπλα, τὴ λάμπα μὲ τὸ ἀμπαζούρ...

Κι' εἶχε δῆ, ὄρθιο σὲ μιὰ γωνία, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, τὸ Φίλιππο ντὲ Ταβερνύ!

Προσπάθησε ν' ἀναπηκωθῆ, κατατρομαγμένη πάλι.

— Αὐτός!... Αὐτός!... φώναξε. Φυλάξου, Ραϋμόν!

— Μὴ φοβᾶσαι, μητέρα;... τὴν καθησύχασε ὁ νέος. Δὲν τὸν φοβᾶμαι, αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι δειλός, ὅσο καὶ ἄνανδρος. Δὲν ἔχει θάρρος, παρὰ γιὰ νὰ παρασύρη τὶς γυναῖκες σὲ παγίδες.

Τὰ μάτια τοῦ βαρώνου πέταξαν σπίθες. Φάνηκε ἕτοιμος νὰ ὁρμήση... Μὰ ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του.

Σωστὰ ἔλεγε ὁ Ραϋμόν: Τώρα φοβότανε! Σκεπτότανε τὴν κρίσιμη θέσι του.

Σίγουρα, ἡ Πωλὶν θὰ τὸν κατήγγελλε. Θὰ τὸν πιάνανε. Θ' ἀνακατευόταν ἡ ἀστυνομία στὶς ὑποθέσεις του, θἄψαχνε στὴ ζωή του...

Ἦταν χαμένος! Μὰ ὄχι, ἔπρεπε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ βρῆ ἕνα μέσο γιὰ νὰ γλυτώση!

Ἴσως νὰ σώπαινε ἡ Πωλίν, γιὰ χάρι τῶν παιδιῶν της, γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ τὸν Κριστιάν. Δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ θέλη ἕνα σκάνδαλο, ποὺ θὰ φανέρωνε τὸ ἀληθινό της ὄνομα.

Ναί, μὰ ὁ νέος ἐκεῖνος δὲ θὰ τὴν ἐπηρέαζε; Δὲ θὰ τὴν ἀναγκαζε ν' ἀποταθῆ στὴν ἀστυνομία, παρὰ τὴ θέλησί της;

Αὐτὸν λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ὑποχρεώση νὰ σωπάση. Διάφορες μακιαβελικὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του κι' ἐπαιρναν συγκεκριμένη μορφή...

«Εἶμαι ὁ γυιὸς αὐτῆς τῆς γυναίκας!», τοῦ εἶχε πῆ ὁ νέος, πρὶν ἀπὸ λίγο.

Μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Λεγόταν Ραϋμόν. Τοῦ εἶχε πῆ, λοιπόν, ψέμματα ἡ Πωλίν, τοῦ εἶχε κρυψει πὼς ἦταν γυιὸς τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρέ, τοῦ κατάδικου;...

Ἕνα κακὸ χαμόγελο πέρασε πάλι ἀπ' τὰ χείλη τοῦ Ταβερνύ.

Περίμενε τώρα, ἄφοβα. Εἶχε ξαναβρῆ τὴν αὐτοπεποίθησί του. Κύτταζε μ' ἀπάθεια τὴν Πωλίν, ποὺ ἱκέτευε τὸ νέο, μὲ τὰ μάτια της μεγαλωμένα καὶ πάλι ἀπ' τὸν τρόμο:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Ραϋμόν!... Ἔλα!...

Ὁ νέος ἔσκυψε καὶ πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της.

— Μπορεῖς νὰ σηκωθῆς; τῆς εἶπε τρυφερά.

— Πρέπει!

Ἔκανε μιὰ προσπάθεια. Τὰ πόδια της τρέμανε. Ἔβαλε ὅμως τὰ δυνατά της καὶ κατώρθωσε νὰ σταθῆ ὄρθια.

— Ἔτσι, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο σου, θὰ μπορέσω νὰ περπατήσω... εἶπε.

Χτυποῦσαν τὰ δόντια της. Ἡ ματιά της εἶχε συναντήσει πάλι τὸ βαρῶνο.

— Μά... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;... ψιθύρισε.

Τὰ μάτια τοῦ Ραϋμὸν λάμψανε ἀπειλητικά.

— Ἔνοια σου, μητέρα, εἶπε. Θὰ τὸν ξαναβρῶ καὶ σοῦ ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου πὼς θὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀτιμία του... Τώρα, φεύγουνας ἀπὸ δῶ, θὰ πᾶμε στὸ κοντινότερο ἀστυνομικὸ τμῆμα. Θὰ τοῦ κάνης μήνυσι. Κι' ἡ Δικαιοσύνη θὰ τὸν στιγματίση, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ὁ Ταβερνὺ ἔμενε ἥρεμος, πάντα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Μιλᾶτε σὰ μικρὸ παιδί, νεαρέ μου, πρόφερε ξερά. Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ κάτι...

Ὁ τόνος του ἦταν τόσο παράξενος κι' ἐπιτακτικός, ὥστε ἡ Πωλὶν ἔνοιωσε ἕνα ἀπαίσιο προαίσθημα κι' ἀνατρίχιασε. Τί ἤθελε νὰ πῆ τάχα, αὐτὸς ὁ ἄθλιος;

— Μιλᾶτε γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, ποὺ στιγματίζει τοὺς ἐνόχους, πρόσθεσε ὁ βαρῶνος. Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ταιριάζουν πολὺ στὸ δικό σας στόμα. Θἄπρεπε νὰ θυμόσαστε πὼς δὲ σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ τὰ προφέρετε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μάθετε σπίτι σας μιά ἀπό αὐτές τίς 34 γλῶσσες

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΡΩΣΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ
ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ
ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ
ΤΣΕΧΙΚΑ
ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ
ΑΡΑΒΙΚΑ (Αἰγυπτιακὰ)
ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ
ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΝΕΟΕΒΡΑΪΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Κ.ΛΠ. Κ.ΛΠ

1/4 τῆς ὥρας κάθε μέρα ἀρκεῖ.
Σὲ 3 μῆνες θὰ μιλᾶτε ἐλεύθερα καὶ μὲ ἄψογη προφορά.

Κανένα βιβλίο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη νὰ μιλήσετε μὲ εὐκολία Ἀγγλικὰ ἢ ὁποια ἄλλη γλῶσσα, καὶ μὲ ἄψογη προφορά. Πρέπει νὰ ἀκοῦτε τοὺς ἀνθρώπους τῆς κάθε χώρας νὰ μιλοῦν. Καὶ θὰ τοὺς ἀκοῦτε στὸ σπίτι σας, καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴ ποὺ θ ε λ ε τ ε, ἀκολουθῶντας τὴν ζωντανὴ διδασκαλία τοῦ LINGUAPHONE μὲ δίσκους ποὺ μιλοῦν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θρισκόσαστε μέσα στὸ περιβάλλον τῆς ξένης χώρας, καὶ σὲ 3 μῆνες μιλᾶτε φυσικὰ καὶ μὲ ἄψογη προφορά. Ἡ σπουδὴ μὲ τὸ LINGUAPHONE εἶναι τόσο διασκεδαστική, ποὺ δὲν ἐχετε νὰ ἐπιθυμήσετε τίποτε καλύτερο γιὰ νὰ περάσετε λίγη ὥρα εὐχάριστη μέσα στὴν ἡμέρα

Ἐπισκεφθῆτε μας ὁμέσως σήμερα γιὰ νὰ παρακολουθήσετε ἕνα μάθημα δωρεάν, ἢ ταχυδρομήστε μας τὸ κατωτέρω ἀπόκομμα γιὰ νὰ λάβετε ἕνα ἐκτακτως ἐνδιαφέρον πολυσέλιδο, εἰκονογραφημένο τεῦχος, ποὺ σᾶς ἐξηγεῖ πῶς θὰ μάθετε στὸ σπίτι σας γρηγορα, τέλεια τὴν ξένη γλῶσσα ποὺ σᾶς χρειάζεται.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE Πανεπιστημίου 10 - Ἀθήνας

Παρακαλῶ στεῖλτε μου δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί μου τὸ ἀναλυτικό σας τεῦχος. Ἡ γλῶσσα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ..... Μέ ἐνδιαφέρει γιά (σαφῶς τὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν σᾶς ἀφοροῦν): Ταξίδια, ἐργασίες, μόρφωσι, διδασκαλία, ἐξετάσεις, βελτίωσι τῆς θεσεώς μου, γιὰ νὰ μάθη ἕνα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ .....
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ .....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ .....

Θεσσαλονίκη: Κομνηνῶν 19

Π/81

Ἐλαφρύς, ξεκούραστος

Ὕπνος

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.
ΙΡΛΑΝΔΑ : Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.
No 120 : Γερὸ καὶ κατάλευκο σεντόνι ἢ σ' εὐχάριστα καὶ ἀνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθῆτε ἀκόμα τὴ μεγάλη ποικιλία ὑφασμάτων τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Ποπλίνες, Τισσόρ, Ὀπαλίνες, Χασέδες, Περκάλια, Κρεπσίν.

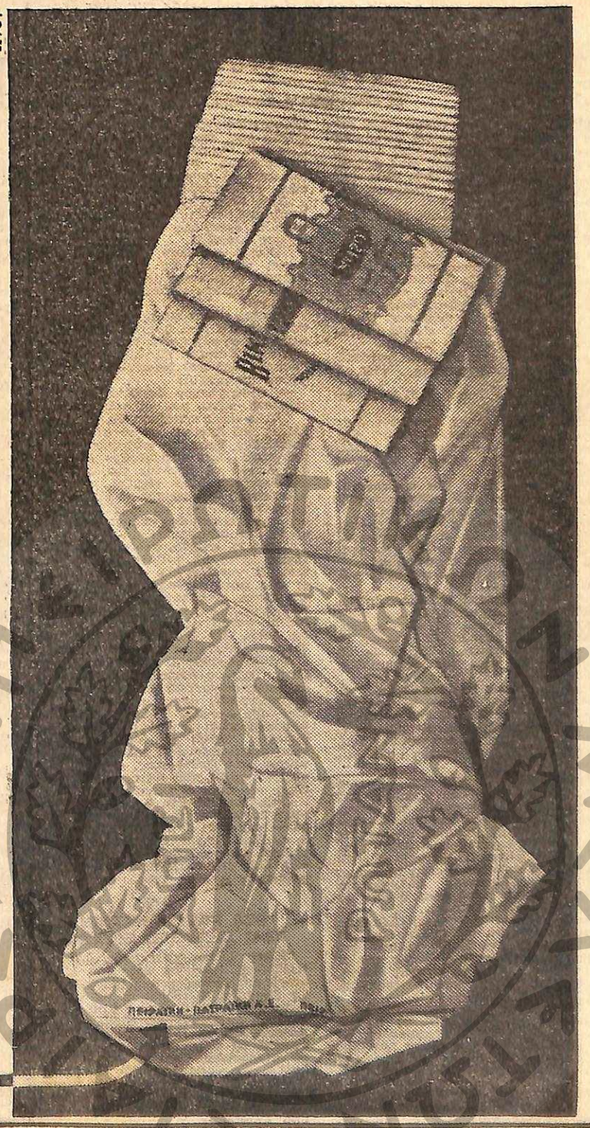

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Στὴν οὐγια ἡ ἐγγύησις ποιότητος:

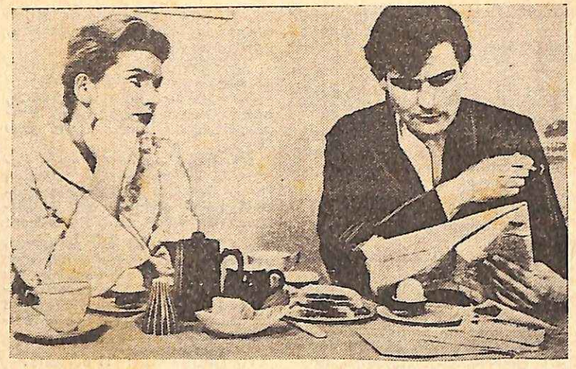

Οἱ μόνες λέξεις ποὺ ἄκουγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἄντρα της ἦταν ἕνα «εὐχαριστῶ» στὸ πρόγευμα...

«ΔΕΝ ΘΑ ΣΟΥ ΞΑΝΑΜΙΛΗΣΩ ΠΙΑ!..»

Ἡ «θυμωμένη σιωπή», ὅπλο τῶν συζύγων

ΜΠΟΡΕΙ νὰ εἶναι ἀπαραίτητη κι' ἐπιθεβλημένη ἡ σιωπὴ μέσα στὸ ἀναγνωστήριο μιᾶς δημοσίας βιβλιοθήκης. Στὰ σπίτι ὅμως τῶν ἀντρόγυνων, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους καὶ πιὸ ὕπουλους ἐχθροὺς τοῦ γάμου.

Οἱ γκρινιάρες γυναῖκες εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀνυπόφορες. Ὄχι ὅμως τόσο, ὅσο οἱ «βουβοὶ» σύζυγοι, ποὺ μετοχειρίζονται τὴν ἐπίμονη σιωπὴ σὰν ὅπλο στὸ «συζυγικὸ ἀγώνα».

Πραγματικά, μιὰ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὶς αἰτίες διαζυγίων, ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν Ἀγγλία, ἀπέδειξε ὅτι ἡ σιωπὴ ἦταν ὁ ἀληθινὸς λόγος ἀρκετῶν διαζυγίων κι' ἀκόμα περισσότερων ἀποτυχημένων γάμων.

— Μίλησε! ἱκέτευε μιὰ γυναίκα τὸν ἄντρα της, γονατιστή. Γιὰ τὸ Θεό, μίλησέ μου!

'Αλλ' ἐκεῖνος ἔμενε ἀμίλητος, μὲ σφραγισμένα χείλη.

"Οταν αὐτὴ ζήτησε ἐπιτέλους διαζύγιο, μὲ τὰ δικαιολογητικὸ τῆς «σκληρότητος», ὁ δικαστὴς τῆς τόδωσε ἀμέσως. Εἶπε μάλιστα τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

«Ἡ σιωπὴ εἶναι ἕνα φοβερὸ ὅπλο, στὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξέρει πῶς νὰ τὴ μεταχειρισθῆ».

Μιὰ ἄλλη γυναίκα ζήτησε ἐπίσης διαζύγιο, ἐπειτα ἀπὸ 8 χρόνια «σιωπηλοῦ πολέμου» μὲ τὸ σύζυγό της. Καὶ διακήρυξε, στὸ δικαστήριο:

— Ἡ ζωή μου κοντά του ἦταν μιὰ ἐπίγεια κόλασι!

Αὐτὲς οἱ μακρειὲς «μάχες σιωπῆς» γίνονται σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄντρες —ἴσως γιατί, γιὰ τὴ γυναῖκα, εἶναι φοβερὰ δύσκολο νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα της κλειστό... 'Αρχίζουν δὲ συνήθως γιὰ τοὺς πιὸ ἀσήμαντους λόγους.

"Ετσι, ἕνας σύζυγος κήρυξε... ἀπεργία ὁμιλίας, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα του εἶχε κάψει ἐλαφρὰ ἕνα πουκάμισό του στὸ σιδέρωμα. Κι' ἕνας ἄλλος ἔπαψε νὰ μιλᾶῃ στὴ συμεῖσα του, γιατὶ δὲν ἤξερε νὰ φτιάνῃ καλὸ καφέ!

Τρίτος πάλι ἀπαδὸς τοῦ ἀρχαίου ρητοῦ «Ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσός», γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ στὴν πρᾶξι τὶς ἀρχές του, ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴ γυναίκα του ἐπὶ 2 χρόνια μὲ γραπτὲς σημειώσεις μονάχα. Τῆς ἔγραφε π.χ.: «Μοῦ χρωστᾶς ἀπὸ ρέστα 2 πέννες» ἢ «Τὸ κρέας ἦταν σκληρὸ» ἢ «Μὴν ξεσαστῇς τὴν ἐξώπορτα». Ἀλλοίως θὰ σπάσω κανένα παράθυρο» ἢ «Δὲ θὰ φάω στὸ σπίτι ἀπόψε»...

Καὶ ἡ αἰτία; 'Αφοῦ, ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια, μάλωνε κάθε λίγο μὲ τὴ γυναίκα του, κατέληξε τελικὰ στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχαν πάψει πιὰ ν' ἀγαπιῶνται. 'Από τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀποφάσισε νὰ μὴ τῆς ξαναμιλήσῃ, καὶ κράτησε τὸ λόγο του.

"Ενας ἄλλος σύζυγος, ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μολύβι σὰν μοναδικὰ μέσα ἐπικοινωνίας μὲ τὴ γυναίκα του, ἦταν ἕνας "Αγγλος γιατρός. Αὐτὸς συνέχισε τὴ «μάχη τῆς σιωπῆς» ἐπὶ 5 ὁλόκληρα χρόνια.

"Οταν ἡ γυναίκα ζήτησε διαζύγιο, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι τὸ σπίτι τους ἦταν σιωπηλότερο ἀπ' τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ἰατρείου τοῦ συζύγου της, παρουσίασε γιὰ ἀποδείξεις στὸ δικαστήριο πάνω ἀπὸ 100 σημειώματα. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ μάλιστα, ὁ γιατρὸς τῆ στόλιζε μὲ τά... κοσμητικώτερα ἐπίθετα!

Στὸ δικαστήριο, ὁ ἴδιος δικαιολογήθηκε ὅτι ἦταν ἀμαρτία... νὰ ξοδεύῃ τὴ φωνή του μιλῶντας «σὲ μιὰ ἀνόητη κοῦκλα».

'Αλλ' ἡ «κοῦκλα», χωρὶς νὰ κολακευθῇ καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ διφορούμενο χαρακτηρισμό, ἐπέμεινε στὴν αἴτησί της καὶ πῆρε πραγματικὰ τὸ διαζύγιο.

Περιττὸ νὰ ποῦμε πόσο ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἔχει ἡ τακτικὴ τῆς «βυθισμένης σιωπῆς» στὰ νεῦρα τοῦ θύματος. Κάποια 'Αγγλίδα, ἀπ' τὸ "Εσσεξ, εἶπε στὸ δικαστήριο, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι:

— Αἰσθανόμουν ἀσφυξία, σὰν νὰ πέφτανε πάνω μου οἱ τοῖχοι!

"Αλλη πάλι κατάθεσε ὅτι οἱ μόνες λέξεις ποὺ ἄκουγε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἄντρα της, ἦταν ἕνα «εὐχαριστῶ» στὸ πρόγευμα, ἕνα «ὡρεβουάρ» ὅταν ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του, κι' ἕνα «καλησπέρα» ὅταν γύριζε... Φυσικά, ὁ δικαστὴς ἀναγνώρισε τὸ δίκιο της, χαρακτηρίζοντας μὲ τὴν ἀπόφασί του τὴν τοκτικὴ τοῦ συζύγου σὰν «ἀπάνθρωπη ἀδιαφορία».

Κάποιος, σωφέρ, στὸ Λονδῖνο, συνέχισε αὐτὴ τὴ μέθοδο ἐπὶ 8 χρόνια. 'Η γυναίκα του τοῦ μαγείρευε, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τοῦπλενε τὰ ροῦχα, κοιμόταν στὸ ἴδιο κρεβάτι μαζί του, δὲν ἄκουγε ὅμως οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ἂν τοῦ μιλοῦσε αὐτή, δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι. 'Ο δικαστὴς θαύμασε τὴν ἀντοχή της...

'Ασχολούμενος μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, ἕνας "Αγγλος ψυχίατρος χαρακτήρισε «συναισθηματικὰ ἀνώριμους» τοὺς συζύγους ποὺ μεταχειρίζονται τὸ ὅπλο τῆς σιωπῆς. 'Επειδὴ δηλαδὴ βρίσκουν πῶς τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλὰ στὴ συζυγικὴ ζωή τους, «κατεβάζουν τὰ ρολὰ» καὶ κλείνονται στὸν ἑαυτό τους, «σὰν τὸ θυμωμένο» παιδὶ ποὺ ἀποτραβιέται μονάχο του σὲ μιὰ γωνιά».

Προσθέτει δὲ ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ λυθοῦνε τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα, εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἀντίθετος: ἡ ὁμιλία. Πρέπει δηλαδὴ νὰ συζητοῦνται τὰ προβλήματα αὐτὰ μεταξὺ τῶν δυὸ ἐνδιαφερομένων, γιὰ νὰ βρίσκεται ἡ λύσι τους.

✪✪

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛ' ΑΝΩΦΕΛΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

"Ενας 'Ιάπων χριστιανός, ὀνόματι 'Ισιζούκα, τελείωσε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ μιὰ καταπληκτικὴ μικρογραφικὴ ἐργασία. Κατώρθωσε νὰ γράψῃ πάνω σ' ἕνα χαρτὶ μήκους 1.80 μ. καὶ πλάτους 60 ἑκατοστῶν ὁλόκληρη τὴν Παλαιὰ καὶ τὴ Νέα Διαθήκη. Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι μόνον μὲ ἰσχυρὸ μικροσκόπιο μπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ γράμματα. Ὁ 'Ισιζούκα ἐδήλωσε ὅτι γιὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτὴ τὴν ἐργασία χρειάστηκε 4 χρόνια, 3 μῆνες, 17 ἡμέρες καὶ... 10.000 προσευχές.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ἐπιθεωρητὴς Βασσὲρ ἀνέβαινε, μαζὶ μὲ τὸ βοηθό του καὶ μὲ τὸ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ, μὲ κάποια προφύλαξι, τὴ σκάλα. «Δὲν ξέρει κανεὶς πῶς θὰ ἀντιδράσῃ ὁ δολοφόνος», σκέφθηκε.

Τὸ σπίτι ἦταν ἀκόμη βυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, γιατὶ μόλις τώρα ἀνέβαινε ὁ ἥλιος στὸ γκρίζο οὐρανό.

«Τί ἄνθρωπος νάναι, ἄραγε, αὐτὸς ὁ κ. Πουσέ;», ἀναρωτήθηκε. 'Ασφαλῶς δὲ φανταζόταν, ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔμαθε κιόλας τὸ ἐγκλημά του, ποὺ εἶχε κάνει ἐδῶ, στὸ σπίτι του, πρὶν λίγες ἡμέρες. "Ενας ταμίας μιᾶς Τράπεζας εἶναι συνήθως φιλήσυχος ἄνθρωπος — ἀναλογιζόταν ὁ ἀστυνομικός — ἀλλὰ ξέρει κανεὶς πῶς θὰ ἀντιδράσῃ, ὅταν δῇ, ὅτι ὅλες οἱ ἐλπίδες του χάθηκαν;

"Εκανε ἕνα νόημα στὸ βοηθό του, ποὺ κρύφθηκε ἀμέσως σὲ μιὰ γωνιά. "Επειτα ἑτοίμασε τὸ πιστόλι του καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Σὲ λίγο ἄκουσε πόρτες νὰ ἀνοιγοκλείνουν, κι' ἔπειτα ἄνοιξε σιγὰ ἡ ἐξώπορτα.

Μπροστά του στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος χοντρός, μὲ γυαλιστερὴ φαλάκρα. Τὸ δεξὶ του χέρι ἦταν χωμένο στὴν τσέπη τῆς ρόμπας του.

— Καλημέρα σας, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάποια ὑπόθεσι...

— Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖτε... ἦταν ἡ γεμάτη ἔκπληξι ἀπάντησί του.

«Φέρεται σὰν ὅλους τοὺς ὑποπτους... σκέφθηκε ὁ ἀστυνομικός. "Ολοι τους «δὲν καταλαβαίνουν» στὴν ἀρχή...».

Μπῆκε ἀπότομα μὲ τὸ βοηθό του στὸ διαμέρισμα καὶ εἶπε ξερά:

— 'Επιθεωρητὴς Βασσὲρ τῆς 'Ασφαλείας...

'Ο ἄλλος ὑποχώρησε, τρομαγμένος. Χλώμιασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο μαντῆλι καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του. 'Επειτα ψιθύρισε:

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

— Μοῦ δίνετε πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ πιστόλι σας;

Φαίνεται πὼς δὲν περίμενε τὴν ἐρώτησι αὐτή.

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς... ποῦ τό... ἔβαλα, τραύλισε.

Προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ παράθυρα, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἐκεῖ μὲ τόνα χέρι του.

— Μὴν κουνηθῆτε, φώναξε ὁ ἐπιθεωρητὴς Βασσέρ, ἐνῶ τὸν σημάδευε.

Προχώρησε γρήγορα καὶ τοῦ πῆρε τὸ πιστόλι.

— Εἶναι ἀλήθεια, τὸν ρώτησε, ὅτι τὸ πιστόλι εἶναι γεμάτο, ὅτι τοῦ λείπει μιὰ σφαίρα καὶ ὅτι πυροβολήσατε, τὸ περασμένο Σάββατο, στὶς 7 τὸ πρωΐ;

— Εἶναι ἀλήθεια, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀλλὰ ὑπάρχει μιὰ διαφορά: Δὲν ἤξερα, ὅτι τὸ πιστόλι ἦταν γεμάτο... 'Ασφαλῶς θὰ τὸ γέμισε ἡ γυναῖκα μου...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατί τὸ πιστόλι σας εἶναι ἐφωδιασμένο μ' ἕναν ἀποσιωπητῆρα τελευταίου τύπου;...

— 'Ασφαλῶς θὰ τὸν ἀγόρασε ἡ γυναῖκα μου. "Αλλωστε, θὰ τὸ ρωτήσω, μόλις ἐπιστρέψῃ... Τὴ στέλνω, ξέρετε, κάθε Σαββατοκύριακο, στὴν ἀδελφή της, στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ πάρῃ λίγο τὸν ἀέρα της. Αὐτὴ τὴ φορὰ κάθησε λίγο παραπάνω, ἀλλὰ μοῦ τηλεφώνησε, ὅτι δὲ θ' ἀργήσῃ...

— "Ωστε ἔτσι, λοιπόν, σᾶς... τηλεφώνησε;... εἶπε λίγο σαρκαστικὰ ὁ ἀστυνομικός.

Κύτταξε τὴ φωτογραφία μιᾶς ξανθειᾶς καὶ παχουλῆς γυναίκας στὸν τοῖχο.

«Κοινὸ πρόσωπο», σκέφθηκε.

— Ποῦ ἔπεσε ἡ σφαῖρα, ποὺ λείπει; ρώτησε.

— Πουθενά... Δηλαδή, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παραθυρο στὸν κῆπο, εἶπε σιγὰ ὁ Πουσέ.

— Καὶ ἡ γυναῖκα σας ποῦ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμή;

— 'Αλλὰ σᾶς εἶπα, ὅτι ἤμουν μόνος μου καὶ ὅτι καθάριζα τὸ γραφεῖο μου, ἐπανέλαβε νευρικὰ ὁ Πουσέ.

— "Οπως ξέρω, ἡ γυναῖκα σας παίρνει κάθε Σάββατο τὸ τραῖνο στὶς 8 καὶ 10'. Ἐσεῖς πυροβολήσατε στὶς 7... Δὲ φαντάζομαι νὰ ἔφυγε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα πιὸ νωρίς, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὰ 100 ἢ 150 μέτρα, ποὺ σᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ σταθμό!...

'Η φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχε πάρει πάλι ἐκεῖνο τὸν εἰρωνικὸ τόνο, ποὺ εἶχε συχνὰ στὶς ἀνακρίσεις του.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔφυγε τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ. Μοῦ εἶχε τηλεφωνήσει στὸ γραφεῖο, ὅτι δὲ θὰ γύριζε καθόλου στὸ σπίτι, μετὰ ἀπὸ τὰ ψώνια της, ὅτι θὰ τρωγε στὸ πόδι κάτι σ' ἕνα μπὰρ καὶ θὰ ἔφευγε κατ' εὐθεῖαν, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ, μιὰ ποὺ ἦταν βράδυ.

— Χμ... ἔκανε ὁ ἐπιθεωρητής.

«Εἶναι τετραπέρατος, σκέφθηκε, τὰ ἔχει προβλέψει ὅλα...».

— Καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσωμε τὸν παράξενο γδοῦπο, ποὺ ἄκουσαν οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ σας, ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὴν πιστολιά; "Ενα θόρυβο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ πεσε ἕνα σῶμα στὸ πάτωμα...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Πουσὲ τάχασε. 'Αλλὰ βρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του:

— Σᾶς εἶπα, ὅτι καθάριζα τὸ γραφεῖο μου. Εἶχα βάλει, λοιπόν, μιὰ στίβα βιβλία πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν καρέκλα πάνω στὸ γραφεῖο. "Οταν ἔφυγε ἡ σφαῖρα, τρόμαξα, ἔκανα μιὰ ἀδέξια κίνησι, κι' ἡ καρέκλα μὲ τὰ βιβλία ἔπεσε χάμω.

— Πῶς ἦταν οἱ σχέσεις σας μὲ τὴ γυναίκα σας;

'Ο ἐπιθεωρητὴς γύρισε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— 'Αριστες, εἶπε ὁ Πουσέ, μὲ πεποίθησι. Πάντα πολὺ καλές...

— Λένε, ὡστόσο, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός, ὅτι ὑπῆρχε σοβαρὸς λόγος νὰ τὴ μισῆτε!

— Αὐτὰ εἶναι λόγια, τίποτ' ἄλλο παρὰ λόγια, γέλασε ὁ Πουσέ. Μᾶς ζηλεύουν. Ζηλεύουν τὴν εὐτυχία μας κι' ὅτι μπορῶ νὰ στέλνω τὴ γυναίκα μου κάθε ἑβδομάδα στὴν ἐξοχή.

— Πάντως, θὰ πάρωμε τὴν κουνιάδα σας στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε ἂν ἡ γυναίκα σας ἦταν ἢ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ.

Σὰ νὰ τρόμαξε ὁ Πουσέ. Προσπάθησε νὰ μεταπείσῃ τὸν ἐπιθεωρητή, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

'Ο διάλογος στὸ τηλέφωνο ἦταν πολὺ παράξενος. 'Ενῶ ἡ κουνιάδα βεβαίωνε τὸν κ. Πουσέ, ὅτι ἡ γυναίκα του εἶχε ἔρθει τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ καὶ εἶχε φύγει μόλις σήμερα τὸ πρωΐ, ὁμολόγησε ἔπειτα, ὅταν τοῦ πῆρε ὁ ἀστυνομικὸς τὸ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πίεσε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν τὴν εἶχε δῆ καθόλου!...

«"Ισως νὰ μὴν πῆγε ποτὲ τὰ Σαββατοκύριακα στὴν ἀδελφή της καὶ ἐκείνη νὰ ἔκρυβε τὰ ραντεβοῦ της μὲ κάποιο φίλο της. Βέβαια, ἔτσι θὰ ἦταν... συλλογίστηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Βασσέρ.

'Ο ταμίας Πουσὲ εἶχε χλωμιάσει, ὅταν ἄκουσε στὸ δεύτερο ἀκουστικὸ τὴν ὁμολογία τῆς κουνιάδας του. Φαινόταν σὰν ἀλλαγμένος. Σὰ νὰ εἶχε πάθει ἕνα τρομερὸ κλονισμό.

— "Ας ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὸ σπίτι, ζήτησε ὁ ἀστυνομικός.

'Ο Πουσὲ τὸν ὡδήγησε πρῶτα στὴν κρεβατοκάμαρα, ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο, μὲ φανερὸ κακὸ γοῦστο. Τὸ μάτι τοῦ ἐπιθεωρητὴ ἔπεσε σ' ἕνα πολυτελέστατο κομψὸ γραφεῖο, ποὺ δὲν ταίριαζε μὲ τὰ ἄλλα φθηνὰ ἐπιπλα.

— Τὸ ἀγόρασε πέρυσι ἡ γυναῖκα μου... 'Επέμεινε νὰ τὸ πάρῃ... Μοῦ κόστισε, ἄλλωστε, ἕνα σωρὸ λεπτά... ἐξήγησε ὁ Πουσέ. Δὲν ξέρω γιατί τὸ ἤθελε αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο ἐπιπλο...

Κάτι δὲν ἄρεσε στὸν ἐπιθεωρητὴ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. 'Αλήθεια, τί τὸ ἤθελε αὐτὸ τὸ γραφεῖο, ποὺ ταίριαζε τόσο λίγο μὲ τὰ ἄλλα φθηνὰ ἐπιπλα;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— 'Ανοῖξτε το, τοῦ εἶπε.

Ψάξανε γιὰ τὸ κλειδί, ποὺ τὸ βρῆκε, ἐπὶ τέλους, ὁ βοηθὸς του κάπου κρυμμένο. 'Ο ἀστυνομικὸς ἄνοιξε ὅλα τὰ συρτάρια, ἔψαξε παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε τὸ ὑποπτο.

«'Αδύνατον, κάτι πρέπει νὰ κρύβη, εἶπε μέσα του ὁ ἐπιθεωρητής, καὶ θὰ τὸ βρῶ!».

Τὸ χέρι του ἀκούμπησε τυχαῖα ἐκείνη τὴ στιγμὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλίσματα, καὶ τότε βγῆκ- τόματα ἕνα μικρὸ συρτάρι. Μέσα στὸ συρτάρι ὑπῆρχε ἕνα δεματάκι μὲ γράμματα. Μὲ ἐρωτικὰ γράμματα...

— Θὰ τὸ εἴχατε ἀνακαλύψει αὐτὸ τὸ μικρὸ συρτάρι, μαζὶ μὲ τὰ γράμματα, κ. Πουσέ, καὶ καταλάβατε, μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατάει... Δὲν εἶν' ἔτσι;

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ γράμματα, ἕνα-ἕνα. Πρόσεξε ἐκπληκτος, ὅτι στὰ τελευταῖα βρισκόταν στερεότυπα ἡ φράσι: «Πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ ἀποφασίσῃς νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ σχεδιάσαμε;».

'Ο Πουσὲ διάβαζε ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ φράσι καὶ ἔτρεμε.

— Θὰ σᾶς πῶ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα, τοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Τὰ ξέρω καλά, γιατὶ τὸ ἐγκλημά σας εἶχε ἕνα μάρτυρα: 'Η θυρωρὸς βρισκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα σας — καθάριζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ σπίτι νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε. Αὐτή, λοιπόν, ἄκουσε τὸν πυροβολισμό, τὸ γδοῦπο κι' ἔτρεξε νὰ τὸ πῇ ἀμέσως στοὺς ἄλλους ἐνοικους τοῦ σπιτιοῦ. Περίμεναν, λοιπόν, καὶ παραφύλαγαν στὶς πόρτες τους. Κι' εἶδαν, ὅτι, κατὰ τὶς 11, δυὸ ἄντρες, βγήκαν ἀπὸ τὸ δισμέτρισμά σας, κρατώντας ἕνα μεγάλο μπαοῦλο. Εἶχαν ἀνεβῇ στὶς δέκα στὸ σπίτι σας... Τί κάνατε μαζί τους μιὰ ὁλόκληρη ὥρα; Καὶ τί ἤταν μέσα στὸ μπαοῦλο;

— Βιβλία, εἶπε ὁ Πουσέ. Βιβλία, ποὺ τὰ εἶχα πουλήσει ἀπὸ ἡμέρες καὶ ποὺ ἤρθαν νὰ τὰ πάρουν. 'Αλλὰ δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τὴ διεύθυνσι ἐκείνου τοῦ κυρίου, ποὺ τὰ ἀγόρασε. Τὸ γνώρισα ἀπὸ μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα... πρόσθεσε ὁ Πουσέ, προλαβαίνοντας τὴ σχετικὴ ἐρώτησι τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Αὐτὸς κύτταξε τὴ βιβλιοθήκη. Δὲν ἔλειπε κανένα βιβλίο.

— 'Ηταν κι' ἀπὸ πίσω, μιὰ δεύτερη σειρὰ βιβλίων σὲ κάθε ράφι, ἐξήγησε ὁ Πουσέ.

— Παράξενο, εἶπε μόνος του ὁ ἐπιθεωρητής, πολὺ παράξενο... Μιὰ σφαῖρα φεύγει ἀπὸ τὸ πιστόλι σας καὶ δὲν ἀφίνει ἴχνος... "Ενα σωρὸ βιβλία, ἀρκετὰ γιὰ νὰ γεμίσουν ἕνα βαρὺ μπαοῦλο, φεύγουν ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη σας, χωρὶς ν' ἀφίσουν ἐπίσης ἴχνος ἐλευθέρου χώρου... Δὲ νομίζετε, κ. Πουσέ, ὅτι ὅλα αὐτὰ σᾶς ἐπιβαρύνουν τρομερά;

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἔτριξε ἡ ἐξώπορτα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου. Μιὰ γυναῖκα στεκόταν στὸ κατώφλι καὶ τοὺς κυττοῦσε ἐκπληκτη. Μιὰ ξανθειὰ παχουλὴ γυναίκα...

'Ο ἐπιθεωρητὴς κατάλαβε ἀμέσως ποιὰ ἦταν. Γύρισε στὸν Πουσέ, μ' ἕνα ἔνοχο χαμόγελο.

— Μὲ συγχωρῆτε, τοῦ εἶπε, ποὺ ἀμφέβαλλα γιὰ ὅσα μοῦ λέγατε... Βλέπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περισσότερο. Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς νὰ μιλήσετε μὲ τὴ σύζυγό σας...

«"Ωστε ἔτσι, λοιπόν, σκέφθηκε ὁ ἐπιθεωρητής. "Εκανα λάθος! Αὐτὸς δὲν ἤξερε οὔτε, ὅτι τὸν ἀπατοῦσε ἡ γυναῖκα του, οὔτε ὅτι ἡ ἀδελφή της τὸ βοηθοῦσε, λέγοντάς του ψέμματα, πὼς τάχα ἦταν στὸ σπίτι της. 'Εγώ, λοιπόν, τοῦ ἄνοιξα τὰ μάτια...».

— 'Α, ναί, πρόσθεσε, δίνοντας στὸν Πουσὲ τὸ χέρι του, πάρτε καὶ τὸ πιστόλι σας... Παρὰ λίγο νὰ τὸ ξεχάσω στὴν τσέπη μου...

'Ο Πουσὲ στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου. Δὲν εἶπε λέξι. "Ηταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος.

'Ο ἐπιθεωρητὴς δὲν πρόφθασε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά. 'Η γυναῖκα τοῦ Πουσὲ ἔβγαλε μιὰ περιφέρνη κραυγή. "Επειτα λύγισε ἀπότομα... 'Ο Βασσὲρ γύρισε καὶ τὴν ἁρπαξε...

Στὰ χέρια του τώρα βαστοῦσε τὸ πτῶμα τῆς κ. Πουσέ.

'Ο βοηθός του πλησίασε γρήγορα καὶ πέρασε τὶς χειροπέδες στὸ δολοφόνο...

ΖΑΝ ΚΡΩ

Μιὰ γυναῖκα στεκόταν στὸ κατῶφλι καὶ τοὺς κυττοῦσε ἔκπληκτη...

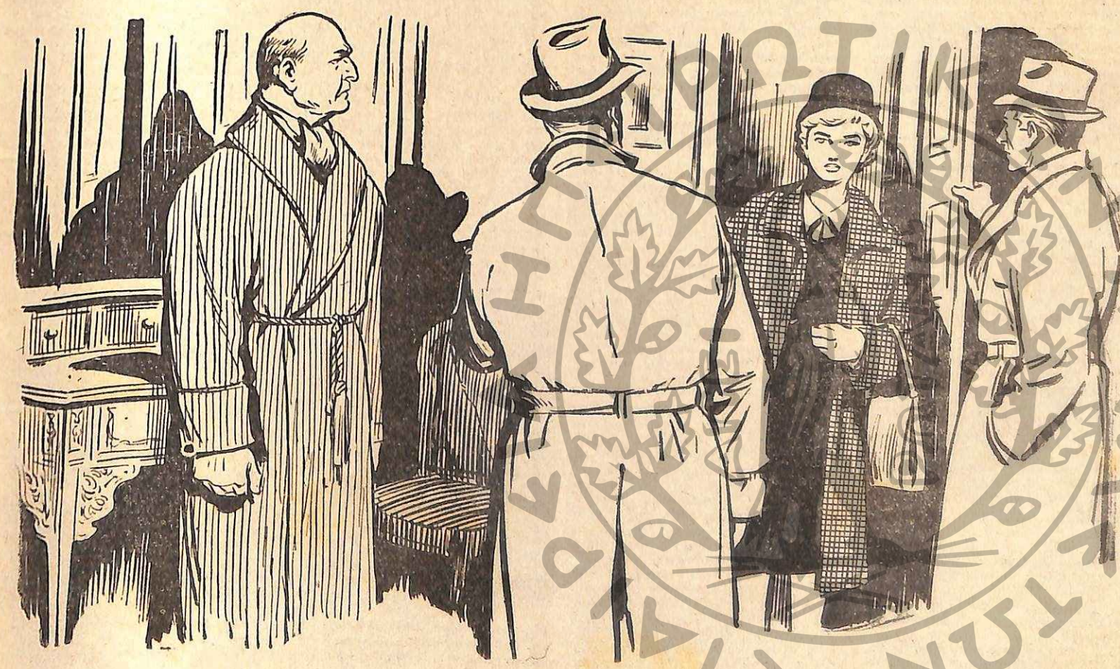

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΜΟΣΧΟΦΟΡΑ ΒΩΔΙΑ ΚΑΙ «ΚΑΡΙΜΠΟΥ»

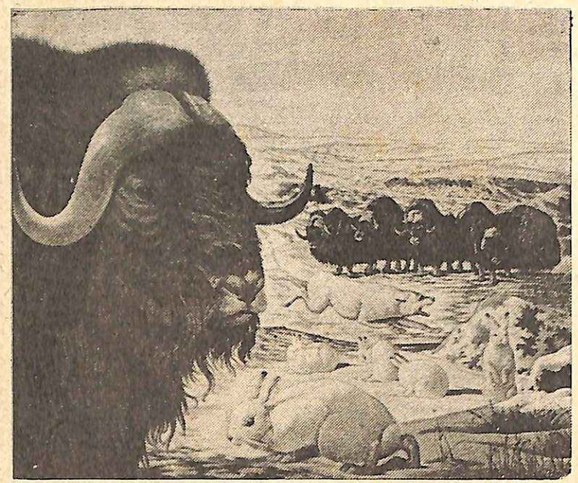

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ζῶα τῆς ἀρκτικῆς περιοχῆς. Ἀριστερά: Κεφάλι μοσχοφόρου βωδιοῦ. Στὸ βάθος: Ἕνας πολικὸς λύκος ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον ἑνὸς κοπαδιοῦ μοσχοφόρων βωδιῶν, ποὺ στριμώχνονται τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν ἄμυνα. Στὸ ἔμπυος μέρος τῆς εἰκόνος: πολικοὶ λαγοί.

ΥΠΑΡΧΟΤΝ δυὸ μῆνες τὸ χρόνο, ὁ Μάϊος κι' ὁ Ἰούνιος, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ σκοτάδι εἶναι ἄγνωστο στὴν περιοχὴ τοῦ βορείου πόλου. Ἀκόμη κι' οἱ νύχτες λούζονται μέσα σ' ἕνα τριανταφυλλένιο φῶς. Αὐτὸ τὸ φῶς προέρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ χρύβεται γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα. Κατὰ τὸ δίμηνο αὐτό, οἱ ποταμοὶ κι' οἱ λίμνες ξαναζωντανεύουν, οἱ ἀτέραντες ἐκτάσεις ποὺ ἦταν ποὶν παγωμένες πρασινίζουν κι' ὅλη ἡ περιοχὴ γεμίζει ἀπὸ ζωντανὰ ὄντα. Σὲ λίγο, ὡστόσο, ὁ πράσινος τάπητας ποὺ σκέπαζε τὴ γῆ παίρνει ἕνα κιτρινοπὸ ἢ ἕνα σκοῦρο κόκκινο χρῶμα κι' οἱ πρῶτες παγωνιὲς πνοὲς τοῦ φθινοπώρου, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουλίου, διώχνουν τὰ ζῶα στὶς φωλιές τους. Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ γῆ θὰ ἔχη σκεπασθῆ καὶ πάλι ἀπὸ τὸ χιόνι, ποὺ τὸ πάχος του θ' αὐξάνη ὁλοένα.

ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

Κι' ὡστόσο, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιοχὲς καὶ ποὺ γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν θἄθελαν νὰ μεταφερθοῦν ἀλλοῦ.

Τὸ σύντομο πολικὸ καλοκαίρι, τὸ μάτι τους χαίρεται τὴν ἀπεραντοσύνη ποὺ ἁπλώνεται μπροστά τους κι' ἔχουν τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἐκεῖ ποὺ βάζουν τὸ πόδι τους κανένας ἄλλος δὲν τὸ ἔβαλε ποτέ. Τὸ μάτι τους ἀγκαλιάζει πάνω στὴ γῆ καὶ πάνω στὸν οὐρανὸ τὴν αἰωνιότητα. Πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἕνας ἱεραπόστολος προσπαθοῦσε νὰ προσηλυτίση ἕναν ἰθαγενῆ τοῦ Καναδᾶ, ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Καριμποῦ καί, γιὰ νὰ τὸν δελεάση, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ παραδείσου.

— Εἶναι πιὸ ὅμορφος ὁ παράδεισός σου ἀπὸ τὴν «τοῦντρα», ὅταν τὴν ξαναζωντανεύουν οἱ ποτὲς γλιαρὲς πνοὲς τοῦ καλοκαιριοῦ; ρώτησε ὁ ἰθαγενής.

— Εἶναι, ἀπάντησε ὁ ἱεραπόστολος.

— Τὸ λὲς γιατὶ δὲν ξέρεις τὴν «τοῦντρα», εἶπε ὁ ἰθαγενής. Ἐγώ, ὅμως, τὴν ξέρω. Ἐδῶ ἔζησε ὁ πατέρας μου κι' ἐδῶ θὰ ζήσουνε τὰ παιδιά μου.

Ὁ ἱεραπόστολος δάγκωσε τὰ χείλη του.

— Ξέρω, ὅμως, τὸν παράδεισο, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιγή.

— Οὔτε αὐτὸν τὸν ξέρεις, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ λές, πρέπει νὰ πεθάνη κανεὶς γιὰ νὰ πάη ἐκεῖ.

Οἱ σπάνιοι κάτοικοι αὐτῶν τῶν περιοχῶν λένε:

— Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Βορρᾶ δὲν καταλαβαίνει μεγάλα πράγματα ἂν ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ Πόλου δὲν τὸν χτυπάη στὴ μύτη. Τὸ μυαλό του δὲν δουλεύει ἀνάμεσα στοὺς τέσσερεις τοίχους. Γι' αὐτό, τὸ χειμῶνα εἶναι ζῶον. Ὅταν, ὅμως, ἔρθη τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ μάτι του ξαναντικρύση τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ ποὺ δὲν τελειώνουν πουθενά, οἱ σκέψεις του κυλᾶνε τὸ ἴδιο γρήγορα ὅσο καὶ τὰ θαλάσσια χελιδόνια.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ἀκόμη ὅτι πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ οἱ λευκοὶ προσπάθησαν νὰ ἐκπολιτίσουν μεταφέροντάς τους στὶς πόλεις τους, πέθαναν φυματικοί: Τοὺς ἔλειψε ὁ καθαρὸς ἀέρας τῶν πολικῶν περιοχῶν.

ΟΙ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ

Σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου οἱ μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας δὲν εἶναι τόσον ἀπότομες ὅσον ἐκεῖ. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι, στὶς ξηρὲς ποὺ περιβάλλουν τὸ βόρειο Πόλο, κάνει περισσότερο κρύο ἀπὸ ὅ,τι στὴν ἀρκτικὴ θάλασσα, ποὺ σκεπάζεται διαρκῶς ἀπὸ πάγους, ἢ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Πόλο. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Οἱ θάλασσες ζεσταίνουν κάπως τὴν περιοχὴ τοῦ Πόλου, ἐνῶ οἱ ξηρὲς ποὺ βρίσκονται νοτιώτερα δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ εὐεργέτημα καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πιὸ ψυχρές. Στὴν ἀρκτικὴ θάλασσα π.χ. ἡ θερμοκρασία δὲν πέρτει ποτὲ κάτω ἀπὸ τοὺς 26 βαθμοὺς ὑπὸ τὸν μηδέν, ἐνῶ σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς καναδικῆς «τούντρας», τὸ θερμόμετρο δείχνει πολλὲς φορὲς 63 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Παρόμοιες θερμοκρασίες σημειώθηκαν καὶ στὸν ὅρμο τοῦ Χούδσωνος. Ἡ χαμηλότερη θερμοκρασία ποὺ σημειώθηκε ὡς τώρα ἦταν τοῦ Βερχογιάνσκ, στὰ νότια σύνορα τῆς «τούντρας» τῆς Σιβηρίας, σ' ἀπόστασι 2400 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ βόρειο Πόλο. Τὸ θερμόμετρο ἔδειξε ἐκεῖ ἕνα χειμώνα 81 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Κατὰ τὸ καλοκαίρι, ὅμως, ὁ ἥλιος ποὺ βρίσκεται διαρκῶς στὸν οὐρανὸ ζεσταίνει τὴ γῆ κι' ἡ θερμοκρασία φτάνει στοὺς 10 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μ-δέν. Ὑπάρχουν, μάλιστα, ἡμέρες, ποὺ τὸ θερμόμετρο δείχνει 20 ἢ 21 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν. Κάποτε στὸ Φόρτ Γιοῦκον, τὸ θερμόμετρο ἔδειξε 38 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν.

Ἀλλ' ἀντίθετα μὲ τὴν Ἀνταρκτίδα, ἡ περιοχὴ τοῦ βορείου Πόλου εἶναι ἐκείνη ποὺ δέρνεται λιγώτερο ἀπὸ τὶς θύελλες. Τὸ χειμῶνα ὁ ἀέρας εἶναι ἀκίνητος σχεδὸν καὶ ξηρός. Ἐλάχιστες εἶναι ἐπίσης οἱ μετακινήσεις τῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι. Στὸ βόρειο Καναδᾶ, ἡ ταχύτης τοῦ ἀνέμου μόλις φτάνει τὰ 10 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Τὰ ζῶα ποὺ κυριαρχοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιοχὲς εἶναι οἱ μοσχοφόροι βόες, τὰ «καριμποὺ» ἢ ἀρκτικὰ ἐλάφια, οἱ πολικὲς ἀρκοῦδες, οἱ ἀλεποῦδες κι' οἱ λύκοι. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Καναδᾶ ἀποκαλοῦν τοὺς λύκους «φωτιά».

— Ὁ λύκος ἔχει τὴ δύναμι ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀνθρώπων, λένε. Γιὰ νὰ τὸν κυνηγήση κανεὶς πρέπει νὰ ξέρη τὰ ἐννέα ὀνόματα, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὸ καθένα ἀπὸ τὰ μυαλά του καὶ τοὺς ἐννέα τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ξεγελάση. Ἡ ἀρκοῦδα ὅμως, εἶναι δυνατὴ σὰν ἑνὰ ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν ἔχει μυαλὸ οὔτε ἑνός. Γιὰ τὸ μοσχοφόρο βόδι χρειάζεται ὑπομονή, γιὰ τὰ καριμποῦ τέχνη καὶ γιὰ τὶς ἀλεποῦδες μόνον τύχη.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΖΩΟ

Τὸ μοσχοφόρο βῶδι εἶναι πολύτιμο γιὰ τὴν ἀρωματικὴ οὐσία ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὸ καὶ γιὰ τὸ δέρμα του μὲ τὸ πλούσιο τρίχωμα.

Τὰ ζῶα αὐτὰ δὲν ζοῦν ποτὲ μόνα. Μετακινοῦνται κατὰ μεγάλα κοπάδια, καί, ὅπως οἱ ταράνδοι, βαδίζουν σὰν συγκροτημένος στρατός, γιατὶ ξέρουν πὼς μόνον ἡ ἕνωσι τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους. Ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ κυριώτερος.

Τὸ μοσχοφόρο βῶδι δὲν ἐπιτίθεται ποτέ. Ἔχει, ὅμως, δυὸ γυριστὰ κέρατα, ποὺ τὸ ἐξυπηρετοῦν θαυμάσια στὴν ἄμυνά του.

Τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζει εἶναι τὸ ἴδιο γιὰ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, εἴτε πρόκειται γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἴτε γιὰ τὸ λύκο ἢ τὴν ἀρκούδα.

Τὰ ζῶα αὐτά, ὅταν ἀντιληφθοῦν κάποιο κίνδυνο, κολλοῦν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο καὶ σχηματίζουν μιὰ συμπαγῆ μᾶζα. Στὶς ἐξωτερικὲς πλευρὲς παίρνουν θέσι τὰ ρωμαλεώτερα. Τὸ σχῆμα ποὺ φτιάνει ἡ ἀγέλη εἶναι ἕνα τρίγωνο, ἕνα παραλληλεπίπεδο ἢ ἕνα τραπέζιο, ἀνάλογα μὲ τὴ διάμόρφωσι τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ εἶδος τοῦ κινδύνου. Συνήθως, τὰ μοσχοφόρα βώδια φτιάνουν σχήματα μὲ πολλὲς γωνίες σὰν ἀγκάθια. Τὸ κενὸ ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ αἰχμὲς ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος παγίδας, ὅπου κι' ἕνα λιοντάρι ἀκόμη θὰ δίσταζε νὰ μπῆ.

Τὰ μοσχοφόρα βώδια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλούσιο τρίχωμά τους, περιέχουν σημαντικὴ ποσότητα μόσχου. Ἡ πολύτιμη αὐτὴ ἀρωματικὴ οὐσία ἐκκρίνεται ἀπὸ μικροσκοπικοὺς ἀδένες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα τους.

Η ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τί γίνεται σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως ἑνὸς λύκου.

Πρῶτα-πρῶτα, ὁ λύκος, μόλις δῆ αὐτὴ τὴν ἀμυντικὴ διάταξι ἀπομακρύνεται, γιατὶ ξέρει πὼς θὰ δγῆ ζημιωμένος. Ἡ ἐμφάνισί του κρατάει, ἄλλωστε, σὲ κατάστασι συναγερμοῦ τὰ βώδια κι' ἔτσι δὲ θὰ τὸν ὠφελήση σὲ τίποτα τὸ νὰ κρυφτῆ καὶ νὰ καιροφυλακτήση. Γιὰ ν' ἀποφασίση νὰ ἐπιτεθῆ, θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πεινασμένος. Τὰ παίζει τότε ὅλα γιὰ ὅλα, ἀφοῦ, διαφορετικά, θὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τί γίνεται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι;

Ὁ λύκος, μὲ τὴν πονηριὰ ποὺ τὸν διακρίνει προσπαθεῖ νὰ ξεγελάση τοὺς ἀντιπάλους του. Τοχορίνεται διάφορες διαδοχικὲς ἐπιθέσεις, γιὰ νὰ φέρη σύγχυσι στὸ σκοτάδι καὶ νὰ ἐξασθενήση τὴν ἀμυντική του διάταξι. Ὅταν νομίση, τέλος, ὅτι τὸ κατώρθωσε, χυμάει στὸ ἀσθενέστερο σημεῖο τῆς παρατάξεως, ἁρπάζει ἕνα βῶδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ φύγη. Ἂν κατορθώση ν' ἀπομακρυνθῆ τέσσερα ἢ πέντε μέτρα, τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι τὰ ἄλλα βώδια δὲ θὰ τὸν καταδιώξουν, γιατὶ τοὺς λείπει τὸ ἐπιθετικὸ ἔνστικτο. Θὰ φύγουν, τουναντίον, θυμίζοντας τὸ σύντροφό τους. Ἀλλ' ὁ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὸ λύκο εἶναι τὴ στιγμὴ ποὺ κάνει τὴν ἐπίθεσί του. Τὰ βώδια κατεβάζουν τότε τὰ κεφάλια τους καὶ χρησιμοποιοῦν τὰ κέρατά τους, ποὺ εἶναι σκληρὰ σὰν ἐγχειρίδια, γιὰ ὅπλο. Συνέβη πολλὲς φορὲς ἕνας λύκος νὰ δεχθῆ δέκα, εἴκοσι ἢ τριάντα χτυπήματα ἀπὸ κέρατα καὶ νὰ μείνη στὸν τόπο.

Κάποτε, ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα μόνον λύκο, ἀλλὰ γιὰ ὁλόκληρο κοπάδι. Ἡ θέσις τῶν ὠδίνων γίνεται τότε τραγική, γιατὶ δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ νὰ φυλαχτοῦν. Οἱ λύκοι, ἄλλωστε, ὁρμοῦν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ παραλύουν στὴ στιγμὴ τὸ ἀμυντικὸ σύστημα τῶν βωδιῶν, ποὺ φεύγουν ἐγκαταλείποντας στὸ σημεῖο τῆς ἐπιθέσεως σημαντικὸ ἀριθμὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους.

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

Σοβαρὴ ἀπειλὴ γιὰ τὰ μοσχοφόρα βώδια ἀποτελεῖ ἐπίσης ὁ ἄρκτος. Τὸ πυκνὸ τρίχωμα ποὺ ἔχει στὴν κοιλιὰ —κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως προχωρεῖ πάντοτε ὄρθια — τὴν προφυλάσσει ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν βωδιῶν, ἐνῶ αὐτὴ ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ σκορπίζη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χτυπήματα μὲ τὰ μπροστινά της πόδια. Κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χτυπήματα βρίσκει ἕνα βῶδι στὸ κεφάλι καὶ τὸ ξαπλώνει κάτω νεκρὸ ἢ ἀναίσθητο. Τὰ ἄλλα ἀφήνουν τότε τοὺς νεκροὺς τους κι' ἀπομακρύνονται γοήγορα, εὐτυχισμένα γιατὶ μπόρεσαν νὰ γλυτώσουν.

Ἀλλ' ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος ἐχθρὸς γιὰ τὰ μοσχοφόρα βώδια, ὁ ἄνθρωπος.

ΒΑΡΒΑΡΗ ΣΦΑΓΗ

Στὰ παλαιότερα χρόνια, τὸ κυνήγι τῶν μοσχοφόρων ζώων δὲν ἦταν παρὰ μιὰ βάρβαρη σφαγή. Γινόταν τότε τὸ ἑξῆς: Οἱ κυνηγοὶ παρακολουθοῦσαν ἕνα κοπάδι — ἡ παρακολούθησις συνεχιζόταν κάποτε ἐπὶ ἡμέρες — ὥσπου αὐτὸ ἔφτανε σ' ἕνα μέρος, ποὺ τὸ ἐκοινᾶν κατάλληλο, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἕνα στενὸ πέρασμα, μιὰ μικρὴ κοιλάδα ποὺ προστατευόταν ὁλόγυρα ἀπὸ βράχια, ἕνα βῶδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ φύγη. Ἂν κατορθώση ν' ἀπομακρυνθῆ τέσσερα ἢ πέντε μέτρα, τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι τὰ ἄλλα βώδια δὲ θὰ τὸν καταδιώξουν, γιατὶ τοὺς λείπει τὸ ἐπιθετικὸ ἔνστικτο. Θὰ φύγουν, τουναντίον, θυμίζοντας τὸ σύντροφό τους. Ἀλλ' ὁ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὸ λύκο εἶναι τὴ στιγμὴ ποὺ κάνει τὴν ἐπίθεσί του. Τὰ βώδια κατεβάζουν τότε τὰ κεφάλια τους καὶ χρησιμοποιοῦν τὰ κέρατά τους, ποὺ εἶναι σκληρὰ σὰν ἐγχειρίδια, γιὰ ὅπλο. Συνέβη πολλὲς φορὲς ἕνας λύκος νὰ δεχθῆ δέκα, εἴκοσι ἢ τριάντα χτυπήματα ἀπὸ κέρατα καὶ νὰ μείνη στὸν τόπο.

Κάποτε, ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα μόνον λύκο, ἀλλὰ γιὰ ὁλόκληρο κοπάδι. Ἡ θέσις τῶν ὠδίνων γίνεται τότε τραγική, γιατὶ δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ νὰ φυλαχτοῦν. Οἱ λύκοι, ἄλλωστε, ὁρμοῦν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ παραλύουν στὴ στιγμὴ τὸ ἀμυντικὸ σύστημα τῶν βωδιῶν, ποὺ φεύγουν ἐγκαταλείποντας στὸ σημεῖο τῆς ἐπιθέσεως σημαντικὸ ἀριθμὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους.

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

Σοβαρὴ ἀπειλὴ γιὰ τὰ μοσχοφόρα βώδια ἀποτελεῖ ἐπίσης ὁ ἄρκτος. Τὸ πυκνὸ τρίχωμα ποὺ ἔχει στὴν κοιλιὰ —κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως προχωρεῖ πάντοτε ὄρθια — τὴν προφυλάσσει ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν βωδιῶν, ἐνῶ αὐτὴ ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ σκορπίζη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χτυπήματα μὲ τὰ μπροστινά της πόδια. Κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χτυπήματα βρίσκει ἕνα βῶδι στὸ κεφάλι καὶ τὸ ξαπλώνει κάτω νεκρὸ ἢ ἀναίσθητο. Τὰ ἄλλα ἀφήνουν τότε τοὺς νεκροὺς τους κι' ἀπομακρύνονται γοήγορα, εὐτυχισμένα γιατὶ μπόρεσαν νὰ γλυτώσουν.

Ἀλλ' ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος ἐχθρὸς γιὰ τὰ μοσχοφόρα βώδια, ὁ ἄνθρωπος.

ΒΑΡΒΑΡΗ ΣΦΑΓΗ

Στὰ παλαιότερα χρόνια, τὸ κυνήγι τῶν μοσχοφόρων ζώων δὲν ἦταν παρὰ μιὰ βάρβαρη σφαγή. Γινόταν τότε τὸ ἑξῆς: Οἱ κυνηγοὶ παρακολουθοῦσαν ἕνα κοπάδι — ἡ παρακολούθησις συνεχιζόταν κάποτε ἐπὶ ἡμέρες — ὥσπου αὐτὸ ἔφτανε σ' ἕνα μέρος, ποὺ τὸ ἐκοινᾶν κατάλληλο, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἕνα στενὸ πέρασμα, μιὰ μικρὴ κοιλάδα ποὺ προστατευόταν ὁλόγυρα ἀπὸ βράχια, ἕνα βῶδι κοντὰ στὶς ὄχθες μιᾶς λίμνης ἢ κοντὰ στὴν ἀκτή κλπ. Οἱ κυνηγοὶ ἔπαιρναν τότε τὶς κατάλληλες θέσεις κι' ἄρχιζαν τὸ τουφεκίδι.

Ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ κυνηγιοῦ εἶχε ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἄφηνε τρύπες στὸ δέρμα τῶν ζώων, ἀλλοίωνε ἐπίσης καὶ τὸ μόσχο ποὺ περιέκλειαν οἱ εὑρισκόμενοι κάτω ἀπ' αὐτὸ ἀδένες. Μόνον τὰ ζῶα ποὺ ἔπεφταν μὲ τὶς πρῶτες τουφεκιὲς ἦταν κατάλληλα γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ μόσχου καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι πάντως ὅτι ὁ θάνατός τους ἦταν κεραυνοβόλος. Στὰ ἄλλα, ὁ φόβος κατέστρεφε τὸ πολύτιμο ὑγρὸ καὶ τὸ ἔκανε ἄχρηστο.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΛΑΣΣΟ

Γι' αὐτὸ οἱ κυνηγοὶ προτιμοῦν σήμερα τὸ κυνήγι μὲ λάσσο.

Αὐτὸ τὸ κυνήγι περιλαμβάνει πολλὲς φάσεις.

Κατὰ τὴν πρώτη φάσι, οἱ κυνηγοὶ ἐνεργοῦν ὅπως καὶ μὲ τὸ τουφέκι. Παρακολουθοῦν, τὸ κοπάδι καί, στὴν κατάλληλη στιγμή, πετοῦν τὰ λάσσο τους στὰ πόδια τῶν βωδιῶν, καὶ αἰχμαλωτίζουν ὅσα περισσότερα μποροῦν. Αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν τὰ σκοτώνουν ἀπ' εὐθείας, εἶναι κάτισχνα. Δεκαπέντε ἡμέρες ἀργότερα, ὅμως, γίνονται ἀγνώριστα. Ὑπολογίζεται ὅτι, κατὰ τὸ δεκαπενθήμερο αὐτό, τὸ βάρος τους αὐξάνει κατὰ τὸ 1)3.

Ἡ καναδικὴ καὶ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἔχουν λάβει σήμερα αὐστηρότατα μέτρα γιὰ νὰ περιορίσουν τὸ κυνήγι τῶν μοσχοφόρων βωδιῶν.

ΟΙ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ «ΚΑΡΙΜΠΟΥ»

Ἀντίθετα μὲ τὰ μοσχοφόρα βώδια, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι περνοῦν καθιστικὴ ζωή, τὰ «καριμποὺ» βρίσκονται σὲ ἀδιάκοπη κίνησι. Μετακινοῦνται κατὰ μακρὲς σειρές, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἀκολουθοῦν ἕνα δρομολόγιο, ποὺ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ προβλέψη κανεὶς γιατὶ σπανίως ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ διάλεξαν, ἀκόμη κι' ὅταν τὰ κυνηγάνε λύκοι, ποὺ εἶναι οἱ σοβαρώτεροι ἐχθροί τους.

Οἱ μεταναστεύσεις τῶν καριμποῦ ὀφείλονται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὴν ἀνάγκη ν' ἀνακαλύψουν καινούργια λειβάδια καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο στὸ ἔνστικτο τῆς ἀναπαραγωγῆς. Κάθε ἄνοιξι, προτοῦ ἀκόμη ὁ ἥλιος λιώση τὰ χιόνια τὰ «καριμποὺ» ἐγκαταλείπουν τὰ δάση ὅπου διεχείμασαν καὶ ἀρχίζουν νὰ διασχίζουν τὴν τοῦντρα. Προπορεύονται οἱ θήλυκες μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους, ποὺ δὲν ἔχουν συμπληρώσει ἀκόμη τὸ χρόνο καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἀρσενικοί. Διασχίζοντας τὴν τοῦντρα, τὰ καριμποὺ προχωροῦν ὁλοένα καὶ βορειότερα καὶ κάποτε φθάνουν ὡς τὶς ἄκρες τῆς ἀρκτικῆς θαλάσσας. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ θήλυκες προπορεύονται εἶναι ὅτι διάφορα νὰ φτάσουν στὸν ἀκροτατο βορρᾶ γιὰ νὰ τεκνοποιήσουν. Ποιὸ μυστηριῶδες ἔνστικτο τὶς στρώνει πρὸς τὰ ἐκεῖ; Ἄγνωστο. Λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὸν τοκετό, ὅταν τὰ νεογέννητα εἶναι σὲ θέσι νὰ περπατήσουν μόνα τους, ἡ φάλαγγα ξαναπαίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅταν φτάνουν στὴν τοῦντρα, ξαναχωρίζονται τὰ ζευγάρια καὶ παραδίδονται στοὺς ἐρωτές τους.

Οἱ ἔρωτες αὐτοὶ κρατᾶνε ὣς τὸ φθινόπωρο. Τὸν ἑπόμενο χρόνο, ὁ ἀρσενικὸς κι' ἡ θηλυκιὰ θὰ διαλέξουν ἕναν καινούργιο σύντροφο.

Τὸ χιόνι τῶν «καριμποὺ» εἶναι σχετικὰ εὔκολο, γιατί, ὅπως εἴπαμε, τὰ ζῶα αὐτὰ προχωροῦν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, σὲ μακρὲς σειρές. Οἱ κυνηγοί, ποὺ ἔχουν ἐπισημάνει ἀπὸ πρὶν τὰ περάσματα, τὰ παραμονεύουν ἐκεῖ καὶ κάνουν ἀλλοῦνη θυσία ἀνάμεσά τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Παράξενα πολικὰ ζῶα.

Ὁ Λὸν Τσάνεϋ στὸ ρόλο τοῦ «Φαντάσματος τῆς Ὄπερας»

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ με τὸν Δράκουλα!

Ἡ νοσηρὴ μανία τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ ἔργα φρίκης

ΠΟΛΛΕΣ γυναῖκες στὴν Ἀγγλία καὶ σ' ἄλλες χῶρες εἶναι ἐρωτευμένες μὲ τὸν Δράκουλα ἢ ἀκριβέστερα μὲ τὸ σημερινὸ ἐνσαρκωτή του, ποὺ εἶναι ὁ Ἄγγλος ἠθοποιὸς Κριστόφερ Λῆ.

Ὁ Δράκουλας τῆς ὀθόνης δὲν εἶναι, βέβαια, γόης. Καὶ οἱ συνήθειές του νὰ κοιμᾶται μέσα στοὺς τάφους καὶ νὰ ρουφᾶη τὸ αἷμα τῶν ὡραίων γυναικῶν,δαγκώνοντάς τες στὸ λαιμό, κάθε ἄλλο παρὰ τὸν κάνουν συμπαθῆ. Κι' ὅμως,χιλιάδες γυναῖκες λατρεύουν ἐκεῖνον ποὺ ὑποδύεται τὸν ἀνατριχιαστικὸ ρόλο του.

Κάθε μέρα ὁ Κριστόφερ Λῆ παίρνει ἑκατοντάδες ἐπιστολὲς ἀπὸ θαυμάστριές του (διπλάσιες ἀπὸ τὸν Λῶρενς Ὀλιβιέ). Μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάστριές του π.χ. τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι θ' ἀφήση τὴ νύχτα ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαράς της, γιὰ νὰ μπῆ ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ τὴν δαγκάση στὸ λαιμό.

Ἄλλες τοῦ προτείνουν νὰ τὸν παντρευθοῦν, μὲ τὸν ὅρο ὅτι κάποι-κάποιο θὰ ντύνεται σὰν Δράκουλας καὶ θὰ παίζη τὸν τρομαχτικὸ ρόλο τοῦ βαμπὶρ καὶ μέσα στὸ σπίτι του.

Ποιός, στ' ἀλήθεια, θὰ μπορέση ποτὲ νὰ καταλάβη τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας ψυχῆς; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀνυποψίαστες γυναῖκες τρελλαίνονται γιὰ τὰ ἔργα φρίκης καὶ τοὺς ἥρωές των.

Ὁ πρῶτος ποὺ σκέφτηκε νὰ ἐμφανίση ἔργα φρίκης στὸν κινηματογράφο ἦταν ὁ Χένρικ Γκάλεν τὸ 1913. Ὁ Γκάλεν παρουσίασε τὸ μῦθο τοῦ Γκόλεμ,τοῦ ἀγάλματος ἀπὸ ἀργίλλο, ποὺ ζωντάνεψε τὶς νύχτες καὶ σκόρπιζε τὸ θάνατο στοὺς ὁρόμους τῆς Πράγας. Μ' ὅλο ποὺ σὲ λίγο ξέσπασε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε τεραστία ἐπιτυχία, ἔτσι ποὺ ὁ Γκάλεν τὸ ξαναγύρισε τὸ 1920. Δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Ζουλιὲν Ντυβιβιὲ ξαναπαρουσίασε τὸ ἴδιο θέμα.

Στὸ μεταξύ, εἶχε δημιουργηθῆ μιὰ ἰδιαίτερη φιλολογία μυθιστορημάτων φρίκης, ποὺ τὸ περιφημότερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὁ «Δράκουλας» τοῦ Μπράχμ Στόκερ. Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ τὸ ἑρμήνευσε ὁ Μὰξ Σρέκ, προκάλεσε ἀναρίθμητες λιποθυμίες καὶ σκηνὲς φρίκης στὶς διάφορες κινηματογραφικὲς αἴθουσες, ὅπου προβαλλόταν. Οἱ Ἀμερικανοὶ καταπιάστηκαν τότε μ' αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ ὁ «Δράκουλας» ξαναγυρίστηκε στὸ Χόλλυγουντ, μὲ τὸν Μπέλα Λουγκόζι.

Ἀκολούθησε ἕνα ἄλλο κλασσικὸ ἔργο φρίκης «Ὁ βαμπὶρ» τοῦ Ντρέγιερ καί, λίγο ἀργότερα, ἡ «Μητρόπολις» τοῦ Φρὶτς Λάνγκ. Στὴ «Μητρόπολι» ἕνας τεχνητὸς ἄνθρωπος, δηλαδὴ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γεννήθηκε μέσα στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἐλεγχο τοῦ σοφοῦ ποὺ τὸν ἐδημιούργησε καὶ ὁκορπίζει γύρω του τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή. Τὸ ρόλο αὐτοῦ τοῦ τεχνητοῦ ἀνθρώπου τὸν ἐνσάρκωσε μιὰ γοητευτικὴ γ... ποὺ πρωτοέκανε τότε τὴν ἐμφάνισή της, ἡ Μπριτζίτα Χέλμ καὶ ποὺ σταδιοδρόμησε κατόπιν σ' αὐτὸ τὸ εἶδος, ἑρμηνεύοντας τὸν «Μανδραγόρα» τοῦ Ἰκάλεν (τοῦ σκηνοθέτη τοῦ «Γκόλεμ») καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα φρίκης.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἔργο φρίκης, ποὺ ἐμφανίστηκε ὡς σήμερα στὸν κινηματογράφο, ἦταν ὁ Φραγκεστάϊν ἢ καλύτερα οἱ Φραγκεστάϊν, γιατὶ ὑπάρχει ὁλόκληρη σειρὰ ἔργων μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. (Ἡ μνηστὴ τοῦ Φραγκεστάϊν, ὁ γυιὸς τοῦ Φ., ὁ γυρισμὸς τοῦ Φ., κτλ.).

Ἐκεῖνο ποὺ ἀγνοεῖ τὸ πολὺ κοινὸν εἶναι ὅτι τὸν τύπο τοῦ Φραγκεστάϊν τὸν δημιούργησε ἡ Μαίρη Σέλλεϋ, σύζυγος τοῦ μεγάλου Ἄγγλου ποιητοῦ, ποὺ ἔγραψε τὸ 1817 ἕνα μυθιστόρημα μὲ τὸν τίτλο «Φρανκεστάϊν» ἢ «Ὁ σύγχρονος Προμηθεύς». Στὸ μυθιστόρημα αὐτὸ παρουσίαζε ἕνα γιατρό, ποὺ εἶχε φτιάξει ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα,χρησιμοποιῶντας κομμάτια ἀπὸ πτώματα, που τὰ ἔκλεβε ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα. Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ γυρίστηκε ὁ πρῶτος Φραγκεστάϊν τὸ 1930. Ὁ σκηνοθέτης Βὰλ εἶχε σκεφτῆ ἀρχικὰ νὰ δώση αὐτὸ τὸ ρόλο στὸν Μπέλα Λουγκόζι (τὸν ἑρμηνευτὴ τοῦ Δράκουλα). Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, προτίμησε ἕναν Ἄγγλο ἠθοποιό, ποὺ ἦταν ἄγνωστος σχεδὸν ὡς τότε. Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς λεγόταν Τσὰρλ Ἔντουαρντ Πράτ. Ἀλλ' ἔγινε διάσημος μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα Μπόρις Καρλόφ, ποὺ διάλεξε γιὰ νὰ ἑρμηνεύση τὸ ρόλο τοῦ Φραγκεστάϊν.

Τὰ τελευταῖα ἔργα τῆς σειρᾶς τοῦ Φραγκεστάϊν τὰ ἑρμήνευσε ὁ Λὸν Τσάνεϋ, ὁ νεώτερος, ποὺ συνέχιζε τὴν παράδοσι τοῦ μεγάλου πατέρα του, τοῦ Λὸν Τσάνεϋ, τοῦ πρεσβυτέρου, ὁ ὁποῖος εἶχε πρωταγωνιστήσει στὸ «Φάντασμα τῆς Ὄπερας», τὸν «Καμπούρη τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων», καὶ ἄλλα ἔργα φρίκης καὶ τρόμου.

Ἡ παραγωγὴ ἔργων τρόμου συνεχίζεται μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ στὶς ἡμέρες μας. Μόνο στὸ Χόλλυγουντ γυρίστηκαν τὸν περασμένο χρόνο 80 παρόμοια ἔργα. Ὁ κυριώτερος Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς σ' αὐτοὺς τοὺς ρόλους εἶναι ὁ Βίνσεντ Πράϊς, ποὺ ἐμφανίζεται ἐπίσης καὶ στὴν τηλεόρασι. Γιὰ ἕνα τελευταῖο ἔργο του, ὁ Πράϊς εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῶν 750.000 δολλαρίων (22.500.000 δραχμῶν). Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀμοιβὴ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κάρυ Γκράντ, ποὺ θέλησε νὰ γίνη ἐπίσης ἑρμηνευτὴς ἔργων φρίκης. Ἀλλ' ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρία στὴν ὁποία ἐργάζεται τοῦ τὸ ἀπαγόρευσε ρητά, γιατὶ φοβήθηκε ὅτι τὸ κοινὸν δὲν θὰ ἤθελε πιὰ νὰ τὸν ἰδῆ σὲ ἄλλα ἔργα.

Ὅπως εἴπαμε, τὰ ἔργα φρίκης ἔχουν πάντοτε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀγγλία. Ὁ σκηνοθέτης ἑνὸς παρομοίου ἔργου, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Κριστόφερ Λῆ, εἶχε τελευταία μιὰ περίεργη ἐμπνευσι. Συνῆψε μιὰ ἀσφάλεια μὲ τὸ «Λόϋδ» τοῦ Λονδίνου, ποὺ ἀνελάμβανε νὰ πληρώση τὸ ποσὸν τῶν 800.000 δραχμῶν, στοὺς κληρονόμους ἐκείνου ποὺ θὰ πέθαιναν κατὰ τὴν προβολὴ τῆς ταινίας! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαφήμισις αὐτὴ προκάλεσε μεγάλη συγκίνησι καὶ τὸ ἔργο εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν πέθανε κανείς!

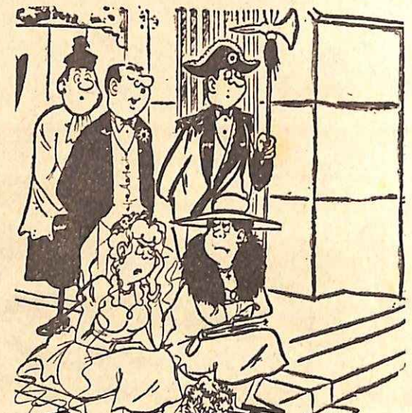

ΓΑΛΛΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Μοῦ τὴν ἔσκασε ὁ ἄθλιος! Καὶ τὸν νόμιζα ηλίθιο στὸ τετράγωνο!...

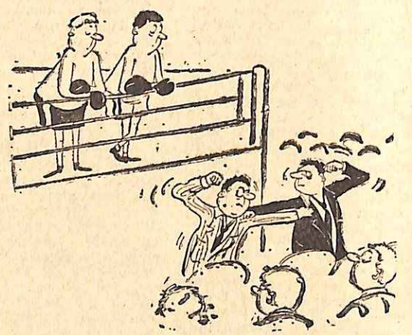

"Οταν τὸ θέαμα μεταφέρεται στὴν πλατεῖα!...

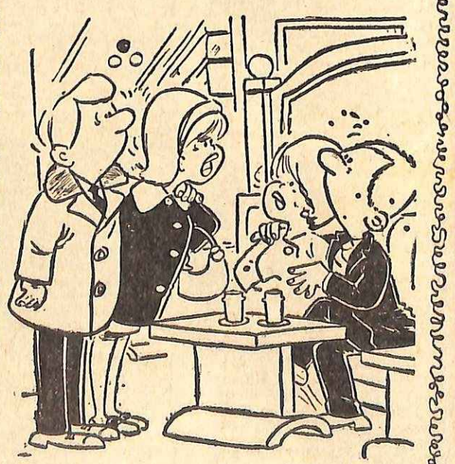

— Αὐτὸ δὲν τῷ περίμενα... Ὁ Κωστάκης, ὁ δραεωνιαστικός μου μὲ τὴ φίλη μου τὴ Μαίρη!...

Ἡ ψυχιατρικὴ ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ πύλη ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ὑποσυνείδητο

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ψυχιατρικὴ πιστεύει ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι μιὰ «πύλη ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ὑποσυνείδητο» κι' ἕνας ὁδηγὸς γιὰ νὰ κατανοήσουμε σωστὰ τὸν ἑαυτό μας. Χρειάζεται λοιπὸν ἕνας εἰδικὸς ψυχίατρος, γιὰ νὰ τὰ ἑξηγήση, σὲ κάθε περίπτωσι.

Ὡστόσο, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ὡρισμένες ἑρμηνειες, τὶς ἴδιες πάντα. Τὰ χαρακτηριστικώτερα εἶναι αὐτὰ ποὺ ἀναφέρομε πιὸ κάτω:

Ὅτι σᾶς κυνηγάνε. «Μὲ κυνηγοῦσε κάποιος... Ἔτρεχα, ἔτρεχα πάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές...».

Ὁ Φρόϋντ φρονοῦσε ὅτι ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ ἀγωνιώδους ὀνείρου φανερώνει μιὰ καταπιεσμένη συγκίνησι. Πίστευε ἐπίσης ὅτι τὰ ὄνειρα αὐτὰ τοῦ κυνηγήματος ἔχουν παιδιάστικη προέλευσι.

Μιὰ ἄλλη ἄποψι εἶναι ὅτι τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει κάποια ἔμμονη ἰδέα ποὺ καταδιώκει τὸν ὀνειρευόμενο, π.χ. τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

Σ' ἕναν ἄντρα, μπορεῖ ἐπίσης νὰ σημαίνη φόβο σεξουαλικῆς κακώσεως, ἴσως δὲ καὶ μιὰ ἔχθρα τοῦ γυιοῦ πρὸς τὸν πατέρα.

Σὲ μιὰ γυναῖκα, πιθανὸν νὰ σημαίνη φόβο σεξουαλικῆς ἐπιθέσεως ἢ ἔχθρα πρὸς ἄλλες γυναῖκες.

Ὅτι βρίσκεσθε σὲ σπηλιὲς ἢ σὲ στενὲς διαβάσεις. «Βρισκόμουν σ' ἕνα στενὸ διάδρομο σπιτιοῦ καὶ κύτταζα πρὸς τὴν πόρτα...».

Κατὰ τὸ Φρόϋντ, αὐτοὶ οἱ στενοὶ χῶροι καὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας εἶναι ἀπὸ τὰ κοινότερα σεξουαλικὰ σύμβολα. Μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ συμβολίζουν τὸν τοκετό.

Ἄλλοι ψυχίατροι φρονοῦν ὅτι οἱ γυναῖκες ὀνειρεύονται πιὸ συχνὰ στενοὺς καὶ περιωρισμένους χώρους, γιατὶ τοὺς βλέπουν σὰν ἕνα σύμβολο ἀσφαλείας, ἐνῶ οἱ ἄντρες ὀνειρεύονται χώρους ἀνοιχτούς, ποὺ συμβολίζουν τὴν ἐλευθερία.

Ὅτι ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο κινδυνεύει. «Ἡ μητέρα μου δὲ μποροῦσε ν' ἀναπνεύση κι' ὕστερα πέθανε... Ὁ καλλίτερος φίλος μου βρισκότανε σὲ μιὰ τρικυμισμένη θάλασσα καὶ δὲ μποροῦσε νὰ σωθῆ».

Ὁ Φρόϋντ θεωροῦσε τὰ ὄνειρα αὐτοῦ τοῦ εἴδους σὰ μιὰ κρυφὴ ἐπιθυμία θανάτου, ἀποτέλεσμα συνήθως ἀντιζηλίας μ' ἕνα ἀδελφὸ ἢ μιὰ ἀδελφή.

Οἱ νεώτεροι ψυχίατροι πιστεύουν ὅτι μπορεῖ ἐπίσης νὰ παριστάνουν ἄλλες κρυφὲς ἐχθροτήτες μας, συνήθως πρὸς τοὺς γονεῖς μας.

Ὅτι πέφτετε στὸ κενό. «Βρισκόμουν στὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ καὶ ξαφνικὰ γλύστρησα κι' ἔπεσα...».

Κατὰ τὸ Φρόϋντ πρόκειται γιὰ συμβολισμὸ ὑποχωρήσεως σ' ἕνα ἐρωτικὸ πειρασμό.

Οἱ νεώτεροι ψυχολόγοι συνδυάζουν τὸ ὄνειρο αὐτὸ μὲ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ φόβο χωρισμοῦ ἀπὸ κάποιο ἀγαπημένο πρόσωπο (τὴ μητέρα συνήθως).

Ὅτι χαθήκατε. «Περιπλανιόμουν ἀτελείωτα... Βρισκόμουν κάπου σ' ἕνα δάσος...».

Οἱ παλαιότεροι ψυχίατροι δὲν ἔδιναν συγκεκριμένη ἑρμηνεία αὐτῶν τῶν ὀνείρων. Οἱ νεώτεροι ὅμως συνάδελφοί τους τὰ θεωροῦν σὰ μιὰ ἐπιθυμία αὐτοκτονίας, συνηθισμένη σ' ὅσους βρίσκονται σὲ ψυχικὴ κατάπτωσι. Ἔχει παρατηρηθῆ ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ τραυλοὶ ὀνειρεύονται πὼς βαδίζουν ἀντίθετα ἀπ' τὴν κανονικὴ διεύθυνσι.

Ὅτι τρῶτε. «Καθόμουν στὸ τραπέζι καὶ καταβρόχθιζα τεράστιες ποσότητες φαγητοῦ...».

Ἡ θεωρία τοῦ Φρόϋντ συνδυάζει αὐτὸ τὸ ὄνειρο μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ βιολογικὴ «πεῖνα». Μιὰ νεώτερη σχολὴ τὸ θεωρεῖ σὰ σύμβολο τῆς ὑποσυνείδητης ἐπιθυμίας ἑνὸς παιδιοῦ νὰ καταποχθίση τ' ἀδέλφια του. Τέλος, ἄλλοι τὸ συνδυάζουν μὲ ἐρωτικὲς ἢ σεξουαλικὲς ἀνάγκες ἢ μὲ πρόωρες σεξουαλικὲς ἱκανότητες.

Ὅτι βρήκατε λεφτά. «Ἐνῶ περπατοῦσα στὸ δρόμο, εἶδα ξαφνικὰ ἕνα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα...».

Καμμιὰ ἀπ' τὶς ἑρμηνεῖες αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὰ λεφτὰ ἢ μὲ ἐπιθυμία γιὰ λεφτά. Ἀφορᾶ μᾶλλον ἐκεῖνα ποὺ θεωρεῖ πολυτιμώτερα ἕνας ἄντρας καὶ ποὺ φοβᾶται περισσότερο μήπως τὰ χάση: τὸν ἀνδρισμό του, τὴν ἐνεργητικότητά του, τὸν καιρό του, τὴν ἀγάπη, τὴ ζωή.

Ὅτι ἀνάψατε φωτιά. «Ἄναψα τότε μιὰ πελώρια φωτιὰ κι' οἱ φλόγες ἀνέβηκαν ψηλά...».

Ἡ φωτιὰ εἶναι ἕνα παλιὸ σύμβολο τοῦ ἔρωτα. Αὐτὸ παραδεχόταν κι' ὁ Φρόϋντ, καθὼς ἐπίσης ὅτι τὸ σβύσιμο τῆς φωτιᾶς σημαίνει κατάπνιξι ἐπιθυμιῶν καὶ παρορμήσεων.

Ἕνας ἄλλος ψυχολόγος φρονεῖ ὅτι ὁ ὀνειρευόμενος παθεῖ νὰ κάνη μιὰ ἐπιθετικὴ πρᾶξι, π.χ. ἐμπρησμό.

Ὅτι εἴσαστε γυμνός. «Ἐνῶ πήγαινα στὴ δουλειά μου, ἀντιλήφθηκα ξαφνικὰ πὼς δὲ φοροῦσα τίποτα ἀπάνω μου...».

Τὸ κύριο στοιχεῖο αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου, κατὰ τὸ Φρόϋντ, εἶναι ἡ ντροπή. Σύμφωνα μὲ τοὺς νεώτερους ψυχολόγους, δείχνει μιὰ μαζοχιστικὴ ἐπιθυμία τοῦ ὀνειρευόμενου νὰ ταπεινωθῆ.

Ὅτι πετᾶτε. «Ἀρχισα ν' ἀνεβαίνω ψηλά, στὸν ἀέρα...».

Κι' ἐδῶ ὁ Φρόϋντ βρίσκει ἕνα σεξουαλικὸ νόημα. Ἄλλοι γιατροὶ ὅμως θεωροῦν αὐτὸ τὸ πέταγμα σὰν πόθο ἐλευθερίας καὶ ὑπερνικήσεως τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς.

Ὅτι δίνετε ἐξετάσεις. Ὁ Φρόϋντ ἑξηγεῖ αὐτὸ τὸ ὄνειρο σὰν ἠχὼ ἀναμνήσεων ἀπὸ τὶς τιμωρίες ποὺ εἶχαν ἐπιβληθῆ στὸν ὀνειρευόμενο, ὅταν ἦταν παιδί.

Κατὰ τοὺς νεώτερους ψυχολόγους,, μπορεῖ νὰ σημαίνη μιὰ ὑποσπάθεια γιὰ νὰ λύση κανεὶς ὠριμένα ἐσωτερικὰ προβλήματά του καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ συμπλέγματα ἐνοχῆς.

Ὅτι χάσατε κάτι. «Ἔψαχνα, ἔψαχνα, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ βρῶ τὴν ἀγαπημένη μου κούκλα...». Ἔτσι ἐκδηλώνεται συνήθως μιὰ ψυχικὴ κατάπτωσι καὶ μιὰ ἀνάγκη τοῦ ὀνειρευόμενου νὰ ὑποφέρη.

Ὅτι χάσατε ἕνα τραῖνο. Σημαίνει φόβο μήπως χάσετε μιὰ εὐκαιρία, ἢ συναίσθησι τῆς διαφορᾶς ἡλικίας ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε.

Ὅτι πονοῦσαν τὰ δόντια σας καὶ τὰ βγάλατε. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ φόβο τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Σημαίνει συνήθως ἕνα φόβο σας πὼς γερνᾶτε, ἢ μιὰ ἐπιθυμία σας νὰ πεθάνη κάποιος — συγχρονος ὅμως καὶ ἀνησυχία σας μήπως πεθάνη πραγματικά.

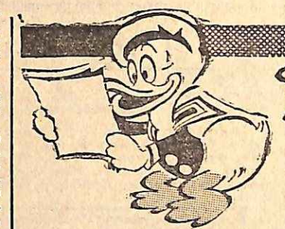

"ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ!.."

ΓΝΩΡΙΖΟΜΑΙ δέκα χρόνια μὲ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ντυμέν. Εἶναι ταιριαστὸ ἀντρόγυνο κι' εὐτυχισμένο, γιατὶ δὲν ἔχει ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴ ζωή. Πολλὲς φορὲς ἔτυχε νὰ πάω νὰ τοὺς δῶ χωρὶς πρόσκλησι, γιατὶ εἶχαμε ἀποκτήσει μεγάλη οἰκειότητα. Πρωῒ, ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ κυρίως, μετὰ τὸ φαγητὸ καθόμαστε καὶ φλυαροῦσαμε ἢ παίζαμε χαρτιά. Εἴχαμε τὰ ἴδια γούστα στὸ ζήτημα αὐτό. Ἔτσι πήγαινα καὶ τοὺς ἔπαρνα γιὰ τὸ θέατρο, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτῶ τὶ θὰ προτιμοῦσαν ἐκεῖνοι. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κυρία Ντυμέ. Ὅταν μὲ καλοῦσε στὸ τραπέζι, ἑτοίμαζε φαγητὰ τοῦ γούστου της. Ἦταν βέβαιη πὼς θὰ μ' ἐνθουσιάζε ἡ κουζίνα της.

Ὅσες φορὲς κι' ἂν πήγαινα στὸ σπίτι τους ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι: Ἔβλεπα τὴν οἰκοδέσποινα, ἂν καὶ εἶχε μιὰ γερὴ κοκκινομάγουλη ὑπηρέτρια—τὴ Μαριέττα—νὰ κάνη μόνη της ὅλες τὶς δουλειές. Αὐτὴ τὴ μαγειρική, αὐτὴ τὴν τακτοποίησι τοῦ σπιτιοῦ, αὐτὴ τὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ, τὰ πάντα...

Ὅταν τὸ πρωῒ, ἡ Μαριέττα ἄρχιζε τὸ σκούπισμα ἢ τὸ κέρωμα τοῦ παρκέτου, ἡ κυρία Ντυμὲν δὲ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ. Γιατὶ βλέποντας τὴν τσαπατσουλιὰ τῆς χωριατοπούλας, ἄρπαζε τὴ σκούπα κι' ἀποτελείωνε τὴ δουλειὰ μόνη της. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀγανακτῆ, φώναζε κάθε φορά:

—Ἄφησ', κοπέλλα μου μὲ σένα! Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ σὲ κρατᾶμε ἐδῶ μέσα. Ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἄξια οὔτε ἕνα σκούπισμα νὰ κάνης, ὅπως πρέπει. Δός μου τὴ σκούπα σου: Ὅρισ', κύττα ἐδῶ...

Ἔτσι σκουπίζει ὁ κόσμος, προσεχτικά, χωρὶς ζημιὲς καὶ χωρὶς νὰ σηκώνη τὴ σκόνη σύννεφο!... Μάθε, ἐπὶ τέλους!...

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ἡ Μαριέττα μ' ἕνα πελώριο μαχαίρι, ἄρχιζε νὰ παστώνη τὰ χορτὰ γιὰ τὸ φαγητό. Στὴν ἀρχὴ ἡ κυρία της τὴν παρακολουθοῦσε ἁπλῶς, ἀλλὰ σὲ λίγο κοκκίνιζε, φούσκωνε, ἔχανε τὴν ὑπομονή της. Καὶ τότε ἄρπαζε τὸ μαχαίρι ἡ ἴδια, φροῦσε τὴ ποδιὰ τῆς κουζίνας κι' ἀποτελείωνε τὴ μισοαρχινεμένη δουλειὰ τῆς Μαριέττας, ξεφωνίζοντας:

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶναι ν' ἀπορῆ κανείς, γιατὶ σὲ κρατάω ἐδῶ μέσα ἀκόμη, κοπέλλα μου! Πέντε χρόνια κοντὰ μου κι' ἀκόμη δὲν ἔμαθες πῶς παστρεύουν τὶς ἀγγινάρες!... Μονάχα γιὰ νὰ παίρνη τὸ μισθό;... Ἔλα, μάττα ἐδῶ. Πρόσεξε νὰ μάθης, ἐπὶ τέλους! Κακομοίρα μου, θὰ παντρευτῆς μιὰ μέρα καὶ θὰ σὲ σπάη στὸ ξύλο ὁ ἄντρας σου, γιατὶ δὲ θὰ ξέρης οὔτε ἕνα φαγητὸ νὰ τοῦ μαγερέψης. Ἐγὼ στὴν ἡλικία σου ἤμουν ξεφτέρι καὶ στὴ κουζίνα καὶ στὰ γλυκά καὶ στὸ νοικοκυριό!...

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες κι' ἡ κυρία Ντυμὲν ἔδινε πρακτικὰ μαθήματα μαγειρικῆς, ζαχαροπλαστικῆς, νοικοκυροσύνης στὴ ροδοκόκκινη Μαριέττα, ποὺ τὴν ἄκουγε μὲ κατεβασμένα μοῦτρα. Παρ' ὅλα αὐτά, φαντάζομαι πὼς ἡ παμπόνηρη χωριατοπούλα ἤτανε ἱκανὴ νὰ κάνη περισσότερα. Εἶχε βρῆ ὅμως τὸν σφυμὸ τῆς κυρίας της. Καὶ προτιμοῦσε νὰ παρακολουθῆ ἐκείνην νὰ δουλεύη ἔστω καὶ σκυλοβρίζοντας τὴν—μήπως στὸ δωμάτιο δὲν τὴν ἔβλεπαν οἱ δικοί της—παρὰ νὰ κουράζεται καὶ νὰ δουλεύη βλέποντας τὴν κυρά της ξαπλωμένη μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

Καὶ ὅμως θὰ πιστέψετε αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο; Αὐτὴν τὴ Μαριέττα, τὴν τεμπέλα κι' ἀνίκανη καὶ γιὰ ἕνα σκούπισμα, τὴν ξεμυάλισαν. Τὴν πῆραν σ' ἄλλο σπίτι. Μὲ τὴ σημερινὴ ἔλλειψι ὑπηρετριῶν, βρέθηκε σπίτι, ποὺ ἔβαλε λυτοὺς καὶ δεμένους γιὰ νὰ πάρη τὴ Μαριέττα! Ἔτσι, περνώντας ἕνα πρωῒ γιὰ νὰ πῶ μιὰ καλημέρα, βρῆκα τὴν κ. Ντυμὲν καταστενοχωρημένη. Κι' ὁμολογῶ πὼς δὲ βρῆκα λογικὴ τὴν τόση στενοχώρια της, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ ἔλλειψι τῆς Μαριέττας δὲ θὰ πρόσθετε κανένα βάρος στὶς δικές της πλάτες.

Καὶ ὅμως ἐκείνη ἦταν ἀπαρηγόητη.

— Εἴδατε ἀναίδεια καὶ θράσος; Νὰ μᾶς πάρουν τὴ Μαριέττα μας! Καὶ μοίκανε καὶ τὴ φιληνάδα αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ μοῦ τὴν πῆρε. Ξέλογιασε τὴν κατέλλα μέσα στὸ σπίτι μου! Τὸ καταλαβαίνετε αὐτό;

Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ... Ἐπειτα ὅμως δὲ μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ. Καὶ μὲ κάποια ἀπορία τῆς εἶπα:

— Μά, ἀλήθεια, ἀγαπητή μου φίλη, σᾶς στενοχωρεῖ τόσο πολύ, ποὺ ἔφυγε ἡ Μαριέττα; Βέβαια, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀνακατευτῶ στὶς οἰκογενειακές σας ὑποθέσεις. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι δὲ θὰ σᾶς κουράση ἡ ἔλλειψι τῆς κοπέλλας αὐτῆς. Θὰ ξεκουραστῆ καὶ τὸ στόμα σας καὶ θὰ δίνετε συμβουλὲς καὶ μαθήματα. Ὅλες τὶς δουλειὲς τὶς κάνατε ἐσεῖς. Σὲ τί λοιπὸν μπορεῖ ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασι, ὥσπου νὰ βρῆτε μιὰ ἄλλη καθὼς πρέπει; Σᾶς βεβαιῶ πὼς ὁπουανῶ μ' ἂν πᾶρετε θὰ εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπ' αὐτὴν ποὺ χάσατε...

Καὶ τότε ἡ κυρία Ντυμὲν ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ ἐξηγήση ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω: τὴν ἀξία τῆς Μαριέττας:

— Φυσικά, ἐσεῖς δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ἔλλειψι της, ἀφοῦ, ὅπως λέτε, κι' ὅπως εἶναι ἡ μαύρη ἀλήθεια, ὅλες τὶς δουλειὲς στὴν κουζίνα κι' στὸ σπίτι, τὶς ἐκανα ἐγώ. Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε

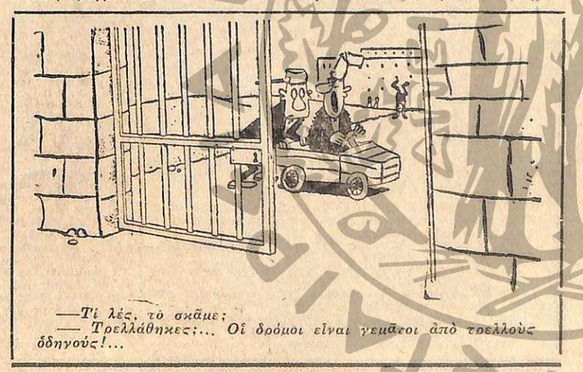

—Τί λές, τὸ σκᾶμε;

— Τρελλάθηκες;... Οἱ δρόμοι εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ τροελλοὺς ὁδηγούς!...

πόσο ἡ ἔλλειψί της ἄλλαξε τὴ ζωή μου ἢ μᾶλλον τὴ δική μου καὶ τοῦ ἄντρα μου... Θάπρεπε νὰ εἴσαστε παντρεμένος γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε. Ἂς εἶναι ὅμως πρέπει νὰ τὰ ξέρετε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφοῦ θὰ παντρευθῆτε καὶ σεῖς μιὰ μέρα. Λοιπόν, τί φαντάζεστε πὼς ἦταν ἡ καθημερινή μας κουβέντα μὲ τὸν ἄντρα μου, χρόνια τώρα, ὅταν μένανε ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο; Ὅσα εἴχαμε νὰ ποῦμε, τὰ σώσαμε. Τί θέλατε τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρονῶν παντρειά, νὰ λέμε; Τί φαντάζεστε, λοιπὸν ὅτι ἦταν τὸ θέμα μας; Ἡ Μαριέττα, ἀγαπητέ μου, ἡ Μαριέττα! Τί ἔλεγα τὸ πρωὶ στὸν ἄντρα μου, ὅταν ξυπνοῦσα: Πάντα γιὰ τὴ Μαριέττα:«Φαντάσου, Φίλιππε, χτὲς πάλι αὐτὸ τὸ βλακόμετρο ἡ Μαριέττα...». Καὶ ποιὰ ἦτανε ἡ τελευταῖα φρᾶσι τοῦ Φιλίππου, πρὶν γυρίση ἀπ' τ' ἄλλο μέρος νὰ κοιμηθῆ; «Δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἀγάπη μου, πόσο ἠλίθια εἶναι ἡ ὑπηρέτριά σου. Φαντάσου, ὅταν τῆς εἶπα νὰ μοῦ φέρη τὸν καφέ μου...». Ἐκείνη, πάντα ἐκείνη! Ἡ Μαριέττα ἦτανε τὸ αἰώνιο, τὸ ἀνεξάντλητο καὶ πάντα καινούργιο καὶ πάντα φρεσκαρισμένο θέμα τῆς συνομιλίας μας. Εἴχαμε κάτι νὰ ποῦμε. Πάντα κάτι νόστιμο, κάτι ἀστεῖο ποὺ μᾶς ἔκανε ν' ἀντικρυζόμαστε σχεδὸν πάντα γελαστοί... Καὶ τώρα τί θ' ἀπογίνουμε χωρὶς τὴ Μαριέττα;... Πῆτε μου τί θ' ἀπογίνουμε; Τί νὰ ποῦμε, γιατὶ πρέπει κάτι νὰ ποῦμε. Δὲ μποροῦμε νὰ στεκόμαστε βουβοί, ὁ ἕνας μπροστὰ στὸν ἄλλον!...

— Εὐτυχῶς, εἶπα τότε γελώντας, τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀθεράπευτο. Φεύγω μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρησι, μπορῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω τὴν ὑπηρέτριά μου γι' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἔτσι θὰ βρῆτε ἕνα ζῶο ἀντάξιο τῆς Μαριέττας.

— Μὰ αὐτὴ θὰ ἔγη γίνει ξεφτέρι κοντὰ στὴ μητέρα σας...

—Ἀπὸ δουλειές, βέβαια. Τὰ ξέρει ὅλα! Ἔχει ὅμως ἕνα ἄλλο προσόν, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση...

— Γιὰ πῆτε μου...

— Κάνει ζημιές! Εἶναι ζημιάρα σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Ἔτσι θἄχετε θέματα γιὰ καθημερινὲς κουβέντες μὲ τὸ Φίλιππο, ἂν μάλιστα ἀρχίση νὰ τοῦ σπάζη τὰ μπιμπελὸ στὸ γραφεῖο του...

— Μπράβο, ὡραῖα, ἂν καὶ αὐτὴ θὰ μᾶς στοιχίση πολὺ μ' αὐτὸ της τό... πλεονέκτημα. Πότε θὰ μᾶς τὴν στείλετε;

— Μεθαύριο.

— Μεθαύριο; Ὥστε θὰ περάσουμε ἀκόμη δυὸ μέρες βουβοὶ μὲ τὸν ἄντρα μου;

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΙΣ

Εἰδικαὶ Θεραπεῖαι: ΡΥΤΙΔΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΤΡΥΧΟΠΤΩΣΕΩΣ

ΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΙΝΣΤ. ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

ΠΕΡΙΣΣΟΥ 28 ΤΗΛ 236-396

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλὲς κοχλίας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία, θὰ συμπληρῶστε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ 22 λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα ἀντιστρόφως, δηλαδὴ μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρο

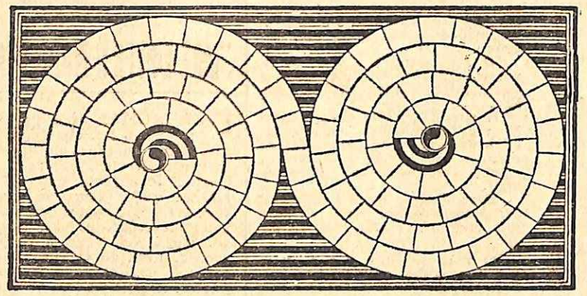

τοῦ δεξιοῦ κοχλία, θὰ σχηματίσετε 23 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων ἐπίσης σᾶς δίνομε τὶς σημασίες.

Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι, στὸ τέλος τῆς κάθε ἐξηγήσεως ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Θερμαντικὸ ποτό, ποὺ μᾶς δίνει ἡ ρίζα ὁμωνύμου φυτοῦ (6).
2) Ἡ ὑλικὴ ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου (εἰρωνικά) (7).
3) Ἀποτελεῖ κτηματικὴ περιουσία (8).
4) Ὄνομα βασιλέων τῆς Σπάρτης (4).
5) Διατηρημένο κοπινιστὸ κρέας (6).
6) Μᾶς φέρνει φρέσκα ψάρια (5).
7) Χώρα τῆς Ἀσίας (4).
8) Προστακτική, ποὺ μᾶς δίνει τὸ λόγο (4).
9) Ἀκατάλληλος γιὰ φάγωμα (6).
10) Νευρικὸς κλονισμὸς (3).
11) Συνοδεύει συχνὰ τὸ φαγητό μας (6).
12) Συνομοταξία θαλασσινῶν (7).
13) Ἐργαλεῖο τοῦ ξυλουργοῦ (6).
14) ... Σουμάκ: περίφημη φωνὴ (3).
15) Ἀξιοθέατη τοποθεσία (6).
16) Ἀκολουθεῖ πιστὰ κάποιο κόμμα (6).
17) Πόλις τῆς Τουρκίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου βιλαετίου τῆς Κιλικίας (5).
18) Ὅ,τι μπορεῖ νὰ μετρηθῆ (7).
19) Θὰ τὸν βρῆτε σὲ μουσουλμανικὸ τέμενος (6).
20) Γούνα, στὴν καθαρεύουσα (6).
21) Μεγάλη ὀρσεσιρὰ τῆς Ἀσίας (7).
22) Σύμφωνον (2).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Κολακεύει κάθε γυναίκα (5).
2) Ἕνας καινούργιος δρόμος τὴ συνδέει μὲ τὴν Ἀθήνα (5).
3) Κίνησις ὑγροῦ (5).
4) Συνοδεύει κάθε βιομηχανικὸ προϊόν (4).
5) Χωρίζευν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ προκαλοῦν πολέμους (4).
6) Προσδιορίζει μέγεθος (4).
7) Λέγεται καὶ φακίδα (6).
8) Διευκολύει τὸ ἁράσιμο τῶν ὀσπρίων (4).
9) Βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα (5).
10) Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη, μὲ μιὰ γραμμὴ (6).
11) Τελικὸς σύνδεσμος (3).
12) Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ματιοῦ (πληθ.) (5).
13) Πόλις τῆς Πελοποννήσου (8).
14) Ποιητὴς καὶ σκηνοθέτης τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου (6).
15) Ράτσα (3).
16) Ἕνα ἀπὸ τὰ τρία φυσικὰ λιμάνια τοῦ Πειραιῶς (10).
17) Ἱστὸς πλοίου (7).
18) Λέγεται καὶ μυστρὶ (5).
19) Ἀργὸ ἢ ἀθόρυβο (6).
20) Ἄρθρο (θηλ.) (3).
21) Ἄξιοι (6).
22) Τὸ πολὺ ζαλίζει (5).
23) Πλησίον, κοντὰ (ἀρχ.) (5).

Δ.

Σωστὸ — λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι φράσεις, διαγράφετε ἐκείνη, ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Ὑπάρχουν σύγχρονα σὲ ὕψος 10 χιλιομέτρων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Ὁ Βρούτος χτύπησε πρῶτος τὸν Καίσαρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Ὁ ἑκατονταετὴς πόλεμος κράτησε ἀκριβῶς 100 χρόνια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε κράτησε παραπάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Πάνω ἀπὸ 200 δοτὰ ἀποτελοῦν τὸν ἀνθρώπινο σκελετό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Ὁ Ἰσμαήλ, ἱδρυτὴς τῆς φυλῆς τῶν Ἰσμαηλιτῶν, ἦταν γυιὸς τοῦ Νῶε: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ Ἄρης εἶναι ὁ μεγαλύτερος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Ὁ Κάρολος Λίντμπεργκ, ποὺ πέταξε πρῶτος πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, προσγειώθηκε στὸ Λονδίνο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Τὸν ἄθλο του αὐτὸν ὁ Κάρολος Λίντμπεργκ τὸν πραγματοποίησε μετὰ τὸ 1930: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Τὸ Πορτορίκο εἶναι μιὰ νῆσος τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
11) Ἡ ποσότης τοῦ αἵματος σ' ἕναν ἐνήλικο ἄνθρωπο κυμαίνεται μεταξὺ 2 καὶ 3 λίτρων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
12) Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσι εἶναι ὑπερδιπλασία σὲ ἐκτασι ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Λεξίγριφος

Ὅρος, ἀπ' τὴ γραφὴ γνωστό,
μὲ σύμφωνο ἑνώθηκε
κι' ἕνα κοινότατο φυτό,
ποὺ τρῶμε, φανερώθηκε.

Ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς

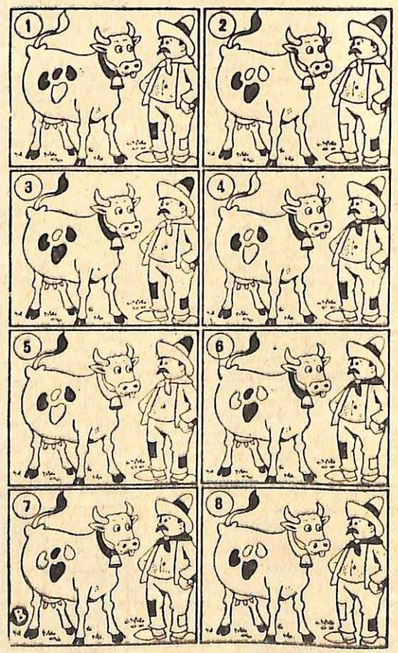

Ἀνάμεσα στὶς 8 αὐτὲς εἰκόνες τοῦ σχεδίου μας, ὑπάρχουν δυὸ μόνο, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιες, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια.

Πρέπει ὅμως νὰ βρῆτε καὶ δυό, στὶς ὁποῖες εἶναι ὅμοιες οἱ ἀγελάδες, ἀλλὰ διαφέρουν οἱ χωρικοί. Σὲ δυὸ ἄλλες εἰκόνες εἶναι ὅμοιοι οἱ χωρικοί, ἀλλὰ διαφέρουν οἱ ἀγελάδες. Τέλος ἀπομένουν δυὸ εἰκόνες, στὶς ὁποῖες τόσο οἱ χωρικοὶ ὅσο καὶ οἱ ἀγελάδες εἶναι ἀνόμοιοι.

Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεσθε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει ν' ἀνακαλύψετε ὅλες αὐτὲς τὶς ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολύ.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ

ΜΑΘΗΜΑ 8ον

Η ΙΩΑΝΝΑ εἶναι ἕξη χρονῶν κι' ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἔχει ἕναν ἀδελφούλη.

Ὅπως εἶναι φυσικό, νοιώθει πὼς εἶναι λίγο παραμερισμένη καὶ τὰ αἰσθήματά της μοιράζονται ἀνάμεσα στὴν περιέργεια καὶ τὴ ζήλεια, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ὑποψία.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις τὸ ἀδελφάκι της φαίνεται μᾶλλον ἀστεῖο καὶ συμπαθητικό, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ στιγμές, ποὺ τῆς φαίνεται ἄσχημο καὶ ἀντιπαθητικό.

Ἡ μαμά, κουρασμένη καὶ ἐκνευρισμένη, ὅπως εἶναι, βρίσκει πολὺ κουραστικὸ νὰ τρέχη πίσω ἀπὸ τὰ πείσματά της.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐννοεῖται, ὅτι πρόκειται γιὰ αἰσθήματα παροδικά, τὰ ὁποῖα ὅμως, ἂν παραμεληθοῦν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφίσουν μιὰ οὐλὴ στὴν ψυχὴ τοῦ μεγαλύτερου παιδιοῦ. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῆ κάτι τέτοιο; Ὄχι πάντα, ἀλλὰ συνηθέστερα ναί.

Στὴν περίπτωσι τῆς Ἰωάννας εἶναι φανερό, ὅτι ἡ μητέρα κάνει λάθος νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅταν ἀλλάζη τὸ μωρό. Πρόκειται γιὰ «συστολὲς» ἐντελῶς γελοῖες καὶ λανθασμένες. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ Ἰωάννα πρέπει νὰ μάθη, ὅτι ἀνάμεσα στὰ ἀγοράκια καὶ τὰ κοριτσάκια, ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ καὶ εἶναι προτιμότερο νὰ τὸ μάθη ἀπὸ τώρα. Στὴν ἐρώτησι: «Γιατί τὸ ἀδελφάκι μου εἶναι φτιαγμένο ἔτσι;», θὰ τῆς ἀπαντήσετε ἥρεμα καὶ ἁπλά: «Γιατὶ εἶναι ἕνα ἀγοράκι καὶ τὰ ἀγοράκια εἶναι λίγο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ κοριτσάκια. Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ ξεχωρίζουμε;».

Εἶναι μιὰ ἐξήγησι ἁπλή, τίμια καί, γιὰ τὴν ὥρα, ἀρκετή.

Ἔτσι, ἡ Ἰωάννα μπορεῖ νὰ παρακολουθήση, χωρὶς ὑπεκφυγές, τὸ μπάνιο τοῦ ἀδελφούλη καὶ νὰ ἀναλάβη νὰ τοῦ βάλη τὸ τάλκ. Τὸ αἴσθημα τῆς τρυφερότητος θὰ μεγαλώση γρήγορα καὶ θὰ σβύση τὴ ζήλεια της. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ περνᾶτε στὸ ἀντίθετο ἄκρο, ὑποχρεώνοντας τὴν Ἰωάννα νὰ κάνη τὴ νταντὰ τοῦ ἀδελφοούλη της, ἀφοῦ δὲν ἔχει οὔτε τὴν κατάλληλη ἡλικία, οὔτε τὴν ὑπομονή. Μπορεῖτε νὰ τῆς τὸ ἐμπιστεύεστε, ὅταν δείχνη ἐπιθυμία, ἀλλὰ ὄχι νὰ τῆς τὸ ἐπιβάλλετε, σὰν καθῆκον. Αὐτὸ δὲ θὰ κατόρθωνε φυσικὰ νὰ σβύση τὴ ζήλεια της, ἀλλὰ θὰ μεγάλωνε, ἀντίθετα, τὴν ἐχθρότητά της γιὰ τὸν «παρείσακτο».

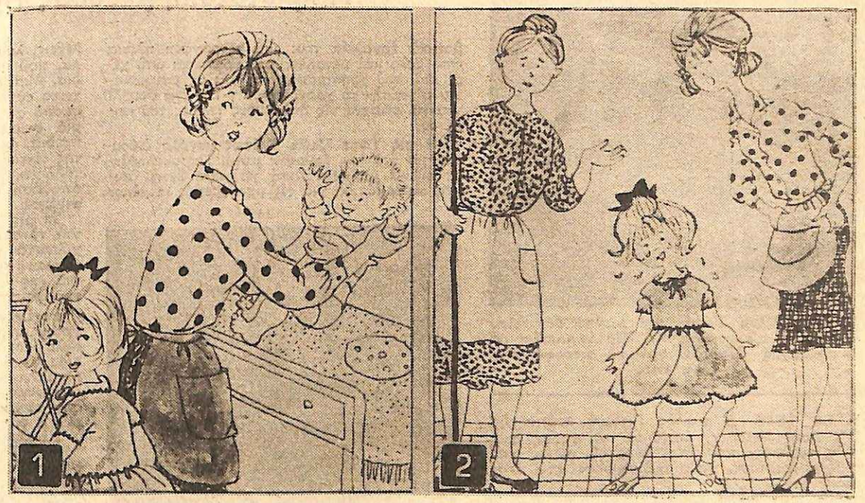

Ἡ Ἰωάννα μπαίνει στὸ δωμάτιο, ποὺ ἡ μαμὰ κάνει τὸ μπάνιο τοῦ ἀδελφούλη. Εἶναι μιὰ στιγμή, ποὺ βρίσκεται στὶς καλές της καὶ προσφέρεται νὰ βοηθήση τὴ μαμά της. Ὅταν ὅμως φτάνη ἡ στιγμὴ νὰ ξεντύσουν τὸ μωρό, ἡ μαμά, ποὺ εἶναι κουρασμένη καί, ποὺ φοβᾶται τὶς ἀπρόοπτες ἐρωτήσεις τῆς Ἰωάννας, βρίσκει μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία, γιὰ νὰ τὴ στείλη στὸ ἄλλο δωμάτιο: «Πήγαινε μιὰ στιγμὴ στὴν κουζίνα νὰ βοηθήσης τὴ Ρόζα νὰ καθαρίση τὸ σκόρδο».

Στὴν Ἰωάννα τῆς ἀρέσει συνήθως νὰ καθαρίζη τὸ σκόρδο, ἀλλὰ ὄχι σήμερα. «Ξέρεις, τὸ ἀδελφάκι μου, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξουμε. Θὰ τὸ πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο νὰ τοῦ κάνουν ἐγχείρησι καὶ μπορεῖ νὰ πεθάνη», διηγεῖται στὴ Ρόζα μὲ Ἱκανοποίησι. Ἡ ὑπηρέτρια πληροφορεῖ τὴ μαμὰ καὶ ἐκείνη ζητάει ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Ἰωάννα. Αὐτὴ ξεσπάει σὲ δάκρυα θυμοῦ. «Δὲ θέλω νὰ τὸ βλέπω πιὰ ἐδῶ μέσα! Εἶναι ἄσχημο, ἠλίθιο! Θέλω νὰ τὸ πετάξετε!»

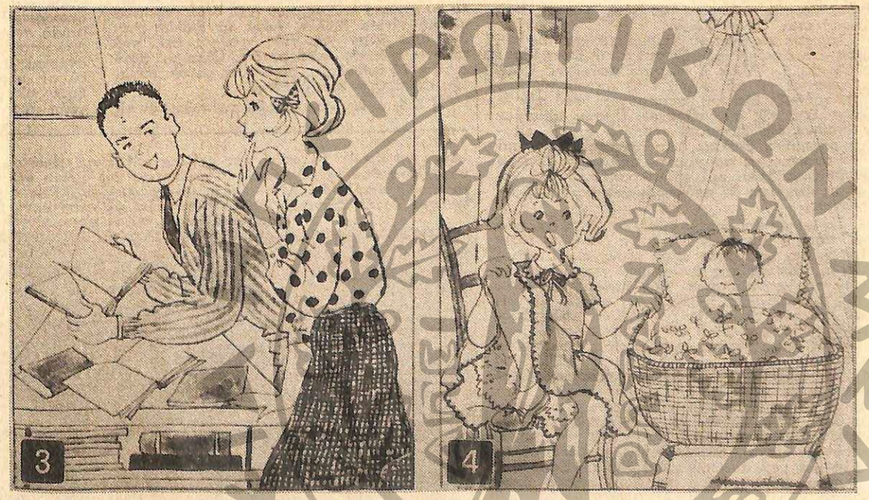

Ἡ μαμὰ εἶναι ἀνήσυχη. Τὸ βράδυ μιλάει σχετικὰ καὶ στὸ μπαμπὰ καὶ μαζὶ ἀποφασίζουν πῶς πρέπει νὰ φερθοῦν, γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴ ζήλεια τῆς Ἰωάννας. «Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὴ βοηθήσουμε», δηλώνει ὁ μπαμπᾶς. Ξεφυλλίζει ἐγχειρίδια παιδικῆς ψυχολογίας καὶ ἐξηγεῖ στὴ μαμὰ ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος εἶναι νὰ δώσουν στὴν Ἰωάννα κάποια εὐθύνη ἀπέναντι στὸ μικρὸ ἀδελφό της, βάζοντάς του ὑπὸ τὴν προστασία της. «Τί θαυμάσιος τρόπος! σκέπτεται ἡ μαμά. Θὰ δοκιμάσω χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ τὸ σύστημα».

Καὶ νὰ ποὺ τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἡ Ἰωάννα τοποθετεῖται κοντὰ στὸν ἀδελφούλη της, μὲ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὴ μαμά της νὰ τὸν νανουρίζη, ὅταν θὰ κλαίη. Γιὰ λίγο ἡ Ἰωάννα διασκεδάζει, ἀλλὰ ὕστερα ἀρχίζει νὰ πλήττη μέχρι θανάτου. «Νά, ποὺ γιὰ δική σου χάρι ἐγὼ τώρα δὲ μπορῶ νὰ πάω νὰ παίξω μὲ τὰ παιχνίδια μου. Τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάθωμαι ἐδῶ καὶ ν' ἀκούω τὰ στριγγλίσματά σου. Πόσο εἶσαι ἄτυχο! Πόσο εἶσαι ἀντιπαθητικό! Πιθηκάκι! Γιατὶ γεννήθηκες; Ἤμουν πολὺ καλλίτερα, πρὶν νὰ ἔρθης στὸ σπίτι!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ... ΤΥΦΛΟΥΣ!

Ἡ πρωτότυπη μέθοδος τῆς κατασκευῆς τους

ἀπὸ μιὰ Ἀμερικανίδα δασκάλα

Ἡ μὶς Ἔλση Τάφτ, μιὰ πρώην δασκάλα, ἄρχισε νὰ εἰκονογραφῆ βιβλία γραμμένα μὲ τὸ σύστημα Μπράϊγ γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα της.

ΣΤΑ 1849 ὁ τυφλὸς Γάλλος καθηγητὴς Λουῒ Μπράϊγ, ἐπινόησε τὴ γραφὴ γιὰ τοὺς τυφλούς, ποὺ ἦταν σωστὸς φάρος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς βυθισμένους στὸ σκοτάδι.

Μέσα στὰ 113 χρόνια, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε, τὸ σύστημα τοῦ Μπράϊγ, ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ κάθε ψηφίο τοῦ ἀλφαβήτου ἕνα διαφορετικὸ σχῆμα ἀπὸ κουκίδες, ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ τὴ διασκέδασι ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ «διαβάζουν» μὲ τὰ δάχτυλά τους.

Τελευταῖα, ὅμως, μιὰ Ἀμερικανίδα τελειοποίησε σημαντικὰ τὸ σύστημα τοῦ Μπραϊγ: πρόσθεσε εἰκόνες στὶς λέξεις! Ἡ ἐφευρέτρια τῆς μεθόδου αὐτῆς, ποὺ λέγεται «εἰκονογραφημένο σύστημα Μπράϊγ», εἶναι μιὰ πρώην δασκάλα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ὀνομάζεται Ἔλση Τάφτ.

Ἄρχισε τὰ σχετικὰ πειράματά της τὸν περασμένο Δεκέμβριο, σὰν μιὰ ἁπλὴ διασκέδασι στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ ἡ «διασκέδασί» της ἔγινε σιγὰ-σιγὰ γι' αὐτὴν μιὰ ἱερὴ ἀποστολή, ποὺ τὴν τράβηξε ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἥσυχη ζωὴ τῆς συνταξιούχου, ὥσπου πραγματοποίησε τὴν ἔμπνευσί της: νὰ φτιάξη εἰκονογραφημένα βιβλία, ἀνάγλυφους χάρτες καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα, ποὺ νὰ βοηθήσουν στὴν ἐκπαίδευσι καὶ στὴ διασκέδασι τῶν τυφλῶν, ἀσχέτως ἂν πρόκειται γιὰ παιδιὰ ἢ μεγάλους.

Τὸ «εἰκονογραφημένο σύστημα Μπράϊγ», ποὺ γι' αὐτὸ ἡ μὶς Τάφτ πῆρε ἤδη δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας, βασίζεται στὸν ἁπλὸ συλλογισμό, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς ἀνάγλυφης παραστάσεως, ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦν ἤδη πολλὲς ἑταιρεῖες τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανίας, μπορεῖ νὰ δώση καὶ γιὰ τὸ βιβλίο τῶν τυφλῶν καλὰ ἀποτελέσματα, φτάνει νὰ τὴν τελειοποίηση κ

Πῶς ὅμως γίνεται αὐτὴ ἡ ἀνάγλυφη παράστασι;

Ἡ μακέττα τῆς «ἀνάγλυφης παραστάσεως» φτιάχνεται πάνω σ' ἕνα εἰδικὸ χοντρὸ ὅπου εἶναι σχεδιασμένη ἡ εἰκόνα (ἡ παράστασι), ποὺ πρέπει νὰ γίνη ἀνάγλυφη. Ὅταν, λοιπόν, τὸ χαρτὶ πάρη πιὰ τὸ σχῆμα, ποὺ χρειάζεται, βάζουν πάνω του ἕνα φύλλο ἀπὸ μιὰ μαλακιὰ πλαστικὴ οὐσία. Ἔπειτα, ἡ μακέττα αὐτὴ μπαίνει σὲ εἰδικὸ φοῦρνο, ὅπου μένει ἀρκετὴ ὥρα. Ὅταν κρυώση, ἡ πλαστικὴ οὐσία γίνεται σκληρή. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνα πλαστικὸ καλούπι, ποὺ ἀποδίδει μὲ ἀκρίβεια τὴν ἀρχικὴ εἰκόνα.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1958, λοιπόν, ὅταν ἔψαχνε νὰ βρῆ μιὰ εὐχάριστη ἀπασχόλησι γιὰ τὶς ἐλεύθερες ὧρες της, ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστούς της, ὁ κ. Ντάφυ, ποὺ κάνει μεταγραφὲς κειμένων μὲ τὸ σύστημα τοῦ Μπραϊγ, πρότεινε στὴ μὶς Τάφτ. νὰ ἀσχοληθῆ κι' ἐκείνη μὲ τὴν ἴδια ἐργασία.

Ὁ κ. Ντάφυ ἔδειξε στὴ μὶς Τάφτ τὰ δυὸ βασικὰ ἐργαλεῖα του: μιὰ τετράγωνη πλάκα ἀπὸ ξύλο καὶ μέταλλο, ποὺ κρατιέται στὸ χέρι καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ στερεώνεται σ' αὐτὴν τὸ χαρτὶ Μπράϊγ καὶ ἕνα σουβλὶ γιὰ νὰ φτιάχνη τὶς ἀνάγλυφες τελεῖες τοῦ κειμένου.

Ἡ μὶς Τάφτ ἔδειξε ἀμέσως μεγάλο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ἐργασία αὐτή. Παρακολούθησε εἰδικὰ μαθήματα καὶ γρήγορα ἔγινε ἄριστη συνεργάτιδα γιὰ τὶς μεταγραφὲς κειμένων

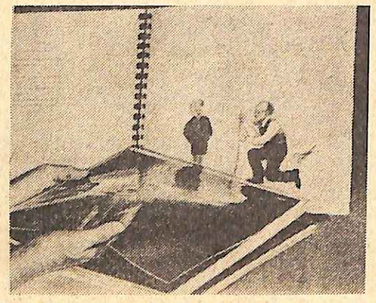

Μιὰ ἕτοιμη σελίδα «εἰκονογραφημένου συστήματος Μπράϊγ» (πίσω) καὶ μπροστὰ μιὰ σελίδα φτιαγμένη ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Οἱ εἰκόνες εἶναι φτιαγμένες πάνω στὸ εἰδικὸ χαρτὶ ἀπὸ κομματάκια διαφόρων ὑλῶν.

μὲ τὸ σύστημα Μπράϊγ.

— Ἡ ἰδέα, ἐξήγησε, νὰ προσθέσω σ' αὐτὸ τὸ κείμενο εἰκόνες, μοῦ ἦρθε ὅταν τελείωσα μερικὰ τέτοια βιβλία. Αὐτὰ τὰ βιβλία εἶναι ἕνα θεῖο δῶρο γιὰ τοὺς τυφλοὺς καί, πρὸ πάντων, γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Εἶναι γι' αὐτὰ ἕνας πολὺ σπουδαῖος σύνδεσμος μὲ τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, ποὺ βλέπουν.

Ἡ ἐλλειψι εἰκόνων, ποὺ θὰ συμπλήρωναν τὶς λέξεις, λυποῦσε ἀφάνταστα μιὰ πρώην δασκάλα, ποὺ ἤξερε τί σημασία ἔχουν γιὰ τὰ παιδιά. Μετέτρεψε τότε τὸ δωμάτιό της σὲ πρόχειρο «ἀτελιὲ» κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Στὴν ἀρχή, μελέτησε προσεκτικὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εἰκονογραφημένα βιβλίο γιὰ παιδιά, ὥσπου διάλεξε γιὰ τὸ πρῶτο πείραμά της ἐκεῖνο, ποὺ τῆς φαινόταν τὸ πιὸ καταλληλο. Ἔπειτα πῆρε τὴν ἄδεια γιὰ νὰ τὸ ἀποδώση μὲ τὸ καινούργιο σύστημα, ποὺ ἐπινόησε.

Ἡ μὶς Τάφτ διάλεξε ἕνα ὡρισμένο μέγεθος γιὰ τὸ σχῆμα τῶν σελίδων, δηλαδὴ 355Χ355 χιλιοστὰ γιὰ τὶς μεταγραφὲς σὲ Μπράϊγ, γιατὶ ἡ γραφὴ αὐτὴ μὲ τὶς πολύπλοκες τελεῖες, ἀντὶ γιὰ ψηφία, ἀπαιτεῖ περισσότερο χῶρο ἀπὸ τὸ πρωτότυπο κείμενο.

Ξανάγραψε, λοιπόν, κάθε σελίδα του στὴ γραφομηχανὴ καὶ τὴν κόλλησε στὴν ἀριστερὴ σελίδα τοῦ ἀνοιχτοῦ βιβλίου, ἐνῶ ἡ δεξιὰ σελίδα θὰ παρουσίαζε τὴν καινούργια ἔκδοσι σὲ Μπράϊγ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μπορεῖ κι' ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ βλέπει, νὰ διαβάση τὸ κείμενο συγχρόνως μὲ τὸν τυφλό, ποὺ «διαβάζει» τὰ εἰδικὰ ψηφία τοῦ Μπράϊγ μὲ τὰ δάχτυλά του.

Σὲ κάθε σελίδα ὑπῆρχε κι' ἀπὸ μιὰ εἰκόνα. Ἡ μὶς Τάφτ ζωγράφισε τὸ περίγραμμα τῆς εἰκόνας πάνω στὸ εἰδικὸ χοντρὸ χαρτί, ποὺ θὰ ἄντεχε στὴ ζέστη τοῦ φούρνου. Ἀλλὰ τώρα εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση τὸ πιὸ δύσκολο μέρος τῆς δουλειᾶς της: τὴ δημιουργία ἀνάγλυφης μήτρας τῆς εἰκόνας.

Δὲ μποροῦσε δὲ νὰ χρησιμοποιήση γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὁποιαδήποτε ὕλη. Ἡ ὕλη της ἔπρεπε νὰ ἀντέχη στὴ θερμότητα τοῦ φούρνου καὶ στὴν πίεσι, ἀλλὰ ἔπρεπε ἐπίσης νὰ δίνη στὴν ἀφὴ τὴν ἐντύπωσι, ποὺ ὁ καλλιτέχνης δίνει συνήθως μὲ τὰ χρώματα σ' ἕναν ἀναγνώστη, ποὺ βλέπει.

Ἡ μὶς Τάφτ δοκίμασε διάφορες ὕλες, ὅπως π. χ. κουρελάκια ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα μὲ διαφορετικὸ πάχος, βοτσαλάκια γιὰ νὰ παραστήση τοὺς βράχους. ὀδοντογλυφίδες, τοῦφες ἀπὸ μπαμπάκι γιὰ μαλλιά, κόκκους ρυζιοῦ καὶ σταριοῦ, ἄμμο, χοντρὸ ἀλάτι κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων μικρῶν πραγμάτων. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔβαζε πάνω στὴ σχεδιασμένη εἰκόνα μὲ μεγάλη προσοχή, ἀλλὰ καὶ μὲ ἰδιαίτερη καλαισθησία. Τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς Μὶς Τάφτ εἶναι ἡ ἀπέραντη, ἡ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καὶ ἡ θέλησι νὰ ξαναρχίζη κάτι ἀναρίθμητες φορές, μέχρι τὴν τελικὴ ἐπιτυχία.

Ἔτσι, λίγο-λίγο, ἡ εἰκόνα τῶν δυὸ διαστάσεων ἄρχιζε νὰ παίρνη τὴ μορφὴ μιᾶς ἀνάγλυφης εἰκονογραφήσεως, μὲ τρεῖς διαστάσεις.

Τὸ μπαμπάκι καὶ τὸ ὕφασμα τῆς μήτρας π. χ. ἀπέδιδαν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ροῦχα ἑνὸς παιδιοῦ, ἕνα χαλικάκι τὸ βράχο, ὅπου καθόταν, ὀδοντογλυφίδες, κομμένες σὲ σχῆμα τούβλων, σχημάτιζον τὴν καμινάδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κολλημένοι μικροσκοπικοὶ σπόροι στὸ βάθος ἀντιπροσώπευαν τὰ βότσαλα τῆς αὐλῆς.

Ὅταν ἡ μήτρα ἦταν ἕτοιμη, ἡ μὶς Τάφτ στερέωνε ἕνα φύλλο εἰδικῆς πλαστικῆς οὐσίας, σὲ κάθε σελίδα, καὶ τὴν ἔβαζε στὸ φοῦρνο. Μὲ τὴ θερμότητα ἡ πλαστικὴ οὐσία μαλάκωνε κι' ἔπαιρνε τὸ σχῆμα τῆς ἀνάγλυφης εἰκόνας μέχρι καὶ τὴν ἐλάχιστη λεπτομέρεια, ποὺ παρουσίαζαν τὸ ὕφασμα, τὸ μπαμπάκι, οἱ ὀδοντογλυφίδες καὶ οἱ σπόροι.

Ἔπειτα ἄφηνε τὶς σελίδες αὐτὲς νὰ κρυώσουν, ἡ πλαστικὴ οὐσία γινόταν σκληρή, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἔτσι ἦταν μιὰ πιστὴ ἀντιγραφὴ τῆς ἀνάγλυφης εἰκόνας.

Ἡ μὶς Τάφτ ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ πρῶτο της βιβλίο ἦταν μάλλον ἁπλό. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἀτέλειες τῶν λεπτομερειῶν, εἶχε ἀμέσως μεγάλη ἐπιτυχία στοὺς νεαροὺς τυφλοὺς τοῦ «Κέντρου Ψυχαγωγίας τῶν Τυφλῶν τοῦ Σὰν-Ντιέγκο». Ἡ συγκίνησί της ἦταν τόσο μεγάλη, ὅπως λέει ἡ ἴδια, ποὺ δὲ μπορεῖ ἀκόμη νὰ τὴν ξεχάση, μπροστὰ στὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρὰ τῶν τυφλῶν παιδιῶν, ποὺ πῆραν στὰ χέρια τους αὐτὸ τὸ πρῶτο της βιβλίο!...

Ἡ μὶς Τάφτ κατόπιν ἄρχισε νὰ τυπώνη πάνω σὲ πλαστικὴ ὕλη βιβλία πιὸ δύσκολα. Ἀνακάλυψε καινούργιες ὕλες, ποὺ ἄντεχαν στὴ ζέστη τοῦ φούρνου καὶ ποὺ συγχρόνως μετέδιδαν στοὺς τυφλοὺς πιὸ συγκεκριμένα τὴν ἐντύπωσι, ποὺ ὁ ζωγράφος ἤθελε νὰ προκαλέση μὲ τὰ χρώματα.

Ἔπειτα, ἄλλα σχέδια ἀκολούθησαν. Τὸ πιὸ τολμηρὸ ἦταν ἡ κατασκευὴ ἑνὸς ἀνάγλυφου χάρτη τοῦ κόσμου γιὰ τὸν τοῖχο, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες καί, μὲ γραφὴ Μπράϊγ, τῶν ὀνομάτων τῶν χωρῶν, τῶν κυριώτερων ὀροσειρῶν, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν.

Ἡ μὶς Τάφτ χρησιμοποίησε κομμάτια ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα, γιὰ νὰ ξεχωρίση π. τὶς διάφορες χῶρες καὶ νὰ μπορῆ νὰ τὶς ἀναγνωρίση κανεὶς εὐκολα μὲ τὴν ἀφή. Ἡ Ρωσία καὶ τὰ δορυφόρα της κράτη ἦταν π. χ. ἀπὸ κομματάκια βελοῦδο, ἐνῶ ἡ Δυτικὴ Γερμανία ἦταν ἀπὸ λεία μουσελίνα. Οἱ ὀροσειρὲς σχηματίσθηκαν ἀπὸ γύψο.

Ὁ χάρτης κατασκευάσθηκε σὲ διάφορα κομμάτια, γιατὶ ὁ εἰδικὸς φοῦρνος ἔχει μικρότερες διαστάσεις. Μετὰ ἀπὸ τὸ ψήσιμο, τὰ κομμάτια αὐτὰ κολλήθηκαν τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο καὶ στερεώθηκαν ἔπειτα πάνω σ' ἕνα κοντραπλακέ. Ἔτσι παρουσιάζουν καὶ μεγάλη ἀντοχὴ καὶ ἐξαιρετικὴ στερεότητα. Αὐτό, ἄλλωστε, εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀμερικανίδας δασκάλας.

Ἡ μὶς Τάφτ, ποὺ εἶναι ἐπίσης ἐρασιτέχνις ζωγράφος, ὀνειρεύεται γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ τὰ περίφημα ἔργα τέχνης θὰ ἀποδοθοῦν μὲ σύστημα Μπράϊγ, γιὰ νὰ τὰ «βλέπουν» — γιὰ πρώτη φορά! — οἱ τυφλοὶ φίλοι τῆς ζωγραφικῆς. Ἡ Μὶς Τάφτ, ποὺ τίποτα δὲν τὴν ἀποθαρρύνει καὶ ποὺ τίποτα δὲ θεωρεῖ ὡς ἀνυπέρβλητο, εἶναι βέβαιη πὼς θὰ καταφέρη νὰ πραγματοποιήση αὐτὸ τὸ ὡραῖο ὄνειρό της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως σκοπεύει νὰ ζητήση τὴ συνδρομὴ διασήμων καλλιτεχνῶν καὶ τεχνικῶν, γιατὶ χρειάζονται εἰδικὲς γνώσεις γιὰ τὴν ἀπόδοσι μὲ τὸ σύστημα Μπράϊγ τῶν ἀθανάτων ἀριστουργημάτων.

Ὑπολογίζεται, ὅτι μόνο στὶς Η.Π.Α. ὑπάρχουν σήμερα περίπου 6.000 τυφλὰ παιδιὰ κάτω τῶν 7 χρόνων καὶ 300.000 τυφλοὶ πάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικία. Σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν ὑπολογίζεται μεταξὺ 7—14 ἑκατομμυρίων!

Ὅπως τὸ σύστημα Μπράϊγ εἶχε στὴν ἀρχὴ τὶς ἀτέλειές του, ἔτσι καὶ ἡ μέθοδος τῆς ἀποδόσεων εἰκόνων τῆς μὶς Τάφτ παρουσιάζει ἀκόμη τεχνικὲς δυσκολίες.

Ἡ μὶς Τάφτ δήλωσε, π. χ., ὅτι, πρὸς τὸ παρόν, δὲ μπορεῖ νὰ γίνουν περισσότερα ἀπὸ δέκα ἀντίγραφα ἀπὸ κάθε «μήτρα», γιατὶ χαλάει εὔκολα. Ἡ ἐπιτυχία, ὅμως, ποὺ εἶχε ἡ καινούργια της μέθοδος, μετέτρεψε τὴ «διασκέδασί» της σὲ μιὰ σοβαρὴ ἀπασχόλησι.

Οἱ φίλοι της τῆς στέλνουν κάθε εἶδους καινούργια ὕλη. Ὅταν θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ φτιάξη περισσότερα ἀντίγραφα ἀπὸ μιὰ μήτρα, ἐλπίζει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἰδέα της καὶ πέραν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Νοτίου Καλιφορνίας, ὅπου τὸ «Εἰκονογραφημένο σύστημα

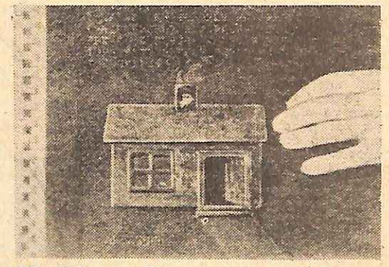

***Σ' αὐτὴν τὴν ἕτοιμη σελίδα** ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς εἰκόνας εἶναι ἀνάγλυφα. Ἡ ἱστορία τοῦ σπιτιοῦ βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σελίδας σὲ ψηφία Μπράϊγ.*

Μπράϊγ» ζητιέται ἤδη πολὺ καὶ ξεπερνάει τὶς δυνατότητες τῆς κατασκευῆς του.

Ὅπως ἡ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου Μπράϊγ, ἔτσι καὶ ἡ ἐπινόησι τῆς Ἔλση Τάφτ ἄναψε ἕνα καινούργιο φῶς σ' ἕνα κόσμο βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

✪✪

ΠΩΣ ΘΑ ΝΤΥΣΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Προσοχὴ στὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος.

Πῶς νὰ ντύνετε τὰ παιδιὰ τὸ χειμῶνα; Μὲ μάλλινα ἢ μὲ βαμβακερά; Ὅλες σχεδὸν οἱ μητέρες εἶναι ὑπὲρ τοῦ μάλλινου, γιατὶ ἡ ἔμμονη ἀνησυχία τους σὲ κάθε ἐποχὴ εἶναι, ὅτι τὰ παιδιά τους μπορεῖ νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο, ἂν δὲν εἶναι σκεπασμένα καλά.

Θὰ εἶναι ὅμως καλὸ νὰ ξέρουν, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐκτιμοῦν τὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τους.

Ἂς μὴν ξεχνοῦν, ὅτι ἡ σωματικὴ δράσις εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες πηγὲς θερμότητος γιὰ τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἑπομένως εἶναι εὐνόητο, ὅτι ἕνα παιδί, ποὺ περπατάει, ποὺ παίζει, ποὺ τρέχει, ποὺ πηδάει, θὰ πρέπει νὰ εἶναι λιγώτερο σκεπασμένο ἀπὸ τὸ βρέφος λίγων ἡμερῶν ἢ λίγων μηνῶν. Εἶναι ἀπαραίτητα, δηλαδή, τὰ μάλλινα γιὰ τὸ νεογέννητο καὶ γιὰ τὸ βρέφος, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολές, γιατὶ εἶναι δυνατὸ νὰ προκαλέσουν ἄσθμος ἐφιδρώσεις, ποὺ βλάπτουν τὴν ἀνάπτυξί του, τὴν ὑγεία του, τὴ γαλήνη του.

Μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, στὴ δεύτερη καὶ ἰδίως στὴν τρίτη περίοδο τῆς παιδικῆς ἡλικίας (ὅταν τὸ παιδὶ παίζη, τρέχη, πηδᾶ) εἶναι καλὸ νὰ συνηθίσετε νὰ ντύνετε τὰ παιδιὰ μὲ βαμβακερὰ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα καὶ μὲ μάλλινα ἐξωτερικά, λιγώτερο ἢ περισσότερο ζεστά, ἀνάλογα μὲ τὴ δριμύτητα τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας.

Τὸ χειμῶνα, φυσικά, θὰ πρέπει νὰ δίνετε μεγάλη προσοχὴ στὴ θερμοκρασία, ποὺ ἔχουν τὰ διάφορα περιβάλλοντα, στὰ ὁποῖα ζοῦν τὰ παιδιά. Μέσα στὸ σπίτι ἢ τὸ σχολεῖο, ποὺ διαθέτει θέρμανσι καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος φτάνει εὔκολα τοὺς 20 βαθμούς, τὸ παιδὶ θὰ πρέπει νὰ ντύνεται ἐλαφρότερα. Ὅταν ὅμως τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ ἢ οἱ αἴθουσες τοῦ σχολείου δὲ θερμαίνωνται τεχνητά, τότε τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι πιὸ ζεστὸ μέσα σ' αὐτὰ τὰ περιβάλλοντα.

Στὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ παρουσιάζουν προδιάθεσι, κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο, γιὰ κρυολογήματα (ρινῖτιδες, βρογχῖτιδες κλπ.) τὸ ντύσιμο πρέπει νὰ εἶναι λογικὸ καὶ ἀνάλογο πάντα μὲ τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ παιδιοῦ, μὲ τὴ λιγώτερο καθιστικὴ ζωή του, μὲ τὰ ἐξωτερικὰ παιχνίδια του, γιατὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ζεσταίνωνται πολὺ καὶ νὰ ἱδρώνουν ὑπερβολικά, πρᾶγμα ποὺ εὐνοεῖ τὰ κρυολογήματα.

***Ἀριστερά:** Τὸ σπίτι τῆς σελίδας αὐτῆς τοῦ εἰκονογραφημένου βιβλίου εἶναι ἀνάγλυφο, φτιαγμένο ἀπὸ μικρὰ κομμάτια ὑφάσματος καὶ ξύλου καὶ ὀδοντογλυφίδες. **Δεξιά:** Αὐτὸ τὸ τυφλὸ παιδὶ «διαβάζει» ἕνα εἰκονογραφημένο βιβλίο μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων του. Τὸ κείμενο (στὴν ἀριστερὴ σελίδα) γραμμένο μὲ γραφομηχανὴ δίνει τὴν εὐκαιρία σ' ἕναν ἄλλον, ποὺ βλέπει, νὰ τὸ παρακολουθήση ἐπίσης.*

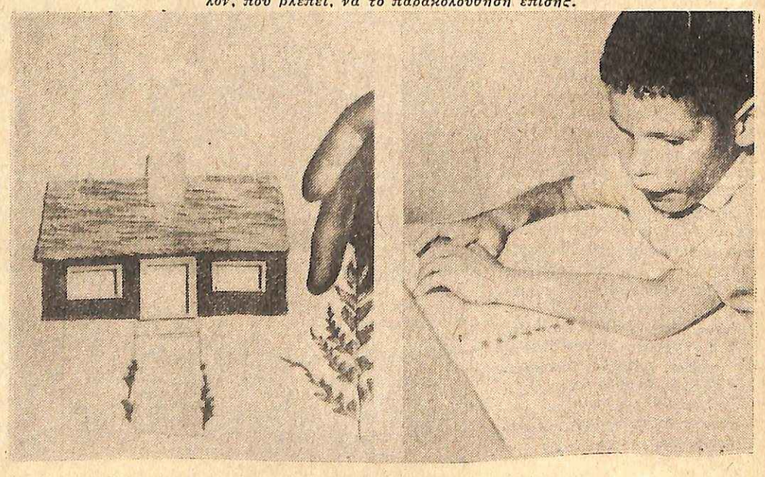

***Ἀριστερά:** Ἡ μὶς Τάφτ ἐλέγχει μιὰ εἰκονογράφησι, ἀποτυπωμένη στὴν πλαστικὴ οὐσία. Οἱ εἰκόνες «διαβάζονται» ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς μὲ τὰ δάχτυλα. **Δεξιά:** Μὲ τὸ σουβλὶ σημειώνονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς πλάκας οἱ ἀνάγλυφες κουκίδες τοῦ συστήματος Μπράϊγ. Ἀριστερὰ ἕνας «ὁδηγὸς» γιὰ τὴ μεταγραφή.*

ΜΙΑ ΑΞΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

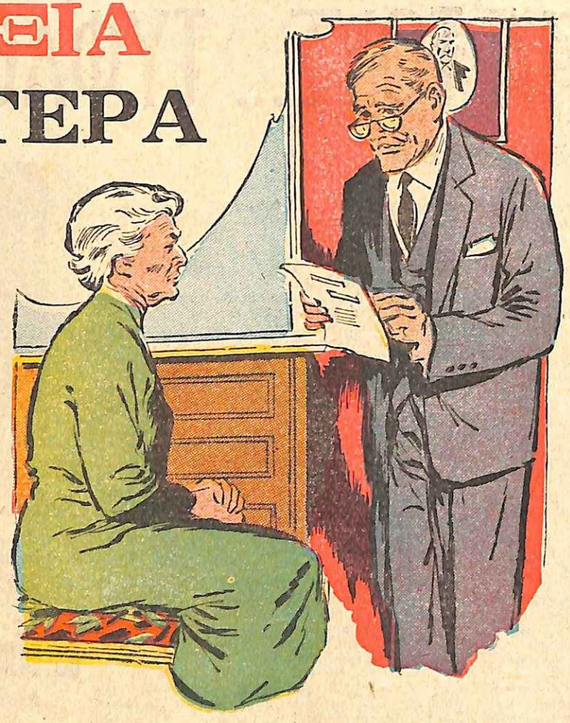

Ο θυρωρὸς πῆρε τὸ τηλεγράφημα στὰ γέρια του καὶ διάβασε...

Το κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε κι' ἡ κυρὰ Μαρίνα ἔστριψε τὸ κεφάλι ἀριστερὰ γιὰ ν' ἀκούσῃ, γιατὶ δὲν ἄκουγε ἀπὸ τὸ δεξὶ αὐτί. Καὶ περίμενε.

Τὸ κουδούνι ξαναχτύπησε. Παράτησε τὸ πλέξιμό της, σηκώθηκε ἀργὰ καὶ μὲ σουρτὰ βήματα προχώρησε στὸ διάδρομο κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἡ κυρία Μαρίνα Γεωργίου;

—Ναί, παιδί μου.

—Ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σας!

—Γιὰ μένα; Τηλεγράφημα;...

—Μάλιστα, ὑπογράψτε!

Ἡ κυρὰ Μαρίνα δὲν ἤξερε γράμματα καὶ δὲν ἤξερε νὰ βάλῃ οὔτε μιὰ ὑπογραφή. Δὲν τῆς χρειάστηκε ποτὲ στὴ ζωή της νὰ ὑπογράψῃ σὲ τίποτα. Ὡστόσο, δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ στὸν ξένο πὼς δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ οὔτε τ' ὄνομά της καὶ φόρεσε τὰ γυαλιά της. Πῆρε τὸ μολύβι, ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ διανομέας καὶ σκύβοντας λιγάκι, ἔκανε ἕνα κουβάρι ἀπὸ γραμμὲς καὶ κουλουράκια.

Εὐχαρίστησε, χαιρέτησε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα της, κρατώντας τὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι.

Στάθηκε στὸ διάδρομο λίγες στιγμὲς σκεφτική, ἔπειτα χαμογέλασε, καθὼς σκέφτηκε πὼς κοροϊδεψε τὸ διανομέα μὲ τὴν τζίφρα ποὺ ἔβαλε στὴν ἀπόδειξη παραλαβῆς.

Μά, ξαφνικά, τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ἔκφραση ἀμηχανίας.

Καὶ τὸ τηλεγράφημα; Ποιός θὰ τῆς τὸ διάβαζε; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ποιός τῆς τὸ ἔστελνε;

Φόρεσε ξανὰ τὰ γυαλιά της καὶ κύτταξε τὸ τηλεγράφημα. Σχήματα γνωστά, μὰ ἀκατανόητα γιὰ τὶς γνώσεις της. Ἕνας ἰσίφουνας ἀπὸ σκέψεις ξεσηκώθηκε, ἕνας χορὸς πρόσωπα καὶ πράγματα μπερδεμένα μέσα στὴ ζωή της, ἄλλα μὲ συνοχὴ ἡμερομηνίας κι' ἄλλα πολλά, σὰ στιγμιαῖα ἐπεισόδια, τὴν πλημμύρισαν.

Ἑβδομῆντα χρόνων γυναίκα ἦταν ἡ κυρὰ Μαρίνα, μὰ ἀρκετὰ γεροδεμένη, ψηλή, μὲ ἴσιο κορμὶ καὶ κάτασπρα μαλλιά.

Στὰ δέκα χρόνια τῆς παντρειας της ἔχασε τὸ πρῶτο της παιδί, ἕνα ἀγοράκι ὀχτὼ χρόνων. Τόκλαψαν πολύ, αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της, ὁ Σταμάτης.

Κι' ἦταν ἀπελπισμένη πὼς θἄμενε δίχως παιδί, ὅταν δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἀπόχτησε τὸ Σωτηράκη.

Τότε πιά, ὅλη ἡ προσοχή της καὶ ἡ ἀφοσίωσή της συγκεντρώθηκαν σ' αὐτὸ τὸ παιδί.

— Θὰ τὸν σπουδάσω γιατρό! ἔλεγε ὁ κὺρ Σταμάτης, ἐνῶ χόρευε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Μαρίνα τὸν ἄκουγε καὶ χαμογελοῦσε, γιατὶ ἤξερε, πὼς τῆς τύχης τὰ γραμμένα κανεὶς δὲν τὰ ξέρει. Δικηγόρο ἔλεγαν νὰ σπουδάσουν τὸ πρῶτο τους παιδὶ κι' αὐτὸ πέθανε στὰ ὀχτὼ του χρόνια ἀπὸ ἁπλὸ κρυολόγημα...

Ὁ κὺρ Σταμάτης ὅμως ἦταν πεισματάρης στὶς σκέψεις του κι' ἄρχισε νὰ λογαριάζῃ, μάλιστα, ἀπὸ τώρα, τί θὰ τοῦ κάστιζε ἡ μόρφωσι τοῦ γιοῦ του.

Ἔπαιρνε χαρτὶ καὶ μολύβι κι' ἔγραφε ἀριθμούς. Λογάριαζε, πόσο κοστίζουν τὰ χωράφια του, οἱ ἐλιές του, τ' ἀμπέλια του, τὰ δέντρα, ποὺ θὰ φύτευε καὶ τὴν παραγωγή, ποὺ θὰ εἶχε.

Μὰ οἱ λογαριασμοί, γράψε - σβῦσε δὲν ἔφτιαχναν ἕνα γιατρό.

— Χρειάζονται λεφτά, πολλὰ λεφτά! μουρμούριζε καὶ χτυποῦσε τὴ γροθιὰ του πάνω στὸ τραπέζι.

Καὶ μιὰ μέρα τὸ ἀποφάσισε: Θἄφευγε γιὰ τὴν Αὐστραλία. Ἐκεῖ — τοῦ εἶπαν — εἶναι παρθένο τὸ ἔδαφος, κι' ὅσοι πῆγαν ἔγιναν γρήγορα ἑκατομμυριοῦχοι.

Τὸ ἀποφάσισε, μὰ δυσκολευόταν νὰ τὸ πῇ στὴ γυναίκα του. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Κι' ἔφυγε...

Ἔφυγε κρυφά, ἀφοῦ μάζεψε καμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες καὶ μπαρκάρισε, στέλνοντας ἕνα γράμμα στὴ γυναίκα του:

«Μὴ θυμώσῃς, Μαρίνα. Τὸ κάνω γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μας. Μὲ τὰ χτήματα ποὺ ἔχομε, ὁ Σωτηράκης δὲ γίνεται γιατρὸς κι' ἐγὼ τὸν θέλω γιατρό! Γι' αὐτὸ φεύγω κρυφά, γιὰ νὰ μὴ μ' ἐμποδίσῃς. Καὶ δὲ θέλω νὰ μ' ἐμποδίσῃς, γιατὶ θὰ μὲ κάνῃς δυστυχισμένο...

»Θὰ σοῦ γράφω ταχτικά, καὶ κάθε μῆνα θὰ σοῦ στέλνω λεφτὰ γιὰ τὸ παιδὶ καὶ γιὰ σένα. Νοίκιαζε τὰ χτήματα, ἀλλὰ νὰ μὴν πᾷς νὰ δουλέψῃς. Θὰ φροντίζῃς τὸ παιδί.

»Θέλω νὰ μὲ συνοδεύουν οἱ σκέψεις σου στὸ ταξίδι μου καὶ στὴ δουλειά μου. Ξέρω πὼς ἔτσι ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ τότε θὰ γυρίσω γρήγορα...».

Τῆς εἶχε πῆ πὼς πήγαινε στὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα μοτεράκι γιὰ τὸ πηγάδι τους. Κι' ἦταν ψέματα, γιατὶ ὁ σκοπός του ἦταν νὰ φύγῃ!

Καὶ τώρα τί θἄκανε; Δὲ θ' ἀκολουθοῦσε, βέβαια, τὶς συμβουλὲς τοῦ ἄντρα της, δὲ θὰ παρέδινε σὲ ξένους τὰ χτήματά της, ὅσο κι' ἂν ὁ ἄντρας της ἦταν βέβαιος, πὼς ἐκείνος θὰ πρόκοβε τόσο γρήγορα στὴν ξενητειά.

Θὰ τὰ συντηροῦσε καὶ θὰ τὰ ἐργαζόταν μόνη τὰ χτήματα, μὲ κανένα βοηθό, βέβαια, ἀλλὰ ποτὲ νὰ τὰ νοικιάσῃ ἢ νὰ τὰ παραδώσῃ σὲ ξένα χέρια.

Τὰ κανόνισε τότε μὲ μιὰ φτωχὴ γειτόνισσα, νὰ σὲ βοηθάῃ στὴ δουλειὰ καὶ ν' ἀφίνῃ τὸ μωρό της στὴν κόρη της, ποὖταν ἕνα κορίτσι δεκάξη χρόνων.

Τὰ χωράφια πρόκοψαν, οἱ ἐλιὲς γέμισαν ἀπὸ σταφύλι. Τριακόσια δέντρα ξυνά, φύτεψε ἡ κυρὰ Μαρίνα.

Γράμματα λάβαινε κι' ἀπὸ τὸ Σταμάτη της. Μὰ τὰ γράμματα μόνο ἐλπίδες εἶχαν καὶ ὑποσχέσεις. Ὥσπου μιὰ μέρα ἔπαψαν κι' αὐτὰ νἄρχωνται...

Ἀναστέναξε ἡ Μαρίνα, μὰ ὅλο καὶ ἔκανε πιὸ πολὺ κουράγιο. Δὲν ἔχασε τὸ ἠθικό της, δὲν ἀπογοητεύτηκε. Τὰ δέντρα, ποὺ φύτεψε ἔδωσαν καρπό. Γι' αὐτὸ φεύγω κρυφά, γιὰ νὰ μὴ μ' ἐμποδίσῃς. Καὶ δὲ θέλω νὰ μ' ἐμποδίσῃς, γιατὶ θὰ μὲ κάνῃς δυστυχισμένο...

»Θὰ σοῦ γράφω ταχτικά, καὶ κάθε μῆνα θὰ σοῦ στέλνω λεφτὰ γιὰ τὸ παιδὶ καὶ γιὰ σένα. Νοίκιαζε τὰ χτήματα, ἀλλὰ νὰ μὴν πᾷς νὰ δουλέψῃς. Θὰ φροντίζῃς τὸ παιδί.

»Θέλω νὰ μὲ συνοδεύουν οἱ σκέψεις σου στὸ ταξίδι μου καὶ στὴ δουλειά μου. Ξέρω πὼς ἔτσι ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ τότε θὰ γυρίσω γρήγορα...».

Τῆς εἶχε πῆ πὼς πήγαινε στὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα μοτεράκι γιὰ τὸ πηγάδι τους. Κι' ἦταν ψέματα, γιατὶ ὁ σκοπός του ἦταν νὰ φύγῃ!

Καὶ τώρα τί θἄκανε; Δὲ θ' ἀκολουθοῦσε, βέβαια, τὶς συμβουλὲς τοῦ ἄντρα της, δὲ θὰ παρέδινε σὲ ξένους τὰ χτήματά της, ὅσο κι' ἂν ὁ ἄντρας της ἦταν βέβαιος, πὼς ἐκείνος θὰ πρόκοβε τόσο γρήγορα στὴν ξενητειά.

Θὰ τὰ συντηροῦσε καὶ θὰ τὰ ἐργαζόταν μόνη τὰ χτήματα, μὲ κανένα βοηθό, βέβαια, ἀλλὰ ποτὲ νὰ τὰ νοικιάσῃ ἢ νὰ τὰ παραδώσῃ σὲ ξένα χέρια.

Τὰ κανόνισε τότε μὲ μιὰ φτωχὴ γειτόνισσα, νὰ σὲ βοηθάῃ στὴ δουλειὰ καὶ ν' ἀφίνῃ τὸ μωρό της στὴν κόρη της, ποὖταν ἕνα κορίτσι δεκάξη χρόνων.

νο στὴ δουλειὰ καὶ στὸ ν' αὐξάνῃ τὶς καταθέσεις της στὴν Τράπεζα.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια εἶχε φορέσει τὰ μαῦρα, γιατὶ τόσο αὐτή, ὅσο κι' οἱ χωριανοί, εἶχαν πιὰ γιὰ πεθαμένο τὸ Σταμάτη.

— Δὲ ζῇ νὰ δῇ τ' ὄνειρό του, τὸ Σωτηράκη γιατρό! ψιθύρισε μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ὅταν ὁ γυιός της τῆς ἀνάγγειλε πὼς πῆρε τὸ δίπλωμά του.

Τότε πιὰ ἡ κυρὰ Μαρίνα πούλησε ὅλα τὰ χτήματα, συγκέντρωσε τὰ λεφτά της, ἦρθε στὴν Ἀθήνα κι' ἀγόρασε δυὸ κεντρικὰ διαμερίσματα, γιὰ ἰατρεῖο καὶ γιὰ κατοικία.

Πολλὰ σχέδια ἔκαναν, μάννα καὶ γυιός, μὰ ὁ Σωτηράκης ἤθελε ἀκόμη δυὸ - τρία χρόνια, γιὰ μετεκπαίδευσι σὲ εἰδικότητα...

Ἔτσι ἡ κυρὰ Μαρίνα ἔμεινε καὶ πάλι μόνη.

— Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ γυιός της. Εὐτυχῶς ποὺ ἔμαθα τ' ἀγγλικά καλά... Μιὰ ὑποτροφία σὰν κι' αὐτή, ποὺ μοῦ δωσαν, στὴν Ἀμερική, εἶναι ἐξαιρετικὴ τιμὴ γιὰ μένα! Κι' ὅταν γυρίσω μὲ τὸ καλό, θὰ φέρω καὶ τέλεια μηχανήματα καὶ θὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ στὸ ἰατρεῖο, γιὰ πάντα, κοντά σου. Τότε... θὰ μοῦ βρῇς καὶ μιὰ καλὴ νύφη. Ἔτσι;

Καὶ τὸ ρρίχνε στ' ἀστεῖο ὁ Σωτηράκης.

Ἔτσι ἔφυγε κι' ὁ γυιός της κι' ἔμεινε ὁλομόναχη στὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι ἡ κυρὰ Μαρίνα.

Ἔμεινε μόνη γιὰ πολλὰ χρόνια, γιατὶ ὁ γυιός της προώδεψε πολὺ ὡς χειροῦργος καὶ κάθε γράμμα του ἦταν πάντα γεμάτο ἀπὸ εὐχάριστα νέα, ἐλπίδες, ὑποσχέσεις καί... δολλάρια.

Ἔτσι συνήθισε νὰ ζῇ μόνη μὲ τὶς ἐλπίδες, ποὺ τῆς ἔδινε ὁ γυιός της, εὐχαριστημένη γιὰ τὴν πρόοδό του.

Τώρα ἦταν ἑβδομήντα χρόνων ἡ κυρὰ Μαρίνα. Εἶχε κανονίσει μόνη της τὴ ζωή της, δίχως ὑπηρέτρια, δίχως βοηθό. Ἦταν εὐχαριστημένη, ἀφοῦ ὁ γυιός της ἦταν εὐχαριστημένος, καὶ τῆς ἔγραφε κάθε μήνα...

★

— Καὶ τώρα, ποιός θὰ μοῦ διαβάσῃ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα; ψιθύρισε. Θἄναι ἀπὸ τὸ Σωτηράκη, ἀπὸ τὸ παιδί μου.

Τὸ διαμέρισμα βρισκόταν στὸ ἰσόγειο. Φώναξε τὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—"Εχασα τὰ γυαλιά μου, Κώστα καὶ δὲ μπορῶ νὰ διαβάσω. Γιὰ κύτταξε, τί γράφει;

Τὸ ἴδιο κάλπο χρησιμοποιοῦσε καὶ μὲ τὰ γράμματα.

Ὁ θυρωρὸς πῆρε τὸ τηλεγράφημα στὰ χέρια του καὶ διάβασε:

«Ἐρχόμαστε ἀεροπορικῶς αὔριο — ΣΤΑΜΑΤΗΣ — ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ».

— Γιὰ ξαναδιάβασέ το, Κώστα!

Ὁ θυρωρὸς τὸ ξαναδιάβασε κι' ἡ κυρὰ Μαρίνα λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησί της...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνα ταξὶ σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα τῆς πολυκατοικίας. Κατέβηκε ὁ Σωτηράκης μὲ τὸν πατέρα του, ἕνα γεροντάκι ἑβδομηντάδυο χρόνων.

Ἡ συγκίνησι τῆς κυρὰ Μαρίνας ἦταν μεγάλη, ὅταν ἀντίκρυσε τὸν ἄντρα της ἐπειτὰ ἀπὸ τόσα χρόνια.

Καὶ τῆς διηγήθηκαν πὼς τυχαῖα ἔφεραν στὴν κλινικὴ τὸ γέρο πατέρα του, ποὺ εἶχε πάει ἀπὸ τὴν Αὐστραλία στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει ἕνα αὐτοκίνητο. Τὸν ἐγχείρισε ὁ γυιός του, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ὅταν εἶδε ὅμως τ' ὄνομά του, τοῦ ζήτησε πληροφορίες καὶ τότε πατέρας καὶ γυιὸς ἀγκαλιασμένοι, ἀποφάσισαν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ χαρίσουν μιὰ μεγάλη χαρὰ στὴ Μαρίνα.

Τ' ὄνειρο τοῦ Σταμάτη εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ὁ γυιός του εἶχε γίνει γιατρός, χωρὶς τὴ βοήθειά του, κι' αὐτὸς ἀκριβῶς τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΡΑΠΕ

Ἀνάμεσα στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς μόδας βλέπομε ἐφέτος νὰ παίρνουν μιὰ προεξέχουσα θέσι τὰ ντραπαρίσματα, πρὸ πάντων στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα. Εἶναι μιὰ μόδα, ποὺ ἰδιαίτερα κολακεύει τὴ γυναικεία σιλουέττα. Ἀνάλογα μὲ τὴν κατεύθυνσι, ποὺ θὰ δώσωμε στὸ ντραπάρισμα, μποροῦμε νὰ τὸ ἐφαρμόσωμε καὶ σὲ λεπτὲς καὶ σὲ κάπως λιγώτερο λεπτές.

Γιὰ ἕνα ντραπαριστὸ φόρεμα θὰ φροντίσετε νὰ διαλέξετε ἕνα ὕφασμα σούπλ, ὥστε νὰ σχηματίζῃ ὄμορφα τὶς πτυχές, ποὺ θὰ θελήσετε νὰ τοῦ δώσετε.

Τὰ μάλλινα κρέπ, καθὼς καὶ τὰ μεταξωτά, εἶναι πολὺ κατάλληλα γιὰ ἕνα τέτοιο φόρεμα καί, καθὼς εἴπαμε, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ ἐμφανίσετε ἕνα ντραπάρισμα.

Σᾶς παρουσιάζομε γιὰ παράδειγμα ἕνα μοντέλο, ποὺ εἶναι κομψὸ καὶ ἁπλό.

Τὸ κορσὰζ ἔχει ἕνα ὀβὰλ ἄνοιγμα λαιμοῦ, ἀρκετὰ τονισμένο, σχηματίζει διαγώνιες πτυχές, ποὺ ἔχουν ὅλες κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἴδιο πλάϊ. Ἐκεῖ, οἱ πτυχὲς συγκεντρώνονται μὲ μιὰ ὀβὰλ ἀγκράφα. Ἡ φούστα σχηματίζει μπροστὰ ἕνα διαγώνιο κλείσιμο-φάκελλο καὶ πάλι κάτω ἀπ' αὐτὸ συνεχίζονται οἱ πτυχές, σὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ τὶς πτυχὲς τοῦ κορσάζ.

Ἡ φούστα παρουσιάζεται ἄνετη στοὺς γοφούς, ἀλλά, ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω ὅλο καὶ στενεύει. Ὅσο γιὰ τὰ μανίκια τοῦ φορέματος, εἶναι ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους, ἀλλὰ πολὺ ριχτά, ἔχουν περιωρισμένο φάρδος καὶ καταλήγουν σὲ μάκρος πρωὶ-κάρ. Ἡ ὅλη τουαλέττα εἶναι πολὺ κομψή.

Η ΑΠΛΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Κοντὰ στὴν ντραπαριστὴ γραμμή, τὴν κάπως ἐξεζητημένη, θὰ δοῦμε καὶ τὴν ἐντελῶς ἁπλὴ γραμμή, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν εὐθεῖα γραμμή.

Τὰ κορσὰζ εἶναι ἁπλούστατα καὶ ἐφαρμοστὰ στὴ μέση, συνοδεύονται δὲ ἀπὸ φοῦστες σουρωτὲς στὴ μέση, ποὺ συνεχίζονται ὅμως τελείως εὐθύγραμμες. Τὰ ἀνοίγματα τῶν λαιμῶν εἶναι στρογγυλά, τὰ μανίκια μακρυὰ ἐντελῶς ἢ κοντά. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπισημότητα, ποὺ θέλομε νὰ δώσωμε στὴν τουαλέττα. Οἱ στενὲς ζῶνες στὴ μέση ἀφίνονται στὸ ἀτομικὸ γοῦστο τῆς κάθε μιᾶς. Πότε γίνονται στενές, μὲ κατάλληξι φιογκάκι, πότε φαρδύτερες, μὲ κατάλληξι ἀγκράφα.

ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΙΣ ΕΣΑΡΠΕΣ

Ἡ φαρδειὰ ἐσάρπα παίζει ἐφέτος ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴ γυναικεία ἐμφάνισι. Τὴ βλέπομε νὰ συνδυάζεται τόσο μὲ ἀμπιγιὲ τουαλέττες, ὅσο καὶ μὲ καθημερινές. Στὶς πρῶτες προσθέτει μιὰ χαρακτηριστικὴ χάρι καὶ στὶς δεύτερες ἕνα πολὺ μοντέρνο σκέρτσο.

Πολλὲς φορές, ἐμφανίζεται ὡς συμπλήρωμα μιᾶς φούστας, χωρὶς νὰ τῆς ἀφαιρῇ τίποτε ἀπὸ τὴ σπορτὶβ γραμμή της. Μὲ μιὰ φούστα π. χ. σὲ ἄνετη κόψι κλός, ποὺ ἔχει πλάγιο κούμπωμα ὡς κάτω καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ

Ἡ ντραπαριστὴ γραμμὴ στὸ φόρεμα.

1) Σεμιζιὲ ἀπὸ καρρεδᾶτο λαινάζ. 2) Ἡ ἴσια γραμμὴ μὲ παραλλαγὲς στὸ ντεκολτὲ καὶ τὰ μανίκια. 3) Δυὸ διαφορετικὲς ἀπόψεις τῆς ἐσάρπας.

μπλούζα ἢ πουλόβερ, πηγαίνει πολὺ μιὰ φαρδειὰ ἐσάρπα ὁμοιόμορφη πρὸς τὴ φούστα, ποὺ ρίχνεται μὲ ἀφέλεια στοὺς ὤμους καὶ ποὺ οἱ ἄκρες της φτάνουν ὣς τὰ μισὰ τῆς φούστας. Μπορεῖτε, μάλιστα, ἂν θέλετε, νὰ στολίσετε αὐτὲς τὶς ἄκρες μὲ κρόσια, σὲ λίγο σκουρόπερο χρῶμα.

Φυσικά, θὰ συνδυάζεται ἡ ἐσάρπα μὲ μιὰ ὁμοιόμορφη φούστα ἀπὸ λαινάζ, σὲ γραμμὴ κλός. Ἐκεῖ θὰ ἐπαναλαμβάνεται τὸ γαρνίρισμα μὲ κρόσια στὸ τελείωμά της φούστας καὶ στὸ κλείσιμο.

ΚΟΝΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ ΣΤΑ ΝΤΕΠΙΕΣ

Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀμπιγιὲ τουαλέττες, ποὺ δὲν παιρουσιάζονται ὡς πολὺ ἐπίσημες, ἔχουν ὡς συμπλήρωμα μιὰ βέστα χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ἄνετο ἄνοιγμα λαιμοῦ.

Ἡ βέστα αὐτὴ προσδίδει ἀμέσως στὴν τουαλέττα μιὰ ἀπογευματινὴ ἐμφάνιση, ἐνῶ, ἂν τὴν ἀφαιρέσωμε, ἡ τουαλέττα παραμένει ἁρκετὰ λουσάτη, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ φορεθῇ καὶ σὲ μιὰ πρεμιέρα θεάτρου, ἢ σὲ μιὰ βραδυνὴ συγκέντρωσι.

Ὅλες αὐτὲς οἱ βέστες, ποὺ συμπληρώνουν τουαλέττες, γίνονται κατὰ κανόνα τόσο κοντές, ὥστε ν' ἀφίνουν ἀκόμη καὶ τὴ μέση ἀκάλυπτη. Δηλαδὴ ἡ βέστα μοιάζει μάλλον μὲ μπολερὸ καὶ φοριέται ἀνοιχτή, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται τὸ κορσάζ.

Γιὰ τὶς πιὸ μακρειὲς βέστες, ἡ μόδα τοὺς δίνει τὸ σκέρτσο τοῦ ἀνόμοιου μάκρους: Εἶναι λίγο μακρύτερες πίσω καὶ πιὸ κοντὲς μπροστά. Κλείνουν — ὅσες εἶναι κλειστές — μ' ἕνα μόνο κουμπὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ καὶ πέφτουν ἐλεύθερα, μὲ κάποια ἄνεσι πριγύρω. Τὰ μανίκια γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κιμονό, ἀλλὰ καὶ μὲ μανικοκόλλησι. Τὸ μάκρος τους εἶναι πάντα τρουὰ-κάρ.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Ἔχομε κι' ἐδῶ τὴ βέστα ὡς συμπλήρωμα. Πότε συμπληρώνει τὴ φούστα καὶ πότε τὸ καθημερινὸ φόρεμα.

Τέτοια σύνολα βλέπομε σὲ διάφορους τύπους λαινάζ: χρωματιστὰ ἢ μονόχρωμα, καὶ ἀκόμη καὶ μελανζέ.

Ἔχομε πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ διαλέξωμε μεταξὺ τῆς ἴσιας γραμμῆς καὶ τῆς ἐβασέ.

Μποροῦμε ὡστόσο νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ἐφετεινὴ μόδα μᾶς παρουσιάζει καὶ μιὰ διάμεση γραμμή: τὴ φούστα, ποὺ ξεφεύγει λίγο ἀπὸ τὴν εὐθεῖα γραμμή, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φτάνῃ στὸ πραγματικὸ φαρδος.

Αὐτὲς οἱ φοῦστες, εἴτε αὐτοτελεῖς, εἴτε συμπληρώματα φορεμάτων, συνοδεύονται συνήθως ἀπὸ βέστες σὲ πολὺ περιορισμένο μάκρος. Πέφτουν εὐθύγραμμες ἢ σχηματίζουν λίγο μέση, μὲ ἐλαφρὰ τάσι κοντοστάλλης γραμμῆς.

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς βέστες τελειώνουν στὸ λαιμό, χωρὶς γιακά. Ἡ παρουσιάζουν γιὰ τελείωμα ἕνα κάπως φαρδὺ καὶ ὄρθιο, ρελί, ποὺ δένει μπροστά.

Ἄλλοτε πάλι, τὸ τελείωμα εἶναι ἕνα ποικιλόχρωμο καισκόλ.

Οἱ τσέπες δὲν ἀποκλείονται, μόνο ποὺ τοποθετοῦνται στὸ ἐπάνω μέρος τῆς βέστας, πότε κοφτὲς καὶ πότε ἐξωτερικές.

Ἂν θέλωμε νὰ δώσωμε σπορτὶβ ἐμφάνισι

1) Ἀμπιγιὲ σύνολο. 2) Τὸ κορσὰζ τοῦ φορέματος χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ἄνετο ἄνοιγμα λαιμοῦ. 3) Ἄνετη φούστα καὶ κοντὴ βέστα. 4) Τὸ ἴδιο σύνολο σὲ ὕφασμα φανταιζί. 5) Φούστα καὶ καζάκα ἀπὸ καντριγιὲ λαινάζ.

στὸ σύνολο, ἐπαναλαμβάνομε τὶς τσέπες καὶ στὴ φούστα.

ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΛΑΙΝΑΖ

Τὰ καντριγιὲ λαινὰζ εἶναι ἐφέτος μιὰ ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικὲς μόδες, ποὺ ἐπικρατοῦν. Τὰ συναντοῦμε σὲ κάθε εἴδους σχέδια καὶ συνδυασμοὺς χρωμάτων. Χρησιμοποιοῦνται σὲ σύνολα, σὲ ἐπανωφόρια, σὲ ὁλόκληρα φορέματα. Τὰ τελευταῖα μάλιστα ἐμφανίζονται σὲ μιὰ γραμμὴ σεμιζιὲ καὶ παρουσιάζουν μιὰ ἰδιαίτερη κομψότητα, μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἁπλότητά τους, ποὺ τὰ καθιστᾶ πρακτικὰ καὶ ἰδιαιτέρως εὐχάριστα.

Σὲ παρόμοια φορέματα ἔχομε συχνὰ ὡς βάσι τὸ νωμίτη, ποὺ μπορεῖ νὰ συνεχίζεται στὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα, στὰ μιὰ φάσα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἀφ' ἑνὸς ἔχομε τὶς κουμπότρυπες, ἀφ' ἑτέρου τὰ κουμπιά.

Ἡ συνέχεια τοῦ κορσὰζ ἑνώνεται ἀπὸ νωμίτη, ἢ μὲ ἐλαφρὰ σούρα, ἂν τὸ λαινάζ εἶναι λεπτὸ ἢ χωρὶς σούρα, ἂν τὸ λαινάζ εἶναι κάπως βαρύτερο. Ἕνα ὁμορφο σκέρτσο εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε στὸ νωμίτη τὸ καντριγιὲ σὲ διαγώνιες γραμμή, ὁπότε καὶ ἡ φάσα τοῦ κουμπώματος θὰ εἶναι κι' αὐτὴ διαγώνια.

Τὸ φόρεμα συνεχίζεται μὲ μιὰ εὐθύγραμμη φούστα, ποὺ κουμπώνει καὶ αὐτὴ ὡς κάτω, συνεχίζοντας τὸ κούμπωμα τοῦ κορσάζ.

Ὁ στρογγυλὸς λαιμὸς συμπληρώνεται μ' ἕνα στρογγυλὸ καπεβαστὸ γιακὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο καντριγιὲ λαινάζ. Τὰ μανίκια, ποὺ παρουσιάζουν ἁρκετὴ ἄνεσι, καταλήγουν σ' ἕνα γυρίζουν ἁρκετὴ ἄνεσι, καταλήγουν σ' ἕνα γυρισ-στὸ πουανιέ, ποὺ κλείνει μ' ἕνα ζειγιάρι κουμπιά. Τέλος, μιὰ φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη, στὸ χρῶμα, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ λαινάζ, συμπληρώνει τὴν κομψὴ αὐτὴ ἐμφάνισι.

ΣΥΝΟΛΟ ΦΟΥΣΤΑΣ—ΚΑΖΑΚΑΣ

Ὁ συνδυασμὸς φούστας καὶ καζάκας εἶναι καὶ αὐτὸς πολὺ τῆς μόδας καὶ ἀποτελεῖ μιὰ πολὺ κομψὴ γραμμή, ποὺ δίνει ἐξαιρετικὴ χάρι. Μπορεῖ νὰ προσλάβῃ μιὰ ἐμφάνισι περισσότερο ἢ λιγότερο ἀμπιγιέ, ἀνάλογα μὲ τὸ λαινάζ, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμε.

Ἕνα σύνολο φούστας καὶ καζάκας ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμο σᾶς ἐξασφαλίζει μιὰ πολὺ κομψὴ ἀπογευματινὴ ἐμφάνισι, ποὺ μπορεῖ νὰ συμπληρώνεται κι' ἀπὸ ἕνα ὁμοιόμορφο ἐπανωφόρι, ἢ μιὰ μακρειὰ βέστα. Ἐξ ἄλλου, ἕνα ὅμοιο σύνολο ἀπὸ φανταιζὶ λαινάζ σᾶς προσφέρει μιὰ χαριτωμένη καθημερινὴ ἐμφάνισι. Ἡ γραμμή, ποὺ ἀκολουθεῖ, εἶναι συνήθως εὐθεῖα, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ ἄνετη.

Οἱ καζάκες παρουσιάζουν ἕνα μέτριο μάκρος, κλίνοντας μᾶλλον πρὸς τὸ κοντό, καὶ ἔχουν ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ. Γιὰ τὸ κλείσιμό τους χρησιμοποιεῖται ἕνα μικρὸ ἑκλαὶρ στὴν πλάτη.

Δύο πένσες, κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, καὶ ἐλαφρὸ πάρσιμο στὶς πλαϊνὲς ραφές, συντελοῦν ὥστε νὰ ὑπογραμμίζεται ἐλαφρὰ ἡ μέση. Ὅσο γιὰ τὰ μανίκια, εἴσθε ἐλεύθερη ν' ἀκολουθήσετε τὸ γοῦστο σας. Τόσο τὰ ἐντελῶς κοντά, ὅσο καὶ τὰ προυὰ-κὰρ, ἔχουν τὴ θέσι τους. Αὐτὲς εἶναι οἱ κομψὲς καζάκες, ποὺ, μαζὶ μὲ τὴ φούστα, σᾶς προσφέρουν ἕνα ἁπλὸ ντύσιμο, ἀπολύτως ἐναρμονισμένο μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΕΙΡΩΤΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ἀριστερά: Ἀγορίστικο ζιλὲ μὲ μανίκια. Δεξιά: Καντρινιὲ ἀγορίστικη βέστα.

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν μας εἶναι κι' αὐτὸ ἀνάλογο μὲ τὴν περίστασι καὶ τὴν ὥρα. Ἔχουν καὶ οἱ κοπελλίτσες τὰ ἁπλά τους φορέματα γιὰ κάθε μέρα, ὅπως ἔχουν καὶ τὶς τουαλεττίτσες τους γιὰ τὶς παιδικὲς συγκεντρώσεις.

Τὸ καθημερινό τους φόρεμα θὰ εἶναι ἁπλὸ στὴν κόψι καὶ γιὰ ὕφασμα διαλέγομε φανέλλα ἢ λαινὰτζ μονόχρωμο ἢ φαντατζί. Εἶναι τὰ πιὸ καπάλληλα γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φορέματα.

Θὰ προσπαθοῦμε πάντα νὰ δίνωμε μιὰ σπορτὶδ ἐμφάνισι στὸ σύνολο. Τὸ μπουσπάκι μπορεῖ νὰ σχηματίζη νωμίτη ἢ, ἀντὶ γι' αὐτό, νὰ ἔχη ἐπωλέττες στοὺς ὤμους, ποὺ θὰ τονίζωνται μὲ ἐξωτερικὰ γαζιά. Στὴ μέση τὸ μπουσπάκι σχηματίζει ἐλαφρειὰ σούρα ἢ μικρὲς πένσες, ποὺ περιορίζουν τὸ φάρδος του, καὶ ἐνώνεται στὴ φούστα, ποὺ εἶναι κλός. Τὸ φόρεμα μπορεῖ νὰ κουμπώνη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἢ περιορίζεται μόνο στὸ κορσάζ. Ὁ λαιμὸς κλείνει στρογγυλά, μ' ἕνα κατεβασμτὸ γιακαδάκι. Τὰ μανίκια εἶναι κολλημένα χαμηλὰ στοὺς ὤμους καὶ ἔχουν μάκρος πρωὶ-κάρ καὶ μὲ τελείωμα ἕνα στενὸ πουανιέ. Ἡ ζώνη στὴ μέση μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ λαινὰτζ τοῦ φορέματος ἢ καὶ δερμάτινη.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Γιὰ τὰ λουσᾶτα φουστανάκια τῶν παιδιῶν, ἡ μόδα συμβουλεύει μιὰ διαφορετικὴ κόψι. Τὸ μπουστάκι, ποὺ ἐδῶ θὰ κλείνη στὴν πλάτη, θὰ εἶναι ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα καί, κατεβαίνοντας μακρόπταλλα, θὰ σχηματίζη ἐλαφρὰ μέση. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, θὰ ἑνώνεται ἡ φούστα, ποὺ θὰ σχηματίζη γραμμὴ ἐβαζέ, μὲ ἐλεύθερες πιέττες. Ἕνα κεντητὸ μεταξωτὸ σειρητάκι θὰ σχηματίζη μικρὸ γιακαδάκι γύρω στὸ λαιμὸ καὶ θὰ δένη μπροστὰ φιόγκο. Τὸ ἴδιο τελείωμα θὰ γαρνίρη τὰ καντὰ μανίκια.

Ἕνα παρόμοιο κοριτσίστικο φόρεμα μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ βουὰλ ντὲ λαίν, ἀπὸ βελοῦδο ἢ καὶ ἀπὸ μεταξωτό.

Τὰ ζωηρὰ χρώματα εἶναι πάντοτε ταιριαστὰ γιὰ τὰ παιδιά.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τὰ ντὲ-πιὲς φούστα καὶ βέστα ἀποτελοῦν πάντα κομψὰ κοστουμάκια γιὰ τὰ μικρὰ κορίτσια. Ἀνάλογα μὲ τὸ ὕφασμα, ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλὸς ἢ λουσάτος. Ἕνα βελούδινο ντὲ-πιὲς μὲ τὴν ἀνάλογη λεντζερὶ μπλουζίτσα, θὰ προσφέρη στὴν κοπελλίτσα μιὰ κομψὴ λουσάτη ἐμφάνισι. Ἐνῶ ἕνα ντὲ πιὲς ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμο ἢ φαντατζὶ θὰ τῆς εἶναι χρήσιμο γιὰ κάθε μέρα καὶ γιὰ κάθε ὥρα.

Οἱ φουστίτσες γίνονται πλισσεδωτὲς ἢ κλός, ἐνῶ οἱ βέστες εἶναι ριχτές, κοντὲς καὶ μὲ εὐθύγραμμο κούμπωμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Ἁπλὸ κοριτσίστικο φόρεμα μὲ φουστίτσα κλός. 2) Μακρόταλλη τουαλεττίτσα. 3) Ντὲ-πιὲς μὲ φαρδειὰ φούστα καὶ ριχτὴ βέστα.

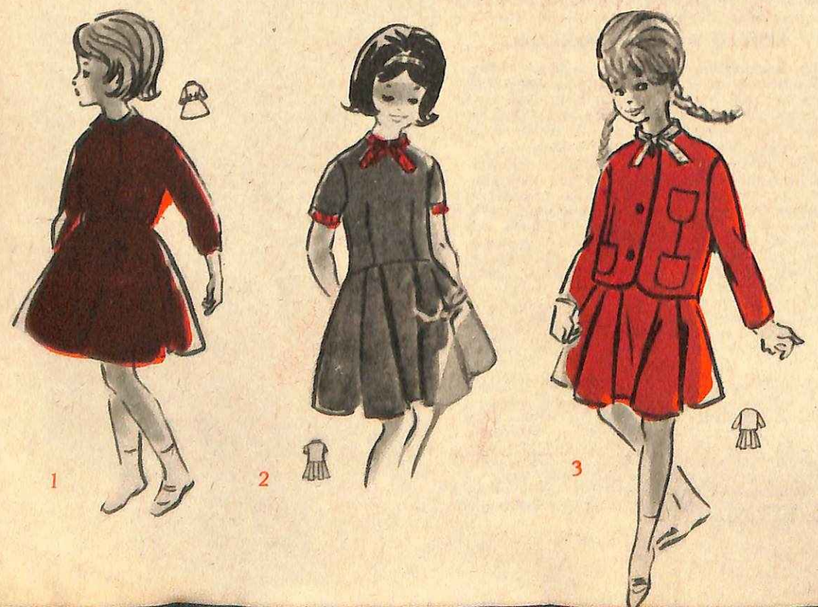

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σφουγγάρι ἀντὶ βούρτσας

Γιὰ τὸ καλὸ ξεσκόνισμα ἑνὸς κοστουμιοῦ, μπορεῖτε νὰ μεταχειριστῆτε, ἀντὶ βούρτσας ἕνα καθαρὸ σφουγγάρι βουτηγμένο στὸ νερὸ κι' ὕστερα στυμένο καλά. Ἐνῶ ἡ βούρτσα μαζεύει τὴ σκόνη στοὺς λεκέδες τὸ ὑγρὸ σφουγγάρι τὴν παίρνει ὅλη καὶ συγχρόνως καθαρίζει τοὺς λεκέδες ἀπὸ ζάχαρη, σάλια λάσπη, κλπ. (ποὺ εἶναι συχνότατοι, στὰ παιδικὰ ἱδίως κοστούμια). Ἐπιπλέον τὸ σφουγγάρι δὲ φθείρει τὸ χνοῦδι τῶν ὑφασμάτων καὶ δὲν ἀπλώνει τοὺς λεκέδες, ὅπως ἡ βούρτσα.

Ὁ ἑνικὸς

Μάθετε τὰ παιδιὰ νὰ μιλᾶνε στοὺς μεγάλους στὸν πληθυντικό. Ἕνας ἡλικιωμένος, ποὺ ἀπευθύνεται σ' ἕνα νεαρὸ κάτω τῶν 16 χρονῶν, μπορεῖ νὰ τοῦ μιλήση στὸν ἑνικό, τὸ ἀντίθετο ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται. Ὅταν ἀπ' τὸν πληθυντικὸ περνάη κανεὶς στὸν ἑνικό, ἡ ἀρχὴ πρέπει νὰ γίνεται ἀπ' τὸ πιὸ ἡλικιωμένο ἢ τὸ πιὸ ἀξιοσέβαστο πρόσωπο, ποὺ ὀφείλει ὅμως νὰ ρωτήση τὸν ἄλλον μήπως δυσαρεστεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα.

Γιὰ νὰ μιλήσετε στὸν ἑνικὸ σ' ἕνα παντρεμένο πρόσωπο τοῦ ἀντιθέτου φύλου, πρέπει νὰ ζητήσετε τὴ συγκατάθεσι τοῦ ἢ τῆς συζύγου· ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ προκαλέσετε παρεξηγήσεις.

Ὁ ἑνικὸς εἶναι ἄριστος μεταξὺ συναδέλφων, φίλων, συγγενῶν. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀποτελῆ δικαιολογία γιὰ τὴν παραμέλησι τῶν στοιχειωδῶν κανόνων εὐγενείας καὶ σεβασμοῦ, στὰ λόγια καὶ στὶς χειρονομίες.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὅταν γράφετε ἕνα γράμμα, προσπαθῆτε νὰ ἐκφράζεσθε μὲ σαφήνεια. Εἶναι, βέβαια, δύσκολο αὐτό γιατί, ὅταν πιάνη κανεὶς τὴν πέννα στὸ χέρι, χάνει τὴν ἁπλότητα καὶ τὴ φυσικότητα.

Ἀποφεύγετε τὶς στερεότυπες φράσεις. Μὴ ζητᾶτε διαρκῶς συγγνώμη γιὰ ὅλα π.χ. «Μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὸ ἄσχημο αὐτὸ χαρτί». Τὸ μόνο ἀνυπόφορο χαρτὶ εἶναι... τὸ ὑπερβολικὰ ὡραῖο, μέχρι ἐπιτηδεύσεως!

Φροντίζετε νὰ γράφετε εὐανάγνωστα. Ὁ παραλήπτης δὲν ἔχει καμμιὰ ὑποχρέωσι... ν' ἀλλοιθωρίση γιὰ νὰ διαβάση τὰ ἱερογλυφικά σας! Καὶ νὰ μὴν ὑπογράφετε ποτὲ μὲ μιὰ δυσανάγνωστη τζίφρα, ἀλλὰ μὲ τ' ὀνομά σας, καθαρογραμμένο.

Τὸ καθάρισμα τῶν κοστουμιῶν

Γιὰ νὰ διατηροῦνται σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ἐπὶ περισσότερο καιρὸ τὰ κοστούμια τοῦ συζύγου σας, φροντίζετε νὰ τὰ στέλνετε ταχτικὰ στὸ καθαριστήριο. Ἂν οἱ σκόνες καὶ οἱ ἀκαθαρσίες εἰσχωρήσουν πολὺ στὶς ραφὲς καὶ στὶς πτυχὲς τοῦ ρούχου, χρειάζεται ὕστερα περισσότερο τρίψιμο γιὰ νὰ φύγουν, κι' ἔτσι φθείρονται καὶ λεπταίνουν οἱ ἶνες τοῦ ὑφάσματος. Καλὸ εἶναι ἐπίσης νὰ ἀφαιρῆτε τὰ κουμπιὰ πρὶν ἀπ' τὸ καθάρισμα, γιατί, μὲ τὴν περιστροφὴ μέσα στὸ μηχάνημα τοῦ καθαριστηρίου, φθείρουν τὸ γύρω ὕφασμα.

Γιὰ νὰ μὴ φθείρωνται τὰ παντελόνια

Γιὰ νὰ μὴ φθείρωνται τὰ ἀντριὰ παντελόνια, κάτω-κάτω, ράβεται συνήθως μιὰ λουρίδα ὁ φάσματος στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τους ποὺ τὰ προστατεύει ἀπ' τὸ τρίψιμο κατὰ τὸ περπάτημα. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως εἶναι καλλίτερα, ἂν, ἀντὶ γιὰ ὕφασμα, μετοχειρισθῆτε μιὰ λουρίδα ἀπὸ λεπτὸ πετσί, μήκους 25 πόντων περίπου.

Οἱ καλοὶ τρόποι

Στὸ ρεστωράν, μιὰ κυρία φοράει τὸ καπέλλο της, ἐγάζει ὅμως τὸ παλτό της. ὅταν ἡ σάλλα εἶναι ζεστή.

★

"Ὅταν μιὰ γυναῖκα συνιστᾶται σ' ἕναν ἄντρα, ἂν εἶναι παντρεμένη θὰ πῆ «κυρία Τάδε», ἂν εἶναι ἀνύπαντρη θ' ἀναφέρη τ' ὄνομά της μόνο. Ὁ ἄντρας, ἂν ἔχη ἕνα τίτλο θὰ τὸν ἀναφέρη μαζὶ μὲ τ' ὄνομά του. π.χ «ἰατρὸς Δεῖνα...»

★

Μιὰ κυρία ποὺ περνάει ἀπ' τὸ δρόμο καὶ βλέπει στὸ μπαλκόνι ἕνα προϊστάμενο τοῦ συζύγου της, θὰ τὸν χαιρετήση μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ. Τὸ ἴδιο θὰ κάνη γιὰ τὴ σύζυγό του, ἢ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μαζί.

★

Μπαίνοντας κανεὶς στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς ἑνὸς γιατροῦ ἢ ὀδοντογιατροῦ, θὰ χαιρετήση μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ — μὲ τὴν προϋπόθεσι βέβαια, πὼς θὰ ἔχη ἤδη ἐβγάλει τὸ καπέλλο του. Κι' οἱ ἄλλοι θὰ τοῦ ἀνταποδώσουν τὸ χαιρετισμὸ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ καλημερίση μὲ δυνατὴ φωνή, σὰν νὰ θέλη νὰ τραβήξη τὴ γενικὴ προσοχή.

★

Σ' ἕνα γάμο, ὁ γαμπρὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νάρθη στὴν ἐκκλησία φορώντας παλτό, εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ φοράη καπέλλο.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΗΝ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

8ον

— Θέλω ὅμως νὰ κάνω πρῶτα ἕνα ντούς, πρόσθεσε. Νοιώθω πὼς εἶμαι γεμάτη σκόνες...

Ἀκούμπησε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους τοῦ Χάρτ, γυρεύοντας ἕνα φιλί του.

—Μ' ἀγαπᾶς πάντα; τοῦ μουρμούρισε.

Ἐκεῖνος ἀπόρησε γιατὶ εἶχε ἀμφιβάλει ἄλλοτε γιὰ τὰ αἰσθήματά του. Ἡ Γκέρτα ἦταν ἡ καλύτερη ἐπιλογὴ ποὺ τοῦ φύλαγε ἡ ζωή.

—Ναί, σ' ἀγαπάω τρελλά! τὴ βεβαίωσε, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

Δίπλα ἀπ' τὸ θάλαμο ἀναπαύσεως, ὑπῆρχε μιὰ «τουαλέτα» μὲ ντούς, γιὰ τὸ ἀρσενικὸ προσωπικὸ τοῦ καταστήματος. Ὁ Χάρτ μπῆκε ἐκεῖ καὶ ἐρρίχτηκε. Ἔπειτα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς εἶχε μέσα στὴ ντουλάπα του ἕνα φρεσκοσιδερωμένο κοστοῦμι, γδύθηκε κι' ἄνοιξε τὸ ντούς.

Τὸ ζεστὸ νερὸ τοῦκανε καλό. Τὸ ἀπόλαυσε λίγη ὥρα κι' ὕστερα πιρμαρίσε λίγο κι' ἄρχισε νὰ σαπουνίζη τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπό του.

Ἀνάμεσα στὸ θόρυβο τοῦ νεροῦ, ἄκουσε ξαφνικὰ κι' ἕναν ἄλλο ἦχο: Χτυποῦσε ἕνα τηλέφωνο, κάπου μέσα στὸ κατάστημα.

Ὁ Χάρτ πρόσεξε, γιὰ νὰ προσδιορίση ἀπὸ ποῦ προερχόταν τὸ κουδούνισμα. Ἦταν ἀπ' τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο τῆς αἴθουσας ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ.

Φοβήθηκε μήπως ἡ Γκέρτα σήκωνε μηχανικὰ τὸ ἀκουστικό. Βγῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὸ ντούς, δίχως κἂν νὰ ξεπλυθῆ ἀπ' τὶς σαπουνάδες, καὶ πέρασε στὴν αἴθουσα ἀναπαύσεως.

Ἡ Γκέρτα εἶχε κάνει κι' αὐτὴ ντούς. Μὲ μιὰ πετσέτα τυλιγμένη γύρω στοὺς γοφούς της, στεκόταν τώρα στὴν πόρτα τῆς καμπίνας τοῦ ντούς, στάζοντας νερό, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ τηλέφωνο ποὺ κουδούνιζε.

— Μὴ σηκώσης τ' ἀκουστικό! τῆς φώναξε ὁ Χάρτ.

Τὰ κουδουνίσματα ἐξακολουθοῦσαν, ἐπίμονα.

Ὁ Χάρτ αἰσθανότανε νὰ διαλύεται ἡ εὐχαρίστησι ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει τὸ ντούς. Ἐνοιωθε σὰν ἀγρίμι ποὺ τὸ κυνηγάνε...

— Μὰ ποιός μπορεῖ νὰ τηλεφωνῆ; ρώτησε ἡ Γκέρτα μὲ πνιγμένη φωνή. Ποιός μπορεῖ νὰ ξέρη πὼς βρισκόμαστε ἐδῶ;

— Ἰδέα δὲν ἔχω! ἀπάντησε ὁ Χάρτ, σκουπίζοντας τὶς σαπουνάδες ποὺ τρέχανε στὰ μάτια του.

Μὰ εἶχε κι' ὅλας ἀλλάξει γνώμη.

— Καλλίτερα ὡστόσο νὰ τὸ μάθουμε, δήλωσε. Σήκωσε τὸ ἀκουστικό... Ἂν εἶναι ἡ ἀστυνομία, θὰ τοὺς πῆς πὼς εἶσαι κάποια παραδουλεύτρα καὶ πὼς εἶσαι μονάχη στὸ μαγαζί.

Κρατῶντας στὸ ἕνα χέρι τὴν πετσέτα της, ἡ Γκέρτα μπῆκε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Ἀλλό! εἶπε, προσπαθῶντας νὰ μιμηθῆ τὴ σουηδικὴ προφορά.

Ὕστερα γύρισε ἀμέσως στὸ Χάρτ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶναι ὁ κ. Κέλλυ.

Ὁ Χάρτ ἀνακουφίσθηκε. Μὰ βέβαια, ἔπρεπε νὰ τὸ μαντέψη! Ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ τοῦ τηλεφώνου γιὰ τὸ προσωπικὸ δὲν ὑπῆρχε στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο. Ἂν ἦταν ἡ ἀστυνομία ποὺ τηλεφωνοῦσε, θὰ παιρνε ἕνα ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἀριθμούς.

Χώθηκε κι' αὐτὸς στὸ θάλαμο, δίπλα στὴ γυναίκα του, καὶ τῆς πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸ ἀκουστικό.

—Ἀλλό! εἶπε.

Ὁ δικηγόρος φαινόταν ξαλαφρωμένος ἀπὸ ἕνα βάρος.

—Ἐπιτέλους, σᾶς ξαναβρίσκω! φώναξε. Τὸ περίμενα πὼς θὰ γρίζατε. Καὶ δὲν ἔπαψα νὰ τηλεφωνῶ, κάθε μισὴ ὥρα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔκλεισε τὸ φαρμακεῖο... Καλὰ πάμε, Ντόν;

— Ναί, μάλλον...

Λίγη σαπουνάδα κύλησε πάλι μέσα στὰ μάτια τοῦ Χάρτ καὶ τὸν στράβωσε. Ἔβγαλε τὴν πετσέτα ποὺ εἶχε τυλιγμένη γύρω ἀπ' τοὺς γοφούς του, κι' ἡ Γκέρτα τὴ μεταχειρίσθηκε γιὰ νὰ τοῦ σκουπίση τὸ πρόσωπο.

— Τί σὲ θέλει, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω ἀκόμη.

— Προσπάθησα νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας μὲ κάθε μέσον, συνέχισε ὁ Κέλλυ, ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ κλείσατε τὸ τηλέφωνο, στὸ Νιοῦπορτ. Δὲ μὲ καταλάβατε, Ντόν! Εἶμαι μαζί σας, σ' ὅλη τὴ γραμμή. Ἤθελα, μονάχα νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲ μοῦ χρύβατε τίποτα.

— Τώρα τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Χάρτ. Τὸ καταλάβα, διαβάζοντας τὶς ἀποψινὲς ἐφημερίδες. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ Γκέρτα χαμογελοῦσε, σφιγμένη πάντα στὸν Χάρτ.

— Μ' ἀκοῦτε, Ντόν; ρώτησε ὁ Κέλλυ.

— Ναί, σᾶς ἀκούω.

— Τί ἀνακαλύψατε, στὸ Νιοῦπορτ;

Ὁ Χάρτ τοῦ διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του. Ὁ δικηγόρος δὲν ἔδειξε ἔκπληξι.

— Τὸ φαντάσθηκα πὼς θὰ ὑπῆρχε κάποιο τέτοιο κόλπο, εἶπε, ἀφ' ὅτου ἔμαθα πὼς βάλανε φωτιὰ στὸ γιὸτ... Κι' ὕστερα πήγατε ὣς τὸ Μεξικό, μὲ τὴ Γκέρτα;

— Τώρα μόλις γυρίσαμε ἀπὸ κεῖ κάτω... Ναί, ἡ Μπόννι βρισκόταν πραγματικὰ στὴν Ἐνσενάντα, τὸν καιρὸ ποὺ βεβαίωνε πὼς τὴν εἶχε δῆ ἡ Πέτζυ.

— Περίεργα! φώναξε ὁ Κέλλυ, ἐνθουσιασμένος. Καὶ τώρα, ἀκοῦστε γιατὶ ζητήσα τόσο νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας. Ἔχουν ἐκδοθῆ ἐντάλματα συλλήψεως, γιὰ σᾶς καὶ τὴ Γκέρτα. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ λοιπόν, μὴν παρουσιασθῆτε καθόλου καὶ μὴν παραδοθῆτε, πρὶν περάσουν μερικὲς ὧρες ἀκόμη.

Ὁ Χάρτ δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸ νὰ παραδοθῆ στὴν ἀστυνομία. Θέλησε ὅμως νὰ μάθη τοὺς λόγους ποὺ κάγανε τὸν Κέλλυ νὰ τοῦ δώση αὐτὴ τὴ συμβουλή.

— Γιατί; ρώτησε.

— Γιατὶ ἰσχυροὶ παράγοντες πιέζουν τὸ Μάνσον καὶ τὸ Γκάρτσια. Κι' εἶναι πιὸ εὔκολο γιὰ τὴ δικηγόρο νὰ μὴν ἀφίση νὰ πάη φυλακὴ ὁ πελάτης του, παρὰ νὰ τὸν βγάλη ἀφοῦ τὸν κλείσουν μέσα!... Σᾶς εἶχα πῆ πὼς προσέλαβα τὸ ντέτεκτιβ Τζὶμ Μάστερσον;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἦταν περίφημη ἡ ἔμπνευσί μου! Ὁ Τζὶμ κι' οἱ ἄνθρωποί του ἀνακάλυψαν μερικὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα... Ξέρομε τώρα, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι, τοὺς ἐνιὰ τελευταίους μῆνες, ὁ Ντὴρινγκ βύζαινε τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πελατῶν του. Σήμερα τὸ πρωὶ δέ, εἰσέπραξε ἀπ' τὴν ἑταιρεία τὸ ποσὸν ἀσφαλείας τῆς γυναίκας του... σὲ μετρητά!

»Αὐτό, μαζὶ μὲ τὸν ἐμπρησμὸ τοῦ γιὸτ καὶ μὲ κάποια ἀνταραχὴ ποὺ παρατηρεῖται γύρω ἀπ' τὸ σπίτι του, μὲ κάνει νὰ πιστέψω πὼς εἶν' ἕτοιμος νὰ πάρη πόδι. Ὁ Τζὶμ ἔχει βάλει ἀπὸ μέρες δυὸ ἀνθρώπους του νὰ ἐπιβλέπουν διαρκῶς τὸ σπίτι.

»Λοιπόν, τώρα ποὺ ξέρω ποῦ εἶσαστε, θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ Ντὴρινγκ καὶ θὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Κι' ἐγὼ θὰ πάω, δήλωσε ὁ Χάρτ.

Ὁ δικηγόρος ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' ὁ Χάρτ τὸν διέκοψε:

— Γιατί ὄχι; Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸ κεφάλι μου!

— Τότε λοιπόν, νὰ συναντηθοῦμε σὲ μισὴ ὥρα μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ντὴρινγκ.

— Σύμφωνοι. Σὲ μισὴ ὥρα.

Ὁ Χάρτ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἀνάσαινε λίγο λαχανιασμένα. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔκαιγε ἡ σάρκα του, μὲ τὸ ἄγγιγμα τοῦ κορμιοῦ τῆς Γκέρτα.

Ἐκείνη σφίχτηκε πάνω του ἀκόμη πιὸ πολύ καί, χαϊδεύοντας ἀνάλαφρα τὸ στῆθο του, τοῦ πρόσφερε τὰ γείλη της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

5 Σεπτεμβρίου 1958. Ὥρα 1.40'.

Ὁ Χάρτ ἔβλεπε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἕνα παράθυρο φωτισμένο. Τὰ περισσότερα ὅμως μεγάλα σπίτια, τὰ σκορπισμένα στὶς δασωμένες πλαγιὲς τῶν Λόφων, ἦταν βυθισμένα στὸ σκοτάδι.

Ἄφησε τ' αὐτοκίνητό του κάτω ἀπὸ μιὰ ἀκακία, 400 μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ντὴρινγκ, κι' ἔσβυσε τὰ φῶτα του.

— Θέλεις νὰ μὲ περιμένης ἐδῶ; εἶπε στὴ Γκέρτα.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἐκείνη κουνώντας ζωηρὰ τὸ κεφάλι της. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα στὸ Μεξικό... Θὰ σὲ ἀκολουθῶ παντοῦ ὅπου πηγαίνεις, ὅπως διατάζει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ὁ Χάρτ κατέβηκε, ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ κατεβῆ ἡ Γκέρτα. Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε παιχνιδιάρικα στὴν ἄκρη τῆς μύτης.

— Μ' ἀρέσεις, τῆς εἶπε. Εἶσαι ἀξιολάτρευτη.

Ἡ Γκέρτα φρόντευε... Πῆρε ὅμως ξέφωνο τὸ τόνο, γιὰ νὰ τονώση τὸ ἠθικὸ τοῦ ἄντρα της.

— Κατσαγιάρι! εἶπε γελαδίτσα. Ξέρεις πῶς, ὅταν μὲ καλοπιάνης, μὲ νάγκες ὅ,τι θέλεις!

Ἀνέβηκαν μαζὶ τὸ μισοσκότεινο δρόμο, φωνάζοντας γιὰ τὸν Κέλλυ, τὸ Μάστερσον καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ. Φτάσανε στὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου τοῦ Ντὴρινγκ.

— Περίεργο!... μουρμούρισε ὁ Χάρτ.

— Ποιό εἶναι τὸ περίεργο; ρώτησε ἡ Γκέρτα, σφίγγοντάς του τὸ μπράτσο.

— Δὲ βλέπω πουθενὰ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Κέλλυ... οὔτε καὶ κανένα ἄλλο!

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοσιολόγου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

Τὸ φακελλάκι μὲ τὰ κόκκινα σπίρτα

Μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες πόλεις τῆς Καλιφορνίας βρίσκεται στὰ χέρια μιᾶς πανίσχυρης καὶ σατανικῆς σπείρας, ποὺ τὴ βοηθοῦνε στὴ δράσι της οἱ διεφθαρμένες τοπικὲς ἀρχὲς καὶ ἡ ἀστυνομία. Ἔτσι, ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Μπράντον συναντάει μπροστά του τεράστια ἐμπόδια, ὅταν ἀποφασίζει νὰ διαλευκάνη τὴ μυστηριώδη δολοφονία τοῦ συνεταίρου του. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σπείρας προσπαθοῦν νὰ τὸν ξεκάνουνε κι' ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν κλείση στὴ φυλακή, γιὰ νὰ στοιματήση τὶς ἐρευνές του. Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει μὲ πεῖσμα καί, βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς γοητευτικῆς κόρης ἑνὸς ἑκατομμυριούχου, βρίσκει ἐπιτέλους τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου...

Κύτταξε τοὺς φωτεινοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ του καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ὅμως εἴχαμε πῆ, σὲ μισὴ ὥρα...

Πέρασε τὴν καγκελλόπορτα κι' ἔψαξε μὲ τὰ μάτια τὴ δενδροστοιχία. Τὰ παράθυρα τοῦ λίβινγκ - ροὺμ εἶχαν φῶς, τὸ ὑπόλοιπο ὅμως σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

'Ο Χὰρτ εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο, στὴ δενδροστοιχία, ἀπὸ μακρυὰ ὅμως δὲ μπόρεσε νὰ τ' ἀναγνωρίση.

—Ἴσως νὰ ἔχουνε μπῆ πρῶτοι καὶ νὰ κουβεντιάζουνε τώρα μὲ τὸ Ντῆρινγκ, παρατήρησε ἡ Γκέρτα.

— Δὲν ἀποκλείεται.

—'Αλλ' ἂν ὁ Ντῆρινγκ ἀρνηθῆ νὰ ὁμολογήση, ἂν ἀρνηθῆ ἀκόμη καὶ νὰ τοὺς δεχτῆ, τί θὰ γίνη τότε;

—'Ιδέα δὲν ἔχω!

'Ο Χὰρτ ἦταν σκεπτικός. Μετὰ τὴν τηλεφωνικὴ συνδιάλεξί του μὲ τὸν Κέλλυ, δὲν τοῦ εἶχε δοθῆ καιρὸς νὰ συλλογιστῆ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ δικηγόρου... Ὥστε λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τζὶμ Μάστερσον εἶχαν ἀνακαλύψει πὼς ὁ Ντῆρινγκ εἶχε κατασπαταλήσει τὰ κεφάλαια τῶν πελατῶν του καὶ πὼς εἶχε εἰσπράξει τὰ λεφτὰ ἀπ' τὴν ἀσφάλεια.

Βέβαια, ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύανε πὼς ἦταν ζωντανὴ ἡ Μπόννι, οὔτε ἀποκαλύπτανε τὸ δολοφόνο τῆς Πέτζυ Κόττον. 'Υπῆρχε δὲ ἐξ ἄλλου κι' ἕνα θέμα νομιμότητος: Ἕνας δικηγόρος, ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ κι' ἕνας φαρμακοποιὸς δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μποῦνε διὰ τῆς βίας στὸ σπίτι ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσουνε τὴν ἀλήθεια μὲ γροθιές!

—Εἶσαι ἀνήσυχος... ἔ, Ντόκ; ρώτησε ἡ Γκέρτα.

— Ναί, παραδέχτηκε ὁ Χάρτ. Τὰ πράγματα παρουσιάζονται ἄσχημα. Στενοχωριέμαι ποὺ δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ Κέλλυ. Ἴσως νὰ πέσουμε σὲ παγίδα!

— Μὰ δὲ θὰ σοὔκανε ποτὲ τέτοια δουλειὰ ὁ Κέλλυ!

— Δὲ μπορῶ νὰ εἶμαι σίγουρος... Ξέροντας πόσο μεγάλα συμφέροντα διακυβεύονται, κι' ὕστερα ἀπ' ὅ,τι μᾶς συνέβη, δὲν ἔχω πιὰ ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν ἄλλον ἀπὸ σένα.

— Θὰ κάναμε ἴσως καλλίτερα νὰ γυρίσουμε στὸ φαρμακεῖο...

—Ὄχι.

— Γιατί ὄχι;

— Μιὰ ποὺ ἤρθαμε, θέλω νὰ δῶ τὸ Ντῆρινγκ. 'Η μόνη μας ἐλπίδα νὰ γλυτώσουμε, εἶναι ἂν τὸν κάνουμε νὰ μιλήση!

Προχώρησαν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ σπίτι. Τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο ἦταν ἡ μεγάλη μαύρη λιμουζίνα, ποὺ περίμενε τὸ Ντῆρινγκ μπροστὰ στὸ δικαστήριο, πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες.

'Ο Χὰρτ διέσχισε ἕνα παρτέρι καὶ στάθηκε σ' ἕνα μέρος, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπη τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ λίβινγκ - ρούμ.

Οὔτε ὁ Κέλλυ οὔτε ὁ Μάστερσον βρισκόταν στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο. 'Ο Ντῆρινγκ καθόταν σὲ μιὰ ξύλινη πολυθρόνα μὲ ψηλὴ ράχη, ἀκουμπῶντας τὰ χέρια του στὰ μπράτσα της. Τὰ λεπτὰ καὶ ἄσπρα δάχτυλά του παίζανε νευρικά.

'Απ' ὅ,τι ἔκρινε ὁ Χάρτ, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ δωμάτιο, οὔτε καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι ἴσως.

Περίμενε δέκα λεπτὰ ἀκόμη, γιὰ νὰ δώση καιρὸ στὸν Κέλλυ καὶ στὸ Μάστερσον νὰ φτάσουνε. Μὰ δὲ φάνηκε κανείς.

Τέλος, μιὰ ξαφνικὴ βιασύνη τὸν ἔκαμε νὰ τραβήξη τὸ ρεβόλβερ του.

— Πᾶμε! εἶπε ἀποφασιστικά.

— Κι' ἂν εἶναι παγίδα; παρατήρησε ἡ Γκέρτα, συγκρατῶντας τον ἀπ' τὸ μπράτσο.

'Ο Χὰρτ ἔδειξε μιὰ ἐμπιστοσύνη, ποὺ δὲν τὴν ἔνοιωθε πραγματικά.

— Θὰ τὰ βολέψουμε ὁπωσδήποτε! εἶπε. Ἄλλωστε, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι!

Ἄνοιξε μιὰ ἀπ' τὶς μεγάλες μπαλκονόπορτες καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ στὸ δωμάτιο. Προχώρησε ἀπὸ πίσω πρὸς τὸ Ντῆρινγκ, ἔκανε τὸ γῦρο τῆς πολυθρόνας καὶ στάθηκε μπροστά του.

Μέσα σὲ τρεῖς μέρες, ὁ Ντῆρινγκ εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια. Φαινόταν πολὺ κουρασμένος καὶ πολὺ ἄρρωστος...

—Ὄχι, ὄχι!... φώναξε ὑστερικά.

Ἔγειρε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος καὶ ξέσπασε σὲ λυγμοὺς δίχως δάκρυα.

— Τί ἔπαθε; ρώτησε ἡ Γκέρτα.

'Ο Χὰρτ ἦταν ἕτοιμος νὰ τῆς ἀπαντήση. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, κατάλαβε γιατὶ ὁ Ντῆρινγκ δὲν εἶχε κάνει οὔτε μιὰ χειρονομία, γιατὶ δὲν εἶχε σηκωθῆ: Δὲ μποροῦσε νὰ κινηθῆ, γιατὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἦταν δεμένα στὴν πολυθρόνα μ' ἕνα λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ σκοινί!

— Μὰ τί συμβαίνει; ἐπέμεινε ἡ Γκέρτα.

— Κάτι πολὺ ἄσχημο, πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Χάρτ.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε, μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ χώλλ, πίσω του:

— Πραγματικὰ πολὺ ἄσχημο, γιὰ σᾶς καὶ γι' αὐτὴ τὴ μικρή. Ὄχι ὅμως καὶ γιὰ μᾶς!... 'Αφῖστε τὸ ρεβόλβερ σας πάνω στὸ τραπέζι, Χάρτ. Σιγὰ - σιγά, δίχως ἀπότομες χειρονομίες.

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

— Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ κάνετε τέτοια ἀνοησία, γιατὶ ἐνδιαφέρεσθε πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μικρῆς σας!

'Ο Χὰρτ ἄφισε στὸ τραπέζι τὸ ρεβόλβερ του, δίπλα στὴν πολυθρόνα τοῦ Ντῆρινγκ.

— Εἶναι τρελλοὶ κι' οἱ δυό τους! μουρμούρισε ὁ γέρος. Τώρα θὰ σᾶς σκοτώσουνε καὶ σᾶς.

'Ο πλοίαρχος Μοραλὲς προχώρησε, χαμογελῶντας εἰρωνικά, καὶ κάθησε στὴν ἄκρη ἑνὸς ντιβανιοῦ, ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιβλέπη τοὺς τρεῖς ἄλλους. Ἄφισε νὰ κρέμεται τὸ πιστόλι του ἀνάμεσα στὰ γόνατά του. Στράφηκε στὸ Ντῆρινγκ:

— Δὲ μπορεῖτε νὰ πῆτε πὼς δὲ σᾶς προειδοποίησα! Θὰ κάνατε πολὺ καλλίτερα, ἂν αὐξάνατε τὸ μερτικό μου, ὅταν βρεθήκατε στριμωγμένος. Ξέρατε ἄλλωστε πώς, χάρις σὲ μένα, ὁ Χὰρτ εἶχε ἀνακαλύψει μὲ ποιὸν τρόπο βγῆκε ἡ Μπόννι ἀπ' τὴν κλειδωμένη καμπίνα... Μὰ ἤσαστε ἀχόρταγος. Τὰ θέλατε ὅλα δικά σας!...

Κι' ἔδειξε μιὰ τεράστια πέτσινη τσάντα, ποὺ δὲν τὴν εἶχε προσέξει ἀκόμη ὁ Χάρτ.

—Ὄχι, σᾶς ὁρκίζομαι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντῆρινγκ.

— Οἱ πράξεις σας σᾶς διαψεύδουνε, ἀπάντησε ὁ Μοραλὲς ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Μὰ τί ἔχει μέσα αὐτὴ ἡ τσάντα; ρώτησε ὁ Χάρτ.

— Λεφτά, πολλὰ λεφτά, ἐξήγησε χαμογελῶντας ὁ Μοραλές.

Ἦταν ἱδρωμένος, παρ' ὅλο τὸν κλιματισμὸ τῆς κάμαρας. Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του, μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του.

—Τί παράξενη ποὺ εἶναι ἡ ζωή! πρόσθεσε. Γιὰ λίγο καιρό, ὅλα πήγαιναν ἀνάποδα. Μὰ τώρα ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ φτιάξουνε.

'Ο Ντῆρινγκ τέντωσε τὰ σκοινιὰ ποὺ τοῦ δένανε τὰ χέρια, γιὰ νὰ μπορέση νὰ γυρίση στὸ Χάρτ.

— Κι' ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας σας! μούγκρισε. Γιατί νὰ εἴσαστε ἔνορκος στὸ δικαστήριο;...

— Σ' αὐτὸ συμφωνῶ μαζί σας, εἶπε ὁ Χάρτ. Νομίζετε πὼς μ' εὐχαρίστησε καὶ μένα;... 'Αφοῦ ὅμως τὸ ρίξαμε στὶς ἐκμυστηρεύσεις, θἄθελα πολὺ νὰ μοῦ ἐξηγήση κάποιος ἀπὸ σᾶς δυὸ πράγματα.

—Σᾶς ἀκούω... πρόφερε ὁ Μοραλές, μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

—Ἦταν ἀνακατεμένος στὸ κόλπο κι' ὁ Κέλλυ; Μὲ ξεγέλασε μήπως; Γι' αὐτὸ μοῦ τηλεφώνησε; Γιὰ νὰ μὲ φέρη ἐδῶ;

'Ο Μοραλὲς κι' ὁ Ντῆρινγκ φάνηκαν πὼς δὲν καταλαβαίνανε.

— Ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ Κέλλυ; ἀπόρησε ὁ πρῶτος. Ἄ, ναί, ξέρω! 'Ο δικηγόρος σας, ἐκεῖνος ποὺ ἔκαγε τὴ συνταρακτικὴ ἀγόρευσι!

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο τσιγάρα.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ τηλεφωνήματος; πρόσθεσε.

— Τίποτα, τίποτα, ἀπάντησε ὁ Χὰρτ προσπαθῶντας νὰ μὴ φανῆ τίποτα στὴ φυσιογνωμία του. Μὰ θέλω νὰ μάθω ἀκόμη ποιὸς σκότωσε τὴν Πέτζυ Κόττον.

—'Ἐγώ, ἀπάντησε μιὰ γυναικεία φωνή.

— Εἶναι ζωντανή! φώναξε πνιγμένα ἡ Γκέρτα.

— Καὶ βέβαια εἶμαι ζωντανή, μικρή μου!

'Ο Χὰρτ στράφηκε κι' ἀντίκρυσε τὴ Μπόννι Ντῆρινγκ.

Δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου, ἀπ' τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε δῆ στὸ φαρμακεῖο— ἐκτὸς ἀπ' τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της.

Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο σπὸρ φόρεμα, ἁπλὸ ἀλλ' ἀκριβό. Τὸ μεγάλο ντεκολτὲ ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ πλούσιου καὶ ξακουστοῦ στήθους της. Τὸ ἀναμένο τσιγάρο, ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της, τῆς ἔδινε ἕνα ὕφος λίγο μάγκικο.

«Ὄχι, δὲν εἶναι ἡ ἴδια γυναῖκα! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Χάρτ. Οἱ καταχρήσεις κι' ἡ διαφθορὰ ἀρχίσαν νὰ σημαδεύουν τὸ πρόσωπό της. 'Ο Μεντόζα τὴ χαρακτήρισε γιὰ ψυχοπαθῆ καὶ πιστεύω πὼς ἔχει δίκιο... Δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, στὰ καλά της!»

— Καλημέρα, Μπόννι, τῆς εἶπε μὲ φυσικὸ τόνο. Ξαναγυρίσατε λοιπὸν ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο; Πρέπει νὰ ξέρετε ὡστόσο πὼς δὲ θὰ ξεμπερδέψετε εὔκολα...

— Μὴ μὲ σκοτίζετε, Χάρτ, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της.

Κάθησε δίπλα στὸ Μοραλὲς καὶ πρόσθεσε:

— Μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω, ἀκόμη καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω, ἐσᾶς καὶ τὴν ξανθούλα σας, χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήση καθόλου ἡ ἀστυνομία. Εἶμαι νεκρή... καταλαβαίνετε; Μὲ δολοφόνησε κάποιος Χάρρυ Κόττον!

'Η ἰδέα αὐτὴ φάνηκε νὰ τὴ διασκεδάζη. Ἔπιασε ὅμως τὴ ματιὰ τοῦ Ντῆρινγκ καρφωμένη στὶς γάμπες της καὶ τὸ χαμόγελό της ἔσβυσε.

—Σ' ἀρέσουνε, χρυσέ μου; τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Κρίμα ποὺ δὲν ἤξερες τί νὰ τὶς κάνης!

Ἔστρεψε πάλι τὴν προσοχή της στὴ Γκέρτα.

—Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσετε ἀρκετὰ ὥστε νὰ σᾶς χρησιμέψη αὐτὴ ἡ συμβουλή μου, συνέχισε, θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ μὴ μπλέξετε ποτὲ μὲ γέρο. Θ' ἀπογοητευθῆτε!

'Η Γκέρτα κοκκίνισε. Γιὰ νὰ κερδίση καιρό, ἐλπίζοντας ἀκόμη πὼς θὰ φτάνανε ὁ Κέλλυ κι' ὁ Μάστερσον, ὁ Χὰρτ ἐνθάρρυνε τὴ Μπόννι νὰ μιλήση ἀκόμη:

—Ὥστε ἐσεῖς σκοτώσατε τὴν Πέτζυ; τὴ ρώτησε.

—Μὴ χάνης τὸν καιρό σου φλυαρῶντας μαζί του, ἐπενέβη ὁ Μοραλές. Πρέπει νὰ τελειώνουμε καὶ νὰ φύγουμε.

— Μά, ἀγάπη μου, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπόννι, ὁ Χὰρτ κι' ἡ κοπέλλα του εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο, ποὺ μπορῶ νὰ τοὺς διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία! Εἶμαι πεθαμένη, μὴν τὸ ξεχνᾶς.

Πέρασε τὰ δάχτυλά της ἀνάμεσα στὰ βαμένα μαλλιά της. Ὕστερα σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικά.

— Ναί, ἐγὼ σκότωσα τὴν Πέτζυ Κόττον, συνέχισε. Τὴν ἔσκασα μὲ τὸ μαξιλάρι της... Βλέπετε, εἴχαμε σκεφθῆ στὴν ἀρχὴ νὰ φύγω μὲ τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Καρακάς. Ἐκεῖ, θὰ περίμενα νὰ εἰσπράξη ὁ ἀγαπητός μου σύζυγος τὴν ἀσφάλεια ζωῆς μου καὶ νὰ συγκεντρώση τὰ λεφτὰ τῶν εὔπιστων πελατῶν του. Ὕστερα, μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη ἀπ' τὸ πένθος του, μὴ ξέροντας πιὰ τί ἔκανε, θὰ ἐξαφανιζότανε κι' αὐτός.

— Βρῶμα! μούγκρισε ὁ Ντῆρινγκ.

'Αλλ' ἡ «νεκρή», χωρὶς νὰ δώση σημασία στὴ βρισιά του, ἐξακολούθησε:

—Ὅταν ὅμως οἱ ἐπαναστάτες ἀνατρέψανε τὸν πρόεδρο, στὸ Καρακάς κι' αὐτὸς τὄσκασε μὲ τοὺς μπράβους του, χρειάστηκε νὰ βροῦμε μιὰ ἄλλη λύσι. 'Αναγκάστηκα νὰ κρύβουμαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Μὰ δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή, γιὰ μιὰ νέα γυναῖκα νὰ κάθεται κλεισμένη, κυττάζοντας τὸ ταβάνι, εἴτε στὴν καμπίνα ἑνὸς γιώτ, εἴτε σὲ μιὰ κάμαρα ξενοδοχείου, εἴτε σ' ἕνα δωμάτιο αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ σπιτιοῦ.... Χρειαζόμουν ἥλιο, κίνησι! Γι' αὐτὸ ἔφυγα γιὰ τὴν 'Ενσενάντα.

— Γιὰ νὰ κάνετε τί; ρώτησε ὁ Χάρτ.

'Η Μπόννι τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι, σὰν νὰ τὸν ἐλεεινολογοῦσε γιὰ τὴν κουταμάρα του.

— Γιὰ νὰ δῶ τὴ χήρα τοῦ Μεντόζα, ἀπάντησε. 'Ο ἄντρας της ἦταν ἀνακατεμένος στὸ κόλπο μας. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἶχε πεθάνει ἀληθινὰ κι' ἑπομένως πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μᾶς παραδώση ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Καταλαβαίνω.

— Στὸ διάστημα ποὺ ἔμεινα ἐκεῖ μὲ εἶδε ἐκείνη ἡ στρίγγλα, ἡ Πέτζυ Κόττον, καὶ μ' ἀναγνώρισε... ὅπως τὴν γνώρισα κι' ἐγώ, μὲ τὴν πρώτη ματιά. Μὲ ἤξερε ἀπὸ ἄλλοτε...

— Μὰ τότε, γιατί περιμένατε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ τὴν ξεκάνετε;

'Η Μπόννι πῆρε μιὰ μποτίλια πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔρριξε πιοτὸ σ' ἕνα ποτῆρι.

— Γιατὶ δὲν ἤξερα πὼς εἶχε παντρευτῆ τὸν Κόττον, ἐξήγησε. Αὐτὸ τὸ ἔμαθα μόνο μετὰ τὴ δίκη. Σᾶς παρακολουθήσαμε, ὁ 'Ενρίκο κι' ἐγώ, ὡς τὸ σπίτι της καὶ κρυφακούσαμε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα...

— Μὰ πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μᾶς παρακολουθήσετε;

—'Ο 'Ενρίκο μοῦ εἶχε πῆ πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε λείψει ἀπ' ὅλη τὴ δίκη. Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὴν εἶχα δῆ πολλὲς φορὲς στὸ δικαστήριο. Θελήσαμε λοιπὸν νὰ μάθουμε περισσότερα πράγματα γι' αὐτήν.

— Εἴχατε ἔρθει στὴ δίκη; ρώτησε ὁ Χάρτ, κατάπληκτος.

'Η Μπόννι ἄδειασε τὸ ποτῆρι της κι' ἀπάντησε:

— Ναί, τέσσερις - πέντε φορές. Διασκέδασα μάλιστα πολύ!... Ὕστερα, τὸ τελευταῖο βράδυ, ὅταν σᾶς εἶδα νὰ παίρνετε στ' αὐτοκίνητό σας αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἀπ' τὴ στάσι τοῦ λεωφορείου, εἶχα κάποιο προαίσθημα... Θυμήθηκα πὼς ὁ Κόττον μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ γάμο του μὲ μιὰ κάποια Πέτζυ. Σᾶς παρακολουθήσαμε λοιπὸν κι' ἀκούσαμε ποὺ τὴ ρωτούσατε...

—Ἤσαστε ἐκεῖ; φώναξε ὁ Χάρτ.

'Ο Μοραλὲς φαινότανε νὰ διασκεδάζη ὅσο κι' ἡ Μπόννι.

— Στὸ διάδρομο, στὴν ἀρχή, ἐξήγησε. Ὕστερα στὸ λίβινγκ-ρούμ. Ἔπρεπε νὰ θυμηθῆτε νὰ κλείσετε τὴν πόρτα, ἀφοῦ εἴχατε ἐρωτικὴ παράστασι!

'Η σύζυγος: "Ἔχω 15 χρόνια νὰ σὲ πιάσω νὰ κρυφοκυττάζης ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, ὅταν ἀλλάζω!..."

— Μὰ γιατί νὰ σκοτώσετε τὴν Πέτζυ; 'Αφοῦ ἦταν ἀποφασισμένη ν' ἀφίση νὰ πεθάνη ὁ ἄντρας της στὸ θάλαμο ἀερίων;...

'Ο Μοραλὲς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲ μπορούσαμε νὰ ριψοκινδυνέψουμε, ἀπάντησε. Ἦταν δυνατὸ ν' ἀλλάξη γνώμη, τὴν τελευταία στιγμή... Ἐγὼ μάλιστα ἤθελα νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό, καὶ πιστεύω πὼς θὰ ἔκανα ἄσχημα ποὺ παραιτήθηκα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα μου. Βλέπετε, εἶχε ἀντίρρησι ἡ Μπόννι.

'Η Μπόννι πλησίασε στὴ μπαλκονόπορτα, ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο, καὶ κύτταξε τὸν οὐρανό.

— Καλλίτερα ποὺ ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα, εἶπε. Ὅταν ἡ ἀστυνομία τοὺς βρῆ νεκροὺς ὅλους αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ πιστέψη...

'Ανασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ συνέχισε:

— Δὲ μὲ νοιάζει τί θὰ πιστέψη. 'Εγὼ θὰ βρίσκωμαι τότε μακρυά!

'Ο Ντῆρινγκ πάλεψε γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ δεσμά του.

— Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ κάνης αὐτό, Μπόννι! ἱκέτεψε. Στὸ κάτω-κάτω, ἡ ἀρχικὴ ἰδέα ἦταν δική μου!

— Σωστά, ἀπάντησε ἡ Μπόννι χωρὶς νὰ πάψη νὰ κυττάζη τὸν οὐρανό. Πρῶτα μιὰ ἀστραπὴ ἐκτυφλωτική, ἔπειτα μιὰ φλογερὴ πνοή... κι' ἡ ἀνυπαρξία! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα ποὺ μοὔβαλες στὸ μυαλό μου. Καί, τοὺς ἐννιὰ τελευταίους μῆνες, δὲν ἔπαψα ν' ἀγωνιῶ, νὰ κυττάζω τὸν οὐρανό, ν' ἀναρωτιέμαι ἂν...

— Δὲν ἦταν λοιπὸν φάρσα αὐτὴ ἡ ἱστορία γιὰ τοὺς τρελλοὺς Ρώσους καὶ γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου; παρατήρησε ὁ Χάρτ.

'Η Μπόννι γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε διστακτικά. Ναί, στὴν ἀρχὴ θὰ ἦταν φάρσα. Μὰ τὴ χρησιμοποίησα τόσο πολύ, σὲ τόσους ἀνθρώπους, τοὺς ἐννιὰ τελευταίους μῆνες, ὥστε δὲν εἶμαι πιὰ τόσο σίγουρη...

Διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ Ντῆρινγκ.

— Πάντως, εἶναι ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκε ὁ πολυαγαπημένος μου σύζυγος: μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι, ἕνα σύννεφο ποὺ παίρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ σχῆμα μανιταριοῦ, ἕνας ὁρμητικὸς ἄνεμος... κι' ὕστερα τίποτα πιά... Ἔτσι μοῦ εἶπε: «Καταλαβαίνεις, ἀγάπη μου, μὲ τόσα στοιχεῖα ποὺ περνᾶνε ἀπ' τὰ χέρια μου, εἶναι φυσικὸ νἄχω τὶς πληροφορίες μου ἀπὸ θετικὴ πηγή. Ἔμαθα λοιπὸν πὼς εἶναι πολὺ ἀνήσυχοι, στὴν Οὐάσιγκτον καὶ στὸ Πεντάγωνο. Φοβοῦνται μήπως οἱ Ρῶσοι ἀναλάβουν μιὰ ἐπικίνδυνη πρωτοβουλία, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ παγκόσμιο γόητρο καὶ τὰ πολιτικὰ κέρδη ἀπ' τὴν ἐκτόξευσι τῶν πρώτων δορυφόρων τους. Σχεδιάζουν ἴσως νὰ προκαλέσουν ἕνα παγκόσμιο πυρηνικὸ πόλεμο, μὲ πρώτους στόχους τὶς ἐγκαταστάσεις ἀεροπλάνων καὶ κατευθυνομένων βλημάτων καὶ τὰ ἀτομικὰ κέντρα».

— Αὐτὰ μοῦ λεγε ὁ ἀγαπητός μου, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἡ μικρούλης ἡ Μπόννι θὰ ἔχαβε ὅ,τι τῆς σερβίριζε... «Ἐπειδὴ λοιπόν, ἀγάπη μου, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ πεθάνω, οὔτε νὰ σὲ δῶ νεκρή, κατάστρωσα ἕνα σχέδιο. Ἄκουσε τί θὰ κάνουμε...».

'Η Μπόννι σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ πάρη ἀναπνοή, καὶ συνέχισε ὕστερα:

— Κι' ἐγὼ δέχτηκα νὰ παίξουμε τὴν κωμωδία τῆς δολοφονίας μου. Γιὰ νὰ προετοιμάσω δὲ τὸ κόλπο, πῆγα μὲ τὸν Χάρρυ Κόττων τρία μερόνυχτα... Δὲ λέω πὼς ἔμεινα δυσαρεστημένη! Ἦταν μᾶλλον συμπαθητικὸς τύπος, ὁ βρωμιάρης... Ὕστερα γλύστρησα ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ λουτροῦ καὶ πῆγα νὰ συνεχίσω τὸ γλέντι μὲ τὸν 'Ενρῖκο, στὴν καμπίνα του!

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Τὸ χέρι της ἔτρεμε τόσο πολύ, ποὺ δύσκολα κρατοῦσε τὸ σπίρτο.

— Στὸ μεταξύ, ὁ ἀγαπητός μου σύζυγος, ποὺ μοῦ εἶχε παραγεμίσει τὸ κεφάλι μὲ τὰ ἀτομικὰ παραμύθια του, ἔγδυνε τοὺς πελάτες του, περιμένοντας νὰ εἰσπράξη τὰ 250 χιλιάρικα ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια γιὰ τὸ θάνατο τῆς νέας καὶ ὡραίας γυναίκας του, ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ νὰ τὴν ἀγαπάη καὶ νὰ τὴν προστατεύη!

'Ο Ντῆρινγκ μάσησε πάλι μιὰ βλαστήμια.

—'Ο σκοπός μου ἦταν ὡστόσο νὰ σοῦ φερθῶ ἐν τάξει, τοῦ εἶπε ἡ Μπόννι. Μὲ κολάκευε μάλιστα ἡ ἰδέα πὼς ἕνας ἄντρας μὲ τὴ δική σου κοινωνικὴ θέσι εἶχε καταδεχτῆ νὰ παντρευτῆ μιὰ γυναῖκα σὰν ἐμένα. Προσπάθησα νὰ εἶμαι καλὴ σύζυγος... ἀκόμα κι' ἀφοῦ ἀνακάλυψα πὼς δὲ μποροῦσες νὰ εἶσαι καὶ σὺ καλὸς σύζυγος.

» Τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια μάλιστα, ἔπαψα νὰ πίνω καὶ κάθησα φρόνιμα. Εἶχα τὴν ἀπόφασι νὰ μείνω τίμια, ὅσο κι' ἂν θὰ μοῦ κόστιζε... Μὰ ἐσὺ δὲν ἐνδιαφερόσουν γι' αὐτό. Δὲν σ' ἔνοιαζε πόσους φίλους θάπιανα, φτάνει μονάχα νἄχες ἐσὺ ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ τὸ σκάσης ἀπὸ δῶ! Σοῦ φτάνανε τ' ἀποφάγια τῶν ἄλλων...

Ἔσπρωξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ παπουτσιοῦ της τὴ γεμάτη τσάντα.

— Τώρα, τὰ λεφτὰ αὐτὰ εἶναι δικά μου. Τὰ κέρδισα ἐγὼ μὲ τὸν κόπο μου. 'Εννοῶ νὰ τὰ χαρῶ!

Στράφηκε στὸ Μοραλές.

—Ἔβγαλες τὰ εἰσιτήρια τοῦ ἀεροπλάνου; τὸν ρώτησε.

— Ναί. Δυὸ θέσεις γιὰ τὴν Ταγγέρη. Ἔλα, μὴν ἀργοῦμε!

'Ο Χὰρτ ἔρριξε μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ στὴ μπαλκονόπορτα. Ὕστερα προσπάθησε νὰ τραβήξη πάλι τὴν προσοχὴ τῆς Μπόννι, λέγοντάς της:

—Ὥστε ἡ συνάντησί σας μὲ τὸν Κόττον, στὸ νυχτερινὸ κέντρο, τὸ τριήμερο ὄργιό σας, ἡ νύχτα στὸ γιώτ, ὅλα ἦταν προμελετημένα;

— Μὰ βέβαια! Καὶ τὸ δόλωμα ἦταν τὰ διαμάντια μου. 'Αξίζανε 100 χιλιάδες δολλάρια κι' ἦταν ἀνασφάλιστα. Γιατὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακατευτῆ καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία στὴν ὑπόθεσι!

— Κι' ὅλο ἐκεῖνο τὸ αἷμα, ποὺ βρέθηκε χυμένο στὴν καμπίνα καὶ ποὺ συντέλεσε στὴν καταδίκη τοῦ Κόττον;..

—Ἦταν τοῦ ἴδιου τύπου μὲ τὸ δικό μου. Τὸ εἶχε προμηθευτῆ ὁ ἄντρας μου ἀπὸ μιὰ μικρὴ Τράπεζα αἵματος τοῦ Χόλλυγουντ. Τοῦ ἦταν εὔκολο, γιατὶ ἀνήκει στὸ διοικητικὸ συμβούλιο δυὸ νοσοκομείων.

Γέλασε παράξενα, ἀνατριχιαστικά.

— Κι' ἂν μὲ πιάση ποτὲ ἡ ἀστυνομία, τί μπορῶ νὰ πάθω; συνέχισε. Τίποτα! Εἶμαι, ὄχι μονάχα πεθαμένη, ἀλλὰ καὶ τρελλή! Κυττάζω ἀπ' τὰ παράθυρα κι' ὁραματίζομαι ὑδρογονοβόμβες καὶ ἀνισόρροπους Ρώσους!

'Ο Μοραλὲς σηκώθηκε, νευριασμένος.

— Φτάνει πιά! δήλωσε, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα σουγιᾶ. Ἔκανες τὸ κομμάτι σου, διηγήθηκες ὅλη τὴν ἱστορία στὸ Χάρτ. Καιρὸς εἶναι νὰ τελειώνουμε, νὰ φεύγουμε... Ἄλλωστε, ἡ ἀστυνομία δὲ γυρεύει ἐμᾶς, ἀλλὰ τὸ Χὰρτ καὶ τὴ φιλενάδα του.

Ἔκοψε μὲ τὸ σουγιᾶ τὸ σκοινὶ ποὺ κρατοῦσε δεμένο τὸ ἕνα χέρι τοῦ Ντῆρινγκ. 'Η Μπόννι ἔσβησε τὸ τσιγάρο της καὶ πῆρε τὴ γεμάτη τσάντα.

— Εἶμ' ἕτοιμη, ἀνάγγειλε. Μὰ γιατί τὸν λύνεις;

— Θέλω νὰ φανῆ πὼς μαλώσανε, οἱ τρεῖς τους, τῆς ἐξήγησε ὁ Μοραλές. Ἔτσι, ὅταν θὰ τοὺς βρῆ ἡ ἀστυνομία...

Τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ πίσω ἀπὸ μιὰ μπαλκονόπορτα. Σταμάτησε ἀμέσως, κύτταξε γύρω, λαχανιασμένος... Ὅλα τὰ παράθυρα, ποὺ βλέπανε στὸν κῆπο, ἦταν ἀνοιχτά. Καὶ στὸ καθένα στεκόταν ἕνας ἀστυνομικός, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι!

— Συνεχίστε, Μοραλές, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκάρτσια μπαίνοντας στὸ δωμάτιο. Εἴχατε φτάσει στὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο... Δὲν ξέρετε πόση ἐπιθυμία εἶχα πάντα νὰ δῶ ἕνα τριπλὸ φόνο! Ποτὲ δὲ μοὔτυχε αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, στὰ 20 χρόνια ποὺ ὑπηρετῶ στὴν ἀστυνομία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

5 Σεπτεμβρίου 1958. Ὥρα 1.55'.

—Κάθαρμα! οὔρλιασε ἡ Μπόννι στὸ Χάρτ. Μᾶς κουβάλησες ἐδῶ τὴν ἀστυνομία!

—Ὄχι ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἤλπιζα ὅμως πὼς θἄφτα-

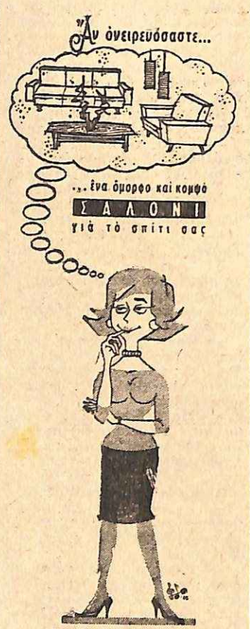

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πλατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βρεττανίου Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—6 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

νε ὁ δικηγόρος μου κι' ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ.

Στράφηκε στὸν ἐπιθεωρητή:

— Δὲν φαντάζεσθε τὴν εὐχαρίστησί μου, ὅταν σᾶς εἶδα πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο, πρὶν ἀπὸ λίγο!

— Τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Γκάρτσια. Γιατὶ ὁ Κέλλυ κι' ὁ Μάντερσον ἦταν ἀδύνατο νὰ σᾶς βοηθήσουνε. Τοὺς ἔτυχε... κάποιο ἐμπόδιο στὸ δρόμο! Εἶναι τώρα κι' οἱ δυό τους ἐδῶ ἀπ' ἔξω, μέσα σ' ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, κρατούμενοι. Κατηγοροῦνται πὼς ἀποκρύψανε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα γιὰ μιὰ δολοφονία.

Ἔκανε δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ὁ πολὺς κόσμος μᾶς περνάει γιὰ βλάκες, ἐμᾶς τοὺς ἀστυνομικούς! Εἴμαστε τὸ ἴδιο ἄξιοι, σὰν κάθε ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ...

»Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμα, οἱ ἄντρες μου μυρίστηκαν τὶς βρωμοδουλειὲς τοῦ Ντῆρινγχ κι' ἀνακάλυψαν πὼς εἶχε προμηθευθῆ αἷμα ἀπὸ μιὰ Τράπεζα... Ἐπίσης —αὐτὸ σᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως, Χάρτ — κάνανε ἐκεῖνη τὴ γρηὰ ποὺ ἔμενε ἀντίκρυ ἀπ' τὴν Πέτζυ Κόττον καὶ ποὺ δρκιζόταν πὼς κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σᾶς δὲν εἶχε μπῆ στὸ σπίτι της, νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶχε φύγει πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸ παράθυρό της...

»Ὕστερα, εἴχαμε καὶ τὴν πυρκαγιὰ τοῦ γιώτ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐξαφανιστῆ κάθε ἴχνος... Σίγουρα, αὐτὸ ἦταν δική σας δουλειά, Μοραλές, γιατὶ ξέρουμε καλὰ ὅτι, τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Χάρτ βρισκόταν 75 χιλιόμετρα μακρυά, στὸ Σὰν Ντιέγκο.

— Δὲ μὲ χάσατε λοιπὸν καθόλου ἀπ' τὰ μάτια σας! παρατήρησε ὁ Χάρτ.

— Σχεδόν... Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς βοήθησε προπάντων, ἦταν ἡ παρακολούθησι κάθε τηλεφωνήματος, ποὺ γινόταν ἀπ' τὸ φαρμακεῖο σας, ὅλη τὴν τελευταία ἑβδομάδα. Ἀκούσαμε ἔτσι ὅσα εἴπατε μὲ τὸν Κέλλυ καὶ μάθαμε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα, προπάντων δὲ τὸ σκοπό σας νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Ντῆρινγχ.

— Δὲν εἴχατε δικαίωμα νὰ τὸ κάνετε, αὐτό! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπόννι μὲ ἀγανάκτηση. Εἶναι παράνομο!

—Πραγματικά, κυρία Ντῆρινγχ, παραδέχτηκε ὁ Γκάρτσια.

Ἀνασήκωσε ἕνα ἀπ' τὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ καὶ πῆρε ἕνα μικρόφωνο, ἐπιδέξια κρυμμένο κάτω ἀπ' αὐτό

— Πολλὰ πράγματα εἶναι παράνομα, πρόσθεσε. Ὅπως, ἂς ποῦμε, νὰ ἐγκατασταθῆ μικρόφωνο σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ κατοικία. Ἀκόμα πιὸ παράνομο ὅμως εἶναι νὰ σκοτώνης... «Ἔσκασα τὴν Πέτζυ, μὲ τὸ μαξιλάρι της» εἴπατε σεῖς ἡ ἴδια!

Ὁ Ντῆρινγχ ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα του στὰ 20 τελευταῖα λεπτά, φάνηκε νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴ νάρκη του καὶ εἶπε:

— Ὥστε λοιπὸν ἀκούσατε ὅ,τι εἴπαμε, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

—Ὅλα εἶναι μαγνητοφωνημένα, τὸν βεβαίωσε ὁ Γκάρτσια.

Ἔφερε τὸ μικρόφωνο στὸ στόμα του καὶ ἀνάγγειλε στοὺς ἀνθρώπους του:

—Ἡ παράστασι τελείωσε, παιδιά. Μπορεῖτε νὰ διακόψετε τὴ μαγνητοφώνησι.

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Μπορεῖ νὰ μὴ δεχτῆ τὸ δικαστήριο νὰ παρουσιάσουμε στὴ δίκη τὴν ταινία τοῦ μαγνητοφώνου, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ μᾶς χρειαστῆ. Ἔχουμε ἐδῶ κάτι πουλάκια ἕτοιμα νὰ κελαδήσουνε!

Ἡ Μπόννι στράφηκε στὸ Μοραλές.

— Τί κάθεσαι ἔτσι, χωρὶς νὰ κάνης τίποτα; τοῦ φώναξε. Ἀπερασίσου με λοιπόν! Σκότωσε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!

Ἐκεῖνος κύτταξε μιὰ τὴ Μπόννι καὶ μιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ στέκονταν στὰ παράθυρα. Ἔπειτα πέταξε τὸ ρεβόλβερ του πάνω στὸ ντιβάνι.

— Βρὲς κανέναν ἄλλο ὑπερασπιστή! ἀπάντησε.

Ἡ Μπόννι τοῦ πέταξε μιὰ πρόστυχη βρισιά. Ὕστερα ἔκανε μερικὰ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ χώλλ σφίγγοντας πάνω στὸ στῆθος της τὴν τσάντα μὲ τὰ λεφτά.

— Γέμισε ἀστυνομικοὺς αὐτὸ τὸ ρημάδι! στρίγγλισε. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μὲ κλείσουνε στὴ φυλακή! Δὲ θὰ καθήσω νὰ μὲ πιάσουνε!

Ἔτρεξε κι ἀνέβηκε τὴ σκάλα, χωρὶς ν' ἀφήση ἀπ' τὰ χέρια της τὴν τσάντα.

—"Ας τὴν ἀφήσουμε γιὰ τὴν ὥρα, πρότεινε ὁ Γκάρτσια. Ποῦ μπορεῖ νὰ πάη;

Ὅλοι εἶχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα στὴ Μπόννι. Μονάχα ἡ Γκέρτα κύτταζε τὸ Ντῆρινγχ.

—Ἐμποδῖστε τον! φώναξε ξαφνικά.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά... Πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ ἐπέμβη, ὁ Ντῆρινγχ εἶχε ἁρπάξει μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὸ ρεβόλβερ τοῦ Χάρτ πάνω ἀπ' τὸ τσαπέζι. Καὶ φώναξε, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπὸ μανία:

— Νὰ σοῦ ξοφλήσω τὸ χρέος μου, ἀγάπη μου!

Καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη, πολλὲς φορές, ἀδειάζοντας ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ ὅπλου.

Ἡ Μπόννι, χτυπημένη στὴν πλάτη, ἔπεσε πάνω στὸ κάγκελλο τῆς σκάλας, ποὺ ἔτοιξε ἀπ' τὸ βάρος της. Ἡ τεράστια τσάντα ἄνοιξε.

Ἡ Μπόννι ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν σαστισμένη, σφίγγοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κάγκελλο. Ὕστερα τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε, φάνηκε πὼς καταλάβαινε...

— Πρῶτα μιὰ ἀστραπή... μουρμούρισε. Ἔπειτα μιὰ φλογερὴ πνοή... κι' ἡ ἀνυπαρξία...

Τὸ κάγκελλο ὑποχώρησε, ἔσπασε. Κι' ἡ Μπόννι γκρεμίστηκε, μαζί του, ἀνάμεσα σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ χαρτονομίσματα ποὺ σκορπίζονταν μέσα ἀπ' τὴν τσάντα...

Ὅλοι σώπασαν γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἀκόμα κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκάρτσια φαινόταν ταραγμένος. Ὁ Χάρτ ἔνοιωσε τὰ δάχτυλα τῆς Γκέρτας νὰ σφίγγουν σπασμωδικὰ τὸ μπράτσο του.

— Πιστεύεις νὰ μᾶς ἐπιτρέψουνε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ; μουρμούρισε ἡ νέα γυναῖκα μὲ φωνὴ σβησμένη.

Ὁ Χάρτ γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Γκάρτσια, ποὺ ἔδωνε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἄνδρες του τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ Ντῆρινγχ.

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ἐκεῖνος. Βέβαια, μένουν ἀκόμα μερικὲς διατυπώσεις. Θὰ σᾶς ἀγαπρίνουνε καὶ τοὺς δυό, θὰ σᾶς πάρουνε κατάθεσι. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀκυρωθοῦν τὰ ἐντάλματα συλλήψεώς σας. Μά, γιὰ τὴν ὥρα, μπορεῖτε νὰ φύγετε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Χάρτ. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Καθὼς βγαίνανε ὁ Χάρτ κι' ἡ Γκέρτα ἀπ' τὴ μπαλκονόπορτα, ὁ Γκάρτσια φώναξε:

—"Ε, Ντόκ!...

Ὁ Χάρτ στράφηκε, τὸν κύτταξε καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀπορία:

—Τί τρέχει;

—Ἐγὼ στὴ θέσι σας, θὰ κύτταζα στὸ ἑξῆς μονάχα τὸ φαρμακεῖο μου.

— Αὐτὸ σκοπεύω κι' ἐγώ, βεβαίωσε ὁ Χάρτ.

ΤΕΛΟΣ

cris tal color
ΞΑΝΟΙΓΕΙ ΒΑΦΕΙ ΛΟΥΖΕΙ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟ ΣΥΖΗΤΟΥΝ...
ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!
GARNIER
ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΟΡΑΤΟΝ. ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ! ΑΙΘΟΥΣΕΣ GARNIER. ΥΠΑΤΙΑΣ 16 3-6 Μ.Μ. ΤΗΛ. 233-232

ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΦΟΔΙΟ

Θὰ εἶναι μιὰ σπουδὴ τῆς Σχολῆς Α.Β.Γ., Σχεδίου—Ζωγραφικῆς. μιὰ σπουδὴ σύντομη, πρόσχαρη, ξεκούραστη, ποὺ θὰ γίνη στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, ὁποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὶς ἄλλες σας ἀσχολίες. ΤΩΡΑ εἶναι μιὰ ὡραία ἐποχή, γιὰ τὸ ξεκίνημα αὐτό. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἂν ἐμποδιζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτή, γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ ἀναλυτικό μας τεύχος.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωή.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Γ.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλεφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

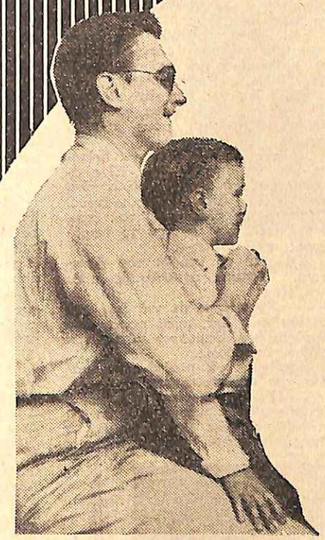
Εἶναι γνωστός σας;
"Αν ὄχι, κάποιον ἄλλον θὰ ξέρετε ἀπ' τοὺς κατόχους
201.000
συσκευῶν ΙΖΟΛΑ
ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΟΝ!
Ζητῆστε τὴ γνώμη του, ἀκοῦστε τὶς ἐντυπώσεις του, πάρτε τὴ συμβουλή του — καὶ τότε, ὅπως ὅλοι ἔτσι κι ἐσεῖς δ' ἀποκτήσετε
ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ
1/185
ΠΡΟΪΟΝΤΑ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΙΖΟΛΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οι καλεσμένοι τῆς κ. Κλέγκμορ σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι. Οἱ ἄντρες πέρασαν στὸ καπνιστήριο.

'Ο σὲρ Τζὼν Μάλντινγκ, ἕνας ψηλὸς καὶ λιγομίλητος Ἄγγλος, ἐγκατέλειψε, ἐπιτέλους, τὴ σιωπή, ποὺ εἶχε κρατήσει σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, καὶ μὲ ρώτησε:

— Πιστεύετε στὰ προαισθήματα;

'Η ἐρώτησή του μὲ παραξένεψε κάπως, γιατὶ τύποτα προηγούμενο δὲν τὴ δικαιολογοῦσε.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ βλέπουν πέρα ἀπ' τὸ παρόν, συνέχισε ἐκεῖνος. Εἶν' ἕνα χάρισμα φυσικό, ἀλλὰ καὶ ἐκπληκτικὸ μαζί. Ἐγὼ πιστεύω στὰ προαισθήματα...

Ἄναψε σιγὰ-σιγὰ τὸ πούρο του. Κι' ἔδειξε σὰ νάθελε νὰ ξαναγυρίσει στὴ συνηθισμένη του σιωπή. Μά, σὲ λίγο, ἀναστέναξε καὶ πρόσθεσε:

— Ὑπάρχουν γεγονότα, ποὺ τὰ πρόβλεψα μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια... Ὡστόσο, εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγώ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι! Φοβᾶμαι πολὺ αὐτὴ τὴν τρομερὴ δύναμί μου.

— Μὰ γιατί; παρατήρησα. 'Η ζωὴ δὲν ἔχει μονάχα ἀτυχήματα, ἀλλὰ κι' εὐτυχισμένα γεγονότα, ποὺ θὰ μπορῆτε νὰ τὰ προβλέπετε καὶ νὰ χαίρεστε προκαταβολικὰ γι' αὐτά.

— Δὲν προβλέπω παρὰ μόνο τὰ δυστυχήματα! ψιθύρισε ὁ Ἄγγλος ἀριστοκράτης. 'Εδῶ καὶ 11 χρόνια...

Κι' ἄρχισε μιὰ ἱστορία, ποὺ δὲν περίμενα ποτὲ νὰ τὴν ἀκούσω ἀπ' τὸ λιγόλογο καὶ φλεγματικὸ ἐκεῖνο τύπο:

— Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, μὲ εἶχαν κυριέψει κάτι παράξενες σκέψεις. Οἱ νύχτες μου ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ φριχτοὺς ἐφιάλτες, ποὺ συνεχίζονταν κι' ἀφοῦ ξυπνοῦσα. Τὸ κυριώτερο ἀντικείμενο τοῦ κάθε ἐφιάλτη μου ἦταν ἕνα πιστόλι, ποὺ τὸ στόμιό του κάπνιζε ἀκόμα.

»Τὴν τρίτη νύχτα, μοῦ παρουσιάστηκε μιὰ ἀνθρώπινη μορφή. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦταν τόσο ἀμυδρά, ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ τὰ διακρίνω... Εἶδα ὅμως ἐμένα τὸν ἴδιο, τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Συγχρόνως ἔγινα διπλὸς καὶ διέκρινα τὸν ἄλλο ἑαυτό μου, κατάχλωμο, νὰ προφέρῃ τὰ προμερὰ αὐτὰ λόγια: «Σὲρ Τζὼν Μάλντινγκ, σκότωσες!».

»Φαντάζεστε τί τρεμοῦλα μοῦφερε αὐτὴ ἡ φριχτὴ φράση... Προσπάθησα νὰ διώξω τὸν ἀπαίσιο ἐφιάλτη. Μὰ ἡ σκηνή, ποὺ σᾶς περιέγραψα, μοῦ πλάκωνε τὴν ψυχή... κι' ἄρχισα νὰ λέω καὶ νὰ ξαναλέω τὶς λέξεις, ποὺ μοῦ πάγωναν τὸ αἷμα: «Σὲρ Τζὼν Μάλτινγκ, σκότωσες!».

»Αὐτὸ κράτησε μιὰ βδομάδα. 'Ο ἐφιάλτης μοῦ εἶχε τσακίσει τὰ νεῦρα.

»Ἕνα πρωί, ἀφοῦ εἶχα ξεσυχτήσει ἄϋπνος, πῆγα σ' ἕνα γνωστό μου γιατρό. Μ' ἐξέτασε προσεχτικά, κατόλαβα ὅμως πὼς δὲν ἔδινε παρὰ ἐλάχιστη πίστη σ' ὅσα τοῦ διηγήθηκα.

»'Η συνταγή, ἄλλωστε, ποὺ μοῦδωσε, μὲ πληροφόρησε γιὰ τὴ διάγνωσί του: Ἦταν ἕνα δυνατὸ καταπραϋντικὸ γιὰ τὰ νεῦρα.

»— Θὰ τὸ παίρνετε κάθε βράδυ, μοῦ εἶπε. Κι' ὕστερα, κάνετε κανένα περίπατο, διασκεδάστε, δῆτε τοὺς φίλους σας...

»Νὰ δῶ τοὺς φίλους μου;... Χαμογέλασα. Ἦταν ζῶν, αὐτὸς ὁ γιατρός!

»Ὡστόσο ἀποφάσισα νὰ τὸν ἀκούσω γιὰ μιὰ φορά. Γυρίζοντας στὸ σπίτι μου, πέρασα μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι ἑνὸς παλιοῦ φίλου μου, τοῦ βιομήχανου Οὐίλλιαμ Ρόμπερστον. Μητέρα, λοιπόν, νὰ δῶ τὶ γινότανε.

»Καθὼς ἀνέβαινα ὅμως τὶς σκάλες, μιὰ φωνή — ποὺ δὲν ἦταν ἡ δική μου κι' ὡστόσο ἔβγαινε ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο—μοῦλεγε συνεχῶς: «Σὲρ Τζὼν Μάλντινγκ, πᾶς νὰ σκοτώσῃς!».

»Προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ στὴ φωνὴ αὐτή, ποὺ τὴν ἀπέδιδα σὲ ἔξαψη τοῦ μυαλοῦ μου. Μὰ καταλάβαινα πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦταν μιὰ συνέχεια τοῦ ἐφιάλτη, ποὺ μὲ τάραζε τὶς νύχτες.

»Συλλογίστηκα ὡστόσο πὼς δὲν εἶχα ὅπλο ἀπάνω μου κι' ἐπομένως ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγματοποιήσω τὸ τρομερὸ προαίσθημά του — τουλάχιστον ἐκείνη τὴν ὥρα...

»Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, γιὰ ποιὸ λόγο θὰ σκότωνα ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα τὸν παλιό μου φίλο Οὐίλλιαμ Ρόμπερστον;

»Εἶχα φτάσει ἔξω ἀπ' τὸ διαμέρισμά του. Ἁπλωσα πρὸς τὸ κουδοῦνι τὸ χέρι μου, ποὺ ἔτρεμε...

'Ο σὲρ Τζὼν Μάλντινγκ διέκοψε ἐδῶ τὴ διήγησί του. Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ποῦρο του σ' ἕνα τασάκι κι' ἦταν πολὺ χλωμός. Ἀνησύχησα, βλέποντάς τον ἔτσι.

— Θέλετε ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο; τοῦ πρότεινα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά. Ὕστερα ἀναστέναξε πάλι καὶ εἶπε:

— Συχωρέστε με γιὰ ὅ,τι μοῦ συμβαίνει... Μά, κάθε φορά, ποὺ θυμᾶμαι τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, ὑποφέρω...

Ξανάνοιξε τὰ μισόκλειστα μάτια του καὶ συνέχισε:

— Ποῦ εἴχαμε μείνει; Ἄ, ναί... Χτύπησα τὸ κουδοῦνι — θὰ τὸ πιστέψετε, φίλε μου; — μὲ τὴ ζωηρὴ ἐντύπωσι πὼς θὰ σκότωνα τὸν Οὐίλλιαμ Ρόμπερστον... Δὲν εἶναι γελοῖο, ἔ;

— Πραγματικά! ἀπάντησα.

Γέλασε, μ' ἕνα νευρικὸ γέλιο ποὺ μ' ἀνησύχησε.

— Κι' ὅμως... εἶπε. Θὰ καταλάβετε... Δὲν εἶχα ἀπομακρύνει ἀκόμα τὸ δάχτυλό μου ἀπ' τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, ὅταν ἕνας κρότος ἔφτασε στ' αὐτιά μου. Ἀμέσως ὕστερα ἄκουσα βήματα, μιὰ φωνή, ἕνα γδοῦπο...

»Τί συνέβαινε, λοιπόν, πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα; Κρύος ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό μου...

»Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ κ. Ρόμπερστον, πελιδνή, μὲ μάτια ἠλίθια καὶ τρομαγμένη. Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, καὶ ψιθύρισε:

»— Σκοτώθηκε!...

»Φαντάζεστε τὴν ἔκπληξί μου! Ἡ δύστυχη γυναῖκα μοῦδειξε μὲ τὸ τρεμουλιαστὸ χέρι της τὸ γραφεῖο, ὅπου εἶχε γίνει τὸ δρᾶμα... Πῆγα ὡς ἐκεῖ κι' εἶδα τὸ φ'λο μου νεκρὸ χάμω στὸ πάτωμα!

— Ἁπλὴ σύμπτωσι, παρατήρησα.

'Ο σὲρ Μάλντινγκ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, εἶπε, ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν σκότωσα! Καὶ νὰ πῶς: 'Ο Οὐίλλιαμ Ρόμπερστον, ποὺ βρισκόταν ἄλλοτε σὲ ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ κατάστασι, εἶχε χάσει, τὸν τελευταῖο καιρό, πολλὰ λεφτὰ στὸ Χρηματιστήριο. Συγχρόνως, ἡ ἀποτυχία μερικῶν βιομηχανικῶν ὑποθέσεών του, τὸν ἔφερε στὴν καταστροφή, στὴ χρεωκοπία!

»Μιὰ ἐπιστολή, ποὺ βρῆκαν στὸ γραφεῖο του, τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα. Διάβασαν σ' αὐτήν, ὅτι εἶχε πάρει ὁ δυστυχισμένος τὴν ἀπόφασι νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του, μόλις ἡ ἀστυνομία θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα του... Καταλαβαίνετε τώρα τί συνέβη;

»'Ο Ρόμπερστον, καπεστραμμένος καὶ μ' ἀναστατωμένο τὸ μυαλό, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπᾶη τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του, νόμισε πὼς ἔφτανε ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ!... Τρελλὸς σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ σκοτώθηκε!

»Βλέπετε λοιπόν; Ἐγὼ τὸν σκότωσα... Τὸ προαίσθημά μου, ποὺ μοῦλεγε πὼς θὰ σκοτώσω, δὲ μὲ εἶνε γελάσει...

'Ο σὲρ Τζὼν Μάλντινγκ εἶχε τελειώσει τὴν ἀφήγησί του.

— Θὰ προσθέσω, εἶπε σὲ λίγο, ὅτι, τὸ ἴδιο βράδυ τῆς μοιραίας ἐπισκέψεώς μου στὸ Ρόμπερστον, ἔφτασε στὸ σπίτι του ἕνα τηλεγράφημα. Τοῦ ἀνάγγελλε πὼς εἶχε κερδίσει μιὰ ὑπόθεσι, ποὺ θὰ τὸν ἔβγαζε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασί του... Τὸ πεπρωμένο ὅμως εἶχε ὁρίσει νὰ γίνω ἐγὼ ὁ ἀκούσιος δολοφόνος του... λίγες ὧρες πρὶν φτάσῃ τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ποὺ θὰ τὸν ἔσωζε!

'Ο σὲρ Μάλντινγκ ἄναψε ἄλλο ἕνα πούρο, γέμισε τὸ ποτῆρι του μὲ οὐΐσκυ καὶ τὸ ἤπιε μονομιᾶς. Τὸν κύτταξα μὲ περιέργεια. Εἶχε στὴν ἔκφρασί του κάτι τὸ φοβερὰ μοιραῖο...

Α ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

'Η πόρτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ κ. Ρόμπερτσον πελιδνὴ καὶ ταραγμένη...

★

Φωτεινὴ ἐπιγραφὴ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, ἕνα κατάστημα τῆς Λίβερπουλ κατασκεύασε μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή, γιὰ τὴν ὁποία χρειάστηκαν 11.263 μέτρα ἠλεκτρικοῦ σύρματος καὶ 10.000 λαμπιόνια!

ΥΠΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Οἱ καταπληκτικὲς ἐπινοήσεις ἑνὸς Ἀμερικανοῦ

Ἕνα εἰδικὸ μαξιλάρι, ποὺ γουδιάζει στὴ μέση γιὰ κείνους ποὺ δὲ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὰ κοινὰ μαξιλάρια. Μέσα στὸ γουδιασμα γώνεται ὁ λαιμός, γωρὶς ταυτόχρονα νὰ ἐμποδίζωνται οἱ κινήσεις του.

ΣΥΜΦΩΝΑ μὲ μιὰ πρόσφατη ἀποτιστική, πάνω ἀπὸ 50 ἑκατομμύρια ἐνηλίκων Ἀμερικανῶν ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία ἢ δὲν κοιμοῦνται ἐπαρκῶς. Ἡ κυριώτερη αἰτία αὐτοῦ τοῦ κακοῦ εἶναι ὁ ἰλιγγιώδης ρυθμὸς τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει σπάσει τὰ νεῦρα τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καταναλίσκουν κάθε χρόνο χιλιάδες τόννους ὑπνωτικῶν, ἀλλὰ χωρὶς ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Στὸ τέλος, καταντοῦν σκλάβοι αὐτῶν τῶν φαρμάκων. Ὅπως καὶ οἱ τοξικομανεῖς, γιατὶ πρέπει ν' αὐξάνουν συνεχῶς τὶς δόσεις, μὲ ἀναπόφευκτη συνέπεια τὴν τελεία ἐξάρθρωσι τοῦ νευρικοῦ των συστήματος.

Πολλοί, ὡστόσο, ἀντὶ γιὰ τὰ ὑπνωτικά, προτιμοῦν νὰ καταφύγουν στὸ «μίστερ-Ὕπνο», ποὺ τὸ περίφημο κατάστημά του, τὸ «κέντρο τοῦ ὕπνου», ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ, βρίσκεται στὴν 54η ὁδὸ τοῦ Μανχάτταν.

'Ο Νέρμαν Ντάϊν, ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ «μίστερ-Ὕπνου», εἶχε ὡς σήμερα μεταξὺ τῶν πελατῶν του πολλὲς διασημότητες, ὅπως τὸν Πρόεδρο Ἀϊζενχάουερ, τὸν κυβερνήτη Ροκφέλλερ, τὸν Ὄρσον Οὐέλλες, τὸν Τζὼν Στάϊνμπεκ, τὴ Ζὰ-Ζὰ-Γκαμπόρ, τὸν Ἄλφρεντ Χίτσκοκ, κλπ.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Νέρμαν Ντάϊν; Γιατρός; Ὄχι. Ψυχολόγος; Οὔτε. Ἐπιχειρηματίας; Ναί. Ἀλλ' ἕνας πρωτότυπος ἐπιχειρηματίας ποὺ ἔκαμε μιὰ ἁπλουστάτη παρατήρησι καὶ στήριξε πάνω σ' αὐτὴν μιὰ ἐπαναστατικὴ μέθοδο καταπολεμήσεως τῆς ἀϋπνίας. Κατὰ τὸν Ντάϊν, λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ἀϋπνία, ἀλλ' ἄνθρωποι, ποὺ δὲν καταφέρνουν νὰ κοιμηθοῦν, ἢ ποὺ κοιμοῦνται ἀνεπαρκῶς. Καθένας τους ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἰδιαίτερη περίπτωσι, ποὺ πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ μὲ μέσα διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων. Αὐτό, θὰ πῆτε, μποροῦσε νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος. Σύμφωνοι. 'Ο Ντάϊν, ὅμως, δὲ στομάτησε σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι. Στρατολόγησε ἀμέσως εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, σχεδιαστές, τεχνικοὺς κλπ. καὶ τοὺς ἀνέθεσε νὰ ταξινομήσουν τὶς καθ' ἕκαστα περιπτώσεις καὶ νὰ βροῦν τὰ κατάλληλα μέσα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς κ[illegible].

Ἔτσι δημιουργήθηκε τὸ «κέντρο τοῦ ὕπνου», ποὺ εἶναι ἕνα ἀληθινὸ ὁπλοστάσιο μέσων κατὰ τῆς ἀϋπνίας.

Νά μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέσα:

"Ας ὑποθέσωμε μιὰ σύζυγο, ποὺ ὁ ἄντρας της παθαίνει ἐφιάλτες στὸν ὕπνο του καὶ τὴ φιλοδωρεῖ κάθε βράδυ μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιές. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ «μίστερ-Ὕπνος» ἔχει νὰ σᾶς προσφέρῃ ἕνα κοίλο κ[illegible] βάτι, ποὺ προφυλάσσει τὴ σύζυγο ἀπὸ τὶς γροθιὲς καὶ τὶς μπουνιὲς τοῦ ἑτέρου ἡμίσεός της. Τὸ κρεβάτι αὐτὸ εἶναι προικισμένο ἐπίσης μὲ δύο ἄλλα συστήματα. Πρῶτα-πρῶτα, μόλις ὁ σύζυγος ἀρχίσῃ νὰ ἀνατριχιάσσεται, τίθεται σὲ ἐνέργεια ἕνας αὐτόματος μηχανισμός, ποὺ τὸν κάνει νὰ ξυπνήσῃ ἀμέσως. Ἡ σύζυγος, ἐξ ἄλλου, μπορεῖ, πατώντας ἕνα ἐλατήριο, νὰ κάμῃ τὸ κρεβάτι νὰ χωρίσ[illegible] δύο καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὸ δικό της κατὰ ἕνα μέτρο ἢ καὶ περισσότερο.

'Η εἰδικὴ αὐτὴ συσκευὴ ἐπιτρέπει νὰ καπνίζῃ κανεὶς στὸ κρεβάτι, γωρὶς κίνδυνο νὰ καῇ. Μιὰ μάσκα προστατεύει ταυτόγρονα τὰ μάτια ἀπὸ τὸ φῶς, ἐνῶ μιὰ ἀκουστικὴ συμάτια ἀπὸ τὸ φῶς, ἐνῶ μιὰ ἀκουστικὴ συσκευή, προσαρμοσμένη στὰ αὐτιά, μεταδίδει ἕναν «ληθαργικὸ δίσκο».

"Ας ἔρθωμε τώρα στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ροχαλίζουν. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, στοὺς ὁποίους ὁ Ντάϊν ἀνέθεσε νὰ μελετήσουν τὸ ζήτημα, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ροχαλίζουν κατὰ τρεῖς τρόπους, μὲ τὴ μύτη, τὸ λαιμό, ἢ τὸ στῆθος, κι' ὅτι οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ πιὸ ἀνυπόφοροι ἀπ' ὅλους.

'Ο Ντάϊν καὶ οἱ συνεργάτες του ἐπενόησαν, λοιπόν, διάφορα συστήματα ἐναντίον τοῦ ροχαλητοῦ. Ὡς γνωστόν, οἱ ἄνθρωποι ροχαλίζουν περισσότερο ὅταν κοιμοῦνται ἀνάσκελα. 'Ο σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος βάζουν, λοιπόν, μιὰ σφαῖρα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία στὴ ράχη τους. Ἔτσι, ὅταν θελήσουν νὰ γυρίσουν ἀνάσκελα γιὰ ν' ἀοχίσουν τὴ συναυλία τους, ἡ σφαῖρα αὐτὴ τοὺς ἐμποδίζει καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ παραμείνουν στὸ πλευρό, ὅπου ὁ ὕπνος τους εἶναι ἡσυχότερος. Ἕνα ἄλλο μέσο εἶναι: μιὰ μικρὴ αὐτόματη συσκευή, ποὺ «συλλαμβάνει», τὸν ξεχωριστὸ ἦχο τοῦ ροχαλητοῦ καὶ βγάζει ἀμέσως μιὰ φωνή: «Γύρισε στὸ πλευρό, χρυσέ μου». Ἕνα ἀκόμη φάρμακο εἶναι οἱ μπαλλίτσες ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ βουλώνουν ἑρμητικὰ τὰ αὐτιὰ τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου, ποὺ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸ ροχαλητὸ τοῦ ἑτέρου ἡμίσεώς των.

'Αλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλες αἰτίες, ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν δυὸ συζύγους νὰ διαφωνοῦν στὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου. Π. χ. ὁ ἕνας θέλει νὰ κοιμᾶται σὲ ζεσταμένο κρεβάτι καὶ ὁ ἄλλος σὲ κρύο, ὁ ἕνας θέλει νὰ διαβάζῃ πρὶν κοιμηθῇ κι' ὁ ἄλλος ὄχι, ὁ ἕνας θέλει φῶς κι' ὁ ἄλλος σκοτάδι κλπ. 'Ο «μίστερ Ὕπνος» ἔχει προβλέψει γιὰ ὅλα αὐτά. Εἰδικὰ μηχανήματα π. χ. ζεσταίνουν τὸ μισὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ ἐπιδροῦν στὸ ὑπόλοιπο γιὰ τὴν πρώτη περίπτωσι. Γιὰ τὶς δύο ἄλλες, ἔχει νὰ προτείνῃ στοὺς ἐνδιαφερομένους σωρεία μέσων. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ π. χ. εἶναι τὰ «φωτεινὰ γυαλιά», ποὺ ρίχνουν μιὰ δέσμη ἀκτίνων πάνω σ' ἕνα βιβλίο ἢ ἕνα περιοδικὸ κι' ἐπιτρέπουν σ' ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς συζύγους, ποὺ θέλει νὰ διαβάσῃ, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία του, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τὸν ἄλλον. Κατὰ τὸ ἴδιο τρόπο, μπορεῖ νὰ γράψῃ μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ποὺ ἔχει στὴν ἄκρη του ἕνα μικρὸ λαμπιόνι.

Μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀκούσῃ μόνο αὐτὸς τὸ προόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου, χάρις σὲ εἰδικὲς ἀκουστικὲς συσκευές. Γιὰ τὸ σύζυγο, ποὺ προτιμᾶει τὸ σκοτάδι, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν εἰδικὲς μάσκες, ποὺ εἶναι τελείως ἀδιαπέραστες ἀπὸ τὶς φωτεινὲς ἀκτίνες καὶ ταυτόχρονα τόσο ἐλαφρές, ποὺ δὲν τὶς αἰσθάνεται κανείς.

'Ο «μίστερ Ὕπνος» προσφέρει ἐπίσης μιὰ μεγάλη συλλογὴ «ληθαργικῶν δίσκων», ποὺ ἀπομιμοῦνται τὸν ἦχο τῆς βροχῆς ἢ τοῦ νεροῦ μιᾶς κρήνης, ἢ τὸ θόρυβο τῶν κυμάτων (γιὰ τοὺς ναυτικούς) ἢ μεταδίδουν εἰδικὰ ναυσιώματα ἢ κομμάτια μουσικῆς, κλπ.

Μὲ λίγα λόγια, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ περίπτωσι ἀϋπνίας, ποὺ νὰ μὴ τὴν ἔχῃ ἀντιμετωπίσει καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ἔχῃ προβλέψει τὰ κατάλληλα μέσα θεραπείας. Ἡ πρόσοψι τοῦ κατασ[illegible] ὑπάρχει μιὰ πελώρια πινακίδα μὲ τὶς λέξεις: «Πέστε μου τί σᾶς δυσκολεύει νὰ κοιμηθῆτε καὶ θὰ σᾶς στείλω τὸν ὕπνο στὸ σπίτι σας». Καὶ δεκάδες φορὲς στὶς δέκα τὸ κατοφθώνει.

— ★ —

Δὲν ἔπιασε τὸ κόλπο του!

"Ενας σωφὲρ τῆς Φραγκφούρτης, ἡλικίας 28 χρονῶν, τυροπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη, ἐξαφανίζοντας... τὸ αἷμα του! Τὸ δεῖγμα αὐτὸ τοῦ αἵματος χρειαζόταν στὴν ἀστυνομία, γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸ δικαστήριο ὅτι ὁ νέος ὁδηγοῦσε τ' αὐτοκίνητό του μεθυσμένος. Τὸν πῆγαν λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ γιατροὶ τοῦ πῆραν μιὰ ποσότητα αἵματος καὶ τὸ βάλανε σ' ἕνα γυάλινο σωλῆνα. Καθὼς ὅμως γύριζαν ὕστερα στὴν ἀστυνομία, ὁ σωφὲρ ἁρπαξε τὸ σωλῆνα, τὸν πέταξε χάμω καὶ τὸν ἔσπασε. Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ δικαστὴς ἔκρινε πὼς ἦταν ἀρκετὲς οἱ μαρτυρικὲς καταθέσεις ἐναντίον του καὶ τὸν ἔστειλε γιὰ 4 μῆνες στὴ φυλακή.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, στὸ Ναγκασάκι τῆς Ἰαπωνίας ζοῦσε ἕνας νέος ὁσκός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ζοσίκι.

Ὁ Ζοσίκι, γιὰ νὰ πηγαίνῃ κάθε πρωῒ στὸν κάμπο τὸ κοπάδι τοῦ ἀφέντη του, εἶχε καταφέρει νὰ μάθῃ τὴ γλῶσσα τῶν ζώων καὶ τῶν πουλιῶν.

Μιὰ μέρα, πετῶντας μιὰ χελιδόνα, εἶδε τὸ βοσκό. Κατέβηκε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔμαθες τὰ νέα;

— Ὄχι. Τί τρέχει;

— Νά, ὁ αὐτοκράτορας, ποὺ μένει στὴν πρωτεύουσα, ἔχασε ἐδῶ καὶ πέντε μέρες τὴν κόρη του, τὴν Οὐλα-Μπάχε (Πρωϊνὴ δροσιά). Ἔβαλε, λοιπόν, τελάλη καὶ διακήρυξε πὼς ὅποιος τὴ βρῇ, θὰ τοῦ τὴ δώσῃ γυναῖκα του κι' ἀκόμη τὸ μισό του βασίλειο.

— Καὶ γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό; ρώτησε ὁ Ζοσίκι. Ἀφοῦ ἐσὺ πετᾶς ψηλὰ καὶ δὲν ξέρεις ποιό δρόμο πῆρε ἡ πριγκήπισσα, πῶς θέλεις νὰ ξέρω ἐγὼ ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι;

— Στὸ λέω, ξανάπε ἡ χελιδόνα, γιατὶ σήμερα ἐμεῖς τὰ πουλιὰ κάναμε συμβούλιο. Κι' ἀποφασίσαμε, ἐπειδὴ φάνηκες τόσο καλὸς στὰ ζῶα καὶ στὰ πουλιά, νὰ σὲ βοηθήσουμε νὰ βρῇς τὴν πριγκήπισσα, γιὰ γ' ἀποκτήσῃς τὴν ἀγάπη τοῦ αὐτοκράτορα. Πολλὰ πριγκηπόπουλα καταπιάστηκαν, μὰ δὲν τὴ βρῆκαν. Ἡ κουκουβάγια, μάλιστα, ποὺ φωλιάζει στὸν ἀντικρυνὸ πύργο, μᾶς εἶπε ὅτι εἶδε ἕναν γίγαντα μὲ ἑφτὰ κεφάλια νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ παλάτι, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν Οὐλα-Μπάχε.

— Κι' ἡ κουκουβέαγια δὲν τὸν ἀκολούθησε; ρώτησε ὁ βοσκός.

— Τὸν εἶδε νὰ πηδᾷ τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ νὰ χάνεται μέσα στὸ δάσος. Πήγαινε, λοιπόν, νὰ βρῇς τὴν κουκουβάγια κι' αὐτὴ θὰ σὲ βοηθήσῃ. Νάσαι μόνο καλὸς σὲ ὅσους συναντᾷς καὶ νάχῃς ὑπομονή.

Ἔτσι ὁ Ζοσίκι ξεκίνησε καὶ περπάτησε ἑφτὰ μέρες. Κοντὰ τὸ βράδυ ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα. Μπαίνοντας στὴν πόλι, ἔννοιωσε ἕνα φτεροκόπημα στὸν ὦμο του. Γύρισε καὶ εἶδε τὴν κουκουβάγια.

— Ἤρθες, ἐπὶ τέλους! τοῦ εἶπε. Κόντευαν νὰ βγοῦν τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ σὲ περιμένω.

— Ὁ δρόμος ἦταν μακρύς, ἀποκρίθηκε ὁ Ζοσίκι. Μὰ πές μου τι θὰ κάνω γιὰ νὰ βρῶ τὴν πριγκήπισσα;

— Ἐδῶ εἶναι μιὰ ἀχυραποθῆκη γιὰ νὰ περάσῃς τὴ νύχτα σου. Κι' αὔριο ποὺ θὰ ξαναπάρῃς τὸ δρόμο σου, ἀκολούθησε τὸ δεξιὸ μονοπάτι.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε ἡ κουκουβάγια καὶ χάθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βοσκὸς ξεκίνησε κι' ἐκεῖ ποὺ πήγαινε εἶδε μιὰ γριὰ νὰ μαζεύῃ ξύλα μὲ κόπο.

— Κυρούλα μου, τῆς εἶπε, ἄφησε νὰ σοῦ μαζέψω ἐγὼ τὰ ξύλα.

Κι' ὁ Ζοσίκι τῆς μάζεψε δυὸ δεμάτια.

— Πῶς θὰ σοῦ ξεπληρώσω τὴ χάρι, ποὺ μοῦκανες, παιδί μου; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Δὲ θέλω τίποτα, κυρούλα μου. Ἕνα μόνο σοῦ ζητάω: Μήπως εἶδες ἢ ἄκουσες τίποτα γιὰ τὴν κόρη τοῦ αὐτοκράτορα;

— Ὄχι, οὔτε εἶδα, οὔτε ἄκουσα, τοῦ εἶπε ἡ γριά. Πάρε μόνο αὐτὸ τὸ σταχτὶ φτερὸ τῆς πάπιας γιὰ νὰ τὸ δώσῃς στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ θελανίδι.

— Καὶ ποῦ κάθεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ρώτησε ὁ βοσκός.

Σὰν θὰ πηγαίνῃς τὸ δεξὶ μονοπάτι, θὰ βρῇς μιὰ θελανιδιά. Χτύπησε τὸν κορμό της τρεῖς φορὲς καὶ περίμενε.

Ὁ Ζοσίκι εὐχαρίστησε τὴ γριὰ κι' ἔφυγε. Περπάτησε ὥρα πολλὴ ὥσπου βρῆκε τὴ θελανιδιά. Χτύπησε τότε τὸν κορμό της, μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτα. Στάθηκε ὅμως καὶ περίμενε. Σὲ λίγο ἄκούστηκε μιὰ φωνὴ μέσ' ἀπὸ τὸ δέντρο:

— Ποιὸς μ' ἀνησυχεῖ τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμάζομαι νὰ πλαγιάσω;

— Καλέ μου ἄνθρωπε, μὴν πλαγιάσῃς πρὶν δῇς τί σοῦ φέρνω, παρακάλεσε ὁ βοσκός.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πρόβαλε ἕνας νάνος μ' ἕνα θελανίδι στὸ κεφάλι καὶ ροῦχο πράσινο λαδί.

Ὁ Ζοσίκι, δίνοντάς του τὸ σταχτὶ φτερὸ τῆς πάπιας, τοῦ εἶπε:

— Καλέ μου ἄνθρωπε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῦ εἶναι ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορα;

— Τὴν ἔχει κρυμμένη, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ὁ γίγαντας μέσα στὸ παλάτι του, ποὺ βρίσκεται στὸ νησὶ τῆς μαγεμένης λίμνης. Πρέπει ὅμως νὰ τρέξῃς, τώρα ποὺ αὐτὸς δὲν εἶναι ἐκεῖ.

— Καὶ ποῦ θὰ βρῶ τὴ λίμνη; ρώτησε ὁ βοσκός.

— Πάρε αὐτὸ τὸ φύλλο τῆς θελανιδιᾶς, τοῦ εἶπε ὁ νάνος, κι' ἀκούμπησέ το στὸ δεξὶ σου ὦμο. Ἐκεῖ ποὺ θὰ βαδίζῃς, ἄγεμος δυνατὸς θὰ πάρῃ τὸ φύλλο καὶ θὰ τὸ πετάξῃ στὴ λίμνη. Πάρε κι' αὐτὰ τὰ ἑφτὰ θελανίδια καὶ ρίξτα στὰ νερά της, μόλις βγῇ ὁ ἥλιος.

Ὁ νάνος εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κλείστηκε στὸν κορμὸ τῆς θελανιδιᾶς.

Ὁ Ζοσίκι πῆρε ξανὰ τὸ δρόμο. Ἔχοντας στὸν ὦμο του τὸ φύλλο. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πήγαινε σηκώθηκε δυνατὸς ἄνεμος. Πῆρε τὸ φύλλο κι' ἀφοῦ τὸ στριφογύρισε ἑφτὰ φορές, τὸ ἔφερε καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὴ λίμνη.

Ὁ βοσκὸς οὔτε κατάλαβε πόσο δρόμο εἶχε κάνει ὥσπου νὰ φτάσῃ ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κατάκοπος, φρόντισε νὰ βρῇ ἕνα μέρος γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του.

Τὶς ὧρες ἐκεῖνες ἡ κουκουβάγια ἀγρυπνοῦσε. Φοβόταν γιὰ τὴν τύχη τοῦ βοσκοῦ. Ξέροντας ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀποφασισμένοι, ἔτρεξε στὴ λίμνη. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα πλοιάτακι νὰ στριφογυρίζῃ τὸν κοιμισμένο Ζοσίκι. Ἡ κουκουβάγια τὸ ἀναγνώρισε. Ἦταν τὸ διαβολάκι τοῦ γίγαντα. Ἔμπηξε τότε μιὰ δυνατὴ κραυγή, ποὺ τὸ ἀτάγκασε νὰ φύγῃ. Ὕστερα στάθηκε σ' ἕνα κλαδί. Καὶ πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, φτερούγισε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ βοσκό.

— Δὲν εἶχες τὴν ὑπομονὴ νὰ μείνῃς ἑξάγυρτος, ἀφοῦ εἶσαι τόσο κοντὰ στὸ γίγαντα; τοῦ εἶπε. Ἔμαθε πὼς εἶσαι ἐδῶ, κι' ἔστειλε τὸ διαβολάκι, γιὰ νὰ σοῦ κλέψῃ τὰ θελανίδια.

Ὁ Ζοσίκι, ἀκούγοντας τὴν κουκουβάγια, πετάχτηκε τρομαγμένος. Τὴν ὥρα ἐκείνη μόλις ἔβγαινε ὁ ἥλιος. Ἔψαξε τὶς τσέπες του, πῆρε τὰ θελανίδια καὶ τάρριξε στὴ λίμνη.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε μιὰ βάρκα ποὺ τὴν ἔσερναν ἑφτὰ ἄσπροι κύκνοι. Μέσα σ' αὐτὴν καθόταν ἡ θεὰ τῆς λίμνης.

— Δὲν ξέρεις, τοῦ εἶπε ἡ θεά, πῶς ὁ γίγαντας ἔχει μαγέψει τὴ λίμνη κι' οὔτε βάρκα οὔτε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὴν περάσῃ, γιατὶ χάνεται ἐθὺς στὸ βυθό της;

— Καὶ τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τὴν περάσω; παρακάλεσε ὁ Ζοσίκι.

— Πάρε αὐτὰ τὰ σανδάλια καὶ φόρεσέ τα, τοῦ ξαναπε ἡ θεά. Τὰ ἔχω φτιάξει μὲ τὰ φτερὰ τῶν μαγεμένων κύκνων μου. Μόλις φτάσῃς στὸ νησὶ τῆς λίμνης, θὰ βρῇς μιὰν ἐλιά. Χτύπησε τρεῖς φορὲς τὸν κορμό της καὶ περίμενε.

Ὅταν ἡ θεὰ ξεμάκρυνε, ὁ βοσκὸς φορῶντας τὰ σανδάλια, κατάφερε νὰ περάσῃ τὴ λίμνη. Σὰν πάτησε στὸ νησί, ἔκρυψε τὰ σανδάλια καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὴν ἐλιά. Χτύπησε τὸν κορμό της τρεῖς φορές, μὰ τίποτα δὲν ἔβλεπε. Κάθησε τότε καὶ περίμενε. Σὲ λίγο βγῆκε ἕνας νάνος μὲ μυτερὸ σκουφὶ στὸ κεφάλι.

— Τί ζητᾶς; τὸν ρώτησε.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, μ' ἔστειλε ἡ θεά τῆς λίμνης. Σὲ παρακαλῶ βοήθησέ με νὰ σώσω τὴν κόρη τοῦ αὐτοκράτορα.

Ὁ νάνος μπῆκε στὸν κορμὸ τῆς ἐλιᾶς καὶ ξαναβγῆκε μὲ ἕξη ἄλλους νάνους, ποὺ κρατοῦσαν ἕνα σπαθὶ καὶ μιὰ σφυρίχτρα.

— Νά, τοῦ εἶπε ὁ νάνος αὐτὸ τὸ μαγικὸ σπαθί. Πάρε κι' αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα κι' ὅταν βρεθῇς σὲ μεγάλη ἀνάγκη, σφύριξε ἑφτὰ φορές.

Κι' ἀφοῦ οἱ νάνοι χάθηκαν, ὁ Ζοσίκι τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι. Στὴν εἴσοδο ὅμως τὸν περίμενε ὁ ἴδιος ὁ γίγαντας, κρατῶντας ἕνα χοντρὸ ραβδί, ὁπλισμένο μὲ καρφιά.

— Ἥρθες φαίνεται γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν πριγκήπισσα, τοῦ εἶπε. Πρῶτα ὅμως θὰ σὲ κάνω κρέας γιὰ τὰ κοράκια.

Καὶ ὥρμησε κατὰ πάνω του. Ὁ ὁσκὸς ὅμως πρόφτασε κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πλάι. Ἔτσι τὸ ραβδὶ τοῦ γίγαντα καρφώθηκε στὸν κορμὸ μιᾶς ἐλιᾶς. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος τραβοῦσε τὸ ραβδί, ὁ Ζοσίκι πῆδησε στὸν ὦμο του καὶ τοῦ πῆρε μὲ τὸ σπαθὶ τὰ ἑφτὰ κεφάλια.

Ἐλεύθερος πιὰ ὁ ὁσκός, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ στὸ παλάτι. Σὲ μιὰ κάμαρα, ποὺ μπῆκε, εἶδε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα γυάλινο βάζο. Ἄκουσε τότε μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ:

— Βγάλε με ἀπὸ δῶ! Βγάλε με ἔξω!

Ὁ Ζοσίκι ἔσκυψε μέσα στὸ βάζο.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρώτησε.

— Εἶμαι τὸ διαβολάκι τοῦ γίγαντα. Μ' ἔκλεισε ἐδῶ ὁ ἀφέντης μου, γιατὶ δὲ μπόρεσα χτὲς τὴ νύχτα νὰ σοῦ πάρω τὰ θελανίδια. Βγάλε με ἀπὸ δῶ μέσα καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται ἡ πριγκήπισσα.

— Πές μου πρῶτα ποῦ θὰ τὴ βρῶ κι' ὕστερα θὰ σὲ βγάλω. Ἀλλοιώτικα θὰ σ' ἀφήσω ἐκεῖ μέσα σ' ὅλη σου τὴ ζωή!

— Λοιπόν, εἶπε τὸ διαβολάκι, ἀνέβα τὴ δεξιὰ σκάλα, στρῖψε δεξιὰ καὶ θὰ δῇς μιὰ μεγάλη κάμαρα. Γύρισε τὸ κλειδὶ ἑφτὰ φορὲς καὶ μέσα σ' αὐτὴ θὰ βρῇς τὴν πριγκήπισσα. Μὴ ξεχάσῃς ὅμως νὰ μὲ βγάλῃς ἀπὸ δῶ...

Ὁ Ζοσίκι ἀκολούθησε τὶς ὁδηγίες του. Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴ μεγάλη κάμαρα, παρουσιάστηκε μιὰ πολὺ ὡραία κοπέλλα.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; τὸν ρώτησε καὶ πῶς κατάφερες νὰ φτάσῃς ὡς ἐδῶ;

— Εἶμαι ὁ ὁσκὸς ἀπὸ τὸ Ναγκασάκι, ἀποκρίθηκε ὁ Ζοσίκι, καὶ μὲ βοήθησαν τὰ πουλιά, γιὰ νὰ ἐρθω νὰ σ' ἐλευθερώσω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γίγαντα.

— Τότε πᾶμε γρήγορα νὰ φύγουμε! τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα. Τὸ μέρος αὐτὸ μὲ τρομάζει.

Ὁ Ζοσίκι πῆρε τὴν πριγκήπισσα καὶ κατέβηκαν. Μὰ στὴν εἴσοδο θυμήθηκε τὸ διαβολάκι. Ξαναγέθηκε καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε μέσα στὸ βάζο, τοῦπεσαν τὰ σανδάλια ἀπ' τὴν τσέπη. Τὸ διαβολάκι τ' ἅρπαξε ἀμέσως κι' ἔφυγε, κοροϊδεύοντας τὸ βοσκό.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ περάσουμε τὴ λίμνη; τὸν ρώτησε ἡ πριγκήπισσα.

Ὁ Ζοσίκι ὅμως θυμήθηκε τὴ μαγικὴ σφυρίχτρα. Προχώρησε ὡς τὴν ἰτιὰ καὶ σφύριξε ἑφτὰ φορές. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ νάνος. Ὅταν ἔμαθε πὼς δὲν εἶχαν σανδάλια, τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε δεξιὰ στὴν ὄχθη ὥσπου νὰ φτάσετε σὲ μιὰ ἄλλη ἰτιά. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε μιὰ βάρκα, ποὺ θὰ σᾶς περάσῃ στὴν ἀντικρυνὴ μεριά. Τότε δὲν θἄχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτα, γιατὶ ὁ θάνατος τοῦ γίγαντα σταμάτησε τὰ μάγια του.

Ὁ Ζοσίκι μαζὶ μὲ τὴν πριγκήπισσα ἀναζήτησαν τὴν ἰτιά. Λίγο πιὸ πέρα εἶδαν μιὰ βάρκα που εἶχε ἄσπρα καὶ πράσινα μαξιλάρια μεταξωτά. Τὸ πλήρωμά της ἦταν ἑφτὰ νάνοι μὲ τὰ ἴδια χρώματα. Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν τὰ κουπιὰ ὡς που ἑφτασαν στὴ στεριά. Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα ἀμάξι ποὺ εἶχε ζεμένα ἑφτὰ ὡραῖα ἐλάφια. Κοντὰ τοῦ ἦταν ἡ γριὰ τοῦ δάσους κι' ὁ νάνος μὲ τὸ θελανίδι.

Ἡ πριγκήπισσα κι' ὁ Ζοσίκι μπήκανε στ' ἁμάξι. Τὰ ἐλάφια σὰν νὰ ἐννοιῶθαν κι' αὐτὰ τὸ πολύτιμο φορτίο εἶχαν ἐπάνω τους, ἔτρεχαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι ὥσπου ἔφτασαν γρήγορα στὸ παλάτι.

Τότε ἄρχισαν νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες. Ὁ κόσμος σὰν ἔμαθε ὅτι βρέθηκε ἡ πριγκήπισσα. ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴ χαρά του.

Μὰ πιὸ μεγάλη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ αὐτοκράτορα, ποὺ πρόσταξε ἀμέσως νὰ γίνῃ τὴν ἄλλη μέρα ὁ γάμος τῆς Οὐλα-Μπάχε μὲ τὸ Ζοσίκι, ποὺ ἔτσι ἔνιωθε πολὺ κοντὰ καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου.

Ὁ γάμος τους ἦταν ἀληθινὸ πανηγῦρι. Ὅλα τὰ πουλιὰ ποὺ βοήθησαν τὸ φτωχὸ καὶ καλὸ Ζοσίκι ἦταν ἐκεῖ καὶ κελαϊδοῦσαν, ἐνῶ τὶς πρῶτες θέσεις εἶχαν ἡ χελιδόνα κι' ἡ κουκουβάγια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Καλέ μου ἄνθρωπε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῦ εἶναι ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορα; τὸν ρώτησε ὁ βοσκός.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν δούλων

Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν γεννήθηκε τὸ 1809 σὲ μιὰ φτωχὴ καλύβα, σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος τοῦ δάσους Κεντάκυ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἦταν κι' αὐτοί, ὅπως τόσοι ἄλλοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μετανάστες ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ποὺ εἶχαν πάει νὰ βροῦν τὴν τύχη τους στὴ νέα κι' ἀνεκμετάλλευτη ἐκείνη χώρα.

Ὁ Λίνκολν, λοιπόν, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάσῃ τὴ μητέρα του, ὅταν ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρός. Στάθηκε ὅμως τυχερός, ὅταν ξαναπαντρεύτηκε ὁ πατέρας του, γιατὶ ἀπάκτησε ἔτσι μιὰ πολὺ καλὴ καὶ στοργικὴ μητρυιά.

Στὸ Κεντάκυ πέρασε ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὥσπου οἱ γονεῖς του διασχίζοντας τὸν πλατὺ ποταμὸ τοῦ Ὀχάϊο, τὸν πῆγαν σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν στὴν πολιτεία τῆς Ἰνδιάνας.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀβραὰμ ἦταν πολὺ φτωχὸς καὶ γι' αὐτό, ἂν καὶ παιδὶ ἀκόμη ὁ Λίνκολν, τὸν βοηθοῦσε μ' ἕνα μικρὸ τσεκούρι γιὰ νὰ ἰσιώνῃ τὰ κορτσουρα τῆς καλύβας τους.

Τέλος, ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὸ σχολεῖο κι' ἐκεῖ ἔδειξε μεγάλη φιλομάθεια, κι' ἐξαιρετικὴ ἱκανότητα.

Τὰ μόνα βιβλία ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάσῃ ὡς τότε ἦσαν οἱ «Μῦθοι» τοῦ Αἰσώπου καὶ ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἀργότερα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ παραμελήσῃ τὶς σπουδές του, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται ὡς γεωργὸς μὲ τὸν πατέρα του.

Αἰσθανόταν ὅμως μεγάλη κλίση γιὰ τὰ γράμματα καὶ δὲν παρέλειπε στὶς ὧρες, ποὺ δὲ βρισκόταν σὲ δουλειά νὰ συμπληρώνῃ τὴ μόρφωσί του.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων ὁ Λίνκολν πῆγε μὲ τὴν οἰκογένειά του νὰ μείνῃ στὸ Ἰλλινόϊς, ὅπου ἐγκαταστάθηκε σὲ διάφορα ἐπαγγέλματα.

Ἔκανε καὶ τὸν ἐμπορομεταλλήλο.

Μιὰ μέρα μπῆκε σὲ μιὰ φορτηγίδα μὲ ἐμπορεύματα γιὰ νὰ πάῃ στὴ Νέα Ὀρλεάνη, διασχίζοντας τὸ Μισισιπῆ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ του εἶδε πολλὰ πράγματα. Περνοῦσε ἀπὸ μεγάλα χωριὰ καὶ ὡραῖες πολιτεῖες. Εἶδε φυτείες βαμβακιοῦ μὲ πολλοὺς μαύρους δούλους, ποὺ ἐργάζονταν ἐκεῖ πέρα. Πίσω ἀπὸ τὰ χωράφια ὑψώνονταν τὰ σπίτια, ὅπου ἔμεναν οἱ πλούσιοι χτηματίες.

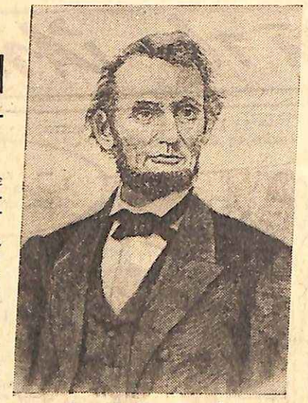

Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Νέα Ὀρλεάνη, εἶδε μιὰ ἀγορὰ ἀπὸ δούλους. Τοῦ ἦρθαν τότε στὸ μυαλὸ τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτι ἀπέναντι στὸ Θεό, εἴμαστε ὅλοι ἴσοι καὶ ἐλεύθεροι, εἴμαστε ὅλοι παιδιά του.

Αὐτὴθηκε μάλιστα ἀκόμη περισσότερο ὅταν εἶδε, ὅτι στὴν ἀγορὰ ἐκείνη πουλοῦσαν ὄχι μόνο μαύρους, ἄνδρες καὶ γυναίκες, ἀλλὰ καὶ μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια,ποὺ ἔτυχε νὰ γεννηθοῦν στὴ δουλειά.

Εἶδε καὶ κάτι, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ἀγανακτήσῃ: Οἱ ἔμποροι ἀνάγκαζαν μιὰ μικρὴ μαῦρη νὰ τρέχῃ πάνω-κάτω, ὅπως κάνουν μὲ τὰ ἄλογα στὶς ἀγορές, γιὰ νὰ δοῦν οἱ ἀγοραστὲς ὅτι ἦταν δυνατὴ καὶ ὅτι ἄξιζε τὰ χρήματα, ποὺ ζητοῦσαν γι' αὐτήν.

Πρὶν ἀκόμη γνωρίσῃ ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν τὴ δουλειὰ τὴ μισοῦσε,τώρα ὅμως ποὺ ἔβλεπε νὰ πουλᾶνε τοὺς ἀνθρώπους σὰν ζῶα, ἡ ἀγανάκτησί του δὲν εἶχε ὅρια.

Ὁ Λίνκολν ἐργάσθηκε κατόπιν σὲ μιὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι τοῦ Νέου Σάλεμ, ὅπου πουλοῦσε ἀλεύρι καὶ ζάχαρι. Ἡ ἐπιχείρησι ὅμως πτώχευσε καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἀναγκάστηκε νὰ καταταχτῇ ὡς ἐθελοντὴς στὸ στρατό, ὅπου ἔγινε ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδας στρατιωτῶν, ποὺ κυβέρνησαν ἕνα λιστὴ τὸ «Μαῦρο Γεράκι».

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐξόντωσαν τὸ «Μαῦρο Γεράκι» καὶ τὴ συμμορία του, ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν ἔφυγε ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του ἔγινε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ ὕστερα τυπογράφος.

Τότε ἀνακατεύθηκε στὴν πολιτική. Ἦταν εὐγλωττος, κι' εἶχε χρηστὸ χαρακτῆρα καὶ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ προτερήματα ἐπεβλήθηκε στοὺς συμπολίτες του.

Ἔτσι, ἔγινε πολὺ γνήγορα γνωστὸς καὶ ὁ κόσμος ἔτρεχε νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του.

Τὰ βράδυα ξενυχτοῦσε, βυθισμένος σὲ μελέτες, γιατὶ προετοιμαζόταν νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη μάχη κατὰ τῆς δουλειᾶς.

Τὸ 1834, ποὺ ἔγιναν ἐκλογὲς στὸ Ἰλλινόϊς, τὸν ἔβγαλαν ἀντιπρόσωπο γιὰ τὴν Γενικὴ Συνέλευσι.

Στὸ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ γερὲς νομικὲς μελέτες, πέτυχε νὰ πάρῃ τὸ πτυχίο τοῦ δικηγόρου καὶ διορίστηκε δικηγόρος τὸ 1837 στὸ Σπρίνγκφιλντ.

Ἔτσι, σὲ λίγα χρόνια, ἀπέκτησε μεγάλη φήμη καὶ πολιτικὴ ἐπιρροή.

Τὸ 1846 ἔγινε μέλος τοῦ Κογρέσσου καὶ ἀμέσως κηρύχθηκε ἐχθρὸς τῆς δουλειᾶς.

Τέλος, κατὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1860 βγῆκε Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κι' ἦταν ὁ 16ος κατὰ σειρὰ Πρόεδρος.

Τότε ἔγινε ὁ πόλεμος τῶν βορείων καὶ νοτίων. Στὸν πόλεμο αὐτὸν νίκησαν οἱ βόρειοι καὶ ὁ Λίνκολν κατάφερε νὰ τοὺς ἑνώσῃ μὲ τοὺς νοτίους.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ψηφίσθηκε ὁ νόμος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν δούλων, ποὺ ἔγινε δεκτὸς μὲ κωδωνοκρουσίες καὶ γενικὴ χαρά.

Τὸ 1846, ὁ Λίνκολν βγῆκε καὶ πάλιν Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἕνα χρόνο ὅμως ἀργότερα, ἐνῶ παρακολουθοῦσε μιὰ παράστασι στὸ θέατρο τῆς Οὐάσιγκτων, δολοφονήθηκε ἀπὸ ἕνα φανατικὸ νότιο, τὸν ἠθοποιὸ Ἰωάννη Μπούθ.

Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν, ὁ ἐλευθερωτὴς αὐτὰς τῶν δούλων ἔταφη τὸ 1865 στὸ Σπρίνγκφιλντ.

Ἀργότερα, πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του ὑψώθηκε ἕνα μεγαλοπρεπὲς μνημεῖο.

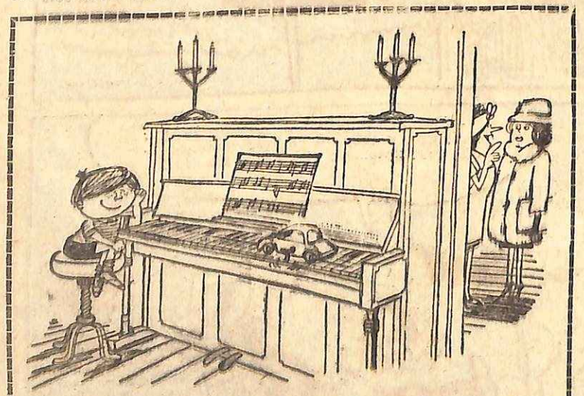

— Καὶ μελετηρὸς ὅσο δὲ φαντάζεστε... Παίζει πιάνο ὧρες ὁλόκληρες!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας

— Σὲ ποιὸ κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἀναφέρεται γιὰ τὸ μῖσος;

— Στὸ πέμπτο, παρ. 43—44.

✣

— Σὲ ποιὸ νομὸ ἀνήκει ἡ Νεμέα;

— Στὸ νομὸ Κορινθίας.

✣

— Ποιὰ ἡμ.ρα ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα Νομπέλ;

— Στὶς 10 Δεκεμβρίου, ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Νομπέλ.

✣

— Πότε ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἁγίας Σοφίας;

— Τὸ 573 μ.Χ.

✣

— Πότε ἄρχισε ἡ εἰκονομαχία;

— Τὸ ἔτος 726 μ.Χ.

✣

— Ποιὸ ἦταν τὸ ἀνθρώπινον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ;

— Ἐμμανουήλ.

✣

— Τί εἶναι ἡ Ἀβάνα;

— Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κούβας.

✣

— Σὲ πόσες μεγάλες κατὰ σειρὰ κατηγορίες χωρίζουμε τὰ ζῶα;

— Σὲ συνομοταξίες, ὁμοταξίες, τάξεις, οἰκογένειες, γένη καὶ εἴδη.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΔΙΠΛΟΣ ΚΟΧΛΙΑΣ

Ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία:

1) ΣΑΛΕΠΙ. 2) ΣΑΡΚΙΟΝ. 3) ΑΚΙΝΗΤΟΝ. 4) ΑΓΙΣ. 5) ΣΑΛΑΜΙ. 6) ΤΡΑΤΑ. 7) ΚΙΝΑ. 8) ΜΙΛΑ. 9) ΣΑΠΙΟΣ. 10) ΣΟΚ. 11) ΣΑΛΑΤΑ. 12) ΜΑΛΑΚΙΑ. 13) ΡΟΚΑΝΙ. 14) ΙΜΑ. 15) ΤΟΠΙΟΝ. 16) ΟΠΑΔΟΣ. 17) ΑΔΑΝΑ. 18) ΠΟΣΟΤΗΣ. 19) ΙΜΑΜΗΣ. 20) ΣΙΣΥΡΑ. 21) ΙΜΑΛΑ·Ι·Α. 22) ΡΩ.

Ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ δεξιοῦ κοχλία:

1) ΩΡΑΙΑ. 2) ΛΑΜΙΑ. 3) ΡΥΣΙΣ. 4) ΣΗΜΑ. 5) ΜΙΣΗ. 6) ΤΟΣΟ. 7) ΠΑΝΑΔΑ. 8) ΣΟΔΑ. 9) ΠΟΝΟΙ. 10) ΠΟΤΑΜΙ. 11) ΙΝΑ. 12) ΚΟΡΑΙ. 13) ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 14) ΛΑΣΚΟΣ. 15) ΣΟ·Ι·. 16) ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ. 17) ΚΑΤΑΡΤΙ. 18) ΜΑΛΑΣ. 19) ΣΙΓΑΝΟ. 29) ΤΗΝ. 21) ΙΚΑΝΟΙ. 22) ΚΡΑΣΙ. 23) ΠΕΛΑΣ.

ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ

1) ΣΩΣΤΟ (φτάνουν μέχρι ὕψους 12 χιλιομέτρων). 2) ΛΑΘΟΣ (ὁ Κάσκας). 3) ΛΑΘΟΣ (1337—1453). 4) ΣΩΣΤΟ (40 μέρες). 5) ΣΩΣΤΟ (213). 6) ΛΑΘΟΣ (τοῦ Ἀθράαμ καὶ τῆς σκλάβας του "Αγαρ). 7) ΛΑΘΟΣ (ὁ Ζεύς). 8) ΛΑΘΟΣ (στὸ Παρίσι). 9) ΛΑΘΟΣ (Τὴν 21η Μαΐου 1927). 10) ΣΩΣΤΟ. 11) ΛΑΘΟΣ (5—6 λίτρα). 12) ΣΩΣΤΟ (22.280.000 ἔναντι 9. 370.000 τετρ. χιλιομέτρων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν).

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Σινάπι (Σινᾶ—Πῖ).

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

α) "Ολα ὅμοια: 6—7.
β) "Ομοιες ἀγελάδες: 2—6.
γ) "Ομοιαι χωρικοί: 3—5.
δ) "Ολα ἀνόμοια: 1—4.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 939 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΓΟΜΩΣΙΣ — ΑΟΛΟΦΩΝΙΑ. 2) ΟΚΑΡΙΝΑ — ΡΗ. 3) ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗ — ΑΚΑΜΑΣ. 4) ΑΝΑΦΗ — ΑΔΑΜΑΣ. 5) ΕΜΟΙ — ΑΤΙ — ΑΘΑΝΑΤΟΙ. 6) ΝΙΦΑΣ — ΑΦΗΓΗΜΑΤΑ. 7) ΩΣΙΣ — ΕΝΑΤΑ — ΣΙ. 8) ΑΝΙΣΟΣ — ΑΝΑΣΑ — ΧΗΝ. 9) ΟΝΟΣ — ΝΕΜΩ. 10) ΦΟΝ — ΛΙΣΤΑ — ΚΟΥΤΙΑ. 11) ΕΙ — ΠΕΣΤΗ — ΣΠΟΡ. 12) ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ — ΟΡΑΤΑ. 13) ΣΕΝΕΓΑΛΗ — ΝΤΑ — ΣΦΗΝ. 14) ΝΑΜΑΤΑ — ΑΤΙΜΑ. 15) ΜΑΓΕΙΑ — ΔΙΑΦΥΛΑΞΩ. 16) ΩΤ — ΑΜΑΖΟΝΑ. 17) ΑΡΝΗΤΙΚΟΣ — ΣΑΝΔΑΛΑ.

Καθέτως:

1) ΓΡΕΒΕΝΑ — ΟΦΕΙΣ — ΜΙΑ. 2) ΜΙ — ΑΝΟ·Ι. — ΕΝΑ. 3) ΜΙ. ΚΡΟΦΩΝΩΝ — ΕΝΑΓΩΝ. 4) ΙΑ — ΣΙΣ — ΠΡΕΜΕΤΗ. 5) ΣΦΑ — ΣΙΣ — ΛΕΥΓΑΙ. 6) ΙΚΑΝΑ — ΣΟ. ΦΙΣΜΑΤΑ. 7) ΣΑΛΑΤΑ — ΣΤΑΛΑ — ΑΚ. 8) ΡΙΦΙΦΙ — ΚΤΗΝΗ — ΔΜΟ. 9) ΔΙΚΗ — ΑΙΑΣ. 10) ΟΝΗ — ΑΓΕΝΗ — ΜΟΝΤΑΖ. 11) ΑΑ — ΑΘΗΝΑ — ΣΤΙΦΟΣ. 12) ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ — ΑΜΥΝΑ. 13) ΚΑΝΑΤΑ — ΥΠΟ — ΑΛΑΝ. 14) ΟΡΑΜΑΤΑ — ΝΤΟΡΣ. 15) ΝΗΜΑΤΑ — ΧΕΙΡΑΦΕΣΙΑ. 16) ΑΣΟ — ΣΗΜΑ — ΤΗ. 17) ΑΛΣ — ΙΑΙΝΩ — ΠΑΝΔΩΡΑ.

Παρεμοίωσι

Σκέψι τοῦ Πιέρ Ντανινός, συγγραφέως τοῦ περίφημου «Ταγματάρχη Θόμσωνα.

— "Οταν δλέπω δυὸ γυναῖκες νὰ φιλιῶνται, μοῦρχεται ἀμέσως στὸ νοῦ ἡ χειραψία ποὺ ἀνταλλάσσουν οἱ πυγμάχοι, πρὶν ἀπ' τὸ μάτς.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Διευθυντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

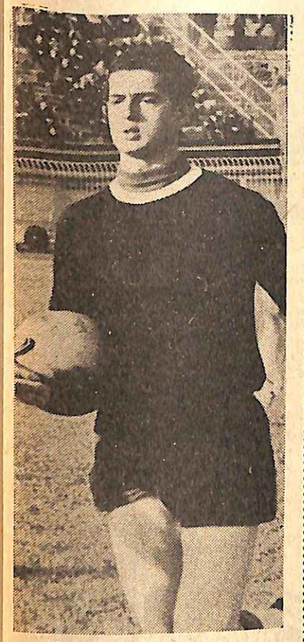

Ὁ Τάκης Οἰκονομόπουλος

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ τελευταία ἔκπληξι

Ὁ ὀπαδὸς τοῦ «Ἀπόλλωνα» Ἀθηνῶν ἀναρωτιώνταν ἔκπληκτοι: «Πῶς τὴν ἔπαθε ἡ διοίκησι τοῦ σωματείου μας κι' ἔδωσε τέτοιο καλὸ παίκτη; Μέρα τὸν παραχώρησε ἡ νύχτα;» Εὔλογες οἱ ἀπορίες τους. Γιατὶ ἡ μεταγραφὴ τοῦ Παναγιώτη Οἰκονομόπουλου ἦταν λάθος μεγάλου μεγέθους ἀπὸ μέρους τῆς διοικήσεως τοῦ «Ἀπόλλωνα». Οἱ "τεχνικοὶ" τοῦ συλλόγου δὲν ἤξεραν τί ταλέντο κρυβόταν στὸν παίκτη αὐτὸν κι' ἐντελῶς ἐπιπόλαια τὸν ἔδωσαν στὴν «Προοδευτικὴ» Πειραιῶς. Τώρα, ἀσφαλῶς κι' οἱ ἴδιοι θὰ ἔχουν τύψεις, γιατὶ δὲν πρόσεξαν...

Οἱ φίλαθλοι, ποὺ παρακολουθοῦν τοὺς ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος, εἶδαν τὶς τελευταῖες Κυριακὲς ὅτι αὐτὸς ὁ παίκτης ἦταν ἕνας κρυμμένος θησαυρός. Ὁ «Ἀπόλλωνας» δὲν εἶχε ἐκτιμήσει τὴν ἀξία του. Ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴν «Προοδευτική», γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ... Καμμιὰ φορὰ συμβαίνει κι' αὐτό. Ἕνας ποδοσφαιριστὴς μπορεῖ νὰ εἶναι σπουδαῖος. Ἐπειδή, ὅμως, ὑπάρχει κάποιο μεγάλο "ὄνομα" στὴν ἴδια θέσι τῆς ὁμάδας του, καταδικάζεται σὲ μαρασμὸ καὶ ἀφάνεια. Αὐτὸ γινόταν γιὰ 2—3 χρόνια καὶ μὲ τὸν Τάκη Οἰκονομόπουλο, ποὺ τώρα ἀφίνει κατάπληκτους τοὺς θεατὲς τῶν γηπέδων.

Γεννήθηκε στὴν Καλλιθέα τὸ 1943 καὶ πρωτόπαιξε ποδόσφαιρο στὴν «ΑΕΚ» Καλλιθέας τὸ 1959. Κάποιο "μάτι" τοῦ «Ἀπόλλωνα» τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο, δηλαδὴ τὸ 1960, μεταπήδησε στὴν ὁμάδα τῆς «Ἐλαφρας ταξιαρχίας». Ἀπὸ τὸ 1960—62 ἔπαιξε στὴν ἐφηβικὴ ὁμάδα τοῦ «Ἀπόλλωνα», καθὼς καὶ στὴν ἀναπληρωματική. Ποτὲ στὴν πρώτη, γιατὶ ἦταν ὁ Δούκας. Στὸ ἴδιο διάστημα τὸν κάλεσαν καὶ στὴν Ἐθνικὴ Νέων.

Τὸν περασμένο Αὔγουστο, ἡ μοῖρα του θέλησε ν' ἀλλάξῃ σωματεῖο. Ὁ «Ἀπόλλωνας» τὸν ἔδωσε στὴν «Προοδευτικὴ» καὶ πῆρε τὸ Βαρσαμέντη.

Ἀθλητικὰ παραθύρια

Ἡ πειραικὴ ὁμάδα, κυριολεκτικά, στάθηκε τυχερή, γιατὶ μετὰ τὸν τραυματισμὸ τοῦ Ἀναστασιάδη, (ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὸν παλιὸ καλὸ ἑαυτό του), εἶχε ἀμέσως τὸ διάδοχο κάτω ἀπὸ τὰ γκὸλ-πόστ. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς κορυδαλλιώτικης ὁμάδας τρέφουν ξεχωριστὴ λατρεία στὸ νεαρὸ τερματοφύλακα. Ἐχει μεγάλα καὶ πολλὰ προσόντα καὶ στὰ τελευταῖα παιγνίδια ἀναδείχθηκε σὰν ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 παίκτης. Ὑψηλόσωμος (ἔχει 1μ. 85 ὕψος), εὐλύγιστος, ταχύτατος στὶς ἐπεμβάσεις καὶ θετικός, ἔχει προκαλέσει τὸ θαυμασμὸ τῶν συμπαικτῶν του καὶ τῶν φιλάθλων.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὶς ποδοσφαιρικές του ἀρετές, εἶναι κι' ἕνας θαυμάσιος ἀθλητής, μὲ ἦθος, σεμνότητα κι' ἀξιαγάπητο χαρακτῆρα. Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο καὶ ἴσως σπουδάσῃ. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ κυρίως ἀπὸ τὰ οἰκονομικά του...

Ὅπως μάθαμε, ὁ «Ἀπόλλωνας» ἐνδιαφέρεται νὰ τὸν πάρῃ πάλι πίσω, ἀλλ' ἡ «Προοδευτικὴ» δὲ συμφωνεῖ φυσικά. Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο ν' ἀφίσῃ ἕνα ταλέντο νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ ὅπου ἦταν "χαμένο"...

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὅσπου νὰ τὰ "φτιάξουν" οἱ ἀντιμαχόμενοι στὴν ΕΠΟ, πέρασαν ἀπὸ πολλὲς κρίσιμες φάσεις. Τὴν τελευταία φορά, ἐνῶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ συμφωνήσουν, κάποιο θέμα ἀνέκυψε πάλι καὶ ἡ μισὴ σύσκεψι ἔγινε μέ... ἀπόντες! —"Οταν ξανακάθησαν, τὰ πνεύματα ἠρέμησαν καὶ ἡ λογικὴ κυριάρχησε ξανά. Ἔτσι σώθηκε ἡ γαλήνη στὸ ποδόσφαιρο. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ «Παναθηναϊκοὶ» κι' οἱ «Ὀλυμπιακοὶ» στοὺς τελευταίους ἀγῶνες...

—Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς ἔδωσε παράτασι μέχρι 30 Μαρτίου, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὴν ΕΠΟ τοῦ συστήματος ἡμιεπαγγελματισμοῦ.

—Αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει ἡ ἀπόρριψι τῆς προσφυγῆς τῆς ΕΠΟ, ποὺ εἶχε ὑποβληθῇ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ΕΦΙ «περὶ στερήσεως τῆς φιλάθλου ἰδιότητος».

—Ὁ πρόεδρος, μάλιστα, τῆς ὁλομέλειας τῆς ΕΟΑ κ. Ἰ. Κετσέας, εἶπε στὸν κ. Μέρμηγκα ὅτι μπορεῖ νὰ χορηγηθῇ καὶ νέα παράτασι, ἂν μέχρι τῆς 30 Μαρτίου δὲν καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἡμιεπαγγελματισμοῦ.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 10-2-63

Συμβουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΙΓΑΛΕΩ — ΑΕΚ	2
2	ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΑΡΗΣ ΘΕΣ.	X
3	ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	1 X 2
4	ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. — ΠΑΟΚ	2 X
5	ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	2
6	ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	2
7	ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	1 X 2
8	ΦΩΣΤΗΡ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	1 X 2
9	ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ	X
10	ΒΥΖΑΣ ΜΕΓ. — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ	1 X
11	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΛΕΒΑΔΕΙΑΚΟΣ	1
12	ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	2 X
13	ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΜΙΛΑΝ	1 X

Ἀναπληρωματικοί:

1	Ο.Φ.Η. — ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ	1
2	ΡΟΔΙΑΚΟΣ — ΔΙΑΓΟΡΑΣ	1

Ἐθνικὴ Νέων Ἑλλάδος—Ἐθνικὴ Νέων Αὐστρίας 3—1: Ἡ στιγμὴ τοῦ τρίτου ἑλληνικοῦ τέρματος. Ὁ Ψηφιδὴς μὲ τεχνικὸ φάουλ στέλνει τὴ μπάλλα στὰ δίχτυα, παρὰ τὸ "τεῖχος" τῶν Αὐστριακῶν καὶ τὴν προσπάθεια τοῦ ἑξυγκολκήπερ.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΝΕΟΙ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Οἱ Αὐστριακοὶ πρότειναν νέα συνάντησι τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων νέων, ποὺ θὰ γίνῃ στὴ Βιέννη ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ὅπως εἶναι γνωστὸ κατὰ τὸν ἀγῶνα, ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ στάδιο Καραϊσκάκη, ἡ Ἐθνικὴ μας ὁμάδα Νέων κέρδισε τὴν αὐστριακὴ μὲ 3—1. Τὰ τέρματα πέτυχαν οἱ Ψηφίδης (2) καὶ Δέδες.

Η «ΠΕΤΡΟΛΟΥΛ»

Ἡ ρουμανικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα «Πετρόλουλ» θ' ἀγωνιστῇ τὴν προσεχῆ βδομάδα στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Τὴν Τετάρτη θ' ἀντιμετωπίσῃ τὸν «Παναθηναϊκὸ» καὶ τὴν Πέμπτη τὸν «Ὀλυμπιακό».

Στὸ μεταξύ, προτάσεις ν' ἀγωνιστῇ ἐδῶ ἐπέδειξε καὶ ἡ «Στεάουα» τοῦ Βουκουρεστίου.

ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ

Στὸ νέο Βαλκανικὸ Κύπελλο ὁ «Ὀλυμπιακὸς» βάζει ἀντιπάλους τὶς ὁμάδες «Φενὲρ Μπαζὲ» (Κωνσταντινουπόλεως), «Σπάρτακ» (Βουλγαρίας) καὶ «Πετρόλουλ» (Ρουμανίας).

ΗΡΕΜΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟ...

Μεταξὺ τῶν παρατάξεων «Παναθηναϊκοῦ» καὶ «Ὀλυμπιακοῦ» πραγματοποιήθηκε ἡ ἀποκατάστασι σχέσεων κι' ἔτσι οἱ δυὸ σύλλογοι, θὰ συνεργαστοῦν καὶ πάλι στὴ διοίκησι τῆς ΕΠΟ. Πρῶτο μέλημα εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἡμιεπαγγελματισμοῦ.

ΕΛΛΑΣ — ΙΣΡΑΗΛ — ΙΤΑΛΙΑ

Στὴν Ἑλληνικὴ Ὁμοσπονδία Πάλης ὑποβλήθηκαν προσκλήσεις ἀπὸ μέρους τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Ἰσραηλινῶν γιὰ ἀγῶνες πάλης στὴν Ἀθήνα, στὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου. Ἡ ΕΟΦΠ μελετάει τὶς προτάσεις.

ΔΥΟ ΠΡΟ.Υ.ΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τὸ πρόβλημα τῆς καθιερώσεως τοῦ ἡμιεπαγγελματισμοῦ εἶναι πολύπλοκο, γιατὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ κάποιο χάος στὴν ἀθλητικὴ νομοθεσία. Πρὶν ἀπ' ὅλα, λοιπόν, χρειάζεται νὰ συσταθῇ μιὰ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ νομομαθεῖς γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς καὶ νὰ καταλήξῃ σὲ συμπεράσματα, σχετικὰ μὲ τὰ ἄρθρα τῶν νόμων, ποὺ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν, ἔτσι ὥστε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος νὰ μὴν ταράξῃ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῶν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ νὰ μὴν ἐχῃ ἐπιπτώσεις στὰ σωματεῖα. Συγχρόνως, ἡ Γεν. Γραμματεία ὀφείλει νὰ βοηθήσῃ στὴ μείωσι τῆς φορολογίας, γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ μικρὰ σωματεῖα νὰ ζήσουν καὶ νὰ σηκώσουν τὸ βάρος τοῦ νέου συστήματος. "Αν δὲν γίνουν αὐτὰ τὰ δύο (τροποποίησι νομοθεσίας, μείωσι φορολογίας) ὁ ἡμιεπαγγελματισμὸς εἶναι ἀνεφάρμοστος.

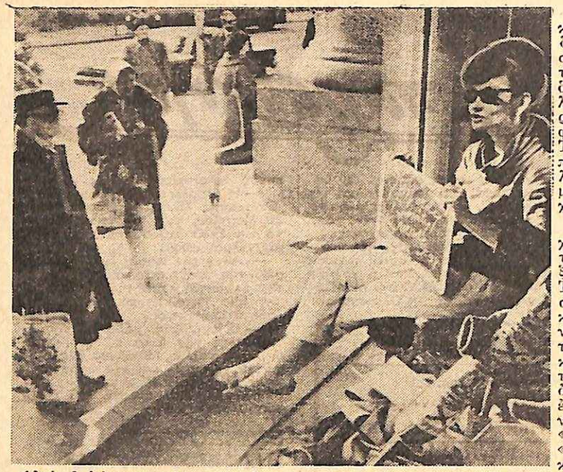

Αὐτὴ ἡ 'Αμερικανίδα, ποὺ εἶναι ντυμένη καὶ γτενισμένη ὅπως ἡ Ζακελίν, ἔγει «ἑκτεθῆ» σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς 42ας ὁδοῦ τῆς Νέας Ὑορκης γιὰ νὰ διαφημίση τὸ δίσκο «Ἡ πρώτη οἰκογένεια», στὸν ὁποῖο δυὸ 'Αμεοικανοὶ κωμικοὶ γεοιπαίζουν τὴν οἰκογένεια Κένεντυ. Ὁ δίσκος ποὺ, ὅπως φαίνεται γραμμένο στὸν μικοὸ πίνακα, στοιγίζει δυὸ δολλάρια, ἔγει ξεπεράσει κάθε ρεκὸρ κυκλοφορίας!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ "ΠΡΩΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ,,

Οἱ 'Αμερικανοὶ μετατρέπουν τὴν Τζάκυ Κένεντυ ὅπως μιὰ στάρ τοῦ Χόλλυγουντ.

Η «πρώτη κυρία τῶν 'Ην. Πολιτειῶν» ἀνταγωνίζεται τὶς πιὸ διάσημες ἠθοποιοὺς στὰ ἐξώφυλλα τῶν λαϊκῶν περιοδικῶν, ποὺ ὑπόσχονται γύρω ἀπ' αὐτὴν ἀποκαλύψεις κάθε εἴδους! Στὸν Λευκὸ Οἶκο ἐνοχλοῦνται, μὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τί. ποτε μποροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα τοῦ κακοῦ γούστου!

Πάντως καὶ οἱ πιὸ θερμοὶ ὑποστηρικτὲς τοῦ Κέννεντυ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ψήφων ποὺ ἐξασφάλισαν τὴν νίκη τοῦ νέου Προέδρου, εἶχαν κατακτηθῆ ἀπὸ τὴ νέα καὶ ὄμορφη σύζυγό του. Τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπό της, ἡ λεπτὴ σιλουέτα της, ποὺ θυμίζει μαννεκέν, ἡ κομψότητά της, κατέκτησαν τοὺς 'Αμερικανούς, ὅπως ἡ συμπαθητικὴ ἔκφρασι καὶ ἡ ἐπαναστημένη τοῦφα τῶν μαλλιῶν τοῦ Τζὼν Φίτζεραλντ Κέννεντυ, κατέκτησαν τὶς 'Αμερικανίδες.

Τόσο ὁ Τζὰκ (αὐτὸ εἶναι τὸ χαϊδευτικὸ ὄνομα τοῦ Προέδρου) ὅσο καὶ ἡ Τζάκυ, ἔγιναν γιὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς πρωτότυπα πρὸς μίμησι. Τὰ γτενίσματα τῆς Ζακελίν, π.χ. νιοθετήθηκαν ἀμέσως ἀπὸ χιλιάδες γυναῖκες, οἱ οἶκοι καλλυντικῶν λανσάρησαν τὸ «κραγιὸν Τζάκυ» καὶ τὴ «σκιὰ φέρστ λάϊντι». Τὰ μεγάλα καταστήματα νέμισαν τὶς βιτρίνες τους μὲ φορέματα παρόμοια μ' ἐκεῖνα, ποὺ φοροῦσε ἡ πρώτη κυρία τῶν Η.Π.Α. 'Αντέγραψαν τὰ καπέλλα της καὶ τὸ ἀγαπημένο της σπόρ, ἡ ἱππασία, ἔγινε τὸ ἀγαπημένο σπόρ τῶν 'Αμερικανίδων.

"Τστερα ἀπὸ δυὸ γρόνια, ἡ συμπάθεια τῶν 'Αμερικανῶν γιὰ τὸ «νεαρὸ ζευγάρι τοῦ Λευκοῦ Οἴκου» δὲν ἔγει ἀλλάξει, ἀντίθετα μάλιστα φαίνεται νὰ ἔγη μεγαλώση. Τὸ ἀποδεικνύει ἕνας δίσκος ποὺ βγῆκε, ὕστερα ἀπὸ τὴν κρίσι τῆς Κούβας καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔγουν πουληθῆ μέγρι τώρα δυόμισυ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Ἡ ἐγγραφὴ τοῦ δίσκου ἔγινε ἀπὸ δυὸ νεαροὺς κωμικοὺς τὸν Βὸν Μήντερ καὶ τὴν Ναομὶ Μπρόσαρτ ποὺ μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ἔγιναν διάσημοι σὲ ὅλες τὶς 'Ην. Πολιτεῖες, περιπαίζοντας ἀκριβῶς τὴν πρώτη οἰκογένεια τῆς χώρας. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ὁ Κέννεντυ ὄχι μόνο δὲν θύμωσε, ἀλλὰ διασκέβασε ἀπὸ αὐτὲς τὶς κοροϊδίες τόσο, ὥστε νὰ καλέση τοὺς δυὸ κωμικοὺς στὸν Λευκὸ Οἶκο.

'Ο Πιὲρ Σάλιντζερ, ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου τύπου τοῦ Προέδρου εἶπε σχετικὰ μὲ αὐτὸ τὸ δίσκο:

— Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ γελᾶ ὁ κόσμος μὲ ἕνα Πρόεδρο ἀδύνατο, σὲ μιὰ ἐποχὴ κρίσεως. "Οταν, ὅμως ὁ Πρόεδρος εἶναι δυνατός, τὸ χιοῦμορ μπορεῖ νὰ ἐκφράζεται ἐλεύθερα. Τὸ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀστειεύεται γύρω ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς εἶναι μιὰ ἔνδειξι μεγάλης εὐημερίας καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν δημοκρατία καὶ τὴν τυραννία. "Οσο γιὰ τὴν προσωπικὴ ἐπιτυχία τῆς κυρίας Κέννεντυ. κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι εὔκολο νὰ ἐξηγηθῆ. Φτάνει νὰ συλλογιστοῦμε ὅτι μέχρι τώρα κανεὶς δὲν εἶχε σκεφτῆ νὰ ἀντιγράψη τὶς συζύγους τῶν προηγουμένων Προέδρων!..

Στὸν Λευκὸ Οἶκο, εἶναι ὅλοι εὐχαριστημένοι, ποὺ ἡ Τζάκυ καὶ ὁ Τζὰκ ἔγουν τόσες συμπάθειες αὐτὲς σημαίνουν καινούργια ἐπιτυχία στὶς προσεγεῖς ἐκλογές.

'Τπάγει ὅμως κάτι ποὺ δὲν εὐχαριστῆ οὔτε τὸν Σάλιντζερ οὔτε τὸν ἴδιο τὸν Πρόεδρο. Τὸ μεγάλο λαϊκὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ προσελκύει ἡ Ζακελὶν ἔγει γίνει αἰτία γιὰ ὡρισμένα «σκανδαλιστικὰ» δημοσιεύματα, ποὺ βλάπτουν τὸ γόητρο τῆς «πρώτης κυρίας».

'Απὸ ἕνα γρόνο τώρα ἡ Τζάκυ ἔγει γίνει τὸ κόβερ - γκὲρλ ὅλων τῶν λαϊκῶν περιοδικῶν, στὰ ὁποῖα ἔγει ἀντικαταστήσει τὶς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ! Σὲ ὅλα τὰ περίπτερα τῶν 'Ην. Πολιτειῶν ὑπάρχουν κάθε μέρα περιοδικά, ποὺ ἔγουν στὸ ἐξώφυλλό τους τὴ φωτογραφία τῆς Τζάκυ μὲ ἀνακοινώσεις, ποὺ ὑπόσχονται οὐσιαστικὲς ἀποκαλύψεις —ποὺ δὲν γίνονται ὅμως ποτὲ στὰ ἄρθρα, ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἐσωτερικό...

Τὸ πρῶτο περιοδικὸ ποὺ ἄρχισε αὐτὴ τὴν «ἐκστρατεία» ἦταν τὸ «Φωτοπλαΐϋ» μὲ ἕνα ἐξώφυλλο, ποὺ παρουσίαζε τὴν Τζάκυ καὶ τὴν ἑξῆς ἀνακοίνωσι: «Τζάκυ Κέννεντυ, ἡ πρώτη κυρία τῆς 'Αμερικῆς. Τί πρέπει νὰ γνωρίζετε γιὰ τοὺς φόβους της». Τὸ περιοδικὸ ἐξαντλήθηκε μέσα σὲ λίγες ὧρες. "Ετσι τὶ ἑπόμενες ἑβδομάδες δγῆκαν ἄλλα, πάντα μὲ τὴν Τζάκυ στὸ ἐξώφυλλο καὶ μὲ ὑποσχέσεις γιὰ νέες «μεγάλες ἀποκαλύψεις». Τὸ «Μούδι Σίκρετ» π.χ. ἔγραφε : «"Ενα ἄλλο παιδὶ γιὰ τὴν Τζάκυ. 'Η θαυμασία εἰδησι, ποὺ περιμένει ὅλη ἡ 'Αμερικὴ». Τὸ ἄρθρο ὑποστήριζε ὅτι οἱ 'Αμερικανοὶ θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι, ἂν ἡ Ζακελὶν ἀποκτοῦσε ἀκόμα ἕνα παιδί.

Καὶ γὰ τώρα μερικὰ ἄλλα παραδείγματα. "Ενα περιοδικὸ εἶγε στὸ ἐξώφυλλο τὴν Καρολίνα καὶ ὁ τίτλος ἔγραφε: «Γιὰ πόσο καιρὸ ἀκόμα θὰ μποροῦν νὰ κρύβουν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν Καρολίνα;» 'Η οὐσία τοῦ ἄρθρου ἦταν ὅτι ἡ Καρολίνα εἶναι μιὰ διασημότητα καὶ ὅτι εἶναι ἀνώφελο νὰ τῆς κρατοῦν μυστικὴ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια...

«Πῶς ἡ Τζάκυ χρατᾶ ἄσβηστο τὸν ἔρωτα;» 'Η οὐσία τοῦ ἄρθρου: 'Ο ἔρωτας ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ (τὴν Τζάκυ καὶ τὸν Πρόεδρο) εἶναι μιὰ φλόγα, ποὺ δὲν θὰ σβήση ποτέ. 'Η Τζάκυ ξέρει νὰ κρατᾶ ἄσβηστο τὸν ἔρωτά της, γιατὶ τοποθετεῖ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ πάνω ἀπὸ κάθε τί ἄλλο.

«Γιὰ πρώτη φορά: 'Η ἀρρώστια ποὺ συντρίβει τὴν καρδιὰ τῆς Τζάκυ». "Οποιος διαβάζει, βλέπει ὅτι ἡ ἀρρώστια ἀφορᾶ τὸν πεθερὸ τῆς Ζακελίν. «'Η Τζάκυ γυρίζει τὶς πλάτες στὸ Χόλλυγουντ». Τὸ θέμα: Δὲν μπόρεσε νὰ συνοδεύση τὸ σύζυγό της ἐκεῖ πέρα!..

«'Η μυστικὴ ζωὴ τῆς Ζακελίν». Τὸ θέμα: 'Αγαπᾶ τρυφερὰ τὸ σύζυγό της καὶ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη, ὅταν μποροῦν νὰ περνᾶ μερικὲς ὧρες μόνη μαζί του.

Βέβαια, πολλοὶ «σοβαροὶ» 'Αμερικανοὶ ἀγανακτοῦν γι' αὐτὰ τὰ ἐξώφυλλα καὶ γι' αὐτὰ τὰ ἄρθρα καὶ ἰδιαίτερα ἐπειδὴ ἡ Ζακελὶν παρουσιάζεται συχνὰ κοντὰ στὴν 'Ελίζαμπεθ Ταίηλορ, μιὰ ἠθοποιὸ ποὺ δὲν ἀγαποῦν καὶ δὲν ἐκτιμοῦν πιά. Στὸ γραφεῖο Τύπου τοῦ Λευκοῦ Οἴκου φτάνουν πολλὰ γράμματα διαμαρτυρίας στὰ ὁποῖα ἡ γραμματεὺς μὶς Παμέλα Τάρνιονρ ἀπαντᾶ μόνο ὅτι ἡ κυρία Κέννεντυ εἶναι δημόσιο πρόσωπο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ σύζυγός της ἔγινε Πρόεδρος. Καὶ καταλήγει: «Δὲν μποροῦμε νὰ ἐπέμβουμε, παρ' ὅλο ποὺ ἀποδοκιμάζουμε τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κακόγουστα ἄρθρα ποὺ φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τὴν κυρία Κέννεντυ. ποὺ στὰ τριαντάενα μόλις γρόνια της δὲν μπορεῖ νὰ ἔγη οὔτε τὴν ἐλάχιστη «ἰδιωτικὴ ζωή».

—Πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερήφανη, γιὰ τὸν ἄνδρα σου, Λίζα, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ εἴκοσι τοῦ γάρισαν τὰ 12 γρόνια γιὰ καλὴ διαγωγή!

— Καὶ βέβαια εἶσαι ὁ μοναδικὸς καλεσμένος, ἀνόητε! Αὐτοὺς τοὺς κάλεσε ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ παίξουν χαρτιά!

— "Εβαλα φαίνεται περισσότεοο στεγνωτικὸ ἀπ' ὅσο ἔπρεπε...

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο ALKIS ZORZOS καὶ ὁ V. PAPADIMITRIOU, M)T NORTH EARL, Co A. PAPADAKIS HOVSE. 44)46 LEADENHALL STREET LONDON E. L. 3, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληγραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ 5,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο E. PANTASOULAS, S)T EURTDICE Co MESSRS ARGO SHIPPING AGENCY, GALLE COLLON 1570. MONTEVIDEO. URUGUAY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ κάρτ— ποστάλ.

'Ο JOHN APOSTOLOPOULOS καὶ ὁ G. VALIDES, S)T GOLDEN EAGLE. GOULANDRIS BROTHERS LTD, 61 ST. MART AXE, LONDON, E. C. 3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Φωτογραφία εἰσπράξεκτη.

'Ο N. AVGOUSTINAKIS (19 χρόνων) M)T PROMACHOS. Co J. HATZIPATERAS. 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3, ST. LONDON, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας μέχρι 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο G. STAVRIDES, S)S PANAGIOTIS, SOUTHERN S)S LONDON LTD, 3 LONDON WALL BUILDIND, LONDON E.C. 2, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. 'Επίσης, ὁ PANAYIOTIS HORIATIS, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσις, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλοι, ὁ J. POUL, ὁ BEEL CAVALIOTIS καὶ ὁ G. MAROULIS, S)T OLTMPIC ICE. CENTRAL AMERICA. 655 MADISON AVE. NEW YORK, N.Y. 21, USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο THUNDER (20 χρόνων) S)S KERAVNOS ORION SHIPPING AND TRADING Co ING 29 BROADWAT, NEW YORK 6, N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἡλικίας 16—20 χρόνων. 'Επίσης ὁ PICASUS (26 χρόνων) καὶ ὁ POLAR (24 χρόνων), γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσις θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες μετρίας ἀνωτέρας μορφώσεως, ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

'Ο P. GIANNAKOS, S)S MANDO T., Co NATIOUAL SHIP. Co, 10 COLUMBUS CIRCLE NEW YORK 19, N. T., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο PETROS ORINOCOS, S)S EUGENIA G, ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY, NEW YORK 6, N.T., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο COSTAS PAPAGEORGIOU M)T CHLOE. Co LIKIARDOPOULOS LTD, 24 MARY AXE, LONDON 3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βέλγ	1000
»	Φρ Γαλλ. νέα	1000
»	Φρ. Ἑλβ	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος). Ἀθῆναι.

Τὶς ἡμέρες σας γονιμότητος τὶς βλέπετε ἐδῶ!

"Θαυμάσια ἐπινόησις,, λέγει ὁ Δρ. 'Οζινό.

Διαβάστε αὐτὴ τὴ δήλωσι τοῦ μεγάλου γυναικολόγου γιὰ τὸ C. D. INDICATOR, τὴ νέα συσκευὴ «τῆς τοέπης» ποὺ δείχνει αὐτόματα τὶς περιόδους τῆς γονιμότητος σὲ κάθε γυναῖκα.

«Τὸ C. D. INDICATOR μοῦ ἐπεδείχθη σήμερα καὶ μοῦ ἐξήγησαν τὴ χρῆσι του. Εἶναι μιὰ θαυμασία συσκευὴ ποὺ δείχνει μὲ ἀκρίβεια τὴν περίοδο τῆς γονιμότητος σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο 'Οζινὸ - Κνάους. 'Απὸ ὅλες τὶς ἀνάλογες συσκευὲς ὑπολογισμοῦ ποὺ ἐπενοήθηκαν, τὸ C. D. INDICATOR εἶναι - ἀπὸ ὅ,τι ξέρω - ἡ πιὸ ὡραία ἐπινοημένη».

'Εμπιστευθῆτε τὴν συσκευὴ C. D. INDICATOR

Τὸ C. D. INDICATOR εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ ξέρετε κάθε μῆνα ποιὲς μέρες μποροῦτε νὰ συλλάβετε παιδί. 'Αντὶ νὰ κάνετε μόνη σας πολύπλοκους ὑπολογισμούς, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τοὺς ξαναρχίσετε κάθε μῆνα, μὲ κίνδυνο νὰ κάνετε καὶ ἀνεπανόρθωτα λάθη, θὰ κάνη τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς γιὰ σᾶς ἡ συσκευὴ C. D. INDICATOR, αὐτόματα καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Σεῖς δὲν θὰ ἐχετε παρὰ νὰ κυττάξετε στὴ συσκευή σας, κάθε μῆνα, ποιὲς εἶναι οἱ ἡμέρες σας γονιμότητος, δηλαδὴ οἱ μόνες ἡμέρες τοῦ μηνὸς ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ προσεκτὲς ἐπιστημονικὲς διαπιστώσεις, μποροῦτε νὰ μείνετε ἔγκυος. Ζητῆστε μας τὸ ταχύτερο πληροφορίες γιὰ τὴν συσκευὴ C. D. INDICATOR, ποὺ εἶναι πραγματικὰ τὸ πιὸ ευεργετικὸ δῶρο τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητῆστε πληροφορίες νὰ ταχύτερο. Ταχυδρομῆστε μας τὸ δελτίο αὐτὸ γιὰ νὰ λάβετε ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον τεῦχος χωρὶς ἐξωτερικὲς ἐνδείξεις, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς μεθόδους ἐξακριβώσεως τῶν ἡμερῶν γονιμότητος.

'Αντ/πεῖαν C.D. INDICATOR
Πανεπιστημίου ὁ 'Αθήνας, Τ. 134

Στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερὲς τεῦχος γιὰ τὸ C. D. INDICATOR. Εἰσκλεῖο δρχ. 5 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ DALIA ALEXIOU, 335 BANK ST. SOUTH MELBOURNE VIC. AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἡλικίας 28—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ EFTIMIA KOURTIDOU, M'U'NCHENGLADBACH ROERMONDER ST. 128, GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ — ποστάλ.

Ἡ EFI ELIOPOULOU καὶ ἡ VALERIE ASANO 25 SAVOY AVE. TORONTO 13, CANADA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ EFTIMIA KAROLIDOU, STUTTGART FEUERBACH BURGENLAND ST. 44, GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ A'I'DA καὶ ἡ ALOMA, 370 ALBERT ST. EAST MELBOURNE VIC. AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 25—30 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ ARGIRO EFDEMON (17 χρόνων) POSTE RESTANTE, CAMP CESAR ALEXANDRIE EGYPTE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ ZANET K., RUE QUINDI IBRAHIM No 6, ZEITOUN, CA'I'RE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—19 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα τους μὲ μιὰ φωτογραφία.

Ἡ MILLY, ἡ LILY καὶ ἡ BILLY, CIHANGIR ALTIN BILEZIK SOK. MESRUTITET AP. No 11)1 ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ LENA LEONIADOU, ISTIKLAL CAD. No 108 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 40 χρόνων, στὴν γαλλική, γερμανικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ ANNA ACHILEOS, 19 CARBURTON LONDON, ST. W.I. ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ DEZI καὶ ἡ TINA, VODINA CADDESI RENDECI SOK. 3, HALIC FENER ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ TANIA (20 χρόνων), ἡ ATHENA (18 χρόνων) καὶ ἡ IVONI (16 χρόνων) 13 RALEIGH RD MARIBYRNONG MELBOURNE VIC., AUSTRALIA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Κόρινθο καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ἡ EVA BASMAKI καὶ ἡ ELENI IOANNIDOU (18 χρόνων) G'U'NESLI BAHCE SOK., No 74, KADIKOY ISTANBUY, TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ MERY KRASU (82 χρόνων) TUNUS BEY SOK. No 51, PANGALTI,HARBIYE ISTANBUL, TURKIYE, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς καὶ εὐκατάστατους κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ KRISTAL SIRLEI καὶ ἡ L. ASIMAKOPOULOU, GERLINGEN STUTTGART ST. 19, GERMANY, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

Δύο φοιτήτριες, ἡ MARIA (18 χρόνων) καὶ ἡ REGINA BOEDANOU, (24 χρόνων) 6 ARTESIAN, ROAD, BATSWATER LONDON W.2, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ T. MARTELI, P.O. BOX 1018, ALEXANDRIE, EGYPTE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Δημήτριος Κάλφας, (22 χρόνων), ὁ Γεώργιος (19 χρόνων) καὶ ὁ Θεόδωρος Κάλφας (25 χρόνων) Ἄργους 124, Κολωνός, Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO 1962

Ἕνα βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔκαμε τελευταίως τὴν ἐμφάνισί του στὶς βιτρίνες τῶν βιβλιοπωλείων εἶναι τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO 1962, τὸ ὁποῖον μόλις ἐξεδόθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τόσον ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθητικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκδοτικῆς καὶ περιεχομένου τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO 1962 δημιουργεῖ ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO 1962 περιλαμβάνει βιογραφικὰ στοιχεῖα 2.500 περίπου προσωπικοτήτων τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς δραστηριότητος, ὡς τὴν πολιτικήν, τὴν τέχνην, τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν, τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἄλλους.

Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO ἔρχεται νὰ συμπληρώση ἕνα πραγματικὸν κενόν. Μὲ τὴν σύνδεσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινὴν Ἀγορὰν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συστηματοποίησις τῶν πληροφοριῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πρὸς ἐξοικονόμησιν χρόνου. Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ WHO'S WHO ἐπιτυγχάνει τοῦτο εἰς ἕνα τῶν τομέων καὶ καθίσταται οὕτω πολύτιμον βοήθημα εἰς ὅλους τοὺς ὀργανισμούς, δημοσίους καὶ ἰδιωτικοὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς πνευματικῶς ἐργαζομένους ἀνθρώπους.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗς ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ὁ Χριστὸς ἦταν ρεαλιστής. Αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ τὸ ἔχασαν πολλοὶ ποὺ ἔγιναν κήρυκες τῆς διδασκαλίας Του. Παίρνουν κάποιο δόγμα καὶ τὸ τεντώνουν τόσο ποὺ χάνει τὴν πρακτικότητά του. Κι ἔτσι ὁ Χριστιανισμός μας γίνεται μιὰ ἰδέα ποὺ ἂν τὴν ἐφαρμόζαμε, θὰ ἔκλεβε ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν ζωντανια της καὶ τὴ χαρά της.

Ἡ ἁμαρτια εἶναι διάχυτη ἀνάμεσα μας. Οἱ ἁμαρτωλοὶ μᾶς περιτριγυρίζουν. Τί πρέπει να κάνουμε ἐμεῖς οἱ θρησκευόμενοι; Νὰ ρίξουμε μιὰ ματια στὸν ἁμαρτωλὸ κοσμο καὶ να ἀποσυρθοῦμε σὲ κανενα μοναστήρι, σὲ κανένα κελλί; Κάνουμε τὸν ἑξῆς συλλογισμό: Ἂν βάλουμε τὸ καλο τὸ μῆλο μὲ τὰ χαλασμενα, δὲν μπορεῖ τὸ καλὸ νὰ φτιάξη τὰ χαλασμενα. Μᾶλλον τα χαλασμένα, θὰ ἐπιδράσουν στὰ καλὰ μῆλα. Κι' ἔτσι προέρχεται ἡ θρησκευτικὴ ἀπομόνωσις ἐκείνων που νομίζουν οτι εἶναι υγιεῖς καὶ ἐκείνων ποὺ θεωροῦνται ὡς ἐπικίνδυνοι καὶ απεχθεῖς ἁμαρτωλοί.

Ἕνας γέρος, πραγματικὰ ἅγιος ἄνθρωπος, παραπονέθηκε ποὺ ὁ ἐφημέριος της Ἐκκλησίας δὲν ἐρχόταν νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ συχνα. Στὸ παράπονό του αὐτὸ ὁ ἐφημέριος ἀπήντησε: «Ἄκουσε, φίλε μου, ἀδελφέ· εἶμαι τόσο ἀπησχολημένος προσπαθώντας νὰ φέρω ἁμαρτωλους στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δὲ μοῦ μένει καιρὸς γιὰ τοὺς ἁγίους. Ὅταν ὅμως θα βρεθοῦμε στὶς οὐράνιες μονές μας, θὰ ἔλθω καὶ θὰ καθήσουμε μαζὶ ὅσο θέλεις».

Τὸ ιε' κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Λουκᾶ ἀρχίζει: «Ἦσαν δὲ ἐγγίζοντες Αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀκούειν Αὐτοῦ». Πήγαιναν κοντά Του, ἀλλὰ δὲν πήγαιναν κοντὰ στοὺς τακτοὺς ἱερεῖς καὶ θρησκευτικούς των ἡγέτας. Αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν σὲ μιὰ κοινωνία αὐτοαγιασμοῦ καὶ αὐτοδικαιοσύνης. Οἱ δὲ ἁμαρτωλοί, ἄς πανε στὴν αἰώνιο κόλασι, ἀρκεῖ οἱ δικές μας ψυχὲς νὰ σωθοῦν.

Ἀλλὰ δὲν ἔφθανε αὐτό. Τὰ ἔβαλαν μὲ τὸν Χριστό, γιατὶ δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσε στὴν τακτική τους αὐτή. Στ' ἀλήθεια τί θράσος ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Καταστρώνει ἕνα πρόγραμμα πίστεως καὶ διαγωγῆς καὶ θέλει καὶ τὸν ἐνανθρωπίσαντα Θεό, νὰ Τὸν βάλη στὸ ἀνθρώπινο καλοῦπι του. Γι' αὐτὸ καὶ προκοπὴ δὲ βλέπουμε. Γι' αὐτὸ οἱ ἁμαρτωλοί, γίνονται ἁμαρτωλότεροι καὶ οἱ Φαρισαῖοι φαρισαϊκώτεροι. Δὲν βλέπουμε ἀνάμεσά μας, τὴν ἐνέργεια τὴ σωτήριο τοῦ Θεοῦ, γιατὶ δὲν κάμνουμε ὅ,τι θέλει Ἐκεῖνος, ἀλλα προσπαθοῦμε νὰ Τὸν κάμουμε νὰ κάμη ὅ,τι θέλουμε ἐμεῖς. Ἀποτέλεσμα: Παράλυσις πνευματική. Αὔξησις τῆς σαπίλας. Διαίρεσις μεταξὺ λαοῦ καὶ κλήρου. Ἔχθρα καὶ καχυποψία μεταξύ τους.

«Καὶ διεγόγγυζαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντες ὅτι Οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς». Γιατί νὰ μὴ κάνη παρέα μαζί μας καὶ νὰ πηγαίνη στοὺς ἁμαρτωλούς; Μάλιστα τρώγει μαζὶ μὲ αὐτούς...

Μοῦ θυμίζουν τὴν γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ θυμωμένη στράφηκε στὸν ἱεροκήρυκά της λέγοντάς του, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγη μιὰ γιὰ πάντα ἂν μιὰ κοπέλλα ποὺ ἐρχόταν καὶ καθόταν δίπλα της δὲν ἄλλαζε θέσι. «Κυρία μου, αὐτὴ ἡ κοπέλλα τελευταῖα σώθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὰ ἁμαρτωλὴ ζωή. Ἦταν ἄσωτη. Ἔσπασε τὴν καρδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μάνας της. Ἕνα θαῦμα ἔγινε στὴ ζωή της, ὅταν δέχτηκε τὸν Χριστὸ ὡς Σωτῆρα της καὶ Κύριον. Ἀναγεννήθηκε. Ἔγινε καινούργιο κτίσμα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Παραπονεῖσθε ὅτι κάθεται καὶ κλαίει, διαρκοῦντος τοῦ κηρύγματος καὶ σᾶς ἐνοχλεῖ; Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ἡ καρδιά της, εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν Χριστὸ ποὺ τὴν ἔσωσε. Μαζί της πρέπει νὰ χύσετε δάκρυα χαρᾶς, παρὰ νὰ σηκώνετε φωνὴ κατακρίσεως». «Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Τί; Ἡ Ἐκκλησία μας, θὰ γεμίση ἀπὸ κλαίοντας ἁμαρτωλούς; Αὐτοὶ οἱ συναισθηματισμοί, νὰ μας λείπουν. Χρειάζεται ἡ σοβαρότης καὶ ἡ συγκράτησις τῶν συναισθημάτων. Ἐγὼ πάντοτε ἔζησα μιὰ ζωὴ δίκαιη, καλή. Δὲν κάμνω κανένα θόρυβον γι' αὐτό». «Ἄκουσε, κυρία μου, θὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὴν κοπέλλα αὐτὴ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ μιλήσης μαζί της. Θὰ σὲ βοηθήση πολὺ ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴν αὐτοδικαίωσίν σου καὶ νὰ ἐνδυθῇς τὸν Χριστόν».

Μιὰ τέτοια συμβουλὴ θὰ ἤθελα νὰ δώσω κι' ἐγὼ σὲ σένα, φίλε ἀναγνῶστα μου, ποὺ προσπαθεῖς νὰ διατηρήσης τὴν ἀπομόνωσι τῆς ἁγιότητός σου καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μὴ μοιάσης μὲ τὸν πρεσβύτερο υἱὸ τῆς παραβολῆς ποὺ θύμωσε ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἄσωτος υἱός, ὁ χαμένος ἀδελφός του, γύρισε στὸ σπίτι, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ γιὰ νὰ γιορτάση τὴ σωτηρία κι' ἐπιστροφή του. Νά, τί ἔγινε. Ὁ αὐτοδικαιωμένος πρεσβύτερος υἱός, ἔμεινε ἔξω τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἐνῶ ὁ ἐπιστρέψας ἄσωτος, βρέθηκε τελικὰ μέσα. Τὸ τέλος εἶναι τὸ σπουδαῖο. Δὲν θέλει ὁ Πατέρας Θεός, νὰ νομίζης ὅτι εἶσαι δίκαιος ὅλη τὴ ζωή σου καὶ στὸ τέλος τοῦ δρόμου ν' ἀποκλεισθῇς ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν αὐτοδικαιοσύνη σου. Μιὰ μονάχα πρᾶξις σου, μπορεῖ νὰ σὲ ὁδηγήση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀσωτείας σου καὶ ἡ ἐπιστροφή σου στὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σήκω. Ἔλα στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἐκπλαγῇς, ὅταν δὲν βρῇς τὸν πρεσβύτερο υἱό, ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν τοῦ Πατέρα πάντα. Θὰ βρῇς ὅμως τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα Θεοῦ κατάνοικτη γιὰ σένα. Θὰ σὲ κατακρίνουν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ σ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ θέρμη τῆς θείας ἀγκάλης. Ἄσε τοὺς πρεσβυτέρους νὰ θυμώνουν ὅσο θέλουν. Μελέτησε προσεκτικὰ τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου ἀπὸ τὸ ἐλατήριο τῆς ἀφετηρίας της μέχρι τὸ τέλος της. Ἡ προσευχή μου εἶναι, νὰ τελειώσης, ὅπως ὁ ἄσωτος.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἄς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθῆνας.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010
Me KASTRIOTIS

ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΞΑΝΘΕΙΑ ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΟΝ ΣΑΝΟΝ

Τὰ τέσσερα ἀποτσίγαρα ὁδηγοῦν στὰ ἴχνη τους.

ΗΤΑΝ ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1939. Στὴν Εὐρώπη ὁ πόλεμος εἶχε ἀρχίσει. Ἀλλὰ στὴν Ἀμερικὴ ὅλα ἦταν ἀκόμη ἥσυχα. Στὸ Τσάρμις, τὸ γοητευτικὸ προάστειο τῆς Ἀλβιόνος, στὸ Ἰλλινόϊς, οἱ παραθεριστὲς συνέχιζαν τὴν ξένοιαστη ζωή τους. Κάποιος, ὡστόσο, ἔλειπε ἀπὸ τὶς συντροφιές: ὁ Φέλιξ Σάνον.

Οἱ γείτονές του θυμήθηκαν, ξαφνικά, πὼς εἶχε νὰ φανῆ ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες. Ἡ βίλλα του ἦταν κατάκλειστη. Μήπως εἶχε γυρίσει στὴν Ἀλβιόνα; Ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του τηλεφώνησε στὸ σπίτι του ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης του τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶχε φανῆ ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι φαινόταν ἀνεξήγητη. Γι' αὐτό, ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν ἐπίσης περίεργη τὴν ἐξαφάνισί του καὶ δὲ δίστασαν νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα τῆς βίλλας. Ἀλλ' ὅταν προχώρησαν στὸ ἐσωτερικό, ἀντίκρυσαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ὁ Φέλιξ Σάνον ἦταν πεσμένος μπρούμυτα πάνω στὸ ταπέτο τοῦ σαλονιοῦ, μὲ μιὰ τρύπα, ἀπὸ σφαῖρα ὅπλου προφανῶς, στὸν τράχηλο. Τὸ αἷμα, ποὺ εἶχε πήξει ὁλόγυρα, ἦταν κατάμαυρο. Ὁ γιατρός, ποὺ ἐξέτασε, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ πτῶμα, πιστοποίησε, ὅτι ὁ θάνατός του εἶχεν ἐπέλθει πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες καὶ ἦταν ἀκαριαῖος. Ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ περίστροφο, ἀπὸ ἐπαφὴ σχεδόν. Ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ πτώματος εἶχε προχωρήσει σὲ μεγάλο βαθμό.

Ὁ Φέλιξ Σάνον ἦταν ὡς πενῆντα χρόνων. Εἶχε φτιάξει μιὰ μικρὴ περιουσία, μεταπουλῶντας ἀκίνητα, ἀλλὰ τώρα εἶχε ἀποτραβηχτῆ τελείως, γιὰ νὰ μπορέση νὰ χαρῆ τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρό του στὴν Ἀλβιόνα. Στὴ βίλλα τοῦ Τσάρμις ἐρχόταν μόνο τὸ καλοκαῖρι κι' εἶχε συνάψει φιλικὲς σχέσεις μ' ὅλους τοὺς γείτονες. Γι' αὐτό, ἡ ἐξαφάνισί του τοὺς ἀνησύχησε.

Τὸ μεγάλο πάθος τοῦ Σάνον ἦταν οἱ γυναῖκες. Καὶ δεχόταν ὄχι λίγες στὴν ἔπαυλι τοῦ Τσάρμις. Ἡ ἐξέτασις, ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι ἔδειξε, ἄλλωστε, ὅτι, τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του, εἶχε γιὰ συντροφιὰ γυναῖκες. Πραγματικά, πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, σ[το σα]λόνι, βρισκόταν μιὰ φιάλη σαμπάνιας μισοάδεια καὶ τρία ποτήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύο εἶχαν ὁλοφάνερα ἴχνη ροὺζ στὸ ἐπάνω [μέρος] τους. Σ' ἕνα ἀσημένιο σταχτοδοχεῖο, ἐξ ἄλλου, βρίσκονταν τέσσερα ἀποτσίγαρα, ποὺ κι' αὐτὰ ἐπίσης εἶχαν στὴν ἄκρη τους ἴχνη ἀπὸ ροὺζ. Οὔτε πάνω στὰ ποτήρια, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ βρίσκονταν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Γιὰ τὴ στιγμή, λοιπόν, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν ἄλλα στοιχεῖα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς τέσσερες γόπες μὲ τὰ ἴχνη τοῦ ροὺζ. Οἱ γόπες αὐτὲς ἀπεστάλησαν ἀμέσως στὴν ἐγκληματολογικὴ ὑπηρεσία, ποὺ ἄρχισε νὰ τὶς ἐξετάζη, σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα. Καί, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅπως καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες, ἀποδείχθηκε ποιὲς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες μπορεῖ νὰ προσφέρη ἡ ἐπιστήμη στὶς ἐγκληματολογικὲς ἀναζητήσεις.

Οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς γόπες εἶχαν ἴχνη ἀπὸ ἕνα πολὺ σκοῦρο κόκκινο ροὺζ, προέρχονταν δὲ ἀπὸ τὴν ἴδια μάρκα τσιγάρων. Ἡ τέταρτη γόπα ἀνῆκε σὲ διαφορετικὴ μάρκα καὶ τὸ ροὺζ, ποὺ βρισκόταν πάνω σ' αὐτήν, ἦταν ἀνοιχτὸ ρόζ.

Οἱ εἰδικοὶ ἐμπειρογνώμονες, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐξέτασι, ἔβγαλαν τὸ ἀκόλουθο συμπέρασμα:

«Ἡ γυναῖκα, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ σκοῦρο κόκκινο ροὺζ, θὰ πρέπει, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ εἶναι μελαχροινή. Ἡ γυναῖκα, ἀντίθετα, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀνοιχτὸ ρὸζ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ξανθειά».

Οἱ ἐμπειρογνώμονες προχώρησαν κατόπιν σ' ἄλλες ἐξετάσεις. Καὶ οἱ τέσσερες γόπες προέρχονταν ἀπὸ τσιγάρα ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ πολὺ ἀκριβά. Ἐκεῖνες ποὺ τὰ κάπνιζαν, θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ ἦσαν πλούσιες ἢ ὁπωσδήποτε νὰ μὴ λογάριαζαν τὰ χρήματα. Τὸ ὅτι κάπνιζαν διαφορετικὲς μάρκες, ἔδειχνε, ὅτι τὰ εἶχαν φέρει μαζί τους, γιατὶ ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε στὸ σπίτι του τὶς μάρκες τῆς προτιμήσεως τῆς καθεμιᾶς ἔπρεπε ν' ἀποκλεισθῆ.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες ἔκαναν κατόπιν μιὰ ἄλλη παρατήρησι. Οἱ τρεῖς πρῶτες γόπες προέρχονταν ἀπὸ τσιγάρα μὲ πολὺ δυνατὸ καπνό. Ἡ τέταρτη, ἀντίθετα, προερχόταν ἀπὸ τσιγάρο μὲ πολὺ ἐλαφρὸ καπνό.

Ἡ τελευταία αὐτὴ παρατήρησι ἐπέτρεψε στοὺς ἐμπειρογνώμονες νὰ προσδιορίσουν σαφέστερα τὴν προσωπικότητα τῶν δύο γυναικῶν καὶ νὰ σκιαγραφήσουν τὸ φυσικὸ καὶ ψυχικὸ πορτραῖτο τους. Ἡ πρώτη, ποὺ κάπνιζε τσιγάρα μὲ δυνατὸ καπνό, καὶ ποὺ εἶχε καταναλώσει τρία, ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶχε καπνίσει μόνο ἕνα, θἄπρεπε νὰ ἦταν δυναμικὴ καὶ ἀποφασιστική, προφανῶς μελαχροινὴ (ὅπως ἔδειχνε τὸ ροὺζ της) καὶ μὲ ἐπιβλητικὴ ὀμορφιά. Ἡ ἄλλη, τοὐναντίον, θἄπρεπε νὰ ἦταν ξανθειά, μᾶλλον λεπτὴ καὶ ὄχι τόσο θαρραλέα ὅσο ἡ πρώτη.

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμενε ἡ Μπεΐλα. Ἐκεῖ, δὲ δυσκολεύτηκε νὰ γνωρισθῆ καὶ νὰ πιάση συζήτησι μαζί της. Ἔφαγαν μαζὶ καὶ χώρισαν λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, σὰν καλοὶ φίλοι. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ νεαρὴ γυναῖκα κάπνιζε βαριὰ τσιγάρα τῆς ἴδιας μάρκας μ' ἐκείνην στὴν ὁποίαν ἀνῆκαν οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς γόπες, ποὺ βρέθηκαν στὴν ἔπαυλι τοῦ Σάνον. Ὁ ἀστυνομικός, ὅταν ἔφυγε ἡ Μπεΐλα, ἄδειασε τὰ ἀποτσίγαρα, ποὺ βρίσκονταν στὸ σταχτοδοχεῖο, μέσα στὸ μαντήλι του, κι' ἔτρεξε νὰ τὰ πάη στὴν ἐγκληματολογικὴ ὑπηρεσία. Ἡ ἐξέτασις ἔδειξε, ὅτι τὸ ροὺζ ἦταν τὸ ἴδιο μ' ἐκεῖνο, ποὺ βρέθηκε πάνω στὶς τρεῖς γόπες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν τότε νὰ παρακολουθοῦν στενὰ τὴ Μπεΐλα καὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν, ὅτι κι' ἡ Τζένη Μπροὺκς ἔμενε σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλι. Ἦταν τώρα τελείως βέβαιοι, ὅτι αὐτὲς οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν σκοτώσει τὸ Σάνον. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ τὶς κάμουν νὰ ὁμολογήσουν τὸ ἔγκλημά τους.

Κατέφυγαν τότε σ' ἕνα παλιὸ τέχνασμα. Τὶς ἔπιασαν καὶ τὶς ὡδήγησαν στὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι τῆς Ἀλβιόνος. Ἐκεῖ τὶς ἔβαλαν σ' ἕνα δωμάτιο μὲ τὴ συντροφιὰ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ. Ὁ ἀστυνομικὸς κάπνιζε. Αὐτές, ὅμως, δὲ μποροῦσαν νὰ καπνίσουν, γιατὶ τοὺς εἶχαν πάρει τὰ τσιγάρα, ποὺ εἶχαν στὶς τσάντες τους. Ἐπὶ πλέον, ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν ἀμίλητος. Στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ἔκαναν δὲν ἀπαντοῦσε, σὰ νὰ μὴ τὶς ἄκουγε. Οἱ δυὸ γυναῖκες ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκνευρίζωνται καὶ νὰ φωνάζουν. Πέρασαν ἔτσι κάμποσες ὧρες. Στὸ τέλος ἡ Τζένη Μπροὺκς ἔχασε τὴν ὑπομονή της.

— Θὰ τὰ πῶ ὅλα! φώναξε.

Τὸ Σάνον τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ Μπεΐλα. Αὐτὴ — ἡ Τζένη Μπρούκς — εἶχε παίξει τὸ ρόλο κομπάρσου. Συζητοῦσε μὲ τὸ Σάνον γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολήση καὶ νὰ δώση τὸν καιρὸ στὴ Μπεΐλα νὰ ἐκτελέση τὸ ἔγκλημά της. Εἶχαν σκοτώσει τὸ Σάνον, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσὸν — κάπου 17.000 δολλάρια — ποὺ εἶχε στὸ σπίτι του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα, ποὺ ἔμειναν ἐκεῖ, δὲν ἔβγαλαν τὰ γάντια ἀπὸ τὰ χέρια τους. Γι' αὐτό, δὲν ἄφησαν ἀποτυπώματα.

Ἡ Μπεΐλα Χόνεκουτ καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ πέθανε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἡ Τζένη Μπροὺκς γλύτωσε μὲ μιὰ καταδίκη σὲ εἰκοσαετῆ εἱρκτή.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ γνωριστῆ μὲ τὴν Μπεΐλα Χόνεκουτ καὶ νὰ πιάση συζήτησι μαζί της...

Τὰ πορτραῖτα τῶν δύο γυναικῶν, ποὺ οἱ ἐμπειρογνώμονες τὰ εἶχαν συμπληρώσει ὅσο καλύτερα μποροῦσαν, διαβιβάσθηκαν ἀμέσως σ' ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς πολιτεῖες. Καὶ φαίνεται, ὅτι ἦσαν πολὺ ἐπιτυχημένα, γιατὶ ἔγιναν ἀφορμὴ ν' ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τῶν καταζητουμένων γυναικῶν. Πραγματικά, δύο γυναῖκες μὲ παρόμοια χαρακτηριστικά, ἡ μιὰ μελαχροινὴ καὶ ἐπιβλητικὴ κι' ἡ ἄλλη λεπτὴ καὶ ξανθή, εἶχαν ἐμφανισθῆ τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ἀλβιόνος. Ἡ πρώτη λεγόταν Μπεΐλα Χόνεκουτ κι' ἡ δεύτερη Τζέκυ Μπρόνκς. Οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες εἶχαν φύγει τὴν ἐπομένη, χωρὶς νὰ ποῦν ποῦ θὰ πήγαιναν.

Οἱ ἔρευνες ἐντάθησαν ἀμέσως κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνακάλυψαν τὴν Μπεΐλα Χόνεκουτ σ' ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο τοῦ Χέντερσον (Κεντάκυ). Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ βεβαιωθοῦν, ὅτι ἦταν ἐκείνη, ποὺ ζητοῦσαν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ντύθηκε τότε σὰν κύριος τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΒΕΔΟΥΙΝΟΥ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝ καὶ ἡ Ζουλέϊκα δὲν ἦταν τόσο ὄμορφη, ὅσο ἡ Φατμὰ κι' ἡ Α-μίνα, οἱ δυὸ νόμιμες γυναίκες τοῦ βεδουΐνου Μπελκάσεμ, αὐτὸς ἐκεῖνη ἀγαποῦσε. Τρία πράγματα στὸν κόσμο ἦταν ἄξια τῆς λατρείας του: Ἡ Ζουλέϊκα, τ' ἄλογό του καὶ ἡ ἔρημος μὲ τὶς ἀνεμοθύελλές της.

Τὸ σπίτι τῆς Ζουλέϊκας βρισκόταν στὴν καρδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἡ πόρτα τῆς κατάφυτης ἀπὸ γιασεμιὰ καὶ βασιλικοὺς αὐλῆς της δὲν ἄνοιγε παρὰ μόνο στὸ σπρώξιμο τοῦ ἐρωτευμένου Μπελκάσεμ.

Πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴ Ζουλέϊκα ὁ Μπελκάσεμ!... Πόσο λάτρευε τὰ ἑξυπνα μάτια της, ποὺ μοιάζανε μὲ μάτια ἐλαφίνας καὶ πετοῦσαν φλόγες, ποὺ τοὺκαιγαν τὴν καρδιά! Πόσο λαχταροῦσε τὴ δροσερὴ φωνή της, τὸ χορό της, τὸ κορμί της, ποὺ τὸ λύγιζε σὰν ἀγριόγατα καὶ τὸν ξετρέλλαινε.

— Εἶσαι ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ κύριος τῆς ἡμέρας μου καὶ τῆς νύχτας μου! τοὔλεγε, ἀνάμεσα στὰ φλογερὰ φιλιά της, ἡ Ζουλέϊκα. Τὰ φιλιά σου, ἀγαπημένε μου Μπελκάσεμ, εἶναι πιὸ γλυκὰ κι' ἀπ' τοῦ χουρμὰ τὸ μέλι!...

Τὸν εἶχε βγάλει «Ἀμπουχαμὰμ» («πατέρα τῶν πιτσουνιῶν»). Γιατὶ αὐτὸς ὁ βασιλιὰς τῆς ἐρήμου, ποὺ δὲν τρόμαζε οὔτε τὸν σιμούν, οὔτε τὴ δίψα, οὔτε τὰ θηρία, γινότανε μπροστὰ στὴς ἡμερος καὶ γλυκός, σὰ νἄχε καρδιὰ πιτσουνιοῦ...

Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ οὔτε ἡ Ζουλέϊκα οὔτε κανένας ἄλλος τὸν περίμενε, ὁ Μπελκάσεμ, γύρισε ξαφνικὰ στὸ χωριό. Κουκουλωμένος μὲ τ' ἄσπρο μπουρνούζι, τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ζουλέϊκας.

Ὁ καιρὸς ἦτανε καλός. Ἡ ἀγάπη του μεγάλη καὶ μεγάλη ἡ ἀνυπομονησία του νὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γλυκειᾶς του.

Ἀλλοίμονο ὅμως... Ἡ Ζουλέϊκα δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι της. Βρῆκε μονάχα τὴ σκλάβα της, τὴν Ἀζέζα. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθε πὼς ἡ πολυαγαπημένη του πήγαινε ταχτικά, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε καὶ συναντοῦσε τὸ Μπὲν Ἄχμετ, ἕνα ἄλλο λεβεντόπαιδο τῆς ἐρήμου. Αὐτὸς εἶχε κάποιο μαγαζάκι κοντὰ στὸ φρούριο κι' ἀκόνιζε τὶς «χάρμπες» (μαχαίρια) τῶν περαστικῶν καὶ τῶν συγχωριανῶν του.

Ἀφοῦ ἔκανε τὴ γλῶσσα τῆς σκλάβας νὰ λυθῇ, χαρίζοντάς της μικροπράγματα, ποὺ εἶχε φέρει ἀπ' ἔξω, κρύφτηκε, παραμόνεψε καὶ βεβαιώθηκε πὼς τὰ λόγια τῆς σκλάβας ἦταν ἀληθινά. Ὡστόσο δὲν ἔκανε τίποτα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, γελαστὸς καὶ φορτωμένος δῶρα, ξαναπῆγε στὸ σπίτι τῆς Ζουλέϊκας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ βρῆκε ἐκεῖ... Καὶ τί δὲν τῆς κουβάλησε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα! Κοκκάλινα αὐγὰ γεμᾶτα μόσκο ἀπὸ τὸ Ἰράκ, κεντητὲς κελεμπίες ἀπὸ τὴ Βαγδάτη, χρυσὰ φλουριὰ τῆς Δαμασκοῦ, κεντημένους χουρμάδες τοῦ Μαρόκου καὶ μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ Κάϊρο, κιτρινοπράσινη σὰ τὸ λάβαρο τοῦ Προφήτη.

—Ὦ, κόρη τῶν ματιῶν μου! τῆς εἶπε. Κάθε φορὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω, μοῦ φαίνεται πὼς χαϊδεύω τὴ Μαύρη Πέτρα τῆς Μέκκας!...

—Ἤλιε μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ξαναζέστανέ μου τὸ αἷμα, ποὺ πάγωσε, ὅσο ἤσουν μακρυά μου.

—Θὰ σοῦ τὸ ξαναζεστάνω μὲ τὰ χίλια χάδια μου, πολυαγαπημένη μου, μὰ πρέπει νὰ ξαναφύγω ἀπόψε...

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ! φώναξε ἐκείνη, ἀφίνοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ στῆθος της ἕνας λυγμός. Ἡ καρδιά μου κομματιάζεται μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξαναφύγῃς...

—Μπορεῖς ὅμως νἄρθῃς κι' ἐσὺ μαζί μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Μπελκάσεμ. Δὲ θὰ φύγω μὲ καραβάνι αὐτὴ τὴ φορά... Θεύγω μόνος, μὲ τὴ γκαμήλα μου, γιὰ τὴ Γκέμπελ Ἀσφαρ, ποὺ ἀπέχει πέντε μέρες ἀπὸ τὸ Σάκρι.

— Τὸ μαγαῖρι αὐτό, ἀγαπημένη μου, ποὺ τὸ ἀκόνισε ὁ Μπὲν Ἄχμετ, κόβει καλύτερα κι' ἀπὸ τὸ γιαταγάνι τοῦ μπέη...

— Ξέρεις πὼς μοῦ εἶναι δύσκολο, καλέ μου, νἀρθῶ μαζί σου... Περιμένω τὴ μάνα μου νἄρθῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

— Μὰ θὰ ξαναγυρίσουμε πρὶν γεμίσῃ τὸ φεγγάρι... Θὰ περάσουμε τόσο ὅμορφα!... Ἂν ἔρθῃς, θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα κουτὶ μὲ χίλια ὡραῖα πράγματα, ποὺ μόλις θὰ τὰ δῇς, δὲ θἄχῃς τὴ δύναμι νὰ ξεκολλήσῃς ἀπὸ πάνω τους τὰ μάτια σου.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ περισσότερα ἡ Ζουλέϊκα, γιὰ νὰ κρεμαστῇ στὸ λαιμό του καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ Μπὲν Ἄχμετ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ταξιδεύανε στὴν ἀτέλειωτη ἔρημο. Ἐκεῖνη μέσα στὸ ἀράπικο καφάσι, τὸ στερεωμένο καλὰ στὴν καμπούρα τῆς γκαμήλας κι' ἐκεῖνος ἀκολουθώντας πεζός.

Ἡ Ζουλέϊκα μαγεμένη ἀπ' τὸν καθάριο οὐρανό, σιγοτραγουδοῦσε τὸ ἀγαπημένο τραγουδάκι τοῦ Μπελκάσεμ:

«Ἂσε με νὰ βασιλέψω στὴν καρδιά σου
κι' ὅλοι οἱ βασιλιάδες θὰ γίνουν σκλάβοι μου».

Καὶ κάθε τόσο ἄνοιγε τὸ κουρτινάκι τοῦ καφασιοῦ καὶ τοῦστελνε μὲ τὸ χέρι της ἕνα φιλί...

Ἄξαφνα, ὁ Μπελκάσεμ σταμάτησε τὴ γκαμήλα. Ἔρριξε γύρω του μιὰ ματιά. Κι' ἀνοίγοντας τὸ μπουρνούζι του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτὶ καὶ τὸ μαχαίρι του.

— Νὰ τὸ δῶρο, ποὺ σοὔταξα, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε, πετώντας της τὸ κουτὶ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ καφάσι στὰ πόδια της. Γιὰ δὲς καὶ τὸ μαχαίρι μου... Μοῦ τὸ ἀκόνισε σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Μπὲν Ἄχμετ... Τὸν ξέρεις τὸν Μπὲν Ἄχμετ;... Ἐκεῖνο τὸ λεβεντόπαιδο τὸν ἀκονιστή... Μοῦ τὸ ἀκόνισε τόσο καλά, ποὺ κόβει σὰν τὸ γιαταγάνι τοῦ μπέη.

Ἡ Ζουλέϊκα, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Μπὲν Ἄχμετ, χλώμιασε κι' ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ τρέμουν. Τὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ Μπελκάσεφ ἦταν τόσο γαλήνιο κι ἡ ματιά του τόσο γλυκειά, ποὺ γρήγορα ἔδιωξε τὸ φόβο ἀπ' τὴν καρδιά της, χαμογέλασε εὐτυχισμένη καὶ ξανάκλεισε τὸ κουρτινάκι...

Ἄξαφνα μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ θηρίου, ποὺ τὸ σφάζουν ἀντήχησε μέσα στὴν ἔρημο. Τί φωνή! Τί θρῆνος!... Τέτοιες φωνὲς μόνο στὴν ἔρημο φτάνουν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ζουλέϊκα εἶχε ἀνοίξει τὸ κουτὶ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ δῶρα τοῦ Μπελκάσεμ. Μόλις ὅμως ἅπλωσε τὸ χέρι της, γιὰ νὰ παραμερίσῃ τὰ χρυσόχαρτα, πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο της! Σκορπιοὶ κίτρινοι, φαρμακεροὶ σκορπίστηκαν, πετάχτηκαν πάνω στὸ φουστάνι της κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ νὰ τὴν κεντοῦν. Συγχρόνως δυὸ ἐχιδνες σφύριζαν κι' ἑτοιμαζόντουσαν νὰ χύσουν μέσα στὸ αἷμα της τὸ φαρμάκι τους.

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἡ Ζουλέϊκα προσπάθησε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ καφάσι νὰ πηδήσῃ κάτω. Μὰ κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ Μπελκάσεμ τὴν εἶχε σφιχτὰ δεμένη ἀπὸ τὴ μέση.

Καὶ τότε μὲ ἤρεμη φωνὴ ὁ βεδουῖνος τῆς εἶπε:

— Τὸ μαγαῖρι αὐτό, ἀγαπημένη μου, ποὺ τὸ ἀκόνισε ὁ Μπὲν Ἄχμετ, κόβει καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸ γιαταγάνι τοῦ μπέη!...

Περάσανε μερικὰ λεπτά, μέσα στὴ φρίκη τῆς ἀγωνίας τῆς ὄμορφης Ζουλέϊκας, τῆς ἤρεμίας τοῦ Μπελκάσεμ καὶ τῆς συνέχοντας σιωπῆς τῆς ἐρήμου... Κι' ὅταν οἱ φωνὲς τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ἔγιναν ρόγχοι θανάτου, ὁ Μπελκάσεμ ἔλυσε τὸ καφάσι ἀπ' τὴ ράχη τῆς γκαμήλας. Καὶ τὸ ἄφισε νὰ κατρακυλήσῃ κάτω στὴν ἄμμο μὲ τὸ τραγικὸ του φορτίο. Ἡ Ζουλέϊκα ποτισμένη ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῶν σκορπιῶν καὶ τῶν ἐχιδνῶν, παράλυτη ἀπ' τὸν τρόμο κι' ἀπὸ τοὺς πόνους, δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμη οὔτε νὰ κουνηθῇ, οὔτε νὰ μιλήσῃ. Τότε ὁ Μπελκάσεμ πλησιάζοντας τὸ μαχαῖρι του στὸ λαιμό της, τῆς εἶπε γλυκά:

— Θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι, πολυαγαπημένη μου, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ Ἀλλὰχ νὰ σ' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ σὲ πάῃ στὸν οὐρανό του. Εἶναι πιὸ καλὰ γιὰ σένα νὰ μείνῃς στὴ γῆ, κοντὰ στὸ Μπὲν Ἄχμετ, ποὺ ξέρει ν' ἀκονίζῃ τόσο καλὰ ἕνα παλιομάχαιρο καὶ νὰ τὸ κάνῃ νὰ κόβῃ καλλίτερα ἀπ' τὸ γιαταγάνι τοῦ μπέη... Νά, δές!

Καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπή, ἔκοψε τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ κύλησε κάτω μπρὸς στὰ πόδια του...

★

Σὲ λίγο ὁ Μπελκάσεμ γύρισε μόνος στὸ χωριό του, καβάλλα στὴ γκαμήλα του, ἥσυχος, ἤρεμος, μὲ καρδιὰ ξαλαφρωμένη. Γιατὶ τώρα δὲν τοῦ μένανε πιὰ παρὰ δυὸ πράγματα μόνο, γιὰ νὰ μοιράζωνται τὴν ἀγάπη του: τὸ ἄλογό του καὶ ἡ ἔρημος μὲ τοὺς κινδύνους της.

ΕΛΙΖΑ ΡΑΪΣ

✪✪

Ο ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ ΘΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗ ΣΥΝΤΟΜΑ

Ἡ βασιλεία τῆς Λιλιάνας ντὲ Ρετύ, τῆς συζύγου τοῦ τέως Βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου, φαίνεται, ὅτι ἔφτασε στὸ τέλος της. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, οἱ δυὸ σύζυγοι ζοῦν χωρισμένοι καὶ, σύμφωνα μὲ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν, τὸ διαζύγιό τους πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ σύντομα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἴδιες πληροφορίες, μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου, ὁ Λεοπόλδος πρόκειται νὰ παντρευτῇ — θὰ εἶναι ὁ τρίτος γάμος του — μὲ τὴ σύζυγο ἑνὸς Παρισινοῦ γιατροῦ, ποὺ πῆρε ἐπίσης αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὸ διαζύγιό της. Ἡ εἴδησι αὐτὴ προκάλεσε μεγάλη ἱκανοποίησι στοὺς Βέλγους, ποὺ εἶδαν πάντα τὴ Λιλιάνα σὰ «γοητευτικὸ τέρας» καὶ τὴ θεώρησαν ὑπεύθυνη γιὰ ὅλες τὶς ἀπρέπειες καὶ τὰ λάθη, ποὺ διέπραξε ὁ Λεοπόλδος κατὰ τὴν περίοδο, ποὺ ἦταν βασιλιὰς καὶ μετὰ τὴν ἐκδίωξί του ἀπὸ τὸ Βελγικὸ θρόνο. Οἱ καλῶς πληροφορημένοι βεβαιώνουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Λεοπόλδος κι' ἡ Λιλιάνα δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ εὐτυχισμένοι καὶ ὅτι ἡ δήθεν εὐτυχία τους ἦταν μόνο ἐπιφανειακή. Οἱ Βέλγοι δὲν ξεχνοῦν ἀκόμη, ὅτι ἡ παμπτόνη Λιλιάνα εἶχε προσπαθήσει νὰ τυλίξῃ στὰ δίχτυα της καὶ τὸ σπιεδινὸ βασιλιὰ Μπωντουέν.

Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 7 — 13 Φεβρουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς εὐκαιρίες, ποὺ σᾶς προσφέρουν τὰ ἄστρα γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε μιὰ παλιὰ σας ἐπιδίωξη. ★ Ἀδιαφορία καὶ ἀπροσεξία θὰ προκαλέσουν ἐπιπλήξεις τῶν προϊσταμένων σας. ★ Τυχερὴ ἡ Πέμπτη.	★ Ἡ γαλήνη ἐπανέρχεται στὸν αἰσθηματικό τομέα καὶ οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο σᾶς ἐξασφαλίζουν μιὰ χαρούμενη καὶ εὐχάριστη περίοδο. ★ Θὰ συναντήσετε πρόσωπο, ποὺ ἐπιζητεῖτε νὰ δῆτε καὶ θὰ χαρῆτε πολύ.	★ Ὑπερβολικὴ νευρικότητα θὰ εἶχε πολὺ δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ὅλη κατάστασι τῆς ὑγείας σας. ★ Ἀποφύγετε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἀϋπνία, ἁλλὰ καὶ μὴ παίρνετε κανένα φάρμακο, χωρὶς συμβουλὴ γιατροῦ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἡ τύχη ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς χαμογελᾷ. Ἡ πανσέληνος θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ σημαντικὲς ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ διευκολύνουν προϋπάσαμό καὶ οἰκονομικὴ θελτίωσι. ★ Κάνετε κάθε μέρα κάτι καλύτερο ἀπὸ τὴν προηγουμένη.	★ Ἡ ἐπίρροια τοῦ Κρόνου δημιουργεῖ μιὰ τάσι γιὰ μελαγχολίαν, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Μὴ δώσετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο τὴν ἐντύπωσι ὅτι μειώθηκε ἡ ἀγάπη σας.	★ Τὰ νεφρὰ παρουσιάζουν μεγάλη εὐαισθησία. Προφυλάξετέ τα ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀποφύγετε κάθε ἀπότομη κίνησι ἢ μεγάλη προσπάθεια. Μὴ σηκώσετε μεγάλα βάρη καὶ ξεκουραστῆτε μόλις σᾶς δίδεται εὐκαιρία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Μειώνεται αἰσθητὰ ἡ εὔνοια τῆς τύχης. Ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ περισσότερη προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια στὴν ἐργασία. ★ Ἐνημερῶστε τὴν ἀλληλογραφία σας γιατὶ μιὰ καθυστέρησι θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἀνωμαλίες.	★ Ἡ πανσέληνος σᾶς προφυλάσσει ἀπὸ ἀπογοητεύσεις καὶ στενοχώριες, δὲ σᾶς ἐξασφαλίζει ὅμως καὶ μεγάλες χαρές. ★ Οἱ παντρεμένοι ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι ὅτι τὶς μεγαλύτερες χαρὲς θὰ τὶς βροῦν στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον.	★ Προσέξετε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τὰ πρῶτα ἀπειλοῦνται ἀπὸ κοφτερὰ ὄργανα καὶ τὰ δεύτερα ἀπὸ πέσιμο κατὰ τὶς μετακινήσεις σας. ★ Τὰ τραύματα ἀπαιτοῦν μεγάλη προσοχὴ γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Στρέψετε ὅλη σας τὴν προσοχὴ στὸν οἰκονομικό τομέα. Δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο, τὰ ἔξοδά σας ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδα. ★ Ἀποροδόκητο περιστατικὸ θὰ δημιουργήσῃ ἀνάγκη χρημάτων. Ἐξασφαλίσετέ τα κάνοντας οἰκονομίες.	★ Νέφη ἐμφανίζονται στὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ ξεσπάσῃ ἡ θύελλα γίνεται κάθε μέρα μεγαλύτερος. ★ Προτιμῆστε τὴ φυγὴ ἀπὸ μιὰ δυσάρεστη συζήτησι, ποὺ θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστασι.	★ Μιὰ γενικὴ κατάστασι ἀπαισιοδοξίας ἐπηρεάζει καὶ τὴν ὑγεία καὶ σᾶς κάνει νὰ ἀνακαλύπτετε τὰ συμπτώματα διαφόρων παθήσεων. ★ Διῶξετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς φόβους διασκεδάζοντας σὲ εὐχάριστο φιλικὸ περιβάλλον.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Θὰ δῆτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς πολλὲς ἐπιδιώξεις σας νὰ καταλήγουν σὲ θετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων σας δὲ θὰ εἶναι μόνο ἱκανοποιητική, ἀλλὰ θὰ ξεπερνᾶ καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Ἐπιμείνετε.	★ Ὁ Ἄρης ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸν χαρακτῆρα καὶ σᾶς κάνει γκρινιάρη ἐπιθετικό, φιλύποπτο. ★ Θὰ κάνετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο παρατηρήσεις ποὺ θὰ τραίριαζαν μᾶλλον σὲ σᾶς. ★ Ἕνας Ἔλεγχος συνειδήσεως δὲ θὰ ἐβλαπτε.	★ Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη. Θὰ προκαλοῦσαν δυσάρεστες ἀνωμαλίες σὲ διάφορα ὄργανα καὶ ἰδιαίτερα στὴν καρδιὰ καὶ στὸ στομάχι. ★ Προσέξετε τὰ μάτια σας καὶ μὴ ἀναβάλλετε τὴν ἐπίσκεψι σὲ ὀφθαλμίατρο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ πανσέληνος ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ἐπαγγελματικὸ τομέα καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν σημαντικὲς ἐπιτυχίες, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἐκμεταλλευτῆτε ὅλες σας τὶς δυνατότητες καὶ νὰ δείξετε τί ἀξίζετε πραγματικά.	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις καὶ ὅλα ἐξελίσσονται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς προσδοκίες σας. ★ Ἐπωφεληθῆτε τῶν εὐκαιριῶν, γιὰ νὰ σταθεροποιήσετε ἕνα δεσμό, δείχνοντας καλωσύνη καὶ στοργή.	★ Τόσο οἱ πεζοί, ὅσο καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο, γιατὶ ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος τραυματισμοῦ, ἰδίως στὰ πόδια. ★ Χρῶμα τὸ μπλέ. Ἄρωμα σας ἡ λεβάντα.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Θὰ ἐργαστῆτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μέσα σὲ μιὰ εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ δρῆτε τὴν ἐργασία, ποὺ εὐχάριστη καὶ θὰ τὴν κάνῃ πιὸ ἀποδοτική. ★ Μὴ δίνετε σημασία στὰ σχόλια τοῦ περιβάλλοντος.	★ Ἡ γοητεία θὰ βοηθήσῃ τὶς γυναῖκες νὰ σημειώσουν μεγάλες ἐπιτυχίες. Οἱ ἄνδρες θὰ δοκιμάσουν μεγάλη ἱκανοποίησι, διαπιστώνοντας ὅτι τοὺς ἀνταποδίδουν μὲ τὸ παραπάνω, τὴν ἀγάπη τους. ★ Ἀδικαιολόγητη ζήλεια.	★ Πόνοι στὴν πλάτη καὶ στὴ μέση, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θ' ἀπαλλαγῆτε μόνο ἀφοῦ ἀκολουθήσετε τὶς ὧρες ἀναπαύσεως. ★ Ἀποφύγετε τὰ καρυκεύματα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη. Θὰ χειροτερέψουν τὴν κατάστασι ἐρεθίζοντας τὰ νεφρά.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ "Ενα ἀσήμαντο περιστατικὸ θὰ προκαλέσῃ σοβαρὲς διαφωνίες καὶ δυσάρεστες συζητήσεις μὲ συνεργάτες καὶ συναδέλφους. Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας. Ἡ σιωπὴ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ καλύτερα ἀπὸ τὴν ἀντεπίθεσι.	★ Ἡ πανσέληνος δημιουργεῖ κάποια ἔνταση στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἡ ἀτμόσφαιρα δίνει στοὺς ἐρωτευμένους τὴν εὐτύχισι ὅτι ἔπαιναν νὰ τοὺς ἀγαποῦν. ★ Μὲ λίγη διπλωματία θὰ ἀποφεύγατε πολλὲς κακοτοπιές.	★ Προσέξετε τὸ φαγητό. Ἀποφύγετε τὶς κονσέρβες καὶ φροντίστε ὅ,τι τρῶτε νὰ εἶναι φρέσκο. Μιὰ περίοδος φρουτοθεραπείας θὰ συνέβαλλε σὲ μιὰ εὐεργετικὴ, γιὰ τὸν ὀργανισμό σας ἀποτοξίνωσι. ★ Τὸ 4 φέρνει τύχη.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Δύσκολη περίοδος κατὰ τὴν ὁποία θὰ χρειασθῇ νὰ καταβάλετε μεγάλες προσπάθειες καὶ νὰ ἐργαστῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐσυνείδητα. ★ Μὴ ἐγκαταλείπεστε μιὰ προσπάθεια μπροστὰ στὰ πρῶτα ἐμπόδια. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ.	★ Μὴ πιστεύετε τυφλά, ὅ,τι σᾶς λένε. ★ Μιὰ πρόσκλησι θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο καὶ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ κάνετε μιὰ ἐνδιαφέρουσα γνωριμία. ★ Μὲ λίγη τουφερότητα μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε πολλά.	★ Οἱ περισσότερες ἀνωμαλίες προέρχονται ἀπὸ τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ ὀφείλονται σὲ ὑπερέντασι. Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ ξεκούρασι καὶ μὲ τὴν ἡρεμία, χαλάρωσι τῶν νεύρων. ★ Πρωϊνὴ γυμναστικὴ θὰ ὠφελήσῃ.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ ὑπερπηδήσετε τὰ ἐμπόδια ποὺ παρουσιάζονται, ἀντιμετωπίζοντάς τα μὲ θάρρος. ★ Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας, ὅποια κι' ἂν εἶναι τὰ γέγ. ποὺ θὰ μάθετε. ★ Μὴ δίνετε πίστι στὶς διαδόσεις.	★ Ὁ Ἄρης ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ σᾶς κάνει ζηλότυπο ἐξέζεσπο, ἐπιθετικό. Ὅλα αὐτὰ δὲν προσιωνίζουν τίποτα τὸ εὐχάριστο γιὰ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Δείξετε πνεῦμα συνδιαλλαγῆς.	★ Ἀποφύγετε τὶς κονσέρβες καὶ τὰ ἀλλαντικά, γιατὶ θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν ἐπιδημικὲς ἀνωμαλίες ἰδίως στὸ πρόσωπο. ★ Συχνοὶ περίπατοι στὴν ἔξοχὴ θὰ ὠφελοῦσαν πολὺ τὴν ὑγεία. ★ Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ πανσέληνος αὐξάνει τὴ δραστηριότητά σας καὶ σᾶς κάνει νὰ βρίσκετε πιὸ εὐχάριστη τὴν ἐργασία, προκαλῶντας μιὰ ἀνάλογη αὔξησι τῶν κερδῶν. ★ Θὰ ἔχετε ἐξαιρετικὲς ἰδέες ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀφῆσετε ἀνεκμετάλλευτες.	★ Μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχουν νὰ σᾶς ποῦν. Θὰ μετανοήσετε γιὰ τὴν ἀδιακρισία σας. ★ Οἱ γυναῖκες θ' ἀνακαλύψουν ἐντελῶς τυχαία, κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. ★ Εὐχάριστο γράμμα.	★ Ἀποφύγετε τὶς ἐνέργειες καὶ τὴ συντροφιὰ προσώπων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητος. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν ὅταν ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ ἠλεκτρικὲς συσκευές.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Χάρις στὶς φιλικὲς σχέσεις καὶ στὴν ὑποστήριξι σημαίνοντος προσώπου θὰ μπορέσετε νὰ σημειώσετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ θετικὴ ἐπιτυχία, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ ν' ἀτενίσετε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ αἰσιοδοξία τὸ μέλλον.	★ Εὔνοια τῆς τύχης στὸν ἔρωτα καὶ στὴ φιλία. ★ Ἡ ἀγέλα πρασιλαῖος προσώπου θὰ σᾶς κάνῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀνησυχήσετε. Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ὅμως θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐρωτικὴ σας διαλύοντας μιὰ παρεξήγησι.	★ Ὑγεία καλὴ αὐξάνει τὴν αἰσιοδοξία καὶ αὐτὸ ἔχει εὐνοϊκὸ ἀντίκτυπο, στὴν ὅλη κατάστασι τῆς ὑγείας. ★ Ὁ ὀργανισμὸς καὶ ἰδιαίτερα τὸ αἷμα σας ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸν ἀέρα. ★ Τὸ μαῦρο σᾶς κολακεύει.

— Βάλαμε στοίχημα, κύριε διευθυντά, γιὰ νὰ δοῦμε ποιὰ ἀπ' τὶς δυό μας θὰ πάρετε ὡς ἰδιαίτερη γραμματέα σας, στὸ ταξίδι σας στὴ Νίκαια!...

ΙΔΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

OFFSET - "ΠΡΩΙΑ"

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ